Alexandr Soljeniţîn
ARHIPELAGUL GULAG
1918 – 1956
ÎNCERCARE DE INVESTIGAŢIE LITERARĂ
Părţile a treia şi a patra
Traducere şi note ION COVACI
Editura UNIVERS
Bucureşti, 1997
Partea a TREIA
EXTERMINAREA PRIN MUNCA

„Numai aceia ne pot înţelege, care au mâncat odată cu noi din acelaşi blid”.

(Din scrisoarea unei huţulce, fostă zekă)

*

Ceea ce ar trebui cuprins în această parte este de necuprins. Pentru a concepe şi a pricepe acest sălbatic adevăr, trebuie să-ţi fi târât vieţi de-a rândul zilele prin lagăre, prin aceste locuri unde, fără o înlesnire cât de cât, nu apuci să supravieţuieşti nici măcar unei singure condamnări, căci lagărele au fost născocite pentru exterminare.

Urmarea: toţi cei ce au sorbit până la fund, cei ce au gustat mai din plin sunt în mormânt; ei nu vor vorbi niciodată. Esenţialul despre lagărele Arhipelagului nu va fi spus de nimeni, nicicând.

Şi este mult peste puterile unui condei solitar întreaga întindere a acestei istorii şi a acestui adevăr. În ce mă priveşte, m-am învrednicit doar de o fantă prin care se poate întrezări Arhipelagul, nicidecum de o vedere din turn. Dar, din fericire, au mai ieşit la suprafaţă câteva cărţi şi altele vor continua să apară. Poate că parcurgând Povestirile din Kolîma ale lui Şalamov cititorul va simţi mai aievea necruţătorul duh al Arhipe-lagului şi limitele deznădejdii omeneşti.

Dar pentru a afla gustul mării e de ajuns şi o singură

înghiţitură.

Capitolul 1

DEGETELE AUROREI

DEGETELE trandafirii ale zeiţei Eos, cea atât de des invocată de Homer şi pe care romanii o numeau Aurora, au mângâiat şi primii zori ai Arhipe-lagului.

Când compatrioţii noştri au aflat de la BBC că, potrivit cercetărilor lui M. Mihailov, în ţara noastră existau lagăre de concentrare încă din 1921, mulţi dintre noi (şi mulţi oameni din Occident) au fost sideraţi: atât de devreme? Chiar din 1921?

Fireşte că nu! Fireşte, Mihailov greşea, în 1921, ele, lagărele de concentrare, erau în plină activitate (organizarea lor era deja în curs de finalizare). Mult mai corect ar fi să spunem că Arhipelagul a luat naştere sub salvele „Aurorei".

Şi cum ar fi putut să fie altfel? Să ne gândim puţin.

Oare nu ne-au învăţat Marx şi Lenin că vechiul mecanism de constrângere trebuie distrus şi, în locul lui, creat de îndată unul nou? Or, mecanismul de constrângere include: armata (şi nu ne miră faptul că la începutul anului 1918 Armata Roşie era deja creată); poliţia (înnoită şi transformată în miliţie încă înainte de restructurarea armatei); tribunalele (de la 24 noiembrie 1917) şi închisorile. De ce, o dată instaurată dictatura proletariatului, ar fi trebuit să se tărăgăneze crearea unui nou tip de puşcărie?

Ce mai, a zăbovi îndeobşte cu puşcăria, fie ea veche sau nouă, nu se putea cu niciun chip. Încă în primele luni de după revoluţia din octombrie, Lenin cerea „cele mai hotărâte şi mai draconice măsuri pentru întărirea disciplinei". Or, cum să iei măsuri draconice fără puşcării?

Ce putea aduce nou, în această materie, statul proletar? Ilici căuta căi nebătătorite. În decembrie 1919, el preconizează o suită de pedepse ce includea „confiscarea

întregii averi… privarea de libertate, expedierea pe front şi la muncă forţată, pentru toţi cei ce încalcă prezenta lege”. ** Se poate constata prin urmare că ideea de frontispiciu a Arhipelagului – munca forţată – a fost avansată încă în prima lună de după octombrie.

De altfel, Vladimir Ilici nu s-a putut abţine să reflecteze asupra viitorului sistem represiv încă pe când mai şedea, paşnic, la taclale cu prietenul lui Zinoviev pe înmiresmatele fineţe din Razliv, în zumzet de bondari.

Lenin, Sobranie socinenii (Opere), ed a 5-a, vol. 36, p. 217.

Ibidem, vol. 33, p.176.

N.B.: Notele din subsolul paginii, marcate cu asterisc, aparţin autorului. Explicaţiile abrevierilor şi cuvintelor derivate (cu excepţia celor ce figurează în volumul I), precum şi notele traducătorului, numerotate în cadrul fiecărui capitol, sunt amplasate la sfirsitul volumului. Reamintim că în versiunea românească s-a respectat maniera, uneori originală, a autorului de a ortografia o seamă de cuvinte, sintagme, denumiri de instituţii, evenimente, precum şi noţiuni specifice universului sovietic şi gulagovist (n.t.).

Încă pe atunci, el estima, liniştindu-ne, că „reprimarea minorităţii exploatatorilor de către majoritatea foştilor robi salariaţi este, relativ, un lucru atât de lesnicios, simplu şi firesc, încât va cere mult mai puţin sânge… şi va costa umanitatea mult mai puţin decât reprimarea anterioară a majorităţii de către minoritate”.

Ei bine, cât ne-a costat această reprimare „relativ lesnicioasă” de la începutul revoluţiei din octombrie? După calculele profesorului de statistică din emigraţie LA. Kurganov, din 1917 până în 1959, fără a pune la socoteală pierderile pricinuite de război, numai lichidările teroriste, represiunile, foametea, mortalitatea sporită din lagăre, plus deficitul de populaţie creat prin scăderea natalităţii,

ne-au costat... 66, 7 milioane de vieţi omeneşti (iar fără acest din urmă deficit – 55 de milioane). Şaizeci şi şase de milioane! Cincizeci şi cinci!

Rus ori străin – cum să nu-ţi pierzi graiul?

Desigur, nu băgăm mâna-n foc pentru cifrele profesorului Kurganov, dar altele, oficiale, nu avem la dispoziţie. De îndată ce vor fi tipărite cele oficiale, specialiştii le vor putea supune unei analize critice comparative, (încă de pe acum, au început să apară unele cercetări, bazate pe secretoasa şi lacunara statistică sovietică, – dar înfricoşătoarele cohorte ale celor ucişi rămân aceleaşi.)

Interesante ar putea fi şi cifrele ce urmează:

Ce organigramă avea aparatul central al temutei Secţii a III-a, întinsă ca o cingătoare peste toată marea literatură rusă? La înfiinţare – 16 oameni; în plină activitate – 45. Faţă de personalul unei secţii guberniale a CEKA din fundul provinciei, e o cifră pur şi simplu ridicolă. Ori: câţi deţi-nuţi politici a găsit în ţarista închisoare a Popoarelor revoluţia din februarie? (E momentul să ne amintim că, printre „deţinuţii politici" din vechea Rusie, se numărau şi expropriatorii, tâlharii şi asasinii politici.) Undeva, toate aceste cifre există. Se pare că numai la Kresti (1) erau peste 50, încă 63 la Schlisselburg, vreo câteva sute s-au întors din de-portare şi din ocnele Siberiei (din Centrala Alexandrovsk au fost eliberaţi circa 200) şi apoi – câţi vor mai fi zăcut în fiecare închisoare gubernială! Interesant – câţi? Iată o cifră pentru Tambov, extrasă din ziarele lo-cale ale vremii. Revoluţia din februarie, deschizând larg porţile închisorii din Tambov, a găsit acolo 7 (şapte) persoane. La cea din Irkutsk, mult mai mulţi – 20. (E de prisos să mai amintim că, din februarie şi până în iulie 1917, nimeni nu a fost băgat la puşcărie pentru motive politice, iar după iulie au stat la închisoare tot doar indivizi izolaţi, în condiţii cât se poate de lejere.)

Care a fost nenorocirea: cum primul guvern sovietic era unul de coaliţie, o parte dintre comisariatele poporului au trebuit date socialiştilor-revolu

Ibidem p.90.

ţionari de stânga şi, din nefericire, printre acestea a încăput pe mâna lor şi comisariatul poporului pentru justiţie. Ghidat de putredele concepţii mic-burgheze despre libertate, acesta aproape că a dus la ruină sistemul punitiv; s-au dat sentinţe mult prea blânde, iar principiul înaintat al muncii forţate a fost, practic, ignorat. În februarie 1918, preşedintele SNK, tovarăşul Lenin, cerea creşterea numărului penitenciarelor şi intensificarea reprimării penale*, iar în mai, trecând deja la directive con-crete, dădea indicaţia** ca, pentru mită, să se administreze nu mai puţin de zece ani închisoare, plus zece ani de muncă forţată, adică, în total, douăzeci. O asemenea scală va fi putut părea, la început, pesimistă: cum, chiar şi peste 20 de ani va mai fi necesară munca forţată? Dar noi ştim că munca forţată s-a dovedit a fi o măsură cât se poate de viabilă şi că ea este foarte populară chiar după 50 de ani.

Personalul închisorilor a rămas, încă multe luni după octombrie, cel de pe vremea ţarismului, atât că au fost numiţi comisari ai penitenciarelor. Luându-şi nasul la purtare, temnicerii şi-au organizat propriul sindicat („Uniunea personalului din penitenciare”) şi au instaurat în administraţia închisorilor principiul eligibilităţii! Nici deţinuţii nu s-au lăsat mai prejos; şi ei aveau propria lor autoconducere. (Circulara NKIU din 24.04.18: oriunde este posibil, deţinuţii trebuie antrenaţi la autocontrol şi auto-supraveghere). O asemenea emancipare a deţinuţilor („libertinaj anar-hist”) nu corespundea, fireşte, obiectivelor dictaturii clasei de avangardă şi nici nu contribuia la curăţirea pământului rusesc de insectele dăunătoare. (Ce să mai vorbim, dacă nici nu fuseseră închise capelele

închisorilor şi, duminica, arestaţii noştri, sovietici, se duceau cu plăcere în lăcaşul Domnului, fie şi numai ca să se dezmorţească.)

Fireşte, nici temnicerii ţarişti nu erau iremediabil pierduţi pentru proletariat: cum-necum, ei deţineau o specializare importantă pentru obiectivele imediate ale revoluţiei. De aceea urmau „să fie selecţionate din administraţia penitenciară persoanele nu pe de-a-ntregul anchilozate şi abrutizate de moravurile temniţelor ţariste (ce înseamnă „nu pe de-a-ntregul”? cum se poate determina acest lucru? Întrebând dacă au uitat sau nu „Doamne, ocroteşte-l pe ţar”?) şi susceptibile de a fi folosite pentru soluţionarea noilor sarcini”. * * * (Bunăoară, pronunţă clar „Da, să trăiţi!”, „Nu, să trăiţi!” şi răsucesc fulgerător cheia în broască?) Bi-neînţeles, chiar şi clădirile închisorilor, celulele, gratiile şi lacătele, deşi la prima vedere păreau să fi rămas aceleaşi, acest lucru nu putea înşela decât o privire superficială: în realitate, ele dobândiseră un nou conţinut de clasă, o înaltă semnificaţie revoluţionară.

Ibidem, vol. 54, p. 391.

** Ibidem, vol. 50, p. 70.

* * Culegerea Sovetskaia lustiţia (Justiţia sovietică), Moscova, 1919, p. 20.

Şi totuşi, deprinderea tribunalelor – deprindere ce a dăinuit până la jumătatea anului 1918 – de a pronunţa, în virtutea inerţiei, condamnări „la închisoare” şi iarăşi „la închisoare” încetinea sfărâmarea vechiului mecanism statal în materie penitenciară.

La mijlocul anului 1918, mai exact la 6 iulie, a avut loc un eveniment a cărui însemnătate nu toţi o sesizează, eveniment cunoscut superficial sub formula „înăbuşirea rebeliunii socialiştilor-revoluţionari de stânga”. În realitate, a fost o lovitură de stat, cu nimic mai prejos decât cea din 25 octombrie. La 25 octombrie fusese

proclamată puterea Sovietelor de Deputaţi, botezată, tocmai de aceea, putere sovietică. Dar, în primele luni, această nouă putere a fost substanţial umbrită de faptul că în sânul ei erau reprezentate şi alte partide, în afară de cel al bolşevicilor. Cu toate că guvernul de coaliţie fusese alcătuit doar din bolşevici şi socialişti-revoluţionari de stânga, în componenţa Congreselor panruse (II, III, IV) şi a VŢIK-urilor alese de acestea mai nimereau şi reprezentanţi ai altor partide socialiste – socialişti-revoluţionari, social-democraţi, anar-hişti, popular-socialişti. Ceea ce conferea amintitelor VŢIK-uri caracterul nesănătos de „parlamente socialiste". Dar, în primele luni ale anului 1918, printr-o serie de măsuri hotărâte, (susţinute de socialiştii-revoluţionari de stânga), reprezentanţii celorlalte partide socialiste au fost fie excluşi din VŢIK-uri (prin propria decizie a acestora – procedură parlamentară originală), fie împiedicaţi să fie aleşi în ele. Ultimul partid alo-gen, ce alcătuia o treime din parlament (la al V-lea Congres al Sovietelor), erau socialiştii-revoluţionari de stânga. Venise, în sfârşit, vremea ca bolşevicii să se debaraseze şi de ei. La 6 iulie 1918, toţi, până la unul, au fost excluşi din VŢIK şi SNK. Din acel moment, puterea Sovietelor de Deputaţi (prin tradiţie denumită sovietică) a încetat să se mai opună voinţei partidului bolşevicilor, îmbrăcând formele Democraţiei de Tip Nou.

Abia începând din această zi istorică s-a putut declanşa cu adevărat restructurarea vechiului mecanism penitenciar şi crearea Arhipelagului.*

Cât despre orientarea ce trebuia imprimată acestei mult dorite restructurări, ea era încă de mult lesne de sesizat. Nu arătase încă Marx, în „Critica programului de la Gotha", că unicul mijloc de reeducare a deţi-nuţilor îl constituie munca productivă? Bineînţeles, cum avea să explice, mult mai târziu, Vîşiński, „nu acea muncă al cărei rezultat este secătuirea intelectului şi sufletului uman", ci

„magicianul care, scoţându-i pe

În limbajul de lemn şi, totodată, patetic al lui Vîşiński: „Procesul, unic în lume, de însemnătate istorică mondială, al creării, pe ruinele sistemului închisorilor burgheze, aceste „case ale morţii”, construite de exploatatori pentru oamenii muncii, a unor instituţii noi, având un nou conţinut social”. (Culegerea Ot tiurem k vopsitatelritm ucirejdeniiam (De la închisori la instituţiile de reeducare), Editura „Sovetskoe zakonodatelstro” (Legislaţia sovietică), Moscova, 1934, p. 5).

oameni din neant şi nimicnicie, îi transformă în eroi”. * De ce deţinutul nostru nu trebuie să stea la taifas în celulă ori să frunzărească o cărţulie, ci trebuie să muncească? Pe simplu motiv că, în Republica Sovietelor, nu e loc pentru „trândăvia silită”, acest „parazitism impus”, care a putut exista doar în orânduirea ţaristă – ea însăşi parazitară – bunăoară la Schlisselburg. O asemenea inactivitate a deţinuţilor ar fi venit pur şi simplu în contradicţie cu principiile orânduirii muncitoreşti din Republica Sovietelor, consacrate în Constituţia din 10.07.18: „Cine nu munceşte nu mănâncă”. În consecinţă, dacă deţinuţii nu ar fi antrenaţi în muncă, ar trebui, în termenii noii Constituţii, să li se taie raţia de pâine.

Serviciul Punitiv Central al NKIU, înfiinţat în mai 1918 (şi condus deja de bolşevici, întrucât după pacea de la Brest socialiştii-revoluţionari de stânga părăsiseră guvernul), i-a expediat numaidecât pe zekii (2) de atunci la muncă („a început să organizeze munca productivă”). Pe plan legislativ, însă, inovaţia a fost consacrată abia după lovitura de stat din iulie, şi anume la 28 iulie 1918, în „Instrucţiunile provizorii privind privarea de libertate” (ele au rămas în vigoare de-a lungul întregului război civil, până în noiembrie 1920): „Deţinuţii condamnaţi la pedepse privative de libertate şi apţi de muncă vor executa, obligatoriu, munci fizice”).

Se poate afirma că aceste Instrucţiuni, promulgate la 23 iulie 1918 (la nouă luni după revoluţia din octombrie), reprezintă piatra de temelie a lagărelor, actul de naştere al Arhipelagului (Cine va cârti, aşadar, că naşterea lui a fost prematură?)

Necesitatea muncii forţate a deţinuţilor (necesitate oricum clară pentru toţi) a mai fost explicată la Congresul al VII-lea Panunional al Sovietelor: „Munca reprezintă modalitatea cea mai eficientă de a paraliza influenţa pervertitoare... a interminabilelor discuţii dintre deţinuţi, în cursul cărora cei experimentaţi îi instruiesc pe novici".**

Cum foarte de curând îşi făcuseră debutul şi subotnicele comuniste, acelaşi NKIU arăta că „este necesar ca (deţinuţii) să fie deprinşi cu munca comunistă, colectivă". * * * Aşadar, deja însuşi spiritul subotnicelor comuniste trebuia preluat în lagărele de muncă forţată.

După cum se poate vedea, această epocă pripită a îngrămădit la mal o sumedenie de probleme, a căror soluţionare avea să revină deceniilor următoare.

La Congresul al VIII-lea al RKP (b), din martie 1919, bazele „politicii privind reeducarea prin muncă" au fost incluse în noul program al parţi

— Culegerea Ot tiurem k vopsitatelritm ucirejdeniiam (De la închisori la instituţiile de reeducare), Editura „Sovetskoe zakonodatelstro" (Legislaţia sovietică), Moscova, 1934, p. 10).

** Otciot NKIU Vsesoiuznotnn Siezdu Sovetov (Raportul NKIU la Congresul Panunional al Sovietelor), p. 9.

* * * Materiali NKIU (Materiale ale NKIU), ed. a VII-a, p. 137.

dului. Dar consacrarea organizatorică deplină a reţelei de lagăre avea să coincidă strict cu primele subotnice comuniste (12 aprilie – 17 mai 1919): Hotărârile VŢIK privind lagărele de muncă forţată au fost adoptate la

15 aprilie şi 17 mai 1919. * Potrivit acestora, lagăre de muncă forţată urmau să fie organizate neîntârziat (prin eforturile secţiilor gu-berniale ale CEKA) în fiecare oraş gubernial (după împrejurări – în peri-metrul oraşului, într-o mănăstire, ori în vreun fost conac din apropiere) şi în câteva judeţe (pentru moment, nu în toate). Capacitatea fiecărui lagăr trebuia să fie de cel puţin 300 de persoane (pentru ca, prin munca deţi-nuţilor, să se poată amortiza atât cheltuielile cu paza, cât şi cele administrative). Lagărele urmau să se afle în subordinea Serviciilor Punitive Guberniale.

Şi totuşi, lagărele de muncă forţată nu au fost primele lagăre din RSFSR. Cititorul, care a dat de mai multe ori, în sentinţele tribunalelor (Partea întâi, cap.8), peste formula „lagăr de concentrare", va fi crezut cumva că am greşit, că foloseam, din nebăgare de seamă, o terminologie ulterioară acelei epoci? Nu.

În august 1918, cu câteva zile înaintea atentatului comis de Fanny Ka-plan, într-o telegramă pentru Evghenia Bosh** şi comitetul executiv gu-bernial Penza (care nu izbutiseră să vină de hac unei răscoale ţărăneşti), Vladimir Ilici scria: „Indivizii dubioşi (nu vinovaţi, ci dubioşi – A. S.) să fie internaţi într-un lagăr de concentrare din afara oraşului". * * * Şi, în plus, „... să se aplice o teroare de masă necruţătoare" (decretul privind teroarea nu apăruse încă).

Iar la 5 septembrie 1918, la vreo zece zile după această telegramă, a fost promulgat Decretul SNK privind Teroarea Roşie, semnat de Petrov-ski, Kurski şi V. Bouci-Bruevici. În afară de indicaţiile privind execuţiile în masă prin împuşcare, acest decret prevedea textual: „apărarea Republicii Sovietice de duşmanii de clasă prin izolarea acestora în lagăre de concentrare". * ***

Aşadar, iată unde – într-o scrisoare a lui Lenin, iar apoi într-un decret al SNK – a fost găsit, pentru a fi preluat

şi consacrat de îndată, acest termen – lagăr de concentrare – unul din termenii majori ai secolului al XX-lea, hărăzit unui mare viitor internaţional! Şi iată când – în august şi septembrie 1918. Cuvântul în sine mai fusese utilizat, în primul război mondial, dar cu referire la prizonierii de război şi străinii indezirabili. Aici el este folosit pentru întâia oară cu trimitere la cetăţenii propriei ţări.

Sobranie uzakonenii RSFSR za 1919 (Colecţia de Acte legislative ale RSFSR pe anul 1919), nr. 12, p. 124 şi nr. 20, p. 235.

Acestei cucoane, astăzi uitată, i se încredinţase în acei ani (pe linia TK şi CEKA) soarta întregii gubernii Penza. – * * Lenin, Ed. cit., pp. 143 – 144.

* * **, Colecţia de Acte Legislative ale RSFSR pe anul 1918", nr. 65, art. 710.

Transferul de sens este limpede: lagărul de concentrare pentrupri zonieri nu este o închisoare, ci un loc indispensabil pentru concentrarea preventivă a acestora. Ei bine, iată că şi pentru compatrioţii dubioşi se preconizau acum concentrări preventive extrajudiciare. Energica minte leninistă, imaginând garduri de sârmă ghimpată împrejurul unor oameni nejudecaţi, a găsit numaidecât şi sintagma potrivită – lagăre de concentrare.

De altfel, mai-marele tribunalelor militare revoluţionare aşa şi scria: „Internarea în lagăre de concentrare dobândeşte caracterul izolării prizonierilor de război". Adică, pe şleau: prin dreptul capturării, cu toate trăsăturile acţiunilor militare – dar împotriva propriului popor.

Şi dacă lagărele de muncă forţată ale NKIU intrau în clasa „locurilor comune de detenţie", lagărele de concentrare nu aveau nimic de a face cu un „loc comun": ele se aflau în directa subordonare a CEKA, fiind rezervate elementelor deosebit de ostile şi ostatecilor. Desigur, ulterior, în lagărele de concentrare se putea eşua şi prin

intermediul tribunalelor, dar, bineînţeles, ceea ce conta de fapt nu era condamnarea, ci criteriul ostilităţii. Pentru o evadare din lagărul de concentrare, termenul de detenţie era multiplicat (tot fără judecată) de zece ori! (în tonul epocii, nu-i aşa? „Zece pentru unul!”, „O sută pentru unul!”) (3) A doua evadare atrăgea împuşcarea (pedeapsă aplicată, fireşte, cu regularitate).

În Ucraina, lagărele de concentrare au fost înfiinţate cu o anumită întârziere, abia în 1920.

Rădăcinile lagărelor sunt adânci, numai că nu le mai ştim locul şi urma. Despre cele mai multe dintre primele lagăre de concentrare nu mai are cine să vorbească. Doar din ultimele mărturii ale celor ce au supravieţuit dintre primii pensionari ai acestor lagăre dacă se poate alege şi salva câte ceva.

Amplasamentul preferat de autorităţi pentru lagărele de concentrare erau fostele mănăstiri: ziduri groase de jur-împrejur, clădiri trainice şi, pe deasupra – goale (căci monahii nu sunt oameni, oricum trebuiau daţi pe uşă afară). Lângă Moscova, bunăoară, s-au înfiinţat lagăre la mănăstirile Andronikovski, Novospasski, Ivanovski. În numărul din 6 septembrie 1918 al „Gazetei roşii” din Petrograd, citim că primul lagăr de concentrare „va fi organizat la Nijni Novgorod, într-o mănăstire de maici acum pustie... Pentru început, se preconizează să fie trimişi la Nijni Novgorod, în lagărul de concentrare, 5 mii de oameni” (s. n. – A. S.).

La Reavăn, lagărul de e concentrare a fost amplasat tot într-o fostă mănăstire de maici (Kazański). Iată ce se relatează despre el. Erau inter

— K.H. Danişevski, Revoliutionnie Voennie Tribunalî (Tribunalele Militare Revoluţionare), publicaţie a Tribunalului Revoluţionar al Republicii, Moscova, 1920, p. 40.

Culegerea De la închisori...

naţi aici negustori, preoţi, „prizonieri de război” (aşa erau numiţi ofiţerii capturaţi, care nu slujiseră în Armata Roşie). Dar şi lume fel de fel: tol-stoistul I. E-v, al cărui proces ne este deja cunoscut, a nimerit tot aici). În cadrul lagărului funcţionau ateliere – de ţesătorie, de croitorie, de ciz-mărie şi se executau (în 1921 erau deja botezate aşa) – „munci comune” – de reparaţii şi construcţii în oraş. Cei internaţi erau scoşi la lucru sub escortă, dar unii meşteri – în funcţie de natura lucrărilor – erau lăsaţi să iasă şi fără pază; acestora oamenii le mai dădeau de mâncare prin casele lor. Populaţia din Reazau manifesta multă compasiune pentru privaţi („privaţi de libertate”, şi nu deţinuţi, aceasta era denumirea lor oficială). Coloanelor în trecere li se dădea de pomană (pesmeţi, sfeclă fiartă, cartofi). Escorta nu împiedica aceste acte de caritate şi privaţii împărţeau totul frăţeşte. (La fiece pas – obiceiuri care nu sunt de-ale noastre, o ideologie care nu e de-a noastră). Cei mai norocoşi dintre privaţi erau afectaţi, ca specialişti, pe lângă câte o întreprindere (E-v, bunăoară, la Căile Ferate) – caz în care primeau permise de circulaţie în oraş (dar de înnoptat trebuiau să înnopteze în lagăr).

Hrana în lagărul de concentrare consta din (1921): o jumătate de funt de pâine (plus încă o jumătate de funt pentru cei care-şi făceau norma), dimineaţa şi seara – un crop, în timpul zilei – câte un polonic de zămârcă, de zeamă lungă, în care înotau câteva zeci de grăunţe şi coji de cartofi.

Mai animau viaţa lagărului, pe de o parte, denunţurile provocatorilor (şi arestările ce urmau), pe de altă parte – cercul dramatic şi corul. Se dădeau concerte pentru locuitorii din Reazan în fosta casă a adunării nobililor, iar orchestra de suflători a „privaţilor” cânta în parcul oraşului. „Privaţii” îşi făceau tot mai multe cunoştinţe printre orăşeni, se contura o apropiere tot mai strânsă între ei şi populaţie, ceea ce a sfârşit prin a deveni

intolerabil-aşa că „prizonierii” au început să fie expediaţi în Lagărele cu Destinaţie Specială din Nord.

Lipsa de fermitate şi regimul relativ blând din lagărele de concentrare se explicau tocmai prin faptul că acestea se aflau în miezul vieţii civile. De aceea sau şi dovedit necesare lagărele speciale din Nord. (Lagărele de concentrare au fost desfiinţate după 1922).

Această aurora a lagărelor merită privită atent, pentru a i se distinge toate reflexele.

La sfârşitul războiului civil, din pricina cârtelilor soldăţimii ţinute mai departe sub drapel, cele două armate muncitoreşti create de Troţki (4) au trebuit desfiinţate, ceea ce a dus, în chip firesc, la creşterea rolului lagărelor de muncă forţată în structura RSFSR. Spre sfârşitul anului 1920, potrivit unor surse din TGAOR, în RSFSR existau 84 de lagăre în 43 de gubernii. * Dacă ar fi să dăm crezare unei statistici oficiale (deşi ţinută

TGAOR, fondul 393, registrul 13, dosarul l v, fila 111.

secretă), în acestea erau internate pe atunci 25 336 de persoane, în afară de cei 24 400 de „prizonieri din războiul civil”. * Ambele cifre, mai cu seamă a doua, mi se par substanţial diminuate, însă, dacă luăm în considerare faptul că aici nu intră cei internaţi în sistemul CEKA, în cadrul căruia, prin descongestionarea închisorilor, scufundarea barjelor şi alte forme de exterminare în masă, numărătoarea a reînceput de multe ori de la zero şi iarăşi de la zero – ele ar putea fi şi exacte. Oricum, ulterior toate pierderile au fost recuperate.

Primele lagăre de muncă forţată apar astăzi ca nişte entităţi impal-pabile. Cei ce au fost închişi în ele n-au povestit, se pare, nimic nimănui – nu există niciun fel de mărturii. Scrierile beletristice şi memorialistica, vorbind despre comunismul de război, pomenesc despre execuţii şi închisori, dar nu spun nimic despre lagăre. Ele nu se întrezăresc nici măcar printre rânduri, nici măcar în

subtext. Unde erau aceste lagăre?... Cum se numeau?... Cum arătau?...

Instrucţiunile din 23 iulie 1918 aveau defectul capital (sesizat de toţi juriştii) că nu suflau o vorbă despre diferenţierea de clasă între deţinuţi, din care s-ar fi putut deduce că unii trebuiau trataţi mai bine, iar alţii mai rău. Dar ele prescriau regimul de muncă, singurul element ce ne permi-te astăzi să ne facem, cât de cât, o imagine. Ziua de muncă era stabilită la 8 ore. În febra inovaţiilor, se hotărâse ca pentru orice muncă execu-tată de deţinuţi, excluzând corvezile din interiorul lagărului, să se plătească (ce monstruozitate! pana refuză să o transcrie) ... 100%, potrivit tarifelor practicate de sindicatele respectivelor ramuri. (Prin Constituţie te obligau să munceşti, dar aveau de gând să şi plătească după Consti-tuţie – nimic de zis). E drept, din retribuţie se scădea costul întreţinerii lagărului şi a pazei. Cei „conştiincioşi", beneficiau de un privilegiu: ei puteau locui în apartamente private, prezentându-se în lagăr numai la muncă. Pentru „hărnicie deosebită", se promitea eliberarea înainte de termen. Dar, în general, instrucţiunile nu conţineau indicaţii amănunţite privind regimul. Fiecare lagăr proceda după cum îi era voia. „În perioada edificării noii puteri şi având în vedere supraaglomerarea considerabilă a spaţiilor de detenţie, (s. n. – A. S.) nu era cazul să se insiste asupra regimului, când întreaga atenţie era concentrată asupra des-congestionării închisorilor. ** Citeşti aceste cuvinte ca pe nişte cuneiforme babiloniene. Câte întrebări dintr-odată: ce se petrecea înnenoro citele acelea de închisori? „Regimul nostru penitenciar este revoltător... Cea mai scurtă detenţie se transformă într-un calvar". * * * Care erau cauzele sociale ale unei asemenea supraaglomerări? Prin „descongestio

— TGAOR, fond 393, reg. 13, dos. l v, fila 112.

** „Materiale ale NKIU", 1920, fascicula VII.

* * *” Materiale ale NKIU”, 1920, fasc. VII.

n-are” trebuie să înţelegem execuţii în masă, ori expedierea deţinuţilor în diferite lagăre?

Şi ce înseamnă că nu era cazul să se insiste asupra regimului? Înseamnă că NKIU n-avea de gând să-l mai apere pe deţinut de arbitrarul comandantului de lagăr – nu e singura interpretare posibilă? Cum nu existau instrucţiuni privind regimul, în anii concepţiei juridice revoluţionare, fiecare individ cu apucături despotice putea face cu deţinutul ce voia??

Din modica statistică (oferită de aceeaşi culegere De la închisori…) aflăm că în lagăre se prestau mai cu seamă munci fizice grele. În 1919, doar 2, 5% dintre deţinuţi lucrau în ateliere meşteşugăreşti; în 1920 – 10%. Este cunoscut, de asemenea, faptul că, la sfârşitul anului 1918, Serviciul Punitiv Central (brr, ce denumire! – te ia cu frig) întreprindea demersuri pentru înfiinţarea unor colonii agricole. Se mai ştie că, la Moscova, au fost alcătuite din deţinuţi câteva brigăzi „de şoc”, pentru repararea instalaţiilor de apă, încălzire şi canalizare în clădirile naţionalizate ale oraşului. (Vasăzică, aceşti deţinuţi – fără escortă, după cum ar fi normal să se creadă – bântuiau cu ditamai cheile de lăcătuşerie, aparate de sudură şi ţevi prin Moscova, pe coridoarele instituţiilor ofici-ale, prin apartamentele mărimilor vremii, chemaţi prin telefon de soţiile acestora, pentru reparaţii – şi uite că nu sunt pomeniţi în niciun fel de memorii, nu figurează în nicio piesă de teatru, în niciun film.) Dar dacă printre deţinuţi nu se găseau asemenea specialişti? Se poate presupune că se făcea în aşa fel încât să se găsească.

Alte informaţii despre sistemul de închisori şi lagăre, aşa cum era el în 1922, ne oferă raportul – din fericire, păstrat – pe care l-a prezentat la cel de al X-lea Congres al Sovietelor şeful tuturor locurilor de detenţie din RSFSR, tovarăşul Schirvindt. * În acel an, pentru întâia oară, toate

locurile de detenţie ale NKIU şi NKVD (cu excepţia locurilor speciale de detenţie ale GPU) au fost concentrate sub jurisdicţia unică a Direcţiei Generale a Locurilor de Detenţie (GUMZak) şi plasate sub aripa tovarăşului Dzerjinski. (Care, având sub cealaltă aripă locurile de detenţie ale GPU, a vrut, insaţiabil, să le dregătoarească pe toate.) GUMZak reunea 330 de locuri de detenţie, ce găzduiau 80 – 81 de mii de persoane private de libertate – număr sporit faţă de 1920 – „în acest an, se constată o creştere permanentă a populaţiei penitenciare". Dar din aceeaşi broşură aflăm (p. 40) că, punând la socoteală şi clienţii GPU, niciodată nu s-au înregistrat mai puţin de 150 de mii de deţinuţi, iar uneori numărul lor ajungea la 195 de mii. „Populaţia penitenciară devine tot mai stabilă cantitativ (p. 10), „numărul celor ce parvin prin tribunalele revoluţionare nu numai că nu scade, ci chiar manifestă o anumită tendinţă de creşte

— Penitenţiarnoe delo v 1922 godu (Problema penitenciară în anul 1922), Moscova, Tipo-grafia închisorii guberniale Taganka din Moscova.

re" (p. 13). Iar în regiunile unde, recent, avuseseră loc tulburări – în gu-berniile centrale ale zonei de cernoziom, în Siberia, pe Don şi în Caucazul de Nord – numărul celor aflaţi sub anchetă reprezenta 41 – 43% din cifra totală a deţinuţilor, ceea ce indică o frumoasă perspectivă de expansiune a lagărelor.

În 1922, sistemul GUMZak includea: casele de reeducare prin muncă (adică închisorile cu regim de urgenţă), spaţiile de detenţie preventivă (pentru anchetă), închisorile de tranzit, cele pentru carantină şi izolare (Orlovskaia „nu-i mai poate adăposti pe toţi deţinuţii recalcitranţi", aşa că a fost repusă în funcţiune închisoarea Kresti, ale cărei porţi fuseseră cu atâta impetuozitate deschise în februarie 1917), coloniile agricole (unde terenul era curăţat de arbuşti şi buturugi prin mijloace

manuale), casele de corecţie pentru minori şi – lagărele de concentrare. O industrie penitenciară în floare – ce mai! În închisori, „la fiecare cinci locuri re-vin 6 persoane şi ceva, dar există case de detenţie unde la fiecare loc revin mai mult de 3 persoane” (p. 8).

Despre clădirile închisorilor şi lagărelor aflăm că s-au degradat în aşa măsură, încât nu mai satisfac nici măcar exigenţele sanitare elementare, că sunt „într-o stare atât de precară, încât... unele corpuri şi chiar case de reeducare întregi au trebuit să fie dezafectate” (p. 17). Despre hrană: „În 1921, locurile de detenţie au avut de traversat o situaţie dificilă: nu s-au putut asigura raţiile de hrană pentru toţi deţinuţii”. În 1922, datorită trecerii la finanţarea din bugetele locale, „situaţia materială a spaţiilor de detenţie trebuie considerată aproape catastrofală” (p. 2), comitetele guberniale au ajuns chiar să refuze acoperirea integrală a raţiilor pentru deţinuţi. La începutul anului, pentru 150 – 195 de mii de deţi-nuţi, Gosplanul a prevăzut doar 100 de mii de raţii, baremurile de hrană au fost diminuate, unele alimente nu s-au mai distribuit defel (trei pătrimi dintre deţinuţi au primit mai puţin de 1500 de calorii pe zi), iar de la 1 decembrie 1922, toate locurile de detenţie, în afară de 15, cele de importanţă unională, au fost complet eliminate din programul de aprovizi-onare cu alimente. „Deţinuţii suferă de foame” (p.41).

Statul îşi dorea, îşi dorea să aibă un Arhipelag, dar n-avea cu ce să-l hrănească!

Tarifele pentru lucrări fuseseră deja reduse. „Aprovizionarea materială a fost deosebit de nesatisfăcătoare... Este de aşteptat ca ea să devină catastrofală” (p. 42). „Aproape pretutindeni se resimte o acută penurie de combustibil. Mortalitatea pe întregul GUMZak reprezenta, în octombrie 1922, nu mai puţin de 1 %. Aceasta înseamnă că, în decursul iernii, aveau să moară

peste 6% dintre deţinuţi, poate chiar 10%?

Toate acestea nu puteau să nu aibă repercusiuni şi asupra pazei. „Cea mai mare parte a personalului de supraveghere fuge, literalmente, de la slujbă, iar unii gardieni se dedau la speculă şi fac afaceri cu deţinuţii” (p. 43) – şi câţi dintre ei îi mai şi jefuiesc! Se constată „înmulţirea considerabilă a delictelor de serviciu în rândul personalului, împins la aceasta de foame”. Mulţi au trecut la munci mai bine plătite. „Există case de reeducare unde au rămas doar comandantul şi un singur gardian” (ne putem imagina cât de inapt pentru orice altceva) şi a trebuit să fie antrenaţi la activitatea de supraveghere deţinuţii înşişi – cei cu o comportare model”.

De ce tărie de caracter cu adevărat dzerjinskiană, de câtă credinţă în cauza punitiunii comuniste a fost nevoie pentru ca acest Arhipelag muribund nu numai să nu fie desfiinţat, prin trimiterea deţinuţilor pe la casele lor, ci chiar propulsat spre un viitor luminos!

Ce se întâmplă în continuare? În octombrie 1923, deja la începutul anilor fără de nori ai NEP-ului (şi încă destul de departe de cultul personalităţii erau internate: în 355 de lagăre – 68 297 persoane private de libertate, în 207 case de reeducare – 48163, în 105 case de detenţie şi închisori – 16 765, în 35 de colonii agricole – 2328, plus 1041 minori şi bolnavi.*

Şi toate astea fără lagărele GPU! Îmbucurătoare creştere! Cârtitorii s-au acoperit de ruşine. Partidul a avut din nou dreptate: deţinuţii nu numai că n-au dat ortul popii, dar numărul lor aproape că s-a dublat, iar cel al locurilor de detenţie a crescut chiar de peste două ori, nu s-a dărâmat nimic.

Încă o statistică sugestivă: supraaglomerarea lagărelor (creşterea numărului de deţinuţi devansa dinamica organizării lagărelor). La 100 de locuri bugetare, reveneau, în 1924 – 112 deţinuţi, în 1925 – 120, în 1926 –

132, în 1927 – 177. ** Cine a făcut puşcărie îşi dă seama foarte bine ce însemna pentru viaţa de zi cu zi din lagăr (priciuri, străchini la bucătărie, pufoaice) un loc pentru 1, 77 deţinuţi.

Prin dezvoltarea sistemului de lagăre, s-a declanşat o curajoasă „luptă cu fetişismul penitenciar" din toate ţările lumii, inclusiv din vechea Rusie, unde regimul nu s-a învrednicit să născocească altceva decât închisori şi iarăşi închisori. („Guvernul ţarist, care a transformat întreaga ţară într-o imensă temniţă, îşi dezvolta sistemul penitenciar cu un soi de cinism rafinat"). * * *

Deşi, până în 1924, nici în Arhipelag n-au existat suficiente „simple colonii de muncă", în aceşti ani, predomină „spaţiile de detenţie închise", al căror număr nu avea să scadă, de altfel, nici ulterior, (într-un raport din 1924, Krîlenko cere sporirea numărului de izolatoare cu destinaţie specială – pentru cei ce nu erau oameni ai muncii şi pentru cei deosebit de periculoşi din rândul oamenilor muncii (printre care avea să se prenumere, probabil, mai târziu, Krîlenko însuşi). Această formulare, a cărei

— TGAOR, fond. 393, reg. 39, dos. 48, filele 13, 14.

** A.A. Herzensohn, Borba's prestupnostiiu v RSFSR (Combaterea criminalităţii în RSFSR), „Iuridiceskoe izdatelstro" (Editura Juridică), Moscova, 1928, p. 103.

* * * Culegerea De la închisori... p. 431.

paternitate îi aparţine, avea să intre ca atare în Codul reeducării prin muncă din 1924.)

Iar în pragul „perioadei de reconstrucţie" (aşadar, începând din 1927), „rolul lagărelor – ce credeţi? acum, după toate victoriile repurtate? – ... creşte, ca mijloc de luptă împotriva celor mai periculoase elemente osti-le, a sabotorilor, chiaburimii, a propagandei contrarevoluţionare".*

Aşadar, Arhipelagul nu va fi absorbit de abisurile

mării. Arhipelagul va trăi!

Întocmai cum, la apariţia oricărui Arhipelag, înainte ca imaginea unei noi lumi să se înfăţişeze privirii noastre, undeva în adânc au loc importante deplasări ale unor roci de rezistenţă, şi la crearea GULag-ului s-au produs dislocări şi redefiniri majore, cvasi-inaccesibile intelectului nostru. La început, un talmeş-balmeş primitiv: locurile de detenţie sunt guvernate de trei autorităţi: VCEKA – tov. Dzerjinski, NKVD – tov. Petrovski şi NKIU – tov. Kurski; în interiorul NKVD – ba GUMZak (Direcţia Generală a Locurilor de Detenţie, imediat după octombrie 1917), ba GUPR (Direcţia Generală pentru Muncă Forţată), ba din nou GUMZak; la NKIU – Direcţia Penitenciarelor (decembrie 1917), apoi Serviciul Punitiv Central (mai 1918) cu o reţea de secţii guberniale, care ţineau chiar congrese (septembrie 1920), rebotezată apoi, ca să sune mai acătării, în Serviciul Central pentru Reeducarea prin Muncă (1921). Se înţelege de la sine că o asemenea diseminare nu servea cauza punităiunii reeducaţive şi Dzerjinski se bate pentru o conducere unică. Tocmai la timp, se produce, aproape pe neobservate, contopirea VCEKA cu NKVD: de la 16 martie 1919, Dzerjinski devine, prin cumul, şi comisar pentru afacerile interne. Iar în 1922, aşa cum am mai spus, el obţine trecerea la NKVD, adică în mâna lui, şi a tuturor locurilor de detenţie ale NKIU (25.06.1922).

În paralel, a fost reorganizată şi paza lagărelor. La început, aceasta că-dea în sarcina trupelor VOHR (Paza Internă a Republicii), apoi a celor din VNUS (Serviciul interior); în 1919, ele s-au contopit cu corpul VCEKA**, iar preşedinte al Consiliului lor Militar a devenit acelaşi Dzerjiński. (Şi cu toate acestea, cu toate acestea, până în 1924 se primeau sistematic plângeri în legătură cu frecvenţa în creştere a evadărilor şi starea precară a disciplinei personalului. * * * Abia în iunie 1924, printr-un decret al

VŢIK-SNK, în corpul Gărzii de Escortă a fost introdusă disciplina militară, iar completarea acesteia cu efective a revenit Comisariatului Poporului pentru Marina Militară. * ***

I. L. Averbah, Ot prestupleniia k trudu (De la infracţiune la muncă), sub redacţia lui Vîşiński, Editura „Sovetskoe zakonodatelstro" (Legislaţia sovietică), 1936.

Revista „Vlast sovetov" („Puterea sovietelor"), 1919, nr. 11, pp. 6 – 7.

* * TGAOR, fond. 393, reg. 47, dos. 89, f. 11.

* * TGAOR, fond. 393, reg. 53, dos. 141, II. l, 3, 4.

Şi tot în paralel au fost create, în 1922, Biroul central pentru înregistrări dactiloscopice şi Crescătoria centrală de câini de pază şi urmărire.

Între timp, GUMZak-ul este rebotezat în GUITU, apoi în GUITL OGPU, al cărei şef devine şi şeful Trupelor de Escortă ale URSS.

Câte frământări! Câte scări, cabinete, santinele, permise de trecere, ştampile şi tăbliţe indicatoare!

Din GUITL, progenitura GUMZak-ului se şi trage GULag-ul nostru!

Capitolul 2

Articol I. ARHIPELAGUL SE NAŞTE DIN MARE

PE MAREA ALBĂ, unde vreme de jumătate de an nopţile sunt albe, insula Mare Solovki îşi înalţă din ape bisericile albe, împresurate de zidurile de piatră ale Kremlinului, roşii-ruginii din pricina lichenilor aclimatizaţi aici, iar pescăruşii alb-cenuşii planează necontenit, cloncănind, deasupra Kremlinului.

„În această limpezime, ai zice că nu există păcat… Aici, natura pare a nu fi evoluat încă până la a cunoaşte păcatul" – aşa vedea insulele Solovki Prişvin (1).*

Fără noi s-au înălţat din mare aceste insule, fără noi au apărut pe întinsul lor cele două sute de bălţi cu peşte, fără noi s-au umplut de cocoşi sălbatici, iepuri şi reni, căci

vulpi, lupi şi alte fiare prădalnice n-au existat aici nicicând.

Gheţarii se apropiau şi se îndepărtau, blocurile eratice de granit se îngrămădeau în jurul lacurilor; lacurile îngheţau în gerul nopţilor de iarnă, marea vuia răscolită de vânt, acoperindu-se cu sloiuri, iar uneori cu întinderi compacte de gheaţă; aurorele boreale acopereau jumătate de cer; şi din nou se făcea ziuă, şi din nou vremea se încălzea; brazii creşteau, îngroşându-şi trunchiurile; păsările cloncăneau şi ţipau, renii tineri răgeau – planeta se rotea cu întreaga ei istorie mondială, împărăţii se înălţau şi se prăbuşeau, dar aici tot nu existau fiare prădalnice şi nici oameni.

Uneori debarcau aici navigatori din Novgorod, care au şi inclus insula în platina (2) Obonejsk. Mai poposeau pe insulă şi karelieni. La jumătate de veac după bătălia de la Kulikovo şi cu o jumătate de mileniu înainte de GPU, au traversat marea de sidef, într-o luntrişoară, monahii Savvati şi Zosima, care au socotit drept sfânt acest ostrov fără animale de pradă. Ei au şi pus temeliile mănăstirii Solovki. De atunci au fost durate aici catedralele Uspenski şi Preobrajenski, biserica Useknovenie pe colina Sekirnaia, şi încă douăzeci de biserici, şi încă douăzeci de capele, schitul Golgofski, schitul Troitki, schitul Savvatievski, schitul Muksalmski şi puzderia de refugii singuratice pentru asceţi şi schimnici, în colţuri retrase. S-a semănat muncă multă aici – mai întâi de către monahii înşişi.

Numai monahii de aici i se păreau păcătoşi. Era anul de graţie 1908 şi concepţiile liberale de atunci nu îngăduiau să scrii un singur cuvânt aprobator despre clerici. Dar nouă, celor ce am străbătut Arhipelagul, aceiaşi monahi aveau să ne apară ca nişte îngeri. Având posibilitatea să înfulece cât le era voia, la schitul Golgofsko-Raspiatski chiar şi de peşte, mâncare de post, îşi îngăduiau să se atingă numai la marile praznice. Având putinţa să doarmă pe săturate, îşi petreceau nopţile

veghind şi (la acelaşi schit) citeau cât era ziulica de lungă, şi anul de lung, şi viaţa de lungă psaltirea, pomenindu-i pe toţi creştinii pravoslavnici, vii sau morţi. De parcă ar fi presimţit ce avea să fie aici mai târziu.

apoi şi de către ţăranii aparţinători mănăstirii. Insulele au fost legate între ele prin zeci de canale. Apa din lac a fost adusă la mănăstire prin apeducte din lemn. Dar lucrul cel mai uimitor este digul Muksalma (sec. XIX), înălţat pe bancuri de nisip din blocuri de piatră pe care ai fi jurat că nimeni nu le poate clinti din loc. Pe Bolşaia şi Malaia Muksalma au început să pască turme bogate: monahilor le plăcea să se îngrijească de animale, fie ele domestice ori sălbatice. Pământul de pe Solovki s-a dovedit a fi nu numai sfânt, ci şi mănos, putând hrăni multe mii de oameni. * În grădini se cultivau verze dulci, albe şi îndesate (cocenilor li se zicea „mere de Solovki”). Toate legumele se produceau pe insulă – şi ce legume! – existau chiar sere de flori, inclusiv de trandafiri. An de an dădeau în pârg bostănăriile. A luat avânt meşteşugul pescuitului – cu năvo-dul pe mare şi cu undiţa în „juvelnicele mitropolitane”. De-a lungul secolelor şi deceniilor, localnicii şi-au construit propriile mori pentru propriile cereale, propriile joagăre, propriile vase în propriile ateliere de ceramică, propria turnătorie şi propria fierărie, propria legătorie de cărţi, propriul atelier de pielărie şi propria căruţărie, ba chiar şi propria centrală electrică. Şi cărămizile cu profile complicate, şi micile nave maritime de care aveau trebuinţă localnicii şi le-au făcut cu mâna lor.

Numai că nicio dezvoltare în sânul unui popor nu s-a produs încă nicicând, nu se produce – şi oare se va produce vreodată? – fără a fi însoţită de ideea militară şi ideea penitenciară.

Ideea militară. Nu se poate ca nişte monahi zărghiţi să pur şi simplu trăiască pe o pur şi simplu insulă. Insula e

situată la graniţa Marelui Imperiu, aşadar, va avea de luptat cu suedezii, cu danezii, cu englezii, aşadar, trebuie durată aici o cetate cu ziduri de opt metri grosime şi cu opt turnuri, şi în ziduri trebuie tăiate metereze înguste, iar în clopotniţa bisericii trebuie instalat un post de observaţie. (Şi într-adevăr, mănăstirea a trebuit să-i înfrunte pe englezi în 1808 şi 1854 – şi a rezistat; în lupta cu nikonienii, din 1667, Kremlinul a fost predat unui boier de la curtea ţarului de către monahul Teoctist, care a deschis o intrare secretă.)

Ideea penitenciară. Se poate ceva mai grozav? Pe o insulă izolată, ziduri zdravene de piatră! – un loc ideal pentru a-i priponi pe cei mai temuţi răufăcători, iar paza se asigură la faţa locului. Noi nu vă împiedicăm să vă mântuiţi sufletele, în schimb voi păziţi-ne ocnaşii. (Câte credinţe a spulberat, în istoria umanităţii, acest cumul penitenciar, la care s-au pretat unele mănăstiri creştine!)

Se va fi gândit la toate astea Savvati, când a debarcat pe sfânta insulă?

Au fost internaţi aici eretici eclesiastici şi eretici politici. Aici au fost în

Specialiştii în istoria tehnicii afirmă că Filip Kolâciov (3) (care-şi ridicase glasul împotriva lui Ivan cel Groaznic) a introdus la Solovki o tehnică agricolă cu care, după trei secole, n-ar avea de ce să-ţi fie ruşine să te duci oriunde în lume.

temniţaţi Avraam Paliţîn (4) (care a şi murit pe insulă) şi unchiul lui Puşkin, P. Hannibal (5) – pentru că simpatizase cu decembriştii. La adânci bătrâneţi, a fost adus pe Solovki Kalnişevski, ultimul hatman al oştii zaporojene, care nu a fost eliberat decât după o îndelungată detenţie, având peste 100 de ani.

Dar aceştia toţi aproape că pot fi înşiruiţi pe nume.*

Peste vechea istorie a închisorii mănăstireşti Solovki a fost aruncată, deja în epoca sovietelor, când insula

devenise lagăr, mantia unui mit la modă, care, însă, a izbutit să-i inducă în eroare pe autorii de îndreptare şi descrieri istorice. Şi acum în unele cărţi se poate citi că în închisoarea Solovki se practica tortura, că aici ar fi existat şi cârlige pentru stâlpii de caznă, şi bice, că s-ar fi recurs şi la arderea cu fierul roşu. Dar toate acestea ţin de arsenalul interogatoriilor din temniţele preeli-sabetane (6) ori ale inchiziţiei apusene, nu au nimic de a face cu temniţele mănăstireşti din Rusia îndeobşte şi au fost atribuite închisorii de aici de un cercetător sperjur şi ignorant.

Veteranii lagărului Solovki îl ţin bine minte – era Ivanov histrionul, supra-numit în lagăr „bacilul antireligios”. Înainte vreme slujise ca posluşnic pe lângă arhiepiscopul de Novgorod şi fusese arestat pentru că vânduse odoare mănăstireşti suedezilor. Pe Solovki a eşuat prin 1925 şi numaidecât a început să se agite, căutând o cale ca să scape de muncă şi de moarte. S-a specializat în propaganda antireligioasă printre deţinuţi, devenind, fireşte, colaborator al ISC (Secţia de anchetă şi informaţii, cum cu toată francheţea se numea acel organism insular). Nu s-a mulţumit, însă, cu atât: a reuşit să îmbrobodească Direcţia lagărului emiţând ipoteza că monahii ar fi în gropat aici mari comori, drept care a fost înfiinţată, sub conducerea lui, o comisie de săpături. Comisia a scurmat pământul vreme de mai multe luni, dar – vai! – monahii au dezminţit prezumţiile psihologice ale bacilului antireligios: nu îngropaseră niciun fel de comoară. Atunci, ca să iasă, totuşi, cumva basma curată, Ivanov s-a apucat să răstălmăcească destinaţia incintelor subterane ale mânăstirii – cămări şi încăperi cu rosturi gospodăreşti ori de apărare, susţinând sus şi tare că fuseseră celule sau camere de tortură. Instrumentele de tortură nu putuseră, fireşte, să se păstreze vreme de atâtea veacuri, dar un cârlig, bunăoară, (de agăţat şunci) atesta, incontestabil,

faptul că aici fusese un stâlp de caznă. Cum în ce priveşte secolul al XIX-lea era mai greu să se justifice absenţa oricărei urme de schingiuiri, s-a conchis că.

O închisoare de stat a existat pe Solovki din 1718. În anii ’80 ai secolului al XIX-lea, comandantul districtului militar Sankt-Petersburg, marele duce Vladimir Alexandrovici, vizitând insula, a găsit că garnizoana existentă aici era de prisos, şi a retras soldaţii de pe insulă. Din 1903, închisoarea de pe Solovki şi-a încetat existenţa. (A. S. Prugavin, Monastârskie tiurmî v borbe’s sektantstrom (închisorile mănăstireşti în luptă cu sectele religioase), Editura Posrednik, pp. 78, 81).

„Începând din secolul trecut, regimul închisorii Solovki a fost considerabil îmblânzit”. „Descoperirile” bacilului antireligios se asortau de minune cu paleta de culori a vremii, consolându-i întrucâtva pe şefii deziluzionaţi, aşa că au fost publicate în revista lagărului, „Insulele Solovki”, apoi tipărite separat în tipografia locală, aruncându-se astfel, cu succes, o perdea de fum peste adevărul istoric. (Această punere la cale a fost considerată foarte binevenită, pentru că prospera mănăstire Solovki se bucura, în preajma revoluţiei, de mare faimă şi era venerată pe tot întinsul Rusiei).

Dar când puterea a trecut în mâinile oamenilor muncii, ce era de făcut cu monahii, aceşti obscurantişti înrăiţi? Li s-au expediat comisari, conducători socialmente verificaţi, mănăstirea a fost declarată sovhoz, iar monahilor li s-a poruncit să se roage mai puţin şi să trudească mai mult spre binele muncitorilor şi ţăranilor. Monahii munceau şi scrumbiile nespus de gustoase pe care le pescuiau, cu ştiinţa lor aparte de a arunca năvoadele tocmai acolo şi atunci când trebuia, erau expediate la Moscova, pentru a fi servite la mesele Kremlinului.

Numai că nenumăratele odoare adunate de mănăstire, mai cu seamă în sacristie, nu puteau să nu-i

ispitească pe unii dintre ştabii şi activiştii nou-veniţi. În loc să treacă în mâinile muncitorilor (adică ale lor), odoarele zăceau aici ca un inventar religios mort. Şi atunci, în oarecare contradicţie cu codul penal, dar în deplină concordanţă cu spiritul general al exproprierii valorilor dobândite fără muncă, mănăstirea a fost incendiată (25 mai 1923), cu care ocazie o serie de clădiri au suferit stricăciuni. Din sacristie au dispărut numeroase odoare şi – lucrul cel mai important – au ars toate registrele de evidenţă, aşa că nu s-a mai putut stabili ce şi cât anume se dusese pe apa sâmbetei.*

Fără a mai face nicio anchetă, ce ne suflă nouă conştiinţa revoluţionară (flerul?) – cine ar fi putut pune la cale incendierea averii mănăstireşti, dacă nu întunecata haită a monahilor? Aşa că ia să-i azvârlim noi pe continent, iar pe Solovki să concentrăm Lagărele cu Destinaţie Specială din Nord. Monahi de optzeci şi chiar de o sută de ani i-au implorat în genunchi să-i lase să moară pe „pământul sfânt", dar, cu inflexibilitate proletară, au fost alungaţi cu toţii, în afară de cei indispensabili: artelele pescăreşti** şi specialiştii zootehnişti de pe Muksalma; plus părintele Metodi, cel care pregăteşte varza murată; plus părintele Samson de la turnătorie şi alţi asemenea folositori părinţi. (Acestora li s-a repartizat un

*" Bacilul antireligios" a invocat şi acest incendiu pentru a explica de ce sunt atât de anevoios de găsit astăzi dovezile materiale ale existenţei „sacilor de piatră" şi uneltelor de tortură.

Acestea au fost mutate de pe Solovki abia prin 1930, şi de atunci pescuitul a încetat: nimeni nu mai putea descoperi în mare acele faimoase scrumbii, de parcă le-ar fi pierit urma.

colţişor al Kremlinului, într-o aripă separată de lagăr, cu ieşire prin Poarta Pescarilor. Li s-a spus comună de muncă şi, din milă pentru deplina întunecare a minţii lor, li

s-a lăsat, ca lăcaş de rugăciune, capela Sf. Onufrie, din cimitir.

Astfel s-a adeverit unul din proverbele preferate ale deţinuţilor: „locul sfânt pustiu nu rămâne”. Dangătul clopotelor a amuţit, s-au stins candelele şi lumânările cât statul de om, din biserici nu mai răzbătea zvonul liturghiilor şi al slujbelor nocturne, nu se mai murmura zi şi noapte psaltirea, iconostasele au fost dărâmate (nu şi cel din biserica Preobra-jenski), în schimb – cekişti aroganţi, cu mantale lungi până-n călcâie şi manşete negre, cu benzi la fel de negre, fără stele, la chipie – semnele distinctive ale unităţii Solovki; ei şi-au făcut apariţia în iunie 1923, pentru a făuri un lagăr de exemplară severitate, mândria Republicii muncitoreşti-ţărăneşti.

Cu tot caracterul lor de clasă, lagărele de concentrare începuseră să fie considerate, la vremea aceea, insuficient de severe. Încă în 1921, au fost înfiinţate, sub administraţia CEKA, Lagărele cu Destinaţie Specială din Nord – SLON. Primele asemenea lagăre au fost organizate la Pertominsk, Holmogorî şi în imediata apropiere a oraşului Arhanghelsk. * Dar, după cât se pare, aceste locuri erau considerate greu de păzit şi lipsite de perspectivă pentru concentrarea unor mase mari de deţinuţi. Şi, în chip firesc, privirile autorităţilor au alunecat în vecinătate, spre gospodăria deja pusă la punct şi clădirile de piatră de pe insulele Solovki, aflate la douăzeci şi patru de kilometri de uscat, destul de aproape pentru temniceri, destul de departe pentru fugari şi vreme de jumătate de an fără legătură cu continentul – o nucă mai tare decât Sahalinul.

Ce trebuie înţeles prin Destinaţie Specială încă nu se preciza şi nu se comenta în Instrucţiuni, însă primului şef al lagărului de pe Solovki, Eichmans, lucrurile i se explicaseră, fireşte, la Lubianka, prin viu grai. Iar el, odată ajuns pe insulă, le-a explicat, la rândul său, colaboratorilor

apropiaţi.

* * *

Astăzi, pe foştii zeki, şi chiar pe oamenii simpli ai anilor ’60, povestea insulei Solovki s-ar putea să nici nu-i impresioneze. Dar să se imagineze cititorul un om din Rusia cehoviană şi posteehoviană, un om din Secolul de Argint al culturii noastre, cum au fost supranumiţi anii 1910, educat în acele vremuri, fie şi zdruncinat de războiul civil, dar totuşi deprins cu felul cum se hrăneau, cum se îmbrăcau şi cum comunicau între ei ca

Revista „Slovetkie ostrova” („Insulele Solovki”), 1930, nr. 2 – 3, p. 55, citind din raportul şefului SLON, tovarăşul Nogtev, la Kem. Când li se arată, astăzi, la gurile Ovinei, aşa-numitul „lagăr al guvernului Ceaikovski” (7), excursioniştii trebuie să ştie că acesta este unul din primele „lagăre cu destinaţie specială din Nord” ale CEKA.

menii din acea epocă, şi abia apoi să intre pe porţile lagărului Solovki, prin tranzitul din Kem, o insulă mohorâtă, zisă Insula Popilor, fără un arbore, fără un tufiş măcar, legată de continent printr-un dig. Primul lucru pe care-l va vedea în acest obor golaş şi murdar va fi compania de carantină (deţinuţii erau, pe vremea aceea, împărţiţi în „companii”, încă nu fusese inventată „brigada”) îmbrăcată… în saci, da, în saci obişnuiţi: picioarele ies de jos ca dintr-o fustă, iar pentru cap şi braţe în pânză sunt practicate găuri (pare o născocire incredibilă, dar te pui cu inventivitatea rusului!?). Novicele va evita această vestimentaţie, el mai are încă propriile lui haine, dar, înainte de a apuca să examineze mai cu de-amănuntul sacii aceia, îl va vedea pe legendarul rotmistru Kuril-ko.**

Kurilko (întocmai ca şi schimbul lui, Beloborodov) îşi face apariţia dina-intea coloanei de deţinuţi în aceeaşi lungă manta cekistă, cu lugubre manşete negre. Pe vechiul postav de uniformă rusesc ele arată sinistru, ca un fel de

prevestire a morţii. Aburcinduse pe un butoi ori pe alt eşafodaj aflat la îndemână, Kurilko se stropşeşte la noii veniţi cu o neaşteptată şi şfichiuitoare mânie: „E-e-ei! Atenţie! Aici nu-i republică so-vi-etică, ci solo-vietică! Băgaţi la cap: încă nici picior de procuror n-a călcat pe pământul solovietic şi nici n-o să calce prea curând! mai aflaţi că n-aţi fost trimişi aici pentru reeducare! Nu poţi lipi cocoşatul de zid! Regulamentul? Îţi ordon „drepţi!" – iei poziţia de drepţi; „culcat!" – iei poziţia culcat! Cât despre scrisorile pe care le veţi trimite acasă – sunt bine, sănătos şi de toate mulţumit! Punct!..."

Muţi de uimire, nobili cu renume, intelectuali din capitală, preoţi orto-docşi şi musulmani, oameni cu chipuri oacheşe din Asia Centrală ascultă ce n-au auzit, n-au văzut şi n-au citit nicicând şi niciunde. Iar Kurilko, el, care n-a strălucit defel în războiul civil, dar îşi înscrie, prin acest istoric discurs de recepţie, numele în analele întregii Rusii, se ambalează, excitându-se tot mai mult la fiecare răcnet, la fiecare întor

În finlandeză, acest loc se numeşte Vegheraska. adică „sălaşul vrăjitoarelor".

Povestea acestui Kurilko stârneşte interesul. Poate cineva o să încerce vreodată să-i stabilească identitatea, în anii revoluţiei, nu era mare lucru să-ţi însuşeşti numele şi rangul oricui. Dar iată două indicii, pe care mi le-au furnizat cititorii, pentru orice eventualitate. Un colonel Kurilko a comandat, încă înainte de 1914, regimentul 16 de puşcaşi siberieni; la sfârşitul războiului era general. Contuzionat într-o bătălie, primise Spada de aur, crucea Sfântul Gheorghe şi numeroase alte ordine. Fiul lui, Igor, încă pe când mai făcea parte din corpul l de cadeţi din Moscova, a plecat pe front, unde a luptat, fiind decorat cu medalia şi apoi crucea Sfântul Gheorghe. În primăvara lui 1915, a absolvit cursul intensiv la colegiul Alexandrovski, cu gradul de sublocotenent. Al doilea indiciu: un colonel

Kurilko s-a numărat printre capii organizaţiei clandestine a gardiştilor albi din Moscova, în vara lui 1919. Organizaţia a căzut. Au urmat execuţii în masă (până la 7.000 de oameni?), dar Ivan Alexeev (tatăl corespondentului meu) şi fratele profesorului universitar I. Ilin, cunoscuţi numai de Kurilko, nu au fost deconspiraţi de acesta şi au scăpat teferi.

sătură de cuvânt ce i se pare găsită la ţanc – şi mereu altele şi altele îi vin pe limbă, şlefuindu-se din mers.

Şi, autoadmirându-se şi zbierând cât îl ţin bojocii (iar în sinea lui spunându-şi, poate, cu bucurie răutăcioasă: unde aţi stat pitiţi, mă, raliaţilor, când noi ne băteam cu bolşevicii? V-aţi închipuit că puteţi sta ascunşi prin cine ştie ce găuri până trece furtuna? Ei bine, uite că v-au găbjit şi v-au adus aici! Acuma n-aveţi decât s-o luaţi pe coajă pentru neutralitatea voastră împuţită!), Kurilko începe instrucţia:

— Compania l carantină, bună ziua! (Trebuia răspuns scurt: „Ziua!…”).

— Slab, încă o dată! Compania l carantină, bună ziua! … Slab!… Trebuie un „Ziua!” de să se-audă pe Solovki, până dincolo de strâmtoare! Cu do-uă sute de oameni care strigă trebuie să se dărâme zidurile! Încă o dată! Compania l carantină, bună ziua!

După ce-i face pe toţi să strige cum vrea el – şi pe mulţi să cadă de-a-n picioarelea istoviţi de atâta ţipat – Kurilko trece la exerciţiul următor, alergarea împrejurul stâlpului:

— Genunchii mai sus!… Sus genunchii!

Nici lui Kurilko nu îi e uşor, şi el arată ca un actor de tragedie către actul cinci, înainte de ultima crimă. Şi, acelor oameni care cad, acelor oameni căzuţi deja şi întinşi pe pământ, cu un ultim horcăit, după o jumătate de ceas de instrucţie, le făgăduieşte, într-o spovedanie de pură esenţă solovceană:

— O să vă fac să sugeţi mucii morţilor!

Şi toate acestea sunt doar un prim exerciţiu, de încălzire, din cele meni-te să frângă voinţa noilor sosiţi. În baraca din scânduri negre, putrede şi puturoase, li se va ordona să doarmă „pe-o coastă”, ceea ce e încă viaţă dulce, căci numai cei ce vor avea cu ce să-i ungă pe şefii de grupă vor fi înghesuiţi pe priciuri. Ceilalţi îşi vor petrece noaptea stând în picioare, între priciuri (iar cel pedepsit va fi plantat între hârdău şi perete, pentru ca toţi să-şi facă nevoile sub nasul lui).

Şi toate acestea se întâmplă în binecuvântaţii ani de dinainte de „Marea Cotitură”, de dinainte de „cult”, de dinainte de „deformări”, de dinainte de „încălcări”, în anii O Mie Nouă Sute Douăzeci şi Trei – O Mie Nouă Sute Douăzeci şi Cinci… (Din 1927 va interveni o schimbare: pe priciuri vor fi instalaţi deţinuţii de drept comun, care-i vor „împuşca” cu păduchi smulşi de pe propria piele pe intelectualii înşiraţi pe interval în capul oaselor.)

În aşteptarea vaporului Gleb Boki, deţinuţii vor mai avea de tras în

Numit astfel în onoarea preşedintelui troikăi moscovite a OGPU, un student neterminat:

„Era student, student la Mine.

Dar socoteala nu-i mergea prea bine”.

(Dintr-o „epigramă amicală” apărută în revista „Insulele Solovki”, 1929, Nr. 1. Cenzura, neghioabă, nu a sesizat la ce dădea drumul.)

tranzitul de la Kem. Câte unul va fi pus să alerge în jurul stâlpului strigând întruna: „Sunt puturos, la greu nu duc, ba şi pe alţii îi încurc”, iar unui inginer care căzuse cărând hârdăul şi se năclăise din cap până-n picioare, nu i se va îngădui să intre în baracă – va fi lăsat să îngheţe în scârnă. Apoi, zbieratul şefului de escortă: „În echipa asta, nimeni nu rămâne în urmă! Escorta trage fără avertisment! înainte, marş!”. Iar apoi, zăngănind

închizătoarele: „Ne călcaţi pe nervi?” – şi, în plină iarnă, vor fi puşi să alerge pe gheaţă târând după ei bărcile cu care aveau să traverseze ochiurile de apă. Iar dacă îngheţul nu va fi venit încă, vor fi coborâţi în hala vaporului şi înghesuiţi cu atâta sălbăticie, încât până la Solovki vreo câţiva se vor fi sufocat cu siguranţă, nemaiapucând să vadă mănăstirea cea albă ca zăpada, împresurată de ziduri cenuşii.

În primele ore petrecute pe Solovki, novicele va încerca, poate, pe propria-i piele, şi farsa numită baie de recepţie: s-a dezbrăcat, primul băieş va răsuci mătura în butia cu săpun verde şi-l va mânji pe novice cu ea; al doilea îl va expedia cu un ghiont undeva în jos, pe o scândură înclinată sau o scară; acolo, buimac, va primi în faţă o găleată cu apă deşertată de al treilea, iar al patrulea îl va ejecta în camera de reechipare, unde „bulendrele” îi vor fi fost deja azvârlite de sus, claie peste grămadă. (În această farsă se întrevede întreg GULAG-ul! şi cadenţa lui, şi preţul omului.)

Aşa îngurgitează novicele prima înghiţitură de spirit solovcean – un spirit încă necunoscut de restul ţării, dar care este viitorul spirit al Arhipe-lagului, creat acum, pe insulele Solovki.

Şi aici novicele va vedea oameni îmbrăcaţi în saci; ori purtând haine obişnuite, „civile”, care mai noi, care mai jerpelite; ori scurte vătuite, de croială aparte, cusute aici, pe Solovki, din resturi de mantale (e un privilegiu, semnul că eşti cineva, aşa sunt îmbrăcaţi cei din administraţia lagărului), ca şi şepcile „Solovki”, din acelaşi material. Brusc, îşi face apariţia printre deţinuţi un cetăţean… în frac!, ceea ce, însă, nu miră pe nimeni, nimeni nu se întoarce, nimeni nu pufneşte în râs. (Căci fiecare poartă ce are. Ăsta, sărmanul, a fost arestat în restaurantul „Metropol”, aşa că nu-i rămâne decât să-şi ispăşească termenul de condamnare în frac.)

„Visul multor deţinuţi” – astfel numeşte revista „Insulele Solovki” (1930, Nr. 1) obţinerea de îmbrăcăminte standard. * Numai în colonia de copii toată lumea primeşte haine. Dar femeilor, bunăoară, nu li se dau nici

Cu anii, toate valorile se răstoarnă cu susul în jos, şi ceea ce era socotit un privilegiu într-un lagăr cu Destinaţie Specială din anii ’20 – a purta uniforma administraţiei – va deveni o corvoadă într-un lagăr special din anii ’40; aici, un privilegiu va fi să nu porţi uniformă, ci să ai măcar un lucruşor de-al tău, fie şi o căciulă. Cauza nu e doar economică, poartă şi amprenta timpului: un deceniu arborează drept ideal apropierea de general, următorul – îndepărtarea de el.

lenjerie, nici ciorapi, nici măcar o basma de pus pe cap – te-au înşfăcat, cumătră dragă, în rochie de vară, n-ai decât să o porţi cât e iarna polară de lungă. Se întâmplă ca mulţi deţinuţi să stea în barăcile companiilor numai în cămaşă şi izmene, neputând fi expediaţi la lucru.

Această uniformă a administraţiei e la atât de mare preţ pe Solovki, încât nimănui nu i se va părea bizară ori barbară o scenă ca următoarea: în plină iarnă, un deţinut se dezbracă şi se descalţă lângă Kremlin, îşi predă cu grijă efectele şi aleargă, gol-puşcă, două sute de metri spre un alt ciopor de oameni, unde primeşte alte haine. Asta înseamnă că e transferat vremelnic de la Direcţia Kremlinului la Direcţia ramificaţiei feroviare Filimonovo*, dar dacă-l predai cu îmbrăcăminte cu tot, beneficiarii s-ar putea să nu le mai restituie, ori să le schimbe, să te ducă cu preşul, adică.

Iată o altă scenă hibernală – aceleaşi moravuri, deşi cauza e alta. Lazaretul secţiei sanitare e considerat insalubru şi s-a primit ordin să fie spă-lat de sus şi până jos cu apă clocotită. Dar ce te faci cu bolnavii? Toate încăperile din Kremlin sunt ticsite, densitatea populaţiei pe Arhipelagul Solovki o întrece pe cea a Belgiei (cum va fi

fiind ea atunci în Kremlinul din Solovki?). Aşa că toţi bolnavii sunt scoşi, pe pături, în zăpadă, pentru trei ceasuri. Odată igienizarea terminată, sunt târâţi îndărăt.

N-am uitat, sper, că novicele nostru e un produs al educaţiei din Secolul de Argint? El nu ştie încă nimic nici despre Al doilea război mondial, nici despre Buchenwald. El îi vede pe şefii de grupă, în scurte din stofă de manta, salutându-se unul pe altul şi salutându-şi superiorii cu toată rigoarea militară, apoi îi vede tot pe ei urmărindu-şi muncitorii din subordine cu nişte pari lungi, jarchine (există deja şi verbul, binecunoscut tuturor, a jărchini). Mai vede şi cum săniile şi căruţele sunt trase nu de cai, ci de oameni (înhămaţi mai mulţi la un atelaj) şi că pentru asta există, de asemenea, un cuvânt special – vridlo. (8)

Iar de la alţi băştinaşi de pe Solovki va afla lucruri şi mai înfricoşătoare decât cele pe care le-a văzut cu ochii. I se va şopti funestul cuvânt Sekir-ka (9). E vorba de colina Sekirnaia. În biserica de acolo, jos şi la etaj, sunt amenajate carcere. Regimul de carceră e următorul: din perete în perete sunt fixate prăjini de grosimea unui braţ şi deţinuţilor pedepsiţi li se ordonă să rămână aşezaţi toată ziua pe prăjinile acelea. (Noaptea se culcă pe podea, dar unul peste altul, căci şi aici e supraaglomeraţie.) Prăjinile sunt plasate la o înălţime care nu-ţi îngăduie să atingi cu tălpile duşumeaua. Nu-i uşor să-ţi păstrezi echilibrul şi, din zori până-n seară, arestatul nu face altceva decât să încerce să nu cadă. Căci de îndată ce a căzut, dau năvală gardienii şi-l iau la bătaie. Ori: deţinutul e scos afară, în capul unei scări cu 365 de trepte abrupte (construită de monahi.

A fost prelungită până aici linia de cale ferată Staraia Rusa-Novgorod.

de la biserică şi până pe malul lacului, amenajat tot de monahi); i se leagă în spinare, pe lung, în chip de povară, un bălan (o bârnă) cât el de mare şi e împins în jos

(treptele sunt atât de abrupte, încât omul cu bârna în spinare nu-şi poate menţine echilibrul nici măcar pe cele două mici paliere).

Dar pentru prăjinici nu-i nevoie să urci până pe Sekirka, ele există şi în carcera din Kremlin, întotdeauna ticsită. Aici mai poţi fi plantat în picioare pe un bolovan cu colţuri ascuţite, pe care, la fel, n-ai cum să-ţi menţii echilibrul. Iar vara – pe „buturugi" – adică gol-puşcă la cheremul ţânţarilor. Numai că, în acest caz, cel pedepsit ar trebui supravegheat; mai bine-l legi, tot cum l-a făcut măsa, de un copac – atunci ţânţarii îi vin singuri de hac. Iar pe timp de iarnă, dacă-l scoţi pe deţinut gol în ger, mai întâi îi torni în cap o găleată cu apă. Ori: companii întregi sunt culcate în zăpadă pentru te miri ce nesupunere. Ori: omul e cufundat până în gât în mocirla de la marginea lacului şi ţinut acolo. Altă corecţie: se înhamă un cal între două hulube, de hulube se leagă picioarele vinovatului, pe cal încalecă un gardian şi-l aleargă prin cioturile din rariştea pădurii până când gemetele şi urletele dindărăt se sting.

Novicele e strivit psihic încă înainte de a-şi începe viaţa solovceană – cei trei nesfârşiţi ani de condamnare. Dar cititorul se va pripi arătând cu degetul – iată un sistem patent de anihilare, un lagăr al morţii. Ei nu, nu suntem atât de rudimentari! În această primă zonă experimentală, aşa cum va fi ulterior în toate, şi în cea mai cuprinzătoare dintre ele – în URSS – noi nu acţionăm făţiş, nu: ci interstiţial şi complex – de aceea totul va fi atât de eficace şi de durabil.

În poarta Kremlinului îşi face apariţia deodată un individ semeţ, călare pe un ţap, în spinarea căruia se ţine cu vădită gravitate, şi nimeni nu râde de el. Cine să fie? Şi de ce călare pe ţap? E Degtiariov, odinioară dresor de cai (a nu se confunda cu Degtiariov, comandantul trupelor de pe Arhipelagul Solovki); a cerut să i se dea un cal, dar pe

Solovki sunt foarte puţini cai, aşa că i s-a dat un ţap. De ce această onoare? E şeful Pepinierei Dendrologice. Creşte arbori exotici. Aici, pe Solovki.

De la acest cavaler pe ţap începe fantasticul solovcean. De ce arbori exotici pe Solovki, unde până şi ancestrala şi chibzuita gospodărie legumicolă a monahilor a fost devastată, iar legumele sunt pe sponci? Ei bine, arborii exotici la limita Cercului Polar sunt necesari pentru a demonstra că şi noi, pe Solovki, asemeni întregii Republici Sovietice, transformăm lumea, construim o viaţă nouă. Dar de unde seminţe, de unde bani? Tocmai: pentru pepiniera dendrologică există fonduri, ele nu se găsesc doar când e vorba de alimentaţia muncitorilor folosiţi la dobo-rârea arborilor (căci alimentaţia nu se asigură încă după bareme, ci după resursele existente).

Dar săpăturile arheologice? Exact, avem o Comisie de Săpături, care lucrează. E important să ne cunoaştem trecutul.

În faţa Administraţiei lagărului e un rond, în mijlocul căruia a fost aşezat un elefant simpatic, iar pe valtrapul lui – un „U” – adică U-SLON. (10) Acelaşi rebus – pe bonurile solovcene, care servesc drept monedă în acest stat septentrional. Ce simpatică mascaradă domestică! De fapt, totul e atât de nostim aici! Aşadar, bufonul de Kurilko n-a vrut decât să ne sperie?

Circulaţia monetară s-a menţinut stabilă vreme de mulţi ani în lagărele GPU. Bancnotele speciale contribuiau la izolarea şi mai temeinică a acestor locuri de detenţie. La sosirea în lagăr, chiar şi funcţionarii de toate rangurile din administraţie şi escortă – cu atât mai mult deţinuţii – erau obligaţi să predea toţi banii sovietici pe care-i aveau asupra lor, primind în schimb nişte carnete cu „chitanţe de decont” (din hârtie densă, cu filigran), având valori de 2, 5, 20 şi 50 de copeici sau 1, 3 şi 5 ruble. Emisiile diverşilor ani se distingeau prin semnăturile diferiţilor membri ai

Colegiului OGPU: G. Boki, L. Kogan ori M. Berman. Deţinerea ilicită de monedă publică în lagăr se pedepsea cu împuşcarea. (Unul din rosturile acestei severităţi era acela de a îngreuia evadarea.) Pe teritoriul tuturor lagărelor GPU, pentru orice fel de plăţi se foloseau aceste chitanţe. La eliberare (dacă aceasta mai survenea vreodată…), posesorul le schimba din nou în monedă publică. După 1932, când sistemul de lagăre a proliferat masiv, toate aceste chitanţe au fost scoase din uz. (Precizări comunicate de MM. Bîkov.)

Există chiar şi o revistă a lagărului, numită la început tot „Elefantul" (apare din 1924; primele numere dactilografiate; începând cu Nr. 9 tipărită în tipografia mănăstirii), şi devenită din 1925 „Insulele Solovki" (s-o rupem cu blestematul trecut monastic!). Începând din 1926 – abonamente în toată ţara, mare tiraj, mare succes! Căci în anii '20 existenţa lagărului Solovki nu numai că nu era ţinută în secret, dimpotrivă, numele lui îţi bâzâia tot timpul în urechi. Pe Solovki se miza deschis, autorităţile se mândreau pe faţă cu Solovki (aveau curajul să se mândrească!), el era pomenit în cântecele sovietice şi devenise subiect de simpatice şarje în cupletele de estradă. Căci clasele dispăreau (unde?) şi lagărul ar fi urmat să-şi trăiască, la rândul lui, curând, sfârşitul.

Revista e supusă unei cenzuri de ochii lumii, deţinuţii (Glubokovski) scriu poezioare umoristice despre Troika GPU – şi trece! Apoi, de pe scena teatrului insular, ele îi sunt cântate în faţă lui Gleb Boki, tocmai sosit în vizită:

„Cadouri ne-au promis, să ne ia ochii.
Vul, Vasiliev, Feldman şi Boki…" –, iar şefilor le place! (Şi chiar că e măgulitor! Tu eşti un student neterminat şi deodată – pac! – drept în istorie.) Refrenul:

„Celor care ne-au trimis aici
Le-am păstrat câte un loc pe prici.
Trei-patru anişori de priponire.

Şi veţi avea o dulce amintire!”

— Stârneşte hohote de râs! (Cine să ghicească aici o prorocire?...)

În 1927, revista şi-a întrerupt apariţia: regimul o cotise – nu-i mai ardea de asemenea glume. Pentru ca ulterior, în 1929, după importantele evenimente petrecute pe Solovki şi trecerea tuturor lagărelor în regim de reeducare, să reapară, supravieţuind până în 1932.

Iar obrăznicătura de Şepciński, fiul unui general pus la zid, atârnă deasupra porţii de intrare o placardă:

„Solovki – muncitorilor şi ţăranilor!”

(Altă prorocire! – numai că asta n-a mai plăcut: au mirosit tâlcul şi au dat-o jos.)

Actorii din trupa dramatică poartă costume croite din odăjdii bisericeşti. „Şinele trosnesc”. Perechi scălâmbe dansând foxtrot pe scenă (putredul Occident) şi o triumfătoare forjă roşie pictată pe fundal (Noi).

Fantastică lume! Nu, e clar că nemernicul de Kurilko glumea!...

Mai există şi Societatea Etnografică Solovki, care publică studii şi cercetări proprii. Irepetabila arhitectură a secolului al XVI-lea şi fauna insulară fac obiectul unor lucrări scrise cu asemenea lux de detalii, cu atâta acribie ştiinţifică şi aplicaţie la obiect, încât ai zice că e vorba de nişte savanţi excentrici, atraşi pe insulă de pasiunea lor ştiinţifică, şi nu de prizonieri care au cunoscut deja Lubianka şi tremură de spaimă că vor ajunge pe Colina Sekirka, pradă roiurilor de ţânţari, ori că vor fi atârnaţi de hulube. Sălbăticiunile şi păsările de pe Solovki sunt parcă în ton cu blajinii etnografi: încă n-au fost împuşcate pe capete, încă n-au fost expulzate, nu par nici măcar speriate. În 1928, iepurii mai ieşeau în încrezătoare cârduri la margine de drum, urmărind, cu ochii plini de curiozitate, deţinuţii escortaţi spre insula Anzer.

Cum se face că iepurii n-au fost exterminaţi?

Novicelui i se va desluşi că sălbăticiunile şi păsările n-au de ce se teme aici, pentru că există un ordin al GPU: „Economisiţi cartuşele! E interzis să se tragă, dacă ţinta nu este un deţinut!”

Aşadar, toată sperietura a fost doar o glumă. Dar deodată – strigăte de „Faceţi loc!”, „Faceţi loc!” explodează în plină zi în curtea Kremlinului, la fel de ticsită ca prospectul Nevski – trei tineri cu mutre de filfizoni drogaţi (primul dintre ei sparge gloata de deţinuţi nu cu jarchina, ci cu cravaşa) târăsc de subţiori, în pas alert, un individ numai în cămaşă şi izmene, cu mâinile şi picioarele atârnând neputincioase – e un spectacol de groază să-i priveşti chipul curgând, lichefiat parcă. Îl târăsc sub clopotniţă. Acolo, sub arcadă, spre portiţa joasă de la baza turnului. E împins prin uşiţa aceea şi împuşcat în ceafă. Dincolo de prag sunt trepte ce coboară în pantă abruptă şi cadavrul se va prăvăli în beciul de jos. Pot fi împuşcaţi, într-o tranşă, 7 – 8 oameni. Apoi vor fi trimişi aici deţinuţi să scoată leşurile şi femei (mame şi fiice ale celor fugiţi la Constantine pol (11), enoria-se care au refuzat să se lepede de credinţa lor şi să se lase despărţite de copii) să spele treptele *

Bine, dar nu se putea opera noaptea, pe tăcute? De ce pe tăcute? Ar fi fost un cartuş irosit. În aglomeraţia din faptul zilei, glonţul are valoare educativă, împuşcă parcă zece în loc de unul.

Dar execuţiile se făceau şi altfel – direct în cimitirul Sf. Onufrie, în spatele barăcii femeilor (fosta casă de oaspeţi pentru peregrini) şi aleea care duce spre baraca aceea aşa se şi numea: aleea împuşcaţilor. Iarna, se putea vedea cum e dus într-acolo un om desculţ, numai în cămaşă şi izmene (nu pentru tortură! – ca să nu se piardă îmbrăcămintea şi încălţările), având mâinile legate la spate cu sârmă ghimpată. ** Condamnatul trece mândru, ţinându-se drept şi fumându-şi, numai cu buzele, fără

ajutorul mâinilor, ultima ţigară din viaţă. (După ţinuta asta puteau fi recunoscuţi fără greş ofiţerii, oameni cu câte şapte ani de front la activ.

Întrebat de dispecer (12) ce profesie are, un băieţandru de 18 ani, fiul istoricului V.A. Potto, va ridica din umeri: „mitralior”. Fraged cum era şi în plin război civil, nu apucase să-şi însuşească alta.)

O lume fantastică! Se întâmplă câteodată şi aşa ceva. Multe se repetă în istorie, dar există şi combinaţii irepetabile, compacte în spaţiu şi timp. Aşa a fost NEP-ul nostru. Aşa au fost şi începuturile lagărului Solovki.

Un număr foarte mic de cekişti (şi aceea, pesemne, trimişi aici în regim cvasidisciplinar), douăzeci până la patruzeci de indivizi, au debarcat aici pentru a ţine la respect mii, multe mii de oameni. La început erau aşteptaţi mai puţini deţinuţi, dar Moscova turna, turna, turna. În prima jumătate de an, până prin decembrie 1923, se adunaseră deja peste 2000 de prizonieri. Iar în 1928, numai în compania a 13-a (munci comune) ultimul din coloană răspundea la apel „376! Rând de zece!” – ceea ce însemna 3 760 de oameni – şi la fel de numeroasă era şi compania a 12-a şi încă mai numeroasă „compania a 17-a”, cum erau numiţi cei ajunşi în gropile comune. Şi, în afară de Kremlin, mai existau şi taberele de muncă: Savvatievo, Filimonovo, Muksalma, Troitkaia, Zaiciki (13) (insulele Zaiatkie). În 1928, efectivul de deţinuţi ajunsese la circa şaizeci de mii. Şi câţi dintre ei vor fi fost „mitralieri” – soldaţi cărora, după ani de front, războiul le intrase în sânge? Din 1926 va începe şi afluxul

Acum, pe pietrele peste care a fost târât deţinutul acela, în această parte a curţii, ferită de vânt, veseli turişti veniţi să vadă faimoasa insulă ţopăie ceasuri în şir jucând volei. Ei nu ştiu. Şi dacă ar şti? Ar ţopăi, cu siguranţă, la fel.

De altfel, ghizii cărora le-a scăpat vreo vorbă despre

faptul că aici a funcţionat nu numai o mănăstire, ci şi un lagăr au fost daţi afară. Iar turiştii nu sunt lăsaţi să treacă dincolo de Insula Mare, ca să nu vadă nici Sekirka, nici chiar schitul Troitki (căci s-au păstrat până astăzi multe gratii de temniţă, iar în uşi se mai văd urmele ferestruicilor prin care cei încarceraţi primeau mâncarea) şi nici schitul Savvatievski (unde mai există, de pildă, o carceră subterană în care, chiar şi când afară e arşiţă, îngheţi în mai puţin de un minut).

Stil solovcean reluat în pădurea Katin. Cineva îşi va fi amintit – tradiţia? Ori propria experienţă?

de recidivişti înrăiţi, de toate soiurile. Cum puteau fi ţinuţi în frâu şi împiedicaţi să se răscoale?

Numai prin groază! Numai cu Sekirka! Cu jarchinele! cu ţânţarii! Cu hu-lubele! Cu execuţiile în plină zi! Moscova expediază transport după transport, fără să-i pese ce forţe sunt disponibile la faţa locului, dar şi fără a-i lega de mâini pe cekişti cu cine ştie ce reguli ipocrite: tot ce se face pentru menţinerea ordinii e bun făcut şi, într-adevăr, nici picior de procuror nu va călca pe pământul solovcean.

Iar în al doilea rând, un zăbranic străveziu cu gablonţuri: epoca egalităţii, Noile Solovki! Autoescortă! Autosupraveghere! Autocontrol! Comandanţi de companie, plutonieri, şefi de grupă – toţi din rândul deţinuţilor. Autoactivitate de amatori şi autodistracţie!

Iar sub teroare şi sub zăbranic – cine? Ce fel de oameni? Aristocraţi de viţă veche. Militari de carieră. Filosofi. Savanţi. Artişti. Actori. Liceeni.

Iată câteva nume de solovceni, păstrate de memoria celor ce au scăpat cu viaţă: Şirinskaia-şahmatova, Şeremetieva, Sahovskaia, Fitztum, I.S. Delvig, Bagratuni, Assoţiani-Eristov, Hocheron de la Fosse, Sicvers, G.M. Osorghin, Klodt, N.N. Bahrusin, Aksakov, Komarovski, P.M. Vocikov, Vadbolski, Vonlearlearski, V. Levasov, O.V. Volkov,

V. Lozino-Lo-ziński, D. Gudovici, Taube, V.S. Muromţev, fostul lider al Cadeţilor Ne-krasov, finanţistul prof. univ. Ozerov, juristul prof. univ. A.B. Borodin, psihologul prof. univ A.P. Suhanov, filosoful prof. univ. A.A. Meyer, prof. univ. S.A. Askoldov, E.N. Danzas, teozoful Moebus, istoricii N.P. Antiferov, M.D. Prisiolkov, G.O. Cordon, A. L Zaozerski, P.G. Vasenko, istoricii literari D.S. Lihaciov şi Zeitlin, lingvistulle. Anicikov, orientalistul N.V. Pigulevskaia, ornitologul G. Poleakov, pictorii Braz, P.F. Şmotritki, actorii L.D. Kalugin (Alexandrinka), B. Glubokovski, V. L Korolenko (nepotul celebrului scriitor). În anii ’30, spre sfârşitul lagărului Solovki, aici a fost închis şi părintele Pavel Florenski. (14)

Oameni care, prin educaţie şi prin tradiţie, erau prea mândri ca să se arate deprimaţi ori terorizaţi, ca să se vaiete ori să se plângă de vitregia sorţii, fie şi faţă de prieteni. De bonton era să primeşti totul cuzâmb etul pe buze, chiar condamnarea la moarte. Să ai aerul că toată această temniţă polară asurzită de urletul mării ar fi fost un mic incident neplăcut la un picnic. Să glumeşti. Să-ţi baţi joc de temniceri.

De aici elefantul pe chitanţele de decont şi în mijlocul rondului. De aici ţapul pe post de cal. În compania a 7-a i-au strâns pe actori? Atunci comandant să fie Kunst (15). Dacă există un Berri-Iagoda, el va fi şeful atelierului de stors bace. (16) De aici bancurile pe seama nătăfleţilor de la cenzura revistei. De aici, cupletele ironice. Gheorghi Mihailovici Osor-ghin are propria lui butadă: „Commeut vous portez-vous (cum vă simţiţi) pe insula asta? „A lagher.com a lagher…” (17)

Tocmai această zeflemea, independenţa ostentativă a spiritului aristocratic îi iritau cel mai mult pe temnicerii semiîndobitociţi de pe Solovki. În afară de feţele bisericeşti, nimeni n-avea voie să calce în ultima biserică activă a mănăstirii. Osorghin, profitând de faptul că lucra

la infirmerie, se strecoară pe furiş la slujba de Paşti, îi duce episcopului Piotr Vo-ronejski, care fusese expediat pe Anzer aşa bolnav de tifos exantematic cum era, mantia şi Sfintele Daruri. Denunţat, e băgat la carceră şi condamnat la moarte. În aceeaşi zi, debarcă pe Solovki tânăra lui soţie (nici el n-avea mai mult de patruzeci de ani). Osorghin îi roagă pe temniceri să nu-i întunece femeii bucuria acelei vizite. Făgăduieşte că n-o s-o la-se să rămână mai mult de trei zile, iar după plecarea ei n-aveau decât să-l împuşte. Şi iată ce înseamnă ţinuta pe care anatema aruncată asupra aristocraţiei ne face s-o uităm – pe noi, cei ce scâncim la fiece mă-runt ghinion, la fiece înţepătură: să petreci trei zile şi trei nopţi cu soţia, dar să n-o laşi să simtă nimic. Nicio aluzie, în nicio frază! Să nu ţi se frângă, nici măcar pentru o clipă, glasul! Să nu ţi se împăienjenească ochii! O singură dată numai (soţia lui mai trăieşte şi-şi aminteşte scena), în cursul unei plimbări pe malul lacului Sviatoe, întorcându-se pe neaşteptate spre el, l-a văzut cum îşi cuprindea între palme chipul schimonosit de durere. – „Ce-i cu tine?” – „Nimic!” s-a înseninat el pe dată. Ea ar fi putut să mai rămână – el a convins-o să plece. Un semn al acelor vremi: a convins-o şi să ducă acasă îmbrăcămintea călduroasă, pretinzând că, oricum, pentru iarna următoare, avea să primească haine de la infirmerie; erau lucrurile lui cele mai de preţ: le-a lăsat familiei. Când vaporul s-a desprins de lângă debarcader, Osorghin a lăsat capul în jos. Peste zece minute se dezbrăca pentru execuţie.

Dar cineva a trebuit, totuşi, să-i dăruiască aceste trei zile. Aceste trei zile ale lui Osorghin, ca şi alte cazuri, arată în ce măsură regimul de la Solovki nu era încă supt sub carapacea sistemului. În atmosfera lagărului par a se fi îngemănat în chip straniu cruzimea atroce şi o ignoranţă aproape blajină: unde vor duce toate astea? Care dintre caracteristicile lagărului solovcean vor deveni mlădiţe ale

marelui Arhipelag şi care dintre ele aveau să se usuce după prima înmugurire? Căci, totuşi, pe Solovki nu exista, deocamdată, convingerea generală şi fermă că în cuptoarele acestui Auschwitz polar se aprinsese deja focul şi că gurile lor erau deschise pentru toţi cei ce apucaseră să fie debarcaţi aici. (Or, aşa a fost!…) Dezorienta, într-o oarecare măsură, şi faptul că termenele de condamnare erau foarte scurte: rareori zece ani, nu prea mulţi – cu cinci, încolo – toţi cu câte trei ani. Nu se ghicise încă jocul de-a şoare-cele cu pisica la care se deda regimul: înşfacă-l şi dă-i drumul, înşfacă-l şi dă-i drumul! Şi această patriarhală ignoranţă – unde ne vor duce toate astea? – nu se putea să nu-şi pună amprenta pe comportamentul gardienilor recrutaţi dintre deţinuţi, ba, într-o oarecare măsură, şi pe cel al temnicerilor.

Oricât de răspicat sunau preceptele doctrinei de clasă – declarate, afişa-te pretutindeni, nicicând disimulate – potrivit cărora stârpirea era singurul destin pe care-l merita duşmanul, exterminarea concretă a unui om viu, cu două picioare, cu păr, ochi, gură, gât şi umeri, era un lucru inima-ginabil. Se putea admite că vor fi nimicite clasele, dar oamenii ce alcătuiau aceste clase ar fi trebuit – nu-i aşa? – să rămână teferi. Rusul, crescut sub pulpana altor principii, pe cât de generoase, pe atât de difuze, nu putea distinge exact, de parcă ar fi purtat nişte ochelari prost aleşi, textele acestei doctrine atroce. Abia ieri luaseră sfârşit lunile şi anii de teroare făţişă, dar lui, totuşi, nu-i venea să creadă!

Aici, pe cele dintâi insule ale Arhipelagului, se transmisese şi descumpănirea generală din acei ani pestriţi – mijlocul deceniului al treilea, când întreaga ţară nu apucase încă să se dumirească: oare totul era interzis? ori, dimpotrivă, abia acum totul era permis? Rusia mai credea atât de mult în frazele sforăitoare! Numai câteva capete încruntate calculaseră deja şi ştiau când şi cum

totul se va împlini cu asupra de măsură.

Cupolele au fost muşcate de foc, dar fundaţiile sunt eterne… Un pământ făcut să rodească la capătul lumii – şi iată-l lăsat în paragină. Culorile schimbătoare ale mării neliniştite. Lacuri cristaline. Sălbăticiuni încrezătoare. Oameni neîndurători. Albatroşi migrează spre golful Biscaya, la iernat, ducând cu ei toate tainele primei insule a Arhipelagului. Dar ei nu le vor dezvălui nimănui pe plajele nepăsătoare, nu le vor dezvălui nimănui în Europa.

O lume fantastică… Şi una dintre primele fantezii efemere: lagărul e condus, în parte, de gardişti albi. Aşadar, Kurilko nu era o figură chiar întâmplătoare.

Iată cum stau lucrurile. În întreg Kremlinul există un singur cekist: ofiţerul de serviciu pe lagăr. Asigurarea santinelelor la poartă (turnuri de pază nu există), a posturilor de supraveghere pe celelalte insule, ca şi capturarea evadaţilor, revin escortei. Pentru escortă sunt recrutaţi, în afară de civili (18), asasini de drept comun, falsificatori de bani şi alţi infractori (însă nu şi hoţi). Dar cine se va ocupa de toată organizarea internă, de Secţia administrativă, cine va comanda companiile şi grupele? Că doar nu preoţii, nu sectanţii, nu nepmanii (19), nu oamenii de ştiinţă şi nici studenţii (studenţii sunt destul de numeroşi aici, dar un chipiu studenţesc pe capul unui solovcean e o provocare, o impertinenţă, un stigmat şi o invitaţie la împuşcare). Cei mai potriviţi ar fi foştii militari. Or, ce militari vei găsi aici, dacă nu ofiţeri albi? Şi uite-aşa, fără niciun fel de convenţie subterană şi probabil fără vreun plan prestabilit, se înfiripă colaborarea dinte cekişti şi gardiştii albi.

Unde le-a dispărut – şi unora, şi altora – principialitatea? E uluitor? E scandalos? – numai pentru cel ce e deprins cu analiza socială de clasă şi nu poate judeca altfel. Or, pentru un asemenea analist, totul pe lume stârneşte mirarea, căci lumea şi oamenii nu vor încăpea

nicicând în jgheaburile lui preconcepute.

Cât despre temnicerii solovceni, ei vor angaja şi pe dracul gol, din moment ce li se refuză cererile de personal roşu. Directivă: deţinuţii să se autocontroleze (să se autoopreseze). Cui e mai bine să i se încredinţeze o asemenea misiune?

Ei bine, eternilor ofiţeri – faimosului „os soldăţesc". Cum să nu-şi asume ei măcar organizarea vieţii de lagăr (a opresiunii din lagăr)? Pot ei privi cu mâinile în sân cum se vârâ în treabă nişte nepricepuţi şi nişte indolenţi? Despre ce fac epoleţii din sufletul omului am mai vorbit în această carte. (Un bob zăbavă: nu e departe vremea când şi comandanţii roşii vor fi puşi la popreală; o să-i vedeţi dând năvală la autoescortă, întinzând mâinile după puşca aceea de sperietoare, numai să câştige încrederea autorităţilor!… Am mai spus: dar dacă ne-ar striga Maliuta Skuratov?…) Şi apoi gardiştii albi îşi vor fi spus, în sinea lor, şi ceva de genul ăsta: eh, oricum ne-am dus pe copcă, totul s-a dus pe copcă, aşa că puţin ne pasă! Ori: „cu cât e mai rău, cu atât e mai bine" – o să vă ajutăm să trântiţi un lagăr atât de feroce, cum în Rusia noastră n-a existat de când lumea: să vi se ducă buhul de cât de barbari sunteţi. Ori: toţi ai noştri au acceptat să colaboreze: eu ce-oi fi, popă, să fac pe contabilul la magazie?

Şi totuşi, cea mai mare fantezie solovceană nu în asta consta, ci în faptul că, după ce şi-au adjudecat Secţia Administrativă, gardiştii albi au declanşat o dispută cu cekiştii! Chipurile, lagărul o fi el al vostru pe dinafară, dar pe dinăuntru e al nostru. În consecinţă, cine şi unde va lucra stabileşte Secţia Administrativă. Noi nu ne vârâm nasul în afară, voi nu vi-l vârâţi înăuntru.

Ba bine că nu! Tocmai pe dinăuntru trebuia împânzit lagărul cu ciripitori ai Secţiei de Anchetă şi Informaţii! Asta era prima şi cea mai temută putere în lagăr – ISC. (Existau chiar open (20) recrutaţi dintre deţinuţi – iată

încununarea autosupravegherii!) Şi tocmai ISC a pornit războiul împotriva AC-ului albgardist. Toate celelalte secţii – cultural – educativă, sanitară – care aveau să însemne atât de mult în viitoarele lagăre, erau aici firave şi jalnice. Lâncezea şi Secţia economică – în frunte cu N. Frenkel, care ar fi trebuit să se ocupe de „comerţul" cu lumea exterioară şi de o inexistentă „industrie". Căile redresării ei nu se întrezăreau încă. Două forţe se confruntau – ISC şi AC. Totul începea de la tranzitul din Kem: un novice, ca poetul Al. Iaroslavski, bunăoară, se apropia de şeful de grupă şi-i şoptea ceva la ureche. Şeful de grupă, rostind cuvintele sacadat, milităreşte, răcnea: „Ai fost secret, vei fi patent!"

Secţia de Anchetă şi Informaţii patrona Sekirka, denunţurile, carcerele, dosarele personale ale deţinuţilor. De ea depindeau eliberările înainte de termen şi execuţiile, ea se ocupa de cenzurarea scrisorilor şi controlul pachetelor, în competenţa Secţiei Administrative intrau repartizările la lucru, deplasările pe insulă şi etapările.

Secţia Administrativă îi demasca pe ciripitori, trecându-i pe listele celor ce aveau să fie expediaţi cu proxima etapă. Ciripitorii erau vânaţi; ei fu-geau şi se ascundeau în sediul ISC, dar erau găsiţi şi acolo, oamenii administraţiei spărgeau uşile ISC, îi umflau şi-i târau la convoaiele pregătite pentru etapare.*

(Erau expediaţi pe insula Kond şi la tăieri de pădure. Fantasticul continua şi aici: demascaţi şi pierduţi, ei scoteau pe Kond gazeta de perete „Ciripitorul", unde, cu trist umor, continuau să se demaşte reciproc, reproşându-şi, de data asta, „excesul de zel" etc.)

La rândul ei, ISC se răzbuna pe cei mai zeloşi colaboratori ai AC, întocmindu-le dosare, prelungindu-le termenele, expediindu-i pe Sekirka. Dar răfuiala era îngreuiată de faptul că, în interpretarea acelor ani, un seksot (21) deconspirat (art. 121 CP: „dezvăluirea, de către

funcţionarul public, a unor informaţii nedestinate publicităţii” – indiferent de intenţionalitate şi de cât era împricinatul de „funcţionar”) era considerat infractor şi ISC n-avea cum să-l apere şi să-l scoată basma curată pe denunţătorul demascat. Ai fost prins – descurcă-te singur. Expedierea pe Kond era o acţiune cvasilegală.

Punctul culminant al „războiului” dintre ISC şi AC l-a constituit un caz din 1927, când albgardiştii au năvălit în sediul ISC, au spart seiful, de unde au extras, făcându-le publice, listele complete ale ciripitorilor – seksoţi pierduţi din acest moment pentru totdeauna! Ulterior, AC a început să se anemieze pe măsură ce treceau anii: numărul ofiţerilor scădea, în locul lor fiind plasaţi tot mai mulţi delincvenţi de drept comun (bunăoară, „ciubarovţi” – numiţi astfel după răsunătorul proces al violatorilor din Leningrad.22). Şi, treptat, a fost anihilată.**

De fapt, din 1930 a început o nouă eră a lagărelor; în care Solovki nu mai era Solovki, ci un „lagăr de reeducare prin muncă” oarecare. Pe cer se înălţa steaua neagră a ideologului acelei ere, Naftali Frenkel, şi formula lui devenise legea supremă a Arhipelagului:

„De la deţinut trebuie luat tot ce se poate lua în primele trei luni; după trei luni, nu mai avem nevoie de el!”

* * *

Unde sunt acei Savvati, Zosima şi Gherman? Cui i-a dat prin cap o neghiobie ca asta – să trăieşti lângă Cercul Polar, unde nu se pot creşte animale domestice, unde nu se poate pescui, unde nu se pot cultiva cereale şi legume?

O, meşteri ai părăginirii unui pământ înfloritor! Să aduci atât de repede – într-un an, doi – o gospodărie monastică model la deplină şi ireversibilă ruină! Cum s-a obţinut un asemenea rezultat? Jefuind şi cărând în aşa

E interesant de observat că, în zorii Arhipelagului, se începe tocmai cu lucrul la care ne vom întoarce şi noi în lagărele speciale de mai târziu: cu atacul împotriva

ciripitorilor.

Până în 1972, pe cerdacul schitului Savvatievski zăcea un manuscris – jurnalul unui zek din anii ’20 (pesemne un polit, pentru că se descria acolo alimentaţia politicilor). Pe una din primele pagini era menţionat atentatul săvârşit de un tânăr albgardist asupra unui general cekist Mai departe n-a citit nimeni: manuscrisul a fost confiscat de KGB.

ră? Ori prăduind totul pe loc? Având la dispoziţie mii de braţe de muncă nefolosite, să nu smulgi pământului niciun rod!

Rezervate pentru nedeţinuţi: laptele, smântâna, carnea proaspătă şi minunata varză a părintelui Metodi. Pentru deţinuţi: batog putred, sărat ori uscat; zeamă lungă, cu arpacaş ori crupe de grâu, fără o urmă de cartof, niciodată ciorbă sau borş. De unde scorbutul – până şi „companiile pentru munci de birou” sunt năpădite de bube, ca să nu mai vorbim de cele de la comune… Din taberele de muncă îndepărtate se întorceau „etape patrupede” (într-adevăr: de la debarcader, deţinuţii se târau spre lagăr în patru labe).

Din banii primiţi prin mandat de acasă, ai voie să cheltuieşti lunar 9 ruble – există o prăvălioară în capela lui Gherman. Pachete – unul pe lună, şi acela e deschis de ISC şi, dacă nu-i ungi, te anunţă că la o bună parte din cele ce ţi s-au trimis n-ai dreptul, bunăoară la crupe. În ca-pela Nikolskaia şi în biserica Uspenski priciurile cresc până la patru eta-je. Nici compania a 13-a, în aripa de lângă biserica Preobrajenski, nu trăieşte mai în voie. Imaginaţi-vă, chiar lângă poarta bisericii, o gloată compactă: trei mii cinci sute de oameni întorşi de la muncă se înghesuie „spre casă”. Pentru a ajunge la cazanul cu apă clocotită se stă la coadă un ceas. Sâmbăta, apelurile de seară se prelungesc până noaptea târziu (întocmai ca slujbele bisericeşti de odinioară…) Cu igiena corporală e,

bineînţeles, stricteţe mare: vor, nu vor, toţi sunt tunşi la zero şi li se taie bărbile (inclusiv preoţilor). Se taie şi din poalele veşmintelor lungi (îndeosebi ale raselor călugăreşti), căci ele sunt principalele surse de contaminare (dar cekiştii poartă mantale lungi până la călcâie). E drept, iarna, bolnavii şi bătrânii, care zac pe priciuri numai în cămăşi şi izmene ori în saci, n-au cum să ajungă din barăci la baie, aşa că păduchii îi mănâncă. (Morţii sunt ascunşi o vreme sub priciuri, pentru a se obţine, pe seama lor, o porţie în plus, deşi asta e departe de a fi avantajos pentru cei vii: de pe cadavrul care se răceşte, păduchii migrează pe trupurile calde ale supravieţuitorilor.) În Kremlin există o Secţie sani-tară mizerabilă şi un spital la fel de mizerabil, dar în adâncul insulei – niciun fel de asistenţă sanitară.

Excepţie face schitul Golgofsko-Raspiatski de pe Anzer, o tabără de muncă disciplinară, unde tratamentul se face prin… suprimare. Acolo, în capela Golgofskaia, zac, murind curând de inaniţie ori din pricina tratamentului dur, clerici ajunşi numai piele şi os, sifilitici, bătrâni invalizi şi tineri delincvenţi de drept comun. La rugămintea muribunzilor şi pentru a-şi uşura existenţa, doctorul de la Golgofskaia le face deţinuţilor fără speranţă de însănătoşire injecţii cu stricnina; iarna, leşuri hirsute, numai în rufăria de corp, zac în biserică îndelung. Apoi sunt duse în pridvor şi sprijinite de perete – aşa ocupă loc mai puţin – iar când sunt scoase de-a binelea afară, sunt împinse de-a dura de pe colina Golgofskaia.

Denumirea colinei şi a schitului e neobişnuită, ea nu se întâlneşte nicăieri altundeva. Potrivit tradiţiei (manuscris din secolul al XVIII-lea, Biblioteca Publică de Stat, fondul Solovki), la 18 iunie 1712, iero-monahului Iov i s-ar fi arătat, la poalele acestei coline, într-o noapte de veghe şi rugăciune, Maica Domnului „în cerească slavă „şi i-ar fi spus: „Această colină se va numi de acum înainte

Golgofskaia, şi pe ea se vor înălţa o biserică şi schitul Raspiatski. Şi ninsă va fi ea de suferinţi fără număr". Au botezat-o şi au construit aşa cum li s-a spus, dar vreme de peste două sute de ani prevestirea a părut fără sens, nimeni nu vedea cum avea să se împlinească. După lagărul Solovki, nu se mai poate spune aşa ceva.

Cei ce au ajuns acolo prin 1975 spun că biserica e dărâmată (în anii '60 încă mai era în picioare), dar o parte din ziduri s-a păstrat şi pe unele dintre ele se mai disting urme de picturi murale.

La un moment dat (în 1928), la Kem a izbucnit o epidemie de tifos. Au murit 60% din cei aflaţi acolo, dar tifosul s-a extins şi pe Insula mare, unde în sala „de teatru" neîncălzită zăceau sute de tifici deodată. Şi cu sutele au ajuns în cimitir. (Ca să nu se încurce evidenţele, dispecerii îi scriau fiecăruia numele de familie pe braţ, şi cei în curs de însănătoşire îşi schimbau termenele de condamnare cu muribunzii încarceraţi pe termene scurte, modificându-şi inscripţia de pe braţ.) Iar în 1929, când au început să fie expediaţi cu miile pe Solovki „basmaci", adică asiatici care nu acceptaseră puterea sovietică, aceştia au adus cu ei o molimă care făcea ca trupul omului să se acopere cu plăgi negre şi moartea celor contaminaţi era sigură. Nu putea fi vorba de ciumă ori de vărsat negru, cum credeau solovcenii, pentru că aceste două maladii fuseseră eradicate în Republica Sovietelor, aşa că bolii i s-a spus „tifos asiatic".

Nimeni nu ştia cum s-o trateze, aşa că era combătută în felul următor: când în celulă se declara vreun caz, aceasta era încuiată şi nimeni nu mai era lăsat să iasă de acolo; celor sechestraţi li se strecura doar ceva mâncare prin uşă – până se curăţau cu toţii.

Cât de interesaţi am fi, din punct de vedere ştiinţific, să stabilim faptul că Arhipelagul nu se recunoştea încă în Solovki, că progenitura nu-şi ghicea încă năravul din fire!

Iar apoi să urmărim cum, treptat, acest nărav iese la iveală. Dar – vai! – nu aşa stăteau lucrurile! Cu toate că nu avusese de la cine învăţa şi al cui exemplu să-l urmeze, cu toate că nu avea niciun fel de ereditate, Arhipelagul şi-a descoperit şi şi-a manifestat foarte curând viitoarea personalitate. Avea să datoreze lagărului Solovki atât de mult din viitoarea lui experienţă! Exista deja formula „a scoate de la muncile comune”. Toţi deţinuţii dormeau pe priciuri, iar câte unii pe scânduri goale montate pe capre; companii întregi în biserici, iar alţii – câte 20 în celulă, iar uneori doar câte patru, cinci. Unii îşi cunoşteau şi drepturile: să examineze ultimul transport de femei şi să-şi aleagă una (pentru mii de bărbaţi, erau la început o sută cincizeci – două sute, apoi mai multe.) Deja începuse lupta pentru locuri călduţe, obţinute prin servilism şi trădare. Kontrikii (23) fuseseră deja scoşi de la muncile de birou, pentru ca apoi să fie aduşi îndărăt, pentru că deţinuţii de drept comun mai mult încurcau lucrurile. Văzduhul lagărului era înţesat de permanente zvonuri lugubre. Se întronase deja o regulă supremă de conduită: să n-ai încredere în nimeni! (Ceea ce congela şi înlătura mentalitatea „sufletului bun” din Secolul de Argint.)

Şi civilii începuseră să se dedulcească la viaţa de lagăr, ciupind tot ce se putea. Familiile lor obţinuseră dreptul la bucătărese neplătite din la-găr, angajaţii civili puteau cere oricând să li se trimită un om la spart lemne, o spălătoreasă, un croitor, un frizer. Eichmans aranjase să i se construiască, aici, lângă Cercul Polar, o vilă. Pe cai mari pornise şi Potiomkin, fost vagmistru de dragoni, apoi comunist, cekist şi ajuns în cele din urmă şef al tranzitului din Kem. Deschisese acolo un restaurant, unde orchestra era alcătuită din studenţi de la conservator, iar chelneriţele purtau rochii de mătase. Tovarăşii musafiri de la Direcţia Generală a Lagărelor, veniţi dintr-o Moscovă unde totul se dădea pe cartelă, puteau chefui regeşte aici

la începutul anilor ’30: la masă servea prinţesa Şahovskaia, iar nota de plată era simbolică – vreo treizeci de co-peici, acolo, restul – în contul lagărului. Numai că Kremlinul de pe Insula mare nu înseamnă lagărul în întregul lui. Adevăratul Solovki nu e nici măcar la schituri (unde, după plecarea socialiştilor (24), au fost amena-jate tabere de muncă), ci la exploatările forestiere şi în taberele îndepărtate. Dar tocmai despre aceste locuri din fundul lumii e, astăzi, cel mai greu de aflat ceva, pentru că tocmai cei expediaţi acolo s-au prăpă-dit cu toţii. Se ştie că, încă de pe atunci: toamna, deţinuţii nu erau lăsaţi să-şi usuce hainele; iarna, când veneau marile zăpezi, nu li se dădeau îmbrăcăminte şi încălţăminte călduroase; ziua de muncă depindea de normă, adică lua sfârşit atunci când se îndeplinea norma, iar dacă nu se îndeplinea, în noaptea aceea echipa nici nu mai ajungea sub un acoperiş. Şi încă de pe atunci se „inaugurau” noi tabere, expediindu-se sute de deţinuţi în locuri complet neamenajate, unde nu călcase picior de om.

Dar se pare că pe Solovki, în primii ani, expedierea la munci istovitoare şi normele supradimensionate erau mai mult efectul unor accese de furie intermitente, nu deveniseră încă un sistem de constrângere, economia ţării nu conta încă pe ele, nu erau luate în calcul la aprobarea cincinalelor. În primii ani, SLON nu avea, după cât se pare, un plan economic ferm, cu indicatori stabiliţi din exterior, şi nici nu se calculase câte zile muncă-om erau necesare pentru gospodăria propriu-zisă a lagărului. De aceea se şi puteau schimba cu atâta uşurinţă, de azi pe mâine, muncile cu rost economic în pedepse: să cari apă dintr-o copcă în alta ori să muţi bârne dintr-un loc în altul şi îndărăt. Era multă cruzime în asta, da, însă şi ceva patriarhal. Când anihilarea prin muncă va deveni un sistem deliberat, faimoasele pedepse locale – a-l scoate pe deţinut ud în ger ori a-l lega de o buturugă lăsându-l pradă

ţânţarilor – aveau să fie deja un lux, o irosire zadarnică a energiei torţionare.

Există o cifră oficială: până în 1929, în RSFSR au fost „cuprinşi” în muncă numai între 34 şi 41 la sută din totalul deţinuţilor* (nici nu se putea altfel, cu asemenea şomaj în ţară). E drept, sunt avute în vedere doar muncile „externe”, nu şi activităţile gospodăreşti din lagărul propriu-zis. Dar nici acestea nu ajung pentru a acoperi restul de 60 – 65 de procente. Amintitul raport n-avea cum să nu se facă simţit şi pe Solovki. E sigur că, în anii ’20, aici au existat mulţi deţinuţi fără vreo muncă permanentă (în parte şi pentru că nu aveau cu ce se îmbrăca) ori cu funcţii întru totul simbolice.

Acei primi ani ai primului cincinal, care a zguduit întreaga ţară, a zguduit şi lagărul Solovki. Noul (din 1930) şef al USLON-ului, Nogtiov, (acelaşi Nogtiov, comandantul schitului Savvatievski, care-i împuşcase pe socialişti) raporta „civililor” din oraşul Kem, „în rumoarea sălii uimite”, cifre ca acestea: „Fără a lua în considerare propriile exploatări forestiere ale USLON, al căror număr creşte într-un ritm cu totul excepţional” numai pentru a onora comenzile „externe” ale Jelles şi Karelles, USLON a livrat în 1926 o producţie de 63 mii ruble, în 1929 – de 2 milioane 355 mii ruble (de 37 de ori mai mult!), iar în 1930 – una de trei ori mai mare. Se efectuaseră, de asemenea, în ţinutul Karelo-Murmansk, lucrări de construcţii rutiere a căror valoare a reprezentat în 1926 – 105 mii ruble, iar în 1930 – 6 milioane, adică de 57 ori mai mult.**

Dosnicul lagăr Solovki de odinioară, unde nu se ştia cum trebuie exterminaţi deţinuţii, îşi trăia, aşadar, sfârşitul. Magicianul muncă sărise în ajutor!

Prin acelaşi tranzit din Kem, prin care fusese burduşit la înfiinţare, lagărul Solovki, ajuns acum la maturitate, a început, la sfârşitul anilor ’20 să se extindă în sens invers, pe continent. Şi cea mai grea încercare care-i

putea aştepta acum pe deţinuţi era tocmai expedierea în aceste tabere de muncă continentale. Înainte vreme, pe continent aparţineau de Solovki doar Soroka şi târguşorul Sumski – posesiuni de coastă ale mănăstirii. Acum, buhăitul elefant (25) uitase de fruntariile mănăstireşti.

De la Kem spre apus, peste mlaştini, deţinuţii începuseră construcţia drumului de pământ Kem-unta, proiect considerat cândva aproape irea-lizabil. * * * Vara deţinuţii se înecau, iarna degerau. Faţă de acest şantier, solovcenii manifestau o spaimă ce friza panica şi deasupra curţii Krem-linului stăruia îndelung ecoul ameninţării răstite: „Ce, ţi s-a făcut de Uh-ta?”

De la închisori... p. 115.

Revista „Insulele Solovki”, 1930, Nr. 2 – 3, pp. 56 – 57.

** Revista „Insulele Solovki”, 1930, Nr. 2 – 3, pp. 56 – 57.

Un al doilea traiect asemănător a fost cel spre Parandovo (de la Med-vejegorsk). Aici, cekistul Gaşidze ordona să se implanteze în stâncă explozibil, urca pe stâncă aceea un număr de kaeri şi apoi se delecta urmărind prin binoclu cum sărea totul în aer.

Se povesteşte că în decembrie 1928, la Krasnaia Gora (în Karelia), ca pedeapsă (nu făcuseră norma) deţinuţii au fost lăsaţi să petreacă noaptea în pădure şi 150 de oameni au murit degeraţi. Era un procedeu obişnuit pe Solovki, aşa că nu există vreun temei de îndoială.

Mai greu de crezut e o altă relatare, potrivit căreia pe traiectul Kem-unta, lângă cătunul Kut, în februarie 1929, o companie de circa 100 de deţinuţi pentru neîndeplinirea normei, a fost împinsă într-un foc aprins în pădure şi toţi zekii au ars de vii!

Despre acest lucru mi-a vorbit un singur om, aflat atunci prin apropiere: prof. univ. Dmitri Pavlovici Kallistov,

veteran de pe Solovki, mort de curând. Da, n-am adunat mărturii încrucişate despre acest episod (şi, pe-semne, nimeni n-o să mai adune vreodată – despre multe lucruri nu se va putea consemna nici măcar o singură mărturie). Dar cei care-i lasă pe oameni să degere şi-i aruncă în aer – de ce n-ar putea să-i şi ardă de vii? Numai pentru că, tehnic, e mai dificil?

Cei ce preferă să dea crezare nu unor oameni în carne şi oase, ci literei tipărite, n-au decât să citească relatarea despre construcţia unui drum de către acelaşi USLON, cu aceeaşi zeki, în acelaşi an, dar de dataasta în peninsula Kola:

„Cu mari dificultăţi a fost construit drumul de pământ din valea râului Belaia, pe malul lacului Budiarv, până la colina Kukisvumcior (Apa-titi (26)) pe o distanţă de 27 kilometri, acoperindu-se mlaştinile – acoperindu-se cu ce credeţi? Aproape că-ţi vine cuvântul pe limbă, nu-i aşa, dar, de nu pe hârtie… – cu trunchiuri de arbori şi rambleuri de nisip, netezindu-se relieful capricios al dealurilor pietroase, ale căror pante se surpau". Ulterior, USLON a construit acolo şi o cale ferată – „11 kilometri într-o singură lună de iarnă… – (de ce într-o lună? Şi de ce nu se puteau amâna lucrările până-n vară?) – … Obiectivul părea irealizabil. 300.000 de metri cubi de pământ (dincolo de Cercul Polar! iarna! acela mai e pământ? e ceva mai rău decât orice granit) au trebuit dislocaţi exclusiv prin mijloace manuale – cu târnăcopul, ranga şi lopata. (Măcar mănuşi le-or fi dat?) Numeroasele poduri întârziau înaintarea lucrărilor. S-a muncit câte trei schimburi pe zi, spărgându-se noaptea polară cu lumina petromaxurilor, defrişându-se brădetul, smulgându-se din rădăcină buturugile, în bătaia viscolului, care îngrămădea în drum nămeţi mai mari decât un stat de om…"

G. Fridman, Skazocinaia bâl (Poveste adevărată), revista „Insulele Solovki", 1930, Nr. 4, pp. 43 – 44.

Recitiţi. Acum închideţi ochii. Şi acum imaginaţi-vă: dumneavoastră, un orăşean neajutorat, fervent admirator al lui Cehov – în acest infern de gheaţă! Dumneavoastră, un turkmen cu tichie brodată, în această noapte biciuită de viscol! Dezrădăcinând buturugi!

Aceste lucruri se întâmplau în minunaţii şi luminoşii ani ’20, înainte de orice „cult al personalităţii”, când rasele albă, galbenă, neagră şi brună ale planetei priveau spre ţara noastră ca spre făclia libertăţii.*

Aceste lucruri se întâmplau în anii când pe scenă se cântau nostime cuplete despre Solovki.

Aşa, pe nesimţite – prin sarcini de producţie – s-a destrămat ideea iniţială de a crea pe insule un lagăr izolat cu destinaţie specială.

Arhipelagul, născut şi maturizat pe Solovki, îşi începea progresiunea malefică pe harta ţării.

O problemă se punea: să i se aştearnă dinainte teritoriul acestei ţări, fără a-i permite, totodată, să o cucerească, să o contamineze, să şi-o apropieze, să o asimileze. Fiecare insuliţă, fiecare ieşind al Arhipelagu-lui trebuiau înconjurate de ostilitatea sparge-valului sovietic. Aceste do-uă lumi puteau să se interstratifice, dar nu şi să se contamineze.

Căci raportul lui Nogtiov „în rumoarea sălii uimite” a fost prezentat, nu-i aşa, în vederea unei rezoluţii, rezoluţia oamenilor muncii din Kem (apoi – la gazetă! apoi – afişe până în ultimul cătun!):

„… ascuţirea luptei de clasă în interiorul URSS… şi primejdia de război, mai iminentă ca niciodată**… reclamă din partea organelor OGPU şi USLON o şi mai mare coeziune cu oamenii muncii, o şi mai mare vigilenţă… Prin organizarea opiniei publice… trebuie combătute… orice cârdăşie între cetăţenii liberi şi deţinuţi, oferirea de adăpost evadaţilor, cumpărarea de la deţinuţi de lucruri furate şi aparţinând Statului, răspân-direa de către

adversarii de clasă a feluritelor zvonuri duşmănoase pe seama USLON”.

„Zvonuri duşmănoase” despre ce? Despre faptul că oamenii zac în la-găr fără nicio vină. Şi despre felul cum li se împuţinează zilele acolo.

Şi alt punct al rezoluţiei: „... fiecare cetăţean e dator să aducă fără întârziere la cunoştinţa...” * * *

Ticăloşii de civili! Se împrietenesc cu zekii, îi adăpostesc pe evadaţi!

Iată un pericol îngrozitor. Dacă nu se pune capăt la toate astea, nu va exista niciun fel de Arhipelag. Şi ţara se va duce pe copcă. Şi revoluţia se va duce pe copcă.

Şi drept răspuns, împotriva „zvonurilor duşmănoase” se lansează zvo-nuri cinstite, progresiste: că în lagăre sunt trimişi doar ucigaşi şi viola

— O, Bertrand Russel! O, Hewlet Johnson (27) O, unde era conştiinţa voastră înflăcărată pe atunci?

** Revista „Insulele Solovki.”, 1930, nr. 2 – 3,.

* * * Ibidem, p. 60.

tori, că fiecare evadat e un bandit primejdios! Zăvorâţi-vă în case, staţi cu frica-n sân, apăraţi-vă copiii! Vânaţi-i, denunţaţi-i. Veniţi în ajutorul organelor OGPU. Iar dacă cineva nu le acordă sprijin, „aduceţi la cunoştinţă”!

Acum, odată cu expansiunea Arhipelagului, evadările s-au înmulţit: taberele de muncă la exploatările forestiere şi la construcţia de drumuri sunt ele aducătoare de moarte, dar nu e mai puţin adevărat că evadatul are sub tălpi un întreg continent, o speranţă, totuşi. De fapt, gândul la evadare îi excita pe deţinuţi şi pe vremea când SLON era încă doar o insulă izolată. Credulii aşteptau să le treacă cei trei ani de condamnare, dar minţile mai clarvăzătoare pricepuseră deja că nici peste trei şi nici peste douăzeci şi trei de ani n-au să mai vadă libertatea. Aşadar, şansa de a fi din nou liber sta numai în evadare.

Dar cum să evadezi de pe Solovki? Vreme de

jumătate de an, marea e sub gheaţă – dar nu o gheaţă compactă, din loc în loc sunt desfundături, şi te doboară viscolul, şi te muşcă gerul, şi de jur-împrejur – numai ceaţă şi negură. Iar primăvara şi cea mai mare parte din vară nopţile sunt albe. De pe vedetele ce patrulează în permanenţă se vede până hăt departe. Numai odată cu prelungirea nopţilor, vara târziu şi toamna, începe sezonul favorabil. Şi nu pentru o evadare din Kremlin, fireşte, ci din taberele de muncă, unde cei ce au avut libertate de mişcare şi timp şi-au încropit, undeva în pădure, lângă ţărm, o lotcă sau o plută şi o şterg noaptea (uneori pur şi simplu călare pe un buştean), la voia ha-zardului, sperând cel mai mult că vor da peste un vapor străin. Agitaţia gardienilor, ieşirea precipitată a vedetelor în larg erau pentru zeki semn sigur că avusese loc o evadare şi o veselă înfrigurare îi cuprindea pe solovceni, de parcă ei înşişi ar fi fost cei evadaţi. Întrebări şoptite: încă nu i-au prins? Încă nu i-au descoperit?... Foarte probabil, mulţi se îne-cau, fără să ajungă niciunde. Câte unul, poate, reuşea să atingă ţărmul Kareliei – şi acela se ascundea, rămânând mai tăcut ca un mort.

O celebră evadare în Anglia a avut loc de pe Kem. Temerarul (numele lui ne este necunoscut, ca să vedeţi ce orizont documentar avem!) ştia englezeşte, dar ascunsese cu grijă acest lucru. A izbutit să se strecoare la încărcarea unui transport de lemn de pe Kem şi a căzut la înţelegere cu englezii. Escorta a descoperit lipsa la apel, vaporul a fost reţinut pentru aproape o săptămână şi percheziţionat de mai multe ori, dar evadatul – ia-l de unde nu-i. (Se pare că la fiecare percheziţie ce venea de pe ţărm, marinarii îl coborau peste bordul opus, cu lanţul ancorei, sub apă, unde el aştepta, cu un tub de respirat între dinţi, până trecea primejdia.) Cum pentru reţinerea vaporului se plăteau despăgubiri uriaşe, autorităţile au decis, în disperare de cauză, că deţinutul se înecase şi au dat

drumul navei.

Şi tot pe mare a reuşit să evadeze grupul lui Bessonov, alcătuit din 5 persoane (Bessonov, Malzagov, Malbrodski, Sazonov şi Pribludin).

Şi au început să apară în Anglia cărţi, pare-se chiar în mai multe ediţii (I. D. Bessonov, „Cele 26 de închisori ale mele şi cum am evadat de pe Solovki”).*

Cartea lui Bessonov a stupefiat Europa. Şi, firește, autorul evadat a fost învinuit de exagerări. În plus, prietenii Noii Societăţi nu trebuiau să dea crezare acestei însăilări calomnioase, pentru că ea venea în contradicţie cu binecunoscuta deja descriere a paradisului de pe Solovki în gazeta nemţească „Rote-Fahne” (28) (nădăjduim că, ulterior, corespondentul ziarului a făcut el însuşi un sejur pe Arhipelag), precum şi cu albumele despre Solovki difuzate de reprezentanţele sovietice în Euro-pa: hârtie excelentă, fotografii veridice ale unor celule confortabile. (Nadejda Surovţeva, o comunistă de-a noastră din Austria, a primit de la reprezentanţa din Viena un asemenea album, dezminţind apoi cu indignare calomniile care circulau în Europa. La ora aceea, sora viitorului ei soţ ispăşea o condamnare pe Solovki, iar peste doi ani Surovţeva însăşi avea să-şi facă plimbarea „în cârd”, la izolatorul din Iaroslavl.)

Calomnie-calomnie, dar, oricum, o breşă supărătoare. Şi o comisie a VŢIC sub preşedinţia tov. Solz (29), „conştiinţa partidului”, a fost trimisă urgent să vadă ce se întâmplă în acest nenorocit de lagăr (căci, pasă-mite, ei nu ştiau nimic!...) Dar comisia a inspectat numai calea ferată Murmansk-Leningrad. Şi nici acolo n-a făcut vreo ispravă. În ce priveşte insulele, s-a socotit oportun ca acolo să fie trimis – pardon, să fie rugat să facă o vizită – marele scriitor proletar Maxim Gorki, tocmai reîntors în patria sa proletară. Mărturia lui avea să constituie, cu siguranţă, cea mai eficace dezminţire a acelor mârşave mistificări

fabricate în străinătate.

Devansând evenimentul, zvonul a ajuns la Solovki; inimile deţinuţilor au prins să bată mai tare, gardienii să se agite. Trebuie să-i cunoşti pe deţinuţi, ca să-ţi poţi imagina febra acelei aşteptări. În cuibul fărădelegii, al samavolniciei şi tăcerii răzbate şoimul! Vestitorul furtunii! (30), primul dintre scriitorii ruşi: ei, ăsta o să le-o plesnească! Ăsta o să le arate el lor! Tătucul, da, el o să ne apere. Gorki era aşteptat aproape ca o amnistie generală.

Şi autorităţile lagărului aveau emoţii. Cum au putut, au mai dosit gunoiul după uşă, au mai cârpit pe ici, pe colo, de ochii lumii. Au fost expediate etape după etape în taberele de muncă îndepărtate, pentru ca în Krem-lin să rămână lume cât mai puţină; la infirmerie, mulţi bolnavi au fost externaţi şi s-a făcut curăţenie. A fost trântit şi un „bulevard" din brazi fără rădăcină (în câteva zile nu aveau să se usuce!) până la colonia de copii deschisă cu trei luni în urmă, mândria USLON-ului, unde toţi puştii erau îmbrăcaţi, unde nu existau copii socialmente străini şi unde Gorki

Nici pe acestea nu le-aţi citit, sir Bertrand Russel?

va dori, desigur, să vadă cum sunt educaţi minorii şi cum sunt ei salvaţi pentru viitoarea viaţă în socialism.

Le-a scăpat, însă, tranzitul din Kem: pe Insula Popilor un lot de deţinuţi îmbrăcaţi numai în cămăşi şi izmene ori în saci tocmai încărcau vaporul „Gleb Boki", când şi-a făcut apariţia suita lui Gorki, care urma să se îmbarce pe acelaşi vapor. Inventatori şi minţi acerbe! Iată o problemă demnă de voi: o insulă golaşă, niciun tufiş, niciun ascunziş, iar la trei sute de paşi se arată suita lui Gorki: ce soluţie propuneţi? Unde să piteşti scârnăvia asta, cum să-i ascunzi pe aceşti nenorociţi vârâţi în saci? Toată expediţia Umanistului o să-şi piardă orice sens, dacă el o să-i vadă pe ăştia. Bineînţeles, el o să se străduiască să nu-i vadă, dar ajută-ţi-l, totuşi, puţin! Să-i îneci în mare? or să se

zvârcolească în apă. Să-i îngropi în pământ? – nu mai e timp… Nu, doar un destoinic fiu al Arhipelagului poate găsi soluţia. Un dispecer răcneşte comanda: „Lasă lucrul! Adunarea! Mişcă! Şi mai strâns! Toată lumea se aşază pe pământ! Rămâneţi aşa!” – şi se aruncă peste ei o foaie de cort. „Primul care mişcă e un om mort!”. Şi fostul docher urcă pe scară, admiră de pe punte peisajul – mai era un ceas până la plecare – şi nu vede nimic…

Era 20 iunie 1929. Celebrul scriitor coboară pe debarcader în Golful Belşugului. Alături de el, nora-sa, drapată din cap până-n picioare în piele (chipiu negru de piele, scurtă de piele, pantaloni de piele vârâţi în ciz-me înalte de piele, bine mulate pe picior): un simbol viu – OGPU umăr la umăr cu literatura rusă.

Înconjurat de ofiţeri din corpul de comandă al GPU, Gorki parcurge cu paşi repezi şi mari câteva coridoare. Uşile tuturor încăperilor sunt larg deschise, el nu intră în niciuna. La infirmerie i se înşiră dinainte, pe do-uă rânduri, medicii şi surorile în halate imaculate; nici nu se uită la ei, trece mai departe. Apoi, cekiştii din USLON îl duc, neînfricaţi, pe Sekir-ka. Şi ce credeţi? În carcere – niciun fel de aglomeraţie şi mai cu seamă, niciun fel de prăjini. Pe laviţe şed grupuri de şuţi (erau deja mulţi pe Solovki) şi toţi… citesc ziare! Niciunul nu cutează să se ridice în picioare şi să formuleze vreo plângere, dar ceva tot au născocit: ţin ziarele cu fundul în sus. Gorki se apropie de unul şi, fără o vorbă, îi întoarce ziarul în poziţia normală. S-a prins! A înţeles! Aşadar, n-o să lase lucrurile aşa! O să ne ia apărarea!”

Însoţitoarea lui Gorki, damesa în ţinută GPU, cocheta şi ea cu condeiul şi iată ce avea să scrie: „Vizită pe Solovki, pentru a cunoaşte viaţa lagărului. Scurt popas la muzeu… Toţi urcăm pe colina Sekirka. Extraordinară vedere spre lac. Apa – de un albastru închis şi rece, de jur-împrejur – pădurea, o pădure ce pare vrăjită: când urcă soarele şi

lumina se schimbă, vârfurile brazilor scânteiază, iar lacul cristalin pare cuprins de flăcări. Pace şi ameţitoare frumuseţe. La întoarcere, trecem pe la exploatarea de turbă. Seara – concert. Ne ospătăm cu scrumbii de Solovki, nu prea mari, dar cu o carne nemaipomenit de moale şi de gustoasă – ţi se topeşte în gură". M. Gorki i sân (M. Gorki şi fiul), Editura „Nauka" („Ştiinţă"), 1971, p. 276).

Urmează colonia de copii. Ce bine sunt instalaţi puştii! – fiecare cu pătuţul lui, pe salteluţa lui, par uşor intimidaţi, dar mulţumiţi. Şi deodată, un băieţandru de 14 ani vorbeşte: „Ascultă, Gorki! Tot ce vezinu-i adevărat. Vrei să afli adevărul?" Da, încuviinţează scriitorul din cap. Da, vrea să afle adevărul. (Ah, băiete, ce-ţi veni să umbreşti prosperitatea abia aşezată a patriarhului literar? Palat la Moscova, o proprietate în Podmoskovie…) Tuturor li se ordonă să iasă – şi copiilor, şi chiar însoţitorilor de la GPU, şi, vreme de un ceas şi jumătate, băiatul îi povesteşte totul, de-a fir-a-păr, acelui lungan bătrân. Gorki iese din baracă având ochii înlăcrimaţi. I se pune la dispoziţie o caleaşca pentru a merge să ia masa la vila şefului de lagăr. Copiii năvălesc îndărăt în baracă. „De ţânţărei i-ai spus? – „I-am spus!"– „De prăjini i-ai spus?" – „I-am spus!" – „De vridle i-ai spus?" – „I-am spus!" – Dar cum îi împing pe scară în jos? Dar de saci? Dar cum îi ţin nopţile în ger?…" Tot-tot-tot îi spusese băiatul iubitor de adevăr!

Dar nici măcar numele nu i-l vom afla.

La 22 iunie, deja după convorbirea cu băiatul acela, Gorki lasă următoarele rânduri în „Cartea de impresii", special broşată pentru această ocazie:

„Nu sunt în stare să exprim în câteva cuvinte ceea ce simt. Nu vreau – şi ar fi chiar ruşinos (!) – să emit elogii stereotipe la adresa uimitoarei energii a unor oameni care, rămânând vigilenţi şi neobosiţi străjeri ai revoluţiei, ştiu, totodată, să fie extraordinar de curajoşi făuritori de civilizaţie".

Pe 23, Gorki pleacă. Nici nu apucă vaporul să se desprindă bine de mai şi băiatul e împuşcat. (Sufletologul! Marele cunoscător de oameni!

— Cum a putut să nu-l ia pe băiatul acela cu el?!)

* * *

Astfel i se induce tinerei generaţii credinţa în libertate.

Se spune că acolo, în sferele înalte, corifeul literar ar fi dat îndărăt, că n-ar fi vrut să publice panegirice la adresa USLON. Se poate, Alexei Maximo viei?... Cum vom apărea în ochii Europei burgheze? Chiar acum, chiar în acest moment, atât de periculos şi de dificil! A, regimul de lagăr? Regimul îl remediem noi, nu vă faceţi griji.

Şi s-a publicat şi s-a răspublicat în marea presă liberă, a noastră şi occidentală, din partea Şoimului-Albatros, că e păcat să se facă o speri-etoare din lagărul de la Solovki, unde deţinuţii o duc minunat şi se ree-ducă minunat.

Arhipelagul...

Şi, muribund, a binecuvântat (31)

Comportarea jalnică a lui Gorki după întoarcerea din Italia şi până la

Revista „Insulele Solovki", 1929, Nr. 7, p. 3. (în volumele de Opere ale lui Gorki această însemnare nu există).

moarte eu o puneam pe seama rătăcirilor lui şi a slăbiciunii de minte. Dar corespondenţa anilor '20, publicată recent, incită la o explicaţie de mult mai joasă condiţie: interesul. Ajuns la Sorrento, Gorki a fost uimit nevăzând în jurul lui niciun fel de glorie mondială, iar mai apoi – nici bani (or, numai servitorii lui alcătuiau o veritabilă curte). Era clar că pentru a obţine bani şi pentru a-şi revigora gloria trebuia să se întoarcă în Uniune, acceptând toate condiţiile. Aşa a ajuns prizonier voluntar al lui lagoda. Iar Stalin a încercat să-l ucidă din exces de

prudenţă: Gorki ar fi proslăvit cu aceeaşi seninătate şi anul ’37.

Cât despre regim, zis şi făcut Regimul a fost remediat în sensul că în compania a 11-a, cea de la carceră, deţinuţii stăteau acum cu săptămânile în picioare înghesuiţi unul într-altul. La Solovki a fost trimisă o comisie – nu o comisie Solz, ci una de anchetă şi represalii. Ea a făcut cercetări şi (cu sprijinul ISC-ului local) a ajuns la concluzia că vinovaţi de toate cruzimile regimului de la Solovki sunt albgardiştii (Secţia Administrativă) şi în general aristocraţii, iar în parte studenţii (aceiaşi care, încă în secolul trecut, provocau incendii la Sankt-Petersburg (32). Căzuse la tanc şi evadarea, prostească şi eşuată, pusă la cale de Kojevnikov (33) (fost ministru al Republicii Extrem-orientale (34)), – care se smintise – împreună cu un anume Şepciński şi cu Degtiariov, dresorul de cai, evadare extinsă la proporţiile unei fantastice conspiraţii a alb-gardiştilor, care, chipurile, ar fi intenţionat să pună mâna pe vapor şi să fugă pe mare – drept care au început arestările şi, cu toate că nimeni nu se recunoştea părtaş la conspiraţia aceea, arestările nu mai conteneau, iar dosarul creştea zi de zi.

În total, şi-au propus cifra de „300”. Cifra a fost realizată. Şi în noaptea de 14 spre 15 octombrie 1929, după ce toţi deţinuţii au fost dispersaţi şi zăvorâţi în celule, Sfintele Porţi, de obicei închise, au fost deschise pentru a se scurta drumul spre cimitir. Grupuri-grupuri au fost conduse într-acolo toată noaptea. (Şi fiecare grup era însoţit de urletul deznădăjduit al câinelui Black, legat pe undeva, care, sărmanul, credea că tocmai în grupul acela îl duc pe stăpânul lui, Bagratuni. După urletele câinelui se numărau grupurile în companii, căci, din pricina vântului puternic, împuşcăturile se auzeau mai prost. Aceste urlete i-au înverşunat pe călăi într-atât, încât a doua zi a fost împuşcat şi Black şi apoi toţi câinii din cauza lui Black.)

Plutonul de execuţie era compus din cei trei filfizoni drogaţi, şeful Gărzii, Degtiariov, şi… şeful Secţiei Cultural-Educative, Uspenski. (Combinaţia poate produce mirare numai la o privire superficială. Acest Uspenski avea o biografie cum s-ar zice tipică, adică nu dintre cele mai răspândi-te, dar care concentrează esenţa epocii. Era fiu de preot şi aşa îl găsise revoluţia. Ce-l aştepta? Chestionare de completat, tot felul de îngrădiri, deportări, persecuţii. Nu prea ai cum te fofila, nu-ţi poţi schimba tatăl. Dar Uspenski a găsit soluţia: şi-a ucis tatăl, declarând autorităţilor că a făcut acest lucru din ură de clasă. Sănătos simţământ, asta deja aproape că nu mai e crimă. I s-a dat o condamnare blândă, în lagăr a dat-o numaidecât pe activitatea cultural-educativă. Curând a fost eliberat, şi iată-l şeful – civil – al KVC Solovki. Cât despre seria asta de execuţii, că o fi cerut el însuşi să ia parte, că i s-o fi pretins să-şi confirme poziţia de clasă – nu se ştie. La sfârşitul acelei nopţi a fost văzut cum, ridicându-şi câte un picior deasupra chiuvetei, îşi spăla carâmbii cizmelor, năclăiţi de sânge.

Au tras beţi, aiurea – chiar şi dimineaţa, groapa aceea uriaşă, acoperită în pripă cu pământ, mai mişca încă.

Toată luna octombrie şi o parte din noiembrie au fost aduse, pentru execuţii, grupuri suplimentare de pe continent. Într-unul dintre ele a fost împuşcat şi Kurilko.

După un timp, întreg acest cimitir a fost netezit de deţinuţi, în acordurile orchestrei.

După aceste execuţii, conducerea SLON a fost schimbată: în locul lui Eichmaus a venit Zarin, moment considerat inaugural pentru era unei noi ordini pe Solovki.

Iată în ce consta ea. În vara anului 1930 au fost aduşi pe insulă vreo câteva zeci de „adevăraţi ortodocşi”, aşa-zişi „sectanţi”. În ţară existau, sub diferite denumiri, numeroase comunităţi ortodoxe ce-şi însuşiseră chemarea

lui Tihon din 1918 – prin care se arunca anatema asupra puterii sovietice – iar apoi, în pofida cotiturii produse la centru, nu mai abdicaseră de la această tăgăduire. Aceşti „imiaslavţi” (35) respingeau tot ce venea de la Anticristul: nu acceptau niciun fel de act eliberat de soviete, nu semnau niciun document şi nu se atingeau de banii emişi de noua putere. Starostele acestor rezistenţi, acum prigoniţi, era un bătrân de optzeci de ani, cu barbă albă, orb şi purtând un toiag lung. Pentru orice om instruit era clar că fanaticii ăştia n-au ce căuta în socialism, unde se învârt o groază de hârtii, şi că, de fapt, cel mai bun lucru pe care îl aveau de făcut era să moară. Aşa că au fost expediaţi pe insula Malâi Zaiatki – cea mai mică din arhipelagul Solovki – nisipoasă, golaşă şi pustie, mai păstrând doar o cocioabă unde se adăposteau în nopţile de vară foştii monahi-pescari. Autorităţile lagărului s-au declarat dispuse să le dea raţia de hrană pe două luni, cu condiţia ca fiecare dintre ei să semneze într-un borderou. Au refuzat, bineînţeles, cu toţii. E momentul

Platoul, aflat la 300 de metri de Sfintele Porţi (îi duceau de-a lungul zidului Kremlinului, până la capăt şi apoi mai departe, fără a coti), avea o suprafaţă mare, 80/80, şi era un teren defrişat, tocmai bun pentru construcţii. În vara lui 1975, s-a săpat aici o groapă de fundaţie pentru locuinţe, şi excavatorul scotea din pământ numai oase. Turiştii (printre ei şi foşti zeki, care ştiau despre ce era vorba) adunau de pe jos cranii. Se ridicase deja o parte din fundament, dar în jurul lui tot mai zăceau o grămadă de coaste, clavicule, maxilare, omoplaţi, oase iliace, tibii, falange şi vertebre).

când intervine nepotolita Anna Skripnikova, care, la vremea aceea, în pofida tinereţii ei şi a tinereţii puterii sovietice înseşi, era deja la a patra arestare. Fata s-a pus pe alergat între contabilitate, dispecerat şi însuşi şeful de lagăr, cel însărcinat să instaureze un regim umanitar. La

început i-a rugat să aibă milă de ei, apoi a cerut să fie trimisă şi ea împreună cu „sectanţii” pe insula Malâi Zaiatki, în chip de socotitoare, obligându-se să le împartă raţia zilnică şi să ţină toată evidenţa. Cererea ei nu contravenea, pare-se, prin nimic sistemului din lagăr, dar a fost respinsă. „Bine, dar nebunilor li se dă de mâncare fără să li se ceară vreo semnătură de primire!” – a strigat Anna. Zarin s-a mulţumit să rânjească. Însă dispecera i-a răspuns: „Poate că e indicaţia Moscovei, noi nu ştim…” (Şi fireşte că era indicaţia Moscovei! – cine şi-ar fi asumat, altfel, responsabilitatea? Cei fără Dumnezeu puseseră bine la cale lichidarea acestor credincioşi, dar, cum un asemenea plan nu putea fi înfăptuit în dens populata Rusie Centrală, îi expediaseră aici.) Şi au fost trimişi pe Zaiatki fără hrană. După două luni (exact după două luni, căci trebuia să li se propună să semneze pentru următoarele două) temnicerii au debarcat pe Malâi Zaiatki, unde au găsit doar leşuri ciugulite de păsări. Toţi erau acolo, nimeni nu evadase.

Cine se va apuca acum să-i caute pe vinovaţi? În anii ’60 ai gloriosului nostru veac?

Între altele fie spus, şi Zarin a fost destituit curând (Şi se pare că a încasat 10 ani.) pentru liberalism.

Începând de la sfârşitul anilor ’20, fizionomia lagărului Solovki s-a schimbat. Dintr-o capcană silenţioasă pentru kaeri sortiţi pieirii el s-a transformat tot mai mult într-un gen nou pe atunci, dar vechi deja pentru noi, de lagăr „de reeducare prin muncă”. pentru deţinuţi de drept comun. În ţară creştea rapid numărul persoanelor „deosebit de periculoase din rândul oamenilor muncii” şi pe Solovki erau expediaţi tot mai mulţi de-lineveţi şi lepădături de toată mâna. Pe pământul solovcean debarcau tâlhari înrăiţi şi proaspeţi pupili ai Codului Penal. Tot aici a fost deversat un mare val de hoaţe şi prostituate (întâlnindu-se în tranzitul din Kem, cele dintâi le strigau

suratelor din cealaltă branşă: „Furăm, dar pe bani nu ne dăm!” Răspunsul venea prompt şi vioi: „Ce pe bani am dat nu-i lucru furat!”). În întreaga ţară se declanşase (nu şi în ziare, desigur) lup-ta cu prostituţia şi fetele erau umflate în toate marile oraşe, li se stanţau câte trei ani şi multe dintre ele erau expediate pe Solovki. Teoria spunea clar că munca cinstită avea să le îndrepte cât ai zice peşte. Dar, cramp onându-se cu încăpăţânare, nu se ştie din ce motiv, de profesiunea lor socialmente degradantă, prostituatele, încă în drum spre lagăr, se ofereau să spele duşumelele în cazărmile escortei, trăgând după ele câr-duri de ostaşi ai Armatei Roşii şi subminând astfel regulamentul trupelor de escortă. La fel de uşor se împrieteneau şi cu gardienii – nu pe gratis, fireşte. Şi mai bine se aranjau pe Solovki, unde domnea o crâncenă foamete de femei. Li se puneau la dispoziţie cele mai bune camere, fiecare zi le aducea câte un obiect vestimentar nou şi alte cadouri – „măi-cuţele” (36) şi celelalte kaerce mai câştigau un ban de la ele brodându-le cămăşile de noapte – şi, la expirarea termenului, mai bogate ca oricând înainte, cu geamantanele doldora de mătăsuri, se întorceau în Uniune să înceapă o viaţă cinstită.

Plus şuţii, care încingeau aprige jocuri de cărţi. Hoaţele găseau că era profitabil să nască pe Solovki: cum în lagăr nu exista creşă, pe seama copilului puteau scăpa de muncă pentru întreagă scurta lor condamnare. (Până atunci, kaercele evitaseră să se preteze la aşa ceva.)

La 12 martie 1929, pe Solovki a sosit şi primul grup de minori, pentru ca apoi să se toarne şi să se tot toarne la puştime (fără excepţie, sub 16 ani). La început au fost cazaţi în colonia de copii de lângă Kremlin, cea cu pătuţurile şi salteluţele de faţadă. Îşi ascundeau hainele primite de la Administraţie şi ţipau că n-au în ce ieşi la muncă. Apoi au fost împrăştiaţi pe la taberele de muncă din păduri, de unde se zburătăceau în toate direcţiile,

schimbându-şi între ei numele şi termenele; era tevatură, nu glumă să-i prinzi şi să-i identifici.

Sosirea unui contingent socialmente sănătos revigora Secţia Cultural-Educativă. Se racolau voluntari pentru lichidarea analfabetismului (dar şuţii n-aveau nevoie de aşa ceva ca să deosebească o pică de o treflă), a fost instalată o placardă cu lozinca „Fiecare deţinut – un participant activ la construcţia socialistă!", ba s-a inventat şi un termen special – „reforjare" (37) (da, chiar aici a fost inventat).

Era deja septembrie 1930, TK lansase către toţi oamenii muncii apelul de a intensifica întrecerea socialistă şi mişcarea fruntaşilor în producţie – cum ar fi putut deţinuţii să rămână pe de lături? (Când pretutindeni oamenii liberi erau transformaţi în vite de povară, nu deţinuţii erau cei din tâi care trebuiau puşi să tragă la jug?)

Pentru perioada ce urmează, datele noastre provin nu de la oameni vii, ci din cartea savantei juriste Ida Averbah*, şi de aceea îi sugerăm cititorului să le împartă la şaisprezece, la două sute cincizeci şi şase, iar pe alocuri chiar să le ataşeze semnul minus.

În toamna lui 1930, pe Solovki a fost înfiinţat statul-major al întrecerii socialiste şi al mişcării fruntaşilor în producţie. Brusc, recidivişti înrăiţi, ucigaşi şi spărgători „s-au metamorfozat în gospodari grijulii, maiştri pricepuţi şi activişti culturali dintre cei mai capabili" (G. Andreev îşi aminteşte – pumni în gură şi figură: „Scoate cubii (38), contrule!"). Neapucând bine să termine de citit apelul TK, hoţii şi bandiţii au dat de pământ cu şişurile şi cărţile de joc, arzând de nerăbdare să înfiinţeze în lagăr o comună. S-a pus pe hârtie un statut care prevedea că poate fi membru al

I.L. Averbah, Ed. cit.

comunei orice persoană provenită din rândul

ţăranilor săraci şi mijlocaşi sau din mediul muncitoresc (or, toţi borfaşii erau înregistraţi la Secţia de Evidenţă şi Repartizare ca „foşti muncitori” – aproape că se împlinea lozinca lui Şepciński „Solovki – muncitorilor şi ţăranilor!” – ceea ce nu era niciodată cazul Cincizeci şi Opţilor. (Altă propunere a comunarzilor: să se facă suma tuturor condamnărilor, rezultatul să se împartă la numărul deţinuţilor, calculându-se astfel termenul de condamnare mediu şi, la expirarea lui, să fie eliberaţi toţi o dată. Dar, oricât de comunistă era ideea, cekiştii au considerat-o imatură din punct de vedere politic.) Lozincile comunei din Solovki erau: „Să ne plătim datoria faţă de clasa muncitoare!”, ba şi mai frumos: „De la noi – totul, nouă – nimic!” (Lozinca asta, deja întru totul matură, era, cu siguranţă, demnă de a fi extinsă la scară unională.) Pentru acei membri ai comunei care se făceau vinovaţi cu ceva s-a născocit o pedeapsă atroce: să li se interzică să iasă la lucru! (Nici că se poate pedeapsă mai aspră pentru un hoţ!!)

Autorităţile lagărului, mai puţin înfierbântate decât activiştii Secţiei cultural-educative, nu se prea bizuiau pe entuziasmul interlop, ci aplicau principiul leninist „La muncă-record – aprovizionare-record!” Drept care comunarzii au fost mutaţi în cazărmi separate, li s-au dat aşternuturi mai puţin ferfeniţite, haine mai călduroase şi mâncare mai bună (pe seama celorlalţi, se înţelege). Ceea ce le-a plăcut foarte comunarzilor, care au stipulat interdicţia, din acel moment, a oricărei separări ori excluderi a vreunui membru al comunei.

Comuna le-a plăcut şi necomunarzilor, toţi se repezeau să depună ce-reri de primire. Numai că hotărârea a fost să nu fie primiţi, ci să se înfiinţeze „colectivele muncitoreşti” 2, 3, 4, care nu mai beneficiau de asemenea privilegii, însă Cincizeci şi Obţii nu erau primiţi nici în aceste colective, deşi cei mai emancipaţi

exponenţi ai pegrei îi dăscăleau prin intermediul gazetei: e timpul, pasămite, de mult e timpul să se înţeleagă că lagărul e o şcoală a muncii!

Şi raport după raport zbura cu avionul spre GULag: miracolul de la Solovki! O impetuoasă mutaţie în comportamentul lumii interlope! Întreaga energie a universului infracţional – canalizată spre mişcarea fruntaşilor, spre întrecerea socialistă, spre realizarea planului de producţie şi financiar! GULag-ul jubila şi valorifica experienţa înaintată. Şi uite-aşa a început să se trăiască pe Solovki: o parte din lagăr – în colectivele muncitoreşti, unde indicele de realizare a planului nu numai că a crescut, s-a dublat! (KVC punea acest lucru pe seama influenţei colectivului, dar noi ştim că totul nu era decât o tuntă obişnuită de lagăr.

Mi se reproşează că ar trebui să scriu tuFta, cum e corect în argoul borfaşilor, pe câtă vreme tuNta nu ar fi decât o pronunţie ţărănească, aşa cum e, bunăoară, H din Hviodor. Dar mie chiar asta îmi place: tuNta sună ruseşte, pe când tuFta mi se pare ceva cu totul străin. Cuvântul e adus în limbă de hoţi, dar de la ei l-a învăţat întregul popor rus, aşa că să rămână tuNta.

Cealaltă parte a lagărului – „neorganizată” (şi nehrănită, şi neîmbrăcată, şi pusă la muncile cele mai grele) – nu-şi îndeplinea normele.

În februarie 1931, conferinţa brigăzilor de şoc de pe Solovki a decis: „să se răspundă printr-un puternic avânt al întrecerii socialiste la noile calomnii ale capitaliştilor privind munca forţată în URSS”. În martie, numărul brigăzilor de şoc ajunsese deja la 136. Dar iată că, în aprilie, se cere, cu totul pe neaşteptate, efectuarea unei epurări generale, întrucât „elemente străine clasei muncitoare s-au infiltrat în rândul lor pentru a le descompune”. (Iată o enigmă: Cincizeci şi Obţii erau respinşi încă din prag; aşadar, cine să le descompună?

Lucrurile trebuie înţelese în sen-sul că se descoperise tunta. Mâncarăm-băurăm şi ne veselirăm, ne trezirăm, adunarăm şi lăcrămarăm; unii trebuiau izgoniţi, pentru ca restul să pună osul la treabă.)

Între timp, îndărătul acestei vesele zarve se desfăşura munca tăcută de expediere a etapelor: din materna tumoare solovceană, Cincizeci şi Obţii erau trimişi în depărtările morţii, să deschidă noi lagăre.

Se spune că o barjă supraîncărcată cu deţinuţi (oare numai una?) s-a scufundat (oare întâmplător?).

Iar de pe Anzer parte dintre deţinuţi erau expediaţi câte unul, în taină. Paza se minuna: ce-i cu zekii ăştia atât de secreţi?”

Priveşte, cititorule, harta Nordului rusesc. Calea maritimă de la Solovki spre Siberia trece pe lângă Malaia Zemlea. O dată pe an (în iunie-iulie) pleacă într-acolo caravane de nave precedate de un spărgător de gheaţă, ducând în lagăre noi zeki şi provizii pentru următoarele douăsprezece luni. Şi pe Novaia Zemlea au existat, vreme de mulţi ani, lagăre, şi încă dintre cele mai înfricoşătoare, pentru că aici deţinuţii erau închişi „fără drept de corespondenţă”. De aici nu s-a întors niciodată nici măcar un singur zek. Ce făceau nefericiţii aceia acolo, ce minereau, ce construiau, cum trăiau, cum mureau nu ştim nici până astăzi…

Dar o mărturie va trebui să apară cândva!

— În 1975, pe Solovki mai trăiau: Erşihin, fost paznic în lagăr; soţia lui, fostă membră a troikăi din Kem. Belicikin, Tretiakov, Şimonaev, foşti gardieni. Iar fiul gardianului Cebotariov ajunsese preşedintele Consiliului Executiv al insulei.

Capitolul 3

ARHIPELAGUL FACE METASTAZE

FIREŞTE, Arhipelagul nu s-a dezvoltat de la sine, ci cot la cot cuîntreag a ţară. Câtă vreme în ţară a fost şomaj,

nu s-a dezlănţuit nici goana după mâna de lucru a deţinuţilor, iar arestările se derulau nu ca o mobili-zare a forţei de muncă, ci ca o degajare de teren. Dar când s-a pus la cale omogenizarea, într-un uriaş malaxor, a tuturor celor o sută cincizeci de milioane de suflete din ţară, când planul superindustrializării a fost respins în favoarea cursei forţate pentru super-super-super-industrializare, când deja fuseseră proiectate şi deschiaburirea, şi giganticele lucrări publice ale primului cincinal, atunci, în ajunul Anului Marii Brambureli, s-a schimbat şi concepţia despre Arhipelag, şi Arhipelagul în întregul său.

La 26 martie 1928, Sovnarkom-ul (aşadar, încă sub preşedinţia lui Rîkov) a examinat stadiul politicii represive şi starea locurilor de detenţie din ţară. Politica represivă a fost considerată insuficient de energică. Hotărârea adoptată* prevedea ca împotriva duşmanilor de clasă şi a elementelor străine prin natura lor de clasă să se aplice măsuri severe de represiune şi să se înăsprească regimul lagărelor. În plus: să se organizeze munca forţată în aşa fel, încât deţinuţii să nu câştige nimic, dar să aducă statului profit economic. Şi: „să se considere, în continuare, drept o necesitate creşterea capacităţii coloniilor de muncă”. Altfel spus, se preconiza pur şi simplu organizarea unui număr mai mare de lagăre în perspectiva masivelor valuri de arestări plănuite. (Aceeaşi necesitate economică fusese prevăzută şi de Troţki, numai că el nu făcea decât să reitereze ideea armatei muncitoreşti, cu mobilizare obligatorie. Ce mi-e cu piatra de cap, ce mi-e cu capul de piatră. Dar, fie din dorinţa de a-l contrazice o dată în plus pe veşnicul lui oponent, fie pentru a curma cu mai multă hotărâre afluxul de petiţii şi nădejdea oamenilor de a se reîntoarce acasă, Stalin a preferat să-i treacă pe ostaşii armatei muncitoreşti prin maşina de tocat penitenciară.) Cum şomajul în ţară era pe cale de a fi resorbit, extinderea lagărelor dobândea o

raţiune economică.

Dacă în 1923 pe Solovki erau internate mai puţin de 3.000 de persoane, în 1930 numărul deţinuţilor ajunsese la circa 50.000, plus 30.000 la Kem. Din 1928, cancerul solovcean a început să se extindă, mai întâi în Karelia, la construcţia de drumuri şi la tăierile de pădure pentru export. Cu aceeaşi disponibilitate, SLON a început să „vândă" ingineri: aceştia erau trimişi, fără escortă, la lucru oriunde în Nord, iar salariul lor se vărsa în contul lagărului.

Către 1929, pe toată întinderea căii ferate Murmansk, de la Lodeinoe

TGAOR, fond 393, reg. 78, dos. 65, II. 369 – 372.

Pole până la Taibola, îşi făcuseră apariţia lagpunkte (1) aflate în subordinea SLON. În 1930, la Lodeinoe Pole s-a constituit, devenind curând destul de viguros pentru a sta pe propriile lui picioare, Zvârlag-ul, iar la Kotlas – Kotlag-ul. Din 1931, cu centrul la Medvejegorsk, a început să prindă contur Belbaltlag-ul*, care, în următorii doi ani, avea să consacre faima Arhipelagului pentru vecii vecilor şi pe toate cele cinci continente.

Şi celulele maligne proliferau, proliferau. Într-o parte, le stătea în cale marea, în cealaltă – graniţa finlandeză, dar nimic nu împiedica implantarea unui lagăr lângă Krasnaia Vişera şi, mai cu seamă, niciunobstac ol nu le bloca expansiunea spre est, în Nordul rusesc. Foarte curând, au început lucrările la drumul Soroka-Kotlas („Cioca-boca la Soroka" – îl tachinau solovcenii pe S. Atârnov (2), care, însă, a ţinut-o pe a lui şi om s-a făcut – a devenit poet-textier.) Ajunse la Severnaia Dvina, celulele lagărogene au format SevDvinlag-ul. Şi trecând fluviul, au înaintat impetuos spre Urali. În 1931, aici s-a constituit Secţia SLON din Uralii de Nord, care, curând, avea să prăsească lagărele autonome Solikamlag şi Sevurallag. Lagărul de la Beriozniki a început construcţia unui mare, şi

la vremea lui faimos, combinat chimic. În vara lui 1929, din Solovki a fost trimisă spre râul Cibiu, fără escortă, o expediţie alcătuită din deţinuţi sub conducerea geologului M.V. Ruşciński, pentru a investiga posibilităţile de exploatare a petrolului, descoperit acolo încă în anii ’80 ai secolului al XIX-lea. Expediţia a fost încununată de succes şi la Unta s-a întemeiat un nou lagăr – Uhtlag-ul. Dar nici el n-a încremenit pe loc, ci a metastazat rapid spre nord-est, anexând Peciora şi metamorfozându-se în UhtPecilag. Curând avea să deţină subdiviziuni la Unta, Peciora, inta şi Vorkuta – toate pietre de temelie pentru viitoare mari lagăre auto-nome.

Şi, cu siguranţă, am omis multe altele.

Valorificarea unui teritoriu nordic de asemenea întindere şi lipsit de drumuri practicabile impunea construcţia unei căi ferate: de la Kotlas la Vorkuta, via Kneaj-Pogost şi Ropcea. De unde necesitatea de a înfiinţa două lagăre autonome, de data asta cu profil feroviar: Sevlel Dorlag – pe tronsonul de la Kotlas la fluviul Peciora şi Peciorlag (a nu se confunda cu lagărul industrial UstPecilag) – pe porţiunea dintre fluviul Pe-ciora şi Vorkuta. (E drept, construcţia acestor căi ferate a durat mult. Tronsonul Vâm, dintre Kneaj-Pogost şi Ropcea, a fost terminat în 1938, dar linia în ansamblul ei a devenit operaţională abia la sfârşitul anului

1942.)

Asta e data oficială, de fapt lucrurile au demarat din 1930, însă perioada de organizare a fost trecută sub tăcere, pentru scurtarea termenelor, splendoarea rapoartelor şi pentru istorie. Altă tuntă…

Astfel, din adâncurile tundrei şi taigalei, s-au ridicat sute de noi insule, unele de mărime mijlocie, altele mici. Din mers, în ordine de bătaie, s-a constituit, deopotrivă, şi noua organizare a Arhipelagului: Direcţii ale la-gărelor, secţii ale lagărelor, lagpunkte (OLP – lagpunkte speciale,

auto-nome, KOLP – lagpunkte cu comandant (3), GOLP – lagpunkte avansate (4)), tabere (şi ele „în deplasare" sau „în semideplasare"). Plus: în Direcţii – Sectoare, în Sectoare – Secţii: I – Producţie, ÎI – Evidenţă şi Repartizare (URC), III – Operativă – CEKA.

(În dizertaţiile din epocă se putea citi: „Se conturează, pentru viitor, profilul unor instituţii educative destinate câtorva indivizi, membri nedisciplinaţi ai societăţii fără clase" (culegerea De la închisori... p. 429). Într-adevăr: nu mai există clase, nu mai există nici infractori, nu-i aşa? Dar parcă ţi se taie răsuflarea: ca mâine vom avea o societate fără clase şi nimeni nu va mai sta la răcoare?... Ei, nu – câţiva indivizi, nedisciplinaţi, vor mai sta... Societate fără clase, dar nu fără bulău.)

Aşadar, întreaga parte nordică a Arhipelagului e progenitura lagărului Solovki. Dar nu numai a lui! La augusta chemare a puterii sovietice, la-gărele şi coloniile de reeducare şi muncă se îmbuboiau pe tot cuprinsul necuprinsei noastre ţări. Fiecare regiune îşi prăsea propriile ITL şi ITK. Sârmele ghimpate alergau şi nu se mai opreau, milioane de kilometri de sârmă ghimpată întretăindu-se, împletindu-se, scânteind vesele din ţepi de-a lungul căilor ferate şi şoselelor, în împrejurimile oraşelor. Şi capişoanele monstruoaselor foişoare de pază ale lagărelor au devenit trăsătura definitorie a peisajului ţării, numai printr-un uimitor concurs de împrejurări absentă de pe pânzele pictorilor şi din cadrele filmelor.

Aşa cum era obiceiul încă de pe vremea războiului civil, pentru necesităţile lagărelor au fost intens mobilizate clădirile mănăstirilor, prin însăşi condiţia lor, ideal adaptate unor scopuri de izolare. Mănăstirea Bori-soglebsk din Torjok a fost afectată unui centru de tranzit (care există şi astăzi), mănăstirea Valdai (vizavi de viitoarea vilă a lui Jdanov, situată dincolo de lac) – unei colonii pentru minori, Nilova Pustân, de pe insula Stolbnoi (lacul

Seligher), – unui lagăr, schimnicia Sarov – reţelei de lagăre Potma, şi enumerarea ar putea continua la nesfârşit. Au apărut lagăre în Donbas, în bazinele inferior, mijlociu şi superior ale Volgăi, în Uralul Central şi meridional, în Transcaucazia, în Kazahstanul central, în Asia Centrală, în Siberia şi în Extremul Orient. Cifre oficiale atestă că, în 1932, suprafaţa coloniilor agricole de reeducare prin muncă însuma în RSFSR 253 mii de hectare, iar în Ucraina – 56 mii hectare. Dacă socotim, în medie, câte o mie de hectare pentru o colonie, vom afla că numai „gospodăriile agricole", considerate lagăre secundare şi având regim privilegiat, erau deja (fără a lua în calcul părţile mărginaşe

De la închisori... pp. 136, 137.

ale ţării) peste trei sute!

Repartizarea deţinuţilor în lagăre mai apropiate sau mai îndepărtate a fost reglementată cu uşurinţă prin hotărârea ŢIK şi SNK din 06.11.29. (Mereu dăm peste câte o aniversare... (5)) Această hotărâre desfiinţa regimul anterior de „izolare severă" (care impieta asupra muncii constructive) şi stabilea ca în locurile de detenţie comune (apropiate) să fie expediaţi cei condamnaţi la mai puţin de trei ani închisoare, lagărele îndepărtate* fiind rezervate deţinuţilor cu termene de condamnare între trei şi zece ani. Cum Cincizeci şi Obţii nu încasau aproape niciodată mai puţin de trei ani, tocmai ei au fost trimişi buluc în Nord şi în Siberia, ca să le valorifice bogăţiile şi să moară. Iar noi, în acest timp, defilam în bubuit de tobe!

* * *

Pe Arhipelag dăinuie legenda încăpăţânată că „lagărele au fost inventate de Frenkel".

Cred că această născocire nepatriotică şi chiar vexantă pentru putere a fost îndeajuns dezminţită de conţinutul capitolelor anterioare. Deşi cu mijloace modice, sper că am izbutit să demonstrăm că lagărele de represiune, ca şi cele de muncă, au luat naştere încă din

1918. Nu era nevoie de niciun Frenkel pentru a se ajunge la ideea că deţinuţii nu trebuie să-şi piardă vremea cu meditaţii de ordin moral (scopul politicii sovietice de reeducare prin muncă nu este defel recuperarea individuală în accepţia ei tradiţională), ci trebuie să muncească, şi anume cu nişte norme zdravene, aproape irealizabile. Înainte de apariţia oricărui Fren-kel se spunea deja: „reeducare prin muncă" (şi se înţelegea, încă de la Eichmans, „exterminare prin muncă").

De fapt, nu era nevoie nici măcar de gândirea dialectică modernă ca să se ajungă la utilizarea deţinuţilor pentru munci grele. În regiuni slab populate, încă în 1890, la ministerul căilor de comunicaţie a apărut ideea de a-i antrena pe deportaţii şi ocnaşii din ţinutul Amurului la construcţia unei căi ferate. Numai ocnaşii au fost siliţi; celor cu domiciliu forţat şi deportaţilor pe linie administrativă li s-a permis să lucreze pe şan-tierul feroviar în schimbul reducerii termenului cu o treime sau chiar la jumătate (în treacăt fie spus, ei preferau ca, evadând, să scape de toată condamnarea dintr-un foc). Între anii 1896 – 1900, pe tronsonul Baikal au lucrat peste o mie cinci sute de ocnaşi şi 2500 de deportaţi cu domiciliu forţat.

Dar, în general vorbind, în ocnele ruseşti din secolul al XIX-lea, s-a manifestat o tendinţă opusă: munca devenea din ce în ce mai puţin obligatorie, exploatarea deţinuţilor era pe cale de dispariţie. Către 1890, chiar şi ocna Kara devenise un loc de detenţie sedentară, deţinuţii nu

— Sobranie zakonov SSSR (Repertoriul de Legi ale URSS), 1929, Nr. 72.

mai erau scoşi la muncă. Tot cam pe atunci a fost îmblânzit regimul de muncă şi la Akatui (P. Iakubovici). Aşa că antrenarea ocnaşilor la construcţia liniei Baikal a fost mai degrabă o necesitate vremelnică. Nu se observă aici fenomenul „celor două coarne" sau o parabolă, ca în cazul

temniţelor de urgenţă. (Partea. Întâi, capitolul 9): ramura unblânzirii şi ramura înăspririi?

Cât despre concepţia că o muncă raţională (şi, bineînţeles, nu extenu-antă) îl ajută pe infractor să-şi corijeze comportamentul, ea era cunoscută încă pe când Marx nici nu se născuse, iar în administrarea penitenciarelor ruseşti se practica încă din secolul trecut. P. Kurlov, care a fost o vreme şi şef al unei administraţii penitenciare, atestă că: în 1907 munca deţinuţilor era organizată pe scară largă; obiectele lucrate de ei se distingeau prin faptul că erau ieftine; ele ofereau deţinuţilor o ocupaţie productivă, asigurându-le, totodată, pentru momentul când aveau să iasă din închisoare, anumite mijloace băneşti şi deprinderi necesare în diferite meserii.

Şi totuşi, Frenkel a devenit, într-adevăr, nervul Arhipelagului. El făcea parte din stirpea acelor indivizi norocoşi, pe care Istoria îi aşteaptă şi-i cheamă înfometată. Lagăre au existat, fără îndoială, şi până la Frenkel, dar ele nu îmbrăcaseră încă acea formă definitivă şi coerentă, care conferă perfecţiune. Orice proroc adevărat apare atunci când devine imperi-os necesar. Frenkel şi-a făcut intrarea pe Arhipelag chiar la începutul epocii metastazelor.

Naftali Aronovici Freukel, evreu turc, s-a născut la Constantinopol. După absolvirea Institutului comercial, s-a ocupat de negoţul cu lemn. A întemeiat o firmă la Mariupol şi, curând, a devenit milionar: „regele lemnului în bazinul Mării Negre”. Avea propriile lui vapoare şi chiar scotea la Mariupol propria lui gazetă, „Kopeika”, a cărei misiune era denigrarea şi hărţuirea concurenţilor. În timpul primului război mondial, Frenkel s-a lansat într-o serie de operaţii speculative, făcând trafic de arme prin Gallipoli. În 1916, presimţind furtuna ce avea să răvăşească Rusia, şi-a transferat, încă înainte de revoluţia din februarie, capitalurile în Turcia şi, pe urma lor, în 1917 a plecat el

însuşi la Constantinopol.

Ar fi putut continua să ducă aceeaşi dulce-înfrigurată viaţă de comerciant, fără să cunoască amarul nenorocirii şi fără să ajungă o legendă. Dar o forţă fatală îl atrăgea spre puterea roşie, (în treacăt fie spus, chiar din februarie 1917, mulţi emigranţi, deşi nu erau defel revoluţionari, s-au repezit să se întoarcă în Rusia punând apoi umărul, cu un sârg sinistru, la consolidarea noii puteri în toate stadiile revoluţiei.) Nu e verificat zvonul că în acei ani, la Constantinopol, devine rezident al serviciilor de informaţii sovietice (poate pe considerente ideologice, altminteri e greu de imaginat la ce i-ar fi putut servi aşa ceva). Dar este întru totul exact că în anii NEP-ului debarcă în URSS, unde, din însărcinarea secretă a GPU, pune pe picioare, ca din proprie iniţiativă, o bursă neagră pentru cumpărarea de aur şi valori în schimbul rublelor sovietice de hârtie (un precursor al „campaniei aurifere" (6) declanşate de GPU şi Torgsin). Oamenii de afaceri şi agenţii de bursă îl cunoşteau bine încă din alte vremuri şi aurul începe să curgă la GPU. Însă după o vreme tranzacţiile sunt stopate şi, drept recunoştinţă, GPU îl bagă la ţuhaus. Orice naş îşi are naşul.

Dar neobositul şi neranchiunosul Frenkel are grijă, încă la Lubianka ori în drum spre Solovki, să facă să parvină nişte declaraţii în sferele înalte. Pesemne, văzându-se prins în capcană, se decisese să abordeze şi această nouă turnură existenţială ca un om de afaceri. E adus pe Solovki în 1927, dar e separat numaidecât de restul etapei, cazat într-o gheretă de piatră în afara incintei mănăstirii, i se pune la dispoziţie o ordonanţă şi este autorizat să se deplaseze liber pe insulă. Aşa cum am mai menţionat, Frenkel devine şeful Secţiei economice (privilegiu al civililor) şi emite faimoasa lui teză potrivit căreia de la deţinut trebuie obţinut totul în primele trei luni, ulterior atât el, cât şi cadavrul lui devenind inutile. În

1928 îl aflăm deja la Kem. Aici pune pe roate o prosperă gospodărie anexă. Toate pieile adunate decenii de-a rândul de către monahi, şi care stăteau degeaba în magaziile mănăstirii, sunt transportate prin grija lui la Kem; tot el îi concentrează aici pe deţinuţii cojocari şi cizmari şi începe să furnizeze încălţăminte de ultima modă şi obiecte de marochinărie unui magazin de prezentare de pe Kuznetki Most (7) (mă-gazinul e gestionat de GPU, în al cărui buzunar intră şi banii, dar da-mesele care cumpără pantofi ignoră acest lucru; chiar şi când vor fi târâte pe Arhipelag nu vor pricepe mişmaşul, n-o să le ducă mintea).

Prin 1929, din Moscova e trimis după Frenkel un avion care îl aduce la o întâlnire cu Stalin. Cel Mai Bun Prieten al deţinuţilor (şi Cel Mai Bun Prieten al cekiştilor) are o interesantă întrevedere de trei ceasuri cu Frenkel. Stenograma acestei convorbiri nu va fi făcută publică nicicând, pentru că pur şi simplu n-a existat nicicând, dar e limpede că Frenkel desfăşoară, în faţa Părintelui Popoarelor, perspectivele orbitoare ale construirii socialismului prin munca deţinuţilor. Multe dintre contururile geografiei Arhipelagului, pe care cu peniţă ascultătoare le descriem acum, au fost trasate de el, cu îndrăzneţe trăsături de condei, pe o hartă a Uniunii, în pufăitul de pipă al interlocutorului său. Tocmai Frenkel şi, în mod sigur, tocmai cu această ocazie, este cel care propune instituirea unui sistem atotcuprinzător de evidenţă în lagăre, cu introducerea grupurilor A-B-C-D, care să nu lase vreo portiţă de scăpare nici şefului de lagăr şi nici, cu atât mai puţin, deţinuţilor: orice deţinut care nu execută munci în gospodăria internă a lagărului (B), nu e înregistrat ca fiind bolnav (C) şi nu se află la carceră (D) trebuie, zi de zi, pe parcursul întregii condamnări, să tragă în jug (a). Istoria mondială a ocnei n-a mai cunoscut o asemenea universalitate! Tocmai Frenkel şi tocmai în cadrul acestei convorbiri avansează ideea de a se renunţa

la sistemul reacţionar care consta în alimentaţia nediferenţiată a deţinuţilor şi preconizează un sistem unic, pentru întregul Arhipelag, de redistribuire a mizerelor componente ce alcătuiau raţia de hrană: scala pâinii şi scala fierturii. Sistem împrumutat, de altfel, de la eschimoşi, care ţin peştele atârnat de o prăjină dinaintea câinilor pentru a-i face să alerge mai cu sârg. Tot el propune şi introducerea dispensei (8) şi eliberarea înainte de termen, în chip de recompensă pentru conştiinciozitate în muncă. Probabil aici se stabileşte şi care va fi primul câmp experimental – grandiosul Belomorstroi, unde întreprinzătorul traficant de valută va fi numit în curând nu şef de şantier şi nici şef de lagăr, ci într-o funcţie special inven-tată pentru el, aceea de „şef de lucrări”, de principal băgător de seamă pe câmpul de bătălie al muncii.

Dar iată-l şi pe el în persoană. Saturaţia cu crâncenă ură împotriva speciei umane i se citeşte pe chip. Dar curând, într-o carte despre Belomor, arzând de dorinţa de a-l ridica în slăvi pe Frenkel, un scriitor sovietic îl va prezenta astfel: „Cu bastonul în mână, îşi făcea apariţia pe traseu ba ici, ba colo, se apropia tăcut de câte un sector de lucru şi se oprea, sprijinit în baston, picior peste picior, rămânând acolo ceasuri de-a rândul… Ochi de anchetator şi procuror, buzele unui sceptic şi ale unui satiric… Pe cât de autoritar, pe atât de orgolios, el consideră că lucrul capital pentru un şef este puterea, absolută, imuabilă şi discreţionară. Dacă pentru această putere e necesar să fii temut, ei bine, n-au decât să se teamă”. Ba chiar găseşte cu cale să-i admire „necruţătorul sarcasm şi răceala de gheaţă; orice simţământ omenesc pare a-i fi străin acestui conducător”.*

Ultima frază ni se pare se pare definitorie atât pentru caracterul, cât şi pentru biografia lui Frenkel.

În preajma deschiderii şantierului Belomor este eliberat. Pentru Belo-morkanal primeşte ordinul „Lenin” şi

e numit şef de şantier la BAMLag („Magistrala Baikal-Amur” e o denumire din viitor: în anii ’30, BAMLag-ul desăvârşea construcţia celei de-a doua linii a Magistralei Siberiene, pe porţiunea unde ea nu exista încă). Cu aceasta, cariera lui Naftali Fren-kel este departe de a se fi încheiat, dar ni se pare mai potrivit să încheiem povestirea în capitolul următor.

* * *

Întreagă lunga istorie a Arhipelagului n-a avut, vreme de jumătate de veac, niciun fel de ecou în scrierile publice din URSS. Aici şi-a vârât coada aceeaşi malefică întâmplare, prin care niciun foişor de pază din lagăre n-a ajuns nici în cadrele filmelor, nici pe pânzele pictorilor.

Belomorsko-Baltiiskii kanal imeni Stalina (Canalul „Stalin” Marea Albă – Marea Baltică. Istoria unui şantier). Gosizdat (Editura de stat), Istorila fabrik i zavodov (Istoria fabricilor şi uzinelor), 1934, pp. 213, 216.

Dar nu aşa stau lucrurile cu Belomorkanal-ul şi Volgokanal-ul. Despre fiecare dintre ele ne stă la dispoziţie câte o carte şi cel puţin acest capitol îl putem scrie pornind de la o mărturie documentară sovietică.

În cercetările îngrijite există regula ca, înainte de a se folosi un izvor, să i se dea o caracterizare. Vom face şi noi acest lucru.

Iată, îl avem în faţa noastră, pe masă, acest volum aproape de dimensiunile unei evanghelii bisericeşti, având pe coperta cartonată baso-relieful Semizeului. Cartea Canalul «Stalin» Marea Albă-Marea Baltică a fost publicată de Gosizdat în 1934 şi este dedicată de autori celui de al XVII-lea congres al partidului, probabil că în preajma congresului a şi apărut. E o ramificaţie a Istoriei fabricilor şi uzinelor, iniţiată de Gorki (9) Redactorii ei sunt Maxim Gorki, L.L. Averbah şi S.G. Firin. Ultimul e puţin cunoscut în cercurile literare. Să oferim, aşadar, o explicaţie: Semion Firin, în pofida tinereţii sale, era director adjunct

al GULag-ului. Măcinat de ambiţii autoriceşti, a scris despre Belomor şi o broşură proprie, editată aparte. Leopold Leonidovici Averbah (fratele Idei Averbah, pe care am mai întâlnit-o în această carte) stă la polul opus – nimeni nu era mai cunoscut ca el în literatura sovietică: redactor-şef al revistei „Na literaturnom postu’”, (10) cel mai aprig în ciomăgirea scriitorilor şi, între altele, nepot al lui Sverdlov.*

Istoria cărţii este următoarea: la 17 august 1933 a avut loc excursia a o sută douăzeci de scriitori, întreprinsă cu vaporul pe canalul abia terminat. Deţinutul D.P. Vitkovski, şef de lucrări, a fost martorul episodului care urmează, consumat la ecluzarea vaporului: literaţii în costume albe, masaţi pe punte, făceau semne deţinuţilor din perimetrul ecluzei (să notăm că acolo erau deja mai mulţi lucrători de la exploatare decât muncitori pe şantier). Unul dintre deţinuţi a fost întrebat, în prezenţa autorităţilor canalului: „Vă iubiţi canalul? Iubiţi munca pe care o faceţi? Credeţi că aici, pe şantier, felul dumneavoastră de a fi s-a schimbat în bine? Se preocupă conducerea îndeajuns de condiţiile de viaţă ale deţinuţilor?”. Întrebări au fost multe, dar toate cu acelaşi iz şi toate aruncate peste bastingaj, şi toate în prezenţa autorităţilor, şi toate numai pe parcursul ecluzării vaporului. După călătorie, 84 de scriitori au reuşit, într-un fel sau altul, să se eschiveze de la opera colectivă iniţiată de Gorki (dar poate că vor fi scris altundeva versuri şi reportaje entuziaste), însă

Minunata familie a Sverdlovilor a rămas cumva în umbra istoriei revoluţionare, datorită morţii timpurii a lui Iakov, care, însă, a apucat să se implice cu succes în execuţiile noastre, fără a ocoli nici familia ţarului. Dar iată-i pe drăgălaşii lui nepoţi, ba a avut şi un fiu, Andrei, un anchetator-călău ieşit din comun (amator, între altele, de a se preface arestat şi a se instala în celulă pe post de

cloşcă). Iar nevasta lui Sverdlov, Klavdia Novgorodţe-va, păstra acasă fondul de partid, alcătuit din diamantele şi pietrele scumpe adunate de bolşevici prin jaf în timpul revoluţiei. Banda Politbiuro îşi pregătise această rezervă pentru cazul când ar fi căzut de la putere şi ar fi trebuit să părăsească în grabă edificiile publice.

restul de 36 au alcătuit un colectiv de autori. La capătul unei munci intense, desfăşurate în toamna şi iarna anului 1933, ei au pus pe masa editurii această operă cu adevărat unică.

Cartea a fost editată ca pentru eternitate, să citească posteritatea şi să se minuneze. Dar un fatal concurs de împrejurări a făcut ca, după doi-trei ani, majoritatea conducătorilor glorificaţi în text şi imortalizaţi în fotografiile incluse în volum să fie demascaţi ca duşmani ai poporului. Bineînţeles, întreg tirajul a fost scos din biblioteci şi distrus. Mulţi deţinători individuali au distrus, la rândul lor, cartea în 1937, neavând chef să încaseze pentru ea nişte ani de puşcărie. Foarte puţine exemplare au rămas intacte şi speranţe de reeditare nu există: cu atât mai greu apasă pe umerii noştri sarcina de a nu lăsa să se piardă, pentru compatrioţi, ideile directoare şi faptele cuprinse în această operă. Drept este şi să păstrăm, pentru istoria literaturii, numele autorilor. Fie şi numai pe acestea: Maxim Gorki-Viktor Şklovski (11) – Vsevolod Ivanov (12) – Vera Imber (13) – Valentin Kataev (14) – Mihail Zoşcenko (15) – Lapin (16) şi Hatrevin – L. Nikulin (17) – Kornei Zeliński (18) – Bruno lasenski (19) (capitolul „Să zdrobim definitiv duşmanul de clasă”). – E. Gabrilovici (20) – A. Tihonov (21) – Alexei Tolstoi – K. Finn (22).

Necesitatea acestei cărţi pentru deţinuţii care au construit canalul este explicată de Gorki în felul următor: „Ostaşii armatei canalului nu au bagajul trebuincios de cuvinte” pentru a exprima simţămintele complexe ale reforjării, or, scriitorii au un asemenea bagaj, şi vor să le

dea o mână de ajutor. Aceeaşi necesitate, de data asta pentru scriitori, este explicată astfel: „După ce au văzut canalul… mulţi oameni de litere s-au reîntors cu o încărcătură emoţională deosebită, ceea ce va exercita o influenţă foarte benefică asupra muncii lor… Acum, în literatură îşi va face apariţia o stare de spirit care o va împinge înainte, ridicând-o la nivelul măreţelor noastre înfăptuiri” (s. n. – A.S. Acest nivel e sesizabil până astăzi în literatura sovietică). Cât despre necesitatea cărţii pentru milioanele de cititori (dintre care mulţi nu vor întârzia să ajungă pe Arhipelag), ea era de la sine înţeleasă.

Dar care este punctul de vedere al colectivului de autori asupra subiectului? Întâi de toate, convingerea că toate sentinţele erau drepte şi că toţi cei expediaţi la canal erau vinovaţi. Ba cuvântul „convingere” e prea sărac: pentru autori, o asemenea problemă n-ar trebui nici să se pună, necum să mai fie şi discutată. Pentru ei, totul e clar ca lumina zilei. Punându-şi la bătaie tot repertoriul de cuvinte şi imagini, ei încearcă să ne inculce toate legendele mizantropice ale anilor ’30. Cuvântul „sabotor” e văzut de autori ca esenţă a condiţiei inginereşti. Şi agronomii care

Se va fi hotărât să-i numească astfel pentru a le ridica moralul (ori în cinstea armatei muncitoreşti, care n-a apucat să existe?).

se pronunţaseră împotriva însămânţărilor premature (în zăpadă, poate, sau în mocirlă?), şi irigatorii care aduseseră apa în Asia – Centrală erau, în ochii lor, sabotori ireductibili. În toate capitolele cărţii, aceşti scriitori vorbesc despre breasla inginerilor numai cu condescendenţă, ca despre o specie tarată şi de joasă condiţie. La pagina 125, cartea învinuieşte o bună parte a inginerimii prerevoluţionare de şarlatanie. Asta nu mai e o acuzaţie individuală. Nicidecum. (Să înţelegem că inginerii sabotaseră şi ţarismul?) Şi aceste lucruri sunt scrise de

aceşti oameni, dintre care niciunul nu e capabil măcar să extragă o simplă rădăcină pătrată (ceea ce fac, la circ, unii cai).

Autorii ne repetă toate zvonurile aiuristice ale acelor ani, dându-le drept certitudini istorice: în cantinele uzinale, muncitoarele sunt otrăvite cu şo-ricioaică; dacă într-un sovhoz laptele se acreşte, avem de a face nu cu o indolenţă prostească, ci cu un plan al duşmanului de a face ţara să crape de foame (textual). Într-o manieră generalizantă şi impersonală, ei scriu despre un sinistru şi colectiv chiabur, care „s-a strecurat în fabrică şi aruncă un şurub în strung". Ce vreţi, avem în faţă nişte cunoscători ai sufletului omenesc, cărora le e uşor să-şi imagineze aşa ceva: scapă omul, prin cine ştie ce minune, de deportarea în tundră, fuge la oraş, ajunge, printr-o minune şi mai mare – când deja era muritor de foame – într-o fabrică şi uite că, în loc să-şi hrănească familia, aruncă un şurub în strung!

Dimpotrivă, autorii nu pot şi nu vor să-şi stăpânească admiraţia faţă de diriguitorii lucrărilor de la canal, amploiaţi pe care, în pofida faptului că e vorba de anii '30, continuă cu îndărătnicie să-i numească cekişti (23), silindu-ne şi pe noi să folosim acest termen. Ei se arată entuziasmaţi nu numai de inteligenţa, voinţa şi organizarea lor, ci şi de esenţa lor umană superioară, privindu-i ca pe nişte făpturi nemaivăzute. Semnificativ este, între altele, episodul cu Iakov Rappoport. Potrivit autorilor, acest student avorton al Universităţii din Drept, evacuat la Voronej şi devenit, în noua patrie, vicepreşedinte al Cekăi guberniale, iar apoi director adjunct al întregului Belomorstroi, inspectând şantierul, rămâne nemulţumit de felul cum muncitorii împingeau roabele şi-i pune inginerului coordonator nimicitoarea întrebare: îţi mai aminteşti cât face cosinus de patruzeci şi cinci de grade? Inginerul, uluit şi ruşinat de erudiţia lui Rappoport, îşi

corijază de îndată indicaţiile lui de sabotor şi împingerea roabelor începe să se desfăşoare la un înalt nivel tehnic. Prin asemenea anecdote, autorii nu numai că-şi condimentează artistic expunerea, dar ne şi înalţă pe crestele ştiinţei.

Şi cu cât amploiatul ocupă un post mai înalt, cu atât mai admirativ e descris de autori. Laude nemăsurate i se aştern la picioare şefului GULag-ului, Matvei Bermann*; multe elogii entuziaste îi revin lui Lazar Kogan.

M. Bermann – M. Bormann, din nou doar o literă diferenţă… Eichmans – Eichmann…

fost anarhist, trecut în 1918 în tabăra bolşevicilor învingători – unde şi-a dovedit loialitatea ca şef al Serviciului Special al Armatei a 9-a, apoi ca adjunct al comandantului trupelor OGPU, unul din organizatorii GULag-ului – şi ajuns acum şef al întregului şantier Belomorstroi. Cu atât mai mult autorii nu pot decât să-şi însuşească aprecierile tovarăşului Kogan la adresa comisarului de fier: „Tovarăşul lagoda este marele nostru conducător, îndrumătorul nostru de zi cu zi”. (Asta a dus cartea la pieire mai mult ca orice! Osanalele la adresa lui Heinrich lagoda şi portretul lui au fost rupte chiar şi din exemplarul ce ni s-a păstrat, şi a trebuit să umblăm mult şi bine după fotografia comisarului de fier.)

Şi mai abitir cultivau acest ton broşurile editate în lagăr. De pildă: „La ecluza nr. 3 au sosit oaspeţi de seamă (portretele lor atârnau în fiecare baracă) – tovarăşii Kaganovici, lagoda şi Bermann. Oamenii au început să lucreze mai cu sârg. Acolo sus se zâmbea, şi zâmbetul acela li s-a transmis sutelor de oameni ce lucrau la groapa de fundaţie”. *

Ca şi în cântecele agreate de autorităţile lagărului:

„Însuşi lagoda ne-ndrumă şi ne-nvaţă.

Cu mână sigură şi ochi pătrunzător”.

Extazul general faţă de regimul de viaţă din lagăr îi

conduce pe autori la panegiricul ce urmează: „În orice colţ al Uniunii te-ar arunca soarta, fie şi într-o aşezare îndepărtată şi obscură, vezi cum fiecare organizaţie a OGPU poartă pecetea ordinii... exactităţii şi conştiinciozităţii”. Dar ce organizaţie a OGPU e aceea care a ajuns în fundul Rusiei? – numai lagărul. Lagărul ca făclie a progresului – iată nivelul izvorului nostru istoric.

Asupra chestiunii s-a pronunţat şi patronul ediţiei. Luând cuvântul la ultima întâlnire a constructorilor de la Belomorstroi, ţinută la 25.08.33 în oraşul Dimitrov (se mutaseră deja la Volgokanal), Gorki a spus: „Urmăresc încă din 1928 felul cum OGPU îi reeducă pe oameni”. (Asta înseamnă înainte de Solovki, înainte de băiatul împuşcat: de cum pusese piciorul în Uniune, şi începuse să urmărească.) Şi, abia stăpânindu-şi lacrimile, s-a adresat cekiştilor prezenţi: „Draci împieliţaţi, nici nu ştiţi ce aţi făcut...” Şi autorii observă: la care cekiştii au zâmbit numai. (Ei ştiau foarte bine ce făcuseră...) Despre modestia excesivă a cekiştilor, Gorki scrie şi în cuprinsul cărţii. (Această aversiune a lor pentru publicitate e, într-adevăr, o particularitate înduioşătoare.)

Autorii colectivi nu se mulţumesc să treacă sub tăcere decesele de la Belomorkanal, altfel spus, nu se mulţumesc să aplice reţeta laşă a jumătăţilor de adevăr, ci scriu negru pe alb (p. 190) că nimeni nu moare

— I. Kuzemko, 3-i ştiuz, (Ecluza a 3-a), Editura Secţiei cultural-educative din Dmitlag, 1935. „A nu se difuza în afara lagărului”. Pentru raritatea ediţiei, se poate recomanda şi o altă combinaţie: Kaganovici, lagoda şi Hruşciov inspectează lagărele de la Belomorkanal, D.D. Runes, Despotism, NY, 1963, p. 262.

pe şantier. (Pesemne, modul lor de calcul e următorul: o sută de mii la începutul lucrărilor, o sută de mii la sfârşit. Prin urmare, toţi sunt vii. Se scapă din vedere doar convoaiele înghiţite de şantier în două ierni

cumplite. Dar asta e deja de nivelul cosinusului acelor ingineri potlogari.)

Autorii nu cunosc nimic mai însufleţitor decât această muncă de lagăr. În munca silită ei văd una din formele cele mai înalte ale creaţiei pasionate şi conştiente. Iată baza teoretică a reeducării: „Infractorii sunt un produs al condiţiilor mizere din trecut, dar ţara noastră e frumoasă, puternică şi mărinimoasă, trebuie s-o înfrumuseţăm”. Dacă ar fi să le dăm crezare, toţi aceşti oameni aduşi cu forţa la canal nu şi-ar fi găsit niciodată drumul în viaţă dacă guvernanţii nu le-ar fi poruncit să unească Marea Albă cu Marea Baltică. Căci, nu-i aşa, „materia primă umană se prelucrează mult mai anevoios decât lemnul” – ce limbă! ce profunzime! Cine a spus asta?

— Gorki o spune într-un pasaj din carte, veştejind „păienjenişul de vorbe goale al umanismului”. Iar Zoşcenko, din străfundurile meditaţiei, scrie: „Reforjarea nu e dorinţa de a trage şi a scăpa (existau, totuşi, asemenea suspiciuni? – A.S.), e realmente o schimbare de mentalitate, mândria de a fi constructor”. O, inginer al sufletului omenesc! Ai împins vreodată o roabă, şi cu raţie disciplinară pe deasupra?…

Această carte demnă de cea mai înaltă stimă, o glorie a literaturii sovietice, ne va sluji drept ghid în reflecţiile noastre despre canal.

Cum se face că pentru cea dintâi mare construcţie a Arhipelagului a fost ales Belomorkanal-ul? Să fi fost constrâns oare Stalin de o necesitate economică ori militară imperioasă? În faţa obiectivului finalizat, ne încumetăm să răspundem răspicat că nu. Să-l fi devorat într-atât nobilul spirit al competiţiei, încât să se ia la întrecere cu Petru cel Mare, care şi-a târât la propriu flota pe acest traseu (24), ori cu împăratul Pavel, sub domnia căruia fusese avansată pentru întâia oară ideea construirii unui asemenea canal? Mai mult ca sigur, înţeleptul

înţelepţilor habar n-avea de toate astea. Ceea ce voia Stalin era să aibă undeva un mare şantier unde lucrările să fie făcute de către deţinuţi, care să înghită multe mâini de lucru şi multe vieţi (surplusul rezultat după deschiaburire), care să ofere siguranţa unei uriaşe camere de gazare, dar să fie mai ieftină şi care, în acelaşi timp, să lase istoriei un grandios monument al domniei lui, ceva de genul piramidelor. În perimetrul lui istoric favorit, în Orientul sclavagist, de la care Stalin a supt cel mai mult în viaţă, era la mare preţ ideea de a construi canale gigantice. Şi eu aproape că văd aievea cum, privind cu drag harta Nordului Rusiei europene, unde era concentrată la vremea aceea cea mai mare parte a lagărelor, Stăpânul a trasat, în centrul acestui ţinut, cu vârful muştiucului pipei, o linie de la mare la mare.

O dată construcţia anunţată, ea trebuia declarată neapărat urgentă. Căci în ţara noastră nu se făcea în acei ani nimic neurgent. Dacă n-ar fi fost urgentă, nimeni n-ar fi crezut în însemnătatea ei vitală, or, toată lumea, până şi deţinuţii, murind sub roaba răsturnată, trebuia să creadă în această însemnătate. Dacă n-ar fi fost urgentă, ei n-ar fi murit şi n-ar fi curăţat terenul pentru noua societate.

„Canalul trebuie să fie construit într-un termen scurt şi să coste ieftin – aceasta e indicaţia tovarăşului Stalin”. (Or, cine a trăit în acei ani ştie ce însemna o Indicaţie a Tovarăşului Stalin!) Douăzeci de luni! – iată cât le-a dat Marele Conducător infractorilor săi şi pentru canal, şi pentru reeducare: din septembrie 1931 până în aprilie 1933. Nici măcar doi ani întregi nu le-a putut da, într-atât era de grăbit. Canalul Panamá, în lungime de 80 km, s-a construit în 28 de ani, Suezul – de 160 km, în 10 ani, Canalul Marea Albă-Marea Baltică – în mai puţin de 2 ani. Nu e is-pititor? Trebuiau dislocaţi două milioane şi jumătate de metri cubi de sol stâncos, iar ansamblul lucrărilor de terasament urma să atingă 21 milioane de

metri cubi. Plus aglomerările de pietre eratice din teren. Plus mlaştinile. Şapte ecluze pe „Scara Proveneţ”, douăsprezece ecluze la coborârea spre Marea Albă. 15 baraje, 12 guri de evacuare, 49 de diguri, 33 de canale secundare. Lucrări de betonare – 390 mii de metri cubi, cofraje – 921 de mii de metri cubi. * Şi nicio legătură cu Dne-prostroi (25)-ul, pentru care s-a acordat un termen lung şi valută. Belo-morstroi-ul a fost încredinţat OGPU şi nu va primi nicio copeică valută!

Totul devine, sub ochii noştri, din ce în ce mai clar: canalul le este atât de necesar lui Stalin şi ţării, încât nu i se va acorda nicio copeică valută. Vor lucra acolo, simultan, o sută de mii de deţinuţi – ce capital ar putea fi mai preţios? Şi în douăzeci de luni să predaţi canalul! Nicio zi în plus!

Măcar îţi poţi descărca furia pe aceşti ingineri sabotori. Inginerii spun: trebuie construit în beton. Răspunsul cekiştilor: n-avem când. Inginerii: avem nevoie de mult fier. Cekiştii: puneţi lemn în loc! Inginerii: avem nevoie de tractoare, macarale, maşini pentru construcţii! Cekiştii: nu veţi primi nimic din toate astea, nicio copeică valută, faceţi totul manual!

E ceea ce cartea numeşte „îndrăzneaţă formulare cekistă a sarcinilor tehnice”. ** Cu alte cuvinte, cosinusul lui Rappoport… (în paranteză fie spus, în diferite ediţii ale cărţii acest cosinus e diferit.)

Suntem atât de grăbiţi, încât pentru acest proiect septentrional aducem oameni din Taşkent, hidrotehnicieni şi specialişti în irigaţii din Asia Centrală (băgaţi la răcoare tocmai la timp). Pentru ei se înfiinţează pe Intrarea Furkasov (în spatele închisorii Bolşaia Lubianka) un Birou de Proiectare Special (din nou „special”, cuvântul lor preferat!). * * * (între altele

Postanovlenie soveta Narodnân Komissarov (Hotărârea Consiliului Comisarilor Poporului), Moscova,

Kremlin, 02.08.33, Canalul „Stalin” Marea Albă-Marea Baltică, p. 401.

** Canalul „Stalin „Marea Albă – Marea Baltică, p. 82.

* * * Aşadar, una din primele şaraşki – insule ale Paradisului. Tot aici e pomenită încă una: Biroul de Proiectare Special de la uzina din Ijora, care a construit primul mare bluming.

cekistul Ivancenko îl întreabă pe inginerul Jurin: „La ce bun să vă mai bateţi capul, când există proiectul canalului Volga-Don? Construiţi după el.”)

Suntem atât de grăbiţi, încât inginerii încep să lucreze la proiect încă înainte de prospectarea terenului! Expediem fulger în Karelia echipe de prospectare. Niciun proiectant n-are voie să iasă din perimetrul biroului, cu atât mai puţin pentru a merge în Karelia (vigilenţă). De unde febrile schimburi de telegrame: ce cotă e aici? ce sol e acolo?

Suntem atât de grăbiţi, încât convoaiele cu zeki sosesc unul după altul pe viitorul traseu, unde, însă, nu există nici baracamente, nici aprovizionare, nici unelte, niciun plan exact – ce anume trebuie să facă acolo? Nu există baracamente, în schimb a început deja toamna boreală. Nu există unelte, dar prima lună din cele douăzeci s-a dus. (Plus câteva luni – tunte din perioada de organizare – care nu vor fi înregistrate nicăieri.)

Suntem atât de grăbiţi, încât inginerii ajunşi în sfârşit pe traseu nu au hârti-e Whatman, liniare, piuneze (!), şi nici măcar lumină în baracamente. Se lucrează la flacăra opaiţelor, ca în războiul civil! – se extaziază autorii noştri.

Pe tonul vesel al unor mucaliţi căzuţi în frenezie ni se povesteşte că: nişte femei au venit în rochii de mătase şi – pac! – se trezesc puse la roabă! Şi „cine cu cine nu se întâlneşte în Tunguda: foşti studenţi, esperantişti, camarazi de arme din gărzile albe”! Camarazii din gărzile

albe se întâlniseră deja pe Solovki (ori şi mai devreme, pe ambarcaţiunile cu care au ajuns pe fundul Mării Albe sau al Mării Caspice), dar pentru informaţia că acum studenţii şi esperantiştii primesc şi ei roabe la Belo-mor trebuie să le mulţumim autorilor. Aproape înecându-se de râs, iată-i pe autori povestindu-ne şi cum din lagărele de la Krosnovodsk, din Stalinabad şi Samarkand sunt aduşi turkmeni şi tadjici cu burnuzuri de Buhara şi turbane: gerurile kareliene – asta da surpriză pentru basmaci!

Norma zilnică: doi metri cubi de rocă granitică de concasat şi de cărat cu roaba la o sută de metri distanţă! Asta când ninsorile nu mai contenesc şi acoperă tot şantierul, iar roabele se dau de-a berbeleacul la vale, în zăpadă.

Dar să le dăm cuvântul autorilor: pe scândurile ude, roaba se clătina, se răsturna, „omul cu o asemenea roabă semăna cu un cal între hulube (pp. 112 – 113); chiar dacă solul nu e stâncos, ci doar îngheţat, „încărcarea unei roabe durează o oră”. Şi o imagine de ansamblu: „Monstruoasa văgăună acoperită de zăpadă era plină de oameni şi bolovani. Oamenii alergau de colo-colo, împiedicându-se de pietroaie. Câte doi, câte trei se aplecau şi, înşfăcând un bolovan, se căzneau să-l ridice de la pământ. Bolovanul nu se clintea. Atunci era chemat un al patrulea, un al cincilea…” Dar iată că le sare în ajutor tehnica gloriosului nostru veac: „Bolovanii din groapa de fundaţie sunt traşi afară cu o plasă atârnată de o funie”, care „se înfăşoară pe un tambur învârtit de un cal!”! Ori un alt utilaj – „cumpăna de lemn” pentru ridicarea pietrelor. Şi alte câteva din primele mijloace mecanice de la Belomorstroi: 5 veacuri în urmă, 15 veacuri în urmă?

Ăştia sunt sabotori? Ăştia sunt ingineri geniali! Azvârliţi din secolul XX în era cavernelor – şi uite că se descurcă!

Principalul mijloc de transport la Belomorstroi? –

camionul cu cai, aflăm din carte. Mai există şi fordurile Belomor! Adică nişte platforme grele de lemn puse pe patru butuci rotunzi (tăvălugi) – doi cai trag un asemenea „Ford” şi cară bolovanii. Roaba e deplasată în doi – pe pante o trage în sus „cârligarul”. Dar cum să dobori arborii, fără ferăstraie şi topoare? Şpilul nostru rezolvă şi asta: peste trunchiurile arborilor se petrec funii, apoi brigăzile trag de acele funii pe rând, în direcţii diferite – zdruncină arborii! Şpilul nostru rezolvă totul!

— De ce? Deoarece canalul se construieşte la iniţiativa şi din însărcinarea tovarăşului Stalin, scriu ziarele şi repetă radioul în fiecare zi.

Tablou: un câmp de bătălie şi pe câmp, „în mantale lungi, fumurii ori în scurte de piele” – cekiştii. Sunt numai 37 la o sută de mii de deţinuţi, dar toată lumea îi iubeşte şi dragostea asta mişcă blocurile eratice ale Ka-reliei. lată-i, s-au oprit – tovarăşul Frenkel arată ceva cu mâna, tovarăşul Firin plescăie din buze, tovarăşul Uspenski (paricidul? călăul de pe Solovki?) nu spune nimic şi soarta a mii de oameni e hotărâtă pentru noaptea geroasă ce se anunţă ori pentru întreagă această lună polară.

Grandoarea construcţiei constă tocmai în faptul că ea se înfăptuieşte în absenţa oricărei tehnici moderne şi a oricăror furnituri din ţară. „Acestea nu sunt ritmurile capitalismului euroamerican în declin. Sunt ritmurile socialismului!” – se împăunează autorii (p. 356). (În anii ’60, vom afla că asta se cheamă Marele Salt). Întreaga carte ridică în slăvi tocmai înapoierea tehnică şi artizanatul. Nu există macarale? Vom avea, de fabricaţie proprie! Şi se încropesc aşa-numitele derriki – macarale din lemn, pentru care numai piesele supuse frecării, singurele metalice, sunt turnate tot aici, pe şantier. „Canalul are propria lui industrie!” – jubilează autorii. Chiar şi roţile pentru roabe sunt turnate în cubilouri artizanale.

Canalul prezenta o asemenea urgenţă pentru ţară, încât nu s-a găsit cine să producă roţi de roabe! Ar fi fost o comandă peste puteri pentru uzinele Leningradului!

Nu, am fost nedrept – această bizară construcţie în plin secol XX, un canal continental făcut „cu roaba şi târnăcopul”, nu e drept să fie comparată cu piramidele egiptene: căci piramidele au fost construite cu mijloacele tehnice contemporane lor. În vreme ce tehnica noastră era cu patruzeci de veacuri în urmă!

În asta şi consta maşina noastră de exterminare. Pentru camere de gazare n-aveam gaz.

Pas de fă inginerie în asemenea condiţii! Toate digurile – de pământ, deversoarele – din lemn. Pământul crapă unde nu te aştepţi. Cu ce să-l tasezi? Sunt expediaţi pe dig cai târând după ei tăvălugi. (Numai la cai şi la deţinuţi nu se zgârcesc Stalin şi ţara – calul e un animal chiaburesc şi soarta lui e, de asemeni, pecetluită). Foarte greu de protejat împotriva infiltraţiilor sunt şi porţiunile din pământ consolidat cu lemn. Fierul trebuie înlocuit cu lemn! Şi inginerul Maslov inventează porţile de ecluză romboidale din lemn. Nu există beton pentru pereţii ecluzelor! Cu ce să îi consolidăm? Inginerii îşi aduc aminte de anticele gabioane ruseşti – nişte cilindri din prăjini de lemn înalţi de 15 metri şi umpluţi pe dinăuntru cu pământ şi piatră. Tehnică din era cavernelor, dar răspundere ca pentru secolul XX: crapă undeva – capul pe butuc.

Scrisoare a comisarului de fier lagoda către inginerul principal Hrustaliov: „Din rapoartele ce îmi parvin (de la turnători şi de la troika Kogan-Frenkel-Firin), rezultă că nu simţiţi şi nu manifestaţi energia şi interesul indispensabile muncii. Vă ordon să-mi răspundeţi imediat dacă aveţi intenţia să puneţi osul la treabă (asta da limbă!) … şi să-i determinaţi să lucreze conştiincios pe acei ingineri care sabotează şi subminează…” Ce poate răspunde inginerul-şef? Omul vrea să trăiască… „îmi recunosc indulgenţa

criminală… îmi reproşez lipsa de fermitate de care am dat dovadă…”

Între timp, în urechi îţi răsună necontenit: „Canalul se construieşte din iniţiativa şi din însărcinarea tovarăşului Stalin!” „Radio în baracamente, pe traseu, pe malul unui pârâu, într-o izbă karelianã, pe un camion, un radio care nu doarme nici zi, nici noapte (imaginaţi-vă!) – aceste nenumărate guri negre, măşti negre fără ochi (ce plastic!) – strigă fără odihnă ce gândesc despre canal cekiştii din întreaga ţară, ce a spus partidul”. Gândeşte la fel! Gândeşte la fel! „Natura preschimbând, vom fi liberi pe pământ!” Trăiască întrecerea socialistă şi mişcarea fruntaşilor în producţie! Întreceri între brigăzi! întreceri între falange (250 – 300 de oameni)! Întreceri între colectivele muncitoreşti! Întrecere între ecluze! În sfârşit, şi vohriştii (26) intră în întrecere cu zekii (p. 153)!?…

Dar baza sunt, fireşte, socialmente apropiaţii, adică şuţii! (Aceste noţiuni s-au contopit deja la canal.) Înduioşat până la lacrimi, Gorki le strigă de la tribună: „Orice capitalist fură mai mult decât voi toţi la un loc!” (p. 392). Borfaşii rag, măguliţi. „Şi lacrimi mari se prefiră din ochii unui fost hoţ de buzunare”. Se mizează pe utilizarea, în interesul şantierului, a ceea ce se numeşte „romantismul delincvenţilor”. Cum să nu fii flatat? Ia cuvântul un tâlhar, dintre cei instalaţi în prezidiul adunării: „N-am primit pâine câte două zile la rând, dar asta nu ne înspăimântă. (Căci ei găsesc oricând pe cine să jecmănească.) Ceea ce ne place e că ni se vorbeşte ca unor oameni (inginerii nu se pot lăuda cu aşa ceva). Sunt aici nişte stânci atât de afurisite, că ni se rup târnăcoapele. Nu-i nimic, ne descurcăm!” (Cum se descurcă? Cine le descurcă?…)

E o teorie de clasă aici: în lagăr trebuie să te bizui pe cei din clasa ta împotriva celorlalţi, în cazul Belomor-ului nu ni se spune cum erau hrăniţi brigadierii, dar despre Beriozniki există o mărturie (I.D. T.): bucătărie specială

pentru brigadieri (borfaşi, unul şi unul), iar raţia – mai bună decât cea din armată. Ca să aibă pumnii zdraveni şi să ştie pentru ce să-i pună în acţiune…

În lagpunktul 2 se fură ca-n codru, gamelele şi cartelele pentru fiertură sunt smulse pur şi simplu din mâna deţinuţilor, dar pentru atâta lucru şuţii nu sunt coborâţi de pe panoul fruntaşilor: asta nu le umbreşte imaginea socială şi nici avântul productiv. Mâncarea se aduce la punctele de lucru sleită. Din uscătorii se fură hainele – nu-i nimic, ne descurcăm! Proveneţ „e un orăşel disciplinar – haos şi debandadă”. Pâinea nu se coace aici, e adusă din Kem (uitaţi-vă pe hartă). Pe porţiunea Sijnea, raţia de hrană e ciuntită, în barăci e frig, oamenii s-au umplut de păduchi, mulţi sunt caliciţi – nu-i nimic, ne descurcăm! Canalul se construieşte din iniţiativa… Pretutindeni, KVB-uri – posturi de luptă cultural-educative! (Orice huligan, abia eşuat în lagăr, ajunge cât ai bate din palme educator.) Să se creeze o atmosferă de permanentă alarmă de luptă! Brusc, se anunţă noapte de asalt – împotriva birocraţiei! Seara, la sfârşitul zilei de muncă, educatorii culturali năvălesc în birourile administraţiei şi le iau cu asalt. Brusc, o spargere (nu a digului, a normelor) la secţia Tunguda! La asalt! Hotărâre: se dublează normele de lucru! Nici mai mult, nici mai puţin! (p. 302). Brusc, o brigadă depăşeşte norma zilnică, uite-aşa, din senin, cu 852%! Pricepe, dacă poţi! La un moment dat, se proclamă pretutindeni ziua recordurilor! O lovitură aplicată subminatorilor derit muri! Într-o brigadă se distribuie „plăcinte premiale”. Dar de ce mutre atât de acre? O clipă atât de râvnită – şi niciun fel de bucurie pe chipuri…

Aparent, totul merge strună. În vara lui 1932, lagoda inspectează şantierul şi rămâne mulţumit, tăicuţul. Dar în decembrie, tot el izbeşte o telegramă: normele nu se îndeplinesc, să se pună de îndată capăt acestei hoinăreli fără rost a mii de oameni (asta e de crezut! asta se vede!).

Colectivele muncitoreşti abia se târăsc spre punctele de lucru, ba încă şi cu drapele decolorate. Potrivit rapoartelor, cubajul de pământ extras s-a realizat de mai multe ori sută la sută – iar canalul tot nu e terminat! Lucrători tândălăi umplu gabioanele nu cu pământ şi piatră, ci cu gheaţă! Care gheaţă primăvara se topeşte şi se produc infiltraţii! Noi lozinci ale educatorilor: „Tufta* e cea mai primejdioasă armă a contrarevoluţiei!” (Or, la tunte, tocmai borfaşii sunt neîntrecuţi: gheaţă în cofra-je în loc de piatră – le recunosc stilul, e mâna lor!). Altă lozincă: „Tuftaciul – duşman de clasă!” – şi şuţii sunt cei însărcinaţi să demaşte tunta, să controleze randamentul brigăzilor de kaeri! (Cel mai bun mijloc de a-ţi adjudeca roadele muncii kaerilor.) „Tufta e o tentativă de a submina întreaga politică a GPU de reeducare prin muncă!” – iată, aşadar, ce es

— Scriu cu „f” numai pentru că e un citat.

te aceasta îngrozitoare tuntă. „Tufta este un furt din proprietatea socialistă!” În februarie 1933, inginerii eliberaţi înainte de termen sunt privaţi din nou de libertate drept pedeapsă pentru tunta descoperită pe şantier.

Asemenea avânt, atâta entuziasm – şi deodată tunta asta! De unde aşa ceva? De ce or fi născocit-o deţinuţii?... Clar: mizează pe restaurarea capitalismului. Din nou mâna neagră a emigraţiei albe.

La începutul lui 1933, un nou ordin al lui lagoda: toate direcţiile se vor numi de acum înainte state majore ale fronturilor de luptă! 50% din aparat – la muncile de şantier! (Dar sunt lopeţi îndeajuns?...) Se va lucra în trei schimburi (noaptea e aproape polară)! Hrana se va distribui direct pe şantier (sleită)! Pentru tuntă – tribunalul!

În ianuarie – Asaltul cumpenei apelor! Toate falangele, cu bucătării şi cu tot calabalâcul, într-un singur loc! Nu sunt corturi destule pentru toţi, oamenii dorm în zăpadă – nu-i nimic, ne descurcăm! Canalul se construieşte

din iniţiativa…

De la Moscova – ordinul nr. 1: „Până la încheierea construcţiei se decretează asalt general! La sfârşitul zilei de muncă sunt expediate pe şantier dactilografele, funcţionarele de la birouri, spălătoresele.

În februarie – interzicerea vizitelor pe întreg Belbaltlag-ul – primejdie de tifos exantematic ori presiune asupra zekilor – nu se ştie.

În aprilie – asalt neîntrerupt vreme de 48 de ore – ura-a! – treizeci de mii de oameni nu pun pleoapă pe pleoapă!

Şi, la 1 mai 1933, lagoda raportează mult iubitului său Dascăl: canalul e gata la termenul stabilit.

În iulie 1933, Stalin, Voroşilov şi Kirov întreprind o agreabilă promenadă cu vaporul pentru a inspecta canalul. Există o fotografie – tustrei sunt aşezaţi pe punte în fotolii împletite, „glumesc, râd, fumează”. (De fapt, Kirov e deja condamnat, dar nu ştie acest lucru).

În august, călătoria celor 120 de scriitori.

Cum pentru deservirea canalului nu exista personal la faţa locului, sunt expediaţi aici ţărani deschiaburiţi, „strămutaţi cu regim special”, însuşi Berman a stabilit amplasamentele pentru aşezările lor.

Cei mai mulţi dintre „ostaşii armatei canalului” au fost duşi să-l construiască pe următorul – canalul Moscova-Volga.*

* * *

Dar să lăsăm deoparte hlizitul Volum Colectiv.

Oricât de sumbre li se vor fi părut Insulele Solovki, solovcenii etapaţi la

La întrunirea din august a constructorilor canalului, L. Kogan proclama: „Nu e departe acea întrunire, care va fi şi cea din urmă în sistemul lagărelor. Nu sunt departe anul, luna şi ziua, când nu vor mai fi necesare niciun fel de lagăre de reeducare prin muncă”. Întrucât a fost fără

îndoială împuşcat, n-a mai avut cum să afle cât de amarnic greşea Ori poate că nici el nu credea în ceea ce spunea?

Belomor ca să-şi termine condamnarea (iar unii şi viaţa), au simţit abia aici că se isprăvise cu gluma, abia aici au descoperit adevăratul lagăr, pe care, treptat, aveam să-l descoperim cu toţii. În locul calmului de pe Solovki – nesfârşitul lătrat al sudalmelor şi zarva furioasă a disputelor de tot felul, amestecate cu propaganda educativă. Chiar şi în barăcile lagpunktului de la Medvejegorsk, unde se afla Direcţia Belbaltlagului, se dormea pe aşa-zisele vagonki (27) (deja inventate), pe care se înghesuiau nu câte patru, ci câte opt oameni (pe fiecare scândură câte doi, fiecare cu picioarele la capul celuilalt). În locul clădirilor de piatră ale mănăstirii, baracamente temporare în care răzbătea vântul sau corturi, sau pur şi simplu zăpada. Până şi cei transferaţi de la Beriozniki, unde se lucra tot câte 12 ore pe zi, găseau că aici era mai greu. Zile ale recor-durilor. Nopţi de asalt. „De la noi – totul, nouă – nimic”... în buluceala şi harababura ce izbucneau la puşcarea stâncilor mulţi oameni schilodiţi, unii răniţi mortal. Fiertură sleită, înghiţită între două blocuri eratice. Cum era munca – am văzut deja. Cât despre mâncare, cum putea fi mâncarea în anii 1931 – 1933? Skripnikova povesteşte că până şi la cantina din Medvejegorsk, pentru salariaţii civili, se servea o zeamă tulbure cu câteva capete de hamsii şi crupe de mei. * Hainele – ale tale, ferfeniţite de atâta purtat. Şi o singură vorbă îţi răsuna în auz, – formulă de adresare şi ordin răstit: „Davai!... Davai!... Davai!...”

Se spune că în prima iarnă, 1931 – 1932, au murit o sută de mii de oameni, cifră egală cu efectivul permanent al canalului. Şi de ce n-am crede că întocmai aşa a fost? E mai degrabă o subevaluare: în condiţii şi-milare, în lagărele din anii războiului mortalitatea de 1% pe zi era un lucru banal, cunoscut de toată lumea. Aşa că la Belomor o

sută de mii se putuseră curăţa în ceva mai mult de trei luni. Or, mai venea o iarnă, mai era şi răstimpul de până la ea. Fără teamă de exagerare se poate presupune că au murit chiar trei sute de mii de oameni.

Tocmai având în vedere această împrospătare a efectivului pe seama deceselor, înlocuirea permanentă a zekilor morţi cu alţi zeki, vii, nu trebuie să ne mirăm aflând că, la începutul anului 1933, cifra totală a deţi-nuţilor din lagăre putea încă să nu depăşească un milion. „Instrucţiunile" secrete semnate de Stalin şi Molotov la 8 mai 1933 avansează cifra de 800 de mii.**

De altfel, tot ea îşi aminteşte că refugiaţii din Ucraina veneau la Medvejegorsk să-şi găsească ceva de lucru pe lângă lagăr, pentru a nu muri de foame. Zekii îi chemau şi, de acolo din zonă, le dădeau câte ceva de-ale gurii. Foarte verosimil. Numai că nu toţi au izbutit să scape din Ucraina.

Instrucţiia vsem parţiino-sovetskim rabotnikam i vsem organam OGPU, suda i prokura-turî (Instrucţiuni pentru toţi activiştii de partid şi ai sovietelor, pentru toate organele OGPU, ale judecătoriilor şi procuraturii), 08.05.1933. Arhiva Comitetului Regional Smolensk al VKP (b). Publicată de „Soţialisticeskii vestnik" („Mesagerul socialist"), New York-Paris, 1955, nr. 4 (681), p. 52.

D. P. Vitkovski, solovcean care a lucrat la Belomor ca şef de şantier şi care tocmai prin tuntă, adică prin raportarea de lucrări nerealizate, a salvat multe vieţi, descrie („O jumătate de viaţă", Samizdat) următorul tablou crepuscular:

„La sfârşitul zilei de muncă, pe şantier rămân morţii. Zăpada le acoperă, încetul cu încetul, chipurile. Unul – chircit sub o roabă răsturnată, cu mâinile vârâte în mâneci şi îngheţat în această poziţie. Altul – cu capul între genunchi. Alţi doi – degeraţi, cu spinările lipite una de alta. Flăcăi de la ţară – cei mai buni lucrători pe care ţi i-ai putea imagina. Sunt ex-pediaţi la canal cu zecile de mii şi

autorităţile au grijă ca nimeni să nu nimerească în acelaşi lagpunkt cu vreo rudă: îi despart. Din capul locului li se dă o asemenea normă de galeţi şi blocuri eratice, cu care n-ar putea-o scoate la capăt nici vara. Nimeni nu-i povăţuieşte, nimeni nu-i îndrumă şi ei trag din răsputeri, ca în sat, se topesc pe picioare şi iată-i îngheţând îmbrăţişaţi, doi câte doi. Noaptea vin cu săniile să-i ridice. Când cărăuşii aruncă leşurile în sanie, se aude un trosnet ca de lemn.

Până vara, din cadavrele neridicate la timp rămân doar oasele, care sunt aruncate în betoniere odată cu pietrişul. Şi astfel ajung în betonul ultimei ecluze, de lângă oraşul Belomorsk, unde vor rămâne pentru vecie”.

Să mai adăugăm că diriguitorii şantierului l-au depăşit în materie de cruzime pe Stăpânul însuşi. Deşi spusese că nu va aloca „nicio copeică valută”, Stalin a aprobat, totuşi, 400 de milioane de ruble sovietice. Dar conducerea şantierului, din exces de zel, a cheltuit din aceste fonduri mai puţin de o pătrime – 95 de milioane 300 de mii de ruble.*

Buletinul şapirografiat al lagărului ne anunţă, înecându-se de emoţie, că numeroşi ostaşi ai armatei canalului „resimţind un fior estetic” faţă de grandioasa construcţie, în timpul lor liber (şi, se înţelege, fără a primi o coajă de pâine în plus), încastrează în pereţii albiei pietricele numai pentru frumuseţe.

Inspiraţi ar fi fost dacă ar fi încrustat pe taluzurile canalului numele trepăduşilor lui Stalin şi ai lui lagoda, principalii vătafi ai Belomor-ului, şase nume de ucigaşi plătiţi, înscriind în dreptul lor câte vreo patruzeci de mii de vieţi omeneşti: Semion Firin – Matvei Bermann – Naftali Frenkel – Lazar Kogan – Iakov Rappoport – Serghei Juk.

Şi poate că ar mai trebui adăugat şeful VOHR de la Belbaltlag – Brodski. Şi curatorul canalului din partea VŢIK – Solz.

Plus numele fiecăruia din cei 37 de cekişti de pe

Canal.

Plus numele celor 36 de scriitori care au glorificat Belomor-ul. ** Fără a-l

A. Prussak, Iz istorii Belomorkanala (Din istoria canalului Belomor), „Voprosî istorii 1945, Nr. 2, p. 143.

Printre ei şi Alexei N. Tolstoi, care, parcurgând traseul canalului (trebuia să-şi răscumpere într-un fel privilegiile), a povestit „cu pasiune şi inspiraţie cele văzute, uita pe Pogodin (28).

Pentru ca excursioniştii care vizitează canalul cu vapoarele să le citească şi să cadă pe gânduri.

Necazul e că nu există excursionişti.

Cum nu există?

Uite-aşa. Nici vapoare nu există. Nicio linie de transport în funcţiune.

În 1966, când tocmai terminam această carte, am vrut şi eu să străbat marele Belomor, să-l văd cu propriii mei ochi. Chipurile, concurând cu cei o sută douăzeci. Imposibil. Nimic nu circulă. Poate dacă obţii autorizaţia de a urca pe o navă de mărfuri. Or, acolo ţi se verifică actele. Şi, cum numele meu e deja luat în colimator, aş stârni numaidecât suspiciuni: ce caut acolo? Aşa că, de dragul cărţii, mai bine mă las păgubaş.

Şi totuşi, pe ici, pe colo, am fost. Mai întâi – Medvejegorskul. Se mai păstrează multe din baracamentele acelei epoci. Şi un maiestuos hotel, cu un turn din sticlă de cinci etaje. Oricum, aici e poarta de intrare a Canalului! Şi oraşul va geme de oaspeţi – străini şi autohtoni… Cum a rămas pustiu cu anii, hotelul a fost transformat în internat.

Un drum la Proveneţ. Păduri debile, pietre la tot pasul, blocuri eratice.

De la Proveneţ ajung numaidecât la canal şi urmez îndelung firul apei, strecurându-mă cât mai aproape de ecluze, să le văd şi eu. Zone interzi-se, pază somnolentă.

Dar pe alocuri ecluzele se pot vedea foarte bine. Pereţii sunt cei de odinioară, făcuţi din gabioane, le recunosc din descrieri. Doar porţile romboidale ale lui Maslov au fost înlocuite cu altele, metalice, şi nu mai sunt manevrate manual.

Dar de ce atâta linişte? Picior de om, niciun fel de trafic pe canal sau la ecluze. Nicăieri nu se vede roind personalul de deservire. Acolo unde 30 de mii de oameni n-au pus pleoapă pe pleoapă, dorm acum cu toţii şi ziua în amiaza mare. Nu răsună sirenele vapoarelor. Nu se deschid porţile ecluzei. Şi e o frumoasă zi de iunie – ce se întâmplă?…

Am trecut de toate cele cinci ecluze ale „scării" Proveneţ; după a cincea m-am aşezat pe mal. Reprodus pe toate pachetele de ţigări (29), atât de absolut indispensabil ţării, de ce taci, Măreţ Canal?

Un tip în civil se apropie, ochi iscoditori. Eu, inocent: de la cine s-ar putea cumpăra ceva peşte? Cum se poate face o plimbare pe canal?

Aflu că era şeful postului de pază de la ecluză. De ce, zic, nu există tra-fic de pasageri?

— Ei, şi dumneata, se miră el, aşa ceva nu se poate: ar da năvală, numaidecât, americanii, înainte de război a mai fost ceva mişcare, după – nu.

— Ei şi, n-au decât să poftească.

— Crezi că le putem imaginând… perspective ispititoare, aproape fantastice şi totuşi realiste, de dezvoltare a regiunii, punând în istorisirea lui întreaga flacără a talentului şi fanteziei scriitoriceşti. Vorbea aproape cu răsuflarea tăiată despre truda constructorilor canalului, despre tehnica modernă (s. n. – A.S.) …" Bogdanov-Beriozovski, Vstreci (Întâlniri), Editura Iskusstvo (Arta), Moscova, 1967.

arăta aşa ceva?

— Dar de ce nu circulă chiar nimic şi nimeni?

— Se circulă. Dar puţin. Vezi mata, adâncimea e mică, cinci metri. Au vrut să-l reconstruiască, dar, pesemne, mai degrabă o să facă lângă el altul, ca lumea.

Eh, şefule dragă, asta ştim şi noi, încă de mult: în 1934, când abia apucaseră să fie împărţite toate medaliile, exista deja un proiect de reconstrucţie. Primul punct: adâncirea canalului. Al doilea: să se construiască, paralel cu actualele ecluze, o întreagă anfiladă de ecluze pentru nave oceanice. Repede-repejor – iese pruncul chior. Din pricina acelui termen, din pricina acelor norme s-a trişat la stabilirea adâncimii, de unde reducerea capacităţii canalului: căci nişte metri cubi de tuntă trebuiau raportaţi, pentru a hrăni oamenii. (Foarte curând, această tuntă a fost pusă în cârca inginerilor, cărora li s-a mai administrat câte un decar.) Şi când te gândeşti că 80 de kilometri de linie din calea ferată Murmansk au fost deplasaţi, pentru a se elibera traseul. Bine măcar că nu s-au făcut cheltuieli pentru roţile de roabe. De fapt, ce să transporţi şi unde? Bun, s-a tăiat pădurea de pe maluri, dar acum ce să mai transporţi? Lemnul din Arhanghelsk la Leningrad? Dar lemnul poate fi cumpărat foarte bine şi la Arhanghelsk ceea ce şi fac străinii de când e lumea. Unde mai pui că vreme de jumătate de an, dacă nu mai mult, canalul e sub gheaţă. De ce era nevoie de el? Ah, da, din raţiuni militare. Ca să poată fi transferată flota.

— E atât de puţin adânc, oftează şeful postului de pază, că nici măcar submarinele nu pot trece deplasându-se cu propriile lor motoare. Le urcă pe barje şi aşa le cară.

Şi atunci crucişătoarele?... O, tiran solitar! O, dement noctambul (30)! în ce aiurare ţi s-au năzărit toate astea?

Şi unde dădeai zor, sceleratule? Douăzeci de luni: ce te frigea, ce te înghimpa? Un sfert de milion de oameni ar fi putut să rămână în viaţă. Bun, esperantiştii îţi stăteau în gât; dar feciorii de ţărani – câte servicii ţi-ar fi putut aduce! De câte ori i-ai fi ridicat la atac: pentru patrie,

pentru Stalin!

— A costat mult, îi spun individului.

— În schimb, l-am dat gata repede! răspunde el sigur pe sine. Sta-ţi-ar pe oseminte!…

Îmi amintesc o falnică fotografie din volumul despre Belomor. O veche troiţă rusească transformată în reazem pentru cabluri electrice. Sta-v-ar pe oseminte… În ziua aceea am petrecut pe traseul canalului opt cea-suri, în acest răstimp, o singură barjă autopropulsată a trecut dinspre Proveneţ spre Soroka şi o alta, de acelaşi tip, dinspre Soroka spre Proveneţ. Purtau numere diferite şi numai după numere le-am deosebit. Căci încărcătura era exact aceeaşi: buşteni de brad, deja stătuţi, numai buni pentru foc.

Făcând scăderea, obţinem zero.

Şi ţinem minte două sute cinci zeci de mii.

* * *

Iar după Belomor a urmat canalul Moscova-Volga, toţi au fost mutaţi imediat acolo – şi nefericiţii lucrători, şi Firin, pe post de comandant de lagăr, şi Kogan, ca şef de şantier. (Ordinele „Lenin” pentru Belomor i-au găsit pe amândoi la noul obiectiv.)

Cel puţin canalul ăsta s-a dovedit necesar. Dar el a continuat cu cinste, îmbogăţindu-le chiar, toate tradiţiile Belomor-ului şi, poposind aici, vom înţelege mai bine prin ce se distingea Arhipelagul din perioada metastazelor galopante de stagnantul Solovki. Iată unde le-a fost dat zekilor să îşi aducă aminte cu regret de taciturnul şi crâncenul lagăr insular. Acum nu numai că ţi se cerea să te speteşti, spărgând cu târnăcopul tot mai greu bolovanii îndărătnici. Nu: înainte de a-ţi lua zilele, ţi se strecurau mai întâi în piept, percheziţionându-ţi sufletul.

Lucrul cel mai cumplit la aceste canale: fiecăruia i se cerea să mai şi la-tre. Mieriilor, ţi se pretindea să te prefaci socialmente activ. Cu limba împleticindu-ţi-se de foame,

trebuia să iei cuvântul, cerând depăşirea planurilor! Şi demascarea sabotorilor! Şi combaterea cu străşnicie a propagandei duşmănoase, a zvonurilor chiabureşti (toate zvonurile care circulau în lagăr erau „chiabureşti"). Şi să bagi de seamă ca nu cumva şerpii dizgraţiei autorităţilor să se încolăcească în jurul tău, aducându-ţi o nouă condamnare.

Parcurgând astăzi aceste cărţi neruşinate, în care viaţa unor oameni sortiţi pieirii e descrisă atât de curgător şi cu atâta entuziasm, mai că nu îţi vine să crezi că aşa ceva a fost scris cu seriozitate şi luat în serios. (De fapt, prevăzătorul Glavlit (31) a şi distrus tirajele: şi în acest caz, am avut noroc de unul dintre ultimele exemplare existente.)

Acum, Virgiliul nostru va fi sârguincioasa discipolă a lui Vîşiński, Ida Averbah.

Chiar şi când răsuceşti un simplu şurub pentru lemn, la început trebuie să-ţi dai puţin silinţa: să nu-i înclini axul, să nu deviezi. Dar de cum a prins cât de cât, poţi chiar să-ţi eliberezi o mână şi să-l înşurubezi fluierând.

Citim în Vîşiński: „Tocmai datorită vocaţiei educative, ITL-ul nostru este principial opus închisorii burgheze, unde domneşte violenţa pură". * „în opoziţie cu practica din statele burgheze, la noi violenţa joacă doar un rol secundar în combaterea criminalităţii, centrul de greutate constituindu-l măsurile organizatorice şi de asigurare materială, acţiunile cultural-instructive şi politico-educative". ** (Trebuie să-ţi încrunţi creierii bine de tot ca să nu-ţi scape chestia asta: în loc de bâtă – scala raţiei de

Prefaţa lui Vîşiński la culegerea De la închisori…

** Ibidem.

pâine plus propaganda.) Şi iată că deja „… succesele socialismului exercită şi ele o influenţă magică (câtă cizelare: „magică!) asupra luptei împotriva criminalităţii". *

Pe urmele maestrului său, Averbah ne explică la rândul ei: obiectivul pe care şi-l propune politica sovietică de reeducare prin muncă este „transformarea celui mai mizerabil material uman (mai ţineţi minte „materia primă”! dar de „insecte” vă mai aduceţi aminte?) în constructori integri, activi şi conştienţi ai socialismului”.

Numai că rămâne acel mic coeficient... Un sfert de milion din mizerabilul material s-a dus pe lumea cealaltă, în vreme ce doar 12, 5 mii de constructori activi şi conştienţi au fost eliberaţi înainte de termen (Belomor) ...

Dar parcă deja cel de-al VIII-lea congres al partidului hotărâse, – în 1919, când încă eram în plin război civil, când sub zidurile Orelului era aşteptat Denikin, când Kronstadtul şi răscoala de la Tambov (32) erau încă sub orizont – să se înlocuiască sistemul punitiv (adică, în general, să nu mai fie pedepsit nimeni?) cu un sistem educaţional!

„Forţat” adaugă acum Averbah. Şi întreabă retoric (rezervându-ne deja un răspuns nimicitor): cum asta? Cum poate fi remodelată o conştiinţă în favoarea socialismului, când, încă în libertate fiind, ea s-a impregnat de ostilitate la adresa lui, iar constrângerile din lagăr sunt resimţite ca o manifestare de violenţă şi nu pot decât să intensifice această ostilitate?

Iar noi şi cititorii suntem în impas: căci are dreptate, nu-i aşa?...

Nu ne-a dus mintea defel, şi acuşi o să ne orbească: munca productivă conştientă cu ţel înalt! – iată cine va remodela orice conştiinţă ostilă ori oscilantă. Iar pentru aceasta, vedeţi dumneavoastră, e necesară „concentrarea lucrărilor la obiective gigantice, care să frapeze imaginaţia prin grandoarea lor”! (Ah, iată vasăzică pentru ce Belomor-ul, iar noi, fleţii, n-am priceput nimic...) Prin aceasta se realizează „concreteţea, eficacitatea şi patosul construcţiei”. Şi mai trebuie, obligatoriu, „o muncă pornită

de la zero şi dusă până la terminarea obiectivului”, pentru ca „fiecare deţinut din lagăr” (care n-a crăpat încă) „să simtă rezonanţa politică a propriei lui munci, faptul că întreaga ţară e interesată în eforturile lui”.

Observaţi cât de uşor a început deja să intre şurubul? Puţin câş, poate, dar irezistibil? Tătucul a trasat o linie pe hartă cu muştiucul pipei; cât despre inventarea unei motivaţii – asta-i grija lui? Oricând se va găsi o Averbah: „Andrei Ianuarievici (33), uite ce idee mi-a venit, ce ziceţi, n-ar trebui s-o dezvolt într-o carte?”

Dar asta e floare la ureche. Deţinutul, încă înainte de a ieşi din lagăr, trebuie „să fie educat în spiritul celor mai înaintate forme socialiste de

Ibidem.

muncă”.

Şi cum se poate face chestia asta?... Şurubul s-a înţepenit.

Ah, că grei mai suntem de cap! Prin întrecerea socialistă şi mişcarea fruntaşilor în producţie!! Ce mileniu ziceaţi că-i pe-afară, prieteni? (34) „Nu orice fel de muncă, ci o muncă eroică!” (Ordinul OGPU Nr. 190).

Întrecere pentru drapelul roşu transmisibil al statului-major central! Al statului-major raional! Al statului-major sectorial!

Întreceri între lagpunkte, şantiere, brigăzi! „Odată cu drapelul roşu transmisibil se atribuie şi o orchestră de suflători! – ea le va cânta câştigătorilor pe parcursul programului de lucru şi al excelentelor mese”. Excelenta masă nu se vede în fotografie, în schimb puteţi vedea un proiector. E pentru schimbul de noapte, căci Volgokanalul se construieşte 24 de ore din 24. * În fiecare brigadă de zeki există o troikă pentru urmărirea întrecerii. Bilanţuri şi rezoluţii! Rezoluţii şi bilanţuri! Bilanţul asaltului la batardou pe primele cinci zile! Pe următoarele cinci zile! Gazeta lagărului se numeşte „Reforjarea”. Deviza ei este

„Să ne înecăm trecutul pe fundul canalului!” Chemarea ei: „Să lucrăm fără zile libere!” Entuziasm general, asentiment general! Un fruntaş între fruntaşi a spus: „Bineînţeles! Despre ce zile libere poate fi vorba? Volga n-are zile libere, acuş-acuş se revarsă”. Dar Mississippi are zile libere?

— Puneţi mâna pe el, e un agent al chiaburimii! Un angajament între multe altele: fiecare membru al colectivului îşi va menaja sănătatea”. Câtă omenie! Nu, iată de ce – „pentru a se reduce numărul de absenţe de la lucru”. „Să nu ne îmbolnăvim şi să nu cerem scutiri!” Panouri roşii. Panouri negre. Panouri cu indicatori: zile rămase până la predarea obiectivului; ce s-a făcut ieri, ce – astăzi. Cărţi de onoare, în fiecare baracă – diplome de onoare, „oglinzi ale reforjării”, grafice, diagrame (câţi pierde-vară numai ca să le confecţioneze şi să le atârne!). Fiecare deţinut trebuie să fie la curent cu planurile de producţie! Şi fiecare deţinut trebuie să fie la curent cu întreaga viaţă politică a ţării! Consecinţă: înainte de plecarea la lucru (pe seama timpului liber al deţinuţilor, fireşte) – cinci minute pentru probleme de producţie; la întoarcerea în lagăr (când abia te mai ţii pe picioare) – cinci minute de informare politică. După masa de prânz, pentru ca nu cumva deţinuţii să se împrăştie prin cine ştie ce cotloane ori să tragă câte-un pui de somn – citirea ziarului! Dacă ţara e îndopată cu cele Şase Condiţii ale tovarăşului Stalin – şi deţinuţii sunt obligaţi să le tocească, până le învaţă pe de rost! ** Dacă în ţară se aplică Hotărârea

Orchestra a fost folosită şi în alte lagăre: e plasată pe mal, unde cântă zile şi nopţi la rând, în vreme ce deţinuţii, într-un singur schimb nesfârşit, fără odihnă, descarcă lemnul dintr-o barjă. I.D.T. a fost instrumentist într-o orchestră la Belomor şi-şi aminteşte că deţinuţii care lucrau nu puteau să-i sufere pe orchestraşi (căci aceştia

erau scoşi de la muncile comune, aveau cuşete separate şi uniforme militare. Li se striga: „Puturoşilor! Trântorilor! Veniţi încoace şi puneţi osul!”).

Trebuie remarcat că intelectualii strecuraţi în funcţii de conducere se prevalau cu abilitate SNK privind desfacerea contractului de muncă pentru absenţe nemotivate, în lagăr – muncă de lămurire: fiecare refractar (35) şi simulant de astăzi va fi, după eliberare, stigmatizat de oprobriul maselor din Uniunea Sovietică. Şi încă ceva: pentru a obţine titlul de fruntaş (şi, deci, un supliment de hrană) nu ajunge să ai realizări în muncă! mai trebuie: a) să citeşti ziarele, b) să-ţi iubeşti canalul, c) să ştii explica însemnătatea lui.

Şi – miracol! O, miracol! O, schimbare la faţă şi înălţare la cer!

— Fruntaşul în producţie nu mai resimte munca şi disciplina ca pe ceva impus dinafară, ci ca pe „o necesitate interioară”! (Păi, sigur, păi, fireşte, căci nici libertatea nu e libertate, ci zăbrele înţelese. (36)) Noi forme socia-liste de stimulare: conferirea insignelor de fruntaş. Şi ce credeţi, ce credeţi? Insigna de fruntaş preţuieşte, în ochii muncitorului, mai mult decât raţia de hrană!” Da, mai mult decât raţia de hrană! Brigăzi întregi „ies din proprie iniţiativă la lucru cu două ceasuri înainte de apel” (ah, ce imper-tinenţă! Şi ce se face cu escorta?) „şi rămân pe şantier după încheierea zilei de muncă”! Furtună? – muncesc pe furtună! (Căci escorta tot nu le dă voie să se întoarcă în baracamente). Uite ce înseamnă a munci conştient.

O, patos! O, chibrituri! Se credea că veţi arde decenii la rând…

Cât despre tehnică, în bună parte o cunoaştem de la Belomor: pe pante, în faţa roabei se înhamă „cârligarul”, altminteri cum să ajungi cu ea sus? Ivan Nemţov se hotărăşte, din senin, să lucreze cât cinci! Zis şi făcut:

scoate într-un schimb… 55 de metri cubi de pământ! ** (Să facem socoteala: asta înseamnă 5 metri cubi pe oră, adică un metru cub în 12 minute – încercaţi, fie şi cu cel mai docil dintre soluri!) Alertă: pompe ioc, bazinul nu e gata – opriţi apa cu mâinile goale! Şi femeile? Femeile ridică singure pietroaie de câte 4 puduri! ** Roabele se răstoarnă, pietrele zboară în capetele şi în picioarele oamenilor. Nu-i nimic, ne descurcăm \ Când „până la brâu în apă”, când „62 de ore de muncă neîntreruptă”, când „vreme de trei zile, 500 de oameni au spart cu târnăcopul pământul îngheţat”, şi până la urmă tot fără folos. Nu-i nimic, ne descurcăm!

Lângă Moscova, înarmaţi cu arşee, Noi fericirii i-am tăiat alee!

Ah, această „veselă tensiune de un gen atât de aparte” adusă de la Belomor! „Porneau la asalt cu năvalnice cântece vesele”…

Pe ploaie, pe ger, în marş la apel!

Dar iată-le, surprinse de obiectivul fotografic, şi pe fruntaşe tocmai au de aceste „condiţii”: „Deplina valorificare a competenţei specialiştilor”? – atunci scoateţi-i pe ingineri de la muncile comune. „Combaterea fluctuaţiei forţei de muncă”? – interziceţi etapările!

I. Kuzemko, Ecluza a 3-a, Dmitlag, 1935.

* * Broşura Kanaloarmeika (Ostaşele armatei canalului), Dmitlag, 1935. („Difuzarea în afara lagărului – interzisă.”)

sosit la o adunare. În dreapta, la marginea peronului – şeful escortei, în stânga lui – un soldat din escortă. Chipuri nu prea însufleţite şi nu prea fericite, deşi acestor femei nu ar fi trebuit să le stea gândul nici la copii, nici la căminul lor, ci doar la canalul pe care-l îndrăgiseră atât de mult. E destul de frig, sunt încălţate care cu pâslari, care cu cizme, cizmele cu care veniseră de acasă, fireşte, iar a doua din stânga, din primul rând, e o hoaţă în pantofi

furaţi: unde să se fudulească şi ea, dacă nu la adunare? Iată şi o altă asemenea întrunire. Pe placardă: „Vom lega prin muncă Moscova de Volga. Să o facem înainte de termen, ieftin şi temeinic!” Cât despre felul cum pot fi împăcate toate astea, n-au decât să îşi bată capul inginerii. Se poate vedea cu uşurinţă că umbrele de zâmbet de pe chipuri sunt pentru aparat, de fapt din fotografie ne privesc nişte femei obosite zdravăn, cărora numai de discursuri nu le arde şi tot ce aşteaptă de la adunarea asta este să mănânce şi ele pe săturate măcar o dată. Multe chipuri simple, de ţărănci. Iar în mijloc se fandoseşte un gealat din paza internă, un „autogardian”, un Iuda – din atitudinea căruia se ghiceşte cât de mult şi-a dorit să apară în poză. Dar iată (f. 26) şi o brigadă fruntaşă, complet echipată tehnic, ca să vedeţi cât de falsă e afirmaţia că punem totul în mişcare cu propriul nostru abur!”

Am avut şi un mic necaz: „după terminarea Belomor-ului, diferite ziare au publicat un număr excesiv de articole triumfaliste, care au paralizat efectul de intimidare al lagărelor… în prezentarea Belomor-ului s-a forţat nota de aşa manieră, încât noii-sosiţi la canalul Moscova-Volga se aşteptau să găsească aici râuri de lapte cu maluri de cremă şi formulau faţă de administraţie cereri incredibile” (că doar n-or fi cerut schimburi cu-rate!). Aşa că minţiţi, fraţilor, dar cu măsură. „Deasupra noastră mai flutură şi azi stindardul Belomor-ului”, scrie gazeta „Reforjarea”. Uite un text cumpătat. Atât ajunge.

De altfel şi la Belomor, şi la Volgokanal s-a înţeles că „întrecerile şi mişcarea fruntaşilor în producţie din lagăre trebuie puse în legătură cu întreg sistemul de privilegii”, pentru ca acestea „să stimuleze mişcarea fruntaşilor”. „Principala bază a întrecerii trebuie să fie cointeresarea materială (?! ce-i asta, deraiem? o întoarcem cu o sută optzeci de grade? Provocare! Ţineţi-vă mai zdravăn de bare!). Şi se instituie următoarea organizare: de indicatorii

de producţie depind: hrana! şi cazarea! şi îmbrăcămintea! şi lenjeria de pat şi frecvenţa băilor (cine munceşte prost n-are decât să umble în zdrenţe şi plin de păduchi!) şi eliberarea anticipată! şi odihna! şi vizitele! De exemplu, conferirea insignei de fruntaş e o formă pur socialistă de stimulare. Dar ia să dea insigna aceea

Fotografiile invocate se află în cartea Idei Averbah, care ne avertizează că volumul nu conţine imagini cu chiaburi şi sabotori (adică fotografii ale celor mai harnici ţărani şi ale intelectualilor), căci, spune ea, „încă n-a sosit timpul" pentru ei. Din păcate, nici nu va sosi vreodată. Mortul de la groapă nu se mai întoarce.

dreptul la o vizită lungă şi peste rând, să vedeţi cum ajunge imediat mai de preţ decât raţia de hrană…

„Dacă în ţară, potrivit constituţiei sovietice, se aplică principiul cine nu munceşte nu mănâncă, de ce ar trebui plasaţi deţinuţii din lagăre într-o situaţie privilegiată?" (Cea mai mare dificultate în organizarea lagărelor: să nu le laşi să devină spaţii privilegiate!) Scala Dmitlag-ului (de la oraşul Dimitrov): marmită disciplinară – o apă tulbure; raţie disciplinară – trei sute de grame de pâine. Îndeplinirea sută la sută a normei dă dreptul la opt sute de grame de pâine, plus posibilitatea de a mai cumpăra o sută de grame de la chioşc. Şi uite-aşa „asumarea disciplinei începe din motive egoiste (interesul de a-ţi îmbunătăţi raţia), culminând cu cointeresarea socialistă în obţinerea steagului roşu de fruntaş!

Dar principalul sunt dispensele! Dispensele! (Pentru o zi muncită, se scade mai mult de o zi din condamnare.) Statele majore ale întrecerii întocmesc pentru fiecare deţinut o caracterizare. Pentru dispensă nu ajunge să depăşeşti norma, trebuie să prestezi şi muncă obştească! Iar celor care au fost înainte elemente nemuncitoreşti – să li se reducă dispensa, să li se acorde una mizeră. Căci „e posibil ca ei să arboreze doar o mască, fără să se fi

reeducat cu adevărat! Aceştia trebuie să pe-treacă în lagăr un timp mai îndelungat, ca să poată fi verificaţi". (De pildă, individul urcă o roabă la deal, dar asta nu înseamnă că munceşte: e doar o mască?)

Dar ce se întâmplă cu cei eliberaţi înainte de termen? Cum ce? Se auto-permanentizează! Au îndrăgit prea mult canalul, ca să-l părăsească! „Sunt atât de pasionaţi de munca lor, încât, odată eliberaţi, rămân de bunăvoie pe şantier, la lucrările de excavaţii, până la terminarea construcţiei". * (Să împingi, de bunăvoie, o roabă încărcată la deal! E de crezut ce spune autoarea? Sigur. Căci pe buletin ţi se aplică o ştampilă: „fost în lagărele OGPU". Şi nu mai găseşti nicăieri de lucru.)

Dar ce e asta?... Maşina de produs triluri de privighetoare e în pană şi, în aşteptarea momentului când va fi repusă în funcţiune, auzim suflarea ostenită a adevărului: „chiar şi lumea interlopă e antrenată în întrecere doar în proporţie de 60% (dacă nici hoţii nu se mai întrec între ei!...); „adesea deţinuţii consideră că privilegiile şi recompensele sunt acordate pe nedrept"; „caracterizările sunt întocmite după şablon"; „potrivit caracterizărilor, de foarte multe ori (!) un planton oarecare trece drept un săpător de frunte, primind dispensa corespunzătoare, în vreme ce adevăratul fruntaş rămâne fără dispensă". Pe mulţi (!) îi cuprinde deznădej

I.L. Averbah, Op. cit., p. 164.

Cum la noi totul se întoarce cu josul în sus, chiar şi recompensele aveau uneori repercusiuni absurde. Fierarului Paramonov, într-un lagăr din regiunea Arhanghelsk, – i se reduseseră, pentru muncă exemplară, doi ani din decar. Optarul rămas a expirat în anii războiului şi, fiind Cincizeci şi Opt, Paramonov nu a fost eliberat, ci ţinut în lagăr „până la o dea.*

Dar trilurile se revarsă iar, şi ce timbru metalic! Cel mai important stimulent l-aţi uitat? – „aplicarea dură, fără

cruţare, a sancţiunilor disciplinare”! Ordinul OGPU din 28.11.33 (asta la începutul iernii, pentru ca deţinuţii să nu-şi facă iluzii!): „Toţi trântorii şi simulanţii incorigibili vor fi expediaţi în lagărele îndepărtate din Nord cu ridicarea completă a dreptului la privilegii. Refractarii înrăiţi şi provocatorii vor fi deferiţi tribunalelor de la-găr. Pentru cea mai mică tentativă de subminare a disciplinei, deţinuţii vor fi privaţi de privilegiile şi avantajele obţinute anterior”. (Bunăoară, tentativa de a te încălzi lângă un foc…)

Şi totuşi, adevăratul chichirez iar ne-a scăpat, câtă incoerenţă! Am spus totul, afară de ceea ce era esenţial. Ascultaţi! Ascultaţi! „Colectivismul reprezintă principiul şi metoda politicii sovietice de reeducare prin muncă”. Căci sunt necesare, nu-i aşa, „curele de transmisie între administraţie şi mase”. „Numai bizuindu-se pe colective, numeroasa administraţie a lagărelor poate remodela conştiinţa deţinuţilor”. „De la formele inferioare – răspunderea colectivă, la cele superioare: un titlu de onoare, un titlu de glorie, un titlu de vitejie şi eroism!” (îi reproşăm adeseori limbii noastre că, pasămite, odată cu trecerea secolelor, devine tot mai palidă. Dar dacă stai şi te gândeşti – nu-i adevărat! Ea se înnobilează! Cum se spunea odinioară, birjăreşte – hamuri? Acum – curele de transmisie! Odinioară – cârdăşie, cam mirosea a grajd. Acum – răspundere colectivă.)

„Brigada reprezintă principala formă de reeducare” (dintr-un ordin pe Dmitlag, 1Q33). „Ea înseamnă – încredere în colectiv, lucru imposibil în capitalism!” (Dar perfect posibil în feudalism: a zbârcit-o vreunul dintr-un sat, dezbrăcaţi-i pe toţi şi ardeţi-i cu cnutul. Şi totuşi, ce nobil sună: încredere în colectiv…) „Ceea ce înseamnă implicarea deţinuţilor în opera de reeducare”. „Ceea ce înseamnă îmbogăţirea psihologică a individului, sub influenţa colectivităţii”! (Ce vocabular! Cu această îmbogăţire psihologică, Averbah ne păleşte drept în

moalele capului! Uite ce înseamnă un om învăţat.) „Colectivul face să crească simţământul demnităţii umane al fiecărui deţinut şi astfel face inutilă aplicarea represiunii morale”!

Nu ne rămâne decât să-i spunem mersi: la treizeci de ani după Ida Avernouă decizie specială” (din nou cuvântul special). Când s-a terminat războiul, cei din lotul lui Paramonov, care îşi ispăşiseră decarii, au fost eliberaţi. Iar el s-a mai canonit încă vreun an. Procurorul îi citise plângerea, dar n-a putut face nimic: precedenta „decizie specială”, era încă în vigoare pe întreg teritoriul Arhipelagului.

— De, nu degeaba cea de a V-a Conferinţă a lucrătorilor din domeniul justiţiei, din 1931, a condamnat acest mişmaş: „Recurgerea pe scară largă şi fără niciun fel de justificare la eliberarea condiţionată înainte de termen şi la dispensele pentru muncă... face ca sentinţele tribunalelor să devină nereale, duce la subminarea represiunii penale şi la devieri de la linia politică de clasă”.

bah, am avut şi eu prilejul să spun două vorbe despre brigăzi, pur şi simplu despre felul cum merg lucrurile într-o asemenea formaţiune de muncă, şi în Occident oamenii m-au înţeles anapoda, într-o manieră cu totul deformată: „Brigada reprezintă principala contribuţie a comunismului la ştiinţa punităţiunii (ceea ce, de fapt, e adevărat, asta spune şi Averbah) ... Brigada este un organism colectiv care trăieşte, munceşte, mănâncă, doarme şi suferă într-o necruţătoare simbioză silită”. *

O, fără brigadă încă se mai poate supravieţui în lagăr! Fără brigadă ai propria ta personalitate, îţi poţi alege singur linia de conduită. Fără bri-gadă poţi măcar muri cu demnitate; în brigadă nu vei fi lăsat nici să mori, decât ca un nemernic, în patru labe. De şeful lagărului, de şeful de echipă, de gardian, de escortă – de toţi te mai poţi ascunde, ici furând o clipă de odihnă, colo trăgând mai

încet, dincolo ridicând o povară mai uşurică. Dar de curelele de transmisie – de colegii de brigadă, n-ai nici ascunziş, nici scăpare, nici parte de milă… Nu poţi să nu vrei să munceşti, nu poţi prefera, în loc de muncă, moartea prin inaniţie cu conştiinţa că eşti un politic. Nu: o dată ce ai părăsit perimetrul zonei şi ai fost înregistrat la ieşire, tot ce va face brigada astăzi se va împărţi nu la 25, ci la 26, şi bilanţul procentual al brigăzii va scădea, din cauza ta, de la 123 la 119, de la marmita-record la cea obişnuită, toţi vor pierde câte o lingură de grăunţe fierte şi câte o sută de grame de pâine. Aşa că vei fi urmărit de colegi mai abitir decât de către orice supraveghetori! Şi pum-nul brigadierului te va aduce pe brazdă mai repede decât întregul Comi-sariat poporului pentru afacerile interne!

În asta şi constă implicarea în reeducare, în asta şi constă îmbogăţirea psihologică a individului sub influenţa colectivităţii.

Acum pentru noi totul e limpede ca apa de izvor, dar la Volgokanal nici iniţiatorilor nu le venea să creadă ce zgardă eficace descoperiseră. În viziunea lor, brigada obişnuită, pentru toţi deţinuţii, era pe ultimul plan, numai colectivul muncitoresc era considerat drept cea mai înaltă onoare şi cel mai puternic stimulent. Chiar şi în mai 1934, jumătate dintre zekii Dmitlag-ului erau „neorganizaţi”…nu fuseseră primiţi în colectivele muncitoreşti! Erau acceptaţi doar în „artelele muncitoreşti”, şi încă nu toţi: preoţii, sectanţii şi credincioşii îndeobşte nu erau primiţi (decât dacă se lepădau de religie – căci merita, nu-i aşa? – şi atunci cu o lună de zile perioadă de probă). Cincizeci şi Obţii începuseră să fie admişi, cam în silă, în colectivele muncitoreşti, dar numai cei cu termene sub cinci ani. Fiecare colectiv avea un preşedinte şi un consiliu; democraţie – absolut nelimitată: adunările generale se ţineau numai cu aprobarea Secţiei cultural-educative şi în prezenţa educatorului companiei (căci încă mai existau şi

companii!). Bineînţeles, colectivele erau alimentate cu totul

Ernst Pawel, The Triumph of Survivat, – „The Nation", 1963, 2 Febr.

altfel decât strânsura: celor mai bune colective li se atribuia câte o grădină de legume în perimetrul lagărului (nu separat, oamenilor, ci ca în colhozuri, pentru a se mai adăuga ceva la cazanul comun). Colectivul era divizat în secţii, care, de cum prindeau o oră liberă, se ocupau ba cu ve-rificarea felului cum erau asigurate condiţiile materiale de viaţă în lagăr, ba cu cercetarea furturilor şi a deteriorării avutului public, ba cu editarea gazetelor de perete, ba cu anchetarea celor ce încălcaseră disciplina. La adunările colectivului se dezbăteau, ore în şir, cu toată seriozitatea, probleme de genul: cum poate fi reforjat puturosul de Vovka? dar simu-lantul Grişka? Colectivul avea dreptul să facă excluderi şi să ceară anularea dispensei pentru cei excluşi, dar, şi mai severă, administraţia di-zolva colective întregi pentru „perpetuarea tradiţiilor infracţionale" (adică neacceptarea modului de viaţă colectivist). Dar cele mai captivante erau epurările periodice ale colectivelor:

— De leneşi, de elemente nedemne, de bârfitori (adică de cei care prezentau colectivele muncitoreşti ca pe nişte organizaţii de spionaj reciproc) şi de agentura infiltrată a duşmanului de clasă. Bunăoară, se descoperea că vreunul îşi ascundea originea chiaburească (pentru care, de fapt, şi nimerise în lagăr)

— Ei bine, individul era înfierat şi epurat – dar nu din lagăr, ci din colectivul muncitoresc. (Pictori realişti! O, dăruiţi-ne acest tablou: „Epurare într-un colectiv muncitoresc". Cranii rase, chipuri istovite cu expresii pân-ditoare şi zdrenţe pe trupuri – şi aceşti oratori încrâncenaţi! Iată de unde se poate extrage o veritabilă tipologie! Iar pentru cei cărora le e greu să şi-o reprezinte

– nicio pagubă: în libertate era la fel. Şi, mai recent, în China, aşijderea.) Dar ascultaţi: „În prealabil, fiecare deţinut era pus la curent cu motivele şi scopurile epurării. Apoi, fiecare membru dădea seama în faţa colectivului”.

Şi, în plus – demascarea falşilor fruntaşi! Dar alegerea consiliilor cultura-le! Dar avertismentele pentru cei ce-şi lichidau cu prea multă înceti-neală analfabetismul! Dar şedinţele de alfabetizare în sine: „nu – şi-n – tem – robi!! robi – nu – suntem!” Dar cântecele?

„Aici, din smârcuri o să se ridice / Patria noastră ferice!”

sau – stând parcă să-ţi izbucnească din piept:

„Fie cântarea cât de măiestrită, / Noi ştim: nicicând nu vom putea cânta

Această ţară neasemuită, / Patria muncii – ţara mea şi-a ta”.

Toate citatele fără trimitere din acest capitol sunt luate din cartea Idei Averbah. Dar uneori am legat unele fraze disparate ori am omis prolixităţile insuportabile – căci ea, în dizertaţie, avea motive s-o lungească, în vreme ce noi ducem lipsă de spaţiu. Dar sensul nu a fost niciodată denaturat.

** Pesennâie zborniki Dmitlaga (Culegere de cântece din Dmitlag), 1935. Cât despre muzică, ea era denumită Muzica armatei canalului şi din juriile concursurilor făceau parte compozitori aflaţi în libertate ca Şostakovici, KabalevskP7, Schechter-8…

Acestea toate şi înseamnă, în limbajul de lagăr, a lătra. Asemenea lucruri îţi strivesc sufletul într-atât, încât vei sfârşi prin a plânge după rot-mistrul Kurilko, după scurta alee a împuşcaţilor, după franca strâmbătaie solovceană.

Dumnezeule! Pe fundul cărui canal vom putea îneca acest trecut??!

Capitolul 4

ARHIPELAGUL ÎMPIETREŞTE
DAR OROLOGIUL istoriei suna.

În 1933, la plenara din ianuarie a TE şi TKK, prefirând deja în minte cifre practice – câte bipede din această ţară mai trebuiau încă şi încă scoase din circulaţie – Marele Conducător anunţa că atât de mult promisa de către Lenin şi atât de mult dorita de către umanişti dispariţie a statului „se va produce nu prin slăbirea puterii de stat, ci prin maxima ei consolidare, necesară pentru lichidarea ultimelor rămăşiţe ale claselor anta-goniste…” (s.n. – A.S.). Şi, cum acestea îşi trăiau ultimele zile „apelând la păturile înapoiate ale populaţiei şi mobilizându-le împotriva Puterii Sovi-etice”, – păturile înapoiate putând cuprinde în sânul lor şi orice individ ce nu aparţine unei clase agonizante – „vrem să isprăvim cu aceste elemente într-un timp scurt şi fără sacrificii deosebite”. * (Cum anume „fără sacrificii deosebite” Părintele nu a explicat).

Teza era atât de neaşteptată în genialitatea ei, încât nu oricărui creier de duzină îi era dat să priceapă, dar Vîşiński se afla la postul lui de trepăduş şi a preluat ideea din zbor: „Prin maxima consolidare a instituţiilor de reeducare prin muncă”!**

Intrarea în socialism prin maxima consolidare a închisorilor! Nu e o vorbă de duh dintr-o revistă umoristică, o spune însuşi procurorul general al Uniunii Sovietice! încât „mănuşile din piele de arici” n-au trebuit să aştepte apariţia lui Ejov (1).

Al doilea cincinal, cine mai ţine minte (dar la noi nimeni nu ţine minte nimic! memoria e punctul cel mai slab al rusului, îndeosebi memoria rău-lui), al doilea cincinal prevedea, printre strălucitele lui obiective (neîndeplinite până astăzi) şi „extirparea rămăşiţelor capitaliste din conştiinţa oamenilor”. Aşadar, şi susamintita extirpare trebuia terminată până în 1938. Judecaţi şi

singuri: cum puteau fi ele, rămăşiţele, extirpate într-un termen atât de scurt?

„În pragul celui de-al doilea cincinal, spaţiile sovietice privative de libertate nu numai că nu-şi pierd însemnătatea, dimpotrivă, importanţa lor creşte şi mai mult". (Nu trecuse nici măcar un an de la previziunea lui Kogan că lagărele vor dispărea cu desăvârşire. Dar el, firește, nu cunoştea plenara din ianuarie.) „în epoca trecerii la socialism, rolul instituţiilor de reeducare, ca instrumente ale dictaturii proletariatului, ca organisme de represiune, ca mijloace de constrângere şi educare (constrângerea apare deja pe primul loc), trebuie să sporească şi să se intensifice şi mai mult". *

Stalin, Socineniia (Opere), Moscova, 1951, vol. 13. pp. 211 – 212.

Culegerea De la închisori... prefaţa.

* * Culegerea De la închisori... p. 449. Unul dintre autori este Apeter, noul şef al GULag.

(Altminteri, cadrele NKVD ce să facă în socialism? Să piară?)

Cine va putea reproşa Teoriei de Avangardă că a rămas în urma practicii? Totul era scris negru pe alb, numai că noi nu ştiam încă să citim. Anul 1937 a fost prezis şi fundamentat în mod public.

Dar ce s-a întâmplat în realitate cu Arhipelagul în 1937? În concordanţă cu ideile lui Vîşiński, Arhipelagul „s-a consolidat" substanţial: populaţia lui a înregistrat o creştere bruscă, însă, contrar unor opinii cu arie de răspândire destul de largă, această creştere este departe de a se fi produs doar pe seama celor arestaţi în 1937 din rândul cetăţenilor aflaţi în libertate: au fost convertiţi în zeki „strămutaţi! cu regim special", re-ziduurile colectivizării şi deschiaburirii, cei ce izbutiseră să supravieţuiască în taiga şi în tundră, ruinaţi, fără adăpost, fără gospodării, fără unelte. Datorită vivacităţii speciei

ţărăneşti, şi aceşti supravieţuitori reprezentau, încă, milioane. Şi iată că „aşezările speciale” ale strămutaţilor au încetat să mai fie ce erau, dar asta nu pentru că locuitorii lor ar fi fost trimişi pe meleagurile de baştină sau în lumea largă; nu: au fost vărsaţi grămadă în GULAG. Aşezările lor au fost înconjurate cu sârmă ghimpată, dacă aceasta nu exista deja, devenind lagpunkte (întregul combinat Norilsk a apărut în acest fel), iar cu timpul locuitorii uno-ra dintre ele au fost etapaţi în alte lagăre, având de-acum regim de zeki (copiii – în casele de copii). Tocmai acest adaos de multe milioane – din nou pe seama ţăranilor! – a şi constituit principalul aflux pe Arhipelag în 1937. Cu toate că în mediul sătesc propriu-zis nu s-au făcut, în acel an, arestări atât de masive ca în oraşe, în ansamblu populaţia Arhipelagului a devenit abundent rurală, după cum îşi amintesc martorii.

Arhipelagul luase proporţii gigantice, dar regimul lui mai putea fi oare înăsprit? Ei bine, s-a văzut că da. O mână păroasă a smuls toate mărgelele şi funduliţele. Colectivele muncitoreşti? Dizolvate! Ce invenţie mai e şi asta-autoadministrarea lagărelor? Oricum, ceva mai eficace decât brigada nu se poate inventa. Ce informări politice? Daţi-le naibii. Dacă vi se trimit deţinuţi, e ca să-i puneţi la muncă – nu-i nevoie să mai şi înţeleagă. La Unta s-a proclamat „lichidarea ultimelor vagonki”! Greşeală politică! – ce, vreţi să-i culcăm pe dormeze? Înghesuiţi-i pe vagon-ki – şi încă doi pe fiecare scândură! Dispense? Dispensele sunt primele care trebuie desfiinţatej Adică tribunalele să lucreze în gol? Dar cele acordate deja? Să fie anulate. În unele lagăre se mai acordă dreptul de a primi vizite ale rudelor? Să fie interzise pretutindeni. La cutare închisoare, cadavrul unui preot a fost predat rudelor pentru a fi înmormântat în libertate? V-aţi pierdut minţile? Oferiţi un pretext pentru manifestări antisovietice. Cei vinovaţi să fie sancţionaţi exemplar! Să fie clar pentru

toată lumea: cadavrele deţinuţilor aparţin GULAG-ului, iar mormintele sunt strict secrete! Cursuri tehnico-profesionale pentru deţinuţi? Se desfiinţează. N-aveau decât să-şi facă studiile când încă erau liberi. Care

VŢIK, ce hotărâre VŢIK? E semnată de Kalinin?… Noi nu mai suntem GPU, suntem NKVD. Când au să iasă din puşcărie, n-au decât să-i instruiască ei, dacă vor. Grafice, diagrame? Daţi-le jos şi văruiţi pereţii. Puteţi să nici nu-i văruiţi. Ce-i cu borderoul ăsta? Salarii pentru deţinuţi? Circulara GUMZak din 25.11.26 – douăzeci şi cinci la sută din retribuţia unui muncitor cu aceeaşi calificare din industria de stat? Gura! Faceţi-l bucăţi-bucăţele! Ori rămâneţi chiar voi fără leafă! Deţinuţi – şi să-i mai şi plătim? Să zică mersi că nu i-am împuşcat. Codul reeducării prin muncă din 1933? Să fie uitat o dată pentru totdeauna şi scos din seifurile tuturor lagărelor! „Orice derogare de la codul unional al muncii… numai cu acordul VÂSPS?” Noi să ne ducem la VÂSPS!? Ce-i aia VÂSPS? – sufli o dată – şi nu-i! Articolul 75 – „în cazul muncilor mai grele, raţia se măreşte”? Stânga-mprejur! În cazul muncilor mai uşoare, se micşorează. Aşa fondurile vor rămâne intacte.

Codul reeducării prin muncă, cu cele câteva sute de articole ale lui, a fost înghiţit ca de un rechin: nu numai că n-a mai fost văzut vreme de douăzeci şi cinci de ani după aceea, dar nimeni nici nu bănuia că există aşa ceva.

Arhipelagul a fost scuturat temeinic şi s-a conchis că, încă de la Solovki, şi cu atât mai mult în epoca marilor canale, întreaga maşină a lagărelor o luase razna. Era momentul să fie pusă la punct.

În primul rând, paza nu făcea două parale. Astea numai lagăre nu erau: în foişoarele de pază – santinele numai pe timpul nopţii; la postul de gardă – un singur gardian neînarmat, pe care-l puteai îndupleca să te lase să ieşi la o plimbare; erau tolerate. Pentru iluminarea

lagărelor, felinare cu gaz; câteva zeci de deţinuţi erau însoţiţi la muncă de un singur gardian. Drept care electricieni politiceşte verificaţi au fost aduşi să instaleze de-a lungul zonelor reţele electrice. Gardienii din pază au fost trecuţi sub incidenţa unui regulament militar şi li s-a făcut pregătire militară. În organigrama obligatorie au fost incluşi câinii de pază, cu însoţitorii, dresorii şi regulamentul lor propriu. Lagărele dobândiseră, în sfârşit, aspectul întru totul modern care ne este cunoscut.

Nu e locul să enumerăm aici toate detaliile vieţii de zi cu zi în care s-au făcut simţite strângerea şurubului şi înăsprirea regimului lagărelor. Şi câte fisuri s-au descoperit, prin care ţara mai putea arunca o privire pe Arhipelag. Toate aceste legături au fost întrerupte, fisurile au fost astupate, ultimele „comisii de supraveghere" rămase pe ici, pe colo au fost dizolvate.

Ne va fi greu să găsim în carte un alt loc unde să explicăm ce erau aceste comisii. Aşa că înserăm aici o lungă, notă pentru cei curioşi.

Ipocrita societate burgheză găsise că era cazul să urmărească starea locurilor de detenţie şi maniera în care se derula corijarea deţinuţilor. În Rusia ţaristă existau „societăţi de tutelă penitenciară", care-şi propuneau „ameliorarea condiţiei fizice şi morale a arestaţilor", comitete de binefacere pentru deţinuţi şi societăţi de patronare a închisorilor. Cât despre închisorile americane, comisiile de supraveghere, alcătuite din reprezentanţi ai opiniei publice, se bucurau încă în anii ’20 şi ’30, de drepturi largi, mergând până la a impune eliberarea înainte de termen (nu să facă demersuri, ci să obţină eliberarea propriu-zisă, fără judecată). La care juriştii noştri dialectici fac nimerita observaţie că „nu trebuie uitat din reprezentanţii căror clase sunt alcătuite comisiile: ele adoptă hotărâri în conformitate cu interesele lor de clasă".

La noi e altă mâncare de peşte. Chiar primele „Instrucţiuni provizorii” din 23.07.18, în virtutea cărora au fost înfiinţate cele dintâi lagăre, prevedeau crearea Comisiilor de repartizare de pe lângă Serviciile punitive guberniale. Repartizarea consta în faptul că toţi deţinuţii erau împărţiţi în şapte categorii privative de libertate, instituite în tânăra RSFSR. Această activitate (care, într-un fel, se substituia tribunalelor) era socotită atât de importantă, încât Comisariatul Poporului pentru Justiţie o caracteriza, într-o dare de seamă din anul 1920, ca fiind „nervul activităţii punitive”. Comisiile aveau o componenţă foarte democratică: în 1922, bunăoară, ele erau alcătuite dintr-o Troikă: şeful Direcţiei guberniale a NKVD, un membru al prezidiului tribunalului gubernial şi mai-marele locurilor de detenţie din gubernia respectivă. Ulterior li s-a adăugat câte un reprezentant de la Inspecţia muncitorească-ţă-rănească gubernială şi, respectiv, Consiliul sindical gubernial. Dar, încă în 1929, comisiile stârniseră o adâncă nemulţumire: ele acordau eliberări înainte de termen şi privilegii unor elemente străine prin natura lor de clasă. „A fost o practică oportunistă de dreapta a conducerii NKVD”. Drept care comisiile de repartizare au fost, în acelaşi an al Marii Cotituri, suprimate, locul lor fiind luat de Comisiile de supraveghere, ai căror preşedinţi erau numiţi de tribunale, având următoarea componenţă: şeful de lagăr, un procuror şi reprezentanţii opiniei publice, câte unul din partea personalului de supraveghere, a miliţiei, a consiliului executiv raional şi a comsomolului. Cum bine remarcau juriştii noştri, nu trebuie uitat din reprezentanţii căror clase… Ah, iertare, m-a luat pana pe dinainte… Comisiile de supraveghere aveau însărcinarea: din partea NKVD – să rezolve problemă dispenselor şi eliberărilor înainte de termen, iar din partea VŢIK, (adică a parlamentului) să urmărească, în subsidiar, şi realizarea planu-lui economic

şi financiar.

Ei bine, aceste comisii de supraveghere au şi fost, la începutul celui de-al doilea cincinal, dizolvate. Cinstit vorbind, niciun deţinut nu a plâns după ele.

Câte ceva şi despre clase, dacă tot veni vorba. Unul dintre autorii aceleiaşi culegeri – Şestakova – ajunge, pe baza unor materiale documentare din anii ’20 şi de la începutul anilor ’30, „la strania concluzie privind compoziţia socială similară a populaţiei penitenciare din statele burgheze şi din ţara noastră”. Spre marea ei uimire, Şestakova constată că şi acolo, şi aici fac puşcărie… oameni ai muncii. Mă rog, aici trebuie să existe o explicaţie dialectică, numai că ea n-a găsit-o. Să adăugăm, din partea noastră, că această „stranie analogie” a fost doar puţin zdruncinată în anii ’37’38, când, pe lângă imensul puhoi ţărănesc, în lagăre s-a înregistrat un masiv aflux de persoane cu înalte funcţii publice. Dar foarte curând proporţia a fost restabilită. Toate marile valuri, de multe milioane de suflete, din anii războiului şi de după război, au fost numai valuri de oameni ai muncii.

Totodată, „falangele” din lagăre, cu toate că în ele, pasămite, se întrezăreau sclipirile socialismului, au fost, pentru a se marca deosebirea faţă de Franco, rebotezate „coloane”. Secţia operativă, care până atunci nu se ocupase decât de muncile comune şi de realizarea planului, a dobândit o funcţie de conducere de sine stătătoare, în detrimentul oricărei activităţi productive, al oricărui personal specializat. Nu au fost desfiinţate, e drept, secţiile cultural – educative, în parte şi pentru că ele făceau mai comodă colectarea de denunţuri şi contactarea ciripitorilor.

Şi o cortină de fier a căzut în jurul Arhipelagului. Nimeni, în afară de ofiţerii şi sergenţii NKVD, nu mai putea intra ori ieşi prin postul de gardă al lagărului. S-a instaurat acea ordine armonioasă, pe care zekii se vor obişnui

curând să o considere singura imaginabilă şi pe care noi înşine o vom descrie în această parte a cărţii – deja debarasată de orice stambe purpurii şi gândită mai mult pentru muncă decât pentru „ree-ducare”.

Şi atunci să vedeţi cum lupii şi-au rânjit colţii! Şi atunci să vedeţi cum s-au căscat abisurile Arhipelagului!

— În cutii de conserve te încalţ, şi tot o să ieşi la lucru!

— Nu am câte traverse trebuie – vă pun pe voi în loc!

Atunci, după ce traversau Siberia în eşaloane de marfă cu mitraliere pe fiecare al treilea acoperiş de vagon, Cincizeci şi Obţii erau îmbrânciţi în gropi de fundaţie, ca să poată fi păziţi mai uşor. Atunci, încă înainte de a fi răsunat primul foc de armă din Al. Doilea Război Mondial, când încă întreaga Europă dansa foxtrot – în centrul de repartiţie de la Mariinsk (punct de tranzit intern al lagărelor Mariinsk) deţinuţii nu mai apucau să îşi strivească păduchii, ci doar să şi-i dea jos de pe haine cu măturici din tulpini de pelin. A izbucnit o epidemie de tifos, care în scurtă vreme a făcut 15.000 (cincisprezece mii) de victime; morţii au fost azvârliţi într-un şanţ – închirciţi, goi, căci, pentru economie, fuseseră smulse de pe ei chiar şi izmenele aduse de acasă. (Despre tifosul care a bântuit în tranzitul Vladivostok am mai vorbit.)

La o singură achiziţie din anii trecuţi nu a renunţat GULAG-ul: încurajarea pegrei, a borfaşilor. Borfaşilor li se încredinţau cu şi mai multă consecvenţă toate „pârgiile de comandă” din lagăr. Borfaşii erau asmuţiţi cu şi mai multă consecvenţă împotriva Cincizeci şi Opţilor, îngăduindu-li-se să-i jefuiască, să-i maltrateze, să-i sugrume. Şuţii au devenit un fel de poliţie internă a lagărelor, batalioanele lor de asalt, (în anii războiului, în numeroase lagăre corpul de pază a fost complet desfiinţat, iar misi-unea lui a fost încredinţată comendaturii – „şuţilor hârşiţi”, jigodiilor – şi jigodiile operau mult mai bine decât supraveghetorii, căci

lor nu le era interzisă niciun fel de molestare).

Se spune că, în februarie-martie 1938, tuturor serviciilor NKVD li s-a difuzat o instrucţiune secretă: să fie redus numărul deţinuţilor! (nu prin eliberarea lor, firește). Nu văd nimic imposibil în asta: era o instrucţiune logică, pentru că deja nu mai ajungeau nici spaţiile de cazare, nici îmbrăcămintea, nici hrana. GULAG-ul era excedat.

Atunci au căzut pe capete la pat, sortiţi să putrezească, bolnavii de pe-lagră. Atunci şefii escortelor îşi verificau abilitatea de ţintaşi cu focuri de puşcă mitralieră trase asupra deţinuţilor ce se împiedicau în mers. Atunci, în fiecare dimineaţă, deţinuţii de serviciu pe lagăr cărau morţii în stive, ca pe buşteni, la postul de gardă.

Pe Kolîma, acest Pol al frigului şi atrocităţii din Arhipelag, aceeaşi cotitură s-a făcut cu o brutalitate demnă de un Pol.

Potrivit amintirilor lui Ivan Semionovici Karpunici-Braven (fostul comandant al diviziei 40 şi al corpului de armată 12, care a murit de curând, lăsând în urmă o seamă de manuscrise neterminate şi răzleţe), pe Kolîma s-a instituit cel mai atroce regim de alimentaţie, muncă şi pedepse. De-ţinuţii flămânzeau atât de cumplit, încât la izvorul Zarosşi au mâncat leşul unui cal, care după ce zăcuse, în iulie, mai mult de o săptămână, duhnea, colcăind de muşte şi viermi. La mina Utin, zekii au mâncat o jumătate de butoi de solidal, un lubrifiant adus pentru roţile roabelor. La Mâl-ga se hrăneau cu licheni, ca renii.

— Când trecătorile erau blocate de nămeţi, la minele îndepărtate se dădea doar câte o sută de grame de pâine pe zi, fără ca raţiile nedistribuite să mai fie recuperate vreodată.

— Mulţi mierlitori (2), incapabili să se ţină pe picioare, erau târâţi la lucru în sănii trase de alţi mierlitori, ceva mai puţin ramoliţi. Deţinuţii care rămâneau în urma coloanei erau bătuţi cu ciomege şi hărtăniţi de câini. La

lucru, pe un ger de minus 45 de grade, zekii n-aveau voie să-şi aprindă un foc şi să se încălzească (şuţilor le era îngăduit). Karpunici a încercat pe propria-i piele „forajul manual la rece”, cu o foreză din oţel de doi metri, ca şi transportul „turbelor” (pământ amestecat cu pietriş şi pietre eratice), la 50 de grade sub zero, cu sănii la care erau înhămaţi câte patru oameni (săniile erau făcute din lemn încă verde şi lăturoaie; îi însoţea, mânându-i cu parul, ca pe vite, un al cincilea, un borfaş „responsabil cu realizarea planului”.

— Pe cei ce nu-şi îndeplineau normele (ce înseamnă că nu şi le îndeplineau? Tot ce lucrau Cincizeci şi Obţii era trecut fraudulos la activul borfaşilor) şeful lagpunktului, Zeldin, îi pedepsea în felul următor: iarna, în abataj, erau dezbrăcaţi la piele, udaţi bine cu apă rece, după care n-aveau decât să alerge aşa până în lagăr; vara, după inevitabila despuiere, li se legau mâinile la spate de o prăjină comună şi, astfel imobilizaţi, erau expuşi norilor de ţânţari (gardianul avea plasă de protecţie). În sfârşit, deţinuţii erau pur şi simplu bătuţi cu patul puştii şi apoi azvârliţi la izolator.

Pe Mâlga (o anexă a OLP-ului Elgheii), unde şef era unul Gavrik, pentru femeile care nu-şi îndeplineau norma, aceste pedepse erau mai blânde: iarna – pur şi simplu un cort neîncălzit (din care, însă, măcar puteai ieşi, alergând, ca să te încălzeşti, în jurul lui), iar vara – în fâneţe, la cheremul ţânţarilor, într-o colibă din nuiele neapărată în niciun fel (amintirile fostei deţinute Sliozberg).

Nimic nou în toate astea, mi se va obiecta, şi niciun fel de progres: o întoarcere primitivă de la zgomotos-educaţi vele canale, la sincerul Solovki. Aş! Dar dacă e o triadă hegeliană: Solovki-Belomor-Kolâma? Teză-antiteză-sinteză? O negare – dar o negare îmbogăţită – a negaţiei?

Bunăoară, caretele morţii parcă nu existau pe Solovki? Iată cum se petreceau lucrurile, după cum

povesteşte în amintirile lui Karpunici, la izvorul Maris (kilometrul 66 al traseului Srednekan). Vreo zece zile, şeful răbda neîndeplinirea normei. Abia în a zecea zi îi băga pe deţinuţi la izolator, cu raţie disciplinară, dar continuând să îi scoată la lucru. Pe cei care nici acum nu-şi făceau normele, îi aştepta careta: o cuşcă de 5 xăx1, 8 metri, din trunchiuri brute, fixate împreună cu scoabe de construcţie, pusă pe o sanie tractată. O uşiţă, ferestre defel, iar înăuntru nimic, niciun fel de pat. Seara, cei mai vinovaţi, îndobitociţi deja şi indiferenţi, erau scoşi din izolatorul disciplinar, înghesuiţi în caretă, închişi cu un lacăt enorm şi duşi cu tractorul la 3 – 4 kilometri de lagăr, într-un defileu. Dinăuntru răsunau strigăte disperate, dar tractorul se decupla de sanie şi plecă. După o zi şi o noapte, se deschidea lacătul şi cadavrele erau azvârlite afară. Viscolul avea să le acopere curând.

Vara, în subtaberele de lucru, izolatorul era adeseori o simplă groapă săpată în pământul îngheţat (de felul celor în care iakuţii îşi păstrează cu succes proaspete rezervele de peşte şi carne). Groapa era astupată cu buşteni şi, dacă nu se săpase destul de adânc, deţinutul nici nu se putea ridica în picioare cât era de lung, ci stătea aplecat, cu sudoarea curgându-i râuri pe trup. (Să se aşeze, fireşte, nu era chip din pricina înghesuielii.)

În Lagpunktul Expediţionar al Direcţiei Sud, neîndeplinirea normei se pedepsea şi mai simplu: şeful OIP-ului, Grigoriev, venea la mină înar-mat cu pistoletul, împuşcând zilnic doi-trei codaşi (amintirile lui Thomas Zgovio).

Sub aspect exterior, înăsprirea regimului pe Kolîma a fost marcată de faptul că şef al USVITL – agului (Direcţia lagărelor din Nord-Est) a fost numit Garanin, iar şef al Dalstroi-ului, în locul comandantului diviziei de puşcaşi letoni E. Berzin – Pavlov. (De fapt, nişte permutări întru totul inutile, făcute din cauza suspiciunii lui Stalin. De ce

nu ar fi putut satisface noile exigenţe vechiul cekist Berzin şi compania? Când ar fi fost să se tragă, nici lor nu le-ar fi tremurat mâna.)

Atunci au fost anulate (pentru Cincizeci şi Opt) şi ultimele zile de odihnă (erau prevăzute trei pe lună, dar se dădeau cu ţârâita, iar pe timp de iarnă, când se stătea prost cu normele, nu se dădeau deloc), programul de lucru a fost prelungit, vara, la paisprezece ore, zilele cu geruri de 45 şi 50 de grade au fost declarate lucrătoare, întocmindu-se procese-verbale de scutire doar pentru cele în care temperatura cobora sub 55 de grade. Prin abuzul unor şefi, oamenii erau scoşi la lucru şi pe geruri de 60 de grade. (De altfel, mulţi kolâmezi nici nu-şi amintesc să fi văzut vreun termometru în lagpunktele lor.) La mina Gornîi, refractarii erau legaţi cu funia de sănii (din nou un plagiat după Solovki) şi târâţi aşa până la mină. Şi se mai instituise ca regulă pe Kolîma că escorta nu are doar sarcina de a-i păzi pur şi simplu pe deţinuţi, ci răspunde de îndeplinirea planului, aşadar, nu trebuie să moţăie, ci să-i îmboldească fără întrerupere.

Să nu uităm scorbutul, care n-avea nevoie de niciun fel de şefi ca să-i secere pe oameni.

Dar toate acestea li s-au părut autorităţilor prea puţin, un regim insuficient de dur, numărul deţinuţilor nu scădea îndeajuns. Şi au început „execuţiile Garanin” – asasinatele făţişe. Uneori în duduitul tractoarelor, alteori şi fără. Numeroase lagpunkte au ajuns faimoase prin execuţiile şi imensele lor gropi comune: şi Orotukanul, şi izvorul Poliarnîi, şi Svisto-pleasul, şi Annuşka, şi chiar lagărul agricol Dukcea. Dar cele mai ilustre în materie rămân mina Zolotistîi (şef de lagpunkt Petrov, ofiţeri operativi Zelenkov şi Anisimov, şef de mină Barkalov, şeful secţiei raionale a NKVD – Burov) şi Serpantinka. La Zolotistîi brigăzile erau scoase din abataj ziua în amiaza mare, deschizându-se focul asupra lor, la grămadă. (Asta

nu pentru a se înlocui execuţiile nocturne; acelea erau alte loturi.) Lui Nikolai Andreevici Aglanov, şeful luglag-ului, îi plăcea ca, făcându-şi apariţia la apel, să aleagă câte o brigadă mai recalcitrantă; ordona ca deţinuţii să fie duşi undeva mai la o parte şi-şi descărca el însuşi pistoletul în oamenii speriaţi şi înghesuiţi, însoţindu-şi împuşcăturile cu strigăte de bucurie. Cadavrele nu erau îngropate. Abia în mai, când se descompuneau, nevolnici rămaşi în viaţă erau chemaţi să le îngroa-pe, pentru o raţie suplimentară, dreasă chiar şi cu puţin spirt La Serpan-tinka erau împuşcaţi în fiecare zi câte 30 – 50 de oameni, într-un şopron din apropierea izolatorului. Apoi cadavrele erau cărate cu sănii trase de tractoare în spatele vulcanului noroios. Tractorişti, încărcătorii de cadavre şi groparii locuiau într-o baracă separată. După împuşcarea lui Garanin, au fost împuşcaţi şi ei, până la unul. Tot aici se folosea şi o altă tehnică: deţinutul era dus lângă un puţ de exploatare adânc şi împuşcat în ureche sau în ceafă. (Nimeni nu pomeneşte de vreo rezistenţă.) Serpantinka a fost închisă, izolatorul în chestiune a fost ras de pe suprafaţa pământului, ca şi tot ce amintea de execuţii: chiar şi puţurile cu pricina au fost astupate. * La minele unde execuţiile nu se făceau pe faţă, numele de familie ale celor ucişi erau citite public ori trecute cu majuscule pe mici afişe, având în dreptul lor motivaţia, scrisă cu minuscule: „pentru agitaţie contrarevoluţionară”, „pentru ultragierea escortei”, „pentru neîndeplinirea normei”.

Execuţiile erau suspendate la răstimpuri pentru că planul la extracţia de aur se ducea de râpă, iar Marea Ohotsk, îngheţată, nu permitea adu-cerea unor noi loturi de deţinuţi. (M.I. Kononenko, de pildă, a aşteptat pe Serpantinka mai bine de jumătate de an să fie împuşcat, dar a rămas în viaţă.)

Înăsprirea regimului s-a făcut simţită şi prin majorarea termenelor de condamnare. Gavrik, pe Mâlga,

regiza cu asemenea ocazii un adevărat spectacol: gardieni călări mergeau înainte cu făclii în mână (era noapte polară), târând după ei prin zăpadă deţinuţii legaţi cu funii, ca să ia cunoştinţă de noile lor dosare, la secţia raională a NKVD (30 de kilometri). În alte lagpunkte lucrurile se petreceau cât se poate de prozaic: Secţiile de cercetări penale răsfoiau cartotecile: cei cărora le expirau curând condamnările nechibzuit de scurte erau convocaţi în pachete de câte 80 – 100 de oameni o dată şi li se trântea câte un nou decar (R.V. Retz).

Eu aproape că exclud Kolîma din cuprinsul acestei cărţi. Kolîma reprezintă, pe Arhipelag, un continent aparte şi merită să i se consacre istori-siri aparte. De altfel, Kolîma a şi avut „noroc”: acolo a supravieţuit Varlam Şalamov, care a scris deja, despre cele îndurate, destul de mult; acolo au supravieţuit Evghenia Ghinzburg, O. Sliozberg, N. Surovţeva, N. Grankina şi alţii – şi toţi şi-au scris memoriile. ** Îmi voi îngădui doar să inserez aici câteva rânduri scrise de V. Şalamov despre execuţiile Garanin:

„Multe luni la rând, zi şi noapte, la apelurile de dimineaţă şi de seară, ni se citeau ordine conţinând liste nesfârşite cu împuşcaţi. Pe gerul de 50 de grade sub zero, fanfara alcătuită din deţinuţi de drept comun cânta înainte şi după citirea fiecărui ordin. Făclii cu benzină, fumegânde, sfâşi-au bezna… Hârtia subţire pe care era scris ordinul se acoperea cu brumă, şi acela dintre şefi care-i dădea citire mătura fulgii de pe foaie cu mâneca, pentru a putea distinge şi răcni următorul nume de împuşcat” Aşa a încheiat Arhipelagul cel de al doilea cincinal, intrând.

În 1954, la Serpantinka au fost descoperite zăcăminte industriale de aur (anterior nu se ştia de existenţa lor). Şi a trebuit să se minerească printre oseminte omeneşti: aurul e mai scump.

** Cum se explică o asemenea abnundenţă, în vreme

ce memorii nekolâmeze aproape că nu există? Oare pentru că pe Kolîma a fost dusă într-adevăr floarea lumii penitenciare? Sau, oricât ar părea de straniu, pentru că în lagărele „apropiate” mortalitatea era mai mare?

care va să zică, în socialism.

* * *

Izbucnirea războiului a zguduit autorităţile insulare; desfăşurarea lui a fost la început de aşa natură, încât putea antrena naufragiul întregului Arhipelag, dacă nu chiar şi tragerea la răspundere a aparatului diriguitor de către cei puşi la muncă. Judecând după impresiile zekilor din diferite lagăre, această turnură a evenimentelor i-a determinat pe patroni să adopte două atitudini diferite. Unii, mai prevăzători ori mai laşi, au îmblânzit regimul, începând să le vorbească deţinuţilor aproape curtenitor, mai cu seamă în primele săptămâni, marcate de înfrângeri militare. Alţii, mai îndărătnici şi mai înrăiţi, au găsit cu cale să le administreze Cincizeci şi Opţilor un tratament şi mai dur, şi mai feroce, ca pentru a-i face să întrevadă moartea înainte de orice eliberare. În majoritatea lagărelor, deţinuţii nici n-au fost anunţaţi la 22 iunie că începuse războiul – predilecţia noastră irepresibilă pentru secretoşenie şi minciună! – zekii au aflat vestea abia luni, 23 iunie, de la cei cu dispensă de escortă ori de la civili. În lagărele unde exista radioficare (Ust-Vâm, multe locuri din Kolîma), ea a fost suspendată pe toată perioada insucceselor noastre militare. În acelaşi Ustvâmlag, deţinuţilor li s-a interzis pe neaşteptate să trimită scrisori acasă (dar de primit puteau primi), încât unele rude au dedus că destinatarii fuseseră împuşcaţi. În unele lagăre (presimţindu-se, instinctual, orientarea viitoarei politici penitenciare) Cincizeci şi Obţii au fost izolaţi de „comuni” în zone speciale, păzite cu străşnicie; în foi-şoarele de pază au fost instalate mitraliere, ba uneori zekilor încolonaţi pentru apel li se vorbea cam aşa: „Sunteţi ostateci aici!

(Ah, cum mai fâsâie încă şampania războiului civil! Cât de greu se uită asemenea vorbe şi cât de iute vin pe limbă!) Dacă Stalingradul cade, vă împuşcăm pe toţi!". Vă puteţi imagina starea de spirit a zekilor când încercau să afle ce spuneau buletinele de ştiri – mai rezistă Stalingradul, ori a fost făcut una cu pământul? Pe Kolîma, în asemenea zone speciale au fost concentraţi nemţii, polonezii şi crema Cincizeci şi Opţilor. Dar marea majoritate a polonezilor au început să fie, aproape imediat (august 1941), eliberaţi.*

Pretutindeni pe Arhipelag (odată deschise plicurile cu instrucţiuni pentru caz de mobilizare), încă din primele zile de război s-a sistat eliberarea Cincizeci şi Opţilor. S-au înregistrat chiar cazuri când oameni deja eliberaţi au fost întorşi din drum. La Unta, la 23 iunie, un grup de eliberaţi se afla deja în afara zonei, aşteptând trenul, când escorta i-a ia silit să se întoarcă în lagăr, mai şi răcnind la ei: „Din cauza voastră a început răz

Din Zolotistîi au fost puşi în libertate 186 de polonezi (din cei două mii o sută aduşi aici cu un an în urmă.) Ei au nimerit în armata lui Sikorski, în Occident, unde, pesemne, au povestit destule despre mina aceea. În iunie 1942, lagărul a fost desfiinţat.

boiul!" Karpunici a primit foaia de eliberare pe 23 iulie dimineaţa, dar nu a apucat să treacă de postul de gardă al lagărului: a fost deposedat de ea prin viclenie: „Ia arată-ne-o şi nouă!" Le-a arătat-o, şi a rămas în lagăr încă 5 ani. Adică până la o nouă dispoziţie specială. (Războiul se sfârşise deja, dar în multe lagăre era interzis şi să te duci la Secţia de cercetări penale ca să întrebi când vei fi, totuşi, eliberat. Explicaţia e că, după război, câtăva vreme Arhipelagul a dus lipsă de oameni şi numeroase direcţii locale, chiar şi după ce Moscova autorizase eliberările, emiteau propriile lor „dispoziţii speciale", pentru a-şi conserva forţa de muncă. Tocmai în acest fel a fost reţinută la Karlag E.M. Orlova, care nu a mai apucat să-şi vadă

mama pe patul de moarte.)

Odată cu începutul războiului (în conformitate, pesemne, cu aceleaşi instrucţiuni pentru caz de mobilizare), în lagăre au fost reduse raţiile de hrană. Cu fiecare an, se înrăutăţeau şi alimentele însele: legumele au fost înlocuite cu sfeclă furajeră, crupele – cu borceag şi tărâţe. (Kolîma era aprovizionată din America (3) şi acolo, dimpotrivă, pe alocuri a apărut pâinea albă.) Dar la exploatările importante, din pricina anemierii arestaţilor, scăderea productivităţii a fost atât de drastică (de 5 până la 10 ori), încât s-a socotit oportun să fie reintroduse normele de alimentaţie de dinainte de război. Multe unităţi productive din lagăre primeau comenzi pentru apărare şi directorii descurcăreţi ai unor asemenea fă-bricuţe reuşeau să le asigure zekilor cantităţi suplimentare de alimente pe seama gospodăriilor anexe. Unde se plătea vreo retribuţie, la preţurile de piaţă din timpul războiului ea însemna (30 de ruble) mai puţin de un kilogram de cartofi pe lună.

Dacă l-ai fi întrebat pe vreun deţinut din lagăr de pe vremea războiului care e ţelul lui cel mai înalt, final şi cu desăvârşire de neatins, ţi-ar fi răspuns: „să mănânc o dată pâine neagră pe săturate şi să mor”. În anii de război, aici au fost îngropaţi nu mai puţini oameni decât pe front, numai că n-au fost celebraţi de poeţi. L.A. Komogor, făcând parte dintr-o „echipă de debili”, a prestat, toată iarna anului 1941 – 42, această muncă uşoară: împacheta în astereli funerare din patru scânduri câte doi morţi, goi, unul cu picioarele la capul celuilalt – 30 de lăzi pe zi. (Pesemne, lagărul era unul „apropiat”, de mai trebuiau şi împachetaţi.)

Primele luni de după invazie au trecut, şi ţara a început să se adapteze la viaţa de război: cine trebuia – pleca pe front, cine trebuia – se fofila în spatele frontului, cine trebuia – stătea la cârmă şi se dregea după beţie. Aşa

şi în lagăre. S-a văzut că sperietura fusese de pomană, că totul stă trainic la locul lui şi că maşinăria, o dată pornită, va strivi fără greş orice îi stă în cale. Cei care la început cochetaseră cu zekii au fost cuprinşi de turbare, nemaicunoscând nici măsură, nici oprelişti. Era clar că formele vieţii de lagăr fuseseră bine statornicite de la bun început şi aveau să rămână aşa pe vecie.

Dacă şapte epoci ale lagărelor îşi vor disputa în faţa dumneavoastră întâietatea: care anume a fost cea mai cumplită pentru oameni, acordaţi preferinţă perioadei războiului. De altfel, aşa se şi spune: cine n-a făcut lagăr în timpul războiului nu ştie ce-i lagărul.

Iarna ’41—42, lagpunktul Veatlag: numai în barăcile inginerilor şi tehnicienilor şi în atelierele mecanice mai licăresc câteva scântei de viaţă; restul – un cimitir îngheţat (şi Veatlag-ul se ocupă tocmai de aprovizionarea căii ferate Perm cu lemne de foc).

Iată ce înseamnă lagărele din timpul războiului: muncă mai multă – mâncare mai puţină – combustibil mai puţin – îmbrăcăminte mai proastă – legi mai feroce – pedepse mai aspre, dar nici asta nu e încă totul. Protestele în exterior le-au fost interzise dintotdeauna zekilor, dar războiul i-a lăsat şi fără dreptul de a se plânge în interiorul lagărului. Orice lepădătură cu epoleţi, care se ascundea de front, îţi putea bâţâi degetul sub nas, dăscălindute: „Dar pe front cum mor oamenii?… Dar în ţară cum se lucrează?… Dar la Leningrad câtă pâine se dă?…” Şi, nici măcar în sinea ta, n-aveai ce să-i răspunzi. Da, şi pe front oamenii mureau, acoperiţi de zăpadă. Da, şi în ţară oamenii se speteau muncind şi flămânzeau. (Şi frontul muncii din ţară, unde erau aduse cu forţa din sate fetele nemăritate, cu tăierile lui de pădure, cu cele şapte sute de grame de pâine ale lui şi cu spălătura de vase numită mâncare caldă, era demn de orice lagăr.) Da, în Leningradul blocat, raţia de hrană era şi mai mică decât cea din carcerele lagărelor. În

timpul războiului, tumoarea canceroasă a Arhipelagului s-a comportat ca (ori s-a dat drept) un organ necesar şi important al organismului rus – căci şi ea lucra pentru front! şi de ea depindea victoria! – şi toate acestea aruncau o falsă lumină justificatoare asupra valurilor de sârmă ghimpată, asupra cetăţeanului gardian care-ţi făcea cu degetul, încât, devenit o celulă putredă a acestei tumori, erai lipsit şi de ultima plăcere – aceea de a muri blestemând.

Pentru Cincizeci şi Opt, lagărele din timpul războiului au fost deosebit de crâncene datorită administrării celui de al doilea termen, ameninţare ce le atârna deasupra capetelor mai cumplită decât orice tăiş de secure. Pentru a se salva de front, ofiţerii operativi descopereau în pustietăţile pământului, în subtaberele de muncă ale lagărelor, conspiraţii cu complicitatea burgheziei mondiale, planuri de revoltă armată şi evadări în masă. „Marile scule" ale GULag-ului, ca Iakov Moiseevici Moroz, tartorul de la Uhptecilag, încurajau în mod deosebit în lagărele lor activitatea de anchetă judiciară. (Oare nu pentru că el însuşi fusese odinioară anchetator? Dar la un interogatoriu omorâse un arestat, încasase un decar de drept comun, o muncă administrativă în lagăr, iar apoi fusese amnis-tiat.) La Uhptecilag curgeau ca dintr-un sac fără fund condamnările la împuşcare şi la 20 de ani: „pentru instigare la evadare", „pentru sabo-taj". Fără a mai vorbi de cei pentru care n-a fost nevoie de niciun tribunal, de cei al căror destin era decis de configuraţii astrale: Sikorski i-a displăcut prin ceva lui Stalin, şi, într-o noapte, treizeci de polonezi au fost înşfăcaţi de pe Elghen şi împuşcaţi.

Au fost mulţi zeki – nu e o născocire, ci purul adevăr – care încă din primele zile de război au depus cereri, rugând să fie trimişi pe front. Având pe limbă gustul celei mai dense concentraţii de duhoare pestilenţială pe care o

pot exala lagărele, iată-i cerând să fie trimişi pe front, ca să apere acest sistem şi să moară pentru el într-o companie disciplinară! („Iar dacă rămân în viaţă, mă voi întoarce să-mi ispăşesc condamnarea până la capăt”…) Ortodocşii ne asigură astăzi că ei au fost aceia. Au fost şi dintre ei (şi dintre troţkiştii care supravieţuiseră execuţiilor), dar nu prea mulţi: în cea mai mare parte ei se aciuiseră (nu fără concursul autorităţilor comuniste) prin ungherele călduţe ale lagărelor, unde se putea reflecta, judeca, rememora şi aştepta. Or, într-o companie disciplinară nu era chip să-ţi păstrezi capul pe umeri mai mult de trei zile. Nu era un elan ideologic, ci o chemare a inimii, foarte în firea rusului: mai bine să mori la aer curat, decât în văgăuna asta împuţită! Să te desfăşori în voie, să fii pentru scurtă vreme „ca toţi ceilalţi”, nu un decăzut din drepturile civile. Să scapi de stătuta disperare de aici, de spectrul celui de-al doilea termen, de această moarte mută. Iar pentru alţii şi mai simplu, dar câtuşi de puţin dezonorant: acolo, pe front, cu moartea mai vedem noi cum o să fie, dar până una alta te îmbracă, îţi dau de mâncare, poate şi ceva de băut, te plimbă cu trenul, te mai poţi uita pe geamul vagonului, poţi schimba ocheade cu fetele prin gări. Mai era şi blajina iertăciune: cât de urât v-aţi purtat voi – iar noi, uite!

Dar statul nu vedea niciun sens economic sau organizatoric în aceste rocade gratuite: unii din lagăr pe front, am de pe front în lagăr. Pentru fiecare era hotărât un cerc al vieţii şi al morţii; dacă din primul ciur ai căzut neghină, neghină trebuia să crăpi. Uneori erau luaţi pe front „comuni” cu condamnări scurte, dar nu în companii disciplinare, fireşte, ci în armata obişnuită, activă. Foarte rar, dar s-au înregistrat cazuri când au fost acceptaţi şi Cincizeci şi Opt. Dar Gorşunov Vladimir Serghe-evici, bunăoară, scos din lagăr în ’43 pentru a fi trimis pe front, la sfârşitul războiului a fost expediat îndărăt cu o

condamnare suplimentară. Erau deja stigmatizaţi, şi pentru cekistul din unitatea militară era mai simplu să-i căşuneze pe ei, decât pe vreo prospătură.

Pe de altă parte, autorităţile din lagăre nici nu neglijau cu totul acest imbold patriotic. Cu cei de la tăierile din pădure nu prea aveau spor, dar apelurile de genul „Să dăm cărbune peste plan – lumină pentru Leningrad!”, „Să ajutăm unităţile de gardă de pe front livrând mai multe mine!” – prindeau pe alocuri, spun martorii oculari. Arseni Farmakov, om respectat şi cât se poate de echilibrat din fire, povesteşte că în lagărul lui se muncea cu multă însufleţire pentru front; avea de gând să şi scrie despre asta. Zekii s-au simţit jigniţi când li s-a interzis să colecteze bani pentru o coloană de tancuri („Djidineţ”).*

Cât despre recompense, ele sunt binecunoscute, au fost anunţate imediat după război: pentru dezertori, şuţi şi borfaşi – amnistia; Cincizeci şi Obţii – în Lagărele Speciale.

Şi cu cât se apropia sfârşitul războiului, cu atât mai crâncen devenea regimul pentru Cincizeci şi Opt. Pentru a demonstra acest lucru nu e nevo-le să ne aventurăm până la capătul lumii – în lagărele din Kolîma ori de la Djida. Chiar la porţile Moscovei, aproape în perimetrul oraşului, la Hovrino, funcţiona o mică fabrică ţinând de Direcţia economică a NKVD, iar pe lângă fabrică un lagăr cu regim sever comandat de Mamulov – un tartor atotputernic, pentru că fratele lui era şeful de cabinet al lui Beria. Acest Mamulov înşfăca pe cine îi tuna din tranzitul de la Krasnaia Presnea, iar în micul lui lagăr impunea ce regim îi plăcea. Bunăoară, întâlnirile cu rudele (larg autorizate în toate lagărele din apropierea Moscovei) se desfăşurau prin două rânduri de grilaje, ca la închisoare. Şi în cazărmi domnea aceeaşi rânduială de puşcărie: becuri puternice arzând zi şi noapte, supravegherea neîntreruptă a somnului, pentru ca în nopţi-le friguroase oamenii să nu se

acopere cu pufoaicele (aceştia erau treziţi), în carcere – cimentul gol şi altceva nimic, tot ca în orice închisoare care se respectă. Dar nicio pedeapsă administrată unui deţinut nu-i făcea plăcere, dacă pe deasupra şi înainte de a o pune în aplicare nu-i scotea vinovatului borşul pe nas. Foarte la modă erau în lagărul lui şi incursiunile nocturne ale gardienilor (bărbaţi) în baracamentele femeilor, de câte 450 de locuri. Năvăleau pe neaşteptate cu chiote sălbatice şi răcnind comanda: „Dre-e-pţi, lângă paturi!”. Femeile, pe jumătate dezbrăcate, săreau de pe priciuri şi gardienii le percheziţionau pe ele însele şi aşternuturile lor cu meticuloasă grijă, necesară pentru descoperirea unui ac sau a unui bileţel de amor. Pentru orice obiect nepermis – car-cera. În schimbul de noapte, mecanicul-şef, Şklinik, bântuia prin ateliere încovoiat ca o gorilă, şi, de cum băga de seamă că vreunul aţipea, îşi scutura capul de somn ori închidea pentru o clipă ochii, îşi făcea vânt şi azvârlea după el cu o piesă brută, cu un cleşte sau cu o bucată de fier.

Acesta era regimul cucerit de zekii din lagărul Hovrino prin munca lor pentru front: de-a lungul întregului război aici s-au fabricat mine. Pentru acest profil, mica uzină fusese adaptată şi utilată de un inginer din rândul deţinuţilor (din păcate, martorii nu-şi pot aminti cum îl chema, dar numele lui cu siguranţă nu va pieri), care înfiinţase şi un birou de pro

Acest lucru necesită o explicaţie complexă, ca şi întregul război sovieto-german. Deceniile trec unul după altul. Nici nu apucăm bine să ne regăsim şi să ne înţelegem pe noi înşine într-un strat temporal, când – ca o altă cenuşă – se aşterne următorul. Nici într-un deceniu nu a existat libertatea informaţiei şi informaţie nepoluată şi – între două şo-curi-oamenii nu apucau să înţeleagă nici propria lor viaţă, nici viaţa celorlalţi, nici evenimentele.

Iectare. Inginerul fusese închis în temeiul articolului

58 şi făcea parte din acea specie de oameni detestabilă pentru Mamulov, care nu renunţă la opiniile şi convingerile lor. Şi pe acest nemernic Mamulov trebuia să-l rabde! Dar la noi nu există oameni de neînlocuit! Şi când producţia a fost pusă cât de cât pe picioare, peste inginerul nostru, de faţă cu proiectanţii din birou (intenţionat de faţă cu ei! – să ştie toţi, să povestească! – ei bine, iată că noi chiar asta facem) au dat năvală Mamulov şi încă doi gealaţi, l-au înşfăcat de barbă, l-au trântit pe podea, l-au izbit cu cizmele până l-au umplut de sânge, după care l-au expediat la Butârki, unde avea să se aleagă cu o nouă condamnare, pentru afirmaţii politice indezirabile.

Acest lagăr mic şi drăguţ era situat la cincisprezece minute de mers cu trenul electric de Gara Leningrad. Apropierea e tristă, dar există.

(Zekii novici care eşuau în lagărele din apropierea Moscovei se cramponau de ele, fie că aveau, fie că n-aveau rude în Capitală: aici ţi se părea, totuşi, că nu te rupi de lume, dispărând în bezna aceea îndepărtată şi fără întoarcere, că eşti, de bine de rău, la liziera civilizaţiei. Dar nu era decât o autoamăgire. În aceste lagăre şi alimentaţia era mai proastă, sub pretextul că majoritatea deţinuţilor primeau pachete, ba nu se dădea nici măcar lenjerie. Şi, lucrul cel mai rău, veşnic deconcertante ţine-te (4) despre etape îndepărtate se învolburau deasupra acestor lagăre; o viaţă agitată, pe muchie de cuţit: nu puteai fi sigur că vei petrece în acelaşi loc nici măcar că următoarele douăzeci şi patru de ore.)

* * *

În asemenea forme împietreau insulele Arhipelagului, dar nu trebuie crezut că, împietrind, ele încetau să mai dea naştere la metastaze.

În 1939, în ajunul războiului cu Finlanda, lagărul Solovki, această alma mater a Arhipelagului, situat acum prea aproape de Occident, a fost strămutat pe căile

maritime nordice, deţinuţii ajungând care pe Novaia Zemlea, care la gurile Eniseiului, unde s-au vărsat în nou-creatul Norillag, ce a ajuns curând să găzduiască 75.000 de oameni. Atât de mă-lign a fost Solovki, încât chiar murind a mai produs o ultimă metastază – şi ce metastază!

De anii din preajma războiului ţine şi cucerirea de către Arhipelag a deşerturilor nepopulate din Kazahstan. Se întinde ca o caracatiţă cuibul lagărelor din Karaganda, se implantează fecunde metastaze în Djez-kazganul cel cu otrăvitoare ape cuprifere, în Mointi, în Balhaş. E semă-nat cu lagăre şi nordul Kazahstanului.

Neoplasme se tumefiază în regiunea Novosibirsk (lagărele Mariinsk), în ţinutul Krasnoiarsk (lagărele din Kansk, Kraslagul) în Hakassia, în Bureat-Mongolia, în Uzbekistan, până şi în Gornaia Şoria.

Nu contenesc să prolifereze febleţea Arhipelagului, Nordul rusesc (Ust-Vâmlag, Nâroblag, Usollag), şi Uralul (Ivdellag).

În această enumerare sunt multe omisiuni. A fost de ajuns să scriu „Usollag”, ca să-mi aduc aminte că şi la Usolie, lângă Irkutsk, exista un lagăr.

Dar pur şi simplu nu era regiune din ţinuturile Celeabinskului ori Kuibî-şevului care să nu-şi prăsească propriile lagăre.

Metoda transformării aşezărilor ţărăneşti în lagăre a fost aplicată şi după deportarea nemţilor din Povoljie (5): sate întregi, aşa cum erau, au fost înglobate în zone, devenind lagăre agricole. (Lagărele agricole Kamensk, dintre Kamîşin şi Engels).

Îi prezentăm cititorului scuze pentru numeroasele lacune ale acestui capitol: peste o întreagă epocă a Arhipelagului am aruncat doar o mică punte şubredă, pur şi simplu pentru că n-am izbutit să adunăm mai mult material. Iar chestionare prin radio n-am avut cum difuza.

Aici, pe firmamentul Arhipelagului descrie din nou o

buclă sofisticată steaua purpurie a lui Naftali Frenkel.

Masochistul an 1937 (6), nu l-a ocolit nici pe Frenkel: comandant al BAMLag-ului, general NKVD, Frenkel e băgat din nou la Lubianka, închisoare pe care o cunoştea deja. Dar Naftali nu osteneşte să râvnească la un post în care să-şi poată demonstra fidelitatea, nici înţeleptul Dascăl să caute asemenea slujbaşi. Începe ruşinosul şi dezastruosul război cu Finlanda. Stalin îşi dă seama că nu e pregătit, că nu are căi de comunicaţie cu armata pe care o azvârlise în zăpezile Kareliei. Îşi aminteşte de inventivul Frenkel şi cere să-i fie adus: acum, imediat, în această iarnă cumplită, fără niciun fel de pregătiri, fără a dispune nici de planuri, nici de depozite, nici de drumuri pentru transportul auto, trebuie construite în Karelia trei căi ferate – una de rocadă şi două de acces – care să fie gata în trei luni, căci e ruşinos pentru o mare putere să aibă de furcă atâta vreme cu mopsul finlandez. Pur episod de basm: împăratul cel rău îi comandă vrăjitorului cel rău ceva irealizabil şi inimaginabil. Şi marele conducător al socialismului întreabă: „Se poate?” Iar radiosul comerciant şi traficant de valută răspunde: „Da!”

Dar pune propriile lui condiţii:

1) complet detaşat de GULAG, să se întemeieze un nou imperiu zek, un nou Arhipelag, autonom, GULJDS (guljedees) – Direcţia Generală a Lagărelor de Construcţii Feroviare, iar în fruntea acestui Arhipelag să fie pus el, Frenkel;

2) toate resursele pe care va pune ochii să fie la dispoziţia lui (nu mai suntem la Belomor!);

3) pe timpul acestui travaliu în regim de urgenţă, GULJDS părăseşte sistemul socialist, cu evidenţele lui care scot din răbdări pe oricine. Frenkel nu dă socoteală nimănui. El nu întinde corturi, nu amenajează lagpunkte. Niciun fel de raţii, „mese” şi „marmite”. (Mese şi marmite propuse pentru întâia oară tocmai de el! Numai un geniu

abrogă legile altui geniu!). El trânteşte grămadă în nămeţi alimente dintre cele mai bune, scurte îmblănite şi pâslari, fiecare zek îmbracă ce pofteşte şi se ghiftuieşte cât vrea. Doar mahorca şi spirtul vor rămâne în mâinile ajutoarelor lui şi vor trebui câştigate prin muncă!

Marele Strateg e de acord. ŞI GULJDS-ul e creat! Sciziune peArhi pelag? Aş: Arhipelagul nu face decât să devină mai puternic şi mai populat, apropiindu-şi ţara în ritm şi mai alert.

Cu căile ferate careliene Frenkel nu ajunge totuşi, la potou; Stalin hotărăşte să încheie războiul prin remiză. Dar GULJDS-ul se consolidează şi creşte. El primeşte noi şi noi comenzi (deja cu evidenţele şi rânduielile obişnuite): o linie de rocadă de-a lungul frontierei persane, apoi linia ce urmează cursul Volgăi de la Sâzran la Stalingrad, apoi „Calea moartă", de la Salehard la Igarka, şi BAM-ul propriu-zis: de la Taişet la Bratsk şi mai departe.

Mai mult, ideea lui Frenkel face mai fecundă însăşi dezvoltarea GULag-ului: se consideră oportun ca şi GULag-ul să fie structurat pe Direcţii lucrative. Întocmai cum Sovnarkomul e alcătuit din comisariate ale poporului, GULag-ul îşi înfiinţează, pentru imperiul său, propriile ministere:

Glavleslag, Glav Promătroi, GULGMP (Direcţia Generală a Lagărelor din Industria Extractivă Metalurgică).

Şi deodată – războiul. Toate aceste ministere ale GULag-ului sunt eva-cuate în diferite oraşe. GULag-ul însuşi eşuează la Ufa, GULJDS – la Viatka. Legătura dintre oraşele provinciale nu mai e la fel de sigură ca legătura radială cu Moscova, şi pentru întreagă prima jumătate a războiului GULag-ul pare a se dezintegra: centrala încetează să mai guverneze tot Arhipelagul, urmând ca fiecare teritoriu periferic al acestuia să cadă în subordinea Direcţiei evacuate acolo. Astfel Frenkel ajunge să conducă

din Kirov (7) întreg Nord-Estul rusesc (pentru că, de fapt, în afară de Arhipelag, acolo nici nu mai era aproape nimic). Dar greşesc cei care vor vedea în acest tablou ceva de genul dezagregării Imperiului Roman; Arhipelagul se va recompune după război într-un organism şi mai viguros.

Frenkel îşi aminteşte vechi amiciţii: el îl convoacă, numindu-l pe un post sus-pus din GULJDS, pe Buhalţev – redactorul-şef al galbenei sale gaze-te „Kopeika" din Mariupolul prerevoluţionar, ai cărui confraţi jurnalişti fie fuseseră împuşcaţi, fie erau risipiţi în cele patru zări.

Frenkel avea aptitudini remarcabile, şi nu numai pe tărâm comercial sau organizatoric. Aruncându-şi privirea pe o coloană de cifre, era capabil să le facă suma în minte, îi plăcea să se laude că recunoaşte după chipuri 40 de mii de deţinuţi, putând debita pe loc numele, prenumele, numele patronimic, articolul de cod penal şi condamnarea fiecăruia (în lagărele lui exista regula de a se raporta aceste date personale la apropierea marilor şefi). Se descurca întotdeauna fără inginer-şef. Când i se prezenta planul unei staţii de cale ferată, se grăbea să descopere o greşeală, mototolea hârtia, i-o trântea în faţă subordonatului cu pricina şi spunea: „Eşti un măgar, domnule, nu un proiectant!" Avea un glas fonfăit, dar vorbea, de regulă, calm. Ca statură, era mai degrabă scund. Purta o căciulă caucaziană de general, albastră pe faţă şi roşie pe dos, şi, întotdeauna, o tunică de croială militară – un fel univoc de a spune că el era om de stat şi nu intelectual. Îşi făcea veacul, ca odinioară Troţki, într-un tren care bătea tronsoanele de construcţii risipite pe mari distanţe şi cei din caracuda indigenă convocaţi la şedinţe în vagonul lui, epataţi de scaunele vieneze şi mobila capitonată de acolo, erau cu atât mai intimidaţi de reproşurile şi ordinele şefului. Nu intra niciodată în vreo baracă, nu-şi băga nasul în asemenea duhoare – cerea şi pretindea numai muncă. Îi făcea o plăcere deosebită să

telefoneze la diferite obiective noaptea, alimentând astfel legenda că nu doarme niciodată. (De altfel, pe vremea lui Stalin, mulţi înalţi dregători deprinseseră acest năravˎ)

N-a mai fost băgat la puşcărie. A ajuns adjunctul lui Kaganovici, însărci-nat cu problemele construcţiilor capitale feroviare, şi a murit la Moscova în anii ’50, având gradul de general-locotenent. S-a stins de bătrâneţe, în pace şi onor.

Cred că a urât această ţară.

Capitolul 5

PE CE SE SPRIJINĂ ARHIPELAGUL

A FOST ODATĂ, în Extremul Orient, un oraş purtând lealul nume Ţesa-revici. Revoluţia l-a rebotezat în Svobodnîi (1). Cazacii de pe Amur care trăiau acolo au fost dispersaţi şi oraşul devenise pustiu. Trebuia repo-pulat. A fost repopulat: cu deţinuţi şi cu cekiştii care-i păzeau, întreg oraşul Svobodnîi a devenit lagăr (BAM – lag).

Viaţa creează ea însăşi simboluri.

Lagărele nu sunt doar „faţa nevăzută” a vieţii noastre de după revoluţie. Amploarea pe care au căpătat-o a făcut din ele nu un aspect, nu o faţetă, ci un fel de ficat al evenimentelor. Rareori jumătatea noastră de veac s-a afirmat, pe vreun alt tărâm, cu atâta consecvenţă şi atât de până la capăt

Aşa cum fiecare punct e creat de intersectarea a cel puţin două drepte şi fiecare eveniment de interferenţa a cel puţin două necesităţi. Şi la sistemul lagărelor ne-a dus o necesitate economică – necesitate care, lăsată în voia ei, putea conduce tot atât de bine şi la crearea armatei muncitoreşti, numai că s-a interferat cu foarte oportuna fundamentare teoretică a lagărelor. Ele s-au potrivit de parcă erau făcute una pentru alta: şurubul în canelură, capul – în adâncitură.

Şi aşa s-a născut Arhipelagul.

Necesitatea economică s-a manifestat, ca

întotdeauna, pe cât de cinic, pe atât de rapace: statul, hotărât să se pună pe picioare într-un termen scurt (şi aici termenul era cel care conta, în proporţie de trei la unu, ca la Belomor!), fără a consuma nimic venit din exterior, avea nevoie de o forţă de muncă:

a) cât mai ieftină, ba, dacă se putea, gratuită;

b) necapricioasă, pregătită în orice moment să fie transferată dintr-un loc în altul, fără legături de familie, nepretinzând nici locuinţe amenajate, nici şcoli, nici spitale, iar pentru o vreme – nici bucătării, nici băi publice.

O asemenea forţă de muncă putea se putea obţine numai prin înghiţirea propriilor copii.

Cât priveşte fundamentarea teoretică, ea nu s-ar fi putut statua cu atâta coerenţă în pripa acelor ani, dacă nu ar fi fost iniţiată încă în secolul trecut. Engels descoperise că omul nu era produsul apariţiei ideii morale, şi nici al gândirii, ci al muncii fortuite şi fără sens: maimuţa ia o piatră în mână – şi aşa a început totul. Iar Marx, referindu-se la vremuri mai apropiate (Critica programului de la Gotha), a proclamat, cu aceeaşi siguranţă de sine, că unicul mijloc de reeducare a delincvenţilor (e adevărat, de drept comun; nu-l ducea mintea că discipolii lui aveau să-i includă pe deţinuţii politici printre delincvenţi) rezida nu în reflecţiile solitare, nu în autoanaliza morală, nu în căinţă, nu în traversarea an-goasei (care nu erau decât suprastructură), ci în munca productivă. În viaţa lui nu pusese mâna pe un târnăcop, în viaţa lui nu împinsese o roabă, nu săpase la cărbune, nu doborâse arbori, nu ştim dacă se pricepea măcar să taie lemne – dar iată că a aşternut toate astea pe hârtie şi hârtia nu s-a împotrivit.

Pentru continuatori a fost, aşadar, floare la ureche să afirme că a-l sili pe deţinut să trudească zi de zi (uneori câte 14 ore, ca în abatajele Kolîmei) e uman şi duce la corijarea lui. Dimpotrivă, a-i limita detenţia la dimensiunile unei celule, plus curtea închisorii şi grădina de legume, a-i

da posibilitatea ca, în toţi aceşti ani, să citească nişte cărţi, să scrie, să mediteze şi să discute cu ceilalţi deţinuţi înseamnă a-l trata „ca pe o vită” (aceeaşi Critică).

E drept, în zilele fierbinţi de după Octombrie, nimeni nu se încurca în asemenea subtilităţi; şi mai uman părea pur şi simplu să i se tragă individului un glonte în tâmplă. Iar cei care nu erau împuşcaţi, ci expediaţi în primele lagăre, nu erau priponiţi acolo pentru corijare, ci pentru neutralizare, pentru izolare.

Fapt este că au existat şi pe atunci minţi preocupate de teoria represiunii, ca Piotr Stucika (2), iar în „Principiile directoare ale dreptului penal al RSFSR” din 1919 a fost redefinită însăşi noţiunea de pedeapsă. Pedeapsa, se afirma foarte frust aici, nu este nici răzbunare (statul muncitoresc-ţărănesc nu se răzbună pe delincvent), nici răscumpărarea unei vinovăţii (nu poate exista vinovăţie individuală, există doar o cau-zalitate de clasă), ci este o măsură de protecţie pentru salvgardarea orânduirii sociale – o măsură de apărare socială.

Dacă avem de a face cu o „măsură de apărare socială”, atunci e limpede – la război ca la război – că individul trebuie ori împuşcat, ori ţinut în puşcărie. Numai că în această viziune ideea reeducării, pe care, în acelaşi an 1919, tocmai bătuse monedă Congresul al VIII-lea al partidului, îşi cam pierdea din strălucire. Şi, mai cu seamă, devenea de neînţeles: ce să reeduci dacă nu există vină? Căci cauzalitatea de clasă nu putea fi reeducată, nu-i aşa?

Între timp războiul civil s-a terminat. În 1922 au fost promulgate primele coduri sovietice. În 1923 a avut loc „congresul lucrătorilor din penitenciare”. În 1924 au fost elaborate noile „Principii fundamentale ale legis-laţiei penale” – temelia noului Cod Penal din 1926 (care ne-a şi ros cea-fa vreme de treizeci şi cinci de ani), dar proaspăt descoperitele principii, cum că nu există „vină” şi „pedeapsă”, ci „pericol social” şi „apărare socială”, au fost

păstrate…

O abordare mai practică, nimic de zis. O asemenea teorie îţi permite să arestezi orice individ, ţinându-l ostatec pe motiv că e „persoană suspectă” (telegrama lui Lenin către Evghenia Bosch (3)), chiar să deportezi popoare întregi, considerate periculoase (exemplele sunt cunoscute (4)), dar trebuie să fii un jongler de prima mână pentru ca, în aceste condiţii, să mai şi eşafodezi şi să păstrezi cu lustrul neatins teoria „reeducării”.

Dar jongleri existau, teoria exista, şi lagărele însele au fost botezate tocmai „de reeducare”. Ceea ce ne oferă posibilitatea să citãm abundent.

Vîşiński: „Întreaga politică penală sovietică se întemeiază pe îmbinarea dialectică (!) a principiului reprimării şi constrângerii cu principiul convingerii şi reeducării”. * „Toate instituţiile penitenciare burgheze caută să-l «frângă» pe delincvent supunându-l unor suferinţe fizice şi morale” (de fapt, ele vor să-l «corijeze»). „Dar, spre deosebire de pedeapsa burgheză, la noi suferinţele deţinuţilor nu reprezintă un scop, ci un mijloc. (S-ar zice că nici acolo nu prea par a fi un scop, ci tot un mijloc. – A.S.) Scopul nostru este reeducarea efectivă, pentru ca din lagăre să iasă oameni ai muncii conştienţi”.

S-a înţeles? Fie şi prin constrângere, noi, totuşi, corijăm (şi, după cum se vede, tot prin suferinţă), numai că nu se ştie ce anume.

Şi numaidecât, pe o pagină învecinată:

„Cu ajutorul constrângerii revoluţionare, lagărele de reeducare prin muncă localizează şi neutralizează elementele criminale din vechea societate”. ** (Totul e din vechea societate! Şi în 1952 totul va fi „din vechea societate”. Tot mortu-i vinovat!).

Cum – despre reeducare nicio vorbuliţă? Localizăm şi neutralizăm?

Şi, în acelaşi an (1934):

„Sarcina bivalentă a reprimării: constrângere plus reeducarea celor ce pot fi reeducaţi”.

A celor ce pot fi reeducaţi. Rezultă că reeducarea nu e pentru toţi.

Pentru ca, ulterior, autorii mai mărunţi să zburde ca un citat luat de-a gata Dumnezeu ştie de unde: „reeducarea reeducabililor”, „reeducarea reeducabililor”.

Şi cei nereeducabili? În groapa comună? Pe lună (Kolîma)? La Schmidt (5) (Norilsk)?

Chiar şi codului reeducării prin muncă din 1924 juriştii lui Vîşiński îi reproşează, de la înălţimea anului 1934, „o concepţie falsă privind reeducarea generală” a delincvenţilor. Căci acest cod nu suflă o vorbă despre exterminare.

Nimeni nu a promis că vor fi reeducaţi Cincizeci şi Obţii.

De aceea am şi intitulat această parte a cărţii „Exterminarea prin muncă”. Aşa cum am simţit-o noi, pe pielea noastră.

Şi dacă unele citate din jurişti se cam bat cap în cap, sculaţi-l din mormânt pe Stucika, chemaţi-l la ordine pe Vîşiński şi n-au decât să se descurce. Eu n-am nici în clin, nici în mânecă.

Prefaţa lui Vîşiński la cartea Idei Averbach De la infracţiune la muncă, p. VI.

Ibidem, p. VII.

Abia de când scriu această carte m-am apucat să-i răsfoiesc pe prede-cesori, asta profitând de ajutorul unor oameni inimoşi, căci izvoarele sunt de negăsit. În lagăr, cărând buştenii plini de glod, noi nici nu bănuiam că există astfel de cărţi. Că viaţa noastră atârnă nu de bunul-plac al cetăţeanului gardian, ci de un mitic cod al muncii deţinuţilor: auzind aşa ceva, nu numai noi am fi zis că e vorba de un zvon dubios, de o tinetă, dar nici măcar maiorul, şeful OLP-ului, n-ar fi crezut pentru nimic în lume.

Editate într-un tiraj confidenţial, de uz intern, neţinute în mână de nimeni, era greu de spus dacă atari opuri se mai păstrau prin seifurile GULag-ului ori fuseseră arse până la unul ca materiale diversioniste. Niciun citat din ele atârnat la „colţurile” cultural-educative, nicio cifră proclamată de pe podiumurile de scânduri: câte ore numără ziua de muncă? La câte zile libere ai dreptul pe lună? Munca se plăteşte, sau nu? Pentru mutilări se prevede ceva? Chiar şi băieţii ar fi pufnit în râs, dacă ţi-ar fi dat prin cap să pui o asemenea întrebare.

Dacă cineva cunoştea şi citea asemenea uvraje umanitare, aceia erau diplomaţii noştri. Ei da, căci fluturau acele cărţulii la mesele de conferinţe. Păi cum! Eu abia am pus mâna pe câteva citate, şi mai că-mi dau lacrimile:

— În „Principiile directoare”, 1919: din moment ce pedeapsa nu este răzbunare, trebuie excluse orice forme de persecuţie;

— În 1920: se interzice tutuirea deţinuţilor. (Dar, iertaţi-mi expresia, „… te-n gură!” e voie?);

— Codul reeducării prin muncă din 1924, articolul 49 – „regimul trebuie să excludă orice mijloace de persecuţie, interzicându-se cu desăvârşire: cătuşele, carcera (!), izolarea strict individuală, privarea de hrană, întrevederile prin grilaje”.

Şi gata. Dispoziţii ulterioare nu există: pentru diplomaţi astea sunt de ajuns, GULAG-ul nici de astea n-are nevoie.

Mai era în codul penal din 1926 un articol, 9, de care întâmplător aflasem şi pe care l-am învăţat pe de rost:

„Măsurile de apărare socială nu pot avea drept scop provocarea de suferinţe fizice ori înjosirea demnităţii umane şi nu-şi propun să constituie o răzbunare şi o pedeapsă”.

O, limpezime de cristal! Amator de a-mi angaja şefii pe terenul legalităţii, le turuiam acest articol în fiecare colţ

de lagăr şi toţi gardienii făceau ochii cât cepele de uimire şi indignare. Erau printre ei slujbaşi hârşiţi, cu stagii de câte douăzeci de ani, pe cale de a ieşi la pensie – dar nu auziseră în viaţa lor de niciun Articol nouă, de altfel nici nu ţinuseră vreodată Codul Penal în mână.

O, „administraţie inteligentă, clarvăzătoare şi umană de sus şi până jos!" – cum a scris în „Life" preşedintele Tribunalului Suprem din statul New York, Leibowitz, revenit dintr-o vizită pe GULAG. „Ispăşindu-şi termenul de condamnare, deţinutul îşi păstrează sentimentul demnităţii personale" – iată ce a înţeles, iată ce a văzut.

O, stat New York, ferice de tine dacă ai un asin atât de sagace în chip de judecător!

Ah, străini ghiftuiţi, indolenţi, miopi şi iresponsabili, înarmaţi cu carneţele de note şi pixuri – începând cu corespondenţii de presă care, încă la Kem, le puneau deţinuţilor întrebări de faţă cu autorităţile lagărului – cât rău ne-aţi făcut în vanitatea voastră de a străluci prin înţelegerea unor lucruri din care nu pricepeaţi o iotă!

„Demnitate personală!" La cei condamnaţi fără judecată? La cei care, în gări, sunt puşi să se aşeze cu fundul în mocirlă? La cel care, auzind şuieratul biciuştii cetăţeanului gardian, rade cu unghiile pământul urinat de acesta şi-l duce deoparte, ca să nu fie băgat la carceră? La acele femei cultivate care s-au pricopsit cu înalta favoare de a spăla izmenele şi a hrăni purceii şefului de lagpunktl şi care, la primul lui gest de beţi-van, iau poziţii accesibile, pentru ca a doua zi să nu fie trimise să crape la muncile comune?

...Focule, focule! Vreascurile trosnesc şi vântul nocturn al toamnei târzii face flăcările să zburde. Zona e cufundată în beznă, sunt singur lângă foc, dacă vreau, pot să-mi mai aduc căzături din locurile unde au lucrat dulgherii. Mă aflu într-o zonă privilegiată, atât de privilegiată, încât mă simt de parcă aş fi liber, pe o insulă a

paradisului, în „şaraşka” de la Marfino din cele mai liberale vremuri ale ei. Nimeni nu mă supraveghează, nu mă trimite în celulă, nu mă goneşte de lângă foc. Mi-am pus pufoaica pe umeri, căci totuşi e cam frig, din pricina vântului pătrunzător.

Dar ea – de câte ceasuri stă drepţi în bătaia vântului, cu mâinile lipite de corp, cu capul plecat, ba plângând, ba îngheţând nemişcată? Uneori se roagă din nou, cu glas tânguitor:

— Cetăţene şef!... Iertaţi-mă. Fiţi bun, iertaţi-mă, n-am să mai fac... Vântul îmi aduce scâncetul ei atât de aproape, de parcă s-ar tângui la urechea mea. În postul de gardă, cetăţeanul şef îşi umple godinul cu lemne şi nu răspunde.

E postul de gardă al lagărului din vecinătate, de unde muncitorii vin să ne instaleze o conductă de apă şi să repare clădirea dărăpănată a se-minarului. Despărţită de mine prin mai multe împletituri de sârmă ghimpată, la doi paşi de postul de gardă, sub felinarul cu lumină vie, stă abătută o fetişcană pedepsită; vântul îi smuceşte fusta cenuşie, de lagăr, şfichiuindu-i cu suflarea lui îngheţată picioarele şi capul învelit într-o năframă subţire. În timpul zilei, când săpaseră în curtea noastră şanţul acela, fusese cald. Şi o altă fată, lăsându-se să alunece în râpă, se strecurase târâş până la şoseaua Vladîkinskoe şi evadase, profitând de faptul că paza era cam căscată. Iar pe şosea circulă un autobuz de călători din Moscova. Când şi-au dat seama, prinde-o dacă mai poţi. S-a dat alarma, curând şi-a făcut apariţia un maior negricios şi furibund, urlând că, pentru evadarea asta, dacă fugara nu va fi prinsă, întregul lagăr va fi privat de vizite şi de pachete vreme de o lună încheiată. Femeile din brigadă turbaseră, ţipau, mai cu seamă una, care-şi mai şi rotea în orbi-te ochii plini de ură: „S-o prindă, ticăloasa! Şi s-o tundă – cranţ! cranţ! – cu foarfecă în faţa coloanei!” (Nu era invenţia ei, aşa sunt

pedepsite femeile în GULAG.) Iar fetişcana asta spusese oftând: „Măcar de s-ar distra şi pentru noi acolo, în libertate!” Un gardian o auzise şi uite că acum era pedepsită: toţi fuseseră duşi în lagăr, în vreme ce pe ea o puseseră să stea „drepţi” în faţa postului de gardă. Asta se întâmplase pe la şase seara, acum era unsprezece noaptea, încercase să tropăie din când în când, ca să se mai încălzească, dar „şeful” îşi scotea capul pe uşă şi răcnea: „Stai drepţi, e... altfel o să fie şi mai rău!” Acum nu se mai mişca, plângea numai.

— Iertaţi-mă, cetăţene şef!... Lăsaţi-mă în lagăr, n-am să mai fac!...

Dar nici la poarta lagărului nimeni n-o să spună: E o sfântă! Să intre!... (6)

O ţin atât de târziu acolo, pentru că a doua zi e duminică şi nu vor avea nevoie de ea la lucru.

O fetişcană blondă, simplă, fără şcoală, închisă pentru cine ştie ce papi-otă de aţă. Ce gând primejdios ai rostit, fetiţo!... Vor să-ţi dea o lecţie pentru toată viaţa.

Focule, focule!... Pe front, ne uitam în foc să vedem cum va fi viaţa după Victorie... Vântul smulge din flăcări o coajă de copac arzândă.

Acestui foc şi ţie, fetiţo, vă făgăduiesc: întreaga lume va citi despre asta.

Acţiunea se desfăşoară la sfârşitul anului 1947, în ajunul celei de-a trei-zecea aniversări a lui Octombrie, în cetatea noastră de scaun, Moscova, care tocmai sărbătorise împlinirea a opt sute de ani de atrocităţi (7). La doi kilometri de expoziţia unională agricolă. Şi la niciun kilometru de Casa de creaţie a iobagilor din Ostankino.

* * *

Iobagii!... Nu întâmplător comparaţia asta le-a venit în minte multora când s-a făcut timpul să mai şi gândească. Nu anumite particularităţi, întreaga raţiune de a fi a iobăgiei şi a Arhipelagului e una şi aceeaşi: sunt

rânduieli sociale gândite pentru exploatarea forţată şi nemiloasă a muncii gratuite a milioane de robi. Şase zile pe săptămână, iar uneori chiar şapte, băştinaşii Arhipelagului erau scoşi la o clacă istovitoare, fără niciun folos pentru ei. Nu li se lăsa, ca să muncească pentru ei înşişi, nicio zi din cinci, niciuna din şapte, căci pentru întreţinerea lor era alocată o „mensualitate” (8) în natură – raţia de lagăr. La fel ca iobagii, zekii erau împărţiţi în clăcaşi (grupa „A”) şi rândaşi (grupa „B”), aceştia din urmă aflaţi nemijlocit în serviciul boierului (şeful lagpunktului) şi al domeniului (zonei). Drept nevolnici (grupa „C”) erau recunoscuţi doar cei care nu se mai puteau ridica de pe cuptor (prici). Existau, de asemenea, pedepse pentru cei recalcitranţi (grupa „D”), cu deosebirea că moşierul, acţionând în propriul lui interes, poruncea pedepse prin care se pierdeau mai puţine zile de lucru – câteva bice aplicate în grajd (carceră nu avea) – în vreme ce şeful lagpunktului, urmând dispoziţiile date de stat, îl bagă pe culpabil la ŞIzo (izolatorul disciplinar) sau la BUR (baraca specială, cu regim înăsprit). Întocmai ca şi boierul, şeful lagărului putea lua orice io-bag să-i fie lacheu, bucătar, frizer ori saltimbanc (putea înjgheba şi un teatru de iobagi, dacă i se năzărea) şi orice iobăgească să-i slujească de chelăreasă, de ibovnică ori pur şi simplu ca servitoare. Întocmai ca şi boierul, şeful de lagăr putea să-şi facă de cap, dându-şi frâu liber năravului. (Şeful lagărului din Himki a văzut la un moment dat o deţinută care-şi usca la soare pletele lungi, de culoarea inului, răsfirate după ce le spălase; s-a înfuriat cine ştie de ce şi a aruncat scurt: „Tundeţi-o!” A fost tunsă pe loc. 1945.) Când se schimba moşierul ori şeful lagărului, toţi iobagii îl aşteptau umili pe cel nou, dând în bobi pe seama deprinderilor pe care le va fi având şi lăsându-se dinainte în puterea lui. Incapabil să anticipeze voinţa stăpânului, iobagul se gândea prea puţin la ziua de mâine – zekul la fel. Iobagul nu se putea căsători

fără voia boierului – cu atât mai puţin zekul, care numai obţinând indulgenţa comandantului putea spera să trăiască alături de o soţie, fireşte, tot din lagăr. Întocmai cum iobagul nu-şi alegea condiţia de rob, nefiind vinovat de starea socială a celor ce-l aduseseră pe lume, nici deţinutul nu şi-o ale-gea, şi el eşua pe Arhipelag prin pur hazard.

Această similitudine a fost încă de mult sesizată de limba rusă: „Aţi dat de mâncare la oameni?”, „Aţi scos oamenii la lucru?”, „Câţi oamenii ai?”, „Trimite-mi şi mie un om!” Oameni, oameni… Despre cine e vorba? În aceşti termeni se vorbea despre iobagi, în aceşti termeni se vorbeşte despre deţinuţi. * Căci nu poţi spune, referindu-te la ofiţeri sau la personalul de conducere, „Câţi oameni ai?” – nimeni n-o să te înţeleagă.

Dar, ni se va obiecta, asemănările cu iobagii nu sunt, totuşi, atât de multe. Mai numeroase sunt deosebirile.

De acord: deosebirile sunt mai numeroase. Dar, surprinzător, toate deosebirile sunt în avantajul iobăgiei! Toate deosebirile sunt în detrimentul Arhipelagului GULAG!

Iobagii nu munceau mai mult de o zi lumină. Zekii – pe întuneric încep lucrul, pe întuneric îl termină (şi încă nici nu-l termină întotdeauna). Pentru iobagi duminica e sfântă, plus cele douăsprezece mari sărbători, plus hramurile, plus trei zile de Crăciun (că doar umblau cu colindul!). Deţinutul, în ajunul fiecărei duminici, se întreabă cu temătoare îndoială: ne-or da-o? nu ne-or da-o? Iar sărbători n-are îndeobşte (cum n-are Volga zile libere…): aceste 1 Mai şi 7 Noiembrie sunt mai mult un cal-var, cu percheziţii şi regim special, decât sărbători (iar unii zeki sunt bă

Şi, fireşte, despre colhoznici şi salahori, dar nu vom dezvolta, acum, această comparaţie.

gaţi la carceră, an de an, tocmai în aceste zile).

Pentru iobagi, Crăciunul şi Pastele erau sărbători adevărate; cât despre percheziţiile personale ba după muncă, ba dimineaţa, ba noaptea, – („Drepţi, lângă priciuri!”) – nici nu ştiau ce sunt acelea. Iobagii locuiau în izbe statornice, pe care le socoteau ale lor, şi seara, lungindu-se pe cuptor, pe laiţă, pe pat – ştiau: uite, ăsta e locul meu, aici am dormit ieri, aici o să dorm şi mâine. Deţinutul nu ştie în ce baracă va ajunge a doua zi (ba chiar, întorcându-se de la lucru, nu e sigur că şi astăzi va dormi în acelaşi loc). Nu are priciul „lui”, vagonka „lui”. Unde au să-l mâne, acolo o să doarmă. Clăcaşul avea calul lui, plugul lui de lemn, toporul, coasa, coşul, fusul, vasele, straiele lui. Chiar şi rândaşii, scrie Herzen, aveau întotdeauna câteva bulendre pe care le lăsau moştenire celor apropiaţi şi care nu erau aproape niciodată confiscate de boier. Zekul e obligat să predea îmbrăcămintea şi încălţămintea de iarnă – primăvara, pe cea de vară – toamna, iar la inventarizări i se scutură traista, şi fiecare cârpă în plus e luată la magazia lagărului. Nu are dreptul nici la un briceguţ sau o strachină, iar ca animale domestice – doar la păduchi. Din când în când, iobagul mai arunca o vârşă, prindea nişte peşti. Deţinutul pescuieşte doar cu lingura în fiertură. Iobagul avea pe lângă casă ba o văcuţă, Burionuşka, ba o capră ori câteva păsări. Zekul nu ajunge în veci să-şi mânjească buzele cu lapte, iar ouă nu vede cu zecile de ani, mai că nu le-ar recunoaşte văzându-le.

În cea mai mare parte din istoria ei, Rusia nu a cunoscut foametea, „în Rusia nimeni nu moare de foame”, spune o zicală. Or, zicătorile nu se nasc din vânt. Iobagii erau robi, dar erau sătui. ** Arhipelagul a trăit decenii de-a rândul înlănţuit de o foamete cumplită; zekii se încăierau pentru o coadă de scrumbie din coşul de gunoi. De Crăciun şi de Paşte, cel mai amărât ţăran iobag se înfrupta dintr-o bucată de slănină. Deţinutul din lagăr, fie el şi fruntaş între

fruntaşi, ajunge la o felie de slănină doar dacă primeşte pachet.

Iobagii trăiau cu familiile lor. Vânzarea ori schimbul de iobagi separaţi de familiile lor era socotită de toată lumea o barbarie, şi literatura rusă o

A.I. Herzen, K staromu tovarişciu (Scrisori către un vechi camarad), Socineniia (Opere), Izdatelstro Akademii Nauk (Editura Academiei de Ştiinţe, Moscova), 1960, vol. XX, p. 585.

** Există mărturii în acest sens din toate secolele. În veacul al XVII-lea, Iuţi Krizanic (9) scrie că ţăranii şi meşteşugarii Moscoviei sunt mai îndestulaţi decât cei din Apus, că în Rusia şi oamenii cei mai săraci mănâncă o pâine bună, peşte, carne. Chiar în vremurile de restrişte, „jitniţele cele vechi nu fuseseră secătuite, pe câmpuri se vedeau şire de grâne şi prin curţi clăi vechi de patru până la zece ani" (Avraam Paliţîn). În secolul al XVIII-lea, Fonvizin (10), comparând situaţia materială a ţăranilor ruşi cu a celor din Languedoc şi din Provence, conchidea: „Judecând fără părtinire, găsesc starea alor noştri incomparabil mai bună". Iar în secolul al XIX-lea, referindu-se la satele de iobagi, Puşkin scria: „Semne de trudă şi belşug vezi pretutindeni".

Înfiera cu indignare. Sute, poate mii (ceea ce e puţin probabil) de iobagi erau rupţi de familiile lor. Dar nu milioane. Zekul e despărţit de familie din prima zi de arest şi, în jumătate din cazuri, pentru totdeauna. Dacă fiul e arestat odată cu tatăl (cum povestea Vitkovski) ori soţia odată cu soţul, prima grijă a autorităţilor e ca nu cumva ei să se întâlnească în acelaşi lagpunkt; iar dacă se întâmplă, totuşi, să se întâlnească, să fie separaţi cât mai repede cu putinţă. La fel, când între un zek şi o zekă se lega, în lagăr, o iubire efemeră sau adevărată, erau numaidecât băgaţi la carceră, rupţi unul de celălalt, mutaţi în locuri diferite. Şi nici chiar cele mai sentimentale damese dedate la condei –

de felul lui Şaghinian (11) sau Tess (12) – n-au lăsat să le scape de mila lor măcar o lacrimă tăcută în frumoasele lor batistuţe. (Vezi bine, ele nu ştiau. Ori credeau că aşa trebuie.)

Însăşi mutarea iobagilor dintr-un loc în altul nu se făcea în dârdoră: erau lăsaţi să-şi strângă calabalâcul, bruma de avut, şi să se ducă liniştiţi în noua vatră, la cincisprezece ori patruzeci de verste distanţă. Pe zeki etaparea îi ia pe sus, ca o vijelie: ai douăzeci sau numai zece minute ca să-ţi predai catrafusele, toată viaţa îţi e întoarsă într-o clipă cu josul în sus şi eşti dus undeva la capătul lumii, poate pentru totdeauna. În întreaga lor viaţă, iobagii rareori aveau parte de mai mult de o mutare; cel mai adesea rămâneau la baştină. Or, nu se poate imagina un băşti-naş al Arhipelagului care să nu fi cunoscut etapările. Mulţi au fost etapaţi de câte cinci, şapte sau unsprezece ori.

Iobagii izbuteau să scape de sub obroc, băjeneau departe de ochii blestematului de boier, făceau negoţ, se îmbogăţeau, trăiau ca oamenii liberi. Zekii însă, chiar şi cei cu dispensă de escortă, trăiesc în aceeaşi zonă şi dis-de-dimineaţă aleargă la aceeaşi exploatare la care sunt conduşi în coloană şi ceilalţi.

Rândaşii erau, în cea mai mare parte, nişte paraziţi sadea („slugii să-i scuipi în strachină”), trăiau pe seama clăcaşilor, dar măcar nu-i diri-guiau. Zekul e îngreţoşat cu asupra de măsură şi pentru că a ajuns să fie condus şi îmboldit de nişte mitocani tăntălăi.

În plus, condiţia iobagilor era uşurată de faptul că moşierul, vrând-ne-vrând, îi cruţa: costau bani şi prin munca lor îi înmulţeau averea. Comandantul de lagăr nu-i cruţă pe deţinuţi: nu el i-a cumpărat, moştenire copiilor nu-i lasă, mor unii – vin alţii.

Nu, zadarnic ne-am ostenit să-i asemuim pe zekii noştri cu iobagii moşiereşti. Viaţa acestora din urmă a fost,

trebuie să recunoaştem, mult mai aşezată şi mai omenească. Condiţia băştinaşilor Arhipelagului se apropie, poate, doar de cea a iobagilor uzinali (13) din Ural, Altai şi Nercinsk. Ori a colonilor lui Arakceev (14). (Unii vor obiecta că şi asta e o apropiere forţată, pentru că în aşezările acelea altele erau condiţiile naturale, oamenii trăiau cu familia lor, aveau sărbători. Doar sclavia din Orientul Antic e o comparaţie viabilă.)

Şi doar un singur avantaj, unul singur, al deţinuţilor faţă de iobagi îmi vine în minte: deţinutul ajunge pe Arhipelag, chiar dacă la o vârstă fra-gedă, de 12 – 15 ani, oricum nu prin naştere! Oricum, înainte de a fi bă-gat la puşcărie apucă să guste şi câţiva ani de libertate. Cât despre avantajul condamnării limitate, stabilite de tribunal, faţă de iobăgia pe viaţă a ţăranilor, acesta e valabil doar cu o mulţime de rezerve: dacă termenul nu e un „pătrar"; dacă articolul nu e 58; dacă nu eşti închis „până la o nouă dispoziţie specială"; dacă nu ţi se administrează al doilea termen de detenţie în lagăr; dacă după ispăşirea condamnării nu eşti expediat automat în surghiun; dacă, odată eliberat, nu eşti retrimis imediat pe Arhipelag ca recidivist. E un asemenea baraj de condiţionări, încât ne putem aduce aminte că uneori şi boierul mai elibera câte un iobag, din capriciu…

Iată de ce, când „împăratul Mihail" ne-a spus la Lubianka anecdota care circula printre muncitorii moscoviţi, că sigla VKP (b) se descifrează ca A Doua Iobăgie (bolşevică) (15), interpretarea nu ni s-a părut comică, ci fatidică.

Comuniştii erau în căutarea unui nou stimulent pentru munca socială. S-a crezut că un asemenea rol ar putea să joace conştiinciozitatea şi entuziasmul, dublate de o dezinteresare absolută. De aceea a fost luată în braţe cu atâta ardoare „măreaţa iniţiativă" a subotnicelor. Dar ea s-a dovedit a fi nu începutul unei noi ere, ci puseul

spasmodic de abnegaţie al uneia dintre ultimele generaţii ale revoluţiei. Din documentele arhivei guberniale Tambov, datând din 1921, rezultă că, încă de pe atunci, mulţi membri de partid căutau să se sustragă de la subotnice, motiv pentru care prezenţa la acestea a început să fie consemnată în fişele individuale de evidenţă. Vreo zece ani elanul a mai durat, pentru comsomolişti şi pentru noi, pionierii. Apoi ni s-a acrit şi nouă.

Ce era de făcut? Unde se putea găsi un nou stimulent? Banii, salarizarea în acord, primele? Dar astea trăsneau a un capitalism cald încă, şi erau necesare o lungă perioadă de timp, o nouă generaţie pentru ca acest iz să înceteze a mai irita nările şi pentru ca pomeniţii stimulenţi să poată fi adoptaţi în linişte sub forma „principiului socialist al cointeresării materiale".

S-a scotocit mai adânc în sipetul istoriei şi s-a descoperit ceea ce Marx numea „constrângere extraeconomică". În lagăre şi în colhozuri, această găselniţă a fost etalată cu toţi colţii dezveliţi.

Apoi a apărut Frenkel, care, întocmai cum diavolul presară o pulbere otrăvitoare în cazanul dat în clocot, a adăugat sistemul marmitelor.

Era binecunoscut descântecul de atâtea ori repetat: „În noua orânduire nu-şi poate găsi loc nici disciplina bâtei, pe care se baza iobăgia, nici disciplina foamei, pe care se sprijină capitalismul".

Ei bine, Arhipelagul a izbutit să le îngemăneze de minune.

Şi pentru asta au fost de ajuns trei trucuri: 1. Marmitele; 2. Brigada; 3. Dubla conducere. (Dar ultimul nu e obligatoriu: pe Vorkuta, bunăoară, a existat întotdeauna o conducere unică, şi treaba mergea.)

Pe aceste trei balene se sprijină Arhipelagul.

Iar dacă le considerăm „curele de transmisie", datorită lor se învârte maşinăria.

Despre marmite am mai vorbit. E o redistribuire a pâinii şi arpacaşului de aşa manieră, încât pentru o raţie medie de puşcăriaş, acordată în societăţile parazitare oricărui deţinut care taie frunză la câini, zekul nostru să trudească până se deznoadă. Iar pentru a-şi adăuga la raţia legitimă încă un coltuc de o sută de grame, să-şi verse şi ultima picătură de vlagă, fiind considerat fruntaş. Procentele realizate peste normă dădeau dreptul şi la câteva linguri de terci în plus (luate, anticipat, tot de la tine). O necruţătoare cunoaştere a naturii umane! Nici acele îmbucături de pâine, nici acele găluşte de arpacaş nu se puteau compara cu munca depusă pentru a le câştiga. Dar, având sărăcia în sânge, omul nu poate cântări un lucru şi preţul care ce i se pretinde pentru el, punându-le pe cele două talgere ale balanţei, întocmai cum soldatul, într-un război care-i este străin, se năpusteşte, pentru un amărât pahar de votcă, la un atac ce-l va costa viaţa, aşa şi zekul, pentru aceste firimituri ce-i sunt azvârlite ca unui cerşetor, alunecând de pe buşteanul ud, se îmbăiază fără voie în viitura unui râu siberian ori frământă în apa îngheţată lutul pentru chirpici, cu picioarele lui goale, care nu vor mai călca nicicând pământul libertăţii.

Dar nici satanica marmită nu e atotputernică. Nu toţi muşcă momeala. Întocmai cum odinioară iobagii învăţaseră pe pielea lor că „mai bine mori flămând, decât la ciocoi asudând”, şi zekii şi-au dat până la urmă seama că în lagăr nu raţia mică te omoară, ci raţia mare. Puturoşii! Tonţii! Dobitoace fără simţire! Nu vor supliment! Nu vor hrănitoarea noastră pâine frământată din barabule, măzăriche şi apă! Nu mai vor nici eliberare înainte de termen! Nu mai vor nici panou de onoare! Refuză să se ridice la înălţimea intereselor şantierului şi ale ţării, refuză să realizeze planurile cincinale, deşi planurile cincinale servesc interesele oamenilor muncii! Se pitesc prin cotloanele minelor, bântuie pe la etajele neterminate ale

clădirilor în construcţie, se adăpostesc, bucuroşi de ploaie, prin cine ştie ce hrube întunecoase, numai să nu muncească!

Căci nu întotdeauna se pot organiza lucrări care să antreneze mase de oameni, cum ar fi cele de la carierea de piatră de lângă Iaroslavl. Aici sute de zeki sunt înghesuiţi pe un spaţiu îngust, întotdeauna sub ochii gardienilor: cum încetează careva să mişte, vede el pe dracu'. Astea sunt condiţii ideale: nimeni nu cutează s-o lase mai moale, să-şi mai dezdoaie spinarea, să-şi şteargă fruntea de sudoare, până când pe colină nu se coboară fanionul – semnul convenţional al pauzei. Dar ce te faci cu ceilalţi?

S-au pus minţile la clocit. Şi s-a născocit brigada. Nici nu se putea nu ne dea prin cap, doar era la mintea cocoşului! Nu voiau narodnicii să intre în socialism prin obştile rurale, iar marxiştii, mai apoi, prin „colectiv"? Taman cum se scrie până astăzi la gazetă: „Esenţialul pentru om e munca şi, obligatoriu, munca în colectiv"!

Or, în lagăr nu există nimic în afară de muncă, iar de muncit se munceşte numai în colectiv. Să fie, aşadar, ITL-ul scopul cel mai înalt al umanităţii? Am şi ajuns la potou?

Cât de eficace este brigada pentru îmbogăţirea psihologică a membrilor săi, pentru hărţuirea şi urmărirea lor, pentru creşterea simţământului demnităţii personale am mai avut prilejul să explicăm (capitolul 3). În consens cu scopurile brigăzii, se stabilesc sarcini şi se desemnează brigadieri („muşuroi", cum li se spune în lagăr) pe măsură. Cu bâta şi cu raţia, brigadierul trebuie să-şi stăpânească brigada în absenţa oricăror şefi, a gardienilor şi a escortei. Şalamov citează cazuri din care se poate vedea cum, în Kolîma, în unul şi acelaşi sezon, întreg efectivul unei brigăzi se curăţa de mai multe ori, în vreme ce brigadierul rămânea neschimbat. La Kemerlag, un brigadier de soiul ăsta, Perelomov, nu-şi folosea niciodată limba: numai ciomagul. N-am întocmit o listă de asemenea nume, pentru

că ar consuma prea multe pagini. Interesant de notat este că aceşti brigadieri proveneau cel mai adesea din rândul bor-faşilor, scuzaţi, – al lumpenproletariatului.

Dar cu ce nu se obişnuiesc oamenii? Ar fi o incorectitudine grosieră din partea noastră să nu observăm faptul că, uneori, brigada reprezenta şi o celulă naturală a societăţii din lagăr, aşa cum e, în libertate, familia. Eu însumi am cunoscut asemenea brigăzi, şi nu una singură. E drept, acestea nu erau brigăzi de la muncile comune, unde cineva trebuie să moară, căci altfel ceilalţi n-au cum să supravieţuiască. Erau, de regulă, brigăzi specializate: electricieni, strungari şi lăcătuşi, dulgheri, zugravi. Cu cât efectivul brigăzilor era mai mic (10 – 12 oameni), cu atât se manifesta mai evident înăuntrul lor spiritul de protecţie reciprocă şi întra-jutorare.*

Pentru o asemenea brigadă şi pentru un asemenea rol trebuie şi un bri-gadier potrivit: aspru cu măsură; cunoscător al tuturor regulilor morale (imorale) ale GULAG-ului; perspicace şi drept cu oamenii din brigadă; având propria tehnică de a-i aborda pe şefi: la unii lătrând răguşit, pe alţii luându-i cu vorba dulce; făcându-se temut de către toţi oploşiţii, neratând niciun prilej de a smulge pentru brigadă câte o sută de grame de pâine în plus, nişte nădragi vătuiţi, câteva perechi de bocanci. Dar şi cu trecere pe lângă oploşiţii influenţi, de la care pot fi aflate noutăţile lagărului şi schimbările ce se profilează la orizont, toate acestea fiindu-i indispensa

Acelaşi spirit se putea constata şi în unele brigăzi mari, cu structură compozită, dar numai în lagărele de la ocne şi în condiţii deosebite. Despre acest lucru – în Partea a Cincea.

bile pentru a dirigui chibzuit. Cunoscând temeinic natura lucrărilor, ca şi sectoarele avantajoase şi dezavantajoase (şi ştiind să le paseze pe acestea din urmă unei brigăzi vecine, dacă o asemenea brigadă există). Cu

ochi format pentru tuhtă-intuind unde e mai uşor de trişat în următoarele cinci zile: la norme sau la volum. Şi apărându-şi cu străşnicie tunta în faţa şefului de şantier, când acesta îşi întinde condeiul hulpav să „hăcuiască" borderourile. Având şi cum şi cu ce să-l ungă pe normator. Ştiind şi cine e ciripitorul în brigada lui (iar dacă e unul nu prea isteţ şi, deci, nici prea periculos, lăsându-l în plata Domnului, ca să nu i se strecoare unul şi mai rău). Iar în brigadă să ştie întotdeauna pe cine să îmbărbăteze cu o privire, cui să-i servească o porţie de înjurături îndesate, cui să-i dea, astăzi, o muncă mai uşoară. Chiar şi o asemenea bri-gadă, cu un asemenea brigadier, se sudează greu şi supravieţuieşte cu greu. Nici cocoleală nu există, dar nici nu cade nimeni lat. Am lucrat şi eu la asemenea brigadieri – la Sinebriuhov, la Pavel Boroniuk. Dacă aş sta să-i trec pe o listă, şi ea ar ocupa nişte pagini. Şi din numeroase relatări rezultă că aceşti brigadieri gospodari şi chibzuiţi erau, cel mai adesea, fii de „chiaburi".

Ce altceva poţi face? Dacă brigada ţi se impune ineluctabil ca formă de existenţă, ce altceva poţi face? Trebuie să te adaptezi într-un fel, nu-i aşa? Munca te ucide, dar şi să scapi cu viaţă poţi numai muncind. (Fireşte, e o filosofie discutabilă. Mai corect ar fi să răspunzi: nu mă învăţaţi voi cum să mor, lăsaţi-mă să mor în legea mea. Numai că oricum nu au să te lase, asta e...).

Nici ca brigadier nu prea ai de ales: nu face brigada de tăietori de pădure cei 55 de „cubi" zilnic – eşti băgat la carceră. Nu vrei la carceră – scoate untul din oameni. Dreptatea e întotdeauna de partea celui mai tare.

Cât despre dubla conducere, lagărul are nevoie de ea aşa cum cleştele are nevoie şi de braţul stâng, şi de cel drept, de amândouă. Dubla conducere reprezintă ciocanul şi nicovala cu ajutorul cărora autorităţile fac din deţinut ceea ce-i trebuie statului, iar dacă, supus acestei prelucrări, zekul se face praf şi pulbere, e aruncat la

gunoi. Cu toate că întreţinerea unei conduceri aparte a zonei (a lagărului propriu-zis) încarcă substanţial cheltuielile statului, cu toate că, din tembelism, capriciu sau vigilenţă, ea îngreuiază şi complică adesea procesul de producţie, o asemenea conducere e instalată totuşi, ceea ce probează că nu e vorba de o scăpare. Dubla conducere înseamnă doi torţionari în loc de unul, doi torţionari ce acţionează cu schimbul şi la concurenţă: care izbuteşte să stoarcă de la deţinut cel mai mult, dându-i cel mai puţin.

Una dintre conduceri are în mână aparatul de producţie, sculele, mijloacele de transport; o nimica toată îi lipseşte: forţa de muncă. Aceasta îi e adusă în fiecare dimineaţă din lagăr de către escortă, care o duce în fiecare seară îndărăt (sau face aceste operaţii la începutul şi la sfârşitul fiecărui schimb). În cele zece sau douăsprezece ore, cât zekii încap pe mâinile conducerii unităţii de producţie, nu e nevoie să fie educaţi ori corijaţi, şi chiar dacă se întâmplă să crape în acest răstimp, faptul nu îndurerează niciuna din cele două conduceri: morţii sunt mai uşor de casat decât nişte scânduri care au ars sau câteva kilograme de firnis furate. Pentru conducerea unităţii productive important e să-i constrângă pe deţinuţi să muncească în fiecare zi cât mai mult, trecându-le în fişa de pontaj cât mai puţin, căci trebuie acoperite într-un fel consumurile catastrofale şi deficienţele de producţie. Căci fură şi trusturile, şi Direcţiile de construcţii-montaj, şi şefii de şantier, şi şefii de echipă, şi magazionerii, şi şoferii, şi – mai puţin decât toţi – zekii, nu pentru sine (căci n-au unde căra ce-au furat), ci pentru mahării lagărului şi pentru escortă. Şi mai mult se pierde din cauza gospodăririi nechibzuite şi indolente, ca şi din pricină că nici zekii nu cruţă nimic. Or, o singură cale există pentru a acoperi toate aceste neajunsuri: să plăteşti sub preţ forţa de muncă.

În mâinile conducerii lagărului se află numai rabsila

(16) (limba ştie ce şi cum să abrevieze!). Dar acest factor e decisiv. Şefii de lagăre aşa şi spun: noi le putem forţa mâna (şefilor din unităţile productive); oricum nu au unde găsi alţi muncitori, (într-adevăr, în taiga, în deşerturi – unde să-i găseşti?) Şi de aceea se străduiesc să smulgă, pentru mâna lor de lucru, cât mai mulţi bani, pe care-i predau la vistierie, o parte fiind destinată retribuirii conducerii lagărului pentru că îi păzeşte pe zeki (de primejdia libertăţii), îi hrăneşte, îi îmbracă şi îi aduce la perfecţiunea morală.

Ca întotdeauna în bine chibzuita noastră orânduire socială, aici se bat cap în cap două planuri: planul de producţie, construit pe principiul de a cheltui pentru mâna de lucru cât mai puţin cu putinţă, şi planul MVD de a aduce din producţie în lagăr câştiguri cât mai mari. Unui observator din afară i se va părea straniu: ce-i cu această contrapunere a propriilor planuri? Or, la mijloc e un mare schepsis. Tocmai contrapunerea planurilor îl striveşte pe om. E un principiu care depăşeşte reţelele de sâr-mă ghimpată ale Arhipelagului.

Şi mai semnificativ e faptul că aceste două conduceri nu consumă, una faţă de cealaltă, niciun fel de ostilitate, cum ar putea sugera permanentele lor hârâieli şi trageri reciproce pe sfoară. Când e vorba ca deţinutul să fie strivit cât mai temeinic, ele se aliază foarte strâns. Deşi comandantul lagărului e ca un tată bun pentru zekii săi, el e gata oricând să recunoască – şi să semneze un act în acest sens – că mutilarea s-a produs din vina deţinutului însuşi, nu din cauza condiţiile/ de lucru; nu o ţine morţiş că deţinuţilor trebuie să li se asigure îmbrăcăminte de protecţie ori că de ce adică în cutare atelier nu există ventilaţie (nu-i – nu-i, ce să-i faci, dificultăţi vremelnice: în Leningradul blocat cum a fost?...). Niciodată conducerea lagărului nu va trata cu refuz conducerea unităţii de producţie, când aceasta va cere să fie băgat la carceră un

brigadier pentru că a fost insolent, un muncitor pentru că a pierdut o lopată, un inginer pentru că nu a executat întocmai un ordin. În aşezările îndepărtate, nu aceşti doi tartori alcătuiesc înalta societate a moşierilor taigo-industriali? Nu nevestele lor îşi fac, reciproc, vizite?

Şi dacă, totuşi, tunta din borderouri e întotdeauna umflată, dacă se raportează săparea şi astuparea unor şanţuri care n-au brăzdat niciodată faţa pământului; repararea unei instalaţii de încălzire ori a unei maşini niciodată ieşite din funcţiune; înlocuirea unor stâlpi zdraveni, în stare să reziste încă zece ani, mişmaşul ăsta nu se face la instigaţia conducerii lagărului, liniştită că banii îi vor curge în pungă într-un fel sau altul, ci de către deţinuţii înşişi (brigadieri, normatori, şefi de echipă), căci aşa sunt toate normele statului: ele nu sunt gândite pentru telurica viaţă reală, ci pentru cine ştie ce ideal selenar. Un om conştiincios, plesnind de sănătate, sătul şi pus pe muncă nu poate îndeplini aceste norme! Ce să mai pretinzi atunci de la bietul deţinut vlăguit, scheletic, flămând şi opresat? Normarea practicată de stat imaginează o producţie care nu poate exista pe pământ, şi prin asta aminteşte de realismul socialist din beletristică. Dar dacă, ulterior, cărţile nevândute sunt date la tocat, tunta industri-ală e mai greu de acoperit. Nu însă şi imposibil.

În vârtejul grabei lor necurmate, directorului şi şefului de lucrări tunta le scapă; ei nu apucă să o descopere. Iar şefii de echipă civili sunt ori ne-instruiţi, ori beţi, ori binevoitori cu zekii (gândindu-se că şi brigadierul acestora îi va ajuta în clipele grele). Şi apoi, dacă s-au „halit” câteva procente, acolo, oricum nu poţi recupera pâinea dintr-un stomac. Cât despre reviziile contabile şi inventarieri, se ştie cât sunt de lălăite. Ele dezvăluie tunta cu o întârziere de luni şi ani, când banii pentru lucrarea respectivă s-au evaporat de mult şi nu-ţi mai rămâne decât ori să-l bagi în tribunal pe careva dintre civili, ori să

muşamalizezi lucrurile şi să treci totul la pierderi.

Trei balene au fost aşezate la temelia Arhipelagului de către Stăpânire: marmitele, brigada şi dubla conducere. A patra şi cea mai importantă balenă – tunta – e opera băştinaşilor şi a vieţii înseşi.

Pentru tunta e nevoie de brigadieri perseverenţi şi întreprinzători, dar şi mai necesari, şi mai importanţi sunt maiştrii şi inginerii din rândul deţinuţilor. Şefi de echipă, normatori, planificatori, economişti – şi numărul lor a fost mare, căci în pustietăţile acelea civilii nu se înghesuie. Unii zeki s-au sălbăticit în aceste locuri, întrecându-i în ferocitate pe civili, năpăstuindu-şi camaradul arestat ca şi ei şi călcând pe cadavre pentru a obţine propria eliberare înainte de termen. Alţii, dimpotrivă, şi-au păstrat conştiinţa clară a apartenenţei la patria lor – Arhipelagul, introducând o chibzuită măsură în diriguirea producţiei şi o tot atât de bine măsurată tunta în evidenţe. Se puneau astfel în mare primejdie: riscau nu să primească o nouă condamnare, căci oricum erau înjugaţi la termene grele, pe un articol-beton; riscau să-şi piardă locul, să-i mânie pe dumnezeii lagărelor, să nimerească într-o etapă funestă şi astfel să piară fără urmă. Dârzenia şi inteligenţa lor erau cu atât mai lăudabile, cu cât îi ajutau să supravieţuiască şi pe fraţii lor.

Un asemenea om a fost, de pildă, Vasili Grigorievici Vlasov, deja cunoscut nouă din procesul de la Kadâi. În toată lunga lui condamnare (a stat în puşcărie nouăsprezece ani fără întrerupere) şi-a păstrat aceeaşi îndărătnică verticalitate pe care a manifestat-o la judecată şi de la înălţi-mea căreia şi-a bătut joc de Kalinin şi de graţierea acordată de el. În toţi aceşti ani, când, sfrijit de foame, a tras la jugul muncilor comune, s-a simţit nu un ţap ispăşitor, ci un adevărat deţinut politic şi chiar un „revoluţionar”, cum mărturisea în convorbirile lui intime. Şi când, mulţumită ascuţitului simţ gospodăresc pe care-l

avea de la natură şi care-i suplinea studiile economice neterminate, a ocupat vremelnic funcţii de oploşit în sfera producţiei, a văzut în asta nu numai o şansă de a-şi amâna clipa morţii, ci şi o posibilitate de a încărca astfel căruţa, încât băieţii să tragă mai uşor.

În anii ’40, la una din exploatările forestiere din Ust-Vâm (Ustvâmlagul făcea excepţie de la schema comună în sensul că avea o conducere unică: lagărul însuşi executa tăierile de pădure, ţinea evidenţa şi purta răspunderea în faţa Ministerului Industriei Forestiere), Vlasov cumula funcţiile de normator şi planificator. Toate scriptele erau pe mâna lui şi, iarna, pentru a veni în ajutorul zekilor din exploataţie, trecea în contul brigăzilor cubaje suplimentare. Una dintre ierni a fost deosebit de aspră, băieţii abia izbuteau să facă planul în proporţie de 60%, dar primeau ca pentru 125% şi, pe seama raţiilor suplimentare, au ieşit cu bine din iarnă, iar lucrările nu s-au oprit nici măcar pentru o zi. Numai că transportul buştenilor „tăiaţi” (pe hârtie) întârzia foarte mult şi la urechile comandantului de lagăr au început să ajungă zvonuri supărătoare. În martie, acesta a trimis o comisie alcătuită din şefi de echipă, care au descoperit o lipsă de opt mii de metri cubi de buşteni! Furios, comandantul lagărului l-a chemat pe Vlasov. Acesta l-a ascultat, după care i-a spus: „Trage-le, şefule, la fiecare câte cinci zile; sunt nişte târâie-brâu. Le-a fost lene să se afunde în pădure, pentru că acolo nămeţii sunt mari. Fă o comisie nouă şi pune-mă pe mine preşedinte”. Cu troika lui din oameni de comitet, Vlasov a întocmit un act, „regăsind” tot lemnul lipsă. Pentru o vreme, comandantul s-a potolit, dar în mai i-a luat iar la rost: se transportă lemn puţin, ăi de sus cer socoteală. L-a chemat din nou pe Vlasov. Vlasov, mic de stat, dar întotdeauna mândru ca un cocoş, nici măcar n-a mai scăldat-o: lemnul nu există. „Cum ai cutezat să faci un act fals, tara-ra-ra-ram?!” „Păi, era mai bine să

vă bage pe dumneavoastră la zdup? Opt mii de metri cubi înseamnă pentru civili un „decar”; chiar şi unui cekist cum sunteţi dumneavoastră tot i s-ar fi izbit cinci ani”. Comandantul l-a scăldat într-un potop de înjurături, dar era prea târziu să-l pedepsească: el însuşi atârna acum de Vlasov. „Ce facem?” „Aşteptăm până când toate drumurile se fac chiseliţă”. Curând, toate drumurile au devenit impracticabile, nu tu drum de iarnă, nu tu drum de vară, şi Vlasov i-a adus şefului la semnat, ca să expedie-ze apoi mai departe, la Direcţie, o adresă amănunţit fundamentată tehnic, în care se explica faptul că, având în vedere tăierile masive din iar-na trecută, opt mii de metri cubi de buşteni nu au apucat să fie expediaţi pe drumul de sănii. Iar a-i transporta prin pădurea mlăştinoasă era peste putinţă. Urmau calcule din care reieşea cât ar costa construirea unui drum din grinzi, rezultând că transportul pe această cale a celor opt mii de metri cubi de lemn ar fi fost mai scump decât valoarea lui intrinsecă. Iar peste un an, după ce vor fi zăcut în mlaştină o vară şi o toamnă, buştenii nu vor mai corespunde condiţiilor contractuale şi beneficiarii nu-i vor accepta decât ca lemne de foc. Direcţia a fost de acord cu pertinenta argumentaţie – pe care o putea prezenta fără jenă oricărei alte comisii – şi a trecut cei opt mii de metri cubi la pierderi.

Astfel aceste trunchiuri tăiate, mâncate, trecute la scăzământ au prins din nou rădăcini, zvonind din cetinile verzi. De altfel, nici statul n-a plătit prea mult pentru aceşti steri fictivi: câteva sute de pâini negre, lipicioase şi mustind de apă. Cele o mie de trunchiuri şi o sută de vieţi salvate nu au fost trecute în coloana beneficiilor: asemenea bunuri n-au avut niciodată preţ pe Arhipelag.

Pesemne nu numai Vlasov s-a priceput să trişeze în felul ăsta, căci, începând din 1947, la toate exploatările forestiere a fost introdus un sistem nou: echipe integrate şi brigăzi integrate. Tăietorii de pădure şi cărăuşii alcătuiau

acum o singură echipă, iar în contul brigăzilor se înregistra nu volumul de buşteni tăiaţi, ci lemnul ajuns la patinoar, pe malul râului flotabil, de unde primăvara era transportat mai departe cu plutele.

Şi ce credeţi? S-a isprăvit cu tunta? Câtuşi de puţin! Ba chiar o regăsim mai înfloritoare ca oricând! Tunta proliferează inevitabil, pe măsură ce creşte numărul muncitorilor ce se hrănesc de pe urma ei. Pentru aceia dintre cititori pe care subiectul nu-i plictiseşte, să intrăm puţin în detalii:

1. Plutăritul, începând de la patinoar, nu mai poate fi încredinţat deţi-nuţilor (Cine să-i escorteze de-a lungul râului? Vigilenţă). De aceea, la patinoar, lemnul e preluat de la delegatul lagărului (unul pentru toate brigăzile) de recepţionerul centrului de dirijare a plutăritului, alcătuit din muncitori civili. Credeţi că acest recepţioner o să pună piciorul în prag? Nici pomeneală. Delegatul lagărului tuhteşte cât încape, ca să poată hrăni brigăzile tăietorilor de pădure, şi recepţionerul centrului închide ochii.

2. Şi iată de ce. Muncitorii civili ai centrului de dirijare trebuie şi ei hrăniţi, căci şi normele lor sunt supradimensionate. Tot acest lemn fictiv e înregistrat în borderourile centrului, ca lemn plutit.

3. La punctul de colectare, unde se adună tot lemnul trimis cu plutele de la toate sectoarele de tăiere, e amplasată aşa-numita bursă, un de-pozit de tranzit, unde buştenii sunt traşi din apă la mal. Această muncă revine tot deţinuţilor, aceluiaşi Ustvâmlag (cele 52 de insule ale Ust-Vâmlag-ului sunt răspândite pe o suprafaţă de 250 kilometri pătraţi – Arhipelag, nu glumă!). Delegatul centrului de dirijare e liniştit: recepţionerul lagărului preia acum îndărăt toată tunta: în al doilea rând, pentru a nu-şi trage pe sfoară lagărul, care predase acei buşteni la centrul de dirijare, iar în primul rând pentru ca, din aceeaşi tunta, să-i hrănească pe deţinuţii săi, cei care scot

buştenii din apă (căci şi ei au nişte norme fantastice, şi lor le arde buza să câştige coltucul suplimentar)! E momentul când recepţionerul trebuie să asude puţin pentru obşte: el are nu numai de luat în primire lemnul în unităţi volumetrice, ci şi de înregistrat toţi buştenii, reali şi fictivi, după diametru şi lungime. Iată un adevărat părinte care-şi hrăneşte familia! (Vlasov a lucrat şi pe un asemenea post.)

4. După bursă urmează fabrica, unde buştenii sunt transformaţi în che-restea. Muncitorii sunt tot zeki. Brigăzile se hrănesc pe seama volumului de lemn rotund prelucrat şi buştenii raportaţi fictiv, prin tunta, sunt cum nu se poate mai bineveniţi pentru a spori acest volum.

5. În aval, urmează antrepozitul de produse finite, unde, potrivit normelor impuse de stat, trebuie să ajungă 65% din lemnul rotund preluat de fabrica de cherestea.

Aşadar, şi 65% din tuntă intră, pe nevăzute, în antrepozit (şi, mitic, producţia fabricii de cherestea este şi ea înregistrată pe sortodimensiuni: lătunoaie, lemn util, grosimea scândurilor, scânduri fasonate, nefasona-te...) Stivuitorii mănâncă şi ei o pâine pe seama acestei tunte.

Dar ce se întâmplă mai departe? Tunta a rămas proptită între pereţii an-trepozitului. Acesta e păzit de VOHR, aici nu se mai permit pierderi necontrolate. Cine şi cum va răspunde acum pentru tuntă?

E momentul când în ajutorul măreţului principiu al tuntei vine un alt măreţ principiu al Arhipelagului: principiul gumilasticului, adică al tărăgănărilor de tot felul. Odată înregistrată, tuntă se reportează dintr-un an în altul. La inventarierile care se fac în aceste pustietăţi sălbatice ale Arhipelagului, toţi sunt de aceeaşi parte, toţi cunosc melodia. Numai de dragul de a număra, nimeni n-o să ia în mână scândură cu scândură. Din fericire, an de an, mari cantităţi de tuntă „se degradează" din pricina condiţiilor de depozitare: sunt trecute la pierderi. Sigur, câte un şef de depozit mai zboară din slujbă, fiind trimis la munca de

jos, ca normator. Dar câtă naţie a mâncat o bucată de pâine!

Altă mutare deşteaptă: când cheresteaua se încarcă în vagoane pentru beneficiari (recepţioneri nu există, vagoanele vor fi expediate pe baza unor dispoziţii de livrare), se încarcă şi tuntă, adică se trec în actele însoţitoare cantităţi în plus (ocazie cu care, să notăm, îşi mai dreg raţia şi brigăzile de încărcători). Calea ferată pune plomba, ea n-are nici în clin, nici în mânecă. După nu ştiu câtă vreme, undeva la Armavir sau la Krivoi Rog se scoate plomba şi se face recepţia, înregistrându-se intrările fizice. Dacă lipsurile sunt moderate, toate aceste discrepanţe volu-metrice se adună undeva într-o rubrică, şi e treaba Gosplan-ului să descurce lucrurile. Dacă s-a întrecut măsura, beneficiarul trimite Ustvâm-Lagului o reclamaţie, dar aceste reclamaţii se mişcă între milioane de alte hârţoage, sunt încopciate în cine ştie ce dosar şi cu timpul devin caduce: nu pot rezista încăpăţânării speciei umane de a trăi. (Cât despre expedierea retur a unui vagon, niciun Armavir nu se va încumeta să facă aşa ceva: în sud nu există lemn.)

Să mai notăm că şi statul, în speţă Ministerul Industriei Forestiere, foloseşte masiv, în situaţiile pe care le înaintează, aceste cifre fictive privind lemnul tăiat şi prelucrat. Şi pentru minister ele sunt cât se poate de bine venite.

Dar lucrul cel mai uimitor e următorul: din pricina tuntei care însoţeşte fiecare etapă de mişcare a lemnului, ar trebui, finalmente, să se resimtă un deficit. În realitate, de-a lungul sezonului de vară, recepţionerul bursei izbuteşte să încarce scriptele cu atâta tuntă, încât spre toamnă centrul de dirijare a plutăritului înregistrează, la zăgazurile plutitoare, surplusuri reale de lemn! Acestea au scăpat neatinse, normele s-au „îndeplinit” şi fără ele. Or, buştenii nu pot fi lăsaţi acolo, altminteri în primăvara

următoare ar trebui bombardaţi din avion. Drept care, spre sfârşitul toamnei, acestui lemn „de prisos”, i se dă drumul să plutească pe râu în jos, pierzându-se în Marea Albă!

Uluitor? Stupefiant? Dar nu e singurul loc unde se întâmplă aşa ceva. Şi la Unjlag, în antrepozite rămânea întotdeauna lemn „în plus”, care nu ajunsese în vagoane şi nici nu era înregistrat nicăieri!... Şi după închiderea definitivă a ultimului antrepozit, locul era vizitat ani de-a rândul de echipe de la OLP-urile învecinate, venite să ia, pentru foc, buştenii uscaţi, rămaşi fără stăpân, lemn de mină descojit, tăiat şi prelucrat cu atâta trudă.

Pentru ca plutaşii civili să nu se aleagă cu asemenea surplusuri, lag-punktul Talaga, din regiunea Arhanghelsk, trimitea grupuri de borfaşi care interceptau şi deturnau plutele, adică furau pentru lagăr buştenii tăiaţi de acelaşi lagăr, dar aflaţi pentru moment în răspunderea civililor. Şi an de an se programa confecţionarea de mobilă din... lemn furat

Şi toate acestea sunt tertipuri născocite pentru a supravieţui, nicidecum pentru a îmbogăţi pe cineva, nicidecum pentru a spolia statul.

Statul nu are dreptul să devină atât de feroce, încât să-şi împingă supuşii la fraudă.

Deţinuţii o spun verde: N-ar fi fost tunta şi-amonalul (17), nu s-ar fi făcut

Canalul.

Pe toate acestea se sprijină Arhipelagul.

Prin urmare, şi tuntă, la fel ca multe alte probleme ale Arhipelagului, nu se limitează la acesta, ci dobândeşte anvergură unională.

Capitolul 6

AU ADUS FASCIŞTI!

— AU ADUS FASCIŞTI! Au adus fascişti! strigau surescitaţi, alergând prin lagăr, tineri zeki – băieţi şi fete – când cele două camioane ale noastre, încărcate fiecare cu

câte treizeci de fascişti, au pătruns în perimetrul de forma unui pătrat nu prea mare al lagărului Novîi Ierusalim (1).

Tocmai trăiserăm una din orele stelare ale vieţii noastre – ora cât durase drumul de la Krasnaia Presnea până aici, o etapare apropiată, cum se spune. Deşi eram înghesuiţi în caroserii, aşezaţi turceşte, ale noastre fuseseră tot văzduhul, toată viteza, toate culorile. O, splendoare uitată a lumii! Tramvaie roşii, troleibuze albastre, oameni în straie albe sau pestriţe – oare văd ei, îmbulzindu-se la urcare, aceste culori? Ba astăzi, 14 august, cine ştie de ce, pe toţi stâlpii şi pe toate casele erau arborate steaguri şi steguleţe. Pesemne vreo sărbătoare neaşteptată a coincis cu sărbătoarea ieşirii noastre din închisoare, (în ziua aceea se anunţase capitularea Japoniei, sfârşitul războiului de şapte zile.) Pe şoseaua Volokolamskului, fuioare de miresme emanând din fânul proaspăt cosit şi din prospeţimea luncilor în pragul înserării ne învăluiseră capetele tunse chilug. Această adiere a luncilor – cine o poate inspira cu mai multă lăcomie ca un prizonier? Verdele frust ne orbea ochii deprinşi cu cenu-şiul, cu nesfârşitul cenuşiu. Eu, Gammerov şi Ingal nimeriserăm în aceeaşi etapă şi, aşezaţi unul lângă altul, ni se părea că facem o veselă es-capadă la vreo vilă. Nimic sumbru nu ne putea aştepta la capătul acestei călătorii vrăjite.

Şi iată-ne ajunşi. Sărim din caroserii, ne destindem picioarele şi spinările amorţite şi facem ochii roată. Zona de la Novîi Ierusalim ne place, e chiar încântătoare: gardul ce o înconjoară nu e din scânduri, ci din sârmă ghimpată împletită, şi de jur-împrejur se dăruieşte privirii ţinutul Zvenigorodskului, vălurit, viu, presărat cu sate şi pâlcuri de vile. Şi noi ne simţim de parcă am face parte din aceste vesele împrejurimi, le privim aidoma celor veniţi aici să se odihnească şi să se distreze, ba chiar ţinutul ni se pare mai întins (ochii ni se deprinseseră cu pereţii plaţi, cu paturile

plate, cu îngustimea celulei) şi chiar mai savuros: frunzarele, pale acum, în august, ne orbesc, ori poate că farmecul vine din faptul că soarele coboară spre asfinţit

— Sunteţi fascişti? Voi toţi sunteţi fascişti? ne întreabă cu speranţă în glas, apropiindu-se, zekii. Şi încredinţându-se că da, suntem fascişti, se îndepărtează numaidecât, în fugă. Din alte puncte de vedere nu prezentăm interes.

(Noi ştim deja că „fascişti" e porecla Cincizeci şi Opţilor, dată de agerii şuţi şi foarte agreată de stăpânire: şi „kaeri" suna bine, dar cu timpul cuvântul s-a cam veştejit, trebuia o danga proprie.)

După un parcurs în asemenea viteză plin aerul proaspăt, aici parcă ne e mai cald şi de aceea ne simţim şi mai bine. Privirile noastre mai rătăcesc încă prin mica zonă: corpul de cărămidă, cu un cât, al bărbaţilor, cel din lemn, cu mezanin, al femeilor şi şoproanele dărăpănate, deja întru totul rustice, ale serviciilor auxiliare; în depărtare – umbrele prelungi şi cernite aruncate pretutindeni de arbori şi case; coşul înalt al fabricii de cărămidă şi ferestrele care tocmai încep să se lumineze în cele două corpuri ale clădirii.

— S-ar zice că nici nu-i rău aici… vorbim între noi, încercând să ne convingem unul pe altul şi pe noi înşine.

Un băieţandru, având pe chip expresia ager-pânditoare şi ostilă pe care începem să o remarcăm nu numai la el, a zăbovit lângă noi maiînde lung. Examinându-i cu interes pe fascişti, îşi trăsese chipiul negru, ponosit pe ochi şi asculta, cu mâinile în buzunare, trăncăneala noastră.

— N-nu-i rău! pufni într-un sfârşit şi pieptul îi tresaltă. Schimonosindu-şi buzele, ne privi încă o dată, plin de dispreţ, şi spuse apăsat: Z-zdroabă! A-aici o să c-crăpaţi! Şi, trăgând un scuipat la picioarele noastre, se îndepărtă, îi era scârbă să mai asculte asemenea tonţi.

Inimile ni s-au strâns.

Prima noapte în lagăr!… Deja eşti în cădere, simţi că aluneci pe ceva neted şi şlefuit – jos, tot mai jos, dar undeva trebuie să mai fie un ciot salvator de care să te agăţi, trebuie să mai fie, însă nu ştii unde e. În sufletul tău reînvie tot ce e mai rău din ceea ce te-a învăţat viaţa: senzaţia de eternă suspiciune, de sinistru, de lipicios şi de crunt, inoculată de cozile nesfârşite şi de nedreptatea sfruntată a celor puternici. Un rău aţâţat şi răscolit în sufletul tău şi de zvonurile ce premerg internarea în lagăr: Numai să nu ajungi la „comune”! Lagărul e un imperiu al lupilor! Te mănâncă de viu! Aici, dacă te-ai poticnit, eşti călcat în picioare! Mort, copt, numai să nu ajungi la „comune”! Dar cum să nu ajungi? Încotro să o apuci? Trebuie uns cineva! Cineva trebuie uns! Dar cine? Dar cu ce? Dar cum?

Nu trece niciun ceas şi unul din cei veniţi odată cu noi în etapă se întoarce de undeva cu o expresie reţinut-radioasă pe chip: a fost numit inginer-constructor pe întreaga zonă. Altul: i s-a îngăduit să deschidă la fabrică o frizerie pentru civili. Şi încă unul: a întâlnit pe cineva cunoscut şi o să lucreze la secţia plan. Simţi un ghimpe în inimă: astea toate – pe seama ta! Ei o să trăiască bine-mersi în birouri şi frizerii. Iar tu vei pieri. Vei pieri.

Zona. Două sute de paşi de la o sârmă ghimpată la altă sârmă ghimpată, şi de niciuna n-ai voie să te apropii prea mult. Da, de jur-împrejur vor străluci colinele verzi ale Zvenigorodskului, iar aici – bucătăria unde se crapă de foame, hruba de piatră a ŞIzo, etajera sărăcăcioasă de deasupra sobei pentru „gătit individual”, micul şopron al băii, ghereta cenuşie a latrinei dărăpănate, cu scânduri putrede şi – nicio scăpare, finis. Poate că, în viaţa ta, această insuliţă e ultimul petic de pământ pe care ţi-e hărăzit să calci.

În camere – vagonki fără aşternuturi. Vagonka este o

invenţie a Arhipelagului, o însăilare pe care băştinaşii ar trebui, chipurile, să doarmă. Ceva ce nu se mai poate vedea nicăieri în lume: patru panouri de lemn, pe două etaje, aşezate pe doi piloni în formă de cruce, unul la cap şi altul la picioare. Te răsuceşti în somn, îi bălăngăni pe tustrei ceilalţi.

Saltele în lagărul ăsta nu se dau, nici saci ca să-i umpli cu ceva şi să-i foloseşti drept saltele. Cuvântul „aşternuturi" e necunoscut băştinaşilor de pe insula Novîi Ierusalim: nu se dau pături, nu se împart şi nu se spală cearşafuri: îţi aşterni numai ceea ce, dacă ai fost prevăzător, ţi-ai adus cu tine. Şi cuvântul „pernă" este necunoscut intendenţei acestui la-găr; pernele sunt numai individuale şi pot fi văzute doar la femei şi la borfaşi. Seara, când te întinzi pe scândura goală, te poţi descălţa, dar bagă de seamă: bocancii tăi au să facă picioare. Mai bine dormi încălţat. Nu-ţi împrăştia nici hainele: au să facă şi ele picioare. Când ieşi dimineaţa la lucru, nu trebuie să laşi nimic în baracă: ce au să cruţe şuţii vor umfla gardienii pe motiv că nu e permis. În zori, după ce deţinuţii pleacă la lucru, camera e ca un loc de unde nişte nomazi şi-au ridicat tabăra. Ba e chiar mai curată: nu rămân nici vetrele focurilor, nici oase de fiară dezgolite. Încăperea e pustie, goală-goluţă. Ar putea fi cazaţi aici alţii peste zi. Nici panoul de scânduri pe care ai dormit nu se deosebeşte cu nimic de ale celorlalţi. Toate sunt goale, înnegrite de rapăn şi roase la muchii.

Dar nici la lucru nu poţi lua cu tine nimic. Dimineaţa, strânge-ţi bulen-drele, fă coadă la magazia de efecte personale şi îndeasă-le într-o valiză ori într-un sac. Te întorci de la lucru – stai la coadă tot acolo şi ia-ţi ceea ce crezi că o să-ţi fie de trebuinţă peste noapte. Şi nu greşi, că a doua oară nu mai ajungi la magazie.

Şi tot aşa – zece ani. Fruntea sus!

Schimbul de dimineaţă revine în lagăr la trei după-

amiază. Se spală, mănâncă, stă la coadă la magazie şi deodată sună apelul. Toată suflarea lagărului se aliniază şi un gardian analfabet, cu o tăbliţă de placaj în mână, trece prin faţa coloanelor molfăind un creion între buze, încreţindu-şi fruntea a încordare şi şopotind fără încetare ceva. Numără de câteva ori rândurile şi coloanele, apoi inspectează de câteva ori toate camerele, lăsându-i pe deţinuţi în formaţie. Ba o sfecleşte la aritmetică, ba încurcă socoteala: câţi sunt bolnavi, câţi sunt băgaţi la ŞIzo „fără scoatere la lucru”. Această deşartă pierdere de vreme se prelungeşte în cel mai bun caz un ceas, uneori un ceas şi jumătate. Simţământul de neputinţă şi umilinţă e greu de suportat mai cu seamă pentru cei care preţuiesc timpul – necesitate nu prea răspândită în poporul nostru şi defel groprie zekilor – pentru cei care vor să apuce să facă ceva chiar şi în lagăr. „În front” nu se poate citi. Amicii mei, Gammerov şi Ingal, stau cu ochii închişi, compunând fie versuri, fie proză, fie scrisori, dar nici aşa nu vei fi lăsat să stai în coloană, căci dai impresia că dormi şi astfel ofensezi apelul. În plus, urechile nu ţi-s astupate, aşa că sudalmele, glumele proaste şi searbăda pălăvrăgeală din jur se revarsă asupra ta fără cruţare. (Suntem în 1945. Deja s-a realizat fisiunea atomului, curând se va constitui ca ştiinţă cibernetica, iar aici intelectuali cu frunţi palide stau smirnă – „Nu mişca în front!” – aşteptând ca un idol roşcat şi cretin să-şi încheie leneşul bilanţ şoptit.) Apelul s-a isprăvit, acum, la cinci şi jumătate, oamenii ar putea să se culce (căci scurtă a fost noaptea trecută, iar cea viitoare se poate dovedi şi mai scurtă), dar peste o oră e cina – timpul se face fărâme.

Administraţia lagărului e atât de indolentă şi de puţină la minte, încât nici vrea, nici îi da prin cap să-i plaseze pe muncitorii din cele trei schimburi în camere diferite. La opt, după cină, schimbul întâi ar putea să se liniştească în sfârşit, dar nu-l lasă neastâmpărul celor sătui

şi încă neosteniţi, iar borfaşii, pe saltelele lor, abia încing jocul de cărţi, vociferând şi întrecându-se in show-uri teatrale. Un şuţ, Azerbaidjan după chip, mimând excesiv o incursiune furişă, înconjoară încăperea hopăind de pe o vagonka pe alta, pe panourile de sus, peste trupurile zekilor trudiţi şi răgând: „Aşa s-a dus Napoleon la Moscova după tutun!” Pricopsindu-se cu tabacul râvnit, se întoarce pe aceeaşi cale, călcând şi sărind peste oameni: „Aşa a fugit Napoleon la Paris!” Fiecare găselniţă a borfaşilor e atât de năucitoare, de şocantă, încât nu facem decât să ne uităm la ei cu gurile căscate. Pe la nouă seara, şirurile de vagonki se clatină din nou: începe să se vânzolească, tropăind, strângându-şi catrafusele ca să le predea la magazie, schimbul de noapte. Pe la zece se pleacă la lucru; acum în sfârşit, ai să poţi dormi! De unde: la unsprezece se întorc cei din schimbul doi: acum tropăie şi te zdruncină ei, se spală, se duc să-şi ridice lucrurile de la magazie, cinează. Abia pe la unsprezece şi jumătate lagărul adoarme, vlăguit.

Dar la patru şi un sfert un melodios zvon metalic se înalţă deasupra micului nostru lagăr şi a colhozurilor somnoroase din împrejurimi, unde bătrânii îşi mai aduc bine aminte dangătul clopotelor de la Istra. Poate că şi clopotul nostru din lagăr, cu glas argintiu, e tot de la mănăstire şi nu şi-a pierdut obiceiul ca, la primul cântat al cocoşilor, să-i deştepte pe monahi pentru o nouă zi de rugăciune şi de muncă.

„Schimbul unu, scularea!” strigă gardianul din încăpere în încăpere. Buimac de somn, cu pleoapele abia dezlipite – ce să te mai speli! Nici de îmbrăcat nu e cazul, căci ai dormit gata echipat. Aşadar – puşcă la cantină. Intri, clătinându-te încă de somn. Fiecare dintre cei ce se îmbulzesc acolo ştie precis ce vrea: unii se înghesuie la raţia de pâine, alţii la fiertură. Numai tu rătăceşti ca un lunatic sub becurile chioare, nevăzând prin aburii de

fiertură unde se dă una şi unde alta. În sfârşit, ai intrat în posesia celor cinci sute cincizeci de grame de pâine, demne de un festin, şi a unui blid de lut cu ceva fierbinte şi negru. E o ciorbă neagră, de urzici. Zdrenţele negre ale frunzelor fierte înoată într-o apă chioară, întunecată. Nu tu peşte, nu tu carne, nu tu o urmă de grăsime. Nici chiar sare: fierbând, urzicile înghit toată sarea, aşa că ea nici nu se mai pune în cazan: dacă tutunul e aurul lagărului, sarea e argintul: bucătarii o drămuiesc cu grijă. O tulbureală greţoasă – zeamă de urzici nesărată! Rupt de foame şi tot nu te-nduri s-o îngurgitezi.

Ridică-ţi privirea. Nu spre cer, spre tavan. Ochii ţi s-au obişnuit deja cu lumina ternă şi poţi distinge, de-a lungul peretelui, lozinca scrisă cu litere de culoare roşie – atât de dragă inimii lor – pe hârtie de tapet: „Cine nu munceşte nu mănâncă!”

Şi un tremur îţi urcă în piept. O, înţelepţi de la Secţia Cultural-Educaţi-vă! Cât de satisfăcuţi aţi fost alegând această măreaţă deviză evanghe-lică şi comunistă pentru o cantină de lagăr! Dar în Evanghelia după Matei stă scris: „Demn este robul de hrana lui”. Dar în Deuteronom stă scris: „Nu pune zăbală boului care treieră grânele”.

Voi aţi adăugat semnul exclamării. Mulţumiri din partea boului care treieră! De acum voi şti că-mi puneţi jug pe grumazul sfrijit nu de nevoie, că mă gâtuiţi nu din pură lăcomie, ci în numele unui eclatant principiu al societăţii de mâine! Numai că, în lagăr, nu-i văd mâncând pe cei ce muncesc. Numai că, în lagăr, nu-i văd flămânzind pe cei ce nu muncesc.

Se luminează de zi. Cerul zorilor de august păleşte. Deja se disting doar stelele cele mai strălucitoare. La Sud-Vest, deasupra fabricii unde ne vor duce curând – Procion şi Sirius, alfele Câinelui Mic şi Câinelui Mare. Suntem părăsiţi de toţi şi de toate, chiar şi cerul e de conivenţă cu temnicerii: câini pe cer, ca şi pe Pământ, în lesele escortei,

lătrând ca turbaţi, smucindu-se şi săltând pe două picioare, gata să se năpustească la noi. Sunt bine dresaţi să muşte carne de om.

Prima zi de lagăr! Nici duşmanului meu cel mai aprig nu-i doresc o asemenea zi. Straturile creierului se dislocă, nemaiîncăpând atâta urgie. Ce mă mai aşteaptă? Ce-o să se aleagă din mine? Îţi sună şi îţi răsună în minte, căci novicilor li se dau şi munci dintre cele mai absurde, numai ca să facă şi ei ceva, până li se va găsi un rost. O zi nesfârşită. Cari tărgi ori împingi roabe, şi la fiecare roabă răsturnată ziua scade doar cu cinci sau zece minute, şi mintea ţi-e slobodă, slobodă pentru un singur lucru – să te gândeşti şi să te tot gândeşti: ce mă mai aşteaptă? ce-o să se aleagă din mine?

Ne dăm seama de absurditatea trambalării acestui moloz, încercăm să mai schimbăm câte o vorbă printre curse. Ni se pare că suntem istoviţi după primele roabe, că ne-am vărsat în ele toate puterile; cum o să le împingem opt ani la rând? Încercăm să discutăm despre ceva cu sens, ceva din care să putem simţi că mai avem energie şi personalitate. Ingal povesteşte despre înmormântarea lui Tineanov, al cărui discipol se socoate, şi încingem o dispută despre romanele istorice: cum îşi poate asuma cineva îndrăzneala de a scrie aşa ceva? Căci romanul istoric e o carte despre ceea ce autorul n-a văzut niciodată. Profitând de distanţarea şi maturitatea pe care i le oferă timpul său, autorul se poate auto-sugestiona cât doreşte că a înţeles lucrurile temeinic, numai că să le retrăiască n-are cum: aşadar, romanul istoric e în primul rând roman fantastic?

Dar iată că proaspăta etapă e convocată în grupuri la birou, pentru repartizare, şi toţi lăsăm tărgile din mâini. Ingal a izbutit încă de ieri să-şi facă nişte relaţii şi uite că el, literatul, e trimis la contabilitatea fabricii, cu toate că se încurcă în cifre de mai mare râsul şi în viaţa lui n-a pus

mâna pe o abacă. Gammerov să-l omori şi nu e în stare să se milogească şi să se ţină scai. Va rămâne salahor. Vine, se lungeşte pe iarbă, şi în acest ultim ceas când încă nu trebuie să facă pe salahorul, îmi povesteşte despre poetul proscris Pavel Vasiliev (2), de care nici măcar nu auzisem vreodată. Când au izbutit băieţii ăştia să citească şi să înveţe atâtea?

Plimb între dinţi un fir de iarbă şi stau în cumpănă: pe ce să o dau? Pe matematică, ori pe ofiţerie? Să mă ţin cu mândrie deoparte, ca Boris, nu pot. Cândva mi s-au insuflat şi alte idealuri, dar, din anii ’30, duritatea vieţii ne-a proiectat pe toţi într-o singură direcţie: să te zbaţi şi să răzbaţi.

Aproape din reflex, când am trecut pragul biroului în care mă aştepta directorul fabricii, mi-am îndreptat poalele bluzei militare sub centura lată de ofiţer (intenţionat mă pusesem azi la patru ace: n-aveam niciun chef să trag la roabă.) Gulerul tare era încopciat cu grijă.

— Ofiţer? m-a ghicit numaidecât directorul.

— Da, să trăiţi!

— Experienţă în munca cu oamenii*?

— Am.

— Ce ai comandat?

— Un divizion de artilerie. (Minţeam, în treacăt fie spus: o baterie mi s-a părut prea puţin.)

S-a uitat la mine şi încrezător, şi nu prea.

— Dar aici o să faci faţă? E greu aici.

— Cred că am să mă descurc. (Habar n-aveam la ce mă înjug. Deviza – să te zbaţi şi să răzbaţi!)

Şi-a mijit ochii şi a stat o clipă pe gânduri. (Mă cântărea, întrebându-se cât sunt de pregătit să mă transform în dulău şi cât de zdravene îmi sunt fălcile.)

— Bine. Vei fi maistru pe schimb la cariera de lut.

Şi un alt fost ofiţer, Nikolai Akimov, a fost numit maistru la carieră. Am

Din nou oamenii, observaţi?

Ieşit din birou parcă înrudiţi într-un fel şi bucuroşi. Chiar să ne fi spus cineva, n-am fi putut realiza pe atunci că ne băgaserăm slugi, făcând o alegere tipică pentru militarii aflaţi la începutul condamnării. Pe chipul simplu, lipsit de orice aer intelectual al lui Akimov se vedea că e un bă-iat cu fire deschisă şi un bun soldat.

— Ce ne tot sperie directorul ăsta? Cu douăzeci de oameni să n-o scoţi la capăt? Nu-i teren minat, nu-ţi cad bombe în cap – de ce n-ar merge căruţa?

Voiam să reînviem în noi siguranţa de pe front. Zeki mucoşi, nu ne dădeam seama că Arhipelagul n-are nimic de a face cu frontul, nu intuiam cu cât e mai greu războiul lui de asediu, decât cel presărat cu explozii pe care-l trăiserăm.

În armată poate comanda orice zevzec, orice nulitate, succesul lui fiind direct proporţional cu postul pe care-l ocupă. Dacă un comandant de pluton trebuie să fie şi ager la minte, şi neobosit, şi viteaz, să ştie citi în inima soldatului, pentru câte un mareşal e de ajuns să bombăne tot timpul, să înjure vârtos şi să ştie să se iscălească. Restul îl fac alţii pentru el, chiar şi planul operaţiunii i-l aduce pe tavă secţia operativă a statului-major, vreun ofiţer căpăţânos al cărui nume nici nu-l cunoaşte. Soldaţii execută ordinele nu pentru că sunt convinşi de oportunitatea lor (ba, adesea, cu totul dimpotrivă), ci pentru că ordinele se transmit de sus în jos pe cale ierarhică, sunt ordinele unei maşini şi celui ce nu le execută i se ia capul.

Dar pe Arhipelag, pentru un zek pus să comande alţi zeki, lucrurile nu stau nici pe departe aşa. Niciun fel de ierarhie cu epoleţi auriţi nu stă în spatele tău şi nu-ţi potenţează ordinele: ea te trădează şi te dă în gât de îndată ce nu eşti în stare să aduci la îndeplinire acele ordine prin propria ta forţă şi pricepere. Iar pricepere aici

înseamnă: ori pumnul, ori şantajul necruţător cu foamea, ori o cunoaştere atât de profundă a Arhipelagului, încât fiecare deţinut să vadă în ordinul tău unica lui şansă de salvare.

O sevă verzuie şi polară trebuie să-ţi înlocuiască sângele cald din vene: abia atunci ai să le poţi comanda zekilor.

Se întâmplase ca tocmai în zilele acelea să fie extrasă de la ŞIzo şi adusă la carieră, ca la munca cea mai grea, o brigadă disciplinară, un grup de borfaşi care, cu puţin timp în urmă, mai că nu-l omorâseră pe şeful lagpunktu-lui (de fapt, nu avuseseră de gând să-l omoare, nu erau atât de tâmpiţi, voiseră doar să-l sperie, ca să-i trimită îndărăt la Presnea: Novîi Ierusalim li se părea un loc de pierzanie, unde nu prea poţi prinde osânză.) Mi-au fost aduşi spre sfârşitul schimbului. Au ochit în carieră un locşor mai liniştit şi s-au întins la soare, expunându-şi braţele groase şi scurte, picioarele, burduhanele şi piepturile tatuate; se bronzau plini de încântare, după umeda hrubă de la ŞIzo. M-am apropiat de ei în ţinuta mea militară, invitându-i răspicat şi corect să treacă la lucru. Soarele îi făcuse blajini, aşa că s-au mărginit să pufnească în râs şi să mă expedi-eze la origine. M-am burzuluit, m-am fâstâcit şi am plecat, cum se spune, cu mâinile goale. În armată aş fi început prin a comanda „Drepţi!”, dar aici era limpede că dacă vreunul s-ar fi ridicat în picioare, ar fi făcut-o numai ca să-mi implânte un şiş între coaste. În vreme ce-mi spărgeam capul gândindu-mă ce să fac (restul carierei văzuse scena şi putea lăsa, de asemenea, lucrul), schimbul s-a terminat. Numai datorită acestei împrejurări pot scrie astăzi un studiu despre Arhipelag.

Am fost schimbat de Akimov. Borfaşii continuau să se prăjească la soare. Le-a spus o dată, a doua oară a răcnit cu glas de comandă (poate chiar „Drepţi!), a treia oară i-a ameninţat cu şeful de lagăr: borfaşii l-au luat la goană, l-au

trântit la pământ într-una din gropile carierei şi i-au strivit cu o rangă ficatul. A fost dus direct de la fabrică la spitalul peni-tenciar regional. Astfel şi-a terminat serviciul de comandant, poate şi condamnarea şi chiar viaţa. (Pesemne, directorul ne şi numise tocmai ca să ne facă sacul de bătaie al acelor borfaşi.)

Cât despre scurta mea carieră la carieră, ea a durat cu câteva zile mai mult decât a lui Akimov, numai că mi-a adus nu satisfacţie, aşa cum speram, ci doar o necontenită apăsare pe suflet. La şase dimineaţa intram în zona de lucru mai posomorât decât dacă ar fi trebuit să trag eu însumi la lopată, mă târam prin carieră cu desăvârşire pierdut, urând-o şi pe ea, şi rolul pe care-l aveam de jucat acolo.

De la atelierul de presare umedă la carieră ducea o cale ferată îngustă, pentru vagonete. În locul unde se termina suprafaţa netedă şi cele două şine coborau spre carieră, se afla un vinci instalat pe o platformă. Acest vinci cu motor era una din puţinele minuni ale mecanizării din întreaga fabrică. Pe toată distanţa de la carieră la vinci şi apoi de la vinci la fabrică, vagonetele trebuiau împinse de pălmaşi (3). Numai la urcuş, pe panta de la ieşirea din carieră, erau trase cu vinciul. Cariera ocupa un colţ retras al zonei aparţinătoare fabricii. Era o întindere parcelată de rambleuri de pământ ramificate şi mărginite de râpe, iar între ele se înălţau, pe alocuri, movile încă neatinse. Stratul de argilă începea chiar de la suprafaţă şi nu era prea gros. S-ar fi putut, probabil, ataca şi în adâncime, şi masivele laterale, dar nimeni nu ştia cum, nimeni nu întocmise un plan de exploatare, şi toate lucrările erau conduse de un brigadier din schimbul unu, Barinov – un tânăr moscovit cam insolent de felul lui, deţinut de drept comun, chipeş la înfăţişare. Barinov se mulţumea să exploateze cariera în locurile unde era cel mai practic, punea oamenii să sape în porţiunile cele mai accesibile,

acolo unde, lucrând cât mai puţin, se putea încărca în vagonete argilă cât mai multă. Prea adânc nu se avântau, ca să nu trebuiască apoi să împingă vagonetele pe pante prea abrupte. Tot Barinov îi comanda, de fapt, şi pe cei optsprezece – douăzeci de oameni care lucrau în schimbul meu la carieră. Era unicul stăpân adevărat al schimbului: îşi cunoştea bine băieţii, el îi hrănea, adică se zbătea să obţină pentru ei raţii mai mari, el era cel care, în fiecare zi, hotăra cu înţelepciune câte vagonete trebuie scoase, ca să nu fie nici prea puţin, nici prea mult. Barinov îmi plăcea, şi dacă am fi nimerit undeva într-o închisoare pe priciuri alăturate, am fi dus o viaţă veselă împreună. De fapt, ne-am fi înţeles şi aici, ar fi fost suficient să vin şi să-i spun, ca să râdem apoi împreună, că, uite, directorul mă numise pe post de ajutor de băgător de seamă, şi când colo eu habar n-aveam cu ce se mănâncă chestia asta. Dar educaţia de ofiţer nu-mi permitea o asemenea abordare. Aşa că am încercat să mă port server, cerând supunere, deşi nu numai el, întreaga brigadă vedea că, de fapt, sunt la fel de mus-că-n zer ca un instructor raional în campania de semănături. Barinov era furios că i se pusese un staroste pe cap şi nu o dată mă executa foarte abil în faţa brigăzii. De cum spuneam că trebuie făcut ceva, îmi demonstra numaidecât că nu se poate. Dimpotrivă, strigând cât îl ţinea gura „Meştere! Meştere!”, mă făcea să alerg prin toate colţurile carierei, ca să-mi ceară indicaţii: cum să se degajeze vechea cale ferată pentru vagonete şi să se amplaseze una nouă; cum să se fixeze pe osie o roată sărită; sau că, uite, vinciul s-a defectat şi ce ne facem noi acum; sau unde să se ducă la ascuţit hârleţele tocite. Cum, confruntate cu zefleme-lele lui, ambiţiile mele de comandă scădeau pe zi ce trecea, ajunsesem să fiu bucuros dacă, dimineaţa, le spunea băieţilor unde să sape (ceea ce nu făcea întotdeauna), nemaideranjându-mă cu întrebările lui supărătoare.

În asemenea momente mă retrăgeam pe tăcute, ascunzându-mă de subordonaţi şi de şefi după grămezile înalte de pământ dislocat, mă aşezam pe jos şi rămâneam nemişcat, pe gânduri. Cugetul meu era înmărmurit după numai câteva zile de lagăr. O, asta nu e închisoare! Închisori-le sunt aripi, închisorile sunt cutii cu gânduri. A flămânzi într-o închisoare, angajând controverse cu colegii de celulă, e uşor şi vesel. Dar ia încearcă aici – să flămânzeşti, să te speteşti şi să taci zece ani: încearcă asta! Un pinion de oţel mă apucase deja, gata să mă strivească. Neajutorat, nu ştiam cum anume, dar voiam să mă smulg dintre dinţii lui. Să-mi trag răsuflarea. Să-mi vin în fire. Să-mi ridic fruntea şi să văd: dincolo de sârma ghimpată, peste vâlcea, e un colnic şi pe colnic un sătuc – vreo zece case. Răsărind, soarele îl învăluie în raze dulci. Chiar lângă noi – şi nu e lagăr! (De fapt, satul e tot un lagăr, dar să uităm de asta.) Vreme îndelungată nu se vede acolo nicio mişcare, apoi trece o femeie cu o vadră în mână, un băieţaş aleargă prin lobodă spre uliţă. Cântă un cocoş, muge o vacă – totul se aude distinct aici, în carieră. Schelălăie un câine – ce glas încântător! – ăsta nu e dulău de escortă!”

Când se discută acordurile de dezarmare generală, mă întreb întotdeauna de ce pe lista armelor interzise nu sunt trecuţi zăvozii de pază: ei le fac oamenilor viaţa mai amară decât rachetele.

Şi fiecare sunet venit de acolo, şi însăşi nemişcarea acelui sătuc fac să mi se prelingă în suflet o pace sfântă. Şi sunt sigur că, dacă cineva mi-ar spune acum: „Poftim, eşti liber! Dar vei trăi până la moarte în acest sat. Leapădă-te de oraşe şi de lumea toată, de visele tale înaripate, de crezurile tale, de adevăr – leapădă-te de toate şi trăieşte în satul acesta (dar fără colhoz!), contemplând, în fiecare dimineaţă, răsăritul soarelui şi ascultând cântatul cocoşilor. Te învoieşti?”, aş răspunde: „O, nu numai că mă

învoiesc, dar, Doamne, rogu-te dăruieşte-mi o astfel de viaţă! Nu voi putea îndura lagărul. Simt asta!”

Din cealaltă parte a fabricii, nevăzută mie acum, se aude cum aleargă spre Rjev un tren de călători, în carieră se strigă: „Oploşitul!” Fiecare tren e cunoscut aici, după ele se măsoară timpul. „Oploşitul” înseamnă că e nouă fără un sfert: la nouă sunt aduşi din lagăr la fabrică – separat, în afara schimburilor – oploşiţii, adică funcţionarii de la birouri şi şefii mai mărunţi numiţi din rândul deţinuţilor. Cel mai iubit dintre trenuri e cel de unu şi jumătate, „Părintele”: la scurtă vreme după ce trece el, lăsăm lucrul şi mergem la masă.

Odată cu oploşiţii, iar uneori, când inima îi plânge după muncă, e adusă la atelier, de o escortă specială, şi şefa mea, zekă, Olga Petrovna Mă-tronina. Oftez, ies din ascunziş şi o iau de-a lungul şinelor spre atelierul de presare umedă.

Fabrica de cărămidă e alcătuită din două ateliere: unul de presare ume-dă, altul de presare uscată. Cariera noastră deserveşte doar presarea umedă, iar şefa presării umede e Matronina, inginer specialist în silice. Câte parale face ca ingineră nu ştiu, dar e o muiere vanitoasă şi îndă-rătnică. O dârzo-loială dintre cei pe care-i mai întâlnisem prin celule, nu prea des (îndeobşte, sunt puţin la număr), dar la înălţimea siderală a cărora nu izbutisem să mă menţin în zbor. Pe baza articolului-siglă CIS, ca membră de familie a unui împuşcat, primise opt ani prin OSO şi acum îşi făcea ultimele luni de puşcărie. În realitate, pe toată durata războiului nu fusese eliberat niciun politic şi ea însăşi avea să fie reţi-nută până la faimoasa Dispoziţie specială. Dar nici acest lucru nu aruncă vreo umbră asupra stării ei de spirit: ea serveşte partidul, puţin importă dacă în libertate sau în lagăr. E din braniştea bolşevică. Poartă, în lagăr, un batic roşu şi numai roşu, deşi e trecută bine de patruzeci (nimeni nu poartă în fabrică asemenea baticuri –

nici fetele din lagăr, nici comsomolistele civile). Nu consumă niciun fel de resentimente nici pentru că i-au împuşcat bărbatul, nici pentru cei opt ani de puşcărie pe care i-a făcut ea însăşi. Toate aceste abuzuri au fost puse la cale, după opinia ei, de unii acoliţi ai lui lagoda şi Ejov (4), dar de când cu tovarăşul Beria, oamenii sunt întemniţaţi numai pe drept. Văzându-mă în uniformă de ofiţer sovietic, s-a grăbit să-mi declare, de îndată ce am făcut cunoştinţă: „Cei care m-au trimis în lagăr se pot convinge acum că sunt o comunistă dintre cele mai ortodoxe!”. Cu puţin timp în urmă, îi trimisese o scrisoare lui Kalinin, din care le citează tuturor celor ce vor ori sunt şi-l iţi să o asculte: „Anii lungi de închisoare nu mi-au frânt voinţa de a lupta pentru puterea sovietică, pentru industria sovietică”.

Între altele, când Akimov a venit să-i raporteze că borfaşii nu-i dădeau ascultare, nu s-a deranjat să le explice personal acestor socialmente apropiaţi nocivitatea comportamentului lor, ci l-a beştelit pe el: „N-ai decât să-i forţezi: de-aia eşti pus acolo!” După ce Akimov a fost snopit, Mă-tronina n-a stat să se lupte mai departe, s-a mărginit să ceară în scris conducerii lagărului: „Rog ca acest contingent să nu ne mai fie trimis”. Cu senină indiferenţă le tratează şi pe fetele care lucrează în atelierul ei câte opt ore în şir, ca nişte automate: opt ceasuri fără întrerupere aceleaşi mişcări la conveier. „Ce să-i faci, spune ea, pentru mecanizare prioritare sunt alte sectoare, mai importante”. Ieri, sâmbătă, s-a răspândit zvonul că astăzi iar nu vom avea duminica liberă (ceea ce s-a şi întâmplat). Fetele-automate s-au strâns cârd în jurul ei, jeluindu-se amar: „Ol-ga Petrovna! Cum, iar ni se taie duminica? E a treia la rând! Doar războiul s-a terminat!” Şi-a repezit cu indignare îndărăt chipul negricios, înrămat în batic roşu, un chip nici de femeie, nici de bărbat, şi s-a stropşit la ele: „Fetelor, putem avea noi preten-ţie la

duminici? La Moscova construcţia stagnează din lipsă de cărămizi!!” (Adicătelea, cu toate că, fireşte, habar n-avea la ce şantier anume sunt cărate cărămizile noastre, ea vedea cu ochii minţii o generică măreaţă construcţie, iar fetelor, meschine cum erau, le ardea să se laie.)

Mie Matronina îmi pretinsese să dublez numărul de vagonete descărcate pe schimb. Nu făcuse niciun fel de evaluări: ce forţă de muncă există, în ce stare sunt vagonetele, care e capacitatea de prelucrarea a atelierului, ceruse scurt: să se dubleze! (Şi cum altfel, decât cu pumnul, ar fi putut dubla numărul de vagonete un om abia venit din exterior şi străin de meserie?) Nu dublasem nimic, de fapt cât am fost eu acolo randamentul nu s-a mărit nici măcar cu un vagonet, şi Matronina, intratabilă, mă beştelea de faţă cu Barinov şi cu muncitorii, căci în capul ei de muiere nu încăpea ceea ce ştie şi ultimul sergent: că nici măcar pe un fruntaş n-ai voie să-l admonestezi în faţa soldaţilor de rând. Şi iată că într-o bună zi, recunoscându-mi deplina înfrângere la carieră, aşadar şi incapacitatea de a dirija, mă înfiinţez la Matronina şi o rog cât se poate de blajin:

— Olga Petrovna! Sunt bun la matematică, ştiu să calculez foarte repede. Am auzit că, la atelier, aveţi nevoie de un socotitor. Luaţi-mă pe mine!

— Socotitor?! se indignează ea în vreme ce chipul aspru i se face şi mai întunecat, iar colţurile baticului roşu i se bălăngănesc după ceafă. Pe post de socotitor pot să pun orice fetişcană; noi avem nevoie de comandanţi de producţie! Cu câte vagonete aţi rămas datori schimbul ăsta? Eşti liber! Şi, ca o nouă Pallas Athena, mă expediază cu mâna întinsă la carieră.

A doua zi se desfiinţează însăşi funcţia de maistru la carieră, sunt concediat, dar nu pur şi simplu, ci cu sete de răzbunare. Matronina îl cheamă pe Barinov şi-i ordonă:

— Înmânează-i un târnăcop şi fii cu ochii pe el! Să

umple şase vagonete pe schimb! Să pună osul!

Şi pe loc, în ţinuta mea de ofiţer, cu care mă mândresc atât de mult, sunt trimis să sap la argilă. Barinov e vesel, îmi prevăzuse dizgraţia.

Dacă aş fi înţeles mai bine legătura surdă, anticipativă dintre toate evenimentele din lagăr, mi-aş fi putut da seama ce mă aşteaptă încă de ieri. La cantina din Novîi Ierusalim era un ghişeu de distribuţie special – pentru ITR („personalul tehnico-ingineresc"), de unde îşi luau mâncarea inginerii, contabilii şi… cizmarii. După ce fusesem numit maistru la carieră, însuşindu-mi tabieturile lagărului, mă înfiinţam la ghişeul cu pricina şi ceream să fiu servit de acolo. Bucătăresele se codeau, spunându-mi că încă nu eram pe lista ITR, dar de fiecare dată îmi dădeau de mâncare, mai apoi chiar fără comentarii, încât eu însumi am început să cred că fusesem trecut pe listă. Aşa cum am priceput după aceea, reconstituind, la început bucătăresele nu ştiuseră de unde să mă ia: abia venit, s-a şi cocoţat pe un post de maistru; se ţine cu nasul pe sus, umblă în uniformă. Un tip ca ăsta – mai ştii? – poate ajunge peste o săptămână maistru principal, ori contabil-şef pe zonă, ori doctor (în lagăr orice e cu putinţă!) şi atunci încăpem pe mâinile lui. Şi cu toate că, în realitate, fabrica abia mă punea la încercare şi nu eram trecut pe nicio listă, bucătăria, pentru orice eventualitate, mă hrănea în regim privilegiat. Dar cu o zi înainte de prăbuşire, când la fabrică încă nici nu se ştia nimic, bucătăria lagărului aflase deja totul şi-mi trântise uşiţa ghi-şeului în nas: mă dovedisem a fi un fraier oareşicare. Acest mărunt episod închide în sine văzduhul lumii lagărelor.

Această atât de frecventă râvnă omenească de a ieşi în evidenţă prin vestimentaţie nu face, de fapt, decât să ne despoaie, mai ales sub privirile agere ale lagărului. Ni se pare că ne îmbrăcăm, când în realitate ne dezgolim, arătând câte parale facem. Nu-mi dădusem seama că

uniforma mea militară echivala cu baticul roşu al Matroninei. Dar un ochi nea-dormit înregistrase din ascunzişul lui toate acestea. A fost trimis după mine un planton. Locotenentul vă cheamă uite-acolo, în biroul acela.

Tânărul locotenent se arată plăcut la vorbă, în odaia confortabilă şi curată suntem numai noi doi. Prin fereastră răzbat razele asfinţitului de soare, vântul înfoaie perdeaua. Mă invită să iau loc. Îmi propune, Dumnezeu ştie pentru ce, să-mi scriu autobiografia, şi nici nu mi-ar fi putut face o propunere mai agreabilă. După procesele-verbale de la anchetă, unde mă autoacoperisem de bale ca defăimător al regimului sovietic, după umilinţa dubelor şi tranzitelor, după atâtea escorte şi necurmata supraveghere din închisoare, după ce pegra şi oploşiţii refuzaseră să vadă în mine un fost căpitan al Armatei Sovietice, uite că eram aşezat pe un scaun şi, nezorit de nimeni, sub privirile binevoitoare ale unui locotenent simpatic, consemnam îngrijit, cu cerneală strălucitoare, pe o foaie de hârtie excelentă, netedă, de negăsit în lagăr, faptul că fusesem căpitan şi comandasem o baterie, că primisem cutare şi cutare decoraţie. Şi simplul fapt că scriam făcea, ai fi zis, să se reinstaleze înăuntrul meu propria-mi personalitate, „eul” meu. (Da, subiectul gnoseologic „eu”! Şi încă eu eram, orice s-ar spune, un om de formaţie universitară, un civil, ajuns accidental în armată. Să ne imaginăm cât de adânc înră-dăcinată e această nevoie de respect în sufletul unui ofiţer de carieră.) Şi locotenentul, citindu-mi autobiografia, pare satisfăcut. „Aşadar, sunteţi un om sovietic, nu-i aşa?” Sigur că sunt, fireşte că sunt, de ce să nu fiu? Ce plăcut e să redevii om sovietic – te simţi pe jumătate liber.

Locotenentul mă roagă să trec pe la el peste cinci zile. În aceste cinci zile sunt nevoit să mă despart de uniforma mea militară, căci nu e potrivită ca să trag cu ea

la lopată. Îmi vâr bluza şi pantalonii în valiză şi obţin de la magazie nişte trenţe peticite şi decolorate, care păreau să fi fost spălate după ce zăcuseră un an într-o ladă de gunoi. E un pas important, deşi nu-mi dau seama: încă n-am suflet, dar uite că încep să am piele de zek. Ras în cap, chinuit de foame şi hărţuit de duşmani, curând voi avea şi privirea unui zek: nesinceră, circumspectă, scormonitoare.

Cu asemenea înfăţişare mă înfiinţez peste cinci zile la ofiţerul operativ, fără a fi priceput încă unde bătea. Nu-l găsesc, însă, la birou. În general, nu mai vine prin lagăr. (El ştie deja, dar noi nu ştim: peste o săptămână lagărul va fi reformat, vom fi trimişi cu toţii care încotro, iar în locul nostru vor fi aduşi nemţi). Ratez, aşadar, întâlnirea stabilită cu locotenentul.

Am stat de vorbă cu Gammerov şi Ingal, încercând să ghicim de ce m-o fi pus operul să-mi scriu autobiografia, şi nu ne-am dat seama, copii ce eram, că asta era prima gheară de răpitoare înfiptă în cuibul nostru. De fapt, planul era cât se poate de străveziu: cu noua etapă fuseseră aduşi trei tineri, care tot timpul şuşotesc ceva între ei, discută în contradictoriu, iar unul – cel oacheş, plinuţ, cu mustăcioară, care s-a aciuat la contabilitate, noaptea nu doarme, ci, acolo pe priciul lui, tot scrie ceva, scrie şi ascunde. Fireşte pot fi trimişi doi-trei gardieni să-i smulgă foile alea, dar ca să nu-l speriem, e mai simplu să aflăm totul de la cel care umblă în pantaloni de uniformă. Ăsta pare a fi un om sovietic, un militar, şi o să ne ajute în opera noastră de supraveghere spirituală.

Jora Ingal, care nu prea ostenea ziua la munca lui de birou, hotărâse într-adevăr să nu doarmă în primele jumătăţi de noapte, păstrându-şi astfel neîncarcerat spiritul creator. Stă pe panoul de sus al vagonkăi, fără saltea, pernă şi pături, cu pufoaica pe el (în odăi răzbate răcoarea nopţilor de toamnă), încălţat, cu picioarele întinse pe scândurile goale şi spatele sprijinit de perete, şi,

sugând din când în când vârful creionului, priveşte cu un aer grav foaia de hârtie din faţa lui. (Greu de imaginat o comportare mai nepotrivită într-un lagăr! Dar nici el, nici noi nu ştim încă în ce măsură se văd şi se urmăresc toate astea.) *

Noaptea scrie, iar peste zi ascunde o nuvelă despre El Campesino, un republican spaniol, fost coleg de celulă, care îl umpluse de admiraţie prin temeinicia lui ţărănească. Povestea lui El Campesino e simplă: după ce războiul cu Franco fusese pierdut, venise în Uniunea Sovietică, unde, după o vreme, fusese băgat la puşcărie.**

Ingal nu e un om cald, la primul imbold inima nu ţi se deschide în faţa lui (scriu şi mă întreb: dar eu câtă căldură revărsam împrejur?), însă dârzenia lui e un model demn de urmat. Să fii scriitor într-un lagăr! Cându-vă am să mă ridic şi eu la această înălţime, dacă n-am să pier. Dar până una-alta, sunt chinuit de gândul că rătăcesc de ici-colo fără rost, deprimat după primele zile de săpat la argilă. În seara senină de septembrie, eu şi Boris ne-am făcut timp să stăm puţin împreună pe o grămadă de zgură, lângă intrarea în zonă.

Spre Moscova, la şaizeci de kilometri, salve multicolore de salut incendiază cerul. E „sărbătoarea victoriei asupra Japoniei”. Dar becurile din zonă aruncă o lumină posomorâtă, tulbure. Ferestrele duşmănoase ale fabricii, aprinse şi ele. În depărtare, şirag învăluit în mister, aşa cum sunt anii şi lunile condamnărilor noastre, aleargă luminile de pe stâlpii întinsei zone a lagărului.

Îmbrăţişându-şi genunchii, subţirelul Gammerov, tuşind din când în când, recită:

„De treizeci de ani îmi cresc, / Iubirea pentru plaiul strămoşesc.

Eu milă de la voi n-aştept... (6)

Şi nu-mi doresc”.

* * *

„Au adus fascişti! Au adus fascişti!” – aceste strigăte au răsunat nu numai la Novîi Ierusalim. Spre sfârşitul verii şi în toamna anului 1945, scena s-a repetat pe toate insulele Arhipelagului. Sosirea noastră, a „fasciştilor”, le deschidea calea spre libertate celor de drept comun. Aflaseră că erau amnistiaţi încă de la 7 iulie – după această dată fuseseră fo’

După cum povesteşte Arkadi Belinkov (5), mai târziu, într-un alt lagăr, Ingal scria la fel, tot timpul, retras pe priciul lui. Zekii au început prin a-l ruga, dar apoi i-au cerut răspicat să le arate ce scrie (poate că erau denunţuri?), însă, văzând în asta o agresiune asupra creaţiei, numai că venită din partea opusă, el a refuzat! Şi a fost stâlcit în bătaie. (Potrivit altei relatări, ar fi fost ucis.)

** EI Campesino înseamnă „Ţăranul”, era o poreclă. De fapt, îl chema Valentin Gonzales. Ingal nu-şi va termina, de fapt, niciodată nuvela, pentru că nu va apuca să afle sfârşitul lui El Campesino. Acesta avea să-i supravieţuiască autorului. Am auzit că ar fi izbutit să scoată un grup de zeki dintr-un lagăr de pe teritoriul Turkmeniei, trecându-i peste munţi în Iran. Ba chiar că ar fi publicat şi el o carte despre lagărele sovietice.

tografiaţi, li se întocmiseră adeverinţele de eliberare, li se făcuse lichidarea la contabilitate – dar vreo lună, pe alocuri chiar două, ba uneori şi trei, zekii amnistiaţi au mai fiert îndărătul sârmei ghimpate pe care o urau atât de mult: autorităţile n-aveau cu cine să-i înlocuiască.

N-aveau cu cine să-i înlocuiască! Iar noi, născuţi orbi, primăvara şi vara toată, mai îndrăzniserăm, în celulele noastre coşcovite, să sperăm la o amnistie! Să sperăm că lui Stalin i se va face milă de noi!… Că „va avea în vedere Victoria”!… Că, omiţându-ne în prima amnistie, din iulie, va de-creta apoi o a doua, specială, pentru politici… (Se dădeau chiar detalii: că decretul de amnistie e gata

pregătit, că se află pe masa lui Stalin, rămânând doar să fie semnat, numai că el e în concediu. Incorigibilul popor aştepta o amnistie veritabilă, incorigibilul popor credea!…) Dar dacă noi vom fi graţiaţi, cine va coborî în mine? Cine va intra cu ferăstraiele în păduri? Cine va arde cărămizi şi va face din ele ziduri? Comuniştii s-au învrednicit să creeze un asemenea sistem, încât la primul gest de generozitate, foametea, pustiul şi paragina ar fi cuprins toate întinderile ţării.

„Au adus fascişti!” Deţinuţii de drept comun, care ne urâseră ori ne dispreţuiseră dintotdeauna, ne priveau acum aproape cu drag, pentru că noi eram schimbul mult aşteptat. Şi acei prizonieri de război, care în captivitatea germană aflaseră că nu există pe lume naţie mai dispreţuită, mai abandonată, mai înstrăinată şi mai inutilă decât cea rusă, des-cinzând acum din vagoanele lor roşii ori din autocamioane pe pământul rusesc, descopereau că, şi în sânul acestui popor respins de toţi, ei erau tusea şi junghiul.

Iată ce a însemnat, în realitate, măreaţa amnistie stalinistă „nemaivăzută pe faţa lumii”. Într-adevăr, unde în lume s-a mai văzut o amnistie care să nu-i includă pe deţinuţii politici?

Ea îi elibera pe Cincizeci şi Obţii cu mai puţin de trei ani, termen care nu se dădea aproape nimănui, vizând abia o jumătate de procent din to-talul celor căzuţi sub incidenţa acestui articol. Dar şi în acest număr infim de cazuri, spiritul intransigent al amnistiei strivea litera ei atenuantă. Am cunoscut un băiat, Matiuşin îl chema pare-mi-se (era pictor în micul lagăr de la Bariera Kaluga (7)), care se alesese cu articolul 58-l-b, pentru că se lăsase luat prizonier, condamnare primită foarte de timpuriu, cred că spre sfârşitul anului 1941, când încă nu se hotărâse cum trebuie tratat un asemenea delict, cât anume să se dea pentru el. Matiuşin încasase pentru prizonierat doar trei

ani, caz nemaiîntâlnit. La sfârşitul condamnării nu fusese, bineînţeles, eliberat, ci amânat până la adoptarea Dispoziţiei Speciale. Dar uite că tunase amnistia! Matiuşin a început să solicite (nici gând să pretindă) eliberarea. Vreme de aproape cinci luni, până în decembrie 1945, cinovnicii speriaţi de la secţia de evidenţă şi repartizare l-au refuzat. În sfârşit, a fost lăsat să plece acasă, în regiunea Kursk. A circulat zvonul (un altul ar fi şi greu de crezut) că, foarte curând, a fost umflat din nou şi i s-a ajustat termenul până la concurenţa unui decar. Era inadmisibil să profite de faptul că, în primă instanţă, nimerise peste un complet de judecată distrat!

Au fost eliberaţi pe capete toţi cei ce jefuiseră apartamente, smulseseră hainele de pe trecători, violaseră, corupseseră minori, înşelaseră cumpărătorii, se dedaseră la acte de huliganism, schilodiseră oameni lipsiţi de apărare, braconaseră în păduri şi pe lacuri, practicaseră poligamia, extorcarea de fonduri şi şantajul, luaseră mită, escrocaseră, calomni-aseră, făcuseră denunţuri false (ăştia în general nu făceau purici în puşcărie), traficanţii de droguri, proxeneţii, cei vinovaţi de omoruri prin imprudenţă ori neglijenţă (n-am făcut decât să enumăr articolele de cod penal căzute sub incidenţa amnistiei, nicio figură de stil).

După toate astea, pas de mai pretinde poporului moralitate!…

Le-au fost reduse termenele la jumătate: delapidatorilor, falsificatorilor de acte publice şi cartele de pâine, speculanţilor şi spoliatorilor statului (pe cei care vârau mâna în buzunarul statului Stalin rămăsese, totuşi, supărat).

Dar nimic nu le otrăvea mai mult sufletul foştilor combatanţi şi prizonieri decât absolvirea generală a dezertorilor din timpul războiului! Toţi laşii care fugiseră din unităţi şi de pe front, nu se prezentaseră la punctele de

încorporare, se ascunseseră cu anii la mama acasă prin poduri şi pivniţe, după cuptor (Întotdeauna la mama! În neveste, de regulă, de-zertorii n-aveau încredere), necutezând, ani de-a rândul, să pronunţe un cuvinţel cu voce tare, prefăcându-se în fiare gârbove şi hirsute – toţi aceştia, cu singura condiţie de a fi fost capturaţi ori de a se fi prezentat de bunăvoie până în ziua amnistiei, erau declaraţi acum cetăţeni sovi-etici fără cazier, nepătaţi, cu toate drepturile intacte! (Iată când s-a adeverit vechea zicală: fuga-i ruşinoasă, dar sănătoasă).

Cât despre cei ce nu se pierduseră cu firea şi nu dăduseră bir cu fugiţii, ci îşi puseseră pieptul pavăză patriei şi plătiseră pentru asta cu prizonieratul, pentru ei, în concepţia Comandantului Suprem, nu exista iertare.

Consuma oare Stalin o anumită afinitate cu dezertorii? îşi amintea oare propria repulsie pentru slujba de simplu soldat, jalnica lui recrutare din iarna lui 1917? Ori considera că, pentru domnia lui, laşii nu erau primejdioşi, primejdioşi erau doar cei curajoşi? Căci, chiar din perspectiva lui Stalin, părea cum nu se poate mai nechibzuit să-i amnistiezi pe dezertori: el însuşi arăta poporului său cum era cel mai simplu şi mai sigur să-şi salveze pielea într-un viitor război.*

Într-o altă carte (8), am povestit istoria doctorului Zubov şi a soţiei lui:

De fapt, prin asta se făcea şi un fel de dreptate istorică: se plătea o veche datorie faţă de dezertările de pe front, fără de care bolşevicii nici n-ar fi ajuns la putere.

pentru că bătrânica ascunsese în casă un dezertor pripăşit pe acolo, de-zertor care ulterior îi denunţase, soţii Zubov au încasat, fiecare, câte ze-ce ani pe baza articolului 58. În opinia tribunalului, vina lor consta nu atât în adăpostirea unui dezertor, cât în faptul că o făcuseră absolut dezinteresat: n-aveau nicio legătură de rudenie cu individul, aşadar, era vorba de o subversiune anti-

sovietică! Prin amnistia stalinistă, dezertorul a fost eliberat fără a fi ispăşit nici măcar trei ani, încât curând a şi uitat acest mărunt episod din viaţa lui. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu Zubovii! Fiecare din ei a zăcut câte zece ani bătuţi pe muchie prin lagăre (dintre care patru în lagăre speciale), apoi câte alţi patru ani – fără nicio judecată – în deportare. Au fost eliberaţi numai pentru că se desfiinţase însăşi deportarea, dar n-au fost reabilitaţi nici atunci, nici după şaisprezece, nici chiar după nouăsprezece ani, ceea ce i-a împiedicat să se întoarcă în casa lor de lângă Moscova, ca să-şi sfârşească zilele în pace!

În 1958, Procuratura Militară Generală a URSS le-a răspuns: vinovăţia dumneavoastră a fost dovedită şi nu există temeiuri pentru o rejude-care. Abia în 1962, după 20 de ani, s-a renunţat la capetele de acuzare potrivit articolului 58 – 10 (conspiraţie antisovietică) şi 58 – 11 („organizaţie" alcătuită din soţ şi soţie). Iar pe baza articolului 193 – 17 – 7-g (favorizarea dezertorului) li s-a stabilit o condamnare de 5 ani şi s-a aplicat (după douăzeci de ani!) amnistia stalinistă. Chiar aşa li s-a comunicat, negru pe alb, celor doi bătrâni sfărâmaţi, în 1962: „dt. la 7 iulie 1945, sunteţi consideraţi eliberaţi, cu radiera cazierului judiciar"!

Iată de ce se teme şi de ce nu se teme ranchiunoasa, răzbunătoarea şi intratabila Lege.

După amnistie, KVC-urile şi-au înmuiat şi reînmuiat pensulele în vop-sea, umplând arcadele şi pereţii interiori ai lagărelor cu lozinci ultragiante: „Pentru cea mai cuprinzătoare amnistie, să răspundem partidului iubit şi guvernului prin dublarea productivităţii muncii!"

Amnistiaţi fuseseră criminalii şi borfaşii, ei plecaseră, iar sarcina de a răspunde prin dublarea productivităţii le revenea politicilor. Simţul umorului nu prea lumina minţile stăpânirii.

Imediat după sosirea noastră, a „fasciştilor", la Novîi

Ierusalim au început să se facă, zilnic, eliberări. Ieri încă le mai văzuseşi pe aceste femei în zonă – hidoase, zdrenţăroase, spurcate la gură – şi deodată, ce metamorfoză! Spălate, coafate, în rochii cu picăţele ori în dungi, apărute de cine ştie de unde, sau cu jachete pe braţ, se îndreaptă modeste spre gară. Cine va putea ghici, în tren, cât de meşteşugit ştiu să împletească înjurăturile cele mai obscene?

Dar iată că ies pe poartă şuţii şi bălţaţii (cei ce se străduiesc să le calce pe urme). Ei nu-şi leapădă manierele deşucheate nici acum: se scălâm-băie, ţopăie, le fac semne celor rămaşi, îi strigă, iar fârtăţii lor le răspund urlând de la ferestre. Paza nu se amestecă – borfaşilor orice le este permis. Unul, nu lipsit de inventivitate, se aşază nonşalant pe valiză, îşi pune pălăria pe-o ureche şi, răsfrângându-şi poalele sacoului sfeterisit pe la vreun tranzit ori câştigat la cărţi, cântă la mandolină o serenadă de adio pentru lagăr, ceva din repertoriul lor imbecil, de borfaşi. Hohote.

Cei eliberaţi mai trec încă multă vreme pe poteca ce dă ocol unei părţi din lagăr, iar apoi mai departe, pe câmp. Şi împletiturile de sârmă ghimpată nu ne împiedică să-i vedem şi să-i tot vedem plecând. Astăzi încă, aceşti hoţi se vor vântura pe bulevardele Moscovei, poate chiar în prima săptămână au să tragă o raită (au să jefuiască un apartament) ori, într-o noapte întunecoasă, au să-ţi dezbrace în plină stradă soţia, sora sau fiica.

Cât despre voi, bandă de fascişti (şi Matronina e o fascistă!), până una-alta dublaţi productivitatea muncii!

* * *

Din pricina amnistiei, pretutindeni lipseau braţele de muncă şi se făceau tot felul de permutări. Pentru scurtă vreme am fost şi eu scos de la cari-eră şi „aruncat în luptă” la atelier, unde am putut urmări cu de-amănuntul mecanizarea Matroninei. Toţi aveau de tras din greu aici, dar absolut uimitoare era o fetişcană – o adevărată eroină

a muncii, însă nepotrivită pentru gazetele noastre. Postul, funcţia ei în atelier nu purtau nicio denumire, dar după ceea ce făcea i s-ar fi putut spune „rânduitoare superioară”. Lângă banda rulantă care aducea de la presă cără-mizile decupate şi umede (abia croite din lut, sunt foarte grele) stăteau două fete – rânduitoarea inferioară şi „servanta”. Acestea nu trebuiau să se încovoaie, doar să-şi răsucească torsul, şi într-un unghi nu prea mare. Dar rânduitoarea superioară, stând pe soclul ei ca o regină a ateli-erului, trebuia, în permanenţă: să se aplece; să ridice cărămida umedă aşezată la picioarele ei de către servantă; fără a o scăpa din mâini, să o ridice până la nivelul brâului şi chiar până la al umerilor; fără să-şi schimbe poziţia picioarelor, să se răsucească în unghi drept (ba la dreapta, ba la stânga, în funcţie de vagonetul ce urma la încărcat); şi să înşire cărămizile pe cele cinci etajere, câte douăsprezece pe fiecare. Mişcările ei nu cunoşteau întrerupere, repaus, schimbare, se succedau într-un rapid tempo gimnastic – şi asta un întreg schimb de opt ore, dacă nu cumva se defecta presa. I se serveau şi i se tot serveau – jumătate din cărămizile produse de atelier într-un schimb. Jos, fetele mai făceau cu schimbul, pe ea n-o schimba nimeni timp de opt ceasuri. După cinci minute de asemenea muncă, după atâtea răsuciri ale capului şi torsului, ar fi trebuit ca lumea să se învârtă cu ea. Dar, în prima jumătate a schimbului, fata încă mai izbutea să şi zâmbească (de vorbit nu se putea vorbi din cauza zgomotului făcut de presă). Îi plăcea, poate, că era înălţată pe piedestalul acela, ca o regină a frumuseţii, şi că toată lumea putea să-i vadă picioarele desculţe, goale şi puternice sub fusta suflecată, să-i contemple talia suplă, de balerină.

Pentru această muncă primea cea mai mare raţie din lagăr: trei sute de grame de pâine în plus (în total 850 de grame), iar la cină, în afară de ciorba tuciurie cuvenită

tuturor – „raţia de stahanovist”: trei porţii jalnice de griş fiert în apă, atât de minuscule încât abia acopereau fundul străchinii de lut.

„Noi muncim pentru bani, voi pentru pâine: nu e un secret”, îmi spusese mecanicul civil, cu chipul mânjit de ulei, care repara presa.

Iar vagonetele încărcate le împingeam noi, eu şi colegul meu Punin, un ciung din Altai. Erau ca un fel de turnuleţe înalte, instabile pentru că, din pricina celor zece etajere cu douăsprezece cărămizi fiecare, centrul de greutate se ridica foarte sus. Un asemenea vagonet cu echilibru precar, ca un picior de raft supraîncărcat cu cărţi, trebuia împins pe şine cu mână de fier, în linie dreaptă: ridicat pe un cărucior-platformă (zis schabibunn) şi fixat pe acesta; apoi, tot în linie dreaptă, căruciorul trebuia tras de-a lungul camerelor de uscare. După ce te opreai în faţa uneia dintre ele, vagonetul trebuia coborât de pe cărucior, răsucit şi împins în cameră. Fiecare cameră era un fel de coridor lung şi îngust, de-a lungul pereţilor căruia se înşirau zece cavităţi cu zece panouri. Rapid şi precis, vagonetul trebuia împins în cavitate, acolo coborâtă o pârghie de manevră, aşezate toate cele zece etajere de cărămizi pe cele zece panouri, eliberate cele zece perechi de labe de fier, după care trebuia ieşit în viteză cu vagonetul gol. Toată invenţia asta era, pare-se, nemţească, din secolul trecut (vagonetul avea nume nemţesc); dar nemţii prevăzuseră nu numai ca şinele să suporte vagonetul, ci şi podeaua greutatea împingătorului. Or, la noi, scândurile erau putrede, rupte, iar mie îmi tot aluneca piciorul şi cădeam. Prevăzuseră, cu siguranţă, şi o ventilaţie pentru camerele acelea, care însă nu exista, şi până terminam eu acolo toată tevatura cu aşezarea cărămizilor (mişcările îmi deviau adesea, etajerele se agăţau, nu se fixau ca lumea, cărămizile umede îmi alunecau în cap), înghiţeam atâta oxid de carbon, încât

ieşeam cu traheea iritată.

Aşa că n-am prea plâns după atelier, când am fost expediat din nou la carieră. Se intrase în criză de săpători, căci şi aceştia erau eliberaţi. A fost trimis la carieră şi Boris Gammerov, aşa că lucram împreună. Normă era cea ştiută: într-un schimb, un om trebuia să extragă, să încarce şi să împingă până la vinci şase vagonete (şase metri cubi) de argilă. Pentru doi reveneau douăsprezece. Pe vreme uscată, eu şi Gammerov dacă scoteam cinci. Dar a început ploaia măruntă de toamnă – burniţa. O zi, două, trei, toate fără vânt – burniţa cădea fără să se înteţească şi fără să stea. Nu era o ploaie torenţială, şi nimeni nu şi-ar fi asumat răspunderea de a opri lucrările în exterior. „Pe şantier nu plouă niciodată!” – e o faimoasă lozincă a GULAG-ului. Dar la Novîi Ierusalim nu se dau, cine ştie de ce, nici pufoaice, aşa că sub ploicică asta anostă, în cariera roşcată, ne bălăcim şi ne mânjim îmbrăcaţi cu vechile noastre mantale de pe front, care, după trei zile, s-au îmbibat fiecare cu câte o găleată de apă. Nici încălţăminte nu se dă din lagăr, drept care ne prăpădim, târându-le prin mocirlă, ultimele cizme de pe front.

În prima zi încă mai glumim:

— Nu găseşti, Boris, că, dacă ne-ar vedea, baronul Tusenbach (9) ar crăpa de invidie? Tot visa el să muncească la o fabrică de cărămidă, îţi aminteşti? Să fie atât de trudit, încât ajuns acasă să cadă de-a-n picioarelea şi să adoarmă pe loc. Presupunea, pesemne, că acasă hainele îi vor fi puse la uscat, că îl aşteptau un pat şi două feluri de mâncare caldă.

Dar după ce împingem două vagonete, lovind supărat cu lopata în tabla de fier a celui de-al treilea (argila se desprindea greu), îi spun, deja cu iritare în glas:

— Ia zi, dar de ce, dracu’ să le pieptene, n-aveau stare alea trei surori? Că nimeni nu le punea, duminica, să adune cu copiii fier vechi?! Lunea, nimeni nu le cerea

conspecte după Cartea Sfântă?! Nu le impunea nimeni să facă dirigenţie pe daiboj şi nici nu erau alergate din bloc în bloc să alfabetizeze naţiunea?!

Şi după încă un vagonet:

— Toţi ăştia, domnule, bat apa-n piuă: ard de nerăbdare să muncească! Să muncească! Să muncească! Da' munciţi, lua-v-ar mama dracului, cine vă opreşte? Va fi o viaţă atât de fericită! Atât de! Atât de! Cât de? Ia să vă mâne cu dulăii spre viaţa asta fericită, aţi vedea voi!…

Boris e mai slab ca mine, abia reuşeşte să întoarcă lopata îngreunată de argila lipicioasă şi s-o ridice până la muchia vagonetului. Cu toate acestea, e a doua zi de când încearcă să ne menţină la nivelul lui Vladimir Soloviov. Mă taie şi aici – a citit deja atât de mult din Soloviov, iar eu niciun rând, din pricina funcţiilor lui Bessel.

Ce-şi aminteşte îmi spune, şi eu încerc să memorez, dar de pomană, nu-mi stă mintea la asemenea lucruri acum.

Nu: cum să faci economie de viaţă şi totuşi să răzbaţi spre adevăr? Şi de ce ar trebui să te prăbuşeşti în fundul lagărului ca să-ţi conştientizezi mizeria?

Zice:

— Vladimir Soloviov ne învaţă să ne bucurăm trecând în moarte. Mai rău ca aici n-o fi nici acolo.

Ce-i drept…

Încărcăm cât putem. Raţie disciplinară? Disciplinară fie şi dracu' să vă ia! Mântuim ziua şi ne târâm spre lagăr. Dar nimic îmbucurător nu ne aşteaptă acolo: de trei ori pe zi, aceeaşi fiertură neagră şi nesărată din frunze de urzică şi, o singură dată, un polonicel de terci subţire, a treia parte dintr-un litru. Raţia de pâine ne-au şi ciuntit-o deja, ni se dau 450 de grame, iar seara nicio firimitură. Şi din nou în ploaie, la apel. Şi din nou dormim pe aceleaşi priciuri goale, cu hainele ude pe noi, mânjiţi cu argilă, şi din nou îngheţăm, pentru că în barăci nu se face foc.

A doua zi, ţârâie şi tot ţârâie peste capetele noastre aceeaşi burniţă. Cari-era e, de la un cap la altul, numai glod, ne împotmolim în ea cu totul. Oricât ai lua pe lopată, oricât ai izbi-o de muchia vagonetului, argila nu se desprinde de pe ea. De fiecare dată, trebuie să te întinzi, împingând cu mâna argila de pe lopată în vagonet. Atunci ne dăm seama că ne chinuim de pomană. Azvârlim lopeţile cât colo şi începem să adunăm pur şi simplu cu mâinile argila clefăitoare de sub picioarele noastre, aruncând-o în vagonet.

Borea tuşeşte, i-a rămas în plămâni o schijă de la un proiectil de tanc nemţesc. E slăbănog şi galfăd, i s-au ascuţit, ca unui mort, nasul, urechile, oasele feţei. Mă uit la el şi-mi spun că nu ştiu dacă o să mai apuce să ierneze în lagăr.

Încă mai încercăm să uităm unde suntem şi să ne ridicăm deasupra situaţiei, exersându-ne gândirea. Dar deja nu mai merge nici cu filosofia, nici cu literatura. Mâinile ni s-au făcut la fel de grele ca lopeţile şi atârnă. Boris propune:

— Nu e bine: discutând, cheltuim multă energie. Hai să tăcem şi să gândim cu folos. Bunăoară să compunem versuri, în minte.

Tresar: mai poate scrie versuri? Umbra morţii, dar şi umbra unui îndă-rătnic talent îi învăluie fruntea galbenă şi îngustă!”

Aşa că păstrăm tăcerea şi încărcăm argilă cu mâinile. Plouă fără istov… Dar nu numai că nu suntem scoşi din carieră; îşi face apariţia Matro-nina, aruncând tăioase flăcări pe sub pleoape (şi-a pus o glugă neagră peste baticul roşu) şi, de pe buza râpei, îi ordonă ceva brigadierului, arătând cu mâinile spre diferite colţuri ale carierei. Aflăm că astăzi brigada nu va înceta lucrul la sfârşitul schimbului, la ora două, ci va fi ţinută în carieră până la îndeplinirea normei. Abia atunci se vor da şi masa

de prânz, şi cina.

La Moscova, construcţia stagnează din lipsa de cărămizi.

Dar Matronina pleacă şi ploaia se înteţeşte. Bălţi blond-roşcate se alcătuiesc pretutindeni pe stratul de argilă, inclusiv în vagonetul nostru. Roşcaţi ne sunt carâmbii cizmelor, mantalele ni s-au umplut şi ele de pe-te roşcate. Mâinile ne-au înţepenit din pricina argilei reci, deja nici cu ele nu mai putem arunca nimic în vagonet. Aşa că abandonăm această ocupaţie zadarnică, ne căţărăm undeva mai sus, pe un petic de iarbă, şi ne aşezăm acolo cu capetele plecate şi cu gulerele mantalelor trase peste ceafă.

În iarna aceluiaşi an, Gammerov a murit în spitalul de la Butârki, de epuizare fizică şi tuberculoză. Cinstesc în el un poet care n-a fost lăsat să scoată nici măcar un sunet. A fost un om de mare altitudine spirituală, şi versurile lui mi s-au părut atunci foarte viguroase. Dar n-am ţinut minte niciunul, şi acum n-am de unde le aduna pentru ca, fie şi numai din aceste pietricele, să-i ridic un monument funerar.

De departe am părea două pietroaie roşcate în mijlocul câmpului.

Undeva, colegii noştri de generaţie învaţă pe la Sorbone şi Oxforduri, joacă tenis în vastul lor timp liber, dezbat, în cafenele studenţeşti, problemele mapamondului. Publică deja, expun tablouri. Se dau de ceasul morţii să găsească modalităţi noi de a deforma lumea nu îndeajuns de originală ce-i înconjoară. Sunt supăraţi pe clasici, că au epuizat subiectele şi tematica. Sunt supăraţi pe guvernele şi reacţionarii lor că nu vor să priceapă şi să preia experienţa sovietică de avangardă. Deapănă interviuri în microfoanele radioreporterilor, ascultându-şi propriul glas şi explicând cu cochetărie ce voiau să spună în ultima sau prima lor carte. Emit judecăţi categorice despre orice pe

lumea asta, dar mai cu seamă despre prosperitatea şi suprema echitate din ţara noastră. Numai cându-vă, la bătrâneţe, alcătuind enciclopedii, se vor mira negăsind nume ruseşti de valoare pentru a ilustra literele noastre, toate literele noastre…

Ploaia ne răpăie pe cefe, frisoane reci ne cutremură spinările umede.

Privim împrejur. Vagonete încărcate numai pe jumătate ori zăcând într-o rână. Toţi au plecat. Nimeni în toată cariera, nimeni pe tot câmpul de dincolo de zonă. Sub vălul cenuşiu – satul în sacralitatea lui, cocoşii toţi s-au pitit şi ei prin cotloane ferite de ploaie.

Ne luăm lopeţile, ca să nu ni se fure – sunt înregistrate pe numele noastre – şi, târându-le după noi ca pe nişte roabe grele, mergem, ocolind atelierul Matroninei, până la şopronul unde, împrejurul cuptoarelor Hoffmann în care se ard cărămizile, şerpuiesc nişte galerii părăsite. E curent aici şi e frig, dar nu plouă. Ne aşezăm în colb sub o arcadă de cărămidă şi stăm acolo.

Nu departe de noi se înalţă o grămadă mare de cărbune. Doi zeki scor-monesc în ea, caută ceva cu înfrigurare. Când găsesc, încearcă acel ceva cu dinţii, apoi îl vâră într-o traistă. Apoi se aşază şi mănâncă din bucata aceea neagră-cenuşie.

— Ce mâncaţi, băieţi?

— Argilă de mare. Nu e interzisă de medici. Bine nu-ţi face, da’ nici rău. Molfăi un chil pe zi, ca adaos la raţie şi, chipurile, te-ai ghiftuit. Căutaţi şi voi. E câtă vrei prin cărbune…

Nici până seara, cariera nu îndeplineşte norma. Matronina porunceşte să fim ţinuţi acolo şi peste noapte. Dar uite că becurile se sting pretutindeni, e o pană de curent, zona rămâne fără lumină şi suntem convocaţi cu toţii la postul de gardă. Ni se ordonă să ne ţinem de mâini şi, cu escortă întărită, în lătrat de câini şi de înjurături,

suntem conduşi în zona de locuit. E beznă în jur. Înaintăm fără să vedem unde-i apă, unde uscat, fleşcăind prin noroi, poticnindu-ne şi trăgându-ne unul pe altul.

Şi în zona de locuit e întuneric, se zăreşte doar gura sobei pentru „gătit individual", răspândind o roşiatică lumină de iad. Şi la cantină – două lămpi cu gaz lângă ghişee: nu poţi reciti lozinca, nu poţi vedea în stra-chină porţia dublă de zămârcă de urzici: o leorpăi pe pipăite.

Şi mâine va fi la fel, şi în fiecare zi de-acum încolo: şase vagonete de argilă roşcată, trei polonice de zeamă-nnegurată. Slăbiserăm noi şi în închisoare, dar aici ne sfrijim văzând cu ochii. În capete parcă tot timpul ne ţiuie ceva. Curând ne va cuprinde acea plăcută stare de sfârşeală, în care e mai uşor să cedezi decât să lupţi.

În barăci – beznă s-o tai cu cuţitul. Ne lungim în hainele ude pe scândurile goale şi ni se pare că dacă nu ne dezbrăcăm defel o să ne fie mai cald, ca sub o compresă.

Ochii larg deschişi spre plafonul negru, spre cerul negru.

O, Doamne, Dumnezeule! Sub ploaia de obuze şi bombe, te-am rugat să mă scapi cu viaţă. Acum te rog să mă mântui cu moarte…

Capitolul 7

Secţiune 1.01 VIAŢA DE ZI CU ZI A BĂŞTINAŞILOR

A POVESTI despre viaţa exterioară monotonă a băştinaşilor Arhipelagului pare cât se poate de lesne şi de la îndemâna oricui. Dar şi cât se poate de dificil, totodată. Ca în toate cazurile de acest gen, povestirea trebuie să cuprindă viaţa cotidiană începând dintr-o dimineaţă şi până în dimineaţa următoare, dintr-o iarnă şi până în iarna următoare, de la naştere (sosirea în primul lagăr) şi până la moarte (moarte). Şi trebuie vorbit despre toate-toate insulele şi insuliţele deodată.

Fireşte, nimeni nu poate îmbrăţişa o asemenea materie; de fapt, şi de parcurs tomuri întregi cred că ar fi

plicticos.

Viaţa băştinaşilor înseamnă muncă, muncă, muncă; frig, foame şi vicleşug. Munca asta se desfăşoară, pentru cei ce n-au izbutit să dea din coate şi să se aciuiască în vreun locşor călduţ, la muncile comune, cele care înalţă din pământ socialismul, iar pe noi ne vârâ în pământ.

Genurile de munci comune nu pot fi enumerate, ţi-ai toci limba turuindu-le până la capăt. Să împingi roaba („maşina OSO, hurducată – două mânere şi o roată” (1). Să cari tărgi. Să descarci cărămizi cu mâinile goale (primul strat de piele se desprinde de pe degete ca luat de vânt). Să cari cărămizi în spinare cu „capra” (un soi de coş prins pe spate cu băieri). Să spargi în cariere blocuri de piatră şi cărbune, să extragi argilă şi nisip. Să sfărâmi cu târnăcopul şase metri cubi de rocă auriferă şi să-i cari la rampa de spălare. Să scurmi pur şi simplu pământul (sol sili-cos, iarna: pe şantierul de construcţie al drumului Taişet-Abakan, la 40 de grade sub zero, să disloci cu târnăcopul şi lopata 4 metri cubi). Să tai la cărbune sub pământ. Să extragi, tot din subteran, minereu de plumb sau de cupru. Mai poţi şi macină minereu de cupru (gust dulceag în gură, nasul îţi curge tot timpul). Poţi impregna cu creozot traverse (şi propriul corp, din cap până-n picioare). Poţi să sapi tuneluri pentru căi ferate. Să împrăştii pietriş pe drumuri. Poţi să scoţi, cufundat până la brâu în mocirlă, turbă din mlaştini. Poţi topi minereu. Poţi turna metal. Poţi cosi iarba de pe movile în lunci inundate (cu picioarele până aproape de genunchi în apă). Poţi să fii grăjdar ori căruţaş (şi să-ţi pui şi ţie, din traista calului, puţin ovăz în gamelă, că, de calul e al statului, un sac cu iarbă, se descurcă el, de fapt n-are decât să şi crape). Îndeobşte, în „gospodăriile agricole” poţi face toate muncile ţărăneşti (şi nici că există loc mai bun ca ăsta: pământului tot îi mai smulgi ceva şi pentru tine).

Dar mama tuturor muncilor e pădurea noastră rusă,

cu trunchiuri într-adevăr de aur (căci pe seama lor se obţine aur). Cea mai veche dintre muncile Arhipelagului e tăierea de pădure. Ea îi cheamă pe toţi, încăpându-i pe toţi, nu e interzisă nici măcar invalizilor (ciungii, în echipe de câte trei oameni, sunt trimişi să bătătorească zăpada înaltă de jumătate de metru). Omătul – până la piept. Tu – tăietor de pădure, întâi bătătoreşti omătul împrejurul trunchiului. Îl dobori. Apoi, răzbătând cu greu prin troiene, tai toate crengile, (pe care trebuie să le mai şi imobilizezi în zăpadă şi să ajungi cu toporul la ele). Apoi, târându-le prin aceeaşi zăpadă afinată, aduni ramurile în grămezi, ca să le arzi (or, ele abia dacă fumegă, nu ard). Tai trunchiurile cu ferăstrăul, la dimensiune, şi le steruieşti. Norma zilnică e de cinci steri de căciulă, iar pentru doi – zece steri. (La Burepolom era de şapte steri, numai că buştenii groşi mai trebuiau şi crăpaţi în două). Mâinile nu mai pot ridica toporul, picioarele, ţepene, refuză să te mai asculte.

În anii războiului (cu raţiile de pe vremea aceea) zekii spuneau că trei săptămâni la tăiat de pădure înseamnă împuşcare uscată.

Vei ajunge să urăşti pădurea, această podoabă a pământului, preamărită în versuri şi proză. O viaţă întreagă te vei cutremura de dezgust păşind pe sub coroana unui pin sau a unui mesteacăn. Decenii de-acum încolo, abia închizând ochii, vei revedea buştenii de brad şi plop tremurător pe care i-ai târât în spinare sute de metri până la vagon, afundându-te în omăt, gata să cazi, dar agăţându-te şi nelăsându-i să-ţi alunece de pe umeri de teamă că n-ai să-i mai poţi urni din zăpada terciuită.

În Rusia prerevoluţionară, muncile de ocnă au fost reglementate, decenii de-a rândul, printr-un Decret din 1869, adoptat pentru nepuşcăriaşi. La angajare se ţinea seama de forţa fizică a muncitorului şi de nivelul deprinderilor dobândite (se mai poate crede aşa ceva

astăzi?!). Ziua de muncă era stabilită la 7 ore (!) iarna şi 12, 5 ore vara. La cumplita ocnă din Akatui (P. F. Iakubovici, în anii 1890) sarcinile de lucru erau lesne de îndeplinit pentru toţi, în afară de el. Vara, ziua lor de muncă, inclusiv deplasarea, însuma 8 ore, din octombrie – 7 ore, iar iarna – numai 6. (Asta înaintea oricărei lupte pentru ziua de muncă de opt ore!). Cât despre ocna de la Omsk, unde a fost Dostoievski, acolo îndeobşte se ardea gazul, după cum cu uşurinţă poate constata oricare cititor. Se muncea după cum aveai chef, cu fasoane, ba stăpânirea îi mai şi îmbrăca pe ocnaşi în straie albe – scurtă şi pantaloni! Pas de mai zi ceva! La noi, în lagăre, aşa se şi spune când munca e floare la ureche sau nu mai ai nimic de făcut: „guler alb ne lipseşte”. Iar ei aveau până şi scurte albe! După muncă, ocnaşii din „Casa morţilor” se preumblau îndelung prin curtea temniţei, aşadar, numai epuizaţi nu erau. De altfel, cenzura a început prin a refuza să dea drumul Amintirilor din Casa morţilor de teamă că viaţa uşoară înfăţişată de Dostoievski nu va mai descuraja de-linevenţa. Şi Dostoievski a adăugat, pentru cenzură, pagini noi, în care arăta că viaţa la ocnă e totuşi grea! * La noi, doar oploşiţii se plimbau

Pizma I.A. Gruzdeva k Gorkomu (Scrisorile lui LA. Gruzjdev către Gorki). Arhiv Gorkogo (Arhiva Gorki), vol. XI, Moscova, 1966, p. 157.

prin lagăr duminica, şi ei cu oarecare jenă. Pe marginea însemnărilor Mariei Volkonskaia (2), Şalamov notează că la Nercinsk, pentru decembrişti, norma zilnică de muncă era să extragă trei puduri de minereu de om (patruzeci şi opt de kilograme! – le ridici de jos printr-o mişcare!), în vreme ce norma lui Şalamov, pe Kolîma, era de opt sute de puduri. Şi mai scrie Şalamov că, uneori, ziua lor de muncă se prelungea, vara, până la 16 ore! Nu ştiu cum e cu cele şaisprezece ore, dar treisprezece pe zi au făcut mulţi – la terasamentele executate de Karlag, ca şi

la ex-ploatările forestiere din Nord – şi e vorba de treisprezece ore efective, fără cei cinci kilometri de drum prin pădure dus şi întors. De fapt, face să vorbim de durata zilei de lucru? Norma bătea de departe orice durată şi, când o brigadă nu-şi îndeplinea norma, se schimba la timp numai escorta, zekii rămâneau în pădure până la miezul nopţii, la lumina reflectoarelor, pentru ca abia în zori să revină în lagăr, să-şi înghită cina odată cu micul dejun, după care – din nou în pădure.*

N-are cine povesti despre aceste lucruri: cei ce le-au trăit sunt morţi cu toţii.

Pentru a se încărca normele, demonstrându-se că puteau fi îndeplinite, se folosea şi procedeul următor: se consemna în acte că în zilele cu geruri de peste 50 de grade programul de producţie fusese suspendat, dar în realitate deţinuţii erau scoşi la muncă, şi ceea ce se putea stoarce din ei în aceste zile se defalca pe celelalte, mărindu-se astfel procentajul de realizare a normelor. (Cei degeraţi într-o zi ca asta erau înregistraţi de complezenta secţie sanitară ca decedaţi din alte motive. Cât despre cei ce rămâneau în urmă pe drumul de întoarcere, incapabili să meargă mai departe ori târându-se în patru labe cu câte un tendon rupt, aceştia erau împuşcaţi de escortă, pentru ca nu cumva să evadeze până s-ar fi reîntors să-i culeagă.)

Cum erau hrăniţi deţinuţii pentru toate acestea? Se turna apă în cazan, se aruncau în ea, în cel mai bun caz, nişte cartofi sfrijiţi şi necurăţaţi, iar dacă nu – varză putredă, frunze de sfeclă, tot felul de resturi. Ba încă – măzăriche şi tărâţe, la astea nu se zgârceau. (Iar în locurile unde apa însăşi era puţină, ca în lagpunktul Samarka de lângă Karaganda, zekii primeau doar câte un blid de zămârcă pe zi şi câte două căni de apă sărată şi tulbure.) Ceea ce e cât de cât comestibil se fură întotdeauna şi negreşit pentru autorităţi (v. cap. 9), pentru oploşiţi şi borfaşi; bucătarii trăiesc cu frica-n sân, căci

numai prin docilitate îşi pot păstra postul.

Magazia de alimente eliberează şi o anumită cantitate de grăsimi, „sub

Cei care încarcă normele în industrie încă se mai pot autoamăgi că o fac în virtutea progreselor tehnologiei, dar cei ce măresc normele fizice sunt călăi între călăi: căci nu se poate crede, cu seriozitate, că în socialism omul a crescut în înălţime de două ori şi are muşchii de două ori mai groşi. Iată oamenii care ar trebui judecaţi! Şi trimişi să facă acele norme.

produse" de măcelărie (adică măruntaie, nu carne adevărată), mazăre, crupe, dar foarte puţin din toate acestea ajunge în craterul cazanului. Prin locurile mai retrase, se întâmpla chiar ca autorităţile să şterpelească sarea, pentru propriile murături (În 1940, la calea ferată Kot-las-Vorkuta, şi pâinea, şi fiertura erau nesărate.) Cu cât un aliment e mai rău, cu atât mai mare e cantitatea în care el ajunge la deţinuţi. Carnea cailor căzuţi de epuizare pe altarul muncii ajungea câteodată în blidele zekilor şi, cu toate că nu se putea mesteca, asemenea masă era socotită un adevărat ospăţ. Ivan Dobreak îşi aminteşte: „Cât am stat în lagăr, mi-am îndesat pe gâtlej destulă carne de delfin, morsă, focă, focă-urs şi alte dihănii marine, (îl întrerup: carne de balenă noi am mâncat chiar şi la Moscova, la Bariera Kaluga.) Excrementele de animale nu-mi făceau greaţă. Răscoagele, lichenii, romaniţa erau, pentru mine, cele mai gustoase feluri de mâncare". (Cu astea, pesemne, îşi completa raţia.)

E imposibil să hrăneşti, cu raţiile GULAG-ului, un om care lucrează treisprezece şi chiar numai zece ore în ger. Cu atât mai mult când magazia mai e şi prădată. Iată momentul când plonjează în cazanul cu apă clocotită satanicul făcăleţ al lui Frenkel, care permite hrănirea unor deţinuţi pe seama altora. „Marmitele" sunt diferenţiate: pentru cei care fac (fiecare lagăr are propriul său sistem

de calcul), să zicem, mai puţin de 30% din normă – marmită de carceră: 300 de grame de pâine şi un blid de zămârcă pe zi; de la 30% la 80% – marmită disciplinară: 400 de grame de pâine şi două blide de zămârcă; de la 80% până la 100% – marmită de producţie: 500 – 600 de grame de pâine şi trei blide de zămârcă; urmează marmitele pentru fruntaşi, care sunt şi ele diferite: 700 – 800 de grame de pâine şi, în plus, un terci, două terciuri sau „premi-alul" – un fel de pogace de secară, neagră şi amară, cu mazăre.

Şi pentru toată această apăraie, care nu poate acoperi pierderile de energie ale organismului, oamenii îşi torturează muşchii muncind peste puterile lor, iar fruntaşii şi stahanoviştii dau ortul popii mai curând decât refractarii. Bătrânii lup de lagăr ştiu bine acest lucru şi spun: „pentru o lingură de terci, la muncă să nu te-ntreci!". Dacă ai norocul să rămâi pe prici ca „necorespunzător îmbrăcat", primeşti cele 600 de grame garantate. Odată echipat corespunzător sezonului (expresie celebră) şi scos pe traseu, poţi să te deşeli dând cu barosul şi, lucrând pe sol îngheţat, cu mai mult de trei sute de grame nu te alegi.

Dar nu-i la voia zekului să rămână pe prici… Ba încă mai şi aleargă la apel, ca să nu rămână ultimul, (în unele perioade, în unele lagăre, ultimul era împuşcat.)

Desigur, nu pretutindeni şi nu întotdeauna mâncarea era atât de proastă. Dar cifrele pe care le-am dat sunt tipice: e hrana care se distribuia la Kraslag în timpul războiului. Pe Vorkuta se dădea, tot în acele vremuri, raţie de miner, probabil cea mai mare din GULAG (căci cărbunele extras aici încălzea eroica Moscovă): pentru 80% din normă în subteran şi pentru 100% la suprafaţă – un kilogram şi trei sute de grame de pâine.

Dar înainte de revoluţie? La cea mai înspăimântătoare ocnă, fatala Aka-tui, pentru o zi

nelucrată (petrecută „pe prici”), se dădeau două funturi şi jumătate de pâine (un kilogram!) şi 32 de zolotnice de carne – 133 de grame! Pentru o zi de muncă – trei funturi de pâine şi 48 de zolotnice (200 de grame) de carne: nu e mai mult decât raţia pe care o primeam noi pe front?

Pe vremea aceea, deţinuţii duceau ciubere întregi de fiertură şi caşă la coteţele pentru porcii gardienilor, cât despre terciul de hrişcă (! – niciodată văzut pe GULAG), P. Iakubovici îl găsea „indescriptibil de respingător la gust”. Primejdia morţii de inaniţie nu-i pândea nici pe ocnaşii lui Dostoievski. De unde aşa ceva, dacă prin curtea închisorii („în zonă”) se preumblau gâşte, şi deţinuţii nu le suceau gâtul? * La ocnaşii lui Dostoievski pâinea stătea pe masă, la discreţie, de Crăciun li se dădea câte un funt de carne de vită, iar unt pentru caşă – din belşug. Pe Sahalin, deţinuţii care lucrau în mine şi „drumarii” primeau pe zi, în lunile cele mai dure ca regim de muncă: 4 funturi de pâine (un kilogram şi şase sute de grame!), 400 de grame de carne şi un sfert de kilogram de crupe! Şi conştiinciosul Cehov se apucă să cerceteze dacă aceste raţii erau cu adevărat îndestulătoare sau – trecute prin brutării şi bucătării proaste – nu erau de ajuns? Dacă ar fi aruncat o privire în strachina unui muncitor din lagărele noastre, pesemne şi-ar fi dat duhul pe loc.

Ce fantezie ar fi putut prevedea, la începutul secolului, că „peste trei-zeci-patruzeci de ani”, nu numai pe Sahalin, ci în întregul Arhipelag, oamenii se vor bucura de o pâine şi mai umedă, şi mai plină de impurităţi, şi mai necoaptă, frământată din dracu-ştie ce şi că şapte sute de grame de asemenea pâine vor fi socotite o raţie de invidiat, „pentru fruntaşi”?

Nu, mai mult! Că în întreaga Rusie colhoznicii vor invidia şi această raţie de puşcărie! „Noi nici atâta n-avem! …”

Chiar şi la minele ţariste din Nercinsk se dădeau

„prime pentru silinţă”, indemnizaţii suplimentare pentru tot ce se lucra peste sarcinile (întotdeauna moderate) fixate de oficialităţi. În lagărele noastre, în cei mai mulţi din ani de existenţă ai Arhipelagului, nu s-a plătit pentru muncă niciun ban, ori doar atât cât să-ţi ajungă pentru săpun şi pastă de dinţi. Numai în rarele lagăre şi în rarele perioade în care, din raţiuni oculte, se introducea autogestiunea (şi între a opta şi a patra parte din retribuţia reală revenea deţinutului), zekii şi-au putut cumpăra pâine, carne şi zahăr şi-o, minune! – pe masa de la cantină se putea întâmpla să rămână o coajă de pâine care vreme de cinci minute n-a fost înşfăcată de nimeni.

Raportate la starea de lucruri din multe lagăre grele, reproşurile pe care mi le-a făcut Şalamov sunt îndreptăţite: „Şi ce-i cu acel motan al spitalului, care se tot preumblă prin cartea dumitale? Cum de încă n-a fost omorât şi mâncat?… Şi de ce Ivan Denisovici poartă asupra lui o lingură, când se ştie că tot ce se găteşte în lagăr se poate da de duşcă?” (3)

Cum sunt îmbrăcaţi şi cum sunt încălţaţi băştinaşii noştri?

Toate arhipelagurile sunt ca arhipelagurile: împrejur plescăie oceanul albastru, pe insule cresc cocotieri şi administraţia nu cheltuie un ban pentru îmbrăcămintea băştinaşilor: ei umblă desculţi şi aproape goi. Dar arhipelagul nostru blestemat nici nu poate fi imaginat sub un soare to-rid: e veşnic acoperit de zăpadă şi biciuit de viscole. Şi gloata celor zece – douăsprezece milioane de puşcăriaşi trebuie îmbrăcată şi încălţată.

Din fericire, născuţi în afara Arhipelagului, ei nu ajung aici chiar despuiaţi. Pot fi lăsaţi să umble şi în ceea ce au pe ei – mai exact, în ceea ce îi lasă socialmente apropiaţii – nu însă fără a se ciupi o bucată, ca semn al apartenenţei la Arhipelag, aşa cum se crestează urechea berbecului: mantalelor li se retează, strâmb, poalele,

bonetelor tip Budionnîi li se face un cep în partea de sus, pentru aerisirea creştetelor. Numai că îmbrăcămintea adusă din exterior nu e veşnică, iar încălţămintea se face ferfeniţă într-o săptămână din pricina buturugilor şi cioturilor de pe Arhipelag. Şi băştinaşii trebuie îmbrăcaţi, cu toate că n-au cum plăti pentru asta.

Cândva toate acestea vor apărea pe scenele şi ecranele Rusiei! Ves toane de o culoare, mâneci de alta. Ori vestoane atât de peticite, încât nu se mai poate distinge care a fost ţesătura iniţială. Ori vestoanele, cu zdrenţele întinzându-se în vânt ca nişte limbi de foc. Ori câte un petic pe pantaloni tăiat din ambalajul de pânză al cine ştie cărui pachet, pe care vreme îndelungată se mai poate citi un colţ de adresă, scrisă cu creionul chimic.*

Iar în picioare – încercatele opinci ruseşti, numai că deţinuţii n-au pentru ele obiele ca lumea. Ori o bucată de anvelopă, prinsă de piciorul desculţ cu sârmă sau cablu electric. (Nevoia învaţă pe om…) Dacă din aceste bucăţi de anvelopă, legate la capete cu sârmă, se fac nişte încăl-ţări în formă de lotcă, iată şi celebrele „CTZ-uri” (Uzinele de tractoare din Celeabinsk). Ori „pâslarii” cusuţi din rămăşiţele unor pufoaice vechi şi rupte, având în chip de tălpi un strat de pâslă şi unul de cauciuc. ** Dimineaţa, la apel, ascultându-i pe deţinuţii care se plâng că le e frig, se-ful OLP-ului le răspunde cu gulaghistă isteţime:

— Am o gâscă acasă, care umblă toată iarna desculţă şi nu se plânge; e drept că picioarele i-a roşii. Or, văd că voi toţi aveţi opinci.

Pe ecrane vor apărea şi chipurile cenuşiu-bronzate ale zekilor. Ochi lăcrămoşi, cu pleoapele înroşite. Buze livide şi crăpate, tivite cu spuzituri. Bărbi sure, nerase. În plină iarnă – chipie având ataşate apărătoare pen

La Akatui, deţinuţilor li se dădeau şube.

Nici Dostoievski, nici Cehov, nici P. Iakubovici nu ne spun ce purtau în picioare deţinuţii la vremea lor. Oricum,

se vede că erau încălţaţi, altminteri autorii citaţi ar fi scris despre asta.

tru urechi, cusute cu aţă.

Vă recunosc: sunteţi voi, locuitorii Arhipelagului meu!

Dar oricât ar fi de lungă ziua de muncă, într-un târziu deţinuţii se reîntorc, totuşi, în baracă.

Baracă? Uneori un bordei săpat în pământ. Iar în Nord – cel mai adesea un cort, e drept, acoperit cu pământ şi căptuşit, de bine de rău, cu scânduri. Nu arareori, în loc de lumină electrică – lămpi cu gaz, dar şi opaiţe, dar şi feştile de vată îmbibate cu untură de peşte. (La Ust-Vâm nu s-a văzut gaz lampant vreme de doi ani. Chiar baraca Direcţiei era iluminată cu ulei de la magazia de alimente.) E trista lumină în care vom arunca o privire asupra acestei lumi de pierzanie.

Priciuri pe două etaje; priciuri pe trei etaje; semn de lux – vagonki. Scânduri cel mai adesea goale, fără nimic pe ele. În unele tabere de muncă se fură atât de temeinic (lucrurile furate fiind valorificate apoi prin intermediul civililor), încât nici de la magazie nu se mai dă nimic, nici din bulendrele personale nu se lasă nimic în baracă: deţinuţii îşi duc cu ei la lucru şi gamelele, şi cănile de tablă (şi chiar rucsacurile, cu ele în spinare sapă apoi pământul), cei care au pături şi le petrec peste grumaz (un cadru de film!), ori le lasă la vreun oploşit cunoscut, într-o baracă păzită. Ziua, baraca e atât de pustie, încât ai zice că e nelocuită. Peste noapte, ar trebui să-ţi dai hainele de lucru umede la uscătorie (şi uscătorie există), dar ai rămâne dezbrăcat şi ai îngheţa pe scândurile goale. Aşa că îţi usuci straiele pe tine. Noaptea, din pricina gerului, căciula ţi se lipeşte de peretele barăcii, iar femeilor – părul. Chiar şi opincile oamenii şi le pitesc sub cap, ca să nu li se fure din picioare (Burepolom, în anii războiului), în mijlocul barăcii, un butoi de benzină transformat în godin, care, dacă e

încins, e bine, căci atunci mirosul obielelor aburinde inundă toată baraca, dacă nu – lemnele ude nu ard în el. Unele barăci sunt năpădite de insecte în asemenea hal, încât patru zile de dezinsecţie cu sulf nu au niciun efect, iar vara, dacă zekii ies să doarmă în zonă, pe pământ, ploşniţele se târăsc după ei, găsindu-i şi acolo. Iar păduchii sunt nimiciţi prin fierberea lenjeriei în marmitele pentru mâncare.

Toate acestea au devenit posibile doar într-un stat socialist din secolul al XX-lea. Nu există termeni de comparaţie cu însemnările despre temniţe din secolul trecut. Autorii lor nu au descris asemenea lucruri.

Ar mai fi de povestit cum bucăţile de pâine pentru brigadă sunt aduse la cantină de către zekii cei mai zdraveni, înarmaţi cu ciomege, căci altminteri coşul ar fi înşfăcat şi răsturnat pe jos, după care ar urma iureşul asupra pâinii. Cum pachetele sunt smulse din mâini chiar la ieşirea din magazia pentru colete. Adăugaţi spaima permanentă că autorităţile vor suspenda ziua liberă (ce să mai vorbim de anii războiului, dacă la „sov-hozul Unta" fuseseră suprimate cu un an înainte, iar în Karlag nu s-au pomenit zile de odihnă în întreaga perioadă 1937 – 1945). Şi peste toate acestea – veşnica nestatornicie a vieţii de lagăr, frisonul schimbărilor: ba zvonuri despre etapare, ba etaparea însăşi (ocna lui Dostoievski nu cunoştea etapările, oamenii făceau câte zece şi câte douăzeci de ani în acelaşi penitenciar, ceea ce e cu totul altă viaţă); ba cine ştie ce obscur şi neaşteptat mixaj de „contingente"; ba deplasări forţate „în interesul producţiei"; ba trecerea prin diferite comisii; ba inventare, ba percheziţii-surpriză în timpul nopţii, cu dezbrăcare la piele şi scotocirea tuturor amărâtelor de bulendre personale; plus percheziţiile „la sânge" în preaj-mă zilelor de 1 mai şi 7 noiembrie (în ocnele din secolul trecut, nu se pomenea aşa ceva de Crăciun şi de Paşte). Şi, de trei ori pe lună, ritualul

devastator al băilor. (Ca să nu repet un lucru cunoscut, n-am să-l descriu aici: există un consistent studiu a lui Şalamov, există relatarea lui Dombrovski.)

Şi apoi permanenta şi cleioasa indistincţie (pentru un intelectual chinuitoare), sentimentul că nu ai personalitate, că eşti doar un membru al brigăzii, că eşti silit tot anul şi de-a lungul întregii condamnări să faci nu ceea ce ai hotărât tu însuţi, ci ceea ce impun interesele acelei brigăzi.

Şi luaţi seamă că tot ceea ce s-a spus se referă la un lagăr staţionar, existent nu de un an, doi. Or, cândva, cineva (cine alţii, dacă nu nefericiţii noştri fraţi de suferinţă) a trebuit să amenajeze aceste lagăre: să intre în pădurea îngheţată şi înzăpezită, să întindă sârma ghimpată din arbore în arbore. Iar cine va fi supravieţuit până la primele barăci – să le vadă atribuite gardienilor. În noiembrie 1941, în apropierea gării Reşoti s-a deschis primul OLP al Kraslag-ului (zece ani mai târziu vor fi şaptesprezece). Au fost aduşi aici 250 de combatanţi, scoşi din armată pentru fortificarea ei morală. Oamenii au doborât copaci, au înălţat izbe din bârne, dar de acoperit n-au avut cu ce le acoperi, aşa că au trăit sub cerul liber, încălzindu-se la sobe de tuci. Pâinea li se aducea îngheţată: o spărgeau cu toporul, o împărţeau în grămăjoare şi o mâncau despicată, fărâmiţată, strivită. Mai primeau şi nişte salmonid sărat din belşug. Simţeau cum gura le lua foc şi-şi potoleau arsura din gâtleje cu zăpadă.

(Când pomeniţi eroii războiului de apărare, nu-i uitaţi nici pe aceştia...)

Aceasta e viaţa de zi cu zi a Arhipelagului meu.

* * *

Filosofii, psihologii, medicii şi scriitorii ar putea întreprinde în lagărele noastre o analiză mai amănunţită şi mai complexă ca oriunde a procesului aparte de obturare a orizontului intelectual şi spiritual al fiinţei umane, de reducere a omului la condiţia de animal, ca şi a

modalităţilor de a-l sili pe om să moară cu zile. Numai că psihologilor ajunşi în lagăr nu le ardea de observaţii ştiinţifice: erau aspiraţi ei înşişi de acelaşi vârtej care preface personalitatea umană în scârnă şi scrum.

Ortodocşii de partid care au supravieţuit lagărelor îmi trimit acum obi-ecţii elevate: cât de meschin simt şi gândesc personajele în o zi din viaţa lui Ivan Denisovicil Unde sunt dureroasele lor reflecţii despre mersul istoriei? (Între altele, acolo pot fi găsite şi de acestea). Mereu raţia de pâine şi fiertura; or, există suplicii mult mai cumplite decât foamea!

Ah, într-adevăr? Ah, există suplicii mult mai cumplite (supliciile gândirii ortodoxe)? Oploşiţi pe la secţiile sanitare şi pe la magazii, n-aţi ştiut ce e foamea, domnilor bungânditori (4) ortodocşi!

Sunt secole de când s-a descoperit că Foamea guvernează lumea. (Şi tocmai pe Foame, pe ipoteza că flămânzii se vor răscula inevitabil împotriva celor sătui e construită, de altfel, întreaga voastră Teorie de Avangardă. Şi nici măcar nu-i adevărat: se răzvrătesc doar cei pe jumătate înfometaţi; celor cu adevărat flămânzi nu le arde de răscoală.) Orice flămând, cu excepţia cazului când s-a hotărât să moară de bunăvoie, e guvernat de Foame. Foamea care-l sileşte pe omul cinstit să întindă mâna ca să fure („foamea-i soră cu timarul”). Foamea care-l face pe omul cel mai dezinteresat să se uite cu pizmă în blidul altuia, să măsoare, cu durere în priviri, raţia de pâine a vecinului. Foamea care-ţi întunecă mintea şi nu-ţi îngăduie să-ţi abaţi gândul, să cugeţi la nimic altceva, să vorbeşti despre nimic altceva, decât despre mâncare, mâncare, mâncare. Foamea de care nu poţi scăpa nici în somn: în vis – vezi mâncare; în insomnie – vezi mâncare. Şi curând nu mai rămâne decât insomnia. Foamea la capătul căreia, când e îndelungată, nici nu te mai poţi sătura: omul se transformă într-o ţeavă cu sens unic şi alimentele ies din el

exact sub forma în care au fost înghiţite.

Aşa cum nimic din ceea ce adăposteşte viaţă nu poate exista fără a-şi expurga reziduurile, nici Arhipelagul nu şi-ar fi putut perpetua viermuiala fără a depune la fund principalul lui deşeu – mierlitorii. Şi tot ce a construit Arhipelagul e stors din muşchii mierlitorilor (înainte ca ei să fi devenit mierlitori).

Şi asemenea imagini trebuie să mai vadă lumina ecranului rus: cum mierlitorii, urmărindu-şi cu priviri geloase concurenţii, fac de strajă lângă cerdacul bucătăriei aşteptând momentul când resturile vor fi duse la groapa cu lături. Cum se năpustesc şi se bat între ei pentru un cap de peşte, un os, o coajă de legumă. Şi cum un mierlitor moare ucis în această încăierare. Şi cum apoi ei spală, fierb şi mănâncă acele gunoaie. (Iar dacă sunt mai curioşi, camera-manii pot continua filmările şi arăta cum, în 1947, la Dolinka, ţărăncile basarabene, proaspăt aduse din libertate, se aruncau mânate de aceeaşi râvnă asupra lăturilor deja inspectate de mierlitori.) Ecranul va arăta cum sub păturile staţionarului zac nişte oase încă unite prin articulaţii murind aproape în nemişcare, şi cum leşurile sunt duse apoi să fie îngropate. Îndeobşte, cât de simplu moare omul: vorbea şi a amuţit, mergea pe drum şi deodată s-a prăbuşit. „Fuse şi se duse”. Cum (în lagpunktele Unja sau Nukşa) un dispecer socialmente apropiat şi spurcat la gură trage de picioare un deţi-nut de pe prici, ca să-l oblige să iasă la apel, şi cum acela e deja mort. Capul i se izbeşte de podea: „Ai mierlit-o, târâtură!”. Şi-l mai împunge o dată, plin de veselie, cu vârful bocancului, (În aceste lagpunkte nu exista, în timpul războiului, niciun fel de personal sanitar, nici măcar un infirmier, în consecinţă nu existau nici bolnavi, iar cei care se prefăceau că sunt suferinzi erau duşi în pădure de subţiori de către colegi, care mai luau cu ei câte o scândură şi nişte funie, ca să-i poată aduce mai uşor

îndărăt pe cei care încă n-ar fi murit în pădure. Bolnavul era aşezat lângă un foc şi toţi – deţinuţi şi escortă – erau interesaţi ca el să dea ortul popii cât mai repede.)

Ceea ce nu va capta ecranul ne va fi descris de înceata şi atenta proză; ea va distinge aceste nuanţe ale drumului spre moarte numite ba scor-but, ba pelagră, ba edem hipoalbuminic, ba distrofie alimentară. Dacă după muşcătură pe pâine rămâne sânge, e scorbut. Încep să cadă dinţii, să putrezească gingiile, pe picioare apar ulceraţii, ţesuturile se desprind bucăţi-bucăţi. Omul începe să duhnească a cadavru, picioarele îl lasă din pricina tumefacţiilor. Asemenea indivizi nu sunt primiţi în staţionar şi se târăsc în patru labe prin zonă. Dacă omului i se înnegreşte chipul ca după o expunere îndelungată la soare, dacă pielea de pe faţă i se cojeşte şi îl chinuie diareea, e pelagră. Trebuie găsit un mijloc de a opri diareea: unii iau miere, câte trei linguri pe zi, alţii spun că dacă mănânci scrumbie pe săturate hrana începe să se menţină în stomac. Dar de unde scrumbie? Omul slăbeşte, slăbeşte, şi cu atât mai repede, cu cât e mai bine făcut. Iată-l deja atât de nevolnic, încât nu se mai poate aburcà la al doilea etaj al priciului, nu poate trece peste un buştean întâlnit în cale: trebuie să-şi ridice fiecare picior cu ambele mâini ori să se târască peste buşteanul acela în patru labe. Diareea smulge din om şi puterea, şi orice interes pentru cei din jur, pentru viaţă, pentru sine însuşi.

Bolnavul surzeşte, se abrutizează, îşi pierde capacitatea de a plânge, chiar când e târât pe zăpadă în urma unei sănii. Moartea nu-l mai înspăimântă, îl cuprinde o stare de abandon euforic. A depăşit toate frontie-rele, a uitat numele soţiei şi numele copiilor, propriul lui nume.

Uneori corpul celui ce moare de foame e năpădit de umflături negre-albăstrii, cu vârfuri purulente. Ele îi acoperă chipul, mâinile, picioarele, trunchiul, chiar şi scrotul. Nici nu le poţi atinge, atât sunt de dureroase.

Când se coc, se sparg şi din ele se prelinge un gânj de puroi, ca un vierme. Omul putrezeşte de viu.

Dacă pe chipul vecinului tău de prici se plimbă, nedumeriţi, păduchi negri care, în mod normal, vieţuiesc la rădăcina părului, e semn sigur de moarte.

Ptiu, ce naturalism! La ce bun să mai povesteşti asemenea lucruri?

În general – ne spun acum cei ce n-au trăit toate astea pe pielea lor, cei ce îi executau pe alţii ori se spălau pe mâini, ori se făceau că plouă – de ce să ne amintim de toate astea? De ce să zgândărim vechile răni? (Rănile lor!!)

La această întrebare i-a răspuns încă Lev Tolstoi lui Biriukov (5) (Convorbiri cu Tolstoi): „Cum adică, de ce să vorbim? Dacă am avut o boală grea, de care m-am tratat, vindecându-mă definitiv, voi vorbi întotdeauna cu bucurie despre acest lucru. Într-un singur caz n-am să pomenesc de ea: dacă sunt la fel de bolnav, ba chiar mai rău, şi vreau să mă înşel pe mine însumi. Când ne amintim trecutul şi-l privim în faţă, violenţa săvârşită astăzi se dezvăluie şi ea”.

Vreau să închei aceste pagini despre mierlitori cu povestirea lui N.K.G. despre inginerul Lev Nikolaevici (prenumele e sigur în onoarea lui Tol-stoi!) E., un teoretician al chestiunii, care găsea în această formă de existenţă cea mai comodă modalitate de a-şi păstra viaţa.

Iată cu ce se ocupă inginerul E. Într-un colţ mai retras al zonei, într-o duminică toridă: o făptură humanoidă stă aşezată într-o mică vâlcea, pe marginea unei gropi în care, peste turbă, bălteşte o apă brună. Împrejurul gropii sunt împrăştiate capete de scrumbii, oase de peşte, zgârciuri, coji de pâine, cocoloaşe de terci, coji de cartofi ude şi alte resturi cărora cu greu le-ai putea găsi un nume. Pe o bucată de tablă arde un foc nu prea mare, deasupra căruia atârnă o gamelă soldăţească înnegrită de fum, cu o zeamă înăuntru. Masa pare a fi gata! Cu o lingură de lemn, mierlitorul începe să mănânce

poşirca neagră din gamelă, acompaniind fiecare sorbitură ba cu o coajă de cartof, ba cu un zgârci, ba cu un cap de scrumbie. Mestecă îndelung, cu voită grijă (nenorocirea tuturor mierlitorilor e că înghit în grabă, pe nemestecate). Nasul i se distinge cu greu printre smocurile de păr sur ce i-au năpădit obrajii, bărbia, ceafa. Nasul şi fruntea, cu aspect de ceară brună, îi sunt pe alocuri cojite. Ochii îi lăcrimează şi clipesc aproape fără încetare.

Simţind că se apropie cineva, mierlitorul adună repede tot ce n-a izbutit încă să mănânce, strânge gamela la piept, se lipeşte de pământ şi se face rotocol, ca un arici. Acum poţi să-l loveşti, să-l împingi cu piciorul, el va rămâne lipit de pământ, nu se va mişca şi nu va lăsa gamela din mâini.

N.K.G. îi vorbeşte prietenos şi ariciul se desface puţin, îşi dă seama că nu va fi bătut şi nici nu i se va lua gamela. Intră în vorbă. Sunt amândoi ingineri (N.K.G. geolog, E. – chimist) şi iată-l pe E. expunându-i lui N.K.G. credinţa lui. Operând cu formulele încă neuitate ale compuşilor chimici, el demonstrează că toate substanţele nutritive necesare corpului pot fi obţinute şi din resturi, atâta doar că trebuie să-ţi înfrângi greaţa şi să-ţi concentrezi toate eforturile pentru a le extrage.

În pofida arşiţei, E. poartă câteva rânduri de haine, toate răpănoase. (Şi pentru asta există un temei: E. a stabilit experimental că în hainele foarte murdare păduchii şi ploşniţele nu se mai cuibăresc, de parcă le-ar fi scârbă. De aceea una din rufele pe care le poartă pe dedesubt e făcută chiar dintr-o cârpă de şters luată dintr-un atelier.)

Iată ţinuta lui: o şapcă militară cu aspect de coif, din cele care se purtau în armata lui Budionnîi, cu un muc negru de lumânare în loc de vârf şi acoperită cu pete roşcate. De urechile ca de elefant, soioase, ale şepcii s-au lipit ici fire de fân, colo smocuri de câlţi. Din hainele de deasupra, la spate şi în părţi, atârnă, ca nişte limbi, trenţe

rupte. Petice, nenumărate petice. Un strat de gudron pe o coastă. Vatelina desprinsă din căptuşeală atârnă în ciucuri din poala pufoaicei. Ambele mâneci sunt sfâşiate până la cot şi când mierlitorul îşi ridică braţele, pare un liliac cu aripile desfăcute. În picioare poartă opinci în formă de lotcă, încleiate din bucăţi de anvelope roşii.

De ce e îmbrăcat atât de călduros? În primul rând, vara e scurtă şi iarna lungă. Toate astea trebuie păstrate pentru când va veni frigul, şi unde să le păstrezi dacă nu chiar pe tine? În al doilea rând, lucru esenţial, E. îşi creează astfel la suprafaţa corpului straturi moi, perne de aer, ca să nu simtă durerea loviturilor. A fost bătut şi cu picioarele, şi cu bâta, dar nu are vânătăi. E singurul lui mijloc de apărare. Trebuie numai să apuci întotdeauna să sesizezi la timp cine vrea să te lovească, să te trânteşti la pământ, să-ţi strângi genunchii peste burtă, protejând-o, să-ţi apleci capul în piept şi să-l aperi cu mânecile bine căptuşite. Atunci toate loviturile a-ting locuri elastice. Şi ca bătaia să nu dureze prea mult, trebuie să-i dai repede agresorului simţământul victoriei: drept care E. s-a învăţat să gu-iţe fără istov, ca un porc înjunghiat, încă de la prima lovitură, deşi nu simte niciun fel de durere. (În lagăr, oamenilor le place foarte mult să-i bată pe cei slabi, şi nu numai dispecerilor şi brigadierilor, ci şi zekilor de rând, care fac acest lucru ca să nu se simtă cu totul nevolnici. Ce putem face, dacă oamenii nu capătă încredere în forţele lor, decât comiţând violenţe?)

Şi E. consideră că a descoperit un mod de viaţă întru totul suportabil şi raţional, care, între altele, nici nu-l obligă să-şi păteze conştiinţa. El nu face rău nimănui.

Speră să supravieţuiască până când îşi va fi ispăşit condamnarea.

Interviul cu mierlitorul a luat sfârşit.

Veteranul kolâmcean Thomas Zgovio (italian din Buffalo) remarcă: „Mierlitori deveneau cel mai adesea

intelectualii; toţi mierlitorii pe care i-am cunoscut făceau parte din inteligenţie. N-am văzut niciodată devenind mierlitor un simplu ţăran rus”.

Se prea poate să fie o observaţie corectă. Ţăranul ştie una şi bună: munca. Ea îl salvează, ea îl omoară. Or, intelectualul nu are, uneori, altă cale de scăpare decât să devină mierlitor şi chiar un virtuoz teoretician în materie, aidoma lui E.

* * *

În ilustra noastră patrie, cărţile cele mai importante şi mai curajoase nu ajung să fie citite de către contemporani şi să-şi exercite la timp înrâurirea dorită asupra felului de a gândi al oamenilor (unele pentru că sunt interzise, prigonite, necunoscute, altele pentru că cititorilor instruiţi li se inoculează anticipat o aversiune faţă de ele). Şi dacă scriu această carte, o fac numai din conştiinţa unei datorii – pentru că în mâinile mele s-au acumulat prea multe relatări şi amintiri, pe care nu le pot lăsa să se piardă. Nu sper să o văd cu propriii mei ochi tipărită pe undeva; nu trag prea mare nădejde că va fi citită de cei care au izbutit să-şi extragă scheletele din Arhipelag; nu cred defel că ea va apuca să explice adevărul istoriei noastre într-un moment când încă se va mai putea drege ceva. Chiar în toiul muncii asupra acestei cărţi, am avut parte de cea mai teribilă zguduire din viaţa mea: dragonul s-a arătat pentru o clipă, trecându-şi limba roşie şi zgrunţuroasă peste romanul pe care îl scrisesem (6), peste alte câteva lucruri mai vechi şi retrăgându-se apoi, pentru o vreme, după perdea. Dar eu îi aud răsuflarea şi ştiu că are colţii aţintiţi către gâtlejul meu, numai că încă nu s-au împlinit toate soroacele. Şi, cu sufletul răvăşit, mă căznesc să închei acest studiu, pentru ca măcar el să scape de colţii dragonului. În zilele când Şolohov, care a încetat de mult să mai fie un scriitor, părăsea ţara scriitorilor martirizaţi şi arestaţi pentru a merge să-şi primească

premiul Nobel, eu căutam un adăpost în care să scap de copoi, câştigând, pentru pana mea clandestină şi gâfâită, timp ca să termin această carte.

Dar uite că m-am lansat într-o divagaţie: de fapt, voiam să spun că la noi cărţile cele mai bune rămân necunoscute contemporanilor şi că poate îmi pierd timpul repetând pe cineva; poate că pe undeva există lucrarea tăinuită a altui autor care, dacă aş cunoaşte-o, mi-ar permite să o scurtez pe a mea. Dar în şapte ani de libertate clorotică şi debilă, câte ceva a ieşit, totuşi, la iveală; capul unui înotător a zărit pe mare, în aurora zorilor, un alt cap, scoţând un strigăt răguşit. Aşa am aflat de cele şaizeci de povestiri din lagăr ale lui Şalamov şi de studiul lui despre bor-faşi.

Vreau să declar aici că, în afara unor elemente particulare, între noi nu au apărut niciodată interpretări diferite în prezentarea Arhipelagului. În ansamblu, aprecierile noastre despre toate aspectele vieţii de aici coin-cid. Experienţa de lagăr a lui Şalamov a fost mai îndelungată şi mai dură decât a mea şi recunosc aici cu respect că nu mie, ci tocmai lui i-a fost dat să cunoască acele abisuri ale abrutizării şi deznădejdii, spre care ne împingea întreaga viaţă de lagăr.

Acest lucru nu-mi interzice, însă, să-l contrazic în punctele care ne separă. Unul dintre aceste puncte e secţia sanitară. Despre toate realităţile lagărului Şalamov vorbeşte cu ură şi venin (şi are dreptate!), numai pentru secţia sanitară face, invariabil, o excepţie vădit părtinitoare. El întreţine, dacă nu chiar o creează, legenda rolului binefăcător al secţiei sanitare. El susţine că, în vreme ce totul în lagăr este împotriva deţi-nutului, medicul, şi numai medicul, îl poate ajuta.

Dar a putea ajuta încă nu înseamnă a ajuta. De ajutat te poate ajuta, dacă vrea, şi şeful de şantier, şi normatorul, şi contabilul, şi magazionerul, şi bucătarul, şi plantonul, şi

dispecerul, dar mulţi sunt cei care chiar o fac?

Poate că până în 1932, când personalul sanitar din lagăre era încă subordonat Comisariatului Poporului pentru Ocrotirea Sănătăţii, medicii puteau fi medici. Dar în 1932 ei au trecut cu toţii sub pulpana GULAG-ului şi scopul lor a devenit acela de a sprijini opresiunea şi de juca rolul de gropari. Din acest moment – nu vorbesc aici de cazurile fericite ale unor medici cu suflet mare – cine ar fi menţinut această secţie pe Arhipelag, dacă ea nu ar fi concurat la atingerea ţelului comun?

Când comandantul şi un brigadier ciomăgesc un mierlitor pentru că refuză să iasă la lucru, şi-l aranjează atât de bine, încât îşi linge rănile ca un câine şi zace două zile şi două nopţi în nesimţire la carceră (Babici), iar apoi vreme de două luni nu se poate ridica de pe prici, nu secţia sanitară (OLP-ul, lagărele Djida) este cea care refuză să dreseze un proces-verbal atestând că bolnavul a fost victima unei molestări, iar apoi refuză şi să-l trateze?

Şi cine, dacă nu secţia sanitară, contrasemnează fiecare ordin de izolare la carceră? (De altfel, să nu uităm că stăpânirea nu prea are nevoie de acest aviz medical. Într-un lagăr din apropiere de Indighirka, era angajat pe post de cataplasmă (felcer – şi cuvântul folosit în lagăr nu e întâmplător) un civil pe nume S.A. Cebotariov. El nu semna niciun ordin de izolare la carceră emis de şeful OLP-ului, întrucât considera că într-o asemenea carceră nu puteau fi ţinuţi nici măcar câinii, necum oamenii: soba îl încălzea doar pe gardianul din coridor. Ei şi? Se lipseau fără păs de semnătura lui.)

Când, din vina şefului de şantier sau a maistrului, lipsa mănuşilor de protecţie provoacă un accident mortal, cine dacă nu asistentul medical şi secţia sanitară semnează un proces-verbal cum că zekul a murit de infarct? (Ceea ce înseamnă că totul poate rămâne aşa cum e şi că mâine n-au decât să moară alţii. Altminteri, de mâine pe asistent îl

paşte abatajul. Ba poate că şi pe medic.)

La comisiile trimestriale – aceste comedii în cadrul cărora se face, chipurile, examenul medical al întregii populaţii din lagăr şi se dau calificative pentru TĂ, să lĂ, IFT (muncă fizică grea, mijlocie, uşoară, individuală) – mulţi sunt medicii cu inimă bună care-i fac obiecţii hainului şef al secţiei sanitare, şef care-şi menţine postul numai pentru că furnizează coloane de zeki pentru munca grea?

Dar poate că secţia sanitară s-a arătat milostivă măcar faţă de cei care şi-au sacrificat o parte din propriul corp ca să salveze restul? Toţi cunosc legea, ea nu se aplică doar într-un lagpunkt oarecare: deţinuţilor care au recurs la autoamputări, automutilări sau aşa-numiţilor ajustări (7) nu li se acordă niciun fel de asistenţă medicală! Ordinul este al administraţiei, dar cine sunt cei care nu acordă? Medicii... O capsulă fulminantă te-a lăsat fără patru degete, fugi la spital – nu capeţi nici măcar o faşă: n-ai decât să crăpi, jigodie! Încă de la Volgokanal, pe vremea entuziasmului întrecerilor generale, au început, brusc şi inexplicabil (?) să se înmulţească ajustării. Explicaţia a fost găsită instantaneu: uneltirile duşmanului de clasă. Şi cum – să-i mai şi tratezi? (Desigur, totul depinde de isteţimea celui ce se pretează la aşa ceva: poţi să te aranjezi singur în aşa fel, încât nimeni să nu te poată dovedi. Hans Bernstein şi-a opărit abil mâna printr-o cârpă, salvându-şi astfel viaţa. Un altul îşi lasă, abil, mâna să-i degere fără mănuşă ori urinează în pâslar şi iese în ger. Dar nu poţi calcula totul: te alegi cu o cangrenă şi s-a terminat cu tine. Uneori devii ajustor fără voie: plăgile persistente pe care Babici le avea din pricina scorbutului au fost luate drept simptome de sifilis, analiza sângelui nu s-a putut face pentru că nu era unde, iar el însuşi a minţit bucuros că şi el, şi toate neamurile lui suferiseră de frenţie. A fost trecut în zona celor cu boli venerice, câştigând astfel timp în

cursa cu moartea.)

Ori: s-a văzut o zi de la Dumnezeu în care secţia sanitară să le dea scutire tuturor celor care erau bolnavi? Nu obliga ea zilnic un anumit număr de deţinuţi cât se poate de bolnavi să iasă din zonă? Eroul şi mă-rele comic al poporului zek Piotr Kişkin nu reuşea să se facă internat în spital de către medicul Suleimanov pentru că diareea lui nu corespundea normelor în vigoare: obligatoriu din jumătate în jumătate de ceas şi obligatoriu cu sânge. Atunci, în vreme ce coloana era escortată spre locul de muncă, Kişkin s-a pus în văzul tuturor, riscând să se aleagă cu un glonte în ceafă. Dar escorta s-a dovedit mai milostivă decât medicul: a oprit o maşină care tocmai trecea şi l-a expediat pe Kişkin la spital. Mi se va obiecta, desigur, că secţia sanitară era silită să contingenteze strict grupa „C” – a bolnavilor spitalizaţi şi ambulatorii. * Explicaţii există în fiecare caz, dar în fiecare caz rămâne şi cruzimea, care nu poate fi anulată prin consideraţii de genul că, „în schimb, altora”, în acelaşi moment, cineva le-a făcut un bine.

Să mai adăugăm la toate acestea îngrozitoarele puncte spitaliceşti, de genul celui din lagpunktul 2 de la Krivoşceokovo: o cămăruţă pentru consultaţii, un closet şi sala staţionarului. Closetul duhneşte şi duhoarea umple tot spitalul, dar umblătoarea e problema? În fiecare pat sunt câte doi diareici şi pe podea, între paturi, aşijderea. Cei prea slăbiţi se scapă

Medicii eludau această dispoziţie cum puteau. La OLP-ul din Sâm s-a organizat o semispitalizare: mierlitorii dormeau pe hainele lor marinăreşti cu glugă, ieşeau la curăţat zăpada, dar primeau mâncare de la spital. Şeful de punct sanitar A.M. Statnikov, un civil, ocolea contingentarea grupei „C” în felul următor: reducea serviciile spitaliceşti în zonele de lucru, dar extindea OLP-urile-spital, adică pe cele destinate exclusiv bolnavilor. În

hârtiile oficiale ale GULAG-ului chiar se cerea uneori „ameliorarea capacităţilor fizice ale z/k”, dar fără să se asigure mijloace pentru vreo ameliorare. De fapt, complexitatea acestor subterfugii imaginate de către medicii oneşti demonstrează că secţiile sanitare nu aveau posibilitatea de a opri procesul de exterminare.

chiar în paturi. Nici lenjerie, nici medicamente (anii 1948 – 49). Staţionarul e condus de un student din anul trei de la Medicină (căptuşit cu articolul 58), care a ajuns la disperare, dar nu poate face nimic. Sanitarii care aduc mâncarea sunt nişte vlăjgani zdraveni şi graşi: se hrănesc pe seama bolnavilor, furând din raţia de spital. Cine i-a plasat în locul ăsta avantajos? Vreun cumătru, cu siguranţă. Studentul nu are puterea să-i dea afară şi să apere raţia bolnavilor. Dar medicii – câţi dintre ei aveau această putere?…”

Ori poate că în vreun lagăr secţia sanitară a avut posibilitatea de a se bate pentru ca bolnavilor să li se asigure o hrană cu adevărat omenească? Pentru ca măcar să nu vadă, seara, întorcându-se de la lucru, aceste „brigăzi cu orbul găinilor” – şiruri de deţinuţi care se întorceau de la lucru ţinându-se, ca orbii, unul de altul? Nu. Dacă printr-o minune cineva izbutea să obţină o ameliorare a hranei, aceea era administraţia unităţilor de producţie, pentru că avea nevoie de muncitori valizi. Nicidecum secţia sanitară.

Nimeni nu-i învinuieşte de toate acestea pe medici (cu toate că, adesea, rezistenţa lor e fragilă, din teama că vor fi trimişi la muncile comune), dar nu e nevoie nici de o legendă despre vocaţia salvatoare a secţiei sanitare. Ca orice altă ramură a lagărului, secţia sanitară e o progenitură a diavolului şi prin venele ei curge sângele diavolului.

Ţinând-o mai departe pe a lui, Şalamov scrie că, în lagăr, secţia sanitară e singura nădejde a deţinutului, care

pe munca braţelor lui nu poate miza: munca înseamnă moarte, „în lagăr, te omoară nu raţia mică, ci raţia mare”.

Zicala, e adevărată: raţia mare ucide. Un singur sezon la căratul buştenilor termină pe orice lucrător, oricât de zdravăn ar fi el. După care i se acordă o invaliditate temporară: 400 de grame de pâine şi raţia de fiertură cea mai subţire. În decurs de o iarnă, majoritatea mor (de exemplu, să zicem 725 din 800). Ceilalţi trec la „muncă uşoară” şi mor acolo.

Dar ce altă soluţie îi putem propune lui Ivan Denisovici, dacă nu e acceptat nici ca felcer, nici ca sanitar, dacă nimeni nu-i dă o scutire de muncă nici măcar pentru o zi? Dacă are prea puţină învăţătură şi prea multă conştiinţă că se aranjeze ca oploşit în zonă? îi rămâne altă cale, decât să se bizuie pe propriile lui braţe? Punctul de odihnă (OP)? Automutilarea? Un proces-verbal de deces?

Să-i dăm cuvântul lui, căci el a cântărit toate aceste soluţii: vreme a avut destulă.

„OP-ul e un fel de casă de odihnă a lagărului. Cu zecile de ani zekii se spetesc, fără a şti ce e acela concediu, şi deodată – OP-ul pentru două

Dostoievski s-a internat la spital fără nicio dificultate. Ba, la ei, secţia sanitară era aceeaşi pentru deţinuţi şi pentru escortă. Subdezvoltare!

săptămâni. Aici eşti hrănit mult mai bine, nimeni nu te scoate din zonă, iar în zonă munceşti trei-patru ceasuri pe zi, vorba vine: mărunţeşti piatră, mături sau dregi una, alta. Dacă în lagăr sunt vreo cinci sute de oameni, se deschide un OP pentru cincisprezece. Într-un an şi ceva, dacă ar fi pe cinstite, toţi ar putea fi trecuţi prin OP. Dar cum în lagăr nu există nicăieri dreptate, în privinţa OP-ului există şi mai puţină. E deschis pe tăcute, cum te-ar muşca un câine de gleznă, cu lista pentru trei serii deja întocmită, şi e închis tot fără veste, înainte de a fi funcţionat măcar o jumătate de an. Şi se aciuează aici contabilii, frizerii,

cizmarii, croitorii – întreaga aristocraţie, la care se mai adaugă, de ochii lumii, câţiva muncitori adevăraţi, chipurile – fruntaşi în producţie. Ba croitorul Behrenblum îţi mai şi râde în nas: eu, zice, i-am făcut o şubă unui civil, pentru care în casa lagărului aterizează o mie de ruble, iar tu, fraiere, rostogoleşti buşteni o lună de zile şi de pe urma ta nu se aleg nici măcar o sută de ruble: atunci, mă rog, cine e fruntaş în producţie? Cine să fie trimis la OP? Te tot frământi: cum ai face să ajungi şi tu la OP, să-ţi mai tragi puţin sufletul, când colo ei l-au şi închis – trosc! – şi gata! Şi lucrul cel mai supărător – măcar de s-ar consemna la dosar că în anul cutare deţinutul cutare a fost la OP, că tot stau acolo degeaba atâţia contabili. Aş, nu se consemnează. Pentru că nu le convine. La anul vor redeschide OP-ul şi din nou Behrenblum va fi în prima serie, iar ţie iar o să-ţi scape de sub nas. În zece ani au să te trambaleze prin zece lagăre, în al zecelea an ai să te rogi să fii trimis şi tu măcar o dată într-un OP, să vezi dacă pereţii sunt văruiţi ca lumea, că tot n-ai călcat pe acolo cât ţi-a fost condamnarea de lungă – dar cum le vei putea dovedi?

Nu, mai bine să nu-ţi otrăveşti sufletul cu OP-ul.

Altceva e ajustarea: să te caliceşti în aşa fel, încât să rămâi şi în viaţă, şi invalid. Cum se spune: un minut de răbdare – un an de vindecare. Să-ţi rupi piciorul şi să ai grijă ca oasele să se lipească la loc anapoda. Să bei apă sărată, ca să te umfli. Ori să fumezi frunzuliţe de ceai – asta distruge inima. Zeama de tutun stătută e bună ca să-ţi faci praf plămânii. Numai să nu întreci măsura, sărind peste invaliditate direct în groapă. Dar cine cunoaşte măsura?…

Invaliditatea are multe părţi bune: te poţi aranja ba la sala cazanelor de apă caldă, ba la atelierul de cusut pâslari. Însă lucrul cel mai important pe care oamenii inteligenţi îl pot obţine prin invaliditate este

instrumentarea. Dar cu instrumentarea asta, făcută şi ea în valuri, e mai rău decât cu OP-ul. Se întruneşte o comisie care-i examinează pe invalizi, şi pentru cei mai prăpădiţi se întocmeşte un act: la data de cutare a fost calificat, având în vedere starea sănătăţii, drept inapt pentru continuarea ispăşirii pedepsei, solicităm eliberarea înainte de termen.

O solicită, şi atâta tot! În vreme ce hârtia asta se târăşte pe scara ierarhică până sus şi îndărăt, tu poţi da ortul popii. S-au văzut multe asemenea cazuri. Stăpânirea e parşivă: îi instrumentează numai pe cei care mai au o lună de trăit. * Şi pe cei care plătesc bine: o coinculpată în dosarul Kalikman a sfeterisit o jumătate de milion de ruble, a dat şpagă o sută de mii şi uite-o liberă. Nu ca proştii de noi.

Într-o vreme, circula prin baraca noastră o carte, studenţii o citeau, în colţul lor, cu glas tare. Era povestea unui tip care se învârtise de un milion şi care, trăind sub regimul sovietic, nu ştia ce să facă cu banii: chipurile, n-ai ce cumpăra cu ei, poţi muri de foame cu milionul în buzunar (8). Râdeam şi noi: asta să le-o spună lui mutu', că noi am petrecut până la poarta lagărului nu unul singur dintre milionarii ăştia… Poate că sănătatea de la Dumnezeu n-o cumperi cu un milion, dar libertatea se cumpără, şi puterea se cumpără, şi oamenii se cumpără cu maţe cu tot. Şi o-ho-ho! Câţi milionari s-au prăsit pe afară, atâta că nu se suie pe casă şi nu dau din aripi.

În orice caz, pentru Cincizeci şi Opt nu există instrumentare. De când există lagărele, numai de trei ori s-au eliberat, după cum se spune, cer-tificate pentru Alineatul Zece; treaba a durat câte o lună şi – zdrang! – s-au tras obloanele. Nici bani nu primeşte nimeni de la duşmanii poporului: ar însemna să-şi rişte pielea. De fapt, ei nici n-au bani, politicii.

„— Care ei, Ivan Denisâci?

— Ei, adică noi…”

* * *

Dar există o eliberare anticipată, pe care nicio caschetă albastră nu i-o poate lua deţinutului. Această eliberare e moartea.

Moartea e principala producţie a Arhipelagului, o producţie constantă şi de nimeni contingentată.

Din toamna lui 1938 şi până în februarie 1939, numai în lagpunktele Ust-Vâm, din 550 de oameni au murit 385. Unele brigăzi (Ogurţova) au pierit în întregime, cu brigadieri cu tot. În toamna anului 1941, Peciorlag-ul (lagăr feroviar) avea un efectiv scriptic de 50 de mii de deţinuţi. În primăvara lui 1942 rămăseseră 10 *mii*. În acest răstimp nu a fost expediată din lagăr nicio etapă. Atunci unde au dispărut cei patruzeci de mii lipsă? Am scris „mii” cu italice, dar de ce? Am aflat aceste cifre întâmplător, de la un deţinut care a avut, pe vremea aceea, acces la ele, dar cum stau lucrurile pe ansamblul lagărelor, pe toţi anii, nu se poate afla, nu se poate face totalul. În nucleul central al lagărului Burepolom, în barăcile mierlitorilor, în februarie 1943, mureau curent, pe noapte, doisprezece oameni din cincizeci şi niciodată mai puţin de patru. A doua zi dimineaţă, locurile lor erau ocupate de alţi mierlitori, care trăgeau nădejde să se întremeze aici cu zeamă de mei şi patru sute de grame de păi

În povestirea Bunicii, publicată de fostul zek Oleg Volkov, câţiva moşnegi „instrumentaţi” sunt daţi afară din lagăr, numai că n-au unde se duce, aşa că se instalează tot în apropierea lagărului, ca să moară uitaţi de lume, după ce au rămas fără raţie şi fără adăpost.

ne.

Cadavrele uscate ale celor morţi de pelagră (fără fese, iar femeile şi fără sâni), ca şi cele putrede ale scorbuticilor, erau controlate într-o însă-ilare din bârne care servea drept morgă, iar uneori sub cerul liber. Ararei-ori operaţia asta avea ceva comun cu o autopsie medicală –

deschiderea corpului de la gât până la pubis, fracturarea unui picior, dezmembrarea oaselor craniului. Cel mai adesea nu un anatomist, ci un soldat din escortă verifica dacă un zek e mort de-a binelea ori se preface. Pentru asta, cadavrului i se străpungea trunchiul cu baioneta ori i se spărgea capul cu un baros. După care de degetul mare de la piciorul drept al mortului se agăţa o plăcuţă de lemn cu numărul dosarului peni-tenciar la care figura în scriptele lagărului.

La început, oamenii erau îngropaţi cu lenjeria de corp pe ei; apoi au început să-i îmbrace cu ce se găsea mai rău, lucruri trecute pe la trei purtători, sure de soioase ce erau. În cele din urmă s-a introdus o regulă generală: să nu se irosească lenjeria (care mai putea fi folosită pentru cei vii) şi morţii să fie îngropaţi goi.

A fost o vreme când în Rusia nu se concepea îngropăciune fără coş-ciug. Cei din urmă argaţi, cerşetori şi vagabonzi erau înmormântaţi în coşciuge. Şi ocnaşii de pe Sahalin şi de la Akatui aşijderea. Dar pe Ar-hipelag asta ar fi însemnat cheltuieli neproductive de material lemnos şi de muncă însumând milioane. Când lainta, după război, un maistru fruntaş de la combinatul de prelucrare a lemnului a fost îngropat în coşciug, s-a dat prin KVC indicaţia să se ducă muncă de lămurire: munciţi bine, şi veţi fi şi voi îngropaţi în coşciuge de lemn!

Evacuarea morţilor se făcea cu căruţa ori cu săniile, după sezon. Uneori, pentru comoditate, se punea pe ele câte un lădoi pentru şase persoane, alteori mâinile şi picioarele morţilor erau legate cu sfoară, ca să nu se bălăngăne. După care erau trântiţi pe atelaje ca nişte buşteni şi acoperiţi cu o rogojină. Dacă se dispunea de amonal, o brigadă specială de gropari puşca în gheaţă gropi pentru morminte. Dacă nu, se săpau gropi comune, după natura terenului: mari, pentru mai mulţi, şi mici, pentru câte patru. (Primăvara, din gropile mici duhoarea

se întinde până în lagăr şi mierlitorii sunt trimişi să le adâncească)

În schimb, nimeni nu ne va acuza că am folosit camere de gazare.

Lenjeria, încălţările, trenţele morţilor sunt repuse în circuit, pentru cei încă vii. Dar dosarele penitenciare rămân, şi sunt multe. Când nu mai au unde să le ţină, sunt arse. Vezi într-o zi (lagpunktul lavas, Dubrovlag, 1959) cum o basculantă a tras de trei ori lângă sala cazanelor, descărcând mormane de dosare. Zekii de prisos au fost trimişi la plimbare, iar fochiştii, sub supravegherea gardienilor, le-au ars pe toate.

Unde se dispunea de mai mult timp liber – la Kenghir, de pildă – pe moviliţele de deasupra gropilor se înfigea câte un mic stâlp şi însuşi reprezentantul URC scria, cu un aer grav, pe ei numerele de inventar ale celor îngropaţi. Între altele, tot la Kenghir s-a înregistrat un act subversiv: cineva le-a arătat mamelor şi soţiilor venite la poarta lagărului unde e ci-mitirul. Ele s-au dus acolo şi au plâns. Atunci comandantul Steplag-ului, tovarăşul colonel Ceciov, a dat ordin să se doboare stâlpii şi să se niveleze mormintele cu buldozerele, dacă oamenii nu ştiu să preţuiască o faptă bună.

În acest fel, stimată cititoare, au fost înmormântaţi tatăl tău, soţul tău, fratele tău.

Acesta e capătul drumului pentru un băştinaş al Arhipelagului, aici se încheie viaţa lui de zi cu zi.

De fapt, cum zicea Pavel Bîkov:

— Cât încă după moarte n-au trecut 24 de ore, nu fi sigur că totul s-a sfârşit.

* * *

— Ia zi, Ivan Denisovici, despre ce n-am povestit încă? Din viaţa noastră de zi cu zi?

„O-ho-ho! Încă nici n-am început. Ca să terminăm, ne-ar trebui tot atâţia ani, câţi am stat acolo. Ar mai fi

atâtea de povestit... Cum un deţinut din coloană s-a aplecat după un chiştoc de ţigară şi escorta la împuşcat pe loc... * Cum invalizii de la bucătărie înghiţeau cartofii cruzi: odată fierţi, duşi sunt... Cum ceaiul, în lagăr, ţine loc de bani. Cum se droghează deţinuţii cu ceai: cincizeci de grame într-un pahar, şi creierul ţi se umple de vedenii. Dar de drogat se droghează mai mult borfaşii: ei cumpără ceai de la civili pe bani furaţi...

Cum trăieşte, în general, un zek!... Dacă nu ştie să facă din păr de câine sită de mătase, n-are cum supravieţui. Zekul trebuie să se gândească şi în somn cum o să se descurce mâine. Dacă ai dibuit ceva, dacă ai găsit vreo portiţă – gura! Gura, că altfel află vecinii şi te calcă în picioare. În lagăr, legea e asta: pentru toţi oricum nu ajunge, aşa că ai grijă să-ţi ajungă ţie.

Pe de o parte, aşa e, şi totuşi, ca pretutindeni unde trăiesc oameni, şi în lagăr există prietenie. Nu vechi prietenii – coinculpaţi, amici încă din viaţa de afară – ci o prietenie legată aici. Doi oameni ale căror suflete s-au apropiat, şi acum nu mai au secrete unul faţă de celălalt. Camarazi. Ce au pun la un loc, ce n-au împart pe din două. Ce-i drept, raţia de pâine – care e vitală – o păstrează fiecare pentru sine, dar în rest tot ce se poate procura se fierbe în aceeaşi gamelă şi se mănâncă din aceeaşi gamelă.**

Camaraderia poate fi de scurtă durată, dar poate fi şi lungă... Poate fi

Pe vremea lui Dostoievski, puteai să ieşi din coloană ca să ceri de pomană, în coloană se vorbea şi se cânta.

Nu ştiu de ce, în ocna lui Dostoievski „nu exista prietenie între deţinuţi”, nu se pomeneşte de doi ocnaşi care să fi împărţit mâncarea.

zidită pe loialitate, dar şi pe înşelăciune. Cumătrul abia aşteaptă să se strecoare, ca şarpele, într-un asemenea tandem. Căci, aplecaţi asupra gamelei comune, oameni îşi

spun, pe şoptite, totul.

Bătrânii zeki recunosc şi foştii deţinuţi spun că tocmai acela te vinde care a mâncat din aceeaşi gamelă cu tine.

Şi asta e adevărat, în parte…

Dar cel mai bun lucru este să ai nu un camarad, ci o camaradă. O femeie din lagăr, o zekă. Cum se spune, să te însoţeşti. Pentru un tânăr e bine să se poată f… undeva, într-un ascunziş – are inima mai uşoară după aceea. Dar nu e rău nici dacă eşti bătrân şi slab. Tu faci rost de câte ceva, mai câştigi un ban, ea îţi spală cămaşa, o aduce în baracă şi ţi-o pune sub pernă – nimeni nu râde: e soaţa ta. Tot ea găteşte, vă aşezaţi pe prici unul lângă celălalt şi mâncaţi. Şi dacă eşti bătrân, tare te mai un-ge la inimă această căsătorie de lagăr călduţă şi un pic amară. O priveşti prin aburii din gamelă: are riduri pe faţă, ai şi tu. Amândoi sunteţi îmbrăcaţi în hainele sure de lagăr, pufoaicele vi-s mânjite cu rugină, cu argilă, cu var, cu gips, cu ulei de maşină. N-ai cunoscut-o nicicând înainte, n-ai călcat niciodată prin locurile ei de baştină. Vorbeşte altfel decât oamenii de pe la voi. Are copii acasă, şi tu ai. Soţul ei a rămas singur şi umblă după muieri, şi soţia ta a rămas singură, dar nu calcă strâmb: opt ani, zece ani, toată lumea vrea să-şi trăiască viaţa, în vreme ce femeia asta a ta, din lagăr, târăşte după ea acelaşi lanţ ca şi tine, şi nu se plânge.

Trăim – nu suntem oameni, murim – nu vom fi părinţi…

Erau şi zeki pe care soţiile lor legiuite mai veneau să-i vadă. După lagăr şi după inima şefului, erau lăsaţi să stea împreună vreo douăzeci de minute, la postul de gardă. Ba uneori şi câte o noapte sau două, într-o co-cioabă separată. Cu condiţia ca deţinutul să-şi fi depăşit norma cu cincizeci la sută. De fapt, întâlnirile astea nu fac decât să-ţi otrăvească sufletul. De ce s-o dezmierzi şi să vorbeşti cu ea

de una, de alta, când veţi rămâne despărţiţi încă ani şi ani? Bărbaţii au inima ruptă în două. Cu femeile lor din lagăr e mai simplu: uite, ne-a mai rămas o ulcică de crupe; săptămâna viitoare, cică, au să ne dea zahăr caramelizat. Nu alb, se-n-ţelege, bestiile… Dar într-o bună zi lăcătuşului Rodicev i-a venit nevasta şi, ca un făcut, aseară, soaţa din lagăr, în focul dezmierdărilor, l-a muşcat de gât. A înjurat cu năduf Rodicev – tocmai acum şi-a găsit să vină?

— Şi puşcă la secţia sanitară să-i acopere vânătaia cu bandaj: o să-i spună nevestei că a răcit la gât.

Ce fel de femei sunt în lagăr? Există hoaţe, există târfe, există politice, dar cele mai multe sunt femei liniştite, ajunse aici din pricina Decretului. După Decret, în lagăre se tot toarnă la femei pentru furt din avutul obştesc. Cu cine sunt burduşite toate fabricile după război? Cu femei şi cu fete. Cine-i hrăneşte şi-i îmbracă pe cei de acasă? Tot ele. Dar cu ce? Nevoia nu cunoaşte lege. Aşa că şterpelesc: îşi umplu buzunarele cu smântână, scot din fabrică pâini ascunse între picioare, îşi înfăşoară cio-rapi în jurul brâului ori, mai sigur: vin la lucru cu picioarele goale în pantofi, aici îşi trag pe ele o pereche de ciorapi noi, ciordiţi, iar acasă îi spală şi – la talcioc cu ei. Fiecare poartă ce agoniseşte, îţi piteşti, de pildă, o papiotă de aţă între sâni. Paznicii sunt cumpăraţi cu toţii, că şi ei trebuie să trăiască, se fac numai că te controlează. Dar dacă pică un control adevărat, pentru papiota aia de doi bani – zece ani! Exact ca pentru trădarea de ţară. Şi mii dintre ele au fost prinse cu papiote.

Fiecare şterpeleşte după cum îi îngăduie slujba. Nastika Gurkina îşi găsise o slujbă bună: lucra la vagoanele pentru bagaje. Femeia a cumpănit bine: omul sovietic e cărpănos, pentru un prosop îţi sare în gât Aşa că nu se atingea de geamantanele sovietice, le curăţa numai pe cele ale străinilor. Unui străin, zice ea, nici nu-i dă prin cap să verifice la timp, iar când bagă de seamă, nu-şi

pierde vremea trimiţând plângeri, trage un scuipat – pungaşii ăştia de rusnaci! – şi îşi vede de drum.

Sitariov, un contabil bătrân, o mustra pe Nastea: «Cum nu ţi-a fost ruşi-ne, măi, cur spurcat?! Nu te-ai gândit la onoarea Rusiei?» Ea de colo: «Mai tacă-ţi fleanca aia cufurită! Tu de ce nu te gândeai la Victorie când îi trimiteai pe ofiţeri să doarmă pe cuptor?» (Sitariov fusese, pe vremea războiului, contabil într-un spital. La externare ofiţerii îl ungeau gras, şi el le trântea în certificate o perioadă de convalescenţă la fel de grasă. Caz grav. A fost condamnat la împuşcare, abia apoi i-au comutat pedeapsa la zece ani).

Fireşte, erau băgate la zdup şi tot felul de amărâte. Una primise cinci ani pentru escrocherie: soţul îi murise pe la mijlocul lunii, dar ea nu predase cartela lui de pâine decât la sfârşitul lunii: avea doi copii. O turnaseră vecinii, din invidie. A făcut patru ani, de ultimul a scăpat-o amnistia.

S-au văzut şi cazuri ca acesta: casa a fost distrusă de o bombă, soţia şi copiii au fost omorâţi, dar soţul a rămas în viaţă. Toate cartelele au ars, dar soţul, zdruncinat de pe urma şocului, a trăit 13 zile, până la sfârşitul lunii, flămând, n-a cerut cartelă nouă. S-a bănuit că rămăsese cu toate cartelele întregi. I s-au dat trei ani. A făcut un an şi jumătate”.

— Aşteaptă, Ivan Denisovici, aşteaptă puţin: despre asta – altă dată. O soaţă, zici? Să te însoţeşti, adică?… Târăşte după ea acelaşi lanţ ca şi tine, şi nu se plânge?…

Capitolul 8

Secţiune 1.02 FEMEIA ÎN LAGĂR

ÎNCĂ DIN TIMPUL anchetei, cum să nu te gândeşti la ele? Erau alături, undeva în celulele învecinate, în aceeaşi închisoare, supuse aceluiaşi regim, cum puteau îndura ele, femei slabe, această anchetă insuportabilă?

Din coridor nu răzbate niciun sunet, nu le poţi

distinge paşii ori foşnetul rochiilor. Dar uite că gardianul de la Butârki îşi face de lucru mai mult ca de obicei cu broasca, lasă pentru o jumătate de minut celula bărbaţilor în lumina coridorului mărginit de ferestre şi, pe sub botniţa uneia dintre ele, în grădiniţa verde de jos, pe un colţ de asfalt, vedem deodată, înşiruite tot câte două în coloană, aşteptând să li se deschidă poarta, glezne şi pantofi de femei – numai glezne şi pantofi, dar pe tocuri înalte! Şi ceea ce simţim e ca un tutti al orchestrei în Tristan şi holda de Wagner. Gardianul ne-a închis deja în celulă, dar umblăm de colo-colo străluminaţi şi înneguraţi, ni le imaginăm celeste şi murind strivite de descu-rajare. Ce fac ele? Ce fac!…

Dar, după cât se pare, nu o duc mai greu, poate chiar suferă mai puţin. Amintirile femeilor despre anchetă nu mi-au furnizat încă niciun element din care să pot trage concluzia că ele ar fi fost mai descurajate ori mai demoralizate decât noi. Medicul ginecolog N.I. Zubov, care a făcut el însuşi zece ani şi, în lagăre, a tratat şi a ţinut permanent sub observaţie femei, spune, e drept, că, statistic, femeia reacţionează mai prompt şi mai puternic la arest şi la principala lui consecinţă – pierderea familiei. Ea suferă o traumă morală şi acest lucru antrenează cel mai adesea întreruperea funcţiilor feminine vulnerabile.

Pe mine, în schimb, în amintirile femeilor despre perioada anchetei mă frapează tocmai fleacurile, din punctul de vedere al unui deţinut (dar nicidecum din cel al unei femei), la care se puteau gândi în acele împrejurări. Nadia Surovţeva, frumoasă şi încă tânără, şi-a pus în grabă cio-rapi desperecheaţi când a fost adusă la interogatoriu, şi uite că, în biroul anchetatorului, e stânjenită la gândul că acesta se uită la picioarele ei. Ai zice că, la urma urmei, dracu’ să-l pieptene, doar n-a venit cu el la teatru, şi apoi ea e aproape doctor (după standardele occidentale) în filosofie şi un virulent om politic. Când colo, poftim!

Alexandra Ostreţova, închisă la Bolşaia Lubianka în 1943, mi-a povestit mai apoi, în lagăr, că ea şi colegele ei de celulă se ţineau deseori de şotii acolo: ba câte una se pitea sub masă, şi anchetatorul, speriat, intra să o caute pe cea care lipsea; ba se rujau cu sfeclă şi ieşeau aşa la plimbarea din curtea închisorii; ba, convocată ea însăşi la interogatoriu, purta dezbateri aprinse cu colegele de celulă asupra toaletei în care urma să se înfăţişeze: să îşi pună o rochie mai simplă, sau rochie de seară? E drept că, pe vremea aceea, Ostreţova era o ştrengăriţă răsfăţată, iar colega ei de celulă era la fel de tânăra Mira Uborevici.

Ulterior, în curtea închisorii Krasnaia Presnea, m-am nimerit alături de o coloană de femei proaspăt condamnate, ca şi noi, şi am constatat cu uimire că toate erau mai puţin slabe, mai puţin epuizate şi mai puţin palide decât noi. Raţia – aceeaşi pentru toţi – şi încercările din închisoare sunt, în general vorbind, mai uşor suportate de femei.

Dar pentru noi toţi, şi pentru femei îndeosebi, închisoarea e încă floare la ureche. Proba cea dură e lagărul. Acolo e locul unde se va frânge, ori, împământenindu-se şi renăscând, se va adapta.

În lagăr, dimpotrivă, totul e mai greu de îndurat pentru femei decât pentru noi. Începând cu murdăria. (Prevăzând acest lucru, N.I.P. – va şi-a ascuţit în celulă o lingură de aluminiu. Ca să se sinucidă, credeţi? Nu, ca să-şi reteze cosiţele. Ceea ce a şi făcut.) Deja exasperată de mizeria din tranzite şi din timpul etapărilor, ea nu va găsi curăţenie nici în lagăr. Într-un lagăr mediu, dacă face parte dintr-o brigadă feminină şi, deci, trăieşte în baraca brigăzii, nu se poate simţi aproape niciodată curată cu adevărat, nu poate face rost de apă caldă (uneori de niciun fel de apă: în lagpunktul l de la Krivoşceokovo, pe timp de iarnă nu te puteai spăla nicăieri: pretutindeni numai gheaţă, pe care n-aveai unde s-o to-peşti). Femeia n-are

niciun mijloc legal de a-şi procura nici cârpe, nici tifon. Ce să mai vorbim de spălarea lenjeriei!…

Baie? Aş! Cu baia şi începe instalarea în lagăr, dacă lăsăm la o parte debarcarea în zăpadă după călătoria în vagoanele pentru vite şi trecerea cu bocceaua în spinare printre şirurile de soldaţi din escortă însoţiţi de câini. Tocmai în baia din lagăr sunt examinate femeile despuiate ca o marfă dintr-o prăvălie. Că este apă la baie sau nu, dar controlul anti-păduchi, raderea subţiorilor şi a pubisurilor oferă frizerilor, care nu sunt ultimii aristocraţi din zonă, posibilitatea de a pipăi în voie femeile nou-venite. Foarte curând le vor examina şi ceilalţi oploşiţi – e o tradiţie care dăinuie încă de pe Solovki, numai că pe atunci, la începuturile Arhipelagului, se mai păstra o jenă din alte timpuri şi femeile erau studiate pe când îndeplineau, îmbrăcate, feluritele corvezi. Dar Arhipelagul împietri-se şi procedura devenise mai impudică. Fedot S. şi soţia lui (a fost destinul lor să se cunoască în asemenea împrejurări!) îşi amintesc acum râzând, cum oploşiţii se înşiruiau pe cele două laturi ale unui coridor îngust, iar nou-venitele erau trecute prin acest coridor goale, nu toate deodată, ci una câte una. Apoi oploşiţii hotărau între ei cum să şi le repartizeze. (Potrivit unei statistici din anii ’20, raportul femei-bărbaţi în populaţia penitenciară era de la 6. După decretele din anii ’30 şi ’40, balanţa s-a mai echilibrat, dar nu într-atât, încât femeile să nu fie ţinute la

Culegerea De la închisori… p. 358.

preţ, mai cu seamă cele atrăgătoare). În unele lagăre, procedura rămăsese, chipurile, decentă: femeile sunt duse în barăci, unde după o vreme îşi fac intrarea, ghiftuiţi şi în pufoaice noi (în lagăr, o haină nez-drenţuită şi neslinoasă te face numaidecât un arbitru al eleganţei!), oploşiţii plini de sine şi neobrăzaţi. Se aşază pe priciuri, intră în vorbă. Te invită să le faci o vizită. Or, ei nu sunt cazaţi în baracamentele comune, ci în „cabine” pentru numai câţiva

oameni. Au acolo şi reşou electric, şi ţi-gaie. Ba chiar şi cartofi prăjiţi-visul umanităţii! Prima oară, te duci numai ca să te regalezi şi tu un pic, să faci o comparaţie şi să vezi care e măsura lucrurilor în lagăr. Cei mai nerăbdători cer şi plata imediat după cartofii prăjiţi, cei mai reţinuţi te conduc la baracă şi, pe drum, îţi explică ce viitor te aşteaptă. Aranjează-te, fetiţo, aranjează-te în zonă, câtă vreme ai o ofertă de gentleman. Şi curăţenie, şi posibilitatea de a-ţi spăla desuurile, şi o muncă mai puţin obositoare – pe toate le poţi avea.

În acest sens se consideră că femeii „îi e mai uşor" în lagăr, îi e mai uşor să-şi conserve viaţa ca atare. Din perspectiva „urii sexuale" cu care unii mierlitori le privesc pe femeile care n-au decăzut încă până la groapa cu lături, e firesc să gândeşti că femeii îi e mai uşor în lagăr, de vreme ce se satură cu o raţie mai mică şi, deci, are şansa de a scăpa de foame şi a rămâne în viaţă. Pentru cel cu maţele veşnic fripte, aripile foamei acoperă întregul univers, nimic altceva nu există pe lume.

E adevărat, există femei care, prin firea lor, şi în viaţa de afară, angajează mai uşor raporturi cu bărbaţii, fără să aleagă prea mult. În faţa acestora, bineînţeles, lagărul aşterne multe căi lesnicioase.

Particularităţile individuale nu se defalcă pur şi simplu pe articolele Codului Penal, dar cu siguranţă nu vom greşi spunând că majoritatea femeilor de sub incidenţa lui Cincizeci şi Opt nu sunt din această plăma-dă. Pentru unele, acest pas rămâne, de la început până la sfârşit, mai insuportabil decât moartea Altele se aricesc, ezită, se jenează (le mai reţi-ne şi ruşinea faţă de colegele lor) şi până să se hotărască, împăcându-se cu ideea, e prea târziu: nu mai sunt la preţ pe piaţa lagărului.

Căci oferta nu e pentru fiecare.

Multe cedează încă din prima zi. Orizontul ce li se deschide în faţă e prea ameninţător, nelăsându-le nicio

speranţă. Şi fac o asemenea ale-gere nu numai femei măritate, mame cu copii, ci şi nişte aproape fetiţe. Şi tocmai fetele foarte tinere sunt cele care, sufocate de cruzimea vieţii din lagăr, ajung curând cele mai dezmăţate.

A, nu vrei? Pas de nu. Trage pe tine pantalonii şi pufoaica. Şi, informă, butucănoasă pe dinafară şi costelivă pe dinăuntru, târăşte-te până în pădure. Ai să vii în patru labe la uşa lor, să te rogi.

Dacă ai ajuns în lagăr bine conservată fizic şi ai făcut pasul înţelept încă din primele zile, te aranjezi pentru multă vreme la secţia sanitară, la bucătărie, la contabilitate, la croitorie sau la spălătorie, şi anii vor trece fără mari necazuri, aproape ca în viaţa normală. Dacă se întâmplă să fii transferată, vei ajunge şi în noul lagăr înfloritoare, vei şti şi acolo ce ai de făcut încă din primele zile. O mişcare dintre cele mai inspirate este să te aranjezi servitoare la vreun şef. Când o etapă proaspătă a adus-o în lagăr pe I.N., o femeie trupeşă şi arătoasă, ani de zile fericita nevastă a unui ofiţer sus-pus în armată, şeful URC a pus numaidecât ochii pe ea, acordându-i înalta cinste de a freca podelele în biroul domniei sale. Aşa că şi-a început condamnarea uşor, perfect conştientă că dăduse norocul peste ea.

Ce contează că acolo, în libertate, ai iubit pe cineva şi că voiai să-i rămâi credincioasă? Ce preţ are, pentru un bărbat, fidelitatea unei moarte? „Cui o să-i mai trebuieşti, când vei ieşi de aici? „– iată cuvintele care răsună necontenit în barăcile femeilor. Trăsăturile ţi se înăspresc, îmbătrâneşti, ultimii tăi ani vor trece pustii şi lipsiţi de bucurie. Nu-i mai inteligent să te grăbeşti să smulgi ceva şi din această viaţă câinoasă?

O atare atitudine e înlesnită şi de faptul că aici nimeni nu condamnă pe nimeni. „Aici toţi trăiesc aşa”.

Îţi dezleagă mâinile şi ideea că viaţa ta nu mai are niciun sens, niciun ţel.

Cele care nu cedează din primul moment se vor răzgândi ori vor fi silite să cedeze, totuşi. Chiar şi cele mai îndărătnice, dacă sunt arătoase, vor fi date pe brazda: predă-te!

În micul lagăr de la Bariera Kaluga (Moscova) aveam o fată semeaţă, M., locotenent, trăgătoare de elită, frumoasă ca o prinţesă din poveşti: buze de un roşu aprins, ţinută de lebădă, părul ca pana corbului. * Îşi pusese în gând să o cumpere magazionerul Isaak Berschader, un bătrân slinos şi gras, oricum respingător la vedere, iar pentru ea, cu frumuseţea şi graţia ei, cu viaţa curajoasă de care tocmai se despărţise, îndeosebi. El era un ciot bătrân şi putred, ea – un plop fremătător. Dar ghiujul a încercuit-o atât de strâns, încât nu i-a mai lăsat loc să respire. Nu numai că a expediat-o la muncile comune (toţi oploşiţii erau în cârdăşie şi-l ajutau să-şi ducă la bun sfârşit asediul), expunând-o tracasărilor corpului de gardieni (căci şi acesta era la mâna lui), ci a şi ameninţat-o cu etapa-rea iminentă într-un loc uitat de Dumnezeu. Şi într-o seară, după ce în lagăr s-au stins luminile, mi-a fost dat mie însumi să văd, în semiîn-tunericul palid aşternut peste împrejurimi de zăpadă şi cer, cum M. s-a strecurat ca o umbră din baraca femeilor şi, cu capul plecat, a trecut pragul magaziei nesăţiosului Berschader. După asta, a fost aranjată confortabil în zonă.

M.N., o femeie deja în floarea vârstei, desenatoare tehnică în viaţa de până atunci, mamă a doi copii, cu soţul mort în puşcărie, era deja la ea

Am prezentat-o (în piesa Republica Muncii) sub numele de Grania Zubina, numai că acolo i-am rezervat o soartă mult mai bună decât a avut în realitate.

pătul puterilor după munca în brigada feminină la doborât de arbori, dar încă refuza să cedeze, deşi ajunsese la limita ireversibilului. Picioarele i se umflaseră. La întoarcerea de la muncă se târa în coada coloanei şi

escorta o îmboldea cu patul puştii. Nu mai ştiu prin ce împrejurare, a rămas pentru o zi în zonă. S-a întâmplat bucătarul: hai până în boxă la mine, te satur de o să mă pomeneşti. S-a dus. I s-a pus în faţă o ditamai tigaia plină cu cartofi prăjiţi şi friptură de porc. Femeia a mâncat tot. Dar după răsplată i s-a făcut rău şi a vomat cartofii aceia. Bucătarul s-a pus pe înjurat: „Ca să vezi ce prinţesă!” Dar după aceea, încet-încet, M.N. s-a obişnuit. Şi-a găsit şi un locşor mai călduţ în lagăr. Seara, când se dădea vreun film, de-acum ea era aceea care-şi alegea bărbatul pentru noaptea care urma.

Cea care aşteaptă prea mult ajunge să se târască singură spre baraca bărbaţilor şi să se ofere deja nu oploşiţilor, ci oricui, trecând printre şirurile de priciuri şi repetând monoton: „juma de chil… juma de chil…” Şi, dacă-şi găseşte vreun salvator care s-o urmeze cu raţia de pâine în mână, odată ajunsă în baracă la ea, îşi înconjoară vagonka din trei părţi cu cearşafuri şi, în această şatră, în această colibă (de aici şi cuvântul „colibară”), îşi câştigă bucata de pâine. Dacă n-o prinde gardianul înainte.

Vagonka ferită de ochii vecinelor cu tot felul de cârpe e un tablou clasic de lagăr. Dar se poate şi mai simplu. Din nou lagpunktul l din Krivoş-ceokovo, în anii 1947 – 1949. (Noi îl cunoaştem pe acesta, dar câte vor fi fost la fel?) Borfaşi, drept comun, minori, invalizi, femei tinere şi mătuşici fanate – toţi claie peste grămadă. Există o singură baracă pentru femei, dar de cinci sute de locuri. O murdărie indescriptibilă, fără termen de comparaţie, totul lăsat de izbelişte, duhoare, vagonki fără urmă de aşternuturi. Există o interdicţie oficială pentru bărbaţi de a intra acolo, dar nimeni nu o respectă şi nu se face niciun control. Nu numai bărbaţii bat calea într-acolo, ci şi chiştocii, băieţi de 12 – 13 ani vin să înveţe. Încep prin a căsca pur şi simplu ochii: aici nu există niciun fel de falsă pudoare: n-au destule cârpe ori n-au timp, dar nicio

vagonka nu e ferită de ochi străini şi, bineînţeles, niciodată nu se stinge lumina. Totul se petrece cu cea mai naturală simplitate, la vedere şi în mai multe locuri deodată. Numai bătrâneţea ori vreo infirmitate săritoare în ochi pot proteja o femeie – nimic altceva. A fi atrăgătoare e un blestem: una ca asta are necontenit câte un musafir pe vagonka, e permanent asediată, ameninţată cu bătaia şi cu şişul şi nădejdea ei e nu să reziste, ci să cedeze cu cap, alegându-şi unul care, pe urmă, prin teroarea numelui şi a cuţitului său, să o apere de ceilalţi, de următorii, de această coadă laco-mă şi de aceşti puţoi înnebuniţi de tot ce văd şi respiră. Şi apoi – numai de bărbaţi trebuie să se apere? Numai mucoşii sunt înnebuniţi? Dar femeile care, de la doi paşi, văd asta zi de zi, dar nu sunt întrebate de bărbaţi? Aceste femei explodează şi ele într-o bună zi, otrăvite de frustrare, şi se năpustesc să le bată pe vecinele mai norocoase.

Bolile venerice se întind peste lagpunkt repede ca o molimă. Umblă zvonul că jumătate din femei sunt deja contaminate, dar bărbaţii n-au altă ieşire: şirul celor ce comandă şi al celor care cer şerpuieşte către acelaşi prag. Şi numai cei mai prevăzători, cum e acordeonistul K., om cu acces la secţia sanitară, consultă de fiecare dată, pentru sine şi pentru prietenii lui, lista secretă a venericelor, ca să n-o sfeclească.

Dar pe Kolîma? Acolo femeia e în general o raritate, devenind cu atât mai mult obiect de vrajbă şi dispută. Acolo ferească Dumnezeu ca femeia să iasă în calea vreunui bărbat, fie el un soldat din escortă, un civil sau un deţinut. Pe Kolîma s-a născut expresia tramvai pentru violul în grup. E. Olitkaia povesteşte cum într-o bună zi şoferul le-a pierdut la cărţi pe toate, un întreg camion de femei etapate la Elghen, şi, abătându-se din drum, le-a dus pentru o noapte la baraca muncitorilor constructori cu dispensă de escortă care lucrau în apropiere.

Şi munca? Într-o brigadă mixtă, femeia mai are încă nişte mici avantaje, i se dă o muncă mai uşoară. Dar dacă întreaga brigadă e alcătuită din femei, nu există îndurare: scoate metri cubi! Or, lagpunkte întregi sunt rezervate exclusiv femeilor: ele sunt şi tăietori de pădure, şi terasieri, şi brichetieri. Numai la minele de cupru şi wolfram nu erau trimise femei. Iată „punktul 29” din componenţa Karlag-ului: câte femei sunt aici? Nici mai mult, nici mai puţin de şase mii! * Ce munci au de efectuat? Elena O. lucrează ca încărcător: cară saci de optzeci şi chiar o sută de kilograme. Drept că e ajutată să-i aburce pe umăr şi că, în tinereţe, a fost gimnastă. (Elena Prokofieva Cebotariova şi-a petrecut şi ea cei zece ani lucrând ca încărcător.)

În lagpunktele pentru femei se instaurează moravuri de o cruzime ce nu are nimic feminin: cât e ziulica de lungă trebuie să fii gata să împroşti cu sudălmi murdare, să sari la bătaie, să n-ai nici mamă, nici tată, altminteri nu se poate trăi. (Dar, observă inginerul Pustover-Prohorov, care avea dispensă de escortă, femeile luate dintr-o asemenea coloană ca servitoare, ori ca să facă munci decente, devin numaidecât liniştite şi foarte harnice. El a văzut asemenea coloane la BAM, în decursul lucrărilor pentru dublarea căii ferate transsiberiene, în anii ’30. Iată un episod: într-o zi foarte caldă, trei sute de femei au rugat escorta să le lase să se scalde într-o viroagă inundată. Escorta nu le-a dat voie. Atunci femeile s-au dezbrăcat toate, fără excepţie, în pielea goală şi s-au întins

Asta ca o contribuţie la studiul problemei privind numărul de zeki pe Arhipelag. Cine cunoştea acest număr – 29? Era el ultimul din componenţa Karlag-ului? Şi câţi oameni erau în celelalte lagpunktel Cine are timp – să facă înmulţirea! Dar cine a auzit de nu ştiu care sector 5 al complexului hidroenergetic Râbinsk? Or, acolo erau mai mult de zece barăci şi, dacă socotim gradul de ocupare cel

mai blând – cinci sute de persoane într-o baracă –, tot se adună vreo şase mii bune. Potrivit amintirilor lui Loşcinin, erau peste Zece mii de oameni în sectorul acela.

să se bronzeze în văzul pasagerilor din trenuri. Câtă vreme treceau numai trenuri locale, sovietice, nu era cine ştie ce problemă, dar tocmai se aştepta un expres internaţional, cu străini. Femeile refuzau să se supună ordinului de a se îmbrăca. Atunci a fost chemată o maşină de pompieri care, cu ajutorul tulumbelor, le-au silit să încheie partida de nudism.)

Iată un exemplu de muncă feminină la Krivoşceokovo. La fabrica de cărămidă, când se termină exploatarea unui sector al carierei, planşeul din lemn rotund care în timpul excavaţiilor serveşte de acoperământ este lăsat să cadă în cavitate (înainte de a se începe exploatarea, el e instalat la suprafaţă). Acum, buştenii grei şi umezi trebuie scoşi din groapa adâncă de vreo 10 – 12 metri. Cum? Cu mijloace mecanice, va spune cititorul. Ba bine că nu! Femeile din brigadă coboară două cabluri, fiecare dintre ele petrecut cu porţiunea din mijloc pe sub unul din cele două capete ale buşteanului, şi, în două şiruri paralele de edecari (potrivindu-şi paşii ca să nu scape buşteanul, caz în care ar trebui să o ia de la început), trag de câte un capăt al fiecărui cablu şi astfel ridică buşteanul. Apoi, douăzeci o dată, iau câte un asemenea buştean pe umeri şi, comandate printr-un potop de înjurături obscene de brigadiera lor spurcată la gură, cară buşteanul la noul amplasament şi-l lasă acolo. Ar trebui un tractor, o să ziceţi? Dar, mă rog frumos, de unde să iei un tractor, când scena se petrece în 1948? O macara, veţi spune? Aţi uitat de „magicianul muncă” al lui Vîşiński, cel care „îi scoate pe oameni din neant şi nimicnicie transformându-i în eroi?” Cu macara, ce să mai facă magicianul? Cu macara, toate aceste femei ar rămâne în neant.

Trupul se sleieşte supus la o asemenea muncă, şi tot

ce e feminin în femeie, permanent ori o dată pe lună, dispare. Dacă mai apucă proxima comisie, femeia ce se va dezbrăca în faţa medicilor va fi cu totul alta decât cea pe care o priveau lingându-se pe buze oploşiţii adunaţi în coridorul ce ducea la baie: nu mai are vârstă; umerii îi ies în afară făcând unghiuri ascuţite, sânii îi atârnă ca nişte săculeţi deşerţi; pliuri de piele descărnată pe fesele plate; deasupra genunchilor muşchi atât de firavi, încât prin golul rămas poate trece capul unei oi şi chiar o minge de fotbal; glasul – aspru şi răguşit, pe chip se insinuează deja bronzul pelagrei. (Iar după câteva luni de muncă la doborât de arbori, spun ginecologii, devine iminentă degenerescenta şi prăbuşirea unui organ mult mai important.)

Magicianul muncă!…

Nicăieri în viaţă nu există egalitate, şi în lagăr cu atât mai puţin. În producţie, pe şantiere şi în fabrici, nu toate aveau acelaşi destin fără speranţă. Uneori, cu cât erau mai tinere, cu atât o duceau mai bine. Îmi aduc aminte de Napolnaia, o fetişcană de nouăsprezece ani, cu un trup ca de piatră şi obraji roşii de ţărăncuţă, în micul lagăr de la Bariera Kaluga, Napolnaia era macaragiu pe o macara-turn. Se căţăra spre cabină ca o maimuţă, uneori se aventura, fără rost, chiar mai sus, de unde striga peste tot şantierul „Ho-ho-o-o!”. Comunica urlând, din cabina ei, cu şeful de şantier, un civil, şi cu şefii de echipă, căci nu i se instalase telefon. Aveai impresia că pentru ea totul e amuzant şi vesel, că lagărul nu e lagăr, că azi-mâine o să ceară primirea în comsomol. Le zâmbea tuturor cu o drăgălăşenie de negăsit în lagăr. Era pontată permanent cu 140%, primea cea mai mare raţie din lagăr şi nu se temea de nimeni (mă rog, în afară de cumătru): şeful de şantier n-ar fi permis nimănui să-i facă vreun rău. Un singur lucru nu ştiu: cum a izbutit să înveţe în lagăr meseria de macaragiu? Postul acela i s-o fi dat aşa, pe ochi

frumoşi? De altfel, făcea puşcărie pe baza unui articol anodin, de drept comun. Plesnea de viaţă, şi poziţia dobândită îi îngăduia să iubească nu de nevoie, ci după dorinţa inimii.

Ceva asemănător povesteşte şi Sacikova, arestată la 19 ani. A fost trimisă într-o colonie agricolă, unde întotdeauna se dă mai multă mâncare şi de aceea viaţa e mai uşoară. „Alergam cântând de la o secerătoare la alta, învăţasem să leg snopii". Dacă nu există o altă tinereţe decât cea din lagăr, te distrezi aici-unde altundeva? apoi a fost dusă în tundră, lângă Norilsk. Şi acesta i s-a părut „un fel de oraş din basme, visat în copilărie". După ce şi-a ispăşit condamnarea, a rămas acolo ca angajată civilă, „îmi aduc aminte, mergeam prin viscol şi parcă mă cuprinsese un fel de voioasă sfidare, înaintam cu braţele desfăcute, luptându-mă cu rafalele de vânt şi cântând «Mi-e inima uşoară de cântecul vesel», contemplam apele îngemănate ale aurorei boreale, mă trânteam în zăpadă şi priveam înaltul cerului, îmi venea să cânt de să audă tot Norilskul, să afle toţi că nu cei cinci ani de lagăr nu m-au înfrânt pe mine, ci eu i-am înfrânt pe ei, că s-a terminat cu sârma ghimpată, priciurile şi escorta. Voiam să iubesc! Să fac ceva pentru oameni, ca răul să nu mai existe pe pământ".

De, mulţi voiau asta.

Sacikova n-a izbutit să ne izbăvească de rău: lagărele continuă să existe. Ea, însă, a avut noroc: nu cinci ani, cinci săptămâni sunt de ajuns ca să nimiceşti o femeie şi tot ce e omenesc într-un om.

Aceste două cazuri sunt singurele pe care le pot opune altor mii de destine, toate lipsite de bucurie şi demnitate.

Şi, sigur, unde dacă nu în lagăr să-ţi trăieşti prima iubire, când ai fost bă-gată la puşcărie (pe un articol politic!) la cincisprezece ani, pe când erai în clasa a opta, ca Nina Peregud? Cum să nu te îndrăgosteşti de frumosul

cântăreţ de jaz Vasili Kozmin, care până nu demult, în libertate, era idolul întregului oraş, iar ţie ţi se părea, în nimbul lui de glorie, inaccesibil? Şi Nina scrie textul Ram alb de liliac, iar Vasili îl pune pe note şi îl cântă pentru ea prin toată zona (au fost despărţiţi, şi uite că el e din nou inaccesibil).

Fetiţele din baraca de la Krivoşceokovo purtau şi ele flori prinse în păr – semn al căsătoriei după tipicul din lagăr ori, poate, al iubirii?

Legislaţia exterioară (exterioară GULAG-ului) părea să încurajeze amorurile din lagăr. Decretul unional din 08.07.44 privind întărirea legăturilor matrimoniale era secondat de o hotărâre oficioasă a SNK şi de o instrucţiune a NKIU din 27.11.44, care obliga tribunalul ca, de îndată ce un om sovietic liber îşi exprima o asemenea dorinţă, să-l despartă fără crâcnet de jumătatea aflată în detenţie, gest stimulat şi prin scutirea de orice fel de taxe pentru eliberarea hotărârii de divorţ, (În plus, nimeni nu era obligat prin lege să-l anunţe pe celălalt – consortul sau consoarta absentă – despre divorţul pronunţat!) Implicit, cetăţencele şi cetăţenii erau îndemnaţi să-şi abandoneze cât mai rapid soţii sau soţiile aflate în nenorocire, iar deţinuţii – să uite cât mai temeinic faptul că erau căsătoriţi. Nu mai era doar stupid şi antisocialist, ci devenea chiar ilegal pentru o soţie să sufere pentru că era despărţită de soţul ei, dacă acesta rămăsese în libertate. (Zoia lakuşeva, arestată din cauza soţului ei, ca fiind CIS, s-a trezit în următoarea situaţie: după vreo trei ani, soţul ei a fost eliberat ca specialist de mare valoare, fără ca el să pună drept condiţie ultimativă eliberarea soţiei. Şi femeia a tras toţi cei opt ani încasaţi de pe urma lui…)

Să uiţi de căsătorie – da, însă instrucţiunile dinăuntrul GULAG-ului condamnau şi excesele în materie de amor ca acte de sabotaj îndreptate împotriva planului de producţie. Căci, odată împrăştiate prin punctele de

lucru, aceste femei lipsite de conştiinţă, uitând de datoria lor faţă de stat şi faţă de Arhipelag, erau gata să se trântească pe spate oriunde: pe pământul gol, pe o grămadă de draniţă, de pietriş, de nisip sau de spân, iar planul se ducea de râpă! Şi ştăbimea din lagăr rămânea fără prime! În plus, unele deţinute cloceau în secret mârşava idee de a rămâne gravide, pentru ca, sub pretextul acestei graviditäţi, profitând de umanismul legilor noastre, să ciupească vreo câteva luni din condamnarea uneori scurtă – de trei sau cinci ani – luni în care să nu muncească. De aceea instrucţiunile GULAG-ului cereau separarea imediată a perechilor prinse în flagrant delict de concubinaj şi etaparea celui mai puţin preţios din tandem. (Bineînţeles, asta nu amintea prin nimic de cei din Saltâciha, care-şi trimiteau fetele iobage în sate îndepărtate.)

Această poezie de cotlon le scotea peri albi şi gardienilor. Noaptea, când ar fi putut sforăi şi el puţin la postul de gardă, cetăţeanul gardian era nevoit să bântuie cu lanterna în mână, vânând aceste muieri sfruntate, pripăşite cu bucile goale pe priciurile din baraca bărbaţilor şi bărbaţii fu-rişaţi în barăcile femeilor. Ca să nu mai vorbim de propriile lui propensiuni zgândărite (căci nici cetăţeanul gardian nu e de lemn) şi de cor-voada de a o conduce pe vinovată la carceră, ori de a-şi pierde noaptea făcându-i morală, explicându-i de ce conduita ei era reprobabilă şi apoi de a mai şi scrie un raport (ceea ce, dacă n-ai studii superioare, e chiar chinul de pe lume).

Frustrate de tot ceea ce umple viaţa unei femei şi a unei fiinţe umane în general: familie, maternitate, un cerc de prieteni, o muncă devenită familiară ori poate chiar interesantă, ba unele şi de satisfacţiile oferite de artă sau de cărţi, şi, în plus, strivite de spaimă, de foame, de uitare şi bestialitate, spre ce se puteau întoarce deţinutele, dacă nu spre amor? Prin Binecuvântarea lui Dumnezeu, lua

naştere o iubire deja aproape necarnală, pentru că prin tufişuri îţi era ruşine, în baracă, de faţă cu toţi, nu se putea, şi apoi nici bărbatul nu era întotdeauna în putere, iar gardi-enii din lagăr te smulgeau din orice ascunziş şi te târau la carceră. Dar tocmai pentru că nu era carnală, îşi amintesc acum fostele deţinute, iubirea din lagăr devenea şi mai profund spirituală. Tocmai de aceea devenea mai răvăşitoare decât în viaţa normală! Femei care nu mai erau de mult tinere nu dormeau noaptea pentru un surâs întâmplător sau pentru te miri ce atenţie fugară... Şi cu ce forţă se detaşa lumina iubirii pe fondul lugubrei promiscuităţi din lagăr!

„O conspiraţie a fericirii" vedea N. Stolearova pe chipul prietenei sale, artistă din Moscova, şi pe cel al coechipierului ei la cărat de fân, pe nume Osman. Actriţa descoperise că nimeni n-o mai iubise niciodată în acest fel: nici soţul ei, regizor de film, şi nici vreunul din foştii ei admiratori. Şi numai de aceea nu pleca de la căratul finului, de la muncile comune.

Mai exista şi riscul – aproape ca în război, aproape că îţi puneai în joc existenţa – ca pentru o singură întâlnire să-ţi pierzi locul într-un lagăr cu care te obişnuiseşi, adică, de fapt, viaţa. O iubire pe tăişul primejdiei, unde caracterele capătă profunzime şi anvergură, unde fiecare pas înseamnă un sacrificiu – iată o iubire eroică! (Anna Lekhotonen, la Ortan, şi-a pierdut orice sentiment pentru iubitul ei în cele douăzeci de minute în care un soldat îi conducea pe amândoi la carceră, iar adoratul ei se ruga umil de iertare.) Unele se lăsau întreţinute de oploşiţi, ca ibovnice fără iubire, ca să se salveze, altele se duceau la muncile comune şi mureau – pentru iubire.

Femei demult trecute de prima tinereţe erau uneori prinse în acest joc periculos, lăsându-i pe gardieni cu gurile căscate: în viaţa normală, nu le-ar fi dat prin cap să suspecteze o asemenea femeie! Dar aceste femei căutau

de-acum nu pasiunea, ci satisfacerea nevoii lor intime de a se îngriji de cineva, de a încălzi pe cineva, de a se priva pe sine pentru ca el să aibă un pic mai mult de mâncare; de a spăla, de a cârpi pentru el. Blidul din care mâncau împreună era pentru ei inelul sfânt de cununie. „Ceea ce am nevoie este nu să mă culc cu el, ci, în viaţa de fiare sălbatice pe care o ducem, înjurându-ne toată ziua în baracă pentru raţie ori pentru o bucată de tifon, să mă pot gândi în sinea mea: astăzi am să-i cos cămaşa şi o să fierbem împreună cartofi", îi mărturisea una dintre ele doctorului Zubov. Dar bărbatul vrea uneori mai mult, şi trebuie să-i cedezi, iar gardienii atâta aşteaptă ca să te vâneze... La Unjlag, tuşa Polea, spălătoreasă la spital, care rămăsese văduvă încă de tânără şi trăise apoi singură o viaţă întreagă, făcând pe slujnica la o biserică, a fost găsită într-o noapte cu un bărbat, deja spre sfârşitul condamnării. „Cum se poate, tuşă Polea? s-au minunat doctorii. Şi noi, care aveam încredere în dumneata! Acum o să te trimită la muncile comune". „Ce să zic, sunt vinovată, a recunoscut, spăsită, bătrânica. După evanghelie, sunt o desfrânată; după legea lagărului..."

Dar în pedepsirea amanţilor prinşi asupra faptului, întocmai ca şi în întreaga rânduială a Arhipelagului, nu exista imparţialitate. Dacă unul dintre amanţi era un oploşit apropiat stăpânirii ori unul pe care munca lui îl făcea indispensabil, autorităţile puteau închide ochii la legătura lui ani de zile. (Când la OLP-ul spitalului de femei de la Unjlag îşi făcea apariţia electricianul cu dispensă de escortă de virilitatea căruia râvneau să beneficieze toate femeile din rândul personalului civil, medicul-şef, o civilă, o chema pe intendentă, o zekă, şi-i dădea dispoziţie: „Lui Musia Buten-ko să i se creeze condiţii". Musia Butenko era chiar femeia de dorul căreia electricianul trăgea într-acolo.) Dacă, însă, erau nişte zeki insigni-fianţi ori prost văzuţi, pedeapsa era promptă şi dură.

În lagărul GULJDS din Mongolia (zekii noştri au construit acolo un drum în anii 1947 – 50), două fete cu dispensă de escortă au fost prinse că se duceau să-şi vadă iubiţii din coloana masculină. Un gardian le-a legat de şaua calului şi, călare, le-a târât după el prin stepă.

Nici măcar cei din Saltâciha nu se încumetau să facă aşa ceva. Dar se încumetaseră cei din Solovki.

Mereu hăituite, prinse şi separate cu forţa, ai fi zis că perechile de băştinaşi nu puteau fi solide. Se cunosc însă cazuri când parteneri într-o asemenea iubire de lagăr, chiar despărţiţi, au continuat să-şi scrie, iar după eliberare s-au căsătorit. Iată unul dintre ele: un doctor, B.I. Ş., fost conferenţiar la un institut de medicină din provincie, pierduse şirul legăturilor pe care le avusese în lagăr: nu-i scăpase nicio soră de la spital, ba mai înhăţase şi de pe de lături. Dar iată că a dat peste Z, şi caval-cada s-a oprit. Z n-a făcut întrerupere de sarcină şi a născut. El a fost eliberat curând şi, neavând restricţii, s-ar fi putut întoarce în oraşul lui. Dar a rămas ca angajat civil în lagăr, ca să fie aproape de Z. şi de copil. Pierzându-şi răbdarea, soţia lui legitimă a venit în persoană să-l recupereze. Atunci, ca să scape, el s-a refugiat în zonă (unde soţia nu putea ajunge) a trăit acolo cu Z., iar nevestei i-a transmis, pe toate căile pe care le avea la dispoziţie, că divorţase de ea şi că o roagă să nu-l

Cine va descoperi, astăzi, numele lui? Şi cine-l va descoperi pe individul însuşi? De altfel, dacă i-ai spune ceva, ar rămâne uimit: ce vină are el? Aşa i s-a spus să facă! Şi apoi, n-aveau decât să nu umble după bărbaţi, căţelele dracului!

mai caute.

Dar nu numai gardienii şi Direcţia îi pot separa pe soţii din lagăr. Arhipelagul e o lume atât de cu josul în sus, încât bărbatul şi femeia sunt despărţiţi de ceea ce ar trebui să-i unească cel mai mult: naşterea unui copil. Cu o

lună înainte de naştere, femeia însărcinată este transferată în alt lagpunkt, unde există un spital pentru deţinuţi cu secţie de mă-ternitate şi unde glăscioare irezistibile îşi strigă refuzul de a fi zeki pentru păcatele părinţilor. După naştere, femeia e trimisă într-un lagpunkt special din apropiere, destinat mamelor zeke, zise în lagăr „mămăiţe”, mamki.

Aici trebuie să facem un popas! Aici nu se poate să nu facem un popas! Câtă zeflemea în acest cuvânt! „La noi nimic nu e adevărat!...” Limba zekilor iubeşte foarte mult şi cultivă cu obstinaţie aceste inserţii de sufixe depreciative: nu mati (mamă), ci mamka; nu bolniţa (spital), ci bolnicika; nu svidanie (vorbitor, vizită), ci svidanka: nu pomilovanie (graţiere), ci pomilovka; nu volnîi (om aflat în libertate, „civil”), ci volneaşka; nu jenitisia (a se căsători), ci podjenitisia: nuanţa autoironică e aceeaşi, cu toate că, de această dată, nu transpare într-un sufix. Până şi cetvertnaia (condamnare la douăzeci şi cinci de ani) se vede redusă la cetvertak, adică de la douăzeci şi cinci de ani la douăzeci şi cinci de copeici.

Prin această îndârjită deformare a limbii, zekii vor să arate că pe Arhipelag nimic nu e autentic, totul e contrafăcut şi de cea mai proastă calitate. Că ei înşişi nu pun niciun preţ pe ceea ce preţuiesc oamenii obişnuiţi, că îşi dau seama de caracterul factice atât al îngrijirilor medicale ce li se acordă, cât şi al cererilor de graţiere pe care le fac sub constrângere şi fără a crede în ele. Şi prin reducerea la douăzeci şi cinci de copeici zekul vrea să spună că priveşte de sus chiar şi o condamnare aproape pe viaţă!

Şi cum spuneam, în lagpunktul lor, mămăiţele trăiesc şi muncesc aşteptând momentul când vor fi duse sub escortă să dea ţâţă băştinaşilor nou-născuţi. În acest moment, copilul nu se mai află la spital, ci într-un „orăşel al copiilor” sau la „casa papă-lapte”, după expresia

preferată de zekii locului. Odată încheiată perioada de alăptare, femeile nu mai au dreptul să-şi vadă copiii decât cu titlu de excepţie, ca răsplată pentru că sunt „un model de hărnicie şi disciplină” (ideea fiind că doar n-o să ţinem mămăiţele pe aproape pentru atâta lucru; ele trebuie trimise să muncească acolo unde cere producţia). Nici în vechiul lagpunkt, lângă „soţul” ei de lagăr, femeia nu mai ajunge, în majoritatea cazurilor. Nici tatăl nu-şi vede, de regulă, copilul câtă vreme se află în lagăr. Micuţii, după înţărcare, sunt ţinuţi în orăşelul copiilor încă vreun an de zile, uneori chiar mai mult (ei sunt hrăniţi după aceleaşi norme ca şi copiii liberi, ceea ce le permite zekilor din corpul medical şi din personalul de serviciu să-şi completeze raţia). Unii, departe de mamele lor, nu se pot adapta la alimentaţia artificială şi mor. Cei care supravieţuiesc sunt trimişi, după un an, într-o casă de copii normală. Astfel, fiul unui băş-tinaş şi al unei băştinaşe, părăseşte deocamdată Arhipelagul, nu fără speranţa de a se reîntoarce într-o zi în chip de „chiştoc”.

Cei ce s-au ocupat îndeaproape de chestiune spun că nu sunt prea frecvente cazurile când, după eliberare, mama îşi ia odrasla de la casa de copii (deţinutele de drept comun niciodată), atât de cumplit e blestemul ce apasă asupra acestor copii care au inspirat, decontractându-şi pentru întâia oară plăpânzii lor plămâni, aerul fetid al Arhipelagului. Altele îşi iau copilul, ba chiar trimit dinainte pe cineva să li-l caute, vreo obscură „bunică” (găsită, probabil, pe linie religioasă). În pofida prejudiciului adus educaţiei oficiale şi împăcându-se cu pierderea iremediabilă a banilor cheltuiţi pentru întreţinerea în maternitate a copilului, pentru concediul de naştere al mamelor şi pentru „casa papă-lapte”, GULAG-ul îi lasă pe aceşti copii să plece.

În toţi anii – de dinainte şi de după război – când graviditatea femeii an-trena separarea soţilor din lagăr,

distrugând această unire atât de greu încropită, atât de grijuliu ascunsă, atât de ameninţată din toate direcţiile şi oricum fragilă, deţinutele s-au străduit să nu aibă copii. Şi din nou Arhipelagul s-a dovedit a fi altfel decât lumea din afară: într-o vreme când, în exterior, avortul era interzis şi pedepsit de lege, fiind extrem de greu accesibil femeilor, aici conducerea lagărelor privea cu îngăduinţă întreruperile de sarcină ce se practicau constant în spitale: aşa era mai bine pentru lagăr.

Dificile pentru orice femeie, dilemele sunt şi mai sfâşietoare pentru o zekă: să păstreze copilul sau să nu-l păstreze? Şi, dacă-l păstrează, ce se va alege din el? Dacă destinul capricios ce guvernează viaţa lagărelor a făcut să rămâi însărcinată cu un om pe care-l iubeai, cum să te decizi pentru avort? Or, naşterea înseamnă despărţire sigură, imediată, şi apoi, odată plecată, nu-ţi împingi iubitul în braţele altei femei din lagăr? Dar copilul – cum va fi copilul? (Din cauza distrofiei părinţilor, fătul se naşte, adeseori, debil.) Şi când, după încheierea perioadei de alăptare, te vor expedia departe de micuţ (iar tu vei mai avea de ispăşit încă mulţi ani), o să aibă cineva grijă de el, nu va fi lăsat să moară? Ai să poţi, după eliberare, să-ţi iei copilul în familia ta (pentru unele, acest lucru este exclus)? Iar dacă nu vei reuşi să-l aduci lângă tine, nu vei suferi apoi o viaţă întreagă cu gândul la el (unele – câtuşi de puţin)?

Fără strângere de inimă îşi asumau maternitatea femeile care contau pe faptul că, odată eliberate, se vor căsători cu tatăl copilului. Şi uneori aceste speranţe se adevereau. După ce-şi isprăveau condamnările, părinţii se uneau în familii adevărate, îşi asumau maternitatea şi cele care ardeau de dorinţa de a trece prin această experienţă, poate singura sclipire de viaţă adevărată pe care le-o oferea lagărul. (Harbinka Lealea a dat naştere celui de-al doilea copil numai ca să se întoarcă în orăşelul copiilor şi

să-l revadă pe primul! apoi l-a născut şi pe al treilea, ca să-i poată revedea pe primii doi. După ce şi-a ispăşit cei cinci ani, izbutind să-i păstreze pe tustrei, s-a reîntors împreună cu ei la viaţa liberă.) Crâncen umilite, femeile din lagăr îşi apărau, dând naştere la copii, propria demnitate: pentru o vreme, se simţeau egale cu cele aflate în libertate. Altele îşi spuneau: „Oi fi eu o puşcăriaşă, dar copilul meu e un om liber!” şi cereau cu geloasă îndârjire ca odraslele lor să fie hrănite şi îngrijite întocmai ca şi copiii din viaţa liberă, în fine, altele, de regulă dintre cele hârşite prin viaţa de lagăr şi dedulcite la moravurile pegrei, vedeau în maternitate un an de burtă la soare, iar uneori o cale spre anticipată. Acestea nici nu-şi considerau copilul ca fiind carne din carnea lor, nu cereau să-l vadă, nu se interesau nici măcar dacă mai e în viaţă.

Mamele originare din vestul Ucrainei, ca şi unele rusoaice de condiţie modestă ţineau cu tot dinadinsul să-şi boteze copii (e vorba de anii de după război). Cruciuliţa ce simboliza botezul era ori ascunsă iscusit într-un pachet trimis de afară (gardienii n-ar fi lăsat să treacă un obiect atât de contrarevoluţionar), ori era fabricată, contra pâine, de vreun meş-ter din lagăr. Ba făceau rost şi de o panglicuţă pentru cruciuliţa aceea. Uneori reuşeau să coasă chiar şi o boneţică rituală. Economiseau zahărul din raţie, făceau din te miri ce o plăcintuţă şi-şi invitau prietenele apropiate la botez. Se găsea întotdeauna o câte o femeie care să spună o rugăciune, copilul era cufundat în apă caldă, se făcea semnul crucii deasupra lui, şi radioasa mamă îşi poftea musafirele la masă.

Uneori mămăiţele cu prunci la sân (dar, fireşte, nu şi pupilele articolului Cincizeci şi Opt) beneficiau de amnistii parţiale ori pur şi simplu de câte o dispoziţie de eliberare anticipată. Cel mai adesea profitau de aceste amnistii delincvente mărunte ori deţinute care cochetau cu lumea pegrei şi care, măcar în parte, tocmai pe asta şi contaseră.

Şi foarte adesea, aceste mămăiţe, de îndată ce îşi primeau, la cel mai apropiat centru raional, buletinul şi biletul de tren, îşi abandonau copilul, devenit nefo-lositor, pe o bancă din gară ori pe primul cerdac întâlnit în cale. (Trebuie avut în vedere şi faptul că nu pe toate le aşteptau o locuinţă, o primire plină de simpatie la secţia de miliţie, dreptul de rezidenţă într-un oraş, un loc de muncă, şi că a doua zi dimineaţa n-aveau să mai primească de-a gata raţia din lagăr. Fără copil le era mai uşor să se reintegreze în viaţa liberă.)

S-a întâmplat ca, în 1954, într-o gară din Taşkent, să-mi petrec noaptea în apropierea unui grup de zeki eliberaţi din lagăr în virtutea unor dispoziţii speciale. Erau vreo treizeci, ocupau un colţ întreg din sala de aşteptare şi erau foarte gălăgioşi, arborând o dezinvoltură de semibandiţi, ca nişte veritabili fii ai GULAG-ului, care ştiu ce e viaţa şi-i dispreţuiesc pe toţi fraierii de civili. Bărbaţii jucau cărţi, iar mămăiţele dădeau din gură, angajate în cine ştie ce sfadă gălăgioasă. Deodată, ţipând mai strident decât toate celelalte, o mămăiţă a ţâşnit de pe loc, şi-a înşfăcat copilul de picioare şi i-a spart cu zgomot capul de cimentul duşumelei. Întreaga sală de civili a scos un geamăt de oroare: o mamă! Cum poate o mamă să facă aşa ceva?;

…Nu pricepeau că aceea nu era o mamă, ci o mamka.

* * *

Tot ceea ce s-a spus până acum se referă la lagărele mixte, cu deţinuţi de ambe sexe, aşa cum au fost ele din primii ani ai revoluţiei şi până la sfârşitul celui de al doilea război mondial. În acei ani, în RSFSR exista, pare-se, un singur loc de detenţie rezervat exclusiv femeilor, la Novinsk (fosta închisoare pentru femei din Moscova). Experienţa nu a fost extinsă şi ea însăşi nu a durat prea mult.

Dar, când s-a văzut teafăr între mormanele de ruine ale războiului pe care era cât pe-aci să-l conducă la

dezastru, Dascălul şi Ctitorul a început să se gândească la binele supuşilor săi. Liberă acum, gândirea lui găsise răgaz să le dichisească viaţa, şi tare multe lucruri folositoare şi morale a născocit el atunci, printre ele înscriindu-se şi separarea sexelor masculin şi feminin, mai întâi în şcoli şi lagăre (pesemne cu gândul ca apoi să fericească întreaga lume neîncarcerată).

Aşa se face că în 1946 pe Arhipelag a început, iar în 1948 s-a încheiat măreaţa operă de separare totală a femeilor de bărbaţi. Deţinuţii erau expediaţi pe insule diferite, iar când rămâneau pe aceeaşi insulă, între zona bărbaţilor şi cea a femeilor se interpunea un prieten încercat al autorităţilor: sârma ghimpată.*

Dar, ca multe alte măsuri ştiinţific previzionale şi fundamentate, şi separarea sexelor a avut consecinţe neaşteptate şi chiar opuse rezultatului scontat.

Separarea femeilor a determinat o deteriorare dramatică a situaţiei lor generale în câmpul muncii. Până atunci, în lagpunktele mixte, multe femei lucraseră ca spălătorese, infirmiere, bucătărese, fochiste la cazanele cu apă caldă, magazionere sau contabile. Acum ele au fost nevoite să abandoneze toate aceste posturi, iar lagpunktele feminine ofereau mult mai puţine asemenea plasamente. Şi femeile au fost expediate la „comune", constituind brigăzi integral feminine, unde munca era deosebit de istovitoare. A scăpa de „comune", fie şi pentru scurtă vreme, echivala cu a-ţi salva viaţa. Şi femeile au început să alerge după graviditate, căutând să exploateze orice întâlnire întâmplătoare, orice atingere. Gravi-ditatea nu mai atrăgea după sine, ca odinioară, riscul despărţirii de soţ.

Multe dintre iniţiativele Corifeului nu sunt considerate astăzi atât de perfecte, sunt chiar abolite, dar separarea sexelor pe Arhipelag a rămas bătută în cuie. Pentru că fundamentul ei e profund moral.

căci toate cuplurile fuseseră deja separate în virtutea ucazului înţelepciunii Sale.

Ca urmare, numărul copiilor ajunşi la „casa papă-lapte” s-a dublat într-un singur an (Unjlag, 1948: 300 în loc de 150), cu toate că efectivul deţinutelor rămăsese constant.

„Ce nume îi vei da fetiţei tale?” „Olimpiada. La olimpiada artiştilor amatori am conceput-o”. Din inerţie, se conservaseră aceste forme de activitate culturală – olimpiadele, vizitele brigăzilor masculine de amatori în lagpunktele femeilor, întâlnirile mixte ale fruntaşilor în producţie. Se menţinuseră şi spitalele mixte, care deveneau şi ele acum case de randevu. Se spune că în lagărul Solilamsk, în 1946, sârma ghimpată despărţitoare era fixată doar pe un singur rând de stâlpi, cu firele mult distanţate (şi, fireşte, fără pază armată). Aşa că insaţiabilii băştinaşi se plantau lângă această sârma, din ambele părţi, femeile luau poziţie ca la spălatul podelelor şi bărbaţii le posedau fără a încălca linia interzisă.

Căci nici nemuritorul Eros nu-i de ici, de colo! La mijloc era nu numai calculul rezonabil de a scăpa de „comune”. Zekii simţeau că se trasează o linie de demarcaţie pentru multă vreme şi că linia aceea avea să împietrească, asemenea întregului GULAG.

Dacă înainte de separaţie era vorba de concubinaje amiabile, de căsătorii de lagăr şi chiar de iubire, acum totul ajunsese pură promiscuitate.

Bineînţeles, nici autorităţile nu dormeau şi îşi corijau din mers previziunile ştiinţifice. De ambele părţi ale sârmei ghimpate despărţitoare s-au stabilit zone de interdicţie. Ulterior, întrucât s-a constatat că acest baraj era insuficient, între cele două secţii ale spitalului a fost ridicat un zid de doi metri înălţime, cu menţinerea zonelor de interdicţie.

La Kenghir, şi această perfecţionare s-a dovedit

ineficace: îndrăgostiţii săreau zidul. Atunci, de ambele părţi ale zidului, duminicile au fost declarate zile de muncă voluntară (nu se putea afecta pentru aşa ceva timpul de producţie, şi apoi, fireşte, oamenii caută să-şi îndulcească viaţa tocmai în zilele libere), iar zidul însuşi a fost ridicat la patru metri înălţime. Hazul este că deţinuţii mergeau cu plăcere la munca voluntară! Oricum, înainte de plecare puteai face cunoştinţă cu cineva de dincolo de zid, puteai schimba o vorbă ori puteai stabili modalităţi de corespondenţă!

Apoi, la Kenghir zidul despărţitor a fost supraînălţat la cinci metri, iar deasupra lui s-a montat sârmă ghimpată. Şi mai apoi, s-a tras un fir de înaltă tensiune (ca să vezi cât de tenace e pârdalnicul de Cupidon!). În sfârşit, s-au instalat şi foişoare de pază la ambele capete ale zidului. Care zid avea să se distingă printr-un destin aparte în istoria întregului Arhipelag (v. Partea a cincea, cap. 12). Dar şi în alte lagăre speciale (Spassk) s-au construit obstacole de acest gen.

Trebuie să ne imaginăm cât de raţionali şi de consecvenţi în gândire erau aceşti stăpâni de plantaţii, dacă socoteau perfect naturală despărţi-rea prin sârmă ghimpată a sclavilor şi sclavelor, dar ar fi fost stupefiaţi când li s-ar fi propus să supună aceluiaşi tratament propria lor familie.

Zidurile creşteau şi Eros era încolţit. Nemaigăsind alte sfere accesibile, el se refugia ori prea sus – într-o corespondenţă platonică, ori prea jos – în amorul monosexual.

Bileţelele de amor se azvârleau peste zona interzisă ori se lăsau la fabrică în locuri dinainte convenite. Şi adresele scrise pe ele erau stabilite de comun acord, pentru ca, interceptându-le, gardienii să nu poată identifica expeditorul şi destinatarul. (Delictul de corespondenţă se pedepsea cu încarcerarea la închisoarea

lagărului.)

Galia Venediktova îşi aminteşte că, uneori, oamenii se cunoşteau numai din scrisori; corespondau fără să se fi văzut nicicând; îşi luau adio fără să se fi întâlnit vreodată. (Cei ce au purtat o asemenea corespondenţă îi cunosc şi dulcele fior, ştiu şi cât era de deznădăjduită şi de oarbă.) În acelaşi lagăr Kenghir, lituaniencele se măritau peste zid cu conaţionali pe care nu-i cunoşteau defel: un preot catolic (deţinut, fireşte, purtând aceeaşi pufoaică de lagăr) atesta în scris că, începând de astăzi, cutare şi cutare sunt uniţi pentru totdeauna în faţa lui Dumnezeu. În această uniune cu un ocnaş necunoscut de dincolo de zid – or, pentru catolici, ea era ireversibilă şi sacră – eu aud corul îngerilor. E ca o contemplare gratuită a astrelor de pe firmament. E ceva mult prea înalt pentru un secol al calculului meschin şi al jazului ţopăitor.

Căsătoriile de la Kenghir au avut, de asemenea, un deznodământ ieşit din comun. Cerul şi-a plecat urechea la rugăciunile înălţate spre el şi a intervenit (Partea a Cincea, cap. 12).

Femeile însele (şi, deopotrivă, medicii care le-au tratat în zonele separate) declară că suportau despărţirea mai greu decât bărbaţii. Erau extrem de irascibile şi nervoase. Amorul lesbian se propaga cu rapiditate. Femeile tinere şi delicate aveau tenul ca de ceară şi mari cearcăne negre sub ochi. Cele mai zdravene deveneau „bărbaţi”. Oricât se străduiau supraveghetorii să separe aceste cupluri, le regăseau din nou pe acelaşi prici Atunci unul din cei doi „soţi” era expulzat din lagăr. Izbucneau drame fulminante, femeile se aruncau în sârma ghimpată, sub rafalele de arme automate ale santinelelor.

La secţia din Karaganda a Steplag-ului, unde toate femeile erau sub pulpana lui Cincizeci şi Opt, multe dintre ele, povesteşte N.V., aşteptau convocarea la ofiţerul CEKA cu o strângere de inimă – nu de teamă ori de ură pentru

ignobilul interogatoriu politic, ci la gândul că aveau să rămână singure cu acest bărbat, îndărătul unei uşi încuiate.

Lagărele separate rezervate femeilor trebuiau să asigure acelaşi volum de munci comune. E drept, în 1951 s-a interzis folosirea femeilor la tăierile de pădure (pentru că umanitatea intrase a doua jumătate a secolului XX? Puţin probabil!). Dar la Unjlag, de exemplu, lagpunktele masculine nu reuşeau nicicum să îndeplinească planul. Şi atunci s-a găsit un stimulent: o modalitate de a-i face pe deţinuţi să plătească prin muncă un lucru acordat gratuit oricărei fiinţe de pe pământ. Femeile au fost trimise şi ele la tăiat de pădure, într-un perimetru unde toţi deţinuţii, bărbaţi şi femei, erau sub paza aceleiaşi escorte: doar un drum pentru schiuri îi despărţea. Tot ce se tăia aici urma să fie trecut pe seama lag-punktului masculin, dar norma era aceeaşi pentru femei ca şi pentru bărbaţi. Liubei Berezina, „maistru forestier”, aşa i-a şi spus un şef cu trei ferestre pe epoleţi (1): „Faci norma cu tipele tale, îl ai pe Belenki în cabină!” Dar şi deţinuţii mai zdraveni ori oploşiţii din producţie, care aveau bani, izbuteau să-i înduplece pe soldaţii din escortă (căci, cu leafa lor, nici ei nu stăteau pe roze) şi, câte un ceas şi jumătate (până când santinelei mituite urma să-i vină schimbul), hălăduiau prin perimetrul rezervat femeilor.

Aveau doar un ceas şi jumătate, în pădurea îngheţată şi înzăpezită, ca să aleagă, să intre în vorbă (dacă nu corespondaseră dinainte), să găsească un cotlon şi să-şi facă treaba.

Dar de ce să ne amintim de toate acestea? De ce să zgândărim rănile celor care, în acest timp, trăiau la Moscova şi la vilele din împrejurimi, scriau la gazete, ţineau cuvântări de la înălţimea tribunelor, mergeau la staţiuni de odihnă ori făceau voiaje în străinătate?

De ce să ne amintim de toate acestea, dacă şi astăzi

totul e la fel? Căci de scris se poate scrie numai despre lucruri care „nu se vor mai repeta”…

Capitolul 9

Secţiune 1.03 OPLOŞIŢII

Una DIN PRIMELE noţiuni indigene pe care le află un novice proaspăt so-it în lagăr este aceea de oploşit. Astfel i-au botezat băştinaşii, cu brutală ranchiună, pe cei ce s-au învârtit să nu împărtăşească destinul comun al exterminării: ori au scăpat de muncile comune, ori nici n-au ajuns acolo.

Oploşiţii nu sunt puţini pe Arhipelag. Limitaţi ca număr în zona de locuit prin proporţia strict statistică a deţinuţilor din grupa „B”, iar în producţie prin statul de funcţiuni, ei depăşesc întotdeauna aceste procentaje: datorită, pe de o parte, presiunii prea mari exercitate de cei ce vor să se salveze, pe de altă parte indolenţei conducerii lagărelor, incapabilă să se gospodărească folosind un personal restrâns.

Potrivit unei statistici a NKIU din 1933, în sfera deservirii locurilor de detenţie, incluzând muncile de întreţinere şi autosupravegherea, lucrau pe atunci 22% din totalul deţinuţilor. Chiar dacă reducem această cifră la 17 – 18% (omiţând autosupravegherea), tot reprezintă o şesime din masa zekilor. Deja e clar că în acest capitol va fi vorba de un fenomen foarte important al vieţii în lagăr. Dar oploşiţii depăşesc cu mult a şasea parte din efectivul deţinuţilor. De fapt, această cifră ia în considerare doar numărul deţinuţilor din zone, dar mai există şi cei din producţie. Şi apoi efectivul oploşiţilor e fluid şi, în decursul existenţei lor de lagăr, mult mai mulţi deţinuţi consumă condiţia de oploşiţi. Esenţial rămâne faptul că, printre cei ce au supravieţuit şi au apucat eliberarea, oploşiţii au o pondere foarte mare. În rândul supravieţuitorilor unor termene lungi de condamnare pe baza lui Cincizeci şi Opt ei reprezintă, cred, nouă zecimi.

Aproape orice zek condamnat la ani lungi de puşcărie, pe care-l felicitaţi pentru că a supravieţuit, e tocmai un oploşit. Ori a fost oploşit o bună parte din termenul de condamnare.

Pentru că lagărele sunt de exterminare, nu trebuie uitat acest lucru.

Nicio clasificare existenţială nu comportă limite tranşante, ci doar tranziţii graduale. Aşa şi aici: frontierele sunt fluide. De o manieră generală, orice deţinut care nu iese din zona de locuit în decursul unei zile de muncă poate fi considerat un oploşit din zonă. Un lucrător din serviciile de intendenţă are deja viaţa mult mai uşoară decât un pălmaş de la muncile comune: e scutit de prezenţa la apelurile de dimineaţă, de unde şi posibilitatea de a se scula şi a-şi lua micul dejun mult mai târziu; nu are de făcut, sub escortă, drumul până la locul de muncă şi îndărăt; e tratat cu mai puţină severitate, îndură mai puţin frig, se întoarce de la lucru mai puţin epuizat. În plus, ziua lui de muncă ia sfârşit mai devreme; munceşte la căldurică, ori poate găsi oricând un loc unde să se încălzească. Şi apoi, de regulă, el nu lucrează în brigadă, ci individual, ca specialist calificat, neavându-i pe cap şi pe camarazi, ci numai pe şefi. Şi cum adesea meştereşte ceva la comanda personală a acestor şefi, în loc de bobârnace, se alege cu câte un mic cadou ori cu o favoare, având, în primul rând, şansa de a se îmbrăca şi încălţa cât de cât omeneşte. Are şi excelente posibilităţi de a câştiga câte ceva executând comenzi pentru ceilalţi zeki. Pentru ca lucrurile să fie mai clare: lucrătorii din intendenţa lagărelor sunt, într-un fel, ca meşteşugarii de la curţile boiereşti. Dacă un lăcătuş, un tâmplar, un sobar încă nu este un oploşit în toată puterea cuvântului, cizmarul, şi cu atât mai mult croitorul, sunt deja oploşiţi de înaltă clasă. Cuvântul „croitor” are, în lagăr, rezonanţa şi semnificaţia titlului de conferenţiar în viaţa civilă. (Şi dimpotrivă,

„conferenţiar” sună a batjocură, aşa că e mai bine să eviţi deriziunea, nedeclarându-ţi gradele universitare, în lagăr, competenţele se măsoară pe o scală de valori inversă celei din viaţa civilă.)

Spălătoreasă, infirmiera, femeia care spală vasele la bucătărie, fochistul, băieşii, cei care încălzesc apa, coc pâinea sau fac de planton la ba-răci sunt şi ei oploşiţi, dar de clasă inferioară. Ei trebuie să lucreze cu mâinile lor, şi uneori destul de mult. Dar măcar mănâncă pe săturate.

Adevăraţii oploşiţi ai zonei sunt: bucătarii, cei care porţionează pâinea, intendenţii, medicii, felcerii, frizerii, „educatorii” KVC, şeful băii, şeful brutăriei, magazionerul-şef, şeful magaziei de colete, responsabilii pe barăci, comandanţii, dispecerii, contabilii, conţopiştii de la baraca direcţiei, inginerii din zonă şi de la intendenţă. Toţi aceştia nu numai că au burţile pline şi haine curate, nu numai că nu-şi frâng spinarea ridicând poveri, dar au şi mari puteri asupra lucrurilor trebuincioase omului şi, deci, asupra oamenilor. Uneori se întâmplă să lupte grup contra grup, ţes intrigi, se sapă ori se promovează reciproc, se ceartă pentru „da-me”, dar cel mai adesea trăiesc în bună înţelegere, făcând front comun împotriva plebei, ca un fel de castă privilegiată ce n-are de împărţit cu nimeni nimic, pentru că totul a fost împărţit o dată pentru totdeauna şi fiecare trebuie să rămână în banca lui. Şi această clică e cu atât mai puternică în lagăr, cu cât şeful se bizuie mai mult pe ea, debarasându-se pe sine de orice grijă. Destinele noilor-sosiţi, ale proaspeţilor transferaţi, ale tuturor pălmaşilor sunt în mâinile acestor oploşiţi.

În virtutea segregaţiei de castă pe care o cultivă îndeobşte specia umană, foarte curând, oploşiţii încep să strâmbe din nas când e vorba să doarmă împreună cu muncitorii obişnuiţi, în aceeaşi baracă, pe aceeaşi vagonka – în general, pe vagonka, şi nu într-un pat – să mănânce la aceeaşi masă cu ei, să se dezbrace în aceeaşi baie, să

poarte o len-jerie în care a asudat şi pe care a deşirat-o un pălmaş oarecare. Drept care se izolează în încăperi mici, de câte 2 – 4 – 8 oameni, unde înfulecă mâncăruri aparte, agrementate cu suplimente ilegale, comentează numirile şi evenimentele din lagăr, pun la cale destinele oamenilor şi ale bri-găzilor, fără riscul de a fi insultaţi de vreun pălmaş ori de vreun briga-dier, îşi petrec timpul liber tot aparte (căci ei au timp liber), lenjeria li se schimbă într-un regim special („individual”). În virtutea aceluiaşi nesăbu-it spirit de castă, se străduiesc să se distingă de masa deţinuţilor şi prin vestimentaţie, numai că posibilităţile sunt reduse. Dacă într-un anumit lagăr predomină pufoaicele sau scurtele negre, ei caută să obţină de la magazie unele albastre, iar dacă predomină cele albastre, îmbracă pufoaice sau scurte negre. Ori aranjează la croitorie ca, prin adaosuri de petice triunghiulare pe cusătură, să li se lărgească pantalonii strâmţi de lagăr.

Oploşiţii din producţie sunt inginerii, tehnicienii, şefii de lucrări şi de echipă, maiştrii, planificatorii, normatorii şi, de asemenea, contabilii, secretarele, dactilografele. Ceea ce îi deosebeşte de oploşiţii din zonă este faptul că sunt obligaţi să se prezinte la apelul de dimineaţă, merg la lucru în coloane escortate (de fapt, uneori, au dispensă de escortă). Dar în producţie au o poziţie privilegiată, care nu pretinde eforturi fizice şi nu îi extenuează. Dimpotrivă, de mulţi dintre ei depind în mare măsură condiţiile de muncă, hrana şi viaţa pălmaşilor îndeobşte. Deşi puţin legaţi de zonele de locuit, ei caută să-şi apere şi în acest perimetru poziţiile şi să obţină o bună parte din privilegiile de care beneficiază oploşiţii din zonă, cu toate că niciodată nu ajung să se compare cu aceştia.

Nici aici nu există graniţe precise. Dintre oploşiţi fac parte şi proiectanţii, tehnologii, geodezii, mecanicii şi mecanicii de întreţinere. Dar aceştia nu mai sunt „comandanţi ai producţiei”, nu împărtăşesc puterea care

ucide şi nu sunt răspunzători pentru moartea unor oameni (decât în măsura în care această moarte e provocată de tehnologia de producţie prescrisă sau întreţinută de ei). Ei sunt pur şi simplu nişte pălmaşi intelectuali mai mult sau mai puţin instruiţi. Asemenea oricărui zek, la locul de muncă ei dau ţepe, trişează conducerea, caută să întindă pe o săptămână ceea ce se poate face într-o jumătate de zi. De regulă, în lagăr ei trăiesc aproape ca pălmaşii, adesea sunt constituiţi în brigăzi de muncă, numai în zona de producţie le e cald şi bine: acolo, în birourile şi boxele lor, la adăpost de urechile civililor, mai leagă de gard treburile şi pun ţara la cale, discutând câte toate: despre termene, despre trecut şi viitor, dar cel mai asiduu despre zvonurile că toţi Cincizeci şi Obţii (iar ei sunt cel mai adesea selectaţi dintre Cincizeci şi Opt) vor fi în curând dezafectaţi şi expediaţi la comune.

Şi această perspectivă are o profundă fundamentare ştiinţifică: elementele socialmente străine sunt aproape imposibil de corijat, într-atât sunt de inveteraţi în corupţia lor de clasă. Pe majoritatea dintre ei numai mormântul îi poate corija. Iar dacă o anumită minoritate e, totuşi, susceptibilă de a fi corijată, corijarea asta poate fi, desigur, doar rezultatul muncii, al muncii fizice grele (care înlocuieşte maşinile), o muncă umilitoare pentru un ofiţer ori pentru un gardian din lagăr, dar care, cu toate acestea, cândva a creat omul din maimuţă (iar în lagăr, în mod inexplicabil, îl retransformă în maimuţă). Aşadar, iată de ce, nicidecum din răzbunare – ferească Sfântul! – ci în slaba nădejde de a-i corija pe Cincizeci şi Opt, în instrucţiunile GULAG-ului se stipulează cu străşnicie (şi aceste instrucţiuni sunt, periodic, reînnoite) că persoanele condamnate pe baza lui 58 nu pot ocupa niciun fel de posturi privilegiate, nici în zona de locuit, nici în producţie. (La posturile legate într-un fel sau altul de valori materiale au acces numai cei care, în libertate, s-au distins deja prin

delapidări substanţiale.) Şi aşa ar fi stat lucrurile – nu credeţi, sper, că şefii din lagăr se prăpădesc după Cincizeci şi Opt! – dacă nu s-ar fi ştiut foarte bine că toate celelalte articole luate la un loc nu produc nicio cincime din numărul de specialişti furnizaţi de 58. Medicii şi inginerii sunt, aproape în totalitate, Cincizeci şi Opt. De fapt, oameni cinstiţi şi lucrători buni ca în contingentele Cincizeci şi Opţilor nu pot fi găsiţi nici măcar în libertate. Şi uite că, în ocultă opoziţie cu Unica Teorie Ştiinţifică, vătafii lagărelor încep să-i plaseze pe Cincizeci şi Opt în posturi de oploşiţi (în realitate, cele mai grase rămân întotdeauna pe mâna delincvenţilor de drept comun, cu care şi administraţiei îi e mai uşor să se înţeleagă, asta lăsând la o parte faptul că o onestitate excesivă ar sfârşi prin a deveni chiar jenantă). Îi numesc, aşadar, însă la fiecare rei-terare a instrucţiunilor (şi instrucţiunile se reiterează necontenit), înainte de fiecare inspecţie (şi inspecţiile vin una după alta), printr-un simplu gest făcut de mâna albă a şefului de lagăr, Cincizeci şi Obţii sunt azvârliţi, fără ezitare şi regrete, la comune. Fericirea intermediară, construită cu migală luni de-a rândul, se face ţăndări într-o singură zi. Dar această restructurare, luată în sine, nu e atât de funestă pentru oploşiţii politici ca zvonurile sâcâitoare şi extenuante despre iminenţa ei. Aceste zvonuri le otrăvesc oploşiţilor întreaga existenţă. Numai delincvenţii de drept comun pot savura în linişte deliciile condiţiei de oploşit. (De altfel, de îndată ce se retrage comisia, producţia o ia încetul cu încetul la vale şi inginerii sunt extraşi din nou, uşurel, de la comune şi reinstalaţi în posturile de oploşiţi, pentru a fi iarăşi măturaţi înainte de proxima inspecţie.)

Dar există Cincizeci şi Opt care nu sunt pur şi simplu Cincizeci şi Opt, căci dosarele lor penitenciare conţin un stigmat aplicat de la Moscova: „va fi utilizat numai la muncile comune”. Mulţi kolâmezi purtau, în 1938, acest

stigmat. Să obţină un post la spălătorie ori la uscătoria de pâslari era pentru ei un vis irealizabil.

Cum scrie în Manifestul comunist! „Burghezia a derobat de aureola lor sacră toate activităţile care treceau până atunci drept venerabile şi erau privite cu adânc respect (nici nu e rău spus). Medicul, juristul, preotul, poetul, savantul au fost transformaţi de ea în muncitori salariaţi”. Însă măcar erau salarizaţi! Însă măcar erau lăsaţi să lucreze „în specialitate”! Dar dacă ar fi fost trimişi la comune! La doborât de copaci? Şi asta fără bani! Şi fără pâine!... E drept, medicii erau rareori expediaţi la comune: ei tratau şi familiile ştabilor, în schimb, „juriştii, preoţii, poeţii şi savanţii” putrezeau pe capete la muncile comune: pe posturi de oploşiţi n-aveau ce face.

O poziţie aparte ocupă în lagăr brigadierii. În sistemul de valori din la-găr, ei nu sun consideraţi drept oploşiţi, dar nici pălmaşi nu se poate spune că sunt. De aceea consideraţiile din acest capitol li se aplică, deopotrivă, şi lor.

* * *

Întocmai ca în luptă, în viaţa de lagăr n-ai timp să stai în cumpănă: pică un post de oploşit – îl înşfaci.

Dar au trecut ani şi decenii, noi am supravieţuit, camarazii noştri au pie-rit. Sub ochii uimiţi ai civililor şi cei indiferenţi ai urmaşilor, începem să întredeschidem lumea de acolo, care nu avea în ea nimic omenesc, dar pe care trebuie s-o evaluăm în lumina conştiinţei omeneşti.

Una dintre principalele probleme morale care se pun este cea a oploşiţilor.

Alegându-mi eroul pentru o povestire de lagăr, m-am oprit la un pălmaş (1); nici n-aş fi putut proceda altfel, pentru că numai un asemenea om este în stare să vadă toate corelaţiile din viaţa de lagăr (întocmai cum numai un infanterist poate cântări întreaga povară a războiului, dar nu ştiu cum se face că nu infanteriştii scriu memorii).

Alegerea unui asemenea erou, ca şi unele afirmaţii abrupte din povestirea în cauză i-au nedumerit şi chiar vexat pe unii oploşiţi. Or, aşa cum am mai spus, de supravieţuit au supravieţuit, în proporţie de nouăzeci la sută, tocmai, oploşiţii. Apăruseră şi însemnările unui oploşit (Diakov – însemnări despre ceea ce am trăit), care exaltau cu suficienţă arta de a te învârti în propriul tău folos, abilitatea de a supravieţui cu orice preţ. (Tocmai o asemenea carte şi trebuia să apară înaintea povestirii mele.)

În cele câteva scurte luni de zile când părea posibilă o discuţie, s-a iscat ceva în genul unei dezbateri pe tema oploşiţilor, cu încercări de a pune în general problema moralităţii poziţiei de oploşit în lagăre. Dar, la noi, nicio informaţie n-are şanse să fie clasificată tranşant, nicio dezbatere nu e lăsată să examineze într-adevăr toate faţetele subiectului. Orice tentativă de acest gen e suprimată în germene, pentru ca nicio rază de lumină să nu cadă pe trupul nud al adevărului. Totul se basculează, pentru mulţi ani, într-un morman inform, unde zace decenii de-a rândul, până când acea grămadă de fiare ruginite nu mai suscită niciun interes şi nimeni nu mai poate descurca ce e acolo. Aşa şi cu dezbaterea despre oploşiţi: înăbuşită în faşă, ea s-a retras din articolele de revistă în umbra corespondenţei particulare.

Distincţia dintre oploşit şi pălmaşul de rând din lagăr (de altfel nu mai tranşantă decât diferenţa ce exista între ei în realitate) trebuia făcută, şi e foarte bine că a fost făcută odată cu apariţia temei lagărelor, însă în articolul trecut prin cenzură al lui V. Lakşin (2) se face simţită o anume exuberanţă terminologică în descrierea muncii din lagăr (un fel de tendinţă de a exalta chestia aia – cum îi spune? – care ne-a creat din maimuţă, dar de fapt ar fi de resortul maşinilor), şi articolul în sine. Cu o orientare în general corectă, ca şi, în parte, povestirea mea, au stârnit

un val de indignare atât în rândul foştilor oploşiţi, cât şi al prietenilor lor intelectuali care nu făcuseră niciodată puşcărie: cum adică, se glorifică munca de sclav (scena „zidăritului" din Ivan Denisovici)!! Cum adică: „În sudoarea frunţii îţi vei câştiga pâinea cea de toate zilele"? Cu alte cuvinte, să faci exact ce vrea conducerea lagărului? Or, noi tocmai cu asta ne mândrim, că ne-am sustras de la munca aceea, că nu ne-am pretat la truda de sclav.

Răspunzând acum acestor obiecţii, oftez la gândul că nu voi fi citit prea curând.

După mine, e lipsit de nobleţe pentru un intelectual să se declare mândru de faptul că, vedeţi dumneavoastră, el nu s-a coborât la munca fizică de sclav, reuşind să se fofileze îndărătul unui birou. Într-o situaţie şi-milară, intelectualii din secolul trecut şi-ar fi îngăduit să facă pe oploşiţii numai dacă, odată cu sine, i-ar fi eliberat de munca de sclav şi pe fraţii lor mai tineri (3). Căci o asemenea soluţie – să se aranjeze într-o muncă de birou – nu exista pentru Ivan Denisovici! Cum rămâne, atunci, cu „fraţii mai mici"? Fraţii mai mici au voie, vasăzică, să se preteze la munca de sclav? (Şi ce dacă? Doar în colhozuri au voie de mult. Chiar noi i-am vârât în ele!) Dar dacă au voie, atunci poate că le permitem – măcar o dată, măcar pentru un ceas-două, înainte de predarea clădirii, când văd că au făcut o treabă bună – să găsească şi un strop de interes în munca aceea? Căci noi înşine, nu-i aşa, încercăm şi în lagăr o anume plăcere lăsând peniţa să alerge pe hârtie ori trasând cu rigla o linie neagră pe foaia de calc? Cum ar fi reuşit Ivan Denisovici să supravieţuiască zece ani, blestemându-şi zi şi noapte munca? S-ar fi spânzurat de prima bârnă ce i-ar fi ieşit în cale!

Şi ce te faci cu o poveste aproape incredibilă ca aceea a lui Pavel Ciul-penio*, care a făcut şapte ani bătuţi pe muchie la doborât de arbori (şi încă într-un lagpunkt

disciplinar)? Cum ar fi putut el să trăiască şi să lucreze în toţi aceşti ani, dacă n-ar fi găsit în munca aceea niciun sens, nimic interesant? S-a ţinut pe picioare iată cum: şeful OLP-ului, interesat ca puţinii lucrători permanenţi să aibă o condiţie fizică mai de Doamne-ajută (încă un şef ieşit din comun), în primul rând le dădea fiertură „cu burta", iar în al doilea rând le dădea dreptul să lucreze noaptea la bucătărie doar celor cu producţii-record. Era premiul lor!

*" Novîi mir" („Lumea nouă"), 1964, nr.l

După o zi întreagă la doborât de arbori, Ciulpeniov mergea să spele şi să umple marmitele, să aprindă focul în sobe, să cureţe cartofi, asta până la două noaptea, apoi mânca pe săturate şi se ducea să doarmă trei ceasuri, fără să-şi mai scoată pufoaica. O dată, tot ca recompensă, a fost trimis, pentru o lună, să lucreze la porţionarea pâinii. Încă o lună s-a odihnit după o automutilare (cum era un recordman, nimeni nu l-a suspectat). Asta e tot. (Desigur, aici sunt şi alte explicaţii, în echipa lor a lucrat vreme de un an, pe post de vizitiu, o hoaţa care trăia concomitent cu doi oploşiţi: recepţionerul şi şeful de depozit. De aceea, echipa depăşea necontenit planul şi, lucru esenţial, calul lor, Ghercik, mânca ovăz pe săturate şi trăgea zdravăn – căci şi calul primea ovăz... în funcţie de producţia echipei! M-am săturat să tot repet „sărmanii oameni!", uite că pot să spun, măcar o dată, „sărmanii cai!") Şi totuşi, şapte ani în şir la doborât de copaci sunt o performanţă aproape de domeniul mitului! Cum poţi face aşa ceva şapte ani la rând fără să prinzi şpilul, fără să-ţi pui mintea la contribuţie, fără să te pătrunzi de interes pentru munca în şi-ne? Numai să mi se fi dat de mâncare, zice Ciulpeniov, că eu de muncit munceam. Firea rusului... Deprinsese tehnica „tăiatului continuu". Primul copac e doborât în aşa fel, încât să se proptească bine în pământ, să nu rămână suspendat şi să fie uşor de tăiat în buşteni. Apoi toţi copacii sunt făcuţi să cadă în cruce, unul peste altul, încât

crengile să formeze unul sau două ruguri, fără a mai fi târâte de ici colo. Ştia să ghideze căderea unui copac exact în direcţia trebuincioasă. Şi când a auzit, de la lituanieni, despre tăietorii de pădure canadieni, care fac pariuri înfigând un par ascuţit în pământ şi bătându-l apoi până se înfundă cu lovituri aplicate de copaci în cădere, i s-au aprins ochii: „Ia să încercăm şi noi!” Şi au reuşit.

Se vede că aşa e omul: uneori, chiar şi cea mai blestemată şi amară muncă o face cu o frenezie semeaţă, inexplicabilă. Lucrând eu însumi, vreme de doi ani, cu mâinile mele, am verificat pe cont propriu această stranie facultate: să te laşi deodată sedus de munca în sine, neţinând seama că e o muncă de rob, de la care n-ai de aşteptat nimic. Clipe stranii pe care le-am trăit şi ca zidar (altminteri n-aş fi scris despre asta în nuvela mea), şi ca turnător, şi ca plutaş, şi chiar spărgând îndârjit cu barosul fontă veche. Atunci putem, nu-i aşa, să-i îngăduim şi lui Ivan Denisovici să nu se simtă mereu împovărat de munca lui ineluctabilă, să n-o urască întotdeauna?!

O asemenea îngăduinţă cred că vom obţine. O vom obţine, cu condiţia obligatorie ca din asta să nu rezulte niciun fel de reproşuri la adresa oploşiţilor, care nicio clipă nu şi-au câştigat pâinea cu sudoarea frunţii.

Cu sudoarea frunţii sau fără, dar sigur e că poruncile stăpânirii GULAG-ului le-au îndeplinit cu zel (dacă nu, marş la comune!) şi cu ingeniozitate, punând la bătaie cunoştinţele lor de specialitate. Căci toate posturile importante de oploşiţi sunt verigi ale conducerii lagărelor şi ale producţiei de lagăr. Ba sunt chiar acele verigi „calificate”, fasonate special, fără de care (dacă toţi zekii ar refuza posturile de oploşiţi) s-ar dezmembra întregul lanţ al exploatării, întregul sistem al lagărelor! Pentru că un asemenea număr de specialişti cu înaltă calificare, ba şi dispuşi să trăiască ani de zile o viaţă de câine, lumea din afară n-ar putea furniza niciodată.

Aşadar, de ce n-au refuzat? De ce n-au spart lanţul lui Kaşcei? (4)

Posturile de oploşiţi sunt posturi-cheie în ecuaţia exploatării. Normatorii! Dar adjuncţii lor, care ţin registrele, sunt mai puţin păcătoşi? Şefii de şantier! Dar tehnologii vor fi fiind modele de puritate? Ce post de oploşit nu implică obedienţa faţă de cei puternici şi participarea la sistemul general de constrângere? Oare e obligatoriu să lucrezi ca educator KVC sau ca ordonanţă a cumătrului ca să faci nemijlocit jocul diavolului? Dacă N. lucrează ca dactilografă, dactilografă şi atât, dar execută comenzile administraţiei lagărului, asta nu înseamnă nimic? Să ne gândim puţin. Dar şapirografierea ordinelor? Oricum, n-are nimic de a face cu prosperitatea zekilor. Operul n-are propria lui dactilografă. Dar uite că trebuie bătute la maşină concluziile actelor de acuzare şi sintezele de – nunţurilor la adresa oamenilor încă liberi şi a zekilor care vor fi arestaţi mâine. O să i le dea ei, şi ea o să le dactilografieze, fără să-i prevină pe cei ameninţaţi. Dar să nu mergem mai departe-cel din urmă oploşit, lăcătuşul de la intendenţă, nu va executa o comandă de cătuşe? Nu va consolida gratiile de la BUR? Ori, ca să rămânem printre conţopişti, planificatorul: un planificator conştiincios nu contribuie la exploatarea planificată?

Eu, unul, nu reuşesc să înţeleg prin ce poate fi mai pură şi mai nobilă munca de rob intelectuală decât munca de rob fizică.

În consecinţă, nu sudoarea lui Ivan Denisovici trebuie să ne indigneze mai întâi, ci scârţâitul uşurel al peniţelor dintr-un birou de lagăr!

Ori să luăm propriul meu caz: jumătate din termenul de condamnare am lucrat într-o şaraşka, pe una din aceste insule ale Paradisului. Rupţi de restul Arhipelagului, noi nu vedeam nemijlocit sclavia ce domnea pe întinderile lui, dar oare nu eram tot nişte oploşiţi? Oare, în sensul cel mai

larg, munca noastră ştiinţifică nu concura la întărirea aceluiaşi Minister de Interne şi a sistemului de represiune în general?”

Tot răul de pe Arhipelag sau de pe întregul Pământ nu se face chiar prin

De altfel, şi această problemă excede limitele Arhipelagului; ea înglobează întreaga noastră societate, întreagă pătura cultivată a populaţiei ţării – şi tehnicienii, şi cei din sfera ştiinţelor umaniste – n-au fost oare, în aceste decenii, tot nişte verigi în lanţul lui Kaşcei, tot nişte oploşiţi în sens generic? Printre cei ce au rămas în viaţă şi au prosperat, chiar printre cei mai oneşti dintre aceştia, cine ne va putea arăta nişte savanţi, ori nişte compozitori, ori nişte istorici ai culturii care s-au consacrat organizării vieţii publice, făcând ab-stracţie de propria lor existenţă?

noi înşine? Şi uite că tăbărâm asupra lui Ivan Denisovici: chipurile, de ce pune cărămidă pe cărămidă. Noi am pus mai multe decât el.

În lagăre, cel mai adesea, se formulează reclamaţii şi reproşuri inverse: că oploşiţii trăiesc pe spinarea pălmaşilor, că se îngraşă şi supravieţuiesc pe seama lor. Aceste reproşuri îi vizează îndeosebi pe oploşiţii din zonă şi adesea nu fără temei. Cine îi fură la cântar din raţia de pâine lui Ivan Denisovici? Ori din cea de zahăr, umezindu-l? Din pricina cui nu ajunge în marmita comună nici urmă de grăsime, carne sau cartofi sănătoşi?

Subiect al unei selecţii aparte sunt acei oploşiţi din zonă de care depind hrana şi îmbrăcămintea. Pentru a obţine un asemenea post trebuie să fii răzbătător, viclean, uns cu toate alifiile. Ca să te menţii pe el e obliga-toriu să n-ai inimă, să fii surd la glasul conştiinţei (şi, cel mai adesea, ciripitor). Desigur, orice generalizare ar fi forţată: pot cita din propria-mi memorie exemple opuse, de oploşiţi din zonă care erau oameni cinstiţi şi dezinteresaţi, şi care, de altfel, nu au făcut prea mulţi purici în acele posturi,

însă despre masa oploşiţilor pereni din zonă se poate spune fără teama de a greşi că ea concentrează în sine, în medie, mai multă co-rupţie şi rea intenţie decât conţine, tot în medie, populaţia băştinaşă. Nu întâmplător stăpânirea îi plasează în asemenea posturi pe toţi foştii din propria ogradă, ex-ghebişti şi ex-emvedişti (5) ajunşi deţinuţi. Dacă, de exemplu, e băgat la zdup şeful secţiei MVD din districtul Şahti, el nu va merge la tăiat de pădure, ci va ajunge dispecer la OLP-ul administrativ al Usollagului. Iar emvedistul Boris Guganava („De când am dat jos crucea de pe o biserică, n-am mai avut parte de noroc în viaţă”) va putea fi regăsit la gara Reşoti, ca bucătar-şef al lagărului. Dar la această categorie se ataşează cu uşurinţă şi oameni pe care i-ai crede de cu totul altă factură. Anchetatorul rus din Krasnodon care, sub ocupaţia germană, a instrumentat dosarul membrilor Tinerei Gărzr a ajuns un onorabil şi respectat dispecer la una din secţiile Oziorlag-ului. Saşa Sidorenko, fost agent secret, arestat de nemţi şi convins numaidecât să lucreze pentru ei, ajunsese acum magazioner-şef la Kenghir şi se delectarăz bunându-se pe prizonierii germani pentru soarta lui. Obosiţi după o zi de muncă, abia adormiţi după apelul de seară, nemţii se trezeau cu el, beat şi urlând sălbatic: „Friţilor! Achtung! Eu sunt dumnezeul vostru! Cântaţi pentru mine!” (Nemţii, buimaci de somn şi speriaţi, se ridicau în ca-pul oaselor pe priciuri şi începeau să-i cânte „Lili Marlin”.) Dar ce fel de oameni au putut să fie acei contabili care i-au dat drumul acasă lui Loş-cinin** numai în cămaşă? Sau acel cizmar din Burepolom, care, fără un

Conţinutul real al acestui dosar era, pare-se, foarte departe chiar de prima variantă a romanului lui Fadeev (6), dar să nu ne bazăm doar pe nişte rumori de lagăr.

Despre destinul lui neobişnuit (ori poate prea obişnuit) v. Partea a Patra, cap. 4.

mă de remuşcare, i-a pretins flămândului Hans Bernstein cizmele militare nou-nouţe în schimbul unei raţii de pâine?

Când îi vezi astăzi stând de vorbă în pridvor, la o ţigară, despre viaţa din lagăr, e greu să-ţi dai seama cu cine ai de a face.

E drept, şi ei au câte ceva de spus ca să se justifice (ori să se explice). Iată, de pildă, o patetică scrisoare de la I.F. Lipai:

„Raţia deţinuţilor era furată cu cea mai mare neruşinare şi fără pic de milă pretutindeni, cu orice ocazie şi de către toţi. Ceea ce furau oploşiţii pentru ei înşişi era o biată găinărie. Iar aceia dintre ei care se pretau la furturi masive erau siliţi să o facă. Funcţionarii Administraţiei – civili şi deţinuţi, mai cu seamă în anii războiului, îi storceau pe cei din secţii, cei din secţii pe cei din lagpunkte, iar aceştia din urmă pe cei de la magazii şi bucătării, pe seama raţiei zekilor. Cei mai rapace rechini erau nu oploşiţii, ci ştabii civili (Kureaghin, Poisiuişapka, Ignatenko din Sev-Dvinlag), care nu furau, ci „cărau" din magazii, şi nu cu kilogramul, ci cu sacii şi cu butoaiele. Şi iarăşi nu numai pentru sine – şi ei trebuiau să împartă. Iar zekii oploşiţi trebuiau să acopere cumva în scripte tot acest jaf. Cei ce nu voiau să o facă erau nu numai daţi afară, ci expediaţi în vreun lagpunkt disciplinar ori cu regim sever. Astfel, efectivul oploşiţilor, filtrat continuu de către autorităţi, ajungea să fie alcătuit doar din laşi care fugeau de munca fizică, escroci şi şuţi. Iar dacă cineva era trimis în judecată, aceia erau tot magazionerii şi contabilii, în vreme ce ştabii rămâneau neatinşi, pentru că ei nu semnaseră nimic. Cât despre eventualele depoziţii ale magazionerilor împotriva şefilor, acestea erau considerate de către anchetatori simple provocări…"

O imagine destul de verticală…

O femeie pe care o cunoşteam foarte bine, extrem de

cinstită, Natalia Milievna Anicikova, a ajuns la un moment dat, prin voia sorţii, şefa brutăriei de lagăr. Chiar de la preluarea postului a constatat că din cantitatea de pâine coaptă în fiecare zi (pâinea pentru raţiile deţinuţilor) o anumită parte era trimisă (fără niciun document însoţitor, firește) în afara zonei, serviciu pentru care brutarii primeau de la chioşcul civililor puţină dulceaţă şi ceva unt. A interzis această practică, nepermiţând ca pâinea să părăsească zona... şi pe dată pâinile au început să iasă necoapte (opera brutarilor), depozitul să livreze cu întârziere făina, iar şeful OLP-ului (principalul beneficiar!) a refuzat să le dea un cal pentru transportul dus-întors. Anicikova a luptat câteva zile, apoi a sfârşit prin a ceda – şi lucrurile au reînceput să meargă strună.

Admiţând că un oploşit din zonă ar fi izbutit să se ţină departe de acest jaf generalizat, oricum i-ar fi fost, practic, cu neputinţă să nu profite de poziţia lui privilegiată pentru a obţine alte beneficii: OP peste rând, hrană de la cantina spitalului, îmbrăcăminte mai de Doamne-ajută, lenjerie, un loc mai bun în baracă. Unde e acel oploşit cu aură de sfânt – eu nu cunosc şi nu-mi pot imagina niciunul – care nu s-a înfruptat nici măcar o singură dată din toate aceste binefaceri aflate chiar sub nasul lui? Dacă n-ar fi făcut-o, ceilalţi oploşiţi din preajmă ar fi început să se teamă de el şi, cu siguranţă, l-ar fi dat în gât! Fie şi indirect, fie şi mijlocit, fie şi fără să-şi dea seama – treacă de la noi! fiecare a profitat, ceea ce înseamnă că, într-un fel sau altul, a trăit pe spinarea pălmaşilor de rând.

E greu, foarte greu pentru un oploşit din zonă să rămână cu conştiinţa nepătată.

În plus, se pune şi problema mijloacelor de care s-a servit pentru a obţine postul. Rareori e vorba de o competenţă incontestabilă, ca în cazul medicilor (ori al celor mai mulţi dintre oploşiţii din producţie). O cale ireproşabilă este invaliditatea. Dar foarte adesea intervine

protecţia cu-mătrului. Desigur, există şi căi, chipurile, neutre: oamenii se aranjează cu ajutorul unor vechi cunoştinţe din puşcărie ori pe seama coeziunii unor colectivităţi (grupuri naţionale cel mai adesea, unele naţionalităţi puţin numeroase erau răzbătătoare în această privinţă şi, de regulă, se instalau cu succes în asemenea posturi, după cum, pe tăcute, şi comuniştii se mai trăgeau unii pe alţii la mal).

Încă o problemă: când te-ai ajuns, cum te-ai purtat cu cei din jur, cu mă-sa cenuşie a turmei? Câtă aroganţă se poate găsi uneori aici, câtă bădă-ranie, cât de uşor e să uiţi că toţi suntem indigeni şi trecătoare este puterea noastră!

Şi, în sfârşit, întrebarea de căpătâi: dacă nu le-ai făcut niciun rău camarazilor tăi de detenţie, le-ai fost cât de cât de ajutor? Ţi-ai folosit măcar o dată poziţia ca să aperi binele tuturor, ori te-ai gândit întotdeauna numai la al tău?

Oploşiţilor din producţie ar fi cu totul nedrept să li se reproşeze că sunt nişte „îmbuibaţi", că se îngraşă pe seama altora: munca deţinuţilor de rând nu e plătită, într-adevăr, dar nu pentru că-i hrăneşte pe oploşiţi; nici munca oploşiţilor nu e plătită – totul alunecă în acelaşi sac fără fund. Dar toate celelalte incertitudini morale rămân: şi imposibilitatea aproape totală de a nu profita de favoruri în viaţa de zi cu zi; şi căile de acces, nu întotdeauna curate, la postul de oploşit; şi infatuarea. Şi îndărătnica întrebare de căpătâi: ai făcut ceva pentru binele comun? Măcar cât de cât? Măcar o dată?

Căci au fost, au fost şi dintre aceia care îşi pot aminti, ca Vasili Vlasov, de faptele pe care le-au săvârşit în folosul tuturor. Pe asemenea oameni – minţi luminate şi dibace, care au ştiut să ocolească samavolnicia lagărelor orânduind viaţa colectivităţii în aşa fel încât moartea să nu-i secere pe toţi, trăgând pe sfoară şi trustul, şi lagărul – pe aceşti eroi ai Arhipe-lagului, care şi-au înţeles funcţia

nu ca pe o cale de a-şi asigura propria îmbuibare, ci ca pe o povară şi o datorie faţă de turma de arestaţi, pe aceşti oameni limba refuză să-i numească „oploşiţi”. Şi cei mai mulţi oameni de acest fel au fost printre ingineri. Glorie lor!

Nicio glorie pentru ceilalţi. Nu există motive pentru a-i înălţa pe vreun piedestal. Şi n-au de ce se grozăvi în faţa lui Ivan Denisovici că s-au sustras muncii umilitoare de rob şi n-au rânduit cărămizi cu sudoarea frunţii. Şi nici măcar nu face să fabricăm demonstraţii în sensul că, pasămite, noi ăştia, deştepţii, odată ajunşi la muncile comune, trebuie să facem faţă unui consum dublu de energie: pentru munca în sine şi pentru combustia psihică, pentru gândurile şi trăirile noastre irepresibile: aşadar, e drept ca noi să ne fofilăm de la comune – n-are decât să tragă vulgul. (De altfel, rămâne de văzut dacă într-adevăr avem un consum dublu de energie).

Da, pentru a refuza orice formă de „căpătuire” în lagăr şi a lăsa forţele gravitaţionale să te antreneze în cădere liberă până la fund, trebuie să ai un suflet foarte călit, o conştiinţă invadată până în adâncuri de lumină, o condamnare în cea mai mare parte ispăşită şi, desigur, să primeşti pachete de acasă, altminteri e curată sinucidere.

Cum zice, cu recunoscătoare culpabilitate, bătrânul zek, D.S. L-v: dacă sunt viu astăzi, înseamnă că azi-noapte un altul a fost trecut în locul meu pe lista celor ce aveau să fie împuşcaţi; dacă sunt viu astăzi, înseamnă că altul s-a asfixiat în locul meu în cala de pe fundul vaporului; dacă sunt viu astăzi, înseamnă că am avut parte de cele două sute de grame de pâine în plus care îi lipseau unui camarad acum mort.

Ceea ce am scris nu se vrea un reproş pentru nimeni. În această carte, am îmbrăţişat un principiu şi mă voi ţine de el până la capăt: toţi cei ce au suferit, toţi cei ce au fost oprimaţi, toţi cei ce au fost puşi în faţa unei crude alegeri e

mai bine să fie achitaţi decât acuzaţi. Cel mai corect e să fie achitaţi.

Dar, iertându-ţi ţie însuţi alegerea pe care ai făcut-o între pierzanie şi salvare, nu ridica, o, rob al uitării, piatra împotriva celui ce a fost pus în faţa unei opţiuni şi mai înfricoşătoare. Asemenea oameni ai întâlnit deja în această carte. Şi vei mai întâlni.

* * *

Arhipelagul e o lume fără diplome, o lume unde atestările se fac pe vorbe, pe temeiul a ceea ce fiecare afirmă despre sine. Zekul n-are voie să deţină niciun fel de documente, inclusiv certificate de studii. În drum spre un nou lagpunkt, îţi pui mintea la lucru: ce profesiune voi avea astăzi?

În lagăr, e avantajos să fii infirmier, frizer, acordeonist – nu mă încumet să enumăr funcţii mai înalte. Nu pieri nici dacă eşti tinichigiu, geamgiu, mecanic auto. Dar vai de tine dacă ai nenorocul să fii genetician ori – ferească Sfântul! – filosof, lingvist ori critic de artă: eşti un om mort! Ai să dai în primire, la muncile comune, în primele două săptămâni.

Nu o dată am visat să mă proclam infirmier. Câţi literaţi, câţi filosofi s-au salvat pe Arhipelag urmând această cale! Dar de fiecare dată am dat îndărăt: nu atât de teama unui examen, chiar în faţa unei comisii din exterior (ştiind medicină la nivelul unui om cât de cât instruit, ba şi o boabă de latină, aş fi izbutit să le arunc praf în ochi, dar mi-era groază să mă imaginez înfigând acul sub pielea unui om, neştiind cum se face o injecţie.) Dacă medicaţia s-ar fi redus la prafuri, mixturi, comprese şi ventuze, m-aş fi decis.

După experienţa de la Novîi Ierusalim, care mă făcuse să înţeleg că a fi „comandant de producţie” e o ocupaţie abjectă, când am fost transferat în următorul lagăr, la Bariera Kaluga, chiar în Moscova, am pretins încă

din prag, de la postul de gardă, că sunt normator (auzisem acest cuvânt pentru prima oară în lagăr; n-avem nici cea mai vagă idee despre ce ar fi putut însemna normarea, dar speram că avea o contingenţă cu matematica).

Motivul ce m-a determinat să trag această minciună chiar de la postul de gardă, chiar din prag, este că şeful de sector, sublocotenentul Neve-jin, un cocoşat înalt şi ursuz, venise, cu toate că era în puterea nopţii, să interogheze noua etapă chiar la postul de gardă: voia să aibă repartizările gata încă a doua zi în zori – iată un veritabil model de conştiinţă profesională! După ce mi-a examinat cu o privire subţiată pantalonii bufanţi, vârâţi în cizme, mantaua cu poate lungi, chipul ce respira ardoarea de a sluji cu osârdie, mi-a pus câteva întrebări despre normare (mi s-a părut că am răspuns abil. Abia ulterior mi-am dat seama că Nevejin mă demascase după primele două vorbe) şi încă a doua zi dimineaţa m-am văzut reţinut în zonă – victorie, aşadar! După două zile am fost numit… nu normator, nu – noi aspirăm mult mai sus! – ci „şef de producţie", altfel spus, eram mai mare decât dispecerul şi şef peste toţi brigadierii! Nimerisem din lac în puţ. Înaintea mea, nici nu existase o asemenea funcţie aici. Trebuie că aveam un aer de câine ascultător şi credincios. Şi ce mai dulău ar fi scos din mine Nevejin!

Dar, o dată în plus, cariera mea a capotat. Mâna lui Dumnezeu: în aceeaşi săptămână, Nevejin a fost destituit pentru sustragerea unor materi-ale de construcţie. Era un om puternic, cu o privire aproape hipnotică; nici nu avea nevoie să ridice tonul: coloana de zeki îl asculta încremenită. Atât în virtutea vârstei (avea peste cincizeci de ani), cât şi a experienţei de lagăr şi a cruzimii de care dădea dovadă, ar fi trebuit să ajungă de mult general NKVD – de fapt se spunea că fusese deja locotenent-colonel – dar nu-şi putuse înfrâna patima pentru hoţie. Fiind de-al casei, nu i se întocmeau niciodată acte de

trimitere în judecată, se mulţumeau doar să-l suspende temporar din funcţie şi, de fiecare dată; îl retrogra-dau. Ei bine, iată că nu izbutise să se menţină nici în gradul de sublo-cotenent. Locotenentul Mironov, care îi luase locul, n-avea pic de răbdare pedagogică, iar eu nu puteam înghiţi ideea că vor să facă din mine un ciocan pneumatic. Îi displăceam lui Mironov în toate privinţele, chiar şi energicele mele rapoarte erau respinse cu iritare:

— Nici să scrii ca lumea nu eşti în stare, ai un stil de talpa-gâştei. Şi-mi întindea un raport întocmit de şeful de echipă Pavlov. Citeşte şi învaţă:

„Din analiza unor fapte privind creşterea nerealizării planului rezultă:

1) o cantitate insuficientă de materiale de construcţie;

2) raportat la aprovizionarea incompletă a brigăzilor cu scule;

3) privind organizarea defectuoasă a lucrărilor de către personalul tehnic;

4) după cum nu se respectă nici tehnica de protecţie a muncii".

Valoarea stilului consta în faptul că de toate era vinovată conducerea producţiei, în vreme ce Direcţia lagărului n-avea nici în clin, nici în mânecă.

De altfel, prin viu grai, acest Pavlov, fost tanchist (purta şi acum cască) se exprima la fel:

„Dacă vă pricepeţi la amor, demonstraţi-mi ce-i amorul". (Vorbea despre un subiect familiar: femeile care se aflaseră în intimitatea lui îl lăudau în cor; asemenea lucruri nu se prea ascund în lagăr.)

Peste o săptămână, am fost expediat, acoperit de ruşine, la comune, iar în locul meu a fost numit acelaşi Vasea Pavlov. Cum nu mă bătusem cu el pentru postul acela şi nu mă opusesem în niciun fel destituirii, nici el nu m-a făcut muncitor terasier, ci m-a trimis într-o brigadă de

zugravi.

Toată această scurtă istorie a şefiei mele mi-a adus, însă, un avantaj existenţial: ca şef de producţie, fusesem cazat într-o încăpere specială pentru oploşiţi, una din cele două camere privilegiate ale lagărului. Or, Pavlov locuia deja în cealaltă şi, când am fost scos din pâine, a găsit că e sub demnitatea lui să-mi revendice locul, aşa că am rămas, pentru câteva luni, acolo.

Pe atunci, apreciam numai avantajele materiale ale acelei odăi: în locul instalaţiilor de tip vagonka – paturi obişnuite; câte o noptieră la doi oameni şi nu un stelaj pentru toată brigada; peste zi, uşa se încuia şi puteai să-ţi laşi lucrurile în cameră. În sfârşit, exista şi un reşou electric semilegal, nu erai silit să te înghesui la plita cea mare, comună, din curte. Sclav al trupului meu oprimat şi înfricoşat, pe vremea aceea puneam mare preţ pe asemenea lucruri.

Dar astăzi, când simt imboldul imperios de a scrie despre colegii mei de cameră, îmi dau seama în ce a constat marea mea reuşită: niciodată în viaţă, nici în virtutea unei atracţii sufleteşti, nici în labirintul compartimentărilor sociale, nu m-am apropiat, şi nu m-aş fi putut apropia de oameni ca generalul de aviaţie Beleaev şi emvedistul Zinoviev, care nu era general, dar tot cam pe-acolo.

Acum ştiu că scriitorul nu trebuie să se lase pradă unor simţăminte ca mânia, repulsia sau dispreţul. I-ai retezat-o cuiva, fie şi din exasperare? Înseamnă că nu l-ai ascultat până la capăt şi ai ratat sistemul lui ideatic. Ai evitat pe cineva din repulsie – ai lăsat să alunece pe lângă tine un caracter ce-ţi era cu totul necunoscut, exact personajul de care aveai nevoie. Am realizat cu mare întârziere că, de fapt, în permanenţă, îmi consacram timpul şi atenţia celor care mă entuziasmau, erau agreabili ori îmi stârneau simpatie, ajungând să văd societatea cum

vedeam luna de pe cer – întotdeauna din aceeaşi parte.

Dar întocmai cum luna, legănându-se uşor, ne arată şi câte o părticică din faţa ei ascunsă („libraţia”), această cameră de monştri s-a întredeschis pentru mine, lăsându-mă să văd nişte tipuri de oameni a căror existenţă o ignoram.

Generalul de aviaţie Alexandr Ivanovici Beleaev (toată suflarea din lagăr aşa îi şi spunea: „generalul”) nu putea trece neobservat pentru niciun novice, încă din prima zi, de la primul apel. Pe fondul gri-negru al păduchioasei coloane de zeki, el se distingea nu numai prin statură şi armonia proporţiilor, ci şi prin eleganta manta de piele, cu siguranţă din import, cum nu poţi vedea nici măcar pe străzile Moscovei (asemenea personaje circulă în automobile) şi, încă şi mai mult, printr-o atitudine cu totul specială de absenţă. Chiar şi în coloană, în poziţie de drepţi, el ştia să arate că n-avea nimic de a face cu toate aceste lepădături de lagăr îngrămădite în jurul lui şi că nici în ceasul morţii nu va putea înţelege cum a nimerit acolo. Semeţ, îşi aţintea privirile undeva deasupra gloa-tei, trecând parcă în revistă o paradă nevăzută ochilor noştri. Iar când începea de-a binelea expedierea la lucru şi soldatul de la postul de gardă îl pocnea pe spinare cu tăbliţa de lemn pe zekul din margine, coman-dând astfel desprinderea fiecărui rând de câte cinci deţinuţi, Beleaev (în brigada lui de oploşiţi din producţie) se străduia să nu ajungă ultimul din margine. Iar dacă ajungea totuşi, trecând pe lângă soldatul de la postul de gardă, tresărea şi se încovoia cu un aer dezgustat, arătându-i cu toată spinarea cât de mult îl dispreţuia. Şi soldatul nu îndrăznea să-l atingă.

Pe când eram încă şef de producţie, adică mare mahăr, făcusem cunoştinţă cu generalul în felul următor: în biroul şantierului, unde el lucra ca ajutor de normator, văzându-l că fumează, m-am apropiat să-i cer un foc. L-am

rugat politicos să-mi acorde permisiunea şi deja mă aplecasem peste masa lui. Cu un gest foarte exact, Beleaev şi-a îndepărtat ţi-gara de a mea, temându-se parcă de o contaminare, a scos o luxoasă brichetă nichelată şi a pus-o în faţa mea. Îi era mai uşor să mă lase să-i murdăresc ori să-i stric bricheta, decât să se umilească oferindu-mi foc din ţigara lui! Am fost tulburat. Şi aşa făcea cu orice neobrăzat care îndrăznea să-i ceară un foc: îi punea în faţă bricheta lui scumpă, reducându-l astfel, moralmente, la zero şi tăindu-i pofta de a mai veni a doua oară. Iar dacă se nimerea să-i ceară cineva foc tocmai când el însuşi îşi aprindea ţigara, stingea liniştit bricheta, îi cobora capacul şi abia apoi o punea în faţa solicitantului. Şi toţi şefii de echipă civili ori briga-dierii deţinuţi care se îngrămădeau în birou, dacă n-aveau de la cine alt-cineva cere un foc, preferau să caute un fumător în curte decât să-şi aprindă ţigara de la el.

Acum, că locuiam în aceeaşi cameră, ba aveam şi paturile unul lângă altul am putut să-mi dau seama că repulsia, dispreţul şi iritarea erau principalele simţăminte ce-l stăpâneau în situaţia lui de deţinut Nu numai că nu călca niciodată pe la cantina lagărului („nici măcar nu ştiu pe unde se intră!”), dar îi interzisese vecinului nostru, Prohorov, să-i aducă din mâncarea de acolo orice altceva în afară de raţia de pâine. Mai exista oare măcar un singur zek pe Arhipelag care să dispreţuiască într-atât amărâta aceea de raţie? Beleaev o lua cu precauţie, ca pe o broască respingătoare – căci era atinsă de mai multe mâini şi cărată prin curte pe tăvi de lemn – şi o tăia cu cuţitul din toate cele şase părţi, îndepărtând şi coaja, şi o parte din miez. Straturile îndepărtate nu le dădea niciodată celor ce i le cereau – Prohorov sau bătrânul planton – ci le azvârlea el însuşi în găleata cu lături. M-am hazardat să-l întreb de ce nu i le dădea lui Prohorov. Şi-a înălţat cu mândrie capul, încununat de un păr alb cu ţepi foarte scurţi (purta părul

atât de scurt, ca să poată fi luat şi drept frizură, şi drept tunsoare de lagăr): „Colegul meu de celulă de la Lubianka m-a rugat într-o zi: daţi-mi voie să mănânc ce a rămas din supa dumneavoastră. Mi s-au întors maţele pe dos. Am o reacţie bolnăvicioasă la umilinţa umană!” Refuza să le dea pâine acelor oameni înfo-metaţi, ca să nu-i umilească!

Generalului îi era atât de uşor să-şi păstreze această emfază, pentru că la doi paşi de postul nostru de gardă era staţia troleibuzului 4. În fiecare zi, la ora unu după-amiază, când ne întorceam din zona de lucru pentru pauza de masă, din troleibuz cobora, lângă postul de gardă exterior, soţia generalului, aducându-i în termosuri mâncare caldă, gătită cu numai un ceas în urmă în bucătăria de acasă. În zilele obişnuite nu li se dădea permisiunea să se întâlnească, termosurile erau transmise printr-un gardian. Dar duminicile rămâneau împreună câte o jumătate de ceas în clădirea postului de gardă. Se spunea că soţia lui pleca totdeauna cu ochii în lacrimi: Alexandr Ivanîci îşi descărca asupra ei toată fie-rea adunată vreme de o săptămână în sufletul lui mândru şi suferind.

Beleaev făcuse o observaţie foarte justă: „În lagăre, e imposibil să-ţi păstrezi lucrurile sau alimentele într-un simplu cufăr, închis cu un simplu lacăt. Trebuie un cufăr de fier şi înşurubat în podea”. Dar urmaşe numaidecât această concluzie: „În lagăr, dintr-o sută de oameni, optzeci sunt canalii!” (nu spusese „nouăzeci şi cinci” ca să nu-şi piardă şi ultimii interlocutori). „O dată ajuns în libertate, dacă am să întâlnesc pe vreunul de-aici şi omul acela mi se va arunca de gât, am să-i spun: Eşti nebun! Nu te-am văzut în viaţa mea!”

„Nu ştii cât mă face să sufăr viaţa în comun! îmi spunea (în comun cu şase oameni!). De-aş putea măcar să mănânc de unul singur, răsucind cheia în uşă de două ori!” Insinua oare că ar fi trebuit să ieşim când el îşi lua masa? Tocmai ca să mănânce avea nevoie de singurătate! Oare

pentru că mâncarea lui nu se putea compara cu a nici unuia dintre cei din jur, ori din pricina obiceiului, înrădăcinat în cercul lui, de a-şi ascunde opulenţa de ochii flămânzilor?

În schimb, să stea de vorbă cu noi îi plăcea şi nu cred că s-ar fi simţit cu adevărat bine într-o cameră solitară. Dar nu ştia să converseze decât unilateral, vorbind tare, sigur de sine şi exclusiv despre sine: „De fapt, mi s-a propus un alt lagăr, cu condiţii mai confortabile…” (Admit că lor li se propune o alternativă.) „Cu mine nu merge niciodată aşa ceva…” „Ştiţi, eu…” „Când am fost eu în Sudanul anglo-egiptean…”

Într-adevăr, călătorise mult şi văzuse multe. Avea sub cincizeci de ani şi era încă un om în putere. O bizarerie, totuşi: general-maior de aviaţie, nu ne-a povestit niciodată fie şi despre o singură misiune de luptă, fie şi despre un simplu zbor. În schimb, susţinea că fusese şeful misiunii noastre trimise, în timpul războiului, să achiziţioneze aeronave în State-le Unite. America îl impresionase vizibil. Avusese ocazia să cumpere acolo şi o mulţime de lucruri pentru el însuşi. Beleaev nu se cobora să ne explice pentru ce anume fusese închis, dar probabil că era vorba tocmai despre acest periplu american ori de ceea ce povestise în legătură cu el. „Oţep* mi-a propus soluţia recunoaşterii complete. (Adică avocatul repetase propunerea procurorului). I-am spus: N-au decât să îmi dea şi dublu, dar eu nu sunt vinovat cu nimic!” Faţă de putere, e de crezut că, într-adevăr, nu se făcuse vinovat cu nimic: i s-a dat o condamnare nu dublă, ci înjumătăţită – 5 ani: chiar şi puştilor de şaisprezece ani slobozi la gură li se dădea mai mult.

Privindu-l şi ascultându-l, mă gândeam: şi toate astea acum! După ce degete butucănoase îi smulseseră epoleţii (îl vedeam chircindu-se de oroare), după percheziţii, după boxe, după dube, după „mâinile la spate!”! Nu se lăsa

contrazis nici măcar în chestiuni mărunte (problemele mari nici nu se demitea să le discute cu noi, nu eram demni de aşa ceva, cu excepţia lui Zinoviev). În schimb, n-am remarcat niciodată să-şi fi însuşit vreo idee care nu fusese emisă de el însuşi. Era pur şi simplu incapabil să accepte vreun argument. Ştia totul înainte de a asculta argumentele noastre. Atunci cum va fi fost pe când era şeful misiunii de achiziţie, mesagerul Sovietelor în Occident? Un sfinx lustruit, impenetrabil, cu chipul alb – simbolul „Noii Rusii", aşa cum era văzută ea în Occident. Dar dacă ai fi venit să-i ceri ceva? Permisiunea de a-ţi vârî capul pe uşa cabinetului lui? Ce-ar mai fi răcnit! Cum ţi-ar mai fi strâns gâtlejul între canaturi! Multe ar fi fost de înţeles, dacă măcar s-ar fi tras dintr-o familie de militari din tată-n fiu. Dar nu. Aceşti Himalaya de suficienţă Beleaev îi cucerise ca general sovietic din prima generaţie. Căci, pe vremea războiului civil, în Armata Roşie, nu fusese, în mod sigur, decât un flăcă-iandru în opinci din coajă de tei, care nu ştia nici să se iscălească. Atunci, de unde atâta ţâfnă atât de repede?…

Cunoscut avocat sovietic.

Întotdeauna în cercuri sus-puse – chiar şi în tren, chiar şi în vilegiatură –, întotdeauna printre oameni din lumea lui, în spatele unor porţi ferecate, prin care se răzbătea numai cu permis de intrare.

Dar ceilalţi militari cu ranguri înalte? Probabil, mai mult îi seamănă, decât nu-i seamănă. Şi ce s-ar întâmpla dacă adevărul că „suma unghiurilor unui triunghi este egală cu o sută optzeci de grade" şi-ar întinde umbra peste vilele lor, peste gradele lor, peste voiajele lor în străinătate? Ei bine, pentru că ai desenat un triunghi, ţi-ar pune capul pe butuc! Ar dărâma frontoanele triunghiulare ale caselor! Ar da un decret ca unghiurile să fie măsurate numai în radiani!

Alteori mă gândesc: dar eu? De ce, în douăzeci de

ani, nu s-ar fi putut scoate din mine un asemenea general? S-ar fi putut foarte bine.

Şi încă, privit mai îndeaproape, Alexandr Ivanîci nici nu-i un om rău. Când citeşte din Gogol, râde din toată inima. Ba ne face şi pe noi să râdem, dacă e bine dispus. Are un surâs din colţul gurii, plin de inteligenţă.

Presupunând că aş vrea cu tot dinadinsul să-l urăsc. De exemplu acum când stăm lungiţi alături pe paturile noastre, n-aş reuşi. Nu e exclus să devină chiar un om foarte bun. Dar asta după ce va fi suferit. După ce va fi suferit.

Nici Pavel Nikolaevici Zinoviev nu frecventa cantina lagărului, şi el ar fi vrut să i se aducă mâncarea în termos. A rămâne în urma lui Beleaev, a fi mai prejos decât acesta era pentru el un ghimpe în inimă. Dar circum-stanţele sunt cele care decid: Beleaev fusese condamnat fără confiscarea averii, în vreme ce Zinoviev se alesese cu o confiscare parţială. Banii, economiile – toate astea i le greblaseră pesemne, rămăsese doar cu un apartament frumos şi bine garnisit. Câte nu ne povestea despre acest apartament! Mereu şi îndelung, savurând fiecare detaliu al băii, intuind cu câtă delectare trebuia că ascultam şi noi povestea aceea. Avea şi un aforism: după patruzeci de ani, un om valorează atât cât valorează apartamentul lui! (Aceste povestiri se depanau în absenţa lui Beleaev, pentru că generalul nici nu l-ar fi ascultat, s-ar fi pus el însuşi pe povestit, dacă nu despre apartamentul lui – căci se socotea un intelectual – de exemplu, despre Sudan, o dată în plus.) Dar, după cum ne spunea Pavel Nikolaevici, soţia lui bolea, fiică-sa era nevoită să lucreze, aşa că n-avea cine să-i aducă termosuri. De fapt, şi pachetele ce i se aduceau duminica erau foarte modeste. Se vedea constrâns să-şi suporte condiţia cu orgoliul unui nobil scăpătat. Nu se cobora, totuşi, până la a frecventa cantina, dispreţuind murdăria ce domnea acolo şi promiscuitatea plebei

clefăitoare. Îl capacitase pe Prohorov să-i aducă fiertura şi terciul aici, în cameră, unde le reîncălzea pe reşou. Şi-ar fi tăiat şi el, cu dragă inimă, raţia de pâine din şase părţi, dar alta nu avea, aşa că se mulţumea să ţină răbdător pâinea deasupra reşoului, prăjind, pe toate cele şase faţete, microbii căzuţi de pe mâinile tranşatorului de pâine şi ale lui Prohorov. Nu se ducea la cantină şi uneori chiar putea renunţa la fiertură, însă nu avea destul orgoliu nobiliar ca să se abţină, aici, în cameră, de la o murmurândă cerşetorie: „N-aş putea să gust şi eu o bucăţică? E mult de când n-am mâncat aşa ceva…”

În general, atâta vreme cât nimic nu-l călca pe bătătură, era chiar exagerat de blajin şi de politicos, o politeţe care frapa în mod deosebit pe fondul bruscărilor inutile ale lui Beleaev. Închis pe dinăuntru, închis pe dinafară, cu masticaţia lui nicicând grăbită, cu necontenita lui circum-specţie, era leit „omul în carapace” al lui Cehov (7). Asemănarea era atât de frapantă, încât mare lucru nici nu mai trebuia descris, totul era ca în Cehov, atâta doar că Zinoviev nu era institutor, ci general MVD. Să nu te fi pus păcatul să ocupi pentru o clipă reşoul în minutele pe care Pavel Nikolaevici şi le rezervase sieşi: sub privirea lui viperină, ţi-ai fi retras gamela ca ars, iar dacă nu, cu siguranţă te-ar fi pus el însuşi, cu prom-ptitudine, la punct. La nesfârşitele apeluri de duminică, în curte, încercasem să iau cu mine câte o carte (întrucât mă ţineam cât mai departe de literatură, cartea era întotdeauna de fizică): mă ascundeam după spinările celor din faţă şi citeam. Ah, ce suplicii îi provoca lui Pavel Nikola-evici o asemenea încălcare a disciplinei! Gândiţi-vă şi dumneavoastră: citeam în front, în sacrosanctul front. Nu mă admonesta pe faţă, dar mă săgeta cu asemenea priviri, făcea grimase atât de îndurerate, scotea asemenea gemete şi bombănea cu atâta revoltă, încât, cum şi celorlalţi oploşiţi spectacolul lecturilor mele le făcea o cumplită greaţă, am fost silit să

renunţ la cărţi şi să stau înfipt în curte ca un idiot vreme de un ceas (or, în cameră nu se putea citi, acolo trebuia să asculţi ce povesteau oamenii). Într-o bună zi, una dintre fetele de la contabilitatea şan-tierului a întârziat la apel, reţinând pentru cinci minute scoaterea brigăzii de oploşiţi în zona de producţie, în sensul că brigada noastră, în loc să fie plasată în fruntea coloanei, s-a trezit în coadă. Era un incident obişnuit, nici dispecerul, nici gardianul nu i-au dat nicio atenţie, dar Zinoviev, în mantaua lui din postav moale de un bleu aparte, cu cas-cheta lui kaki, de mult văduvită de stea, bine implântată pe scăfârlie şi ochi severi îndărătul ochelarilor, a întâmpinat-o pe întârziată cu un şuierat de mânie: „De ce mam-mă dracului întârzii! Din cauza ta ne ţin pe toţi aici!” (Nu mai putea să tacă! Aceste cinci minute îl făcuseră să dea în fiert! îl îmbolnăviseră!) Fata s-a răsucit brusc spre el şi, cu ochii strălucind de satisfacţie, i-a întors-o: „Mă lingăule! Nulitatea dracului! Cicikov (8)! (De ce Cicikov? Pesemne, îl confundase cu Belikov...) Mai tacă-ţi fleanca!...” şi dă-i, şi mână, restul fiind la limita obscenităţii. Se folosise numai de limba ei sprintenă şi bine ascuţită, nu ridicase mâna, dar ai fi zis că-i administrează nişte palme nevăzute, căci pete roşii îmbujorau obrajii maţi, de domnişoară, ai lui Pavel Nikolaevici, urechile i se făcuseră purpurii, iar buzele îi tremurau. Era pe punctul de a explo-da, dar n-a mai suflat o vorbă, nici n-a ridicat mâna să se apere. În aceeaşi zi mi s-a plâns: „Cum să o scot la capăt cu rectitudinea incorigibilă a caracterului meu? Nenorocirea mea e că nici aici nu m-am dezobişnuit de disciplină. Mă simt obligat să fac observaţii, asta îi disciplinează pe cei din jur”.

Era întotdeauna nervos la apelurile de dimineaţă – ardea de nerăbdare să alerge la lucru. De îndată ce brigada oploşiţilor era introdusă în zona de producţie, îi depăşea cu vădită ostentaţie pe toţi ceilalţi, care mergeau fără grabă, în dorul lelii, şi aproape că alerga până la

birou. Voia să se facă remarcat de autorităţi? Asta nu i-ar fi adus cine ştie ce avantaje. Voia să vadă zekii ce împătimit de muncă era el? În parte – da. Însă esenţială şi vădit sinceră era dorinţa lui de a se desprinde de gloată, de a ieşi din zona lagărului, de a se închide în cămăruţa liniştită a secţiei plan, pentru ca acolo… Acolo să nu aibă nimic comun cu Vasili Vlasov, să nu-şi pună mintea la contribuţie ca să scoată la liman bri-găzile de lucru, ci să ardă gazul cât e ziulica de lungă, fumând şi visând la o nouă amnistie, imaginându-se la o altă masă, în alt birou, cu butoane de sonerie, cu multe telefoane, cu secretare servile şi vizitatori în ţinută cazonă.

Puţine lucruri avuseserăm ocazia să aflăm despre el. Nu-i plăcea să vorbească despre trecutul lui în MVD, nici despre gradele sau funcţiile pe care le avusese, nici despre natura muncii lui de acolo, într-un cuvânt, obişnuita „reţinere” a foştilor emvedişti. Dar mantaua lui avea, ca din întâmplare, exact culoarea gri descrisă de autorii „Belomorkanal”-ului şi nu-i dăduse prin cap ca, măcar în lagăr, să-şi descoase găitanele albastre de la tunică şi de la pantaloni. În doi ani de puşcărie, n-avusese, pesemne, ocazia să se confrunte cu adevărata clanţă a lagărului, să cunoască abisurile Arhipelagului. Lagărul nostru i se atribuise, bi-neînţeles, la alegere: apartamentul lui era situat la numai câteva staţii de troleibuz, pe undeva prin Piaţa Kaluga. Şi cum nu-şi dăduse seama cât de ostil îi era noul lui anturaj, în cameră îl lua uneori gura pe dinainte: lăsase să se înţeleagă că-i cunoştea îndeaproape ba pe Kruglov (care deja nu mai era ministru), ba pe Frenkel, ba pe Zaveneaghin, toţi mari mahări în Gulag. Odată a pomenit de faptul că, în timpul războiului, diri-jase construcţia unui important tronson al căii ferate Sâzran-Saratov, aşadar, în cadrul GULJDS-ului lui Frenkel. Ce însemna că „dirijase”? Ca inginer, nu exista. Aşadar, fusese şeful unei Direcţii de lagăr? Şi de la înălţimea unor

asemenea piscuri se prăbuşise dureros până aproape la condiţia de simplu deţinut. Era condamnat în temeiul articolului 109, ceea ce, pentru un emvedist, însemna că vârâse mâna mai adânc decât îi îngăduia gradul. Ca unui fost coleg ce era, i se administraseră 7 ani (aşadar, delapidase pentru douăzeci). Amnistia stalinistă îi redusese deja jumătate din condamnarea rămasă, mai avea de făcut doi ani şi ceva. Dar el suferea, suferea ca pentru un decar întreg.

Singura fereastră a camerei noastre dădea spre parcul Neskucinîi. Foarte aproape de fereastra aceea şi puţin mai jos, fremătau coroanele arborilor. Anotimpurile se succedau: viscole, topirea zăpezilor, primele frunze verzi. Când nimic din cameră nu-l irita şi Pavel Nikolaevici era doar uşor melancolic, se planta la fereastră şi, cu ochii întorşi spre parc, intona încetişor, cu glas plăcut:

„O, dormi, dormi somn adânc, inima mea! Nu deştepta zadarnic tot ce-a fost…”

Pas de mai pricepe ceva! Un om cât se poate de agreabil, dacă l-ai fi întâlnit într-un salon! Dar câte gropi comune înţesate cu deţinuţi semănase de-a lungul căii lui ferate!…

Acel colţ din parcul Neskucinîi care se învecina cu lagărul nostru era, datorită unui şir de coline, greu accesibil amatorilor de promenadă şi ferit de ochii lumii, dacă făceai abstracţie de noi, capetele rase dindă-rătul ferestrelor. La 1 Mai, un locotenent oarecare şi-a adus aici iubita, îmbrăcată într-o rochie multicoloră. Se ascunseră, aşadar, de indis-creţia celor din parc, iar de noi nu se jenau, cum nu te jenezi de privirile unei pisici sau ale unui câine. Ofiţerul îşi trântise drăguţa în iarbă şi fata nu se arăta nici ea a fi dintre cele timide.

„Nu rechema ce s-a pierdut în zare/ Şi nu iubi nicicând ce-ai mai iubit!”

În general, mica noastră odaie era un model

miniatural al societăţii de afară. Emvedistul şi generalul dirijau tot ce mişcă. Numai cu permisiunea lor puteam folosi reşoul (proprietatea poporului), şi anume doar atunci când ei n-aveau nevoie de el. Numai ei decideau dacă e cazul sau nu să aerisim, unde să ne punem încălţămintea, unde să ne atârnăm pantalonii, când era momentul să încetăm orice discuţie, când să dormim, când să ne trezim. Câţiva paşi mai încolo, pe coridor, era uşa unei încăperi mari, unde bântuia în voie republica, unde orice tip cu veleităţi autoritare era expediat „la…” şi „în…”. Aici, în schimb, era un regat al privilegiaţilor şi, dacă ţineam la privilegii, trebuia să respectăm, în toate privinţele, legalitatea. Ajuns un amărât de zugrav, eu eram redus la tăcere: devenisem un proletar, care putea fi azvârlit oricând în camera comună. Mujicul Prohorov, deşi avea titlul de „brigadier” al oploşiţilor din producţie, fusese numit în această funcţie tocmai ca om de serviciu: să aducă pâinea, să care gamelele, să dea explicaţii gardienilor şi plantoanelor, într-un cuvânt, să facă toate treburile murdare (el era cel care le aducea mâncarea celor doi generali). Aşa că eram siliţi să ne supunem dictatorilor noştri. Dar unde era şi ce păzea marea inteligenţie rusă?

Doctorul Pravdin (e numele lui real!), neuropatolog, medicul sectorului de lucru, avea şaptezeci de ani. Asta înseamnă că revoluţia îl surprinsese în al cincilea deceniu al existenţei sale, clădite în cei mai buni ani ai gândirii ruse, în spiritul delicateţii, al onestităţii şi al iubirii faţă de popor. Un enorm cap venerabil, încununat de o claie rebelă de păr argintiu, la care maşina de tuns a lagărului nu îndrăznise să atenteze (privilegiu acordat de şeful secţiei sanitare). Portretul lui era demn de coperta celei mai bune reviste de medicină din lume. Nici unei ţări nu i-ar fi stat rău să aibă un asemenea ministru al sănătăţii! Nasul mare, conştient de valoarea lui, inspira deplină încredere în

diagnosticul stăpânului. Toate gesturile lui respirau demnitate şi echilibru. Doctorul era atât de masiv, încât patul lui de metal pentru o singură persoană nu-l încăpea, lăsându-l să atârne pe dinafară.

Nu ştiu câte parale făcea ca neuropatolog. E perfect posibil să fi fost şi unul bun, dar numai într-o epocă degenerată şi curtenitoare, şinicidecum într-un spital de stat, ci la el acasă, dincolo de uşa de stejar prevăzută cu o tăbliţă de alamă, în ticăitul melodios al pendulei, negrăbit de nimeni şi nesupus nimănui, în afară de propria lui conştiinţă. Dar, după stingerea acelor timpuri, ceva îl speriase de moarte şi se vede că pentru totdeauna. Nu ştiu dacă mai fusese închis, dacă fusese târât în faţa unui pluton de execuţie pe timpul războiului civil (n-ar fi fost de mirare), dar şi fără să îndrepte ţeava unui revolver asupra lui îl înfricoşaseră temeinic. Pentru asta e suficient să lucrezi într-un dispensar unde eşti obligat să tratezi zece bolnavi pe oră, având timp doar să tragi câte o lovitură de ciocan într-un genunchi; să fi fost membru în VTEK (comisia de experţi în medicina muncii), în comisia pentru staţiunile de odihnă, în comisia medicală a comisariatului militar şi pretutindeni să semnezi, să semnezi, să semnezi hârtii, ştiind că pentru fiecare semnătură poţi plăti cu capul, că mulţi medici fuseseră deja arestaţi, alţii ameninţaţi cu închisoarea, iar tu eşti silit să semnezi la nesfârşit bule-tine, concluzii, expertize, certificate, fişe medicale şi că fiecare semnătură e rezultatul unei zguduiri hamletiene: îl scuteşti de muncă sau nu? E apt sau inapt? E bolnav sau sănătos? Bolnavii imploră dintr-o parte, stăpânirea presează din cealaltă, iar doctorul, verde de spaimă, se simte pierdut, tremură frământat de dubii şi remuşcări.

Dar toate acestea le va fi trăit pe când era liber; dulci fleacuri! Arestat ca duşman al poporului, terorizat de anchetator până a ajunge în pragul infarctului (îmi

imaginez câţi oameni – un întreg institut de medicină – putea trage după el sub imperiul acelei spaime) ce era el acum? Simpla vizită de rutină a şefului infirmeriei OLP, un civil beţiv şi decrepit, fără nicio pregătire medicală, îl aducea pe Pravdin într-o asemenea stare de confuzie mentală şi îi crea asemenea emoţii, încât nici măcar nu mai putea citi pe fişele de spital un text scris ruseşte. Dubiile lui se înzeciseră, în lagăr era mai descumpănit ca oricând, arătându-se incapabil să decidă dacă la o temperatură de 37 cu 7 era cazul să dea sau era mai bine să nu dea dispensă pentru o zi de muncă. Dar dacă va fi luat la rost? Şi venea să ţină consiliu la noi în cameră. Putea trăi liniştit, în stare de echilibru, cel mult 24 de ore. Acele 24 de ore ce urmau după o laudă scăpată în treacăt de şeful lagărului sau chiar de un simplu gardi-an. După un asemenea eveniment, vreme de 24 de ore se simţea oarecum în siguranţă, dar a doua zi dimineaţa inexorabila anxietate i se strecura din nou în suflet. La un moment dat, a trebuit expediată din lagăr o etapă urgentă. Graba era atât de mare, încât n-a mai fost timp să se pună băile în funcţiune (bine măcar că nu i-au vârât pe bieţii oameni sub duşurile cu apă rece ca gheaţa). Gardianul-şef s-a înfiinţat la Prav din şi i-a transmis ordinul de a certifica în scris că deţinuţii parcurseseră procedura sanitară reglementară. Ca întotdeauna, Pravdin s-a supus autorităţilor, dar cu ce urmări!… Ajuns la noi în cameră, a căzut pe pat ca secerat, apăsându-şi mâinile pe piept în dreptul inimii şi gemând, surd la toate încercările noastre de a-l linişti. În cele din urmă noi am adormit pe rând, dar el a rămas treaz, fumând ţigară de la ţigară şi alergând din cinci în cinci minute la toaletă, până când, în sfârşit, după miezul nopţii, şi-a pus pufoaica pe umeri şi, cu chipul descompus, a dat fuga la gardianul de serviciu Korotâşka – un pitecantrop analfabet dar cu stea pe chipiu! – să-i ceară sfatul: Ce-l aşteaptă acum? Va încasa, oare, pentru această crimă, un

al doilea termen sub 58? Ori se vor mulţumi să-l transfere din lagărul acela moscovit într-unul îndepărtat? (Ai lui locuiau la Moscova şi-i aduceau pachete consistente, motiv pentru care doctorul ţinea foarte mult să rămână în micul nostru lagăr.)

Terorizat şi strivit moralmente, Pravdin îşi pierduse orice urmă de energie, chiar şi în materie de profilaxie sanitară. Nu mai îndrăznea să ia la întrebări nici măcar personalul de la bucătărie, plantoanele sau infirmierele din subordinea lui. La cantină era mizerie, la bucătărie vasele se spălau de mântuială, la infirmerie cearşafurile se scuturau din an în paşte – el vedea toate acestea, dar era incapabil să impună o minimă curăţenie. Singura lui idee fixă, împărtăşită de toată conducerea lagărului (distracţie cultivată, de altfel, în multe lagăre), era frecarea zilnică a podelelor în camerele de locuit. Această operaţie se execută fără crâcnire. Aerul şi aşternuturile rămâneau veşnic umede din pricina podelelor. Pravdin nu se bucura de respect nici măcar în ochii celui din urmă mierlitor din lagăr. De când era zek, numai cine nu voia nu-l jefuise şi nu îl exerocase. Odaia noastră se încuia peste noapte şi asta era singura explicaţie a faptului că lucrurile îi rămăseseră intacte, împrăştiate în jurul patului, că mâini intrepide nu goliseră cea mai dezordonată noptieră de pe teritoriul lagărului, din care totul atârna şi cădea.

Pravdin fusese închis pentru 8 ani în temeiul articolului 58, aliniatele 10 şi 11, ca politic, agitator şi cap de organizaţie politică, dar ceea ce am descoperit eu în acel cap era o puerilitate de copilărierat. Nici după trei ani de puşcărie nu ajunsese la maturitatea ideilor pe care, în timpul an-chetei, recunoscuse că le profesa. Era convins că toţi fuseserăm priponiţi temporar, în glumă, că se pregătea o mare şi generoasă amnistie, că totul se voia doar o învăţătură de minte, ca să ştim preţui cum se cuvine libertatea şi să rămânem veşnic recunoscători Organelor

pentru lecţia ce ni se administrase. Credea în viitorul prosper al colhozurilor, era convins că Planul Marshall avea un substrat infam, urmărind înfeudarea Europei, că aliaţii nu fac decât să ţească intrigi vizând declanşarea celui de al treilea război mondial.

Într-o zi – parcă – l văd! – s-a întors în cameră cu chipul luminat, radiind un fel de fericire calmă şi blajină, cum se întorc credincioşii de la o minunată slujbă nocturnă. Pe faţa lui lătăreaţă, de om bun la suflet şi fără ascunzişuri, ochii mari, cu cearcăne atârnânde, străluceau de o blândeţe nepământeană. Ce credeţi: tocmai avusese loc o şedinţă cu oploşiţii din zonă, la care şeful lagpunktului, după ce la început urlase şi bătuse cu pumnul în masă, se liniştise deodată şi declarase că are încredere în ei, ajutoarele lui credincioase. Şi Pravdin, înduioşat, ne-a împărtăşit impresia că: „un veritabil entuziasm pentru muncă a explodat după aceste cuvinte!” (Să-i dăm generalului ce-i al generalului: a strâmbat din buze cu dispreţ).

Doctorul îşi merita numele! (9) Era un prieten al adevărului, da, iubea adevărul, dar era incapabil să-l înfrunte cu demnitate!

În mica noastră machetă socială, Pravdin întruchipa ridicolul. Dar trecând de la machetă la scara reală, îngheţi de groază. Ce proporţie din Rusia noastră spirituală a ajuns de această factură? Şi asta numai din frică…

Doctorul provenea dintr-un mediu cultivat, se consacrase unei munci intelectuale, trăise înconjurat de oameni cu minţi evoluate, dar era el oare cu adevărat un intelectual, adică un individ cu intelect personal?

Cu trecerea anilor, am ajuns să reflectez mai temeinic la acest cuvânt – intelighenţia (10). Tuturor ne place foarte mult să fim incluşi în această categorie, dar nu toţi îi aparţinem. Iar în Uniunea Sovietică, sensul termenului s-a degradat iremediabil. Sunt consideraţi ca

făcând parte din inteligheţia toţi cei ce nu muncesc (şi au oroare să muncească) cu braţele. Au fost turnaţi în această categorie, de-a valma, toţi birocraţii din aparatul de partid şi de stat, din armată şi sindicate. Toţi contabilii şi socotitorii, aceşti sclavi mecanici ai Debitului şi Creditului, toţi conţopiştii din birouri. Şi, cu atât mai mult, toţi învăţătorii şi profesorii (inclusiv cei care nu sunt decât nişte manuale vorbitoare, neavând nici cunoştinţe solide, nicio viziune personală asupra procesului educativ). Toţi medicii (inclusiv cei capabili doar să-şi plimbe stiloul pe o fişă de la căpătâiul bolnavului). Şi, deja fără urmă de ezitare, toţi cei ce gravitează în jurul redacţiilor, editurilor, studiourilor cinematografice, filarmonicilor, ca să nu mai vorbim de caracuda care publică, toarnă filme ori scârţâie cu arcuşul.

În realitate, niciunul din aceste criterii nu legitimează clasarea unui individ ca făcând parte din inteligheţia. Dacă nu vrem să desfiinţăm această noţiune, e bine să n-o demonetizăm. Un intelectual nu se defineşte prin filiaţia profesională şi ocupaţie. O bună educaţie şi o familie bună nu produc nici ele, obligatoriu, un intelectual. Intelectualul este un individ ale cărui interese şi a cărui voinţă se concentrează în spaţiul spiritual al existenţei, asta de o manieră stabilă, lipsită de intermitenţe, nedeterminată de circumstanţe exterioare şi adeseori dăinuind în pofida lor. Intelectual e acel om, a cărui gândire refuză orice mimetism.

În camera noastră, camera monştrilor, crema inteligheţiei erau consideraţi a fi Beleaev şi Zinoviev; cât despre şeful de echipă Oracevski şi ţărănoiul Prohorov, obscur amploiat la magazia de scule, ei ofensau simţurile acestor înalte personaje: câtă vreme am fost prim-ministru, generalul şi emvedistul încercaseră în repetate rânduri să mă capaciteze să aranjez expulzarea din cameră a ambilor mujici: făpturi murdare, care se trânteau pe pat cu cizmele

în picioare, adică totalmente „non-intelectuali” (generalilor le venise ideea strălucită de a se debarasa de cei care-i hrăneau!) Numai că mie îmi plăceau amândoi – în adâncul sufletului, şi eu sunt un mujic – şi în odaie se instaurase un anumit echilibru. (În scurtă vreme cu siguranţă mi-ar fi venit rândul, generalii ar fi aranjat ei cumva să fiu, la rândul meu, expulzat.) Înfăţişarea lui Oracevski era, într-adevăr, cam din topor, n-avea nimic „intelectual”, în materie de muzică, nu consuma decât cântece ucrainene, nu auzise în viaţa lui nici de pictura italiană veche, nici de pictura franceză modernă. Dacă-i plăceau sau nu cărţile nu se poate şti, pentru că în lagărul nostru ele erau inexistente. În controversele abstracte ce se iscau în cameră nu intervenea niciodată. Cele mai pasionate monologuri ale lui Beleaev despre Sudanul anglo-egiptean ori ale lui Zinoviev despre apartamentul lui îl lăsau rece. îşi petrecea timpul liber reflectând tenace, într-o tăcere sumbră, cu călcâiele cizmelor pe speteaza patului şi cu tălpile aţintite spre cei doi generali (nicidecum pentru a-i sfida: pur şi simplu, în aşteptarea apelului, ori în pauza de prânz, ori seara, când cine ştie ce trebuinţă l-ar fi putut determina să mai iasă din cameră, putea omul renunţa la plăcerea de a se întinde puţin? Or, scoaterea cizmelor cere timp şi migală: amândouă sunt trase fest peste cele două obiele.) Oracevski rămânea impasibil şi la toate accesele de autoflagelare ale doctorului. Dar, după ce tăcea ca mormântul un ceas sau două, îl auzeai declarând pe un ton tragic, fără nicio legătură cu ceea ce se petrecea în cameră, ceva de genul: „Aşa e! mai degrabă va trece cămila prin urechile acului, decât un Cincizeci şi Opt pragul libertăţii”. Dimpotrivă, în discuţiile de ordin practic, despre însuşirile unor obiecte de uz curent ori despre conduita corectă în viaţa de zi cu zi, se angaja cu toată căpoşenia lui de hohol, demonstrând cu vehemenţă, bunăoară, că pâslarii se strică dacă sunt uscaţi pe sobă, şi

că e mai util şi mai comod să-i porţi toată iarna fără să-i pui la uscat. Aşa că, într-adevăr, ce fel de „intelectual” era Ora-cevski?!

Însă, dintre noi toţi, el era singurul devotat cu trup şi suflet şantierului, singurul capabil să vorbească despre munca lui cu sincer interes, chiar în afara orelor de program. Când a auzit că zekii se învredniciseră să prăpădească paravanele de lemn instalate în camere, punându-le pur şi simplu pe foc, l-am văzut prinzându-şi capul lui butucănos între palmele lui butucănoase şi clătinându-se ca de o mare durere. Nu putea înţelege acest vandalism al băştinaşilor! Poate pentru că se afla în lagăr abia de un an. Pică te miri cine şi povesteşte că un panou de beton a fost scăpat de la etajul opt întrebări exclamative: „A fost omorât cineva?” Dar Oracevski: „N-ai văzut cum a căzut, ce direcţie aveau fisurile?” (Panourile erau turnate după desenele lui, şi omul voia să ştie dacă plasase corect armătura.) În decembrie, pe ger, brigadierii şi şefii de echipă se refugiaseră în birou, să se încălzească, şi-şi împărtăşeau felurite bârfe din lagăr. Intră Oracevski, îşi scoate mănuşa lui cu un singur deget şi, solemn, extrage grijuliu de acolo un fluture de toată frumuseţea, portocaliu cu negru, îngheţat dar încă în viaţă: „Uite-l viu la 19 grade sub zero! L-am găsit aşezat pe o bârnă de susţinere”.

Toţi s-au strâns împrejurul fluturelui. Amuţiţi. Acei norocoşi dintre noi care vor supravieţui, nu vor fi, după ce-şi vor fi ispăşit condamnarea, mai vioi decât acest fluture.

Oracevski încasase doar cinci ani, pentru o „crimă facială” (exact ca în Orwell): pentru un zâmbet. Preda la o şcoală militară de geniu. În cancelarie, arătându-i unui coleg un articol din „Pravda”, zâmbise. Colegul fusese curând împuşcat, aşa că nimeni nu mai putuse afla de ce zâmbise Oracevski. Dar zâmbetul acela fusese văzut, şi simplul fapt de a zâmbi având în mână organul central al

partidului era un sacrilegiu! În plus, când i se propusese să ţină o conferinţă pe teme politice, Oracev-ski declarase că n-are încotro, ordinul e ordin, dar că o să pregătească textul acelei conferinţe jără niciun chef. Asta umpluse paharul!

Care din doi – Pravdin sau Oracevski – se apropie mai mult de imaginea unui „intelectual”?

Să nu-l ocolim nici pe Prohorov. Un ţăran îndesat, cu călcătura îndesată, cu privirea îndesată, scăpa un zâmbet numai după ce mai întâi stătea puţin pe gânduri. Pe Arhipelag, cei ca el sunt numiţi „lupi cenuşii”. Nu prea îl trăgea aţa să se lipsească pe sine de dragul altora ori să facă vreun bine cuiva. Dar un lucru mi-a plăcut la el de la bun început: le aducea generalilor, lui Zinoviev gamelele, iar lui Beleaev raţia de pâine, fără urmă de slugărnicie, fără zâmbete sau vorbe de circumstanţă, ci cu un fel de maiestate, cu un aer sever, de parcă ar fi vrut să spună că, mă rog, vă fac eu vouă un serviciu, dar nu cumva să mă luaţi drept un terchea-berchea. Ca să-şi hrănească trupul lui mare, de muncitor, avea nevoie de multă mâncare. Pentru fiertura şi terciul generalului, îşi îndura resemnat situaţia umilitoare; ştiind că era dispreţuit, nu răspundea răstit, dar nici nu alerga pe vârfuri (na ţârlah), şi mai avea aerul că ştie el câte parale facem fiecare, dar încă nu venise vremea să ne-o spună pe şleau. În ce mă priveşte, eu simţeam în Prohorov un om tăiat în stâncă:

Expresia este explicată detaliat în capitolul 19.

pe asemenea umeri multe se ţin în viaţa acestui popor. Nu se grăbeşte să-ţi zâmbească, te priveşte mai degrabă ursuz, dar nici pe bătătură nu te calcă.

Prohorov nu era un Cincizeci şi Opt, dar ştia ce e viaţa de-a fir-a-păr. Fusese, vreme de mai mulţi ani, preşedinte de soviet sătesc pe undeva pe lângă Naro-Fominsk, o funcţie în care trebuie să te ştii descurca, făcând dovadă de fermitate cu satul, dar şi ţinând-o pe-a ta

în relaţiile cu stăpânirea. Vorbea despre preşedinţia lui cam în următorii termeni:

— A fi patriot înseamnă a merge întotdeauna înaintea plutonului. E clar că tu eşti şi cel care încasează primul. Ţii o expunere la sovietul sătesc şi, cu toate că la ţară discuţiile se învârt mai mult în jurul unor lucruri materiale, se găseşte un bărbos care te întreabă: „Ce-i aia revoluţie permanentă?” Da’ dracu’ s-o pieptene; ştiu numai că, la oraş, damele îşi fac permanent, dar pas de nu-i răspunde, zice că te-ai cocoţat ca vaca-n copac. Păi, zic, asta e o revoluţie care se smuceşte, o coteşte şi-n labe nu-ţi nimereşte; du-te la oraş şi vezi ce cârlionţi poartă muierile, ca ber-becii. Când ai noştri s-au înhăitat cu MacDonaldul (11), am trântit un raport către stăpânire: „Măi tovarăşi, zic, jigodiei de pripas pune-i cizma pe grumaz”.

Cu anii, sesizase toată găunoşenia vieţii din ţară, ajungând să producă el însuşi butaforie. Chema un preşedinte de colhoz şi-i spunea: „Alegi o mulgătoare şi faci cum ştii ca să ia medalia de aur a expoziţiei agricole: să scoată vreo şaizeci de litri pe zi!” Şi tot colhozul, în păr, se punea pe pregătit recordul: vacilor acelei mulgătoare li se turnau în iesle nutreţuri cu proteine şi chiar zahăr. Aşa că tot satul ştia ce preţ putea să aibă ex-poziţia aceea. Dar dacă cei sus-puşi nu găsesc nimic mai bun de făcut, decât să-şi fure singuri căciula, înseamnă că asta şi vor.

Când frontul s-a apropiat de Naro-Fominsk, lui Prohorov i s-a ordonat să evacueze şeptelul. O măsură care, privită mai îndeaproape, nu era atât împotriva nemţilor, cât împotriva ţăranilor: ei rămâneau pe pământul gol-goluţ, fără animale de muncă şi fără tractoare. Ţăranii refuzau să-şi dea vitele, săreau la bătaie (gândindu-se, pesemne şi că, sub noua stăpânire, colhozurile aveau să fie desfiinţate, caz în care vitele le-ar fi rămas lor): mai că nu l-au omorât pe Prohorov.

Apoi, frontul s-a rostogolit până dincolo de satul lor,

unde s-a şi oprit pentru toată iarna următoare. Amărât, rămas fără turmă, Prohorov, fost artilerist în războiul din 1914, s-a lipit de o baterie sovietică, făcând pe servantul până a fost trimis la plimbare. În primăvara lui 1942, puterea sovietică s-a reinstalat în raionul lor. Prohorov a devenit din nou preşedinte de soviet sătesc. Avea acum puterea să se răfuiască cu toţi duş-manii, devenind şi mai câinos ca înainte. Şi ar fi dus-o bine până în ziua de azi. Dar – straniu – n-a vrut. Nu l-a lăsat inima.

Satul era complet ruinat, şi preşedintele a fost pus să împartă tichete pentru pâine. Atât cât să-i poată ţine în viaţă pe sinistraţi şi pe cei mai flămânzi din sat. Dar lui Prohorov i-a fost milă de oameni, a dat tichete peste numărul stabilit şi s-a trezit înhăţat pe baza legii „şapte pe opt", pentru zece ani. MacDonaldul i s-a iertat, ca unui mujic fără şcoală, compasiunea pentru oameni – nu.

În cameră, lui Prohorov îi plăcea, întocmai ca lui Oracevski, să stea ceasuri de-a rândul lungit pe pat, cu cizmele pe speteaza patului şi cu ochii în tavanul scorojit. Vorbea numai când generalii lipseau. Unele din reflecţiile şi expresiile lui îmi plăceau nespus:

— Ce e mai greu: să tragi o linie dreaptă, sau una curbă? Pentru o linie dreaptă îţi trebuie rechizite; pe cea îmbârligată o trage şi un beţiv cu piciorul. Aşa e şi linia vieţii.

— Banii sunt, mai nou, cu două etaje. (Uite ce înseamnă o minte ascuţită! Prohorov se referea la faptul că statul ia produsele agricole din colhoz la un tarif şi le revinde oamenilor la cu totul altul. Dar el vedea şi mai departe: „etajarea" asta a banilor se face simţită mai peste tot, ne mănâncă viaţa: statul ne dă bani la baremul etajului unu, dar de plătit noi trebuie să plătim pretutindeni la tariful etajului doi, de unde rezultă că, într-un fel sau altul, trebuie să faci rost de bani la nivelul etajului doi, altfel te duci repede de-a dura.)

— Omul nu e diavol, dar nici să trăieşti nu te lasă – iată încă unul din proverbele lui Prohorov.

Şi câte altele la fel, rău ce-mi pare că nu le-am notat.

Am numit această odaie camera monştrilor, cu toate că nici pe Proho-rov, nici pe Oracevski nu-i pot socoti monştri, însă, în grupul nostru de şase oameni, majoritatea o alcătuiau monştrii, căci eu însumi ce eram, dacă nu un monstru? În capul meu continuau să plutească, deşi ciuruite de-acum şi deşirate, frânturi de credinţe confuze, speranţe iluzorii, certitudini imaginare. Şi tocând zi după zi al doilea an de condamnare, încă tot nu pricepeam ce voia să-mi arate degetul Destinului mie, celui azvârlit pe Arhipelag. Continuam să mă abandonez acelei prime idei, super-ficiale şi pervertitoare, pe care mi-o inculcase ataşatul special de la Presnea: „Numai să nu ajungi la comune. Numai să supravieţuieşti!” Evoluţia interioară ce avea să mă conducă la muncile comune era lentă şi anevoioasă.

Într-o noapte, la postul de gardă al lagărului a oprit o maşină, un gardi-an a intrat în camera noastră, l-a scuturat de umăr pe generalul Belea-ev şi i-a ordonat să se pregătească de plecare „cu lucrurile”. Generalul, încă buimac de somn, a fost dus de lângă noi. A mai reuşit, de la Butârki, să ne trimită un bileţel: „Nu vă pierdeţi curajul! (Din pricina plecării lui, pesemne.) Dacă rămân în viaţă, am să vă scriu”. (Nu ne-a mai scris, dar pe căi ocolite am aflat noi câte ceva. Se pare că, în acest lagăr moscovit, generalul era considerat un pericol. A nimerit la Potma. Acolo, adio termosuri cu supă de acasă, şi cred că a renunţat să mai taie pâinea din şase părţi. Iar peste încă o jumătate de an s-au auzit zvonuri cum că decăzuse rău acolo: căra fiertură pentru alţii, ca să poată ajunge la câteva linguri în plus. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu: cum se spune în lagăr – aşa am cumpărat-o, aşa o vând.)

Aşa că, bătând fierul cât era cald, încă de a doua zi

dimineaţa m-am aranjat ajutor de normator în locul generalului, fără a fi apucat să de-prind meseria de zugrav. Dar nici normare n-am învăţat, mulţumindu-mă să înmulţesc şi să împart pe săturate. Această nouă muncă îmi dădea şi ocazia să bat şantierul în lung şi-n lat, şi timp să mai poposesc pe planşeul de la etajul şapte, altfel spus, aproape pe acoperiş, de unde în faţa ochilor mei de prizonier se desfăşura, imensă, Moscova.

Într-o parte se zăreau colinele Vorobiovî (12), încă golaşe. Viitorul prospect Lenin abia se contura, nu exista încă. Se vedea, neatinsă, şi vila Kanatcikov (13). În cealaltă parte – cupolele de la Novodevicie (14) şi Academia Frunze (15), iar departe, în faţă, dincolo de străzile forfotitoare, împresurat de o ceaţă liliachie, Kremlinul, unde aştepta, gata pregătită, rămânând numai să fie semnată, amnistia pentru noi, deţinuţii.

Nouă, celor sortiţi pieirii, această lume ni se înfăţişa ispititoare, o lume a bogăţiei şi gloriei, pe care picioarele noastre aproape că puteau călca, dar care ne rămânea etern inaccesibilă.

Şi totuşi, oricât de mult jinduiam în sufletul meu de zek necopt să mă văd în „libertate”, oraşul acesta nu trezea în sufletul meu invidie şi nici dorinţa de a descinde în zbor pe străzile lui. Întreg răul care ne încătuşa era încolăcit aici. O urbe trufaşă, care niciodată ca după acest război nu îndreptăţise zicala:

Moscova nu crede în lacrimi!

Astăzi, din vreme în vreme, profit de posibilitatea, atât de rară pentru un fost zek, de a vizita lagărul meu! De fiecare dată retrăiesc aceleaşi emoţii. Pentru a judeca viaţa cu dreaptă măsură, nimic nu poate fi mai folositor decât să replonjezi într-un trecut fără ieşire, să te simţi din nou cel de atunci. Pe locul unde erau cantina, scena şi KVC-ul, se află acum magazinul „Spartak”. Uite aici, lângă staţia de troleibuz-care a rămas tot acolo – era postul de gardă

exterior. La etajul doi, se zăreşte fereastra camerei monştrilor. Iată şi locul de încolonare pentru apel. Aici se deplasa pe şine macaraua-turn a frumoasei Napolnaia. Pe aici M. se strecura, noaptea, la Berschader. Prin curtea asfaltată, oamenii se plimbă, sporovăind despre una-alta: ei nu ştiu că, de fapt, calcă pe cadavrele noastre. Nu-şi pot imagina că această curte nu prea mare a putut fi nu o parte integrantă a Moscovei, aflată la douăzeci de minute de mers cu troleibuzul de centru, ci o insuliţă a sălbaticului Arhipelag, mult mai strâns legată de Norilsk şi Kolîma, decât de Moscova. Nici eu nu mai pot urca pe acoperişul blocului, pe unde cândva umblam cu deplină îndrituire, nu mai pot pătrunde în apartamentele unde chiar eu am şpăcluit uşile şi am montat parchetul. Umblu încoace şi încolo prin zonă, cu mâinile la spate, exact ca pe atunci, imaginându-mi că n-am dreptul să ies – de aici până aici şi atât – şi că nu ştiu în ce fundătură voi fi expediat chiar mâine. Şi aceiaşi arbori din parcul Neskucinîi, pe care acum nicio zonă nu-i mai desparte de mine, depun mărturie că îşi amintesc totul, că îşi amintesc şi de mine, că aşa a fost.

Refac drumul înainte şi îndărăt, din impas în impas, eternul du-te-vino al deţinutului, reîntorcându-mă invariabil de unde am plecat, şi, treptat, toate greutăţile vieţii de azi încep să se topească, de parcă ar fi de ceară.

Nu mă pot abţine şi mă dedau la un act huliganic: urc scara şi, pe pervazul alb al ferestrei, la doi paşi de fostul birou al şefului de lagăr, scriu cu negru: „Sectorul de lagăr 121”.

Cine va trece pe aici va citi şi poate va cădea pe gânduri.

* * *

Eram noi oploşiţi, e adevărat, dar oploşiţi din producţie, şi sanctuarul locului nu era camera noastră, ci una asemănătoare situată cu un etaj mai sus, unde locuiau

oploşiţii din zonă şi de unde un triumvirat alcătuit din contabilul Solomonov, magazionerul Berschader şi dispecerul Bur-stein dirija întregul lagăr. Acolo s-a şi decis destituirea lui Pavlov din postul de şef de producţie şi înlocuirea lui cu Kukos. Şi iată că, într-o bună zi, acest nou prim-ministru şi-a făcut apariţia în camera noastră (între timp, Pravdin, în pofida zelului de care dădea dovadă, fusese gre-blat într-o etapă.) Nici eu n-am mai fost tolerat multă vreme: am fost scos din biroul normatorilor şi din cameră (în lagăr, când decazi din poziţia ta socială pe o vagonka, nu cazi, ci, dimpotrivă, – te înalţi), dar, cât am mai rămas, am avut timp să-l observ pe Kukos, care completează în chip fericit micul nostru sociomodel cu o varietate importantă de „intelectual" postrevoluţionar.

Alexandr Fiodorovici Kukos, un afacerist de vreo treizeci şi cinci de ani, întreprinzător, circumspect şi autoritar (ceea ce se cheamă un „strălucit organizator"), inginer constructor de meserie (meserie de care nu prea făcea caz, mulţumindu-se să mânuiască asiduu rigla de calcul), încasa-se zece ani pe baza legii din 7 august, ani din care făcuse deja vreo trei, adaptându-se perfect la viaţa de lagăr şi simţindu-se aici la fel de dezinvolt ca în libertate. Muncile comune nu păreau defel să constituie o ameninţare pentru el. Cu atât mai puţin era înclinat să deplângă masa de indivizi fără har, hărăzită tocmai acestor munci. Făcea parte dintre acei deţinuţi, ale căror acte sunt mai primejdioase pentru zeki decât osârdia celor mai aprigi stăpâni ai Arhipelagului: unul ca ăsta, o dată ce te-a înşfăcat de grumaz, nu te mai lasă din strânsoare, nu-l apucă lenea. Se zbătea să obţină reducerea raţiei (înăsprirea sistemului marmitelor), suspendarea vizitelor, etaparea oricărui recalcitrant, numai pentru a stoarce cât mai mult din deţinuţi. Atât Direcţia lagărului, cât şi conducerea producţiei erau entuziasmate de prestaţia lui.

Dar lucrul interesant este că toate aceste apucături îi

erau vădit familiare încă de dinainte de a fi ajuns în lagăr. Tocmai în libertate învăţase el să conducă în acest fel, şi iată că metoda lui managerială se dovedea cum nu se poate mai potrivită pentru lagăr.

Actul cunoaşterii e mult înlesnit de analogie. Foarte curând mi-am dat seama că acest Kukos îmi amintea de cineva. Dar de cine? Ah, da! De Leonid Z-v, colegul meu de celulă de la Lubianka. Şi, lucru esenţial, nu prin înfăţişare, nu, Z-v avea un aer de mistreţ, pe câtă vreme Kukos era bine făcut, înalt, cu alură de gentleman. Dar, o dată puşi în balanţă, ei lăsau să se întrevadă, îndărătul lor, un întreg curent – acel prim val al noii inginerimi, care aştepta cu nerăbdare să-i disloce pe vechii speţia (16), iar pe mulţi dintre ei chiar să-i anihileze. Ceea ce s-a şi întâmplat, odată cu apariţia primelor serii de absolvenţi ai VTUZ-urilor sovietice! Ca ingineri, ei nu ajungeau nici la călcâiul celor din vechea generaţie – nici prin amploarea orizontului tehnic, nici prin flerul lor artis-tic, nici prin devoţiunea faţă de meserie. (Chiar şi faţă de ursul de Oracevski, expulzat prompt din cameră, lustruitul Kukos părea un flecar oarecare.) Cu pretenţiile lor de cultură generală, erau de-a dreptul comici. (Kukos spunea: „Cartea mea preferată e Cele trei culori ale timpului de Stendhal” (17) (! confundând-o cu o carte despre Stendhal). Foarte nesigur pe el când se punea problema să calculeze integrala de zx, nu ezita să angajeze cu mine, aruncându-se cu capul înainte, controverse acerbe privind orice chestiune de matematici superioare.) Reţinuse între cinci şi zece fraze şcolăreşti în limba germană, pe care le exhiba cu sau fără rost. Habar n-avea de engleză, dar se încăpăţâna să discute despre ortoepia acestei limbi, deprinsă de el cândva într-o şuetă de restaurant. Mai avea şi un caiet cu aforisme, pe care le recitea şi le to-cea fără încetare, ca să poată străluci la ocazii.

În schimb, din partea unor oameni ca el, care nu

cunoscuseră nicicând trecutul capitalist, nefiind, aşadar, contaminaţi în niciun fel de racilele lui, se aştepta o puritate republicană, o principialitate de-a noastră, sovietică. Abia ieşiţi de pe băncile şcolii, mulţi dintre ei erau numiţi în posturi de răspundere, primeau lefuri foarte mari. Pe timp de război Patria îi scutea de front, necerându-le altceva decât să lucreze în specialitatea lor. De aceea erau patrioţi, cu toate că în partid intrau fără tragere de inimă. Având avantajul că nu cunoscuseră teroarea acuzaţiilor de clasă, nu se temeau să greşească în luarea unor decizii, pe care le apărau uneori până-n pânzele albe. Din acelaşi motiv, nu le era frică nici de masele muncitoare, dimpotrivă: se arătau faţă de ele foarte voluntari şi cruzi.

Cam asta era de capul lor. Nu, încă ceva: se străduiau în fel şi chip să îşi limiteze ziua de muncă la opt ore. După care începeau deliciile vieţii: actriţe, Metropol, Savoy (18). În această privinţă, istorisirile lui Kukos şi Z-v erau uimitor de asemănătoare. Iată-l pe Kukos povestind (nu fără înfloriturі, dar esenţialmente veridic, îl crezi imediat) despre o duminică obişnuită din vara anului 1943 – povesteşte şi radiază, retrăind întâmplările:

— Sâmbătă seara aterizăm la restaurantul „Praga”. Cina! Dumneata ştii ce înseamnă pentru o femeie cina! Unei femei i se absolut fâl-fî-le şi de micul dejun, şi de masa de prânz şi de munca de peste zi. Ce contează cu adevărat pentru o femeie? Rochia, pantofii şi cina! La „Praga” e camuflaj, dar se poate urca pe acoperiş. Balustrada. Văzduhul înmiresmat al verii. Arbatul (19) adormit în noapte. Alături – o femeie în rochie de mătase (un cuvântul pe care îl subliniază întotdeauna)! Am chefuit toată noaptea şi acum nu mai bem decât şampanie! De după turnul NKO se înalţă, agale, un soare zmeuriu. Raze, ferestre, acoperişuri! Achităm nota. Şoferul, convocat prin telefon, mă aşteaptă cu maşina la intrare. Prin geamurile

deschise ale automobilului năvăleşte aerul, împrospătându-ne. Iar la vilă – pădurea de pini! Ştii dumneata ce e aia – o pădure de pini dimineaţa? Câteva ore de somn cu obloanele trase. Pe la zece ne trezim – razele soarelui răzbat printre şipcile jaluzelelor, în odaie – dulcea dezordine a straielor feminine. Un mic dejun uşor (ştii dumneata ce va să zică uşor?), cu vin roşu, pe verandă. Apoi încep să apară amicii: cu toţii la râu, bronzează-te, înoată. Seara – în maşini şi acasă. Iar dacă duminica aceea e zi de lucru, după micul dejun, pe la unsprezece, te repezi să mai dirijezi puţin producţia.

Ei bine, e posibil să vină vreodată o zi, fie şi o singură zi, când ne-am putea înţelege unul pe altul?

E aşezat pe patul meu şi povesteşte, cu mâinile în necontenită mişcare, pentru a conferi mai multă precizie detaliilor captivante, legănându-şi capul sub puterea năvalnicei delectări a amintirilor. Prefir şi eu în memorie, una câte una, acele teribile duminici ale anului 1943.

4 iulie, în zori, în stânga noastră, pe Arcul de la Kursk, pământul a prins să se cutremure. Sub primele raze ale soarelui zmeuriu, citeam deja foi-le volante ce cădeau valuri-valuri din cer: „Predaţi-vă! Aţi cunoscut deja, nu o dată, forţa distructivă a ofensivelor germane!”

11 iulie, în zori, mii de şuierături sfâşiau văzduhul deasupra tranşeelor: începuse ofensiva noastră pe direcţia Orei.

— „Un mic dejun uşor”? Fireşte că ştiu ce va să zică: în semiîntunericul zorilor, în tranşee, o cutie americană de corned-beef pentru opt oameni şi apoi: „Ura! Pentru Patrie! Pentru Stalin!”

Capitolul 10

Secţiune 1.04 ÎN LOC DE POLITICI

DAR, în ACEASTĂ lume sinistră, unde fiecare roade pe cine poate, unde viaţa şi conştiinţa omului se cumpără pe o raţie de pâine cleioasă, ce reprezentau şi unde erau

politicii – onoarea şi lumina tuturor populaţiilor penitenciare de pe faţa lumii?

Am urmărit deja sistemul prin care „politicii” erau segregaţi, sufocaţi şi exterminaţi.

Bun, dar cine le-a luat locul?

Cine să le ia locul. De atunci, noi nu mai avem politici. Şi nici nu putem avea. Despre ce fel de „politici” poate fi vorba, de vreme ce s-ainsta urat justiţia universală? În închisorile ţariste, am profitat cândva de privilegiile politicilor, ceea ce ne-a făcut să înţelegem şi mai clar că trebuie terminat cu ei o dată pentru totdeauna. Pur şi simplu, politicii au fost aboliţi. Nu există şi nu vor mai exista!

Cât despre cei ce sunt băgaţi la zdup, ei bine, ăştia sunt kaeri, duşmani ai revoluţiei. Cu anii, cuvântul „revoluţie” s-a cam stafidit? Atunci să fie „duşmani ai poporului”: sună şi mai bine. (Dacă îi vom număra, după trecerea în revistă a Valurilor (1), pe toţi cei întemniţaţi pe baza acestui articol, adăugând şi numărul de trei ori mai mare al membrilor de familie – izgoniţi, suspectaţi, umiliţi şi persecutaţi – vom fi siliţi să constatăm cu surprindere că, pentru întâia oară în istorie, un popor a devenit propriul său duşman, alegându-se în schimb cu un prieten de nădejde: poliţia politică.)

Se cunoaşte anecdota de lagăr, potrivit căreia o femeie din popor, condamnată şi trimisă în lagăr, n-a putut pricepe multă vreme de ce procurorul şi judecătorul o făcuseră „miliţian călare” (de fapt, cuvântul folosit fusese „contrarevoluţionar”). (2) Cine a stat în lagăr şi s-a uitat bine în jur s-a putut încredinţa că povestea e cât se poate de veridică.

Un croitor, punând pentru o vreme acul deoparte, îl înfige, ca să nu se rătăcească, într-un ziar atârnat pe perete, nimerind chiar în ochiul lui Kaganovici. Un client îl vede: 58.10 ani (terorism).

O vânzătoare, primind marfa de la un furnizor, o înregistrează pe o pagină de ziar, neavând altă hârtie la îndemână. Cifra reprezentând numărul bucăţilor de săpun nimereşte pe fruntea tovarăşului Stalin: 58.10 ani.

Un tractorist de la MTS Znamensk îşi garniseşte unul dintre bocanci, mai scâlciat, ca să-i ţină de cald, cu un afişul electoral al unui candidat pentru Sovietul Suprem. Femeia de serviciu (care răspundea pentru acele afişe) observă că îi lipsea unul şi descoperă cine-l subtilizase. KRA, agitaţie contrarevoluţionară, 10 ani.

Responsabilul unui cămin cultural se duce, împreună cu paznicul, să cumpere un bust al tovarăşului Stalin. Îl cumpără. Bustul era voluminos şi greu. Trebuia pus pe o targă şi cărat în doi, dar responsabilul căminului socoate că o asemenea ipostază e sub demnitatea lui: „ÎI aduci tu cumva”. Şi o ia înainte. Multă vreme, bătrânul paznic nu ştie cum s-o scoată la capăt. Să ia bustul subsuoară – nu-l putea cuprinde. Să-l care în braţe – l-ar fi durut şira spinării, căci greutatea l-ar fi împins spre spate. În sfârşit, găseşte soluţia: îşi scoate cureaua, o petrece pe după gâtul lui Stalin şi străbate cu bustul în cârcă uliţele satului. Aici nimeni nu mai avea ce crâcni: cazul era clar. 58 – 8, terorism, 10 ani.

Un marinar îi vinde unui englez o brichetă „Katiuşa” (un fitil vârât într-un capăt de ţeava, plus mecanismul de aprindere), ca suvenir, pentru o liră sterlină. Subminarea prestigiului Patriei, 58, 10 ani.

Un ciurdar, scos din fire, îşi blestemă vaca neascultătoare, făcând-o „curvă de vită colhoznică”. 58. Condamnat.

Ellocika Svirskaia cântă la o serată de amatori un cuplet cu niscaiva aluzii-Asta e rebeliune în lege. 58, 10 ani.

Un dulgher surdo-mut reuşeşte şi el să se aleagă cu o condamnare pentru agitaţie contrarevoluţionară! Cum?

Tocmai podea sala unui club. Totul fusese scos în curte, niciun cui, niciun cârlig nicăieri. Pentru timpul cât avea de lucru, omul îşi aruncă haina şi chipiul pe bustul lui Lenin. Cineva intră şi îl vede. 58, 10 ani.

Înainte de război, Volgolag-ul mişuna de asemenea moşnegi analfabeţi de prin Tuia, Kaluga şi Smolensk. Toţi avuseseră parte de articolul 58 – 10, agitaţie antisovietică. Când trebuiau să se iscălească, puneau o cruce. (Relatarea lui Loşcinin.)

Eu însumi, asta după război, am stat la un moment dat în acelaşi lagăr cu un anume Maximov, originar din Vetluga. Omul servise, de la începutul războiului, într-o unitate de artilerie antiaeriană. Într-o iarnă, politrucul îi adună ca să discute în comun articolul de fond din „Pravda" (16 ianuarie 1942: „Să-i tragem neamţului, în iarna asta, o asemenea chelfăneală, încât la primăvară să nu se mai poată ridica din ţarină!"). E invitat să ia cuvântul şi Maximov, care spune: „Aşa e! Trebuie altoiţi, porcii ăştia de câine, cât mai bate viscolul şi ei n-au pâslari, chiar dacă şi noi mai umblăm câteodată în bocanci. La primăvară o să fie mai greu, cu tehnica pe care o au în dotare..." Intervenţie aplaudată de politruc, ai fi zis că totul era în regulă. Dar iată că Maximov e convocat la SMERŞ, unde i se administrează 8 ani pentru „proslăvirea tehnicii germane", 58. (Maximov făcuse, în sat, un singur an de şcoală. Fiul lui, comsomolist, militar în termen, a venit să-l viziteze în lagăr: „Mama să nu afle că eşti arestat, i-a spus, scrie-i şi tu că eşti tot în armată, că încă nu te lasă să pleci". Nevasta îi răspunde la o cutie poştală: „Tot contingentul tău a fost demobilizat; ţie de ce nu-ţi dau drumul acasă?". Soldatul din escortă se uită la Maximov: nebărbierit cu săptămânile, ca vai de lume, ba pe deasupra şi pe jumătate surd „Scrie-i, zice, că te-au făcut gradat şi de aia te ţin". Pe şantier, careva se supără pe Maximov – surd cum era, omul nostru nu prea înţelegea ce-i spui – şi-l

repede: „Uite pe cine au stricat bunătate de 58!”

Într-un club de colhoz, puştii ajung de la hârjoană la bătaie şi unul dintre ei agaţă cu spatele de pe perete nu ştiu ce afiş, smulgându-l. Doi băieţi, cei mai mari, sunt condamnaţi pe baza lui 58. (Potrivit unui Decret din 1935, minorii sunt răspunzători juridic pentru toate infracţiunile, începând de la vârsta de 12 ani!) Şi părinţii lor au încasat-o, chipurile pentru că ei îi învăţaseră şi-i instigaseră.

Un şcolar ciuvaş de şaisprezece ani face o greşeală scriind – în limba rusă, care nu era limba lui maternă – o lozincă pentru gazeta de perete. 58, 5 ani.

Într-un sovhoz, la contabilitate, atârna citatul: „Viaţa a devenit mai bună, viaţa a devenit mai veselă (3). (Stalin)”. Careva adaugă cu creionul roşu un pentru. Adică viaţa a devenit mai veselă pentru Stalin. Nu s-a mai căutat vinovatul. Toată contabilitatea – la zdup.

Sub incidenţa lui 58 cade, bineînţeles, şi colecta făcută într-un atelier pentru ajutorarea soţiei unui muncitor arestat. (Cum au îndrăznit? La pârnaie!)

Hessel Bernstein şi soţia lui Bessceastaia s-au ales cu 58 pentru… o şedinţă de spiritism la domiciliu. Anchetatorul îl presa: recunoaşte, cine a mai participat la conspiraţie?! (în lagăr se răspândise zvonul că Hessel e închis pentru „ghicit” şi oploşiţii veneau la el cu pâine şi tutun: ghiceşte-mi şi mie!)

Absurditate? Tembelism? Nonsens? Niciun fel de nonsens: asta şi înseamnă „teroarea ca mijloc de convingere”. Există o zicală: puşcă ciorile şi caragaţele, că nu scapă nici raţele. Trage în tot ce mişcă: până la urmă nimereşti şi pe cine trebuie. Sensul primar al terorii de masă tocmai în asta şi rezidă: ne vor cădea în labe şi vor pieri şi cei atât de puternici şi de bine ascunşi, încât unul câte unul nu pot fi vânaţi.

Şi câte acuzaţii, care de care mai stupide, nu s-au inventat pentru a se motiva condamnarea unor persoane

arestate întâmplător ori aflate în vi-zorul aparatului represiv!

Grigori Efimovici Gheneralov (originar din regiunea Smolensk) e inculpat pentru „beţie din ură faţă de poporul sovietic” (în realitate, omul bea pentru că nu se înţelegea cu nevasta) – 8 ani.

Irina Tucinskaia (logodnica fiului lui Sofronitki) e arestată la ieşirea din biserică (se hotărâse arestarea întregii familii) şi inculpată pentru că, în strană, „se rugase pentru moartea lui Stalin” (cine ar fi putut auzi rugăciunea aceea?!): terorism, 25 de ani.

Alexandr Babici e inculpat pentru că „în 1916 a acţionat împotriva puterii sovietice (!!) în cadrul armatei turce” (în realitate, luptase ca voluntar rus pe frontul turc). Întrucât e acuzat şi că intenţionase să predea nemţilor, în 1941, spărgătorul de gheaţă „Sadko” (la bordul căruia fusese luat ca pasager) e condamnat la împuşcare. (Pedeapsa a fost comu-tată la un decar. Mort în lagăr.)

Serghei Stepanovici Fiodorov, inginer artilerist, e inculpat pentru „subminarea, cu intenţii de sabotaj, a proiectelor tinerilor ingineri”. Aceşti activişti ai Komsomolului neavând, pasămite, timp liber suficient ca să-şi finalizeze planşele. (Ceea ce n-a împiedicat transferarea inveteratului sabotor Fiodorov, ca expert, de la închisoarea Kresti la o uzină militară.)

Ignatovski, membru corespondent al Academiei de Ştiinţe, e arestat la Leningrad în 1941 şi acuzat că, pe când lucra la uzinele Zeiss, în anul 1908 (!), fusese recrutat de serviciile de informaţii germane dându-i-se strania însărcinare ca, în proximul război (care interesa acea generaţie a agenţilor de informaţii), să nu facă spionaj, rezervându-se pentru următorul. De aceea el slujeşte cu credinţă tătucului ţar în primul război mondial, apoi puterii sovietice, pune la punct singura uzină de

mecanică optică din ţară (GOMZ), aranjează să fie ales membru al Academiei de Ştiinţe, şi abia acum, la începutul celui de al doilea război, e capturat, neutralizat şi împuşcat!

De fapt, ani de zile nici n-a fost nevoie de acuzaţii fanteziste. Exista un set standard, foarte simplu, de capete de acuzare, din care anchetatorul nu trebuia să se obosească decât să extragă unul sau două, aplicându-le ca pe nişte timbre pe un plic:

— Discreditarea Conducătorului;

— Atitudine negativă faţă de înfiinţarea colhozurilor;

— Atitudine negativă faţă de împrumuturile de stat (4) (ce om cu mintea întreagă le-ar fi putut agrea?!);

— Atitudine negativă faţă de Constituţia stalinistă;

— Atitudine negativă faţă de o măsură adoptată de partid (cea mai recentă);

— Simpatie faţă de Troţki;

— Simpatie faţă de Statele Unite;

— Etc., etc., etc.

Aplicarea acestor timbre cu diferite valori era o treabă monotonă, care nu cerea niciun fel de artă. Ca să nu piardă vremea, anchetatorul avea nevoie doar să i se furnizeze la momentul oportun câte o nouă victimă. Aceste victime erau selectate pe contingente de către ofiţerii operativi din raioanele administrative, din unităţile militare, din întreprinderile de transport şi instituţiile de învăţământ. Pentru ca nici ofiţerii operativi să nu aibă prea multă bătaie de cap, denunţurile erau cât se poate de bine venite.

În lupta pe care oamenii o duceau unii împotriva altora, denunţurile reprezentau o superarmă, un fel de raze ale morţii: ajungea să îndrepţi o rază invizibilă asupra duşmanului, şi acesta cădea secerat. Nu se înregistrau rateuri. N-am reţinut nume pentru a exemplifica asemenea cazuri, dar pot afirma că în închisoare am auzit sumedenie

de relatări ilustrând recurgerea la denunţuri până şi pentru tranşarea unor rivalităţi amoroase: bărbatul se descotorosea astfel de o soţie indezirabilă, soţia de o amantă, şi invers – amanta de soţie, ori ibovnica se răzbuna pe ibovnic pentru că acesta refuza să-şi abandoneze consoarta.

Dintre timbre, preferatul anchetatorilor era punctul zece, agitaţia contrarevoluţionară (rebotezată în antisovietică). Dacă nepoţii noştri vor citi cândva dosarele de anchetă şi judiciare din perioada stalinistă, vor fi uimiţi de infatigabila inventivitate a promotorilor propagandei antisovietice. Erau în stare să facă propagandă cu un ac şi cu un chipiu rupt, cu podele spălate (v. mai jos) ori rufe nespălate, cu un zâmbet ori cu ab-senţa acestuia, cu o privire prea expresivă ori prea impenetrabilă, cu gânduri mute în cutia craniană, cu însemnări în jurnalele intime, cu bileţele de amor, cu mâzgăleli pe pereţii closetelor. Propagandă pe şosele, pe un drum de ţară, la un incendiu, în piaţă, la bucătărie, la măsuţa de ceai din sufragerie ori în pat, la ureche. Numai invincibila structură a socialismului a putut ţine piept presiunii unei asemenea propagande!

Pe Arhipelag, deţinuţilor le place să spună, în glumă, că nu toate artico-lele codului penal sunt accesibile. Cutare ar fi vrut el să încalce legea privind proprietatea socialistă, dar n-a fost lăsat să se apropie de zisa proprietate. Altul ar fi săvârşit fără să clipească o delapidare, dar n-a reuşit să se angajeze casier. Ca să comiţi un omor, ai nevoie măcar de un cuţit, ca să deţii ilegal o armă, trebuie întâi s-o procuri, ca să faci sacrificări ilegale de animale, trebuie mai întâi să le ai. Nici articolul 58 nu e chiar atât de accesibil: cum să-ţi trădezi patria potrivit alineatului l-b, dacă nu eşti în armată? Cum să te înhăitezi cu burghezia mondială, în termenii alineatului 4, dacă locuieşti la Hantî-Maniisk? Cum să subminezi industria şi transporturile de

stat (alineatul 7), dacă lucrezi ca frizer? Dacă n-ai măcar o amărâtă de auto-clavă medicală care să facă explozie (cazul inginerului chimist Ciudakov, 1948, „diversiune")?

Dar alineatul 10 al articolului 58 e la îndemâna tuturor. El e accesibil bătrânelor gârbove şi şcolarilor de doisprezece ani, oamenilor căsătoriţi şi celibatarilor, femeilor însărcinate şi fecioarelor, sportivilor şi ologilor, beţivilor şi abstinenţilor, văzătorilor şi nevăzătorilor, proprietarilor de automobile şi cerşetorilor. Cu alineatul 10 te poţi procopsi iarna la fel de bine ca vara, într-o zi de lucru ca şi duminica, la revărsatul zorilor şi seara târziu, la serviciu şi acasă, într-o staţie de metrou, în casa scărilor, în adânc de codru, într-un antract sau în timpul unei eclipse de soare.

Singurul care se putea măsura prin accesibilitate cu articolul zece e alineatul 12, nedenunţarea, cu alte cuvinte „ai ştiut şi n-ai spus". Toţi cei enumeraţi mai sus se puteau căptuşi cu acest alineat în aceleaşi condiţii, cu înlesnirea că pentru a cădea sub incidenţa lui nu era nevoie nici măcar să deschizi gura ori să pui mâna pe stilou. Un alineat care te pălea în plină inacţiune! Iar termenul de condamnare era acelaşi: 10 ani plus 5 de „botniţă" (5).

Desigur, după război, alineatul l al articolului 58, „trădare de patrie", nu mai putea nici el trece drept greu accesibil. Aveau dreptul la el nu numai toţi foştii prizonieri de război, nu numai cei ce nimeriseră sub ocupaţie, ci chiar şi persoanele care întârziaseră să se evacueze din regiunile ameninţate, manifestându-şi astfel intenţia de a-şi trăda patria. (Profesorul de matematică Juravski a solicitat, pentru a părăsi Lenin-gradul, trei locuri în avion: pentru soţie, pentru cumnata lui bolnavă şi pentru sine însuşi. l s-au oferit două (fără cumnată). Omul şi-a expediat din oraş soţia şi cumnata, el a rămas pe loc. Autorităţile n-au putut interpreta acest gest altfel decât în sensul că profesorul îi aştepta pe nemţi. 58 – 1 l –, cu aplicarea

articolului 19, 10 ani.)

Prin comparaţie cu croitorul, paznicul de club, marinarul sau vetlujeanul – amărâţii citaţi adineauri, cei ce urmează vor lăsa impresia că şi-au meritat din plin condamnările:

— Estonianul Enseld, sosit la Leningrad din Estonia încă independentă. l se confiscă o scrisoare, redactată în limba rusă. De la cine? Pentru cine? „Sunt un om cinstit – nu vă pot spune”. (Era scrisoarea lui V. Cernov (6) adresată unor rude.) Aha, nemernicule, eşti om cinstit, vasă-zică? Ia poftim pe Solovki!... Dar el măcar avea asupră-i scrisoarea aceea, nu-i aşa?

— Gricevski. Tată a doi ofiţeri combatanţi, ajunge în timpul războiului, în cadrul mobilizării pentru muncă, la o exploataţie de turbă, unde înjură zămârca (dar de înjurat a înjurat-o, măcar a deschis gura!). 58 – 10, 10 ani binemeritaţi. (A murit scotocind după coji de cartofi în groapa cu lături a lagărului. În buzunarul lui soios a fost găsită fotografia unuia dintre băieţi, cu pieptul plin de decoraţii.)

— Nesterovski, profesor de engleză. Acasă la el, la o ceaşcă de ceai, le povesteşte soţiei şi celei mai bune prietene a acesteia (dar le-a povestit, e adevărat!) câtă sărăcie şi foamete era în regiunea Privoljie, din spatele frontului, de unde tocmai se întorsese. Prietena cea mai bună îi înfundă pe ambii soţi: lui alineatul 10, ei alineatul 12, amândurora câte 10 ani. (Dar apartamentul? Nu ştiu: poate prietenei?)

— Reabinin N.I. în 1941, în timpul retragerii trupelor noastre, declară franc şi cu glas tare că ar fi fost cazul să intonăm mai rar cântecul acela „nu ne-atingi – nu te atingem; ne atingi – te spulberăm”. Pentru un ticălos ca ăsta, şi glonţul e prea puţin; când colo i-au izbit numai 10 ani!

— Reunov şi Tretiuhin, comunişti, se agită ca înţepaţi

de o viespe: de ce nu se convoacă de atâta vreme congresul partidului, încălcându-se statutul (7) (de parcă era treaba lor, matracucile dracului!...) Câte un de-car de căciulă.

— Fania Efimovna Epstein, consternată de crimele lui Troţki, întreabă la o şedinţă de partid: „Atunci, cum de i s-a îngăduit să părăsească Uniunea Sovietică?” (De parcă partidul trebuie să-i dea ei raportul. Poate că Iosif Vissarionovici şi-a muşcat unghiile!) Pentru această întrebare absurdă a primit pe merit (şi a ispăşit) trei termene de condamnare la rând. (Deşi niciun anchetator şi niciun procuror nu i-a putut explica în ce consta vina ei.)

Când auzi de crimele proletarei Gruşa, pur şi simplu ţi se face părul mă-ciucă. Vreme de douăzeci şi trei de ani, cât a lucrat la fabrica de sticlă, vecinii n-au văzut la ea vreo icoană. Şi uite că, în ajunul sosirii nemţilor, îşi atârnă icoana pe perete (bietei femei pur şi simplu încetase să-i mai fie teamă, se ştie că deţinătorii de icoane era persecutaţi), ba, după cum a remarcat în mod special ancheta declanşată după denunţul vecinelor, freacă şi podelele! (Iar nemţii n-au mai venit.) În plus, găseşte pe lângă casă un frumos manifest german, cu poză, şi-l pune într-o mică vază, pe comodă. Şi totuşi, umana noastră justiţie, luând în considerare originea ei proletară, îi dă Gruşei numai 8 ani de lagăr şi trei ani privare de drepturile civile. Între timp, soţul îi moare pe front Fiică-sa era elevă la o şcoală profesională şi, cum cadrele nu încetau s-o strângă cu uşa: „unde e maică-ta?”, se otrăveşte. (Ce s-a întâmplat după moartea fiicei sale, Gruşa nu apuca niciodată să povestească: o podidea plânsul şi plecă.)

Dar ce merită Ghennadi Sorokin, student în anul trei la Institutul peda-gogic din Celeabinsk, care a îndrăznit să publice într-o revistă studenţească două articole proprii? Tarif mic: 10 ani.

Dar recitarea poeziilor lui Esenin? Cum la noi totul se uită foarte repede, curând o să ni se spună: „Nu-i adevărat Esenin a fost dintotdeauna un poet popular şi respectat”. Or, Esenin a fost un poet contrare-voluţionar, iar versurile lui – literatură interzisă. Lui M.I. Potapov i se prezintă, la GB-ul din Reazan, următoarea acuzaţie: „Cum ai cutezat să-l ridici în slăvi (înainte de război) pe Esenin, când Iosif Vissarionovici a spus că poetul cel mai bun şi mai talentat e Maiakovski? Asta arată că, în adâncul sufletului, dumneata colcăi de simţăminte antisovietice”!

O lepră antisovietică patentă s-a arătat a fi aviatorul acela civil, pilot II pe un Douglas. Nu numai că se găsesc la el operele complete ale lui Esenin; nu se mulţumeşte să spună că în Prusia Orientală, înainte de sosirea noastră, oamenii aveau gospodării solide şi trăiau în belşug. La o discuţie organizată în unitatea lui de aviaţie, se lansează într-o dispută publică cu Ehrenburg pe tema Germaniei. (Având în vedere poziţia de atunci a lui Ehrenburg, e de presupus că pilotul propunea o atitudine mai blândă faţă de nemţi.) o discuţie şi – din senin – dispută publică! Tribunal, 10 ani şi 5 de botniţă.

În memoriile lui Ehrenburg nu găseşti nici urmă de asemenea evenimente futile. De altminteri, el putea să nici nu ştie că preopinentul lui fusese băgat la mititica, îi răspunsese atunci cât se poate de partinic, şi uitase. Ehrenburg susţine că el însuşi „a scăpat teafăr pentru că a avut noroc la loterie”. Loterie-loterie, dar cu numerele însemnate. Dacă împrejurul tău erau ridicaţi tot mai mulţi prieteni, trebuia să încetezi la timp să-i mai cauţi la telefon. Dacă oiştea o cotea, trebuia să te răsuceşti după ea. Cât despre ura pentru nemţi, Ehrenburg o împinsese atât de aproape de sminteală, încât Stalin însuşi sfârşise prin a-l plesni peste degete. Dacă simţi, la sfârşitul vieţii, că ai ajutat la înstăpânirea minciunii, nu prin memorii trebuie să încerci să te justifici: fă-o prin curajul

sacrificiului.

I. F. Lipai înfiinţase, în raionul lui, un colhoz cu un an înainte de a se fi primit ordin de la partid, şi un colhoz pe baze întru totul voluntare! Ei bine, cum putea împuternicitul GPU Ovseannikov să tolereze o asemenea maşinaţie ostilă? N-am nevoie de binele tău, mie să-mi faci răul meu! Colhozul a fost declarat chiaburesc, iar Lipai, coada de topor a chiaburilor, a fost târât ani de zile din puşcărie în puşcărie…

F.V. Şavrin, muncitor, pomeneşte cu glas tare, la o şedinţă de partid, de „testamentul lui Lenin” (8). Ceva mai îngrozitor nici că se poate imagina, ăsta e vrăjmaş jurat! Dinţii rămaşi intacţi după anchetă i-a pierdut în primul an pe Kolîma.

Ca să vedeţi ce criminali fioroşi furniza articolul 58. Dar mai erau şi alţii, pişicheri cu apucături clandestine. De exemplu, Peretz Herzenberg din Riga. Într-o bună zi, se mută fără veste în Republica Sovietică Lituaniană, unde se înregistrează ca fiind de origine poloneză, când, de fapt, era evreu leton. Nemaipomenit de scandaloasă e, în cazul lui, intenţia de a trage pe sfoară statul în care a văzut lumina zilei. Ce credea el – că o să-l lăsăm să treacă în Polonia, de unde, apoi, să o şteargă în Israel. Nu, puişor: nu ţi-a plăcut la Riga, marş în GULAG. Trădare intenţionată de patrie, 10 ani.

Unii izbutesc să se ascundă prin cotloane cu anii. În 1937, printre muncitorii de la uzinele „Bolşevik” (Leningrad) a fost descoperit un grup de foşti elevi la FZO care participaseră la o adunare unde luase cuvântul Zinoviev. (S-a găsit lista participanţilor, ataşată la procesul-verbal.) Şi au ascuns acest lucru vreme de opt ani, infiltrându-se în rândurile proletariatului. Toţi au fost arestaţi şi împuşcaţi. Inculpaţi în nu ştiu ce caz, au fost băgaţi la puşcărie fraţii Starostinâie, tustrei fotbalişti, şi fraţii Znamenski, fondişti – nici gloria sportivă nu i-a

salvat.

Marx a spus: „Statul se automutilează când face dintr-un cetăţean un criminal”. * Şi a explicat în termeni foarte mişcători cum statul trebuie să vadă în orice individ care încalcă legea şi un om cu sânge cald în vine, şi un soldat capabil să-şi apere patria, şi un membru al unei comunităţi, şi un tată de familie, „a cărei existenţă e sacră”, şi, înainte de toate, un cetăţean. Dar juriştii noştri n-au timp să-l citească pe Marx; dacă vrea, n-are decât să citească el instrucţiunile noastre.

Parcă-i aud pe unii cititori exclamând: Nu-şi dă seama că toate pomelni-*Marx şi Engels, Sobranie socinenii (Opere), vol. l, p. 233, ed. 1928.

cele astea sunt monstruoase? Absurde? Incredibile? Că Europa nu va crede?

Europa sigur că nu va crede. Până când nu va fi zekuit ea însăşi, nu va crede. A crezut în revistele noastre cu hârtie lucioasă, altceva nu-i poţi băga în tărtăcuţă.

Cu cincizeci de ani în urmă, nici noi n-am fi crezut, în ruptul capului. Nici chiar acum o sută de ani n-am fi crezut

* * *

În Rusia de odinioară, deţinuţii politici şi filistinii erau poli opuşi ai societăţii. Cu greu se puteau găsi moduri de a trăi şi gândi care să se excludă atât de radical unul pe altul.

În URSS, filistinii au început să fie „greblaţi” ca „politici”.

Şi de aceea politicii au devenit totuna cu filistinii.

Jumătate din Arhipelag era populată de Cincizeci şi Opt. Politici nu existau… (Dacă ar fi existat un asemenea număr de politici adevăraţi, nu vă spun pe ce bancă s-ar fi regăsit de mult cei aflaţi la putere!)

Cincizeci şi Opt îi înghiţea fără fasoane pe toţi cei pentru care nu se găsea din primul foc un articol de drept comun. Ca urmare, în GULAG era un talmeş-balmeş şi o

împestriţeală de neînchipuit.

De exemplu, un tânăr american însurat cu o sovietică şi arestat în prima noapte petrecută în afara ambasadei americane (Morris Gershman). Ori un fost partizan siberian, Muraviov, celebru pentru răfuielile lui cu albii (se răzbuna pe ei pentru moartea fratelui său): din 1930, n-a mai scăpat din ghearele GPU (totul a început de la o poveste cu aur), şi-a pierdut sănătatea, dinţii din gură, minţile şi chiar numele (devenise Fox). Ori acel intendent militar sovietic nărăvit la hoţie care, pentru a scăpa de pedeapsa penală, s-a refugiat în partea apuseană a Austriei, unde, însă – ironia sorţii! – n-a găsit teren de aplicaţie pentru talentele sale. Birocrat obtuz, a râvnit şi acolo la o poziţie înaltă, dar cum să ajungă la ea într-o societate bazată pe competiţia competenţelor? A hotărât să se întoarcă în patrie. Aici a primit 25 de ani prin cumul – pentru delapidare şi ca suspect de spionaj. Şi omul a fost bucuros: se simţea la el acasă!

Asemenea exemple se pot găsi cu duiumul. Încadrarea în Cincizeci şi Opt era cel mai simplu mijloc de a îngropa un om, de a-l scoate din circulaţie prompt şi pentru totdeauna.

Sub incidenţa aceluiaşi articol intrau, la grămadă, membrii de familie, mai cu seamă soţiile, aşa-numiţii CIS. Astăzi suntem deprinşi cu ideea că erau băgate la puşcărie, ca fiind CIS, nevestele înalţilor demnitari de partid. Or, de fapt, acest obicei se statornicise cu mult înainte. La fel au fost epurate şi familiile nobiliare, şi familiile unor intelectuali cu notorietate, şi cele ale unor reputaţi clerici. (Asta chiar şi în anii ’50: istoricul H-ţev a încasat, pentru erori „de fond” într-una din cărţile sale, 25 de ani. Dar cu nevastă-sa ce facem? Un decar. Nici bătrâna lui mamă, de 75 de ani, şi nici fiică-sa – 15 ani – nu pot fi lăsate de izbelişte. Şi tuspatru au fost expediaţi în lagăre separate, fără drept de a coresponda între ei.)

Pe măsură ce creştea numărul oamenilor paşnici, liniştiţi, străini de politică şi chiar analfabeţi, care stătuseră cuminţi în banca lor, dar cărora el le strivea acum existenţa, Articolul 58 se scufunda tot mai mult în cenuşiu şi anodin, pierzându-şi orice urmă de semnificaţie politică şi păstorind o turmă pierdută de oameni pierduţi.

Dar nu e suficient să spunem din cine era compus Cincizeci şi Opt; şi mai important este de ştiut ce fel de tratament atrăgea el în lagăr.

Încă din primii ani de după revoluţie, această clientelă a fost strânsă într-un cerc de fier, atât prin regimul disciplinar, cât şi prin formulările juriştilor.

Examinând ordinul VCEKA nr. 10 din 08.01.21, vom constata că numai un muncitor sau un ţăran nu putea fi arestat fără motive temeinice. Prin urmare, un intelectual putea fi încarcerat, de exemplu, din antipatie. Ascultându-l pe Krîlenko la Congresul al V-lea al lucrătorilor din justiţie, din 1924, vom afla că „în ceea ce-i priveşte pe condamnaţii din rândul elementelor ostile prin apartenenţa lor de clasă… reeducarea lor e inoperantă şi fără obiect”. La începutul anilor ’30, ni se va aminti o dată în plus că reducerea pedepselor aplicate elementelor străine prin apartenenţa lor de clasă reprezintă o practică oportunistă de dreapta. Şi la fel de „oportunistă e directiva potrivit căreia în închisoare toţi sunt egali, că lupta de clasă, chipurile, încetează odată cu pronunţarea sentinţei, moment din care inamicul de clasă ar începe să se corijeze”.*

Dacă punem toate astea cap la cap, iată ce rezultă: de arestat vă putem aresta fără niciun motiv, de reeducat n-are niciun sens să încercăm, în lagăr o să vă rezervăm o poziţie umilitoare şi o să vă tocăm mărunt cu lupta de clasă.

Dar ce va să însemne asta – luptă de clasă în lagăr? Căci, într-adevăr, s-ar zice că toţii arestaţii ar trebui să fie

egali. Ei nu, luaţi-o mai uşurel, asta e o manieră burgheză de a vedea lucrurile! Dacă am retras celor condamnaţi pe baza unui articol politic dreptul de a fi deţinuţi separat de „comuni”, am făcut-o tocmai pentru a li-i aşeza pe grumaz pe aceştia din urmă! (Acest tratament a fost inventat de cei care, în închisorile ţariste, au înţeles ce forţă poate dobândi o posibilă alianţă a politicilor, protestul lor comun şi primejdia pe care ar reprezenta-o ele pentru regim.)

Dar iat-o, la ţanc, pe Ida Averbah, ea ne va explica numaidecât cum stau lucrurile: „Munca de educaţie şi reeducare politică începe prin stra-tificarea deţinuţilor după apartenenţa lor de clasă”. „Trebuie să ne sprijinim pe păturile cele mai apropiate de proletariat”. ** (Dar cine sunt ăştia.

Culegerea De la închisori... p. 384.

I. Averbah, Op. cit., p. 35.

„Apropiaţii”? Păi, foştii „muncitori”, adică şuţii. Ei şi trebuie asmuţiţi împotriva Cincizeci şi Opţilor!) „... Reeducarea este imposibilă fără aţâţarea pasiunilor de clasă”.

Aşa că, atunci când întreaga noastră existenţă era lăsată la cheremul şuţilor, nu era vorba de arbitrarul şefilor indolenţi ai unor lagpunkte uitate de Dumnezeu, ci efectul unei înalte Teorii!

„Abordarea diferenţiată, de clasă, a regimului de detenţie... acţiunea administrativă continuă asupra elementelor de clasă ostile”: voi, cei care vă târâţi termenele interminabile zgribuliţi în pufoaicele zdrenţuite şi cu capetele plecate, puteţi să vă imaginaţi ce înseamnă „acţiunea administrativă continuă” asupra voastră?

În aceeaşi minunată carte, putem citi chiar o enumerare a procedeelor susceptibile de a crea în lagăre, pentru Cincizeci şi Opt, condiţii insuportabile. Nimic nu lipseşte. Nu sunt suficiente reducerea numărului de vizite, pachete, scrisori, limitarea dreptului de petiţionare, de

deplasare în perimetrul (!) lagărului. La toate acestea trebuie adăugată crearea de brigăzi speciale din elemente de clasă ostile, care să muncească în condiţii mai grele (vă explic eu despre ce e vorba: adică să fie es-crocate la calcularea rezultatelor în producţie), iar când nu-şi îndeplinesc norma, acest lucru trebuie declarat drept subversiune a inamicului de clasă. (De aici executarea prin împuşcare, pe Kolîma, a unor brigăzi întregi.) Se oferă şi ingenioase sugestii: chiaburii şi elementele chiabureşti (adică cei mai vrednici ţărani, închişi în lagăre, care şi în somn se văd la sapă şi la seceriş) să nu fie trimişi la muncile câmpului! Elementelor de clasă ostile cu înaltă calificare (inginerilor, adică) să nu li se încredinţeze niciun fel de posturi de răspundere „fără o verificare prealabilă". (Dar cine, în lagăr, este calificat să-i verifice pe ingineri? Pesemne cavaleria uşoară a KVC, ceva de genul hunveibinilor.) Cum această sugestie e dificil de aplicat în cazul canalelor, căci ecluzele nu se proiectează singure şi nici şantierele nu se deschid de la sine, Averbach recomandă pe un ton frizând implorarea: măcar în primele şase luni de lagăr specialiştii să fie expediaţi la muncile comune! (De mai mult nici nu e nevoie, ca să se cureţe.) Atunci, zice ea, netrăind în baraca privilegiată a intelectualilor, specialiştii „suferă influenţa colectivităţii", „contrarevoluţionarii îşi dau seama că masele sunt împotriva lor şi îi dispreţuiesc".

Apoi, pentru cine stăpâneşte instrumentele ideologiei de clasă, totul poate fi întors cu uşurinţă pe dos. Careva îi instalează pe „foşti" şi pe intelectuali în posturi de oploşiţi? Înseamnă că, implicit, „îi supune la muncile cele mai grele pe deţinuţii proveniţi din rândul oamenilor muncii". Dacă la magazia lagărului lucrează un fost ofiţer şi îmbrăcămintea se dovedeşte a fi insuficientă, înseamnă că el „refuză conştient" să o elibereze. Dacă se găseşte careva să-i avertizeze pe recordmani: „Aveţi grijă: ceilalţi

n-o să poată ţine pasul cu voi!”, acela e, firește, duşman de clasă! Dacă un hoţ se îmbată, comite o tentativă de evadare ori cine ştie ce pungăşie, i se desluşeşte că nu e vina lui, că duşmanul de clasă e cel care l-a împins să bea, l-a instigat să evadeze ori l-a învăţat să fure (un intelectual învăţând un hoţ să fure! – şi aşa ceva se scrie cu toată seriozitatea în 1936). Iar dacă se întâmplă ca însuşi „elementul străin” să obţină „rezultate bune în producţie”, e limpede că acţionează astfel „în scopuri de camuflaj”!

Şi cercul se închide. Munciţi ori nu munciţi, ne iubiţi ori nu ne iubiţi, noi vă urâm şi vă vom anihila cu mâinile şuţilor.

Şi Piotr Nikolaevici Ptiţân (un Cincizeci şi Opt) oftează: „Or, adevăraţii criminali sunt incapabili să muncească onest. Tocmai omul nevinovat se dedică muncii cu toată fiinţa lui, până la ultima suflare, în asta constă drama: duşmanul poporului e prietenul poporului”.

Dar sacrificiul tău e neavenit.

„Sunt nevinovat!” – iată primul simţământ trăit de tot acest erzaţ politic cu care au fost înfundate lagărele. Este, probabil, un eveniment nemaiîntâlnit în istoria penitenciară mondială ca milioane de arestaţi să aibă conştiinţa că sunt inocenţi, că toţi sunt inocenţi şi niciunul nu e culpabil. (Dostoievski, la ocnă, a avut un singur camarad nevinovat!)

Numai că aceste gloate de oameni întâmplători, ajunşi îndărătul valurilor de sârmă ghimpată nu în virtutea convingerilor lor, ci printr-un bobârnac al destinului, erau departe de a extrage tărie sufletească din conştiinţa inocenţei lor. Ea nu făcea, probabil, decât să-i deprime şi mai mult, relevându-le absurditatea situaţiei în care se găseau. Mai ataşaţi de viaţa lor anterioară decât de vreo convingere, oricare ar fi fost aceea, ei nu manifestau niciun fel de disponibilitate pentru sacrificiu, niciun fel de unitate, niciun fel de spirit combativ. Încă din închisoare,

celule întregi de asemenea deţinuţi cădeau în puterea a doi-trei borfaşi cu caş la gură. Ajungeau în lagăre cu moralul deja totalmente distrus, nefiind în stare decât să aplece grumazul sub ciomagul vreunui dispecer, al vreunui bor-faş ori sub pumnul brigadierului, numai buni să-şi însuşească filosofia de lagăr (disocierea, fiecare pentru sine, toată lumea înşală pe toată lumea) şi limbajul de lagăr.

Abia sosită într-un lagăr comun, E. Olitkaia a încercat, în 1938, un simţământ de uimire contemplând, cu ochii unei încercate militante socia-liste, care cunoscuse insulele Solovki şi izolatoarele disciplinare, spectacolul oferit de aceşti Cincizeci şi Opt. Pe vremuri, aşa cum îşi mai amintea foarte bine, politicii împărţeau totul; acum, fiecare trăia şi mesteca pentru sine şi chiar „politicii" se pretau la traficul cu obiecte de îmbrăcăminte şi raţii de pâine!...

Drojdie politică – iată cum îi numea (ne numea) Anna Skripnikova. Ea însăşi avusese parte, încă în 1925, de următoarea lecţie: s-a plâns an-chetatorului că pe colegele ei de celulă comandantul Lubiankăi le trăgea de păr. Anchetatorul, izbucnind în râs, a întrebat-o: „Şi cu dumneata se poartă la fel?" – „Nu, dar le batjocoreşte pe colegele mele!" Şi atunci anchetatorul a exclamat pe un ton povăţuitor: „Mă umple groaza când te aud protestând! mai lasă naibii chichiţele astea de doi bani ale inteligheţiei ruse! Sunt de mult desuete. Ocupă-te numai de dumneata! Altminteri, o să ai multe de îndurat".

Or, ăsta e principiul de căpătâi al borfaşilor: nu tu eşti cel ofticat – nu face valuri!" Anchetatorul de la Lubianka, în 1925, avea deja filosofie de bor-faş!

Iată de ce, la întrebarea şocantă pentru urechile cultivate: „Poate un politic să fure?", noi răspundem: „De ce nu?"

„Poate şi să denunţe?" – „Cu ce-i el mai breaz decât

alţii?”

Iar când, referitor la Ivan Denisovici, mi se obiectează cu naivitate: cum se face că la dumneata politicii se exprimă folosind vocabularul borfaşilor? – ei bine, răspund: Dacă pe Arhipelag alt limbaj nu există?! Credeţi că drojdia politică poate opune propriul său limbaj celui folosit de drojdia crimei?

De fapt, politicilor li se vâră cu insistenţă în cap că sunt criminali, cei mai abominabili dintre criminali: chipurile, la noi cine nu e criminal nici nu ajunge la puşcărie!

Cincizeci şi Opţilor li s-a frânt coloana vertebrală şi nu mai există politici. Deversaţi în albia de porci a Arhipelagului, ei au fost trimişi să moară pe câmpul muncii, urlându-li-se în urechi minciuna, prăsită în lagăre, că fiecare e duşmanul fiecăruia!

Mai e o zicală care spune: când te ia cu foame, să vezi cum prinzi glas. Numai că băştinaşii noştri n-au prins glas. Nici măcar de foame.

Şi cât de puţin, cât de puţin le-ar fi trebuit ca să se salveze! Atâta doar: să nu mai ţină la viaţă, o viaţă oricum pierdută, şi să se unească.

Aşa ceva le-a reuşit câteodată unor grupuri compacte de străini, bună-oară japonezilor. În 1947, la Revuci, un lagpunkt disciplinar ţinând de lagărele Krasnoiarsk, au fost aduşi vreo patruzeci de ofiţeri japonezi, aşa-zişi „criminali de război” (deşi e greu de imaginat cu ce se făcuseră vinovaţi faţă de noi). Ger de crăpau pietrele. Muncă la doborât de arbori, peste puteri chiar şi pentru ruşi. Recalcitranţir l-au dezbrăcat încă din primele zile pe careva dintre ofiţeri, le-au furat de câteva ori targa cu raţiile de pâine. Perplecşi, japonezii au aşteptat intervenţia autorităţilor, care însă nu s-au sinchisit defel. Atunci brigadierul japonezilor, colonelul Kondo, însoţit de alţi doi ofiţeri, cei mai mari în grad, s-au înfiinţat într-o seară în

biroul şefului de lagpunkt şi l-au avertizat (vorbeau ruseşte la perfecţie) că, dacă actele arbitrare la adresa lor nu încetează, a doua zi

În limba rusă, otriţalovka. Deţinuţi care-l iau pe „nu” în braţe, refuzând să îndeplinească orice exigenţă a conducerii lagărului privind regimul de viaţă şi de muncă. De obicei, ei alcătuiesc nucleul dur al pegrei.

În zori doi ofiţeri, voluntari, îşi vor face harakiri. Şi acesta urma să fie doar începutul. Şeful lagpunktului (o brută pe nume Egorov, fost comi-sar politic de regiment) şi-a dat seama numaidecât că un asemenea bucluc l-ar putea face s-o încurce electric. Vreme de două zile, brigada japoneză n-a mai fost scoasă la lucru, a primit hrană conform normativelor, iar apoi a fost transferată din lagpunktul disciplinar.

Cât de puţin trebuie pentru luptă şi victorie! Atâta doar – să nu ţii la viaţă, o viaţă deja pierdută.

Dar, amalgamaţi necontenit cu pegra şi cu deţinuţii de drept comun, Cincizeci şi Obţii noştri n-au fost lăsaţi niciodată să rămână numai între ei: asta ca să nu ne privim în ochi şi să realizăm într-o bună zi cine suntem. Iar acele capete limpezi, cu verb ardent şi inimi tari, care ar fi putut deveni lideri ai închisorilor şi lagărelor, aceştia, bisecunoscuţi datorită menţiunilor speciale din dosare, au fost din capul locului izolaţi, li s-a pus căluş la gură, au înfundat izolatoarele disciplinare ori au fost împuşcaţi prin pivniţe.

* * *

Dar, în virtutea unei particularităţi capitale a vieţii, relevată încă de taoism, trebuie să ne aşteptăm ca momentul dispariţiei politicilor să coincidă cu momentul reapariţiei lor.

Mă voi încumeta acum să afirm că în epoca sovietică nu numai că au existat politici, dar:

1) Ei au fost mult mai mulţi decât pe vremea

ţarismului şi

2) Au dat dovadă de mai multă fermitate şi de mai mult curaj decât revoluţionarii de altă dată.

Această afirmaţie pare a veni în contradicţie cu cele spuse anterior, dar nu aşa stau lucrurile. Politicii din Rusia ţaristă beneficiau de o poziţie avantajoasă, fiind mereu în văzul lumii şi având şansa de a produce ecouri instantanee în societate şi în presă. Am văzut deja (Partea întâi, cap. 12) că în Rusia Sovietică socialiştii au avut de întâmpinat dificultăţi mult mai mari.

Categoria politicilor era alcătuită acum nu numai din socialişti. Numai că, deversaţi cu hârdăul într-un ocean de cincisprezece milioane de deţi-nuţi de drept comun, ei, aceşti politici, nu mai puteau fi văzuţi şi auziţi de către noi. Erau muţi. Mai muţi decât toţi ceilalţi Peştii erau imaginea lor în oglindă.

Peştii, simbolul primilor creştini. Şi tot creştinii reprezentau principalul lor detaşament. Zgrunţuroşi, fără prea multă şcoală, neştiind să vorbească de la tribune ori să redacteze un apel clandestin (de altminteri religia lor nu reclama defel asemenea dexterităţi), ei se duceau în lagăre la martiriu şi la moarte, numai ca să nu-şi renege credinţa. Ei ştiau foarte bine pentru ce erau acolo şi rămâneau neclintiţi în convingerile lor! Sunt, poate, singurii la care n-a prins filosofia şi nici măcar limbajul lagărelor. Şi ăştia nu sunt politici? Cu siguranţă, asemenea oameni nu pot fi socotiţi ca făcând parte din drojdia societăţii.

În rândurile lor erau foarte multe femei. Taoismul spune că tocmai când se năruie credinţa, atunci îşi fac apariţia adevăraţii credincioşi. Îndărătul rânjetelor ce se lăţeau pe feţe la trecerea preoţilor ortodocşi, al miorlăiturilor comsomoliste din noaptea învierii, al fluierăturilor scoase de bor-faşi în închisorile de tranzit, noi n-am ştiut să vedem adevărul că, în sânul păcătoasei biserici ortodoxe, crescuseră, totuşi, fiice demne de primele

veacuri ale creştinismului, surori ale celor azvârlite în arene, pradă leilor.

Creştini au fost mulţi în lagăre – convoaie şi gropi comune – cine va număra aceste milioane? Ei au pierit neştiuţi de nimeni, luminând, ca nişte candele, doar imediata lor proximitate. Au fost cei mai buni creştini ai Rusiei. Cei mai răi au tremurat, au renegat ori s-au pitit prin cotloane.

Şi asta nu înseamnă mai mulţi. A cunoscut vreodată Rusia ţaristă atâţia politici? Ea, care nici nu ştia să numere cu zecile de mii?

Dar sistemul de anihilare a lucrat atât de curat şi de fără martori, încât rareori iese la lumină câte o istorisire despre unul sau despre altul.

Arhiereul Preobrajenski (înfăţişare de Tolstoi, barbă sură), închisoare-deportare-lagăr, închisoare-deportare-lagăr (Marea Pasienţă). După aceşti lungi ani extenuanţi, e convocat la Lubianka (pe drum, borfaşii îl lasă fără tunsoarea lui preoţească). I se propune să intre în Sinod. Un om care a suferit atâţia ani s-ar zice că ar fi putut să-şi acorde dreptul de a se odihni după temniţă. Dar nu, el refuză. Acela nu era un Sinod curat, aceea nu era o biserică imaculată. Şi – îndărăt în lagăr.

Dar Valentin Feliksovici Voinoiasenetki (1877 – 1961), zis „episcopul Lu-ca” şi autorul celebrei Chirurgii septicei? Periplul vieţii lui va fi cu siguranţă istorisit într-o zi, şi nu e rolul nostru să o facem aici. Un om care deborda de talente. Înainte de revoluţie, intrase deja, prin concurs, la Academia de Arte, dar a părăsit-o pentru a sluji mai bine umanitatea în calitate de medic, în spitalele primului război mondial. S-a făcut remarcat ca un iscusit chirurg oftalmolog. După război a condus, la Taşkent, o clinică vestită în toată Asia Centrală. În faţa lui se deschidea o carieră dintre cele mai netede, cum au şi avut înfloritoarele noastre celebrităţi de astăzi, dar

Voinoiasenetki a simţit că această manieră de a sluji umanitatea e insuficientă şi s-a făcut preot. Atârnase o icoană în sala de operaţii şi ţinea cursuri în rasă şi cu crucea pe piept (1921). Încă patriarhul Tihon a apucat să-l numească episcop de Taşkent. În anii ’20, Voinoiasenetki a fost deportat în ţinutul Turukansk, adus îndărăt după multe intervenţii, dar catedra şi eparhia lui erau deja ocupate. A practicat mai departe, onest, medicina (pe plăcuţa de pe uşa cabinetului său se putea citi „Episcop Luca”). Bolnavii veneau la el cu duiumul (pe ascuns, şi scurtele de piele) şi ceea ce-i prisosea împărţea săracilor.

E remarcabil felul cum bolşevicii s-au debarasat de el. În a doua depor-tare (1930, Arhanghelsk) a fost expediat nu pe baza articolului 58, ci pentru „instigare la omucidere” (o istorie aiursitică-Voinoiasenetki le-ar fi instigat, chipurile, la crimă pe soţia şi pe soacra fiziologului Mihai-lovski, care de fapt se sinucisese după ce, în nebunia lui, începuse să injecteze cadavrelor soluţii ce blocau descompunerea, în ţipetele gazetelor despre „triumful ştiinţei sovietice” şi „învierea” morţilor prin puterea omului). Acest procedeu administrativ ne incită să înţelegem de o mani-eră şi mai puţin formală cine sunt de fapt adevăraţii politici. Chiar dacă nu ajung să lupte împotriva regimului, opoziţia – morală sau întruchipată în felul lor de viaţă – e principalul lor semn distinctiv. Etichetarea cu un „articol” nu spune nimic. (Mulţi fii ai unor ţărani deschiaburiţi erau condamnaţi pe baza unor articole proprii şuţilor, dar în lagăr se manifestau ca politici veritabili.)

În exilul său la Arhanghelsk, Voinoiasenetki a elaborat o nouă metodă de tratament pentru plăgile purulente. A fost chemat la Leningrad şi Ki-rov a încercat să-l convingă să renunţe la rangul clerical, după care i s-ar fi oferit imediat conducerea unui institut Dar îndărătnicul episcop a refuzat chiar să i se publice cartea fără să i se

menţioneze, între paran-teze, demnitatea episcopală. Aşa că, fără institut şi fără carte, şi-a ispăşit deportarea până la capăt. În 1933 s-a reîntors la Taşkent, unde a fost condamnat pentru a treia oară la deportare şi expediat, de data asta, în ţinutul Krasnoiarsk. Încă de la începutul războiului, a lucrat în spitalele militare din Siberia, aplicând propria lui metodă de tratament a plăgilor purulente, ceea ce i-a adus premiul Stalin. A acceptat să-i fie înmânat numai dacă pentru ceremonie va fi lăsat să-şi îmbrace toate odăjdiile episcopale! (La întrebările privind biografia lui, studenţilor medicinişti de astăzi li se răspunde că despre Voinoiasenetki „nu există niciun fel de literatură”.)

Dar inginerii? câţi dintre ei, refuzând să semneze stupide şi ignobile recunoaşteri ale unor acte de sabotaj, au fost împrăştiaţi prin puşcării sau împuşcaţi? Şi cât de stelar străluceşte printre ei Piotr Akimovici Placiński (1875 – 1929)! Era un inginer şi un savant cu o sferă de preocupări uimitor de largă. Absolvent (1900) al Institutului de Mine, remarcabil inginer, Placiński, aşa cum putem constata citind bibliografia operelor lui, a efectuat studii şi a lăsat lucrări privind problemele generale ale dezvoltării economice, fluctuaţia preţurilor industriale, exportul de cărbune, echipamentul şi funcţionarea porturilor europene, problemele economice ale exploatării portuare, tehnicile de securitate în Germania, concentrarea în industriile miniere germană şi engleză, refacerea şi dezvoltarea industriei materialelor de construcţii în URSS, pregătirea generală a inginerilor în şcolile superioare şi, în plus, lucrări din domeniul minier propriu-zis, descrieri ale diferitelor regiuni şi zăcăminte (şi opera lui încă nu e cunoscută în întregime). Întocmai ca şi Voinoiasenetki în medicină, nici Placiński n-ar fi cunoscut restriştea în meseria lui de inginer. Dar, întocmai cum primul n-a putut să nu-şi slujească credinţa, cel de-al

doilea n-a putut să nu se amestece în politică. Încă student la Institutul de mine, Placiński este încondeiat de jandarmi ca „lider de mişcare”: în 1900, prezidase o adunare studenţească. Deja inginer, în 1905, la Irkutsk, joacă un rol important în tulburările revoluţionare şi, implicat în „afacerea privind Revoluţia din Irkutsk”, este condamnat la muncă silnică. Evadează şi pleacă în Europa. Foloseşte anii petrecuţi în emigraţie pentru a se perfecţiona în diferite branşe inginereşti, studiază tehnica şi economia europeană, fără însă a scăpa din vedere programul de editare a unor publicaţii populare „pentru propagarea ideilor anar-histe în rândul maselor”. În 1913, amnistiat şi reîntors în Rusia, îi scrie lui Kropotkin (9): „Programul meu de activitate în Rusia este ca... pretutindeni unde acest lucru va fi posibil, să-mi aduc contribuţia la dezvoltarea generală a forţelor de producţie ale ţării şi la promovarea unor acţiuni sociale autonome în sensul cel mai larg al acestor termeni”. * Încă pe parcursul primului turneu pe care-l întreprinde prin mari-le centre ale Rusiei, e asaltat de oferte: să candideze la postul de secretar al consiliului Congresului lucrătorilor din industria minieră, să devină consilier al unor bănci, să ţină cursuri la Institutul de mine, să ocupe postul de director al Departamentului Minelor. Erau puţini oameni în Rusia cu asemenea energie şi cu un asemenea bagaj de cunoştinţe.

Ce soartă îl aştepta? Am mai menţionat (Partea întâi, cap. 10) că în timpul războiului a ajuns vicepreşedinte al Comitetului Industriei de Război, apoi, după Revoluţia din Februarie – adjunct al ministrului comerţului şi industriei. Considerat, pesemne, cel mai energic membru al abulicului Guvern Provizoriu, Placiński a fost numit chiar guvernator general al Petrogradului, iar în zilele lui octombrie – comandant al apărării Palatului de Iarnă. Închis prompt la fortăreaţa Petropavlovskaia, a zăcut acolo 4 luni, după care, ce-i drept, a fost eliberat. În iunie 1918,

a fost din nou arestat, fără să i se prezinte vreun cap de acuzare. La 6 septembrie 1918, a fost inclus pe lista celor 122 de personalităţi declarate ostatice („dacă… va mai fi asasinat fie şi un singur lucrător al Sovietelor, ostaticii enumeraţi mai jos vor fi împuşcaţi”, CEKA din Petrograd, preşedinte G. Boki, secretar A. loselevici. N-a fost împuşcat însă, ba la sfârşitul anului 1918 a fost chiar eliberat, la intervenţia intempestivă a social-democratului elveţian Karl Moor (care a rămas stupefiat văzând ce fel de oameni lăsăm noi să putrezească la puşcărie). Din 1920, devine profesor la Institutul de mine, îl vizitează şi pe Kropotkin la Dmitrov, iar după moartea subită a acestuia înfiinţează un comitet menit să se îngrijească de perpetuarea (fără succes) a memoriei lui şi, curând, pentru acest motiv sau pentru un altul, este din nou încarcerat.

— Scrisoare către Kropotkin din 20.02.1913, TGAOR, fond 1129, reg. 2, dos. 1936.

** „Petrogradskaia pravda”, 06.09.18, nr. 193.

În arhive s-a păstrat un curios document privind eliberarea lui Placiński din această a treia detenţie sovietică – o scrisoare către Tribunalul Revoluţionar din Moscova, datată 16 ianuarie 1922:

„Având în vedere că inginerul P. A Placiński, consultant permanent al Gosplanului, urmează să prezinte la 18 ianuarie, ora 15, un raport la lujbiuro privind refacerea metalurgiei din Sud, obiectiv de mare însemnătate în momentul de faţă, prezidiul Gosplanului roagă Tribunalul Revoluţionar să-l elibereze pe tov. Placiński înainte de ora mai sus indicată, ca să poată îndeplini misiunea ce i s-a încredinţat.

Preşedintele Gosplanului, Krjijanovski (10)”. *

Roagă (şi cam fără temei legal). Şi numai pentru că „refacerea metalurgiei din sud este un obiectiv de mare însemnătate”… şi numai „ca să poată îndeplini misiunea ce i s-a încredinţat”. Apoi-puţin ne pasă, n-a-veţi decât să-l

vârâţi îndărăt, în celulă.

Ei bine nu, Placiński a mai fost lăsat o vreme să lucreze la refacerea industriei extractive a URSS. După ce dăduse dovadă de o eroică fermitate în închisoare, a fost împuşcat fără judecată abia în 1929.

Trebuie să n-ai nicio urmă de dragoste de ţară, să fii complet străin de fiinţa ei, pentru a împuşca mândria naţiunii, oameni care concentrează în personalitatea lor cunoştinţele, energia şi talentul unui întreg popor!

De altfel, nu acelaşi lucru s-a întâmplat, peste 12 ani, cu Nikolai Ivanovici Vavilov? Oare Vavilov nu e un politic veritabil (din amară necesita-te)? În 11 luni de anchetă, el a îndurat 400 de interogatorii. Şi la proces (9 iunie 1941) n-a recunoscut niciunul din capetele de acuzare!

Dar – frustrat de orice faimă mondială – profesorul hidrotehnician Ro-dionov (despre care povesteşte Vitkovski)? Ajuns în puşcărie, el a refuzat să lucreze în specialitate, deşi asta ar fi fost soluţia cea mai lesnicioasă pentru el. Şi a cusut cizme. Un om ca acesta nu e un politic autentic? Era un hidrotehnician paşnic, nepregătit pentru a deveni un luptător, dar faptul că, în faţa temnicerilor, şi-a apărat cu cerbicie convingerile nu-l face un politic autentic? Ce carnet de partid îi mai trebuie?

Întocmai cum, pe neaşteptate, o stea începe să lumineze de sute de ori mai puternic, pentru ca apoi să se stingă, un om defel predispus să devină politic poate da naştere, în închisoare, la un scurt şi orbitor fascicul de lumină, murind apoi pentru el. Asemenea cazuri ne rămân, de regulă, necunoscute. Alteori, sunt relatate de câte un martor. Alteori se descoperă câte o hârtie îngălbenită, care îngăduie doar emiterea de supoziţii.

Iakov Efimovici Pocitar, n. 1887, medic, fără de partid. De la începutul războiului – la baza aeriană 45 a Flotei Mării Negre. Prima sentinţă a tribunalului militar al bazei de la Sevastopol – 5 ani ITL. Foarte norocos

TGAOR, fond 3348, dos. 176, f. 32.

omul, la prima vedere. Dar ce-i asta? La 22 noiembrie – a doua condamnare: execuţie prin împuşcare, împuşcat la 27 noiembrie. Ce s-a putut întâmpla în fatidicele cinci zile dintre 17 şi 22? Se va fi aprins, ca o stea? Ori, mult mai prozaic, judecătorii au ajuns la concluzia că-i dăduseră prea puţin? (Pentru acuzaţiile ce au determinat prima condamnare, e acum reabilitat. Deci, dacă n-ar fi fost cea de a doua?)

Dar troţkiştii? Politici pur-sânge, asta nimeni nu le-o poate lua.

(Aud vociferări. Clopoţelul mă cheamă la ordine: stai în banca dumitale! Vorbeşte-ne despre singurii politici-despre comuniştii indestructibili, care şi-au păstrat până şi în lagăr credinţa lor sacră... În regulă, le rezervăm, integral, capitolul următor.)

Cândva, istoricii vor cerceta şi vor stabili: când a început să se prelingă la noi prima şuviţă de politici tineri? Cred că din 43 sau 44 (nu iau în considerare, aici, tineretul socialist şi troţkist). Abia ieşiţi de pe băncile şcolii (să ne amintim „partidul democrat" din 1944), se apucă, nitam-nisam, să caute o platformă diferită de cea care li se propune cu insistenţă, li se vâră pur şi simplu pe gât. Aceştia, mă rog, cum pot fi numiţi?

Numai că nu ştim şi nu vom şti nimic despre ei.

Şi dacă tânărul de 22 de ani Arkadi Belinkov ajunge în puşcărie pentru primul lui roman, („Sentimente în ciornă", 1943), fireşte, nepublicat, iar apoi, în lagăr, continuă să scrie (dar, muribund, îşi încredinţează manu-scrisul ciripitorului Kermaier şi se alege cu a doua condamnare), îi vom putea refuza oare calitatea de politic?

În 1950, la Leningrad, un grup de elevi de la Şcoala Tehnică Mecanică au înfiinţat un partid, cu program şi statut propriu. Mulţi au fost împuşcaţi. A povestit despre ei Aron Levin, condamnat la 25 de ani. Asta e tot o bornă pe

margine de drum.

Iar faptul că politicii din vremea noastră trebuie să fie capabili de o fermitate şi de un curaj infinit mai mari decât revoluţionarii de odinioară nici măcar nu mai trebuie demonstrat. Odinioară, acţiuni de amploare atrăgeau după sine pedepse uşoare şi revoluţionarii nu trebuiau să dea dovadă de cine ştie ce temeritate: în caz de eşec, îşi riscau doar propriul viitor (nu şi pe cel al familiilor lor!) şi nu capul, ci o condamnare modică.

Ce însemna, înainte de revoluţie, împrăştierea de manifeste? O distracţie, ca vânătoarea de porumbei cu praştia: pentru aşa ceva nu încasai nici măcar trei luni de puşcărie. Dar când cei cinci băieţi din grupul lui Vladimir Gherşuni (11) şi-au pregătit manifestele cu textul „Guvernul nostru s-a compromis", au avut nevoie de aproape tot atâta hotărâre ca şi cei cinci băieţi din grupul lui Alexandr Ulianov pentru atentatul lor împotriva ţarului.

Şi ce autoaprindere, ce autodeşteptare! În oraşul Leninsk-Kuznetk există un singur liceu de băieţi. Brusc, cinci elevi din clasa a IX-a (Misa Bakst, responsabilul organizaţiei de Komsomol; Tolea Tarantin, şi el activist de Komsomol; Velvel Reichtman, Nikolai Konev şi Iuri Anikanov) * sunt părăsiţi de lipsa de griji a tinereţii. Nu mai aleargă după fete, nu se mai simt atraşi de noile dansuri, privesc în jur, văd moravurile stâlcite şi beţia din urbea lor şi încep să facă săpături în manualele de istorie, că-utând, aşa cum se pricepeau, conexiuni şi comparaţii. Trecând în clasa a X-a, în preajma alegerilor pentru sovietele locale (1950), scriu cu litere de tipar primul (şi ultimul) lor manifest rudimentar: „Ia aminte, muncitorule! Trăim noi oare, astăzi, viaţa pentru care au luptat şi au murit bunicii, părinţii şi fraţii noştri? Muncim şi luăm nişte lefuri de mizerie, ba şi acelea ciuntite... Citeşte şi gândeşte-te la viaţa ta..."

Nici ei nu fac altceva decât să gândească şi de aceea

nu cheamă la niciun fel de acţiune. (Planul lor era să scoată un ciclu de asemenea manifeste şi să-şi construiască, cu propriile mijloace, un şapirograf).

Le difuzau în felul următor: ieşeau, în grup, noaptea, în oraş, unul aplica cu degetul patru grămăjoare de miez de pâine, altul fixa pe ele manifestul.

La începutul primăverii următoare, şi-a făcut apariţia la ei în clasă un nou pedagog, care le-a propus… să completeze nişte formulare cu litere de tipar. Zadarnic s-a rugat directorul de ghebişti să nu-i aresteze până la sfârşitul anului şcolar. Aflaţi deja sub anchetă, puştii regretau cel mai mult faptul că vor lipsi de la balul absolvenţilor. „Cine vă dirija, recunoaşteţi!” (Ghebiştii nu puteau crede că pur şi simplu în aceşti băieţi se deşteptase conştiinţa – povestea părea neverosimilă; doar ai o singură viaţă, nu, de ce să-ţi pui întrebării) Carcere, interogatorii nocturne, ore întregi siliţi să stea în picioare. Şedinţă închisă (bineînţeles) a tribunalului regional. (Judecător-Puşkin, condamnat curând după aceea pentru luare de mită.) Apărători jalnici, asesori timoraţi, fiorosul procuror Trutnev (12) (!). Fiecăruia câte 10 sau 8 ani şi toţi – în lagăre speciale.

Nu, nu minte vechea zicală: pe cei curajoşi caută-i în puşcărie, pe proşti – printre politruci!

Eu scriu pentru o Rusie fără limbă, aşa că voi vorbi puţin despre troţ-kişti: ei sunt, toţi, oameni cu gustul scrisului, şi cei ce au scăpat teferi au pregătit deja, cu siguranţă, memorii amănunţite, descriind epopeea lor dramatică mai cuprinzător şi cu mai multă exactitate decât aş putea-o face eu.

Dar iată câte ceva pentru un tablou de ansamblu.

Troţkiştii au desfăşurat, la sfârşitul anilor ’20, o luptă clandestină după toate regulile, folosind capitalul de experienţă al revoluţionarilor de altă dată. Numai că GPU, adversară lor, nu era atât de neghioabă ca ohran-ka (13)

ţaristă. Nu ştiu dacă erau conştienţi de anihilarea totală pe care

Băieţii au fost vânduţi de Fiodor Polotneanşcikov, ajuns ulterior secretar de partid la mina Polisaevo. Ţara trebuie să-şi cunoască ciripitorii.

le-o pregătea Stalin, ori încă mai credeau că totul se va termina prin plezanterie şi reconciliere, în orice caz, au fost oameni curajoşi. (Deşi tare mă tem că, odată ajunşi la putere, ne-ar fi adus o descreierare cu nimic mai prejos decât cea a lui Stalin.) Să notăm că şi în anii ’30, când nodul funiei li se apropia deja de gât, ei considerau orice contact cu socialiştii drept o trădare şi un act dezonorant; drept care, în izolatoare se ţineau deoparte, neacceptând nici măcar să facă, în interiorul închisorii, pe intermediarii în transmiterea scrisorilor pentru socialişti (căci ei se considerau leninişti). Soţia lui I.N. Smirnov (deja după împuşcarea acestuia) refuza să stea de vorbă cu socialiştii, „ca să nu ne vadă gardi-enii” (altfel spus – ochii partidului comunist)!

Există impresia (dar eu nu insist asupra chestiunii) că „lupta” lor politică din lagăre lăsa să transpară un exces de agitaţie sterilă, de unde şi o anume notă tragicomică. În eşaloanele de vagoane pentru vite care-i transportau de la Moscova pe Kolîma, se căzneau să pună la punct „reţele clandestine şi parole”, pentru ca, la capătul drumului, să se vadă împrăştiaţi în lagpunkte şi brigăzi diferite.

Iată un caz petrecut într-o brigadă KRTD: brigada îşi câştigase cinstit dreptul la raţie de producţie şi, brusc, e trecută la raţie disciplinară. Ce-i de făcut? O „celulă comunistă constituită în adâncă conspirativitate” discută situaţia. Grevă? Dar asta ar însemna să se cedeze la o provocare. Ei vor să ne provoace, dar noi – noi vom ieşi cu mândrie la lucru, fără raţie! Vom ieşi şi vom face muncă disciplinară! (Suntem în anul 1937 şi în brigadă sunt nu numai troţkişti „puri”, ci şi ortodocşi „puri”, băgaţi la zdup

ca troţkişti, care au depus plângeri la TK, pe numele tovarăşului Stalin, la NKVD, pe numele tovarăşului Ejov, la ŢIK, pe numele tovarăşului Kalinin, ca şi la procuratura generală, şi pentru care ar fi cu totul de nedorit acum să se pună rău cu Direcţia lagărului, de care vor depinde caracterizările însoţitoare.)

La mina Utinîi, troţkiştii se pregătesc pentru cea de a XX-a aniversare a lui Octombrie. Adună tot ce e picior de cârpă neagră, ori înnegresc cu cărbune cârpe albe. Intenţionează ca, în dimineaţa zilei de 7 noiembrie, să atârne la toate corturile flamuri negre de doliu, iar la apel să cânte „Internaţionala”, ţinându-se strâns de mâini, pentru a nu le permite soldaţilor din escortă şi gardienilor să pătrundă în rândurile lor. Să o cânte până la sfârşit, fie ce-o fi! După care să nu iasă cu niciun preţ din zonă la lucru. Să strige lozinci: „Jos fascismul!”, „Trăiască leninismul!”, „Trăiască Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie!”

Acest plan amestecă un soi de patetism sfâşietor cu o sterilitate ce frizează ridicolul…

De altminteri, careva, poate chiar unul dintre ei, ciripeşte şi, în ajun, pe 6 noiembrie, sunt duşi grămadă la mina lubileinaia şi izolaţi pe timpul sărbătorilor. În corturile încuiate (din care le este interzis să iasă), ei cântă „Internaţionala”, în timp ce muncitorii de la „lubileinaia” ies la lucru (în treacăt fie spus, şi cei care cântă sunt divizaţi: printre ei există şi comunişti închişi pe nedrept, care se retrag deoparte şi nu cântă „Internaţionala”, demonstrându-şi, prin tăcerea lor, ortodoxia.)

„Dacă suntem ţinuţi după gratii, înseamnă că încă mai valorăm ceva”, se consola Alexandr Boiarcikov. Falsă consolare. Cine nu era ţinut după gratii?

Cea mai mare realizare a troţkiştilor în lupta lor din lagăr a fost greva, însoţită de greva foamei, organizată în întreaga reţea de lagăre de pe Vorkuta. (Ea a fost

precedată de o alta, desfăşurată undeva pe Kolîma şi care a durat, pare-se, o sută de zile. Cereau drept de rezidenţă liber aleasă în loc de lagăr şi au avut câştig de cauză: li s-a promis, au încetat greva foamei, au fost împrăştiaţi prin diferite lagăre şi, treptat, lichidaţi.) Informaţiile pe care le deţin despre greva de pe Vorkuta sunt contradictorii. Iată cum par să se fi desfăşurat lucrurile:

Acţiunea a început la 27 octombrie 1936 şi a durat 132 de zile (erau hrăniţi artificial, dar nu au încetat greva foamei). Au fost câteva cazuri de moarte prin inaniţie. Revendicările lor erau:

— Separarea politicilor de deţinuţii de drept comun; *

— Zi de muncă de opt ore;

— Reintroducerea raţiei politice (adică o cantitate de hrană în plus faţă de ceilalţi, asta deja exclusiv pentru ei);

— Desfiinţarea Conferinţei speciale (OSO) şi anularea sentinţelor pronunţate de aceasta.

Au fost hrăniţi cu sonde, apoi autorităţile au răspândit prin lagăr zvonul că zahărul şi untul au dispărut pentru că „au fost hrăniţi cu ele troţkiştii”, procedeu demn de caschetele albastre! În martie 1937, a sosit o telegramă de la Moscova: revendicările celor aflaţi în greva foamei să fie integral satisfăcute! Greva a încetat. Bieţi deţinuţi din lagăre, cum ar fi putut ei impune îndeplinirea acelor promisiuni? Au fost înşelaţi: niciuna dintre ele nu a fost respectată. (Pentru un occidental, un asemenea procedeu e de necrezut şi de neînţeles. Dar comuniştii chiar aşa fac.) Dimpotrivă, toţi participanţii la greva foamei au fost traduşi unul câte unul în faţa secţiunilor operative ale CEKA, unde au fost inculpaţi pentru continuarea activităţii contrarevoluţionare.

Marea Buhă de la Kremlin îşi plănuia deja răzbunarea.

Foarte curând după aceea, pe Vorkuta, la mina 8, a avut loc o altă mare grevă a foamei (ori poate că făcea

parte din precedenta). Au participat 170 de persoane, dintre care unele sunt cunoscute nominal: liderul grevei, Mihail Şapiro, fost muncitor la uzina electrică din Harkov; Dmitri Kurinevski, activist al comitetului regional Kiev al Komsomolului; Ivanov.

— Îi includeau ei oare, printre aceşti politici, pe ceilalţi Cincizeci şi Opt? Probabil că nu: cum i-ar fi putut considera fraţi pe kaeri, când nu-i recunoşteau nici măcar pe socialişti?

fost comandant al unei escadre de escortoare din Flota Mării Baltice; Orlov-Kamenetki; Mihail Andreevici; Polevoi-Ghenkin; V.V. Verap, redactor la „Zorile Orientului" din Tbilisi; Sokrat Gheverkian, secretar al TK din Armenia; Grigori Zolotnikov, profesor de istorie; soţia acestuia.

Nucleul grevei era alcătuit din 60 de deţinuţi, care, în anii 1927 – 1928, zăcuseră împreună la izolatorul din Verhneuralsk. O mare surpriză, plăcută pentru grevişti şi neplăcută pentru autorităţi, a fost ralierea la grevă a douăzeci de borfaşi, în frunte cu caidul lor, poreclit Moskva (ajuns celebru în acel lagăr printr-o incursiune nocturnă: s-a strecurat în biroul comandantului de lagăr şi s-a uşurat pe masa lui de lucru. Oricare dintre ai noştri ar fi fost împuşcat pentru aşa ceva. El a scăpat cu o săpuneală: poate că fusese instigat de duşmanul de clasă?). Numai aceşti douăzeci de borfaşi îi îngrijorau pe cei de la direcţia lagărului. Cât despre activul „comitetului pentru greva foamei", alcătuit din elemente socialmente străine, şeful secţiei operative a CEKA, Uzkov, le spunea în batjocură:

— Credeţi că Europa o să afle de greva voastră? Ne doare-n cot de Europa!

Şi avea dreptate. Dar bandiţii, socialmente apropiaţi, nu puteau fi nici bătuţi, nici lăsaţi să moară. De altfel, pe la jumătatea grevei, a fost găsită o cale spre conştiinţa lor lumpenproletară. Borfaşii s-au retras, iar caidul Moskva a explicat la postul de radiodifuziune al lagărului că fusese

indus în eroare de troţkişti.

După care soarta celorlalţi era pecetluită: împuşcarea. Prin greva lor, ei înşişi formulaseră cererea oficială şi lista condamnaţilor.

Nu, politici autentici au fost. Şi mulţi. Şi plini de abnegaţie. Dar de ce rezultatele opoziţiei lor sunt atât de insignifiante? De ce n-au lăsat la suprafaţă măcar nişte uşoare bule de aer? Vom discuta şi despre asta. Mai târziu.

Capitolul 11

Secţiune 1.05 LOIALIŞTII

DAR O INDIGNATĂ rumoare se ridică în jur. Răbdarea tovarăşilor a ajuns la limită. Cartea mea e închisă cu zgomot, azvârlită cât colo, scui-pată cu năduf.

— La urma urmei, asta e chiar insolenţă! Calomnie! Unde caută individul ăsta politici autentici? Despre cine scrie? Despre te miri ce popi şi tehnocraţi, despre nişte şcolari cu caşul la gură?… Adevăraţii politici suntem noi. Noi, inebranlabilii! Noi, ortodocşii, cei puri precum cristalul (Orwell îi numea bungânditori). Noi, cei ce am rămas, chiar şi în lagăre, devotaţi până la capăt singurei cu adevărat juste dintre…

Într-adevăr, dacă ar fi să judecăm după presa noastră, numai voi aţi şi fost acolo. Numai voi aţi şi suferit. Numai despre voi e permis să se scrie. Ştiţi ce, mai lăsaţi-o moartă.

Va fi de acord cititorul cu acest criteriu: politici sunt acei deţinuţi care ştiu pentru ce fac puşcărie şi sunt fermi în convingerile lor?

Dacă da, atunci răspunsul este: inebranlabilii noştri, cei ce, în pofida propriei lor arestări, rămân devotaţi singurei juste dintre etc., sunt fermi în convingerile lor, dar nu ştiu pentru ce fac puşcărie. Şi de aceea nu pot fi consideraţi deţinuţi politici.

Dacă nu se acceptă acest criteriu, să-l adoptăm pe cel al Annei Skripni-kova: de-a lungul celor cinci termene

de condamnare, ea a avut timp să reflecteze. Iată-l: „Deţinut politic este cel ce are convingeri prin repu-dierea cărora şi-ar putea redobândi libertatea. Cel ce n-are asemenea convingeri nu e decât drojdie politică”.

Nu e un criteriu rău, după mine. El îi înglobează pe toţi cei persecutaţi pentru ideile lor, din toate timpurile. Pe toţi revoluţionarii. Sub aripa lui îşi găsesc loc şi măicuţele, şi arhiereul Preobrajenski, şi inginerul Palciński, dar ortodocşii nu. Căci unde sunt acele convingeri de care cineva i-ar putea îndemna să se lepede?

Ele nu există. Altfel spus, deşi o asemenea afirmaţie poate părea jignitoare, ortodocşii, întocmai ca surdomutul, croitorul şi paznicul de mai adineauri, intră în categoria victimelor neputincioase, care nu pricep ce li se întâmplă. Numai că ei mai au şi ifose.

Să fim exacţi şi să definim obiectul discuţiei. Despre cine va fi vorba în acest capitol?

Despre toţi cei ce, în pofida încarcerării, a batjocurilor înghiţite la an-chetă, a sentinţei nemeritate şi apoi a existenţei degradante din lagăr – în pofida tuturor acestora, şi-au păstrat conştiinţa comunistă?

Nu, nu despre toţi aceştia. Au fost şi printre ei oameni pentru care credinţa comunistă reprezenta ceva organic, uneori unicul sens al vieţii ce le mai rămăsese de trăit, dar:

— Nu îngăduiau acestei credinţe să le inducă un comportament „partinic” faţă de colegii lor de recluziune, nu le strigau acestora, incontrov ersele iscate în celule şi barăci, că toţi fuseseră închişi „pe drept” (iar ei, chipurile, pe nedrept);

— Nu se repezeau să declare cetăţeanului şef (ca şi ofiţerului operativ) „eu sunt comunist”, nu utilizau această formulă pentru a supravieţui în lagăr;

— Astăzi, vorbind despre trecut, nu consideră că principalul şi unicul arbitrar al lagărelor a constat în faptul

că acolo au fost închişi comunişti, şi naiba să-i ia pe toţi ceilalţi.

Într-un cuvânt, va fi vorba doar despre cei ale căror convingeri comuniste erau intime şi nu clamate fără istov. S-ar putea crede că asta e o trăsătură de caracter individuală, dar lucrurile nu stau aşa: de regulă, în libertate, asemenea oameni nu ocupaseră posturi sus-puse, iar în lagăr erau simpli muncitori.

Bunăoară, Avenir Borisov, învăţător de ţară: „Vă amintiţi de tinereţea noastră (eu sunt născut în 1912), când culmea fericirii era costumul verde, din stofă ordinară, uniforma Jungsturm (1), cu centiron şi bandulieră, şi eram gata să apărăm orice cauză, numai să ne fi chemat cineva! * Sunt în Comsomol de la 13 ani. Ei bine, când aveam douăzeci şi patru bătuţi pe muchie, organele NKVD mi-au pus în cârcă aproape toate alineatele articolului 58”. (Vom afla şi cum s-a comportat după ce a ajuns din nou în libertate: e un om demn de acest nume.)

Sau Boris Mihailovici Vinogradov, pe care am avut ocazia să-l cunosc personal în lagăr. În tinereţe fusese mecanic de locomotivă (nu un singur an, cât a ciobănit câte unul dintre deputaţii noştri). După facultatea muncitorească şi Institut a devenit inginer de drumuri şi poduri (şi nu ţuşti! – la munca de partid, cum, de asemenea, se întâmplă), un bun inginer (la şaraşka făcea calcule gazodinamice complexe legate de funcţionarea turbinei unui motor cu reacţie). Dar, în 1941, e drept, a aterizat în scaunul de secretar al organizaţiei de partid de la MIIT. În zilele de panică din 16 şi 17 octombrie 1941, vrând să obţină indicaţii despre ce avea de făcut, a dat telefoane peste telefoane – telefoanele tăceau, apoi s-a dus în persoană la organele superioare, pentru a descoperi că nici la comitetul raional, nici la cel orăşenesc, nici la cel regional nu era ţipenie de om, toţi dispăruseră ca luaţi de

vânt, palatele erau goale, iar mai sus, pare-se, nu s-a încumetat să meargă. S-a întors la ai lui şi le-a spus: „Tovarăşi! Toţi ştabii au dat bir cu fugiţii. Dar noi suntem comunişti, şi ne vom apăra singuri!”. Şi s-au apărat. Dar pentru acest „toţi au dat bir cu fugiţii” cei ce dăduseră bir cu fugiţii l-au băgat pe el, care nu dăduse bir cu fugiţii, la puşcărie pentru 8 ani („agitaţie antisovietică”).

Pentru orice eventualitate, sublinierea îmi aparţine – A.S.

Era un om muncitor şi liniştit, un prieten devotat şi numai în discuţiile intime mărturisea că a crezut, crede şi va continua să creadă. Dar nu făcea niciodată paradă de asta.

Ori geologul Nikolai Kallistratovici Govorko, cel care, mierlitor pe Vorku-ta, a compus o „Odă lui Stalin” (păstrată până azi), dar nu pentru a fi publicată, nu ca să obţină privilegii, ci pentru că acele cuvinte îi veneau din adâncul sufletului. Ţinea oda aceea ascunsă undeva în mină (cu toate că – de ce să o ascundă?).

Uneori, asemenea oameni îşi păstrează convingerile până la capăt. Alteori (ca ungurul Kovacs din Philadelphia, venit într-o formaţie de 39 de familii să înfiinţeze o comună lângă Kahovka şi arestat în 1937), după reabilitare refuză să reintre în posesia carnetului de partid. Alţii îşi ies din balamale mai repede, ca Szabó – şi el ungur – comandant, în timpul războiului civil, al unui detaşament de partizani siberieni. Acesta, în 1937, declara: „Dacă aş fi liber, mi-aş strânge partizanii, aş ridica şi-beria, aş porni în marş spre Moscova şi aş spulbera toată banda asta de nemernici”.

Ei bine, nu vom analiza în acest capitol nici prima, nici a doua din categoriile citate. (De altfel, pe cei ieşiţi din balamale, cum sunt cei doi unguri de adineauri, ortodocşii îi taie ei înşişi de pe listă.)

Nu vom examina nici personajele anecdotice: pe cei care, în închisoare, în celulele lor, se prefac doar că sunt

ortodocşi, pentru a determina cloşca să facă rapoarte „bune” despre ei anchetatorului; pe cei asemeni lui Podvarkov-junior, care în libertate lipise manifeste anticomuniste pe ziduri, pentru ca în lagărul Spasski să se certe în gura mare cu toţi detractorii regimului, inclusiv cu taică-său, sperând să-şi îndulcească astfel soarta.

Ne vom ocupa în acest capitol tocmai de acei ortodocşi, care îşi afişau convingerile ideologice întâi în faţa anchetatorului, apoi în celulele închisorilor, apoi în lagăre, în faţa oricui ar fi voit să-i asculte, iar acum îşi evocă trecutul de lagăr în aceeaşi linie melodică.

Printr-o stranie selecţie, niciunul dintre ei nu va fi muncitor de rând. Departe de aşa ceva. De regulă, asemenea oameni ocupau, înainte de arestare, posturi înalte, aveau o poziţie de invidiat, iar odată ajunşi în la-găr, cel mai greu le era să consimtă la aneantizarea ce se profila la orizont şi făceau eforturi furioase să se ridice peste zeroul universal. Aici îşi găsesc locul toţi anchetatorii, procurorii, judecătorii şi dispecerii de lagăr ajunşi după gratii, ca şi toţi teoreticienii, bucherii şi isonarii regimului (scriitorii G. Serebreakova, B. Diakov, Aldan-Semionov intră tot aici, nu altundeva).

Să-i înţelegem fără rânjete sarcastice. Căderea a fost dureroasă pentru ei. „Nu poţi face omletă fără să spargi ouăle” – asta era zicala lor zglobie şi atotjustificatoare. Şi, deodată, s-au trezit ei înşişi în tigaie.

Prohorov-Pustover descrie o scenă petrecută la Manzovka (un lagpunkt special al BAM – lag-ului), la începutul anului 1938. Spre mirarea tuturor băştinaşilor, aici a fost adus un nemaivăzut „contingent special”, separat în mare secret de toţi ceilalţi deţinuţi. Într-adevăr, nimeni nu mai văzuse asemenea prospătură: pardesie de piele, scurte îmblănite, costu-me de mohair ori de şeviot, cizme şi cizmuliţe de comandă (către a 20-a aniversare a lui Octombrie, această clientelă aleasă prinsese deja gust

pentru îmbrăcămintea inaccesibilă celor de la şaibă). Neglijenţă ori bat-jocură, nu li s-au dat haine de lucru, au fost expediaţi aşa cum erau, în şevioturi şi cu cizme de box, să sape şanţuri în lutul mocirlos, înalt până la genunchi. La o joantă, unul dintre proaspeţii zeki şi-a răsturnat roaba şi cimentul din ea s-a împrăştiat pe jos. A venit în fugă un brigadier-borfaş, i-a tras câteva înjurături de mamă şi, înghiontindu-l, i-a strigat: „Cu mâinile să-l aduni, nătărăule!” Individul a început să ţipe isteric: „Cum îndrăzneşti să mă insulţi? Eu am fost procuror al republicii!” Şi lacrimi mari au prins să i se prelingă pe chip. „Mă doare exact în e... că ai fost procuror al republicii, jigodie! O să te vâr cu râtul în cimentul ăsta, atunci să vezi ce procuror o să fii! Acuma eşti duşman al poporului şi treaba ta e să tragi la lopată!” (Bălăcăreala a continuat până când şeful de şantier a intervenit în favoarea procurorului.)

Să fi povestit cineva o scenă ca asta având ca protagonist un procuror de pe vremea ţarismului şi petrecută într-un lagăr de concentrare din 1918 – nimeni n-ar fi schiţat niciun gest de milă: părerea unanimă era că ăştia nu erau oameni (nu-i vorbă, cereau pentru inculpaţi pedepse grele: un an, trei, cinci). Dar de un procuror de-ai nostru, sovietic, proletar, fie el şi în costum de mohair, cum să nu-ţi fie milă? (Ăsta cerea puţin: douăzeci şi cinci şi suprema.)

A spune că a fost dureros pentru ei înseamnă a nu spune nimic sau mai nimic. O asemenea lovitură, o asemenea prăbuşire, care, în plus, venea de la ai lor, de la partidul iubit şi, în mod vădit, fără niciun temei, era de-a dreptul de neîndurat. Căci faţă de partid nu erau vinovaţi cu nimic. Faţă de partid – cu nimic.

Era atât de dureros, încât întrebarea „De ce eşti închis?” trecea printre ei drept o întrebare tabu, netovărăşească. Unica generaţie de deţinuţi care mai făcea

asemenea fasoane! Noi, în 1945, primul lucru pe care-l povesteam, cu limba de-un cot, ca pe o anecdotă, primului întâlnit şi în auzul întregii celule, era cum şi de ce fuseserăm arestaţi.

Să vedeţi ce fel de oameni erau. Olga Sliozberg fusese deja martoră la arestarea soţului ei, iar într-o bună zi cekiştii au venit să facă percheziţie şi s-o ridice şi pe ea. Cele patru ore cât a durat percheziţia le-a petrecut punând în ordine procesele-verbale ale congresului staha-noviştilor din industria de perii, a cărui secretară fusese până cu o zi în urmă. Procesele-verbale nedefinitivate o îngrijorau mai mult decât copiii pe care avea să-i părăsească pentru totdeauna! Nici chiar comisarul care dirija percheziţia nu s-a putut abţine şi, în cele din urmă, a sfătuit-o: „Da' du-te odată şi ia-ţi la revedere de la copii!"

Să vedeţi ce fel de oameni erau. Elizaveta Tvetkova, care, în 1938, îşi ispăşea pedeapsa în închisoarea din Kazan, primeşte o scrisoare de la fiica ei de cincisprezece ani: „Dragă mamă, spune-mi, scrie-mi – eşti vinovată sau nu?... Aş vrea să fii nevinovată. Dacă-i aşa, nu intru în Comsomol şi n-am să iert nicicând ce ţi s-a întâmplat. Dar dacă eşti vinovată, nu-ţi mai scriu şi am să te urăsc toată viaţa". Şi femeia se mistuie în celula ei umedă, care aduce a mormânt, sub razele livide ale becului din tavan: cum să trăiască fata fără Komsomol? Cum să urască puterea sovietică? Mai bine să mă urască pe mine. Şi-i răspunde: „Sunt vinovată... Intră în Komsomol".

Sigur că e greu! E chiar insuportabil pentru o inimă de om: să nimereşti sub tăişul unui topor pe care-l venerezi şi să-i mai cauţi şi justificări braţului ce l-a ridicat.

Dar e preţul pe care trebuie să-l plătească fiinţa umană când îşi încredinţează sufletul, dăruit de Dumnezeu, unei dogme născocite deoamen i.

Chiar şi astăzi, orice ortodox vă va spune că Tvetkova a procedat corect. E imposibil să-i convingi, chiar şi astăzi,

că tocmai asta înseamnă „a-i sminti pe cei mici” (2), că acea mamă şi-a minţit fiica şi i-a pervertit sufletul.

Să vedeţi ce fel de oameni erau. E.T. a depus, cu sinceritate, furnizând probe, împotriva propriului ei soţ, numai pentru a ajuta partidul!

O, câtă compasiune ar merita, dacă măcar acum ar înţelege ce jalnici erau.

Întreg acest capitol ar fi putut fi scris altfel, dacă măcar astăzi i-am vedea abandonându-şi concepţiile de odinioară! Dar visul Mariei Danielian a devenit realitate: „Dacă voi scăpa vreodată de aici, am să trăiesc de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat”.

Fidelitate? După noi, capete pătrate – şi atât. Aceşti adepţi ai teoriei evoluţioniste au găsit că fidelitatea faţă de evoluţie constă în refuzul tranşant al propriei evoluţii, întocmai cum spune Nikolai Arkadievici Vilencik, după 17 ani de puşcărie: „Noi am avut încredere în partid, şi nu ne-am înşelaţ!” Fidelitate sau cap pătrat?

Nu, nu de ochii lumii şi nu din ipocrizie se lansau ei în controverse, apărând, în celule, toate acţiunile puterii. Discuţiile ideologice le erau necesare pentru a-şi menţine conştiinţa că aveau dreptate, altminteri ar fi ajuns în pragul nebuniei.

Am putea să-i compătimim pe toţi, nu-i aşa? Numai că ei îşi văd doar suferinţa, nu şi vinovăţia.

Aceşti oameni nu au fost întemniţaţi până în 1937. Şi după 1938 au fost întemniţaţi foarte puţini din categoria lor. De aceea sunt numiţi „contin-gentul ’37” şi expresia ar putea fi acceptată, cu condiţia ca ea să nu umbrească tabloul general: chiar şi în lunile de vârf, nu numai ei au fost întemniţaţi; spre lagăre continuau să curgă, rânduri-rânduri, ţărani, muncitori, tineri, ingineri şi tehnicieni, agronomi şi economişti, enoriaşi de rând.

„Contingentul ’37”, foarte locvace, cu acces la presă şi radio, a creat „legenda anului ’37”, constând din două

puncte:

1) dacă vreodată, sub puterea sovietică, au fost întemniţaţi oameni, acest lucru s-a întâmplat numai în ’37 şi numai ce s-a întâmplat în ’37 trebuie să constituie subiect de discuţie şi indignare;

2) în ’37 au fost întemniţaţi doar ei.

Aşa se şi scrie: cumplitul an 1937, când au fost trimise în închisori cele mai devotate cadre comuniste: secretari ai Comitetelor Centrale ale republicilor unionale, secretari ai comitetelor regionale de partid, preşedinţi ai comitetelor executive regionale, toţi comandanţii de districte militare, corpuri de armată şi divizii, mareşali şi generali, procurori regionali, secretari ai comitetelor raionale, preşedinţi de comitetelor executive raionale…

La începutul acestei cărţi, am arătat care a fost volumul valurilor deversate pe Arhipelag vreme de două decenii, până în 1937. Cât de mult a durat acest aflux! Şi câte milioane au fost înghiţite! Dar viitorul contin-gent ’37 s-a făcut că nu vede şi n-aude: ei găseau că toate astea erau în firea lucrurilor. În ce termeni discutau între ei nu ştim, dar P.P. Postî-şev (emisarul lui Stalin pe lângă C.C. din Ucraina), fără să ştie că îl aştepta aceeaşi soartă, se exprima după cum urmează:

În 1931, la consfătuirea lucrătorilor din justiţie: „… continuând să aplicăm cu toată severitatea politica noastră neînduplecată de represiune faţă de duşmanul de clasă şi elementele originar declasate…” (Ce standard valoric au aceste elemente originar declasate. Cine nu poate fi categorisit drept „element originar declasat”?);

În 1932: „Se înţelege că… după ce i-am trecut prin creuzetul deschiabu-ririi, nu trebuie să uităm niciun moment că foştii chiaburi nu au dezar-mat moralmente…”;

Şi altundeva: „În niciun caz nu trebuie admisă tocirea tăişului politicii represive!”

Dar tăişul e ascuţit, Pavel Petrovici! Şi cum o să te

mai mistuie creuzetul!

R. M. Gher explică lucrurile în felul următor: „Câtă vreme arestările afectau persoane care ne erau necunoscute ori. cvasinecunoscute, nici eu, nici prietenii mei nu ne-am îndoit de legitimitatea (!) lor. Dar când au fost arestaţi oameni apropiaţi mie, când am fost eu însămi arestată şi am întâlnit în lagăr zeci de comunişti devotaţi, atunci…”

Într-un cuvânt, câtă vreme era arestată numai societatea, n-au mişcat un deget. A început să le „fiarbă-n inimi răzvrătirea” doar când le-a fost bă-gat la zdup anturajul. Stalin încălcase un tabu ce părea temeinic statornicit, şi de aceea viaţa începuse să i se pară atât de veselă.

Sigur că au încremenit de stupefacţie! Sigur că era o absurditate de neconceput! În celule, se întrebau unul pe altul, surescitaţi:

— Tovarăşi! Nu ştiţi cine e în spatele loviturii de stat? Cine a preluat puterea în oraş?

Pentru ca apoi, încredinţându-se de ireversibilitatea celor petrecute, să se vaiete şi să ofteze îndelung: „Dacă ar fi trăit Ilici, niciodată nu s-ar fi întâmplat aşa ceva!”

(Adică ce aşa ceva? Nu aşa ceva păţiseră şi alţii înainte? v. Partea întâi, cap. 8 – 9.)

Şi totuşi – erau oameni de stat! Marxişti instruiţi! Minţi teoretice! Cum au înfruntat această încercare? Ce interpretare, ce semnificaţie au dat acestui eveniment istoric nepredigerat şi nepreexplicat în ziare? (Or, evenimentele istorice vin întotdeauna pe nepregătite.)

Antrenaţi ani de-a rândul, în chip grosier, pe o pistă falsă, iată ce explicaţii, frapante prin profunzimea lor, propuneau:

1) e o foarte dibace lucrătură a serviciilor de spionaj străine;

2) e un sabotaj de mari proporţii! NKVD-ul e înţesat

de sabotori (variantă mixtă: NKVD-ul e înţesat de agenţi germani);

3) e opera enkavediştilor locali;

Şi, în toate trei cazurile: noi suntem vinovaţi, pentru că ne-am pierdut vi-gilenţa! Stalin nu ştie nimic! Stalin nu ştie de aceste arestări! Dar şi când o să afle, toată această bandă va fi făcută fărâme, iar noi vom fi eliberaţi!!

4) o mare trădare are loc în partid (de ce asta?). Întreaga ţară mişună de duşmani, majoritatea celor aflaţi aici sunt arestaţi pe drept, ăştia nu mai sunt comunişti, ci contra. În celule trebuie să dăm dovadă de prudenţă, să nu discutăm între noi de faţă cu ei. Numai eu fac puşcărie absolut nevinovat. Mă rog, poate şi tu. (Printre partizanii acestei variante se număra şi Mehanoşin, un fost membru al Sovietului Militar Revoluţionar (3). Altfel spus, ia eliberaţi-l, ia daţi-i mână liberă, şi să vedeţi pe câţi bagă el la puşcărie!);

5) aceste represiuni sunt o necesitate istorică a dezvoltării societăţii noastre. (Astfel vedeau lucrurile puţinii teoreticieni care nu-şi pierduseră chiar de tot autocontrolul, de exemplu un profesor de la Institutul de economie mondială „Plehanov”. Explicaţia e justă şi amintitul profesor ar putea fi admirat pentru cât de bine şi de prompt a înţeles. Numai că legitatea asta în sine n-a explicat-o niciodată niciunul dintre ei, e doar un vechi refren dintr-o eternă recuzită: „necesitate istorică a dezvoltării”; bălmăjeşte în felul ăsta despre orice şi vei avea întotdeauna dreptate.)

Şi în toate cele cinci variante, bineînţeles, nimeni nu-l punea în cauză pe Stalin, el rămânea soarele pe care nimic nu-l putea eclipsa.

Pe fondul acestor aiuritoare explicaţii, pare întru totul verosimilă din punct de vedere psihologic şi cea pe care Narokov (Marcenko) o atribu-le unuia dintre personajele sale din Grandori imaginare, şi anume că toate

aceste arestări nu sunt altceva decât un simplu spectacol, montat pentru verificarea staliniştilor fideli. Trebuie doar să faci orice ţi se cere, căci acela care va semna totul fără a cădea pradă mâniei va avea parte ulterior de promovări spectaculoase.

Şi dacă vreunul din veteranii partidului, bunăoară Alexandr Ivanovici laşkevici, un cenzor belorus, avea să mormăie la un moment dat cu glas răguşit, într-un colţ de celulă, că Stalin nu e niciun fel de mână dreaptă a lui Lenin, ci e o jigodie, asupra unuia ca ăsta ortodocşii aveau să tabere cu pumnii, grăbindu-se să-l toarne anchetatorului!

E imposibil de imaginat un singur bungânditor căruia să-i fi tresărit inima de speranţă visându-l pe Stalin mort.

Iată la ce nivel de gândire analitică i-a prins anul 1937 pe ortodocşii loialişti! Şi atunci, în ce stare de spirit vor compărea ei în faţa tribunalului? Evident şi numai în cea întruchipată de Parsons, eroul lui Orwell din 1984: „Doar nu crezi că Partidul ar aresta pe cineva nevinovat a? […] Ştii ce-am să le zic când or să m-aducă-n faţa tribunalului? Vă mulţumesc, asta am să le zic, vă mulţumesc că m-aţi salvat până nu era prea târziu”.

Şi ce ieşire vor găsi pentru ei înşişi? Ce soluţie eficace le va sufla teoria lor revoluţionară? O soluţie pe măsura explicaţiilor lor! Iat-o: cu cât vor fi arestaţi mai mulţi, cu atât mai repede în sferele înalte se va înţelege greşeala! Aşadar, la anchetă, trebuie citate cât mai multe nume cu putinţă! Cât mai multe depoziţii fanteziste despre oameni nevinovaţi! N-au să aresteze întreg partidul!

(Dar Stalin nici n-avea nevoie să pună în joc întreg partidul; vârfurile şi veteranii îi erau de ajuns.)

Întocmai cum, din toţi membrii de partid care au a existat vreodată în Rusia, comuniştii au fost primii care au dat depoziţii false contra propriei lor persoane*, ei sunt şi cei cărora le aparţine, fără nicio urmă de îndoială, această

descoperire demnă de un carusel de bâlci: să citezi cât mai multe nume! Iată un lucru nemaiauzit pentru evoluţionarii ruşi!

Ce dezvăluia această teorie? Cât de ciumpă era capacitatea lor de previziune? Cât de pauperă – gândirea lor? Am sentimentul că nici măcar: ceea ce trăda această teorie era frica! Această teorie nu era decât un camuflaj improvizat pentru slăbiciune. Căci ei se declarau (deja de mult fără niciun temei) revoluţionari, însă când şi-au sondat adâncurile propriului suflet, s-au cutremurat descoperind că nu puteau face faţă unui asemenea statut. Această teorie îi scutea de orice obligaţie de a înfrunta ancheta ca nişte luptători.

Măcar atâta lucru ar fi trebuit să priceapă: că Stalin avea nevoie de această epurare pentru a coborî partidul sub nivelul lui Stalin.

Mă rog, poate că „Biroul unional al menşevicilor” le-a luat-o înainte, dar aceştia, prin convingerile lor, erau cvasibolşevici.

Fireşte, li se zburătăcise din memorie ajutorul pe care, cu foarte puţin timp în urmă, i-l dăduseră aceluiaşi Stalin în acţiunile vizând zdrobirea opoziţiei şi chiar propria lor anihilare. Căci Stalin le acorda victimelor să le lipsite de vlagă posibilitatea de a risca, de a se revolta: practica jocul ăsta nu fără plăcere. Arestarea oricărui membru al Comitetului Central trebuia sancţionată de către toţi ceilalţi – iată găselniţa poznaşului tigru. Drept care, în timpul lâncedelor plenare de rutină, prin sală circula din mână-n mână o hârtie cu menţiunea impersonală că se intrase în posesia unui material compromiţător pentru Cutare şi invitaţia de a-ţi declara în scris acordul (sau dezacordul!…) cu excluderea lui din C.C. (Nu fără ca întotdeauna cineva să urmărească atent cât de mult reţinea fiecare hârtia aceea înainte de a o semna.) Şi toţi îşi puneau apostila. În acest fel, Comitetul Central al

VKP (b) se autocondamna la împuşcare. (De fapt, Stalin le ghicise şi le verificase cu mult înainte gradul de slăbiciune: din momentul când vârfurile partidului acceptaseră ca pe un dat retribuţiile mari şi aprovizionarea ocultă, şi casele de odihnă cu circuit închis – erau deja prinse în capcana, n-aveau nicio scăpare.) Şi cine au fost judecătorii „tribunalului special" în faţa căruia au compărut Tuhacevski şi lakir (4)? Blucher! Egorov! (5) (Plus S.A. Turovski.)

Cu atât mai abitir uitaseră (de fapt, nici n-o citiseră vreodată) o vechitură ca scrisoarea patriarhului Tilion către Consiliul Comisarilor Poporului, datată 26 octombrie 1918. Făcând apel la clemenţă şi cerând eliberarea celor nevinovaţi, verticalul patriarh îi avertiza: „Veţi avea de dat seamă pentru sângele vărsat al celor drepţi" (Luca, 11, 51), căci „cine ridică sabia de sabie va pieri" (Matei, 26, 52). Dar pe vremea aceea o asemenea eventualitate părea ridicolă, imposibilă! De unde să-şi închipuie ei pe atunci că uneori Istoria cunoaşte totuşi răzbunarea, un soi de justiţie tardivă şi voluptuoasă, dar alege pentru împlinirea ei forme stranii şi executanţi imprevizibili.

Şi dacă pentru tânărul Tuhacevski, în momentul când se întorcea triumfător după zdrobirea ţăranilor ruinaţi din Tambov, nu s-a găsit în gară o altă Marusia Spiridonova (6) care să-i tragă un glonte-n tâmplă, acest lucru a fost făcut şaisprezece ani mai târziu de un seminarist gruzin neterminat (7).

Şi dacă blestemele femeilor şi copiilor împroşcaţi cu gloanţe în Crimeea în primăvara lui 1928, după cum povesteşte Voloşin, n-au izbutit să-i străpungă pieptul lui Boia Kun, acest lucru a fost făcut de tovarăşul lui din Internaţionala a III-a (8).

Şi Peters, Laţis, Berzin, Agranov, Prokofiev, Balitki, Artuzov, Ciudanovici, Dâbenko, Uboerevici, Bubnov, Alafuzo, Alksins, Ahronstamm, Hec-ker, Ghittis, Egorov,

Jloba, Kovtiuh, Kork, Kuteakov, Primakov, Putna, L Sablin, Feldmann, R. Eidemann. Şi Unschlicht, Enukidze, Nevski, Na-hamkes, Lomov, Kaktân, Kosior, Rudzutak, Hikalo, Golodev, Schlichter, Beloborodov, Piatakov şi Zinoviev – toţi şi-au primit pedeapsa din inimile micului măcelar roşcat (9). Şi, în ce-i priveşte pe unii dintre ei, ar trebui acum să cercetăm cu răbdare ca să aflăm ce fărădelegi au făptuit şi pe ce şi-au pus semnătura cu cincisprezece şi douăzeci de ani înainte de a-şi fi dat ultima suflare.

Să lupte? Să lupte n-a încercat niciunul dintre ei. S-ar putea obiecta că era greu să lupţi în celulele lui Ejov; dar atunci de ce n-au descoperit lupta fie şi cu o zi înainte de a fi arestaţi? Nu se vedea clar încotro se îndreaptă lucrurile? Aşadar, singura rugăciune pe care o ştiau era „îndepărtează de la mine paharul acesta”? De ce s-a sinucis atât de meschin Ordjonikidze? (Iar dacă a fost ucis, de ce a aşteptat cu mâinile în sân să fie ucis?) De ce nu a luptat credincioasa prietenă a lui Lenin, Krupskaia (10)? De ce nu s-a ridicat măcar o dată să-l demaşte public pe Stalin, aşa cum a făcut acel bătrân muncitor de la Atelierele „Lenin” din Rostov (în 1922 – 23)?! îşi temea chiar atât viaţa ei de bătrânică? Dar Alalîkin şi Spiridonov, membri ai primului Soviet al Deputaţilor din Iva-novo-Voznesensk, din 1905 (11), de ce au semnat acuzaţiile infamante ce li se aduceau? Iar preşedintele aceluiaşi Soviet al Deputaţilor, Subiu, a mers chiar mai departe, declarând sub semnătură că nici n-a existat în 1905 un Soviet al Deputaţilor la Ivanovo-Voznesensk? Cum e posibil să scuipi în felul ăsta pe întreaga ta existenţă anterioară?

Bungânditorii înşişi, când evocă astăzi anul ’37, nu fac decât să se vaiete de injustiţia şi ororile de atunci. Nimeni nu suflă un cuvânt despre posibilităţile de a lupta, pe care, fizic, le aveau la dispoziţie şi de care niciunul dintre ei nu a uzat. E clar că niciodată nu vor putea furniza o explicaţie pentru acest lucru. De altfel, vremea unor

asemenea arguţii a trecut.

Ortodocşii încarceraţi au dovedit energie suficientă numai pentru a distruge tradiţiile deţinuţilor politici. Se izolau de heterodocşii din celulă, se ascundeau de ei, îşi descriau unii altora ororile anchetei în şoaptă, ca să nu-i audă cei fără de partid sau eserii – „ca să nu le pună la îndemână fapte pe care le-ar putea folosi împotriva partidului!”

Evghenia Golzmann, în închisoarea de la Kazan (1938), s-a opus comunicării între celule prin bătăi în perete: în calitate de comunistă, ea nu putea fi de acord cu încălcarea legislaţiei sovietice! În schimb, când li se aducea ziarul, Golzmann insista ca el să fie citit nu în diagonală, ci buche cu buche!

Memoriile Evgheniei Guinzburg, în partea lor penitenciară, furnizează mărturii autentice din intimitatea contingentului 1937. Iat-o pe cap-pătrata Iulia Annenkova avertizându-şi colegele de celulă: „Să nu vă prind că vă distraţi pe seama gardianului! El reprezintnă aici puterea sovietică! (I-auzi! Totul s-a întors cu susu-n jos! Arătaţi-le scena asta, printr-un vizor magic, fulminantelor revoluţionare din închisorile ţariste!) Sau pe comsomolista Katea Sirokova, întrebând-o pe Guinzburg la spălătorie: comunistă aia nemţoaică şi-a ascuns nişte aur în păr, dar aici suntem într-o închisoare de-a noastră, sovietică – nu e cazul să fie denunţată supraveghetoarei?!

Iar Ekaterina Olitkaia, care a fost dusă pe Kolîma în acelaşi vagon 7 (vagon populat, practic în totalitate, de comuniste) îi completează sucu-lentele amintiri cu două detalii frapante.

Cele care aveau bani i-au dat să se cumpere nişte ceapă verde, şi misi-unea de a o recepţiona i-a revenit Olitkăi. Crescută în tradiţiile vechilor revoluţionari, nici nu i-a trecut prin minte să o împartă altfel, decât egal, tuturor celor 40 de suflete din vagon. A fost pusă la punct de

îndată: „Numai celor care au dat bani!” „N-avem cu ce să-i mai hrănim şi pe cerşetori!” „Nici nouă nu ne ajunge!” Olitkaia a înmărmurit: astea erau deţinute politice?... Nu, erau comuniste din contingentul 1937!

Al doilea episod: la baia din tranzitul de la Sverdlovsk, aceleaşi femei au fost trecute goale printre două rânduri de gardieni. S-au consolat foarte repede, în etapele următoare, înghesuite în vagon, cântau în cor:

„Nu cunosc pe lume altă ţară
Unde-atât de liber poţi să fii... (12)”.

Iată cu ce bagaj de concepţii, cu ce nivel de conştiinţă îşi încep bun-gânditorii lungul periplu prin lagăre. Fără să fi înţeles nimic din încercări-le prin care trecuseră – nici din faptul că fuseseră arestaţi, nici din derularea anchetei, nici din ansamblul evenimentelor – se vor socoti pe întreg parcursul acestui periplu – din încăpăţânare, din devoţiune (ori pur şi simplu pentru că se simţeau în impas?) – nişte purtători de făclii, proclamându-se drept unici depozitari ai adevărului despre esenţa lucrurilor.

Odată decişi să nu observe şi să nu caute să-şi explice nimic din ceea ce se petrecea în jur, cu atât mai mult se vor strădui să nu remarce lucrul cel mai îngrozitor pentru ei: cum va apărea proaspăt sositul contingent 1937, încă foarte deosebit prin felul de a se îmbrăca, de a se purta şi de a vorbi, în ochii celorlalţi deţinuţi din lagăr, ai „comunilor” şi chiar ai Cincizeci şi Opţilor (cei ce supravieţuiseră dintre „deschiaburiţi” tocmai îşi terminau primul decar). Priviţi-i pe cei ce mai ieri îşi purtau cu atâta importanţă mapele! Pe cei cu drept la maşină personală! Pe cei care, pe timpul cartelelor, se aprovizionau din magazinele cu circuit închis! Pe cei ce se îmbuibau în sanatorii şi se destrăbălau prin staţiunile de odihnă, în vreme ce noi, căzuţi sub incidenţa legii „şapte pe opt”, eram expediaţi pe câte zece ani în lagăre pentru un cocean

de varză, pentru un ştiulete de porumb. Şi li se va arunca cu ură: „Acolo, în libertate, voi pe noi, aici noi pe voi!” (Dar ameninţarea nu va fi pusă în practică. Foarte curând, ortodocşii îşi vor găsi locuri călduţe de oploşiţi.)

E. Guinzburg evocă o scenă cu sens absolut contrar. O colegă de puşcărie, soră medicală, o întreabă: „E adevărat că aţi luat partea oamenilor săraci, că sunteţi aici pentru că i-aţi apărat pe colhoznici?” întrebarea e neverosimilă. Fără îndoială, femeia aceea nu văzuse nimic din ceea ce se petrecea dincolo de gratii, altminteri nu ar fi putut pune o întrebare atât de stupidă. Dar colhoznicii şi simplii deţinuţi din lagăr au ochi de văzut, ei îi recunoşteau numaidecât pe aceşti indivizi – adevăraţii gonaci ai monstruoasei vânători de oameni numită „colectivizare”.

În ce constă, aşadar, înaltul adevăr al loialiştilor? În faptul că nu vor să renunţe cu niciun chip la niciuna din aprecierile lor anterioare şi nici să asimileze vreuna nouă. Viaţa n-are decât să-şi rostogolească peste ei valul vuind, n-are decât să-i înece – n-o vor lăsa să le pătrundă în capete, nu vor recunoaşte curgerea, ci doar încremenirea. Acest refuz de a opera vreo schimbare în propriul creier, faptul că sunt pur şi simplu incapabili de a distila critic experienţa vieţii este mândria lor! Concepţia lor despre lume nu trebuie să fie afectată de închisoare! Nu trebuie să fie afectată de lagăr! Avem anumite poziţii, rămânem pe aceste poziţii! Noi suntem marxişti! Noi suntem materialişti! Cum am putea să devenim alţii pe simplu motiv că, întâmplător, am ajuns la puşcărie? (Cum am putea să operăm schimbări în propria conştiinţă, când existenţa se schimbă, etalând faţete noi? Pentru nimic în lume! Ducă-se învârtindu-se existenţa, ea nu ne va determina conştiinţa! Căci noi suntem materialişti!…)

Iată gradul lor de perspicacitate vizavi de ce li s-a întâmplat V.M. Zarin: „Am spus-o şi am repetat-o mereu în lagăr: din cauza unor imbecili (adică a celor ce l-au băgat

la zdup), n-am de gând să mă pun rău cu puterea sovietică!”

Iată morala lor inevitabilă: am fost arestat pentru nimic, aşadar, eu sunt un om de bine, iar toţi cei din jurul meu sunt duşmani şi trebuie că au făcut ei ceva de au ajuns la puşcărie.

Iată pe ce-şi cheltuiesc energia: de şase şi de douăsprezece ori pe an, trimit plângeri, reclamaţii şi cereri. Ce scriu ei acolo? Ce mâzgălesc ei acolo? Firește, fac jurăminte de fidelitate Marelui şi Genialului (altfel, adio eliberare). Firește, se leapădă de coinculpaţii deja împuşcaţi Firește, imploră să fie iertaţi şi să li se permită să se reîntoarcă acolo, sus. Chiar şi mâine ar primi cu drag orice sarcină de partid, fie şi numai pe cea de a dirija acest lagăr. (Şi dacă răspunsul la toate petiţiile nu e decât un compact cortegiu de refuzuri, asta se întâmplă pentru că ele nu ajung la Stalin. El ar fi înţeles. El i-ar fi iertat, milostivul!”)

Ăştia da „politici”, care cer puterii... să-i ierte!... Ca să vă faceţi o idee despre nivelul lor de conştiinţă, citiţi memoriile generalului Gorba-tov (13): „Tribunalul? Ce reproşuri îi poţi face? Aşa li s-a ordonat...” O, ce forţă analitică! Şi ce mansuetudine angelic-bolşevică! Borfaşii îl întreabă pe Gorbatov: „Cum de aţi ajuns aici?” (între altele, borfaşii nu cunosc pronumele „dumneavoastră”.) Gorbatov: „Am fost calomniat de către nişte oameni răi”. Ce analiză, domnilor, ce analiză! Şi generalul se comportă nu ca Şuhov, ci ca Fetiukov (14) face curat în biroul şefilor, cu nădejdea că va primi o coajă de pâine în plus. „Strângând de pe mese firimituri, coji, ba uneori chiar bucăţele de pâine, îmi mai potoleam, într-o oarecare măsură, foamea”. Bine, potoleşte-ţi-o. Numai că lui Şuhov i se face o mare vină din faptul că e cu gândul doar la terci şi n-are conştiinţă socială, în schimb generalului Gorbatov totul îi este permis, pentru că el e cu gândul la... oamenii

răi! (De altfel, Şuhov e un tip isteţ şi judecă evenimentele din ţară cu mai mult curaj decât generalul.)

Iată-l şi pe V.P. Goliţîn, fiul unui medic dintr-o reşedinţă de judeţ, inginer de drumuri şi poduri. A stat 140 (o sută patruzeci!) de zile şi nopţi în celula condamnaţilor la moarte. Apoi cincisprezece ani, apoi deportare pe termen nelimitat, „în creierul meu nu s-a schimbat nimic. Sunt acelaşi bolşevic fără de partid. M-a ajutat credinţa în partid, convingerea că la originea răului stau nu partidul şi guvernul, ci reaua-voinţă a anumitor oameni (analiză!), care vin şi pleacă (adevărul e că nu prea pleacă…), dar tot restul (!) rămâne… Şi m-au mai ajutat să rezist oamenii sovietici simpli, care în 1937 – 38 erau în număr mare şi în NKVD (adică în aparat), şi în închisori, şi în lagăre. Nu „cumetri", ci adevăraţi urmaşi ai lui Dzerjinski. (Rămâne cu totul de neînţeles cum aceşti urmaşi ai lui Dzer-jiński, prezenţi în număr atât de mare, asistau fără să mişte un deget la fărădelegile anumitor oameni. Fără să se implice în ele? Şi rămânând, totuşi, teferi? Ce de miracole…)

Ori Boris Diakov: a resimţit moartea lui Stalin ca pe o durere atroce! (Parcă numai el? Toţi ortodocşii.) Avea impresia că, odată cu el, muri-se orice speranţă de eliberare!…"

Dar mi se strigă: nu e cinstit! Nu e cinstit! Măsuraţi-vă cu teoreticieni autentici! Cu cei trecuţi prin Institutul corpului profesoral roşu! (15)

Nici nu-mi doresc altceva. Eu să mă feresc de controverse? Cu ce credeţi că mi-am trecut vremea în închisori? În eşaloanele etapelor? În tranzite? La început m-am angajat în controverse alături de ei şi pentru ei. Numai că firavele noastre argumente au sfârşit prin a mi se părea cam inconsistente. Apoi, o vreme, am tăcut şi am ascultat. Apoi m-am angajat în controverse împotriva lor. Şi trebuie să vă spun că însuşi Zaharov, profesorul lui Malenkov (16) (se mândrea foarte mult cu chestia asta – că

fusese profesorul lui Malenkov), a catadicsit să dialogheze cu mine.

Ei bine, toate controversele astea mi-au rămas în minte de parcă ar fi fost una şi aceeaşi controversă. De parcă toţi talmudiştii ăştia ar fi fuzi-onat într-un singur individ. De fiecare dată repetă, în acelaşi punct al discuţiei, acelaşi argument, în aceiaşi termeni. Şi rămân etern impene-trabili. Impenetrabilitatea – iată principala lor calitate! Nu s-au inventat încă proiectile perforante împotriva capetelor pătrate. O controversă cu ei te epuizează în doi timpi şi trei mişcări, dacă nu o priveşti dinainte ca pe un simplu joc, ca pe un vesel amuzament.

Împreună cu prietenul meu, Panin (17), stăm întinşi pe cuşeta din mijloc a vagonului pentru zeki. Ne-am aranjat destul de bine, avem pitit în bu

Revista „Okteabr”, 1964, nr. 7.

zunar câte un hering, am putea chiar să tragem un pui de somn. Dar iată că, în nu ştiu ce gară, în compartimentul nostru e vârât... un marxist erudit! Că e aşa se vede imediat, fie şi numai după barbişon şi ochelari. Nici nu ascunde: a fost profesor la Academia Comunistă (18). Ne aplecăm prin tăietura pătrată a cuşetei şi, din primele cuvinte pe care le rosteşte, ne dăm seama: e un impenetrabil. Numai că stăm de mult în puşcărie, mai avem mult de stat, ne plac glumele bune, e cazul să coborâm şi să ne distrăm puţin! Compartimentul e destul de spaţios, schimbăm locurile cu cineva, ne restrângem cum putem.

— Bună ziua!
— Bună ziua!
— Nu staţi prea înghesuit?
— Nu, merge.
— Sunteţi închis de mult?
— De multişor.
— V-a mai rămas mai puţin ori mai mult?

— Cam tot atâta.

— Uitaţi-vă la satele astea: ce mizerie! Acoperişuri de paie, izbe într-o rână.

— Moştenirea regimului ţarist.

— Bine, dar suntem după treizeci de ani de putere sovietică.

— Istoriceşte, e un răstimp insignifiant.

— Nenorocirea e că în colhozuri se crapă de foame.

— V-aţi uitat dumneavoastră în toate ceaunele?

— Întrebaţi orice colhoznic din compartimentul nostru.

— Cei din închisori sunt cu toţii înrăiţi şi nu pot fi obiectivi.

— Bine, dar eu însumi am văzut colhozuri.

— Înseamnă că nu erau reprezentative.

(Barbişon-ascuţit n-a călcat niciodată într-un colhoz, aşa e ce! mai simplu.

— Întrebaţi-i pe bătrânii satelor: sub ţar aveau ce mânca, aveau ce îmbrăca şi sărbătorile se ţineau lanţ!

— Ba n-am să-i întreb defel. E un dat subiectiv al memoriei umane – ridicarea în slăvi a trecutului. Vita aftoasă era cea mai lăptoasă.

— Căci eruditul mai strecoară şi câte o zicală.

— Cât despre sărbători, poporul nostru nu se prea omoară după ele, îi place să muncească.

— Dar problemele cu pâinea din multe oraşe?

— Când asta?

— Păi, să zicem, chiar înainte de război…

— Fals! În preajma războiului, tocmai că lucrurile se aranjaseră.

— Ascultaţi: pe vremea aceea, în toate oraşele de pe Volga erau cozi de mii de oameni…

— Dificultăţi locale de aprovizionare, însă mai degrabă cred că vă înşală memoria.

— Dar nici acum pâinea nu ajunge!

— Bârfe muiereşti. Producem 7 – 8 miliarde de puduri (19) de grâu.

— De grâu încins, da.

— Dimpotrivă, sunt succese ale selecţiei.

— Dar în magazine rafturile sunt goale.

— Stângăcii comerciale locale.

— Dar şi preţurile sunt mari. Muncitorul e silit să tot strângă cureaua.

— La noi, preţurile sunt ştiinţific fundamentate, ceea ce nu se întâmplă nicăieri altundeva.

— Înseamnă că sunt mici lefurile.

— Şi lefurile sunt fundamentate ştiinţific.

— Înseamnă că sunt fundamentate în aşa fel, încât cea mai mare parte a timpului muncitorul lucrează gratuit, pentru stat.

— Nu vă pricepeţi la economie politică. Ce sunteţi de meserie?

— Inginer.

— Ei bine, eu sunt economist. Nu mă contraziceţi. Plusvaloarea, la noi, e chiar o imposibilitate.

— Dar de ce înainte un tată îşi putea hrăni familia de unul singur, iar acum trebuie să muncească doi-trei?

— Pentru că înainte era şomaj, femeia nu găsea de lucru. Iar familia flămânzea. În plus, munca femeii e importantă pentru statutul ei de egalitate cu bărbatul.

— La ce naiba îi trebuie egalitate? Pe seama cui rămân toate treburile gospodăreşti?

— S-o ajute bărbatul.

— Dumneavoastră, de exemplu, vă ajutaţi soţia?

— Eu nu sunt însurat.

— Altfel spus, înainte fiecare din cei doi soţi lucra ziua, iar acum amândoi trebuie să mai muncească şi seara. Femeii nu-i rămâne timp pentru misiunea ei esenţială: creşterea copiilor.

— Îi rămâne suficient. Educaţia o fac, în primul rând,

grădiniţa, şcoala şi Komsomolul.

— Halal educaţie! E plin de huligani şi hoţi. Şi de puştoaice dezmăţate.

— Nici vorbă. Tineretul nostru are un înalt nivel ideologic.

— Aşa pretind ziarele. Dar ziarele noastre mint

— Sunt mult mai oneste decât cele burgheze. Acolo să vedeţi…

— Daţi-le-ncoace!

— Ei, asta chiar că n-are niciun rost.

— Şi totuşi, ziarele noastre mint!

— Ziarele noastre sunt, în mod deschis, legate de proletariat.

— Consecinţa unei asemenea educaţii e creşterea criminalităţii.

— Dimpotrivă, criminalitatea scade. Arătaţi-mi o statistică!

Ăsta e atuul lor preferat: arătaţi-le o statistică, într-o ţară unde e ţinut secret până şi numărul de cozi de oaie. Dar nu mai au cine ştie ce mult de aşteptat: o să le arătăm şi statistici.

— Altă cauză a creşterii criminalităţii: legile noastre produc ele însele delincventă. Sunt feroce şi absurde.

— Dimpotrivă, sunt legi excelente. Cele mai bune din istoria umanităţii.

— În special articolul 58.

— Fără el, tânărul nostru stat n-ar fi putut rezista.

— Deja nu mai e atât de tânăr.

— Istoriceşte, e foarte tânăr.

— Dar uitaţi-vă în jur: atâta amar de oameni după gratii.

— Au primit ce au meritat.

— Dar dumneavoastră?

— Eu am fost închis din greşeală. Când se vor lămuri lucrurile, au să mă elibereze.

(Această portiţă de scăpare şi-o rezervă, invariabil, cu toţii.)

— Din greşeală? Atunci ce fel de legi avem?

— Legile sunt excelente; triste sunt abuzurile.

— Pretutindeni – fărădelegi, mită, corupţie.

— Trebuie întărită educaţia comunistă.

Şi aşa mai departe. E imperturbabil. Vorbeşte o limbă care nu implică nicio tensiune a spiritului. A discuta cu el e ca şi cum ai străbate deşertul pe jos.

Despre asemenea oameni se spune: a bătut toate fierăriile, şi tot nepotcovit a rămas.

Dar dacă soarta lui ar fi luat altă turnură, n-am fi aflat niciodată cât e de steril şi de anost. I-am fi citit cu respect numele prin gazete, ar fi ajuns comisar al poporului ori ar fi îndrăznit să reprezinte peste graniţă întreaga Rusie.

A discuta cu un asemenea om e perfect inutil. Mult mai interesant e să joci cu el… nu, nu şah: jocul „de-a tovarăşii”. Există un asemenea joc. Să-l prinzi în el e floare la ureche. Ţineţi-i de vreo două-trei ori isonul. Spuneţi-i ceva folosind vocabularul lui. O să-i facă plăcere. Căci s-a obişnuit cu gândul că toţi cei din jur îi sunt duşmani, a ostenit să-şi tot arate colţii şi detestă confesiunile, pentru că orice ar mărturisi, mărturi-sirea va fi întoarsă numaidecât împotriva lui. Dar dacă ajunge să vă ia drept unul „de-al lor”, o să vi se deschidă cât se poate de omeneşte; uite ce a văzut el în gară: oamenii trec, discutând între ei şi râzând. Partidul conduce, au loc evenimente importante, cineva e mutat dintr-un post în altul, iar noi stăm aici, suntem o mână de oameni, trebuie să scriem – să scriem cereri de revizuire şi de graţiere…

Ori o să vă povestească o intrigă interesantă: la Academia Comunistă, îşi puseseră la un moment dat în gând să-l termine pe unul dintre colegi, simţeau ei că are ceva de ascuns, că nu e din gaşcă, dar nimic nu părea să

se lege: articolele individului nu conţineau greşeli, biografia – cristal. Şi deodată, scotocind prin arhive, dau – o, minune! – peste o veche broşurică a acestui tovarăş, ajunsă, la vremea ei, în mâna lui Ilici însuşi, care, pe marginea unei pagini, notase: „ca economist, e un căcat”. „Vă daţi seama, surâde conspirativ interlocutorul nostru, că după asta a fost o joacă să ne răfuim cu acest încurcă-lume şi impostor. A fost dat afară şi i s-au retras toate titlurile ştiinţifice”.

Roţile trenului aleargă, cu zgomotul lor monoton. Toţi dorm – care lungit, care şezând. La răstimpuri, pe coridor trece câte un soldat din escortă, căscând.

Se pierde, neconsemnat de nimeni, încă un episod din biografia lui Lenin…

* * *

Pentru a completa imaginea loialiştilor, pe care încercăm să o conturăm, să le examinăm conduita în toate secţiunile vieţii de lagăr:

a) Atitudinea faţă de regimul de lagăr şi de lupta deţinuţilor pentru drepturile lor. Întrucât regimul de lagăr e stabilit de noi, de puterea sovietică, el trebuie respectat nu numai cu acurateţe, ci cu toată conştiinciozitatea. Trebuie respectat însuşi spiritul acestui regim, încă înainte ca personalul de supraveghere să o ceară sau să o impună.

La aceeaşi E. Guinzburg găsim observaţii uluitoare: femeile consideră normal să li se tundă (cu maşina) părul de pe cap (din moment ce aşa cere regimul). Din închisori, sunt trimise să moară pe Kolîma. Explicaţia e pregătită: înseamnă că au încredere în noi, sunt siguri că vom munci conştiincios acolo.

Despre ce „lupta” dracului mai poate fi vorba? Luptă împotriva cui? Împotriva alor noştri! Luptă în numele a ce? În numele eliberării noastre personale? Pentru asta nu trebuie luptat – trebuie scrise petiţii în formele prevăzute de lege. În numele răsturnării puterii sovietice? Puşchea

pe limbă!

Printre băştinaşi erau oameni care voiau să lupte, dar nu puteau, alţii care puteau, dar nu voiau, alţii care şi puteau, şi voiau (şi luptau! Când le va veni rândul, vom vorbi despre ei!). Ei bine, ortodocşii reprezentau a patra grupă: cei ce nu voiau şi nici nu puteau, chiar dacă ar fi vrut. Întreaga viaţa lor anterioară îi pregătise doar pentru un mediu artificial, convenţional. În libertate, „lupta" lor se reducea la receptarea şi transmiterea unor hotărâri şi dispoziţii de sus, cu ajutorul telefonului ori al unui buton de sonerie montat sub birou. În condiţiile lagărului, unde lup-ta e cel mai adesea corp la corp, unde ea înseamnă să te ridici cu mâinile goale împotriva automatelor sau să te târăşti pe burtă sub rafalele de gloanţe, ei nu erau decât nişte Sidor Polikarpovici şi Ukrop Pomido-rovici, netemuţi de nimeni şi buni de nimic.

Cu atât mai mult, aceşti luptători doldora de principii menite să aducă fericirea întregii umanităţi n-au constituit un obstacol în calea brigan-dajului borfaşilor: nu aveau nimic de obiectat la preponderenţa acestora în bucătării şi pe posturile de oploşiţi (citiţi-l fie şi numai pe generalul Gorbatov şi veţi vedea că aşa este), căci tocmai în virtutea teoriei lor aceste elemente socialmente apropiate obţinuseră în lagăre o asemenea putere. Nu-i împiedicau să-i jefuiască sub ochii lor pe cei slabi şi nici ei înşişi nu opuneau rezistenţă la jaf.

Şi toate acestea se circumscriau unei logici, sacul şi peticul, nimeni nu ridica niciun fel de obiecţii. Dar iată că a venit momentul pentru a scrie istoria, se aud voci strangulate vorbind pentru întâia oară despre viaţa din lagăr, bungânditorii privesc în jurul lor şi se simt ofuscaţi: cum adică? Ei, atât de înaintaţi, de conştienţi, n-au luptat? Şi nici măcar n-au ştiut că a existat un cult al personalităţii lui Stalin! * Şi nici nu bănuiau că dragul de Lavrenti Pavlovici era un înverşunat duşman al poporului!

Drept care a trebuit pusă grabnic în circulaţie o tulbure versiune cum că, totuşi, au luptat. Şi toţi coteii de pe la reviste i-au reproşat care mai de care lui Ivan Denisovici al meu, numai lene să nu le fi fost: de ce n-ai luptat, pui de căţea? Ba „Moskovskaia pravda" (08.12.62) îl muştruluia chiar: comuniştii organizau în lagăre şedinţe clandestine, pe care el, însă, nu le-a frecventat, n-a vrut să înveţe nimic de la cei care gândeau.

Ce aiureală o mai fi şi asta? Care şedinţe clandestine? Şi pentru ce? Ca să dea cu tifla din fundul buzunarului? Şi cui să dea cu tifla, dacă de la ultimul gardian şi până la Stalin însuşi totul era putere sovietică? Când şi cu ce metode au luptat?

Nimeni nu poate aduce niciun fel de precizări.

Iar de gândit, ce anume gândeau, când nu-şi permiteau decât să repete la nesfârşit că tot ce e real e raţional? Ce gândeau, când singura lor rugăciune era: nu mă lovi, biciuşca a ţarului meu?

b) Raporturile cu autorităţile din lagăr. Ce atitudine pot avea bungânditorii faţă de autorităţile din lagăr, dacă nu cea mai respectuoasă şi amicală? Căci ştabii din lagăr sunt cu toţii membri de partid şi aplică directivele partidului, nu e vina lor că „eu" (= unicul nevinovat) le-am fost trimis aici cu o condamnare în cârcă. Ortodocşii sunt pe deplin conştienţi de faptul că, dacă pe neaşteptate s-ar trezi în locul ştabilor din lagăr, ar face exact acelaşi lucru ca şi ei.

Todorski (20), în jurul căruia toată presa noastră face de o vreme atâta tapaj, considerându-l un erou al lagărelor (jurnalist, după ce fusese se-minarist, remarcat de Lenin şi ajuns, nu se ştie de ce, prin anii '30, director al Academiei Militare de Aviaţie (?)), Todorski, aşadar, după cum rezultă din textul lui Diakov, i se adresează chiar şefului serviciului de aprovizionare, pe lângă care un pălmaş trece fără să întoarcă privirea.

În 1957, o inspectoare de la secţia regională de învăţământ Reazan m-a întrebat: „De ce aţi fost arestat în 1945?” „Pentru că am luat poziţie împotriva cultului personalităţii”, i-am răspuns. „Cum se poate aşa ceva? s-a mirat ea. Ce, pe atunci exista cultul personalităţii?” (Ea înţelesese, cu toată candoarea, că acest cult al personalităţii fusese proclamat în 1956. Atunci ce căuta în 1945?)

În următorii termeni:

„— Cu ce vă pot fi de folos, cetăţene şef?”

Cât despre şeful secţiei sanitare, Todorski întocmeşte pentru el un conspect după „Cursul scurt” (21). Dacă acest Todorski gândeşte câtuşi de puţin altfel decât „Cursul scurt”, unde naiba îi e principialitatea, cum poate elabora un conspect tocmai despre Stalin? * Aşadar, el chiar aşa gândeşte.

Dar nu ajunge ca tu să iubeşti autorităţile; mai trebuie ca şi autorităţile să te iubească pe tine. Trebuie, prin urmare, să le explici şi lor: suntem la fel ca voi, făcuţi din acelaşi aluat, aşa că mai ţineţi-ne şi voi puţin la căldurică. Iată de ce eroii Serebreakovei, ai lui Şelest, Diakov, Aldan-Semionov nu scapă ocazia ca – nitam-nisam, fie că e momentul sau nu – la recepţia etapei cu care au fost aduşi în lagăr, la verificarea fişelor individuale, să se declare comunişti. E o cerere implicită de a li se asigura un loc călduţ.

Şelest imaginează chiar următoarea scenă. La tranzitul de la Kotlas se face apelul nominal pe baza fişelor personale. „Apartenenţa de partid?” întreabă şeful. (Pentru ce imbecili se scriu asemenea chestii? Unde s-a văzut, în fişele individuale penitenciare, o rubrică privind apartenenţa de partid?) „Membru al VKP (b)”, răspunde Şelest la această întrebare complice.

Şi trebuie să le dăm şefilor, atât celor din promoţia lui Dzerjinski, cât şi celor de sub pulpana lui Beria, ce-i al

lor: te ascultă. Şi-ţi oferă un locşor călduţ. De altfel, nu va fi existat oare o directivă, fie ea scrisă sau numai orală, ca, pentru comunişti, să se mai îndulcească regimul de detenţie? Căci chiar şi în perioada celor mai brutale persecuţii la adresa Cincizeci şi Opţilor, când aceştia erau scoşi din posturile de oploşiţi, foştii granguri comunişti erau, cum-necum, menţinuţi în funcţie. (De exemplu, la Kra-slag. Aralov, ex-membru al consiliului militar al regiunii militare Caucazul de Nord, a fost menţinut ca brigadier al legumicultorilor, fostul comandant de brigadă Ivancik – ca brigadier al constructorilor de vile, iar fostul secretar al comitetului regional de partid Moscova, Diakov, tot pe o sinecură.) Însă chiar şi în absenţa oricărei directive, simpla solidarita-te şi simplul calcul „astăzi tu, mâine – eu” ajungeau ca să-i determine pe emvedişti să se îngrijească de ortodocşi.

Aşa se face că ortodocşii erau în graţiile autorităţilor şi alcătuiau în lagăr un strat în permanenţă privilegiat. (Asupra comuniştilor de rând, nezgo-motoşi, care nu se duceau toată ziua bună ziua la stăpânire să-şi proclame credinţa, acest statut nu se extindea.)

Ni se va obiecta: principialitate-principialitate, dar uneori trebuie să fii şi flexibil. Doar a fost o perioadă când Ulbricht şi Dimitrov au dat instrucţiuni partidelor lor să facă pace cu naziştii şi chiar să-i sprijine. Ei, aici n-avem ce cârti: dialectică!

În candoarea lui, Aldan-Semionov aşa şi scrie, fără înconjur: comuniştii din conducerea lagărelor se străduiesc să-i mute pe comuniştii deţinuţi la munci mai uşoare. Nici Diakov nu ascunde acest lucru: novicele Rom îi mărturiseşte şefului spitalului că e un vechi bolşevic. Şi numaidecât e reţinut pe loc, ca om de serviciu la secţia sanitară, funcţie mult râvnită! După cum şeful de lagăr dispune ca Todorski să nu fie destituit din postul de sanitar.

Dar episodul cel mai remarcabil e relatat de G. Şelest, în „însemnări din Kolîma” *: vine un mahăr emvedist care îl recunoaşte în persoana deţi-nutului Zaborski pe fostul său comandant de corp de armată din război-iul civil. Se varsă lacrimi. Cere-mi jumătate din împărăţie! Şi Zaborski acceptă „să i se asigure un meniu special de la bucătărie şi pâine la discreţie” (adică să mănânce o parte din raţia pălmaşilor, căci nimeni nu avea să prescrie pentru el noi normative de hrană) şi-l mai roagă un singur lucru: să-i facă rost de un Lenin în şase volume, pe care să-l citească seara, la lumina opaiţului! Aşa se şi aranjează lucrurile: ziua se îndoapă cu o raţie de furat, seara îl citeşte pe Lenin. Un mod de a exalta, pe faţă şi cu voluptate, josnicia.

La Şelest mai găsim şi un mitic „birou politic clandestin” al brigăzii (nu e cam mult pentru o brigadă?), care, în timpul orelor de odihnă, izbuteşte să procure câte o pâine şi câte un blid de terci de ovăz. Aşadar, avem pretutindeni, printre oploşiţi, oamenii noştri? Aşadar, domnilor bungânditori, furăm?

Acelaşi Şelest ne furnizează concluzia definitivă:

„Unii supravieţuiau prin forţa spiritului (adică ortodocşii, care furau terci şi pâine – A.S.), alţii – cu o porţie suplimentară de terci de ovăz” (Ivan Denisovici).

Bine, aşa să fie. Ivan Denisovici n-are pile printre oploşiţi. Dar spuneţi-mi: cărămizile? Cine a construit ziduri cu ele? Voi, capete pătrate?

c) Atitudinea faţă de muncă. Îndeobşte, ortodocşii sunt oameni devotaţi muncii (adjunctul lui Eikhe, chiar şi în delirul lui de tific, se liniştea numai atunci când sora îl încredinţa că da, telegramele privind colectarea de cereale au fost expediate), îndeobşte, ei aprobă şi munca de lagăr: e necesară pentru construirea comunismului şi absenţa ei ar face nemeritată distribuirea de zeamă chioară întregii hoarde de deţinuţi. De aceea ei consideră întru totul

rezonabil ca refractarii să fie bătuţi, băgaţi la BUR, iar în timp de război chiar să fie împuşcaţi. Perfect moral este pentru ei şi să fii dispecer sau brigadier, să faci pe hăitaşul şi pe vătaful (aici se despart de „hoţii cinstiţi” şi se apropie de „jigodii”).

Iată un exemplu. Şefă la o brigadă de tăietori de pădure era una Elena

— Revista „Znamea” („Stindardul”), 1964, nr. 9.

**” Zabaikalskii rabocii” („Muncitorul de dincolo de Baikal”), 27.08.64.

Nikitina, fostă secretară a comitetului orăşenesc de Komsomol Kiev. Se spune despre ea că fura din producţia propriei brigăzi (alcătuite din Cincizeci şi Opt), ceea ce-i permitea să facă troc cu borfaşii. Liusea Djaparidze (fiica unui comisar din Baku) obţinea de la ea dispense de muncă, mituind-o cu batoane de ciocolată din pachetele pe care le primea. În schimb, pe anarhista Tatiana Garasiova aceeaşi Nikitina a ţinu-t-o trei zile şi trei nopţi afară din baracă, în pădure, până a degerat.

Prohorov-Pustover, tot bolşevic şi el, deşi fără de partid, constată că zekii nu-şi îndeplinesc în mod deliberat normele şi îi demască (raportează despre acest lucru pe cale ierarhică şi zekii sunt pedepsiţi). La reproşurile deţinuţilor-cum de nu înţelege că munca pe care sunt puşi să o facă e o muncă de sclav?

— Pustover răspunde: „Stranie filosofie! În ţările capitaliste, muncitorii luptă împotriva muncii de sclav; dar noi, chiar dacă suntem sclavi, muncim pentru statul socialist, nu pentru persoane particulare. Aceşti birocraţi se află numai vremelnic (?) la putere: ajunge o mişcare populară şi vor zbura cât colo, iar statul poporului va rămâne”.

Un hăţiş de netrecut – conştiinţa ortodoxului. Niciun om viu n-o scoate la capăt cu el.

Singura excepţie pe care o fac bungânditorii e în

favoarea lor: vezi bine, ar fi injust ca ei să fie folosiţi la muncile comune de lagăr, pentru că atunci le-ar fi greu să se conserve pentru viitoarea muncă rodnică de conducere a poporului sovietic, asta lăsând la o parte faptul că, în aceşti ani de lagăr, n-ar mai putea să gândească, adică, strânşi ciopor, să repete pe rând că dreptate au tovarăşul Stalin, tovarăşul Molotov, tovarăşul Beria şi tot restul partidului.

Şi de aceea fac tot ce le stă în putinţă, sub protecţia ştabilor din lagăr şi ajutându-se în secret unii pe alţii, să se aranjeze pe posturi de oploşiţi, şi anume pe acele posturi care nu pretind calificare (niciunul dintre ei nu are o specialitate) şi sunt mai liniştite, cât mai îndepărtate de lupta corp la corp din lagăr. De asemenea posturi se şi agaţă: Zaharov (profesorul lui Malenkov) – la magazia de îmbrăcăminte; faimosul Todorski-la secţia sanitară; Konokotin e felcer (chit că nu e niciun fel de felcer); Serebrea-kova e soră medicală (cu toate că nu e niciun fel de soră medicală). Tot oploşit a fost şi Aldan-Semionov.

Biografia de lagăr a lui Diakov – cel mai gălăgios dintre loialişti – e opera propriei sale peniţe şi merită toată admiraţia. În decursul celor cinci ani de condamnare, s-a învârtit să nu iasă din zonă decât o singură dată, şi atunci numai pentru o jumătate de zi, jumătate de zi în care a lucrat jumătate de oră, tăind crengi, şi încă supraveghetorul a venit să-i spună: vezi că eşti sleit, mai odihneşte-te. O jumătate de oră în cinci ani! Nu e de nasul oricui aşa ceva! O vreme a cotit-o pe seama herniei, apoi pe seama unei fistule herniare, dar – dă-o-ncolo! – nici chiar cinci ani! Pentru asemenea posturi de aur, cum sunt cele de statistician medical, bi-bliotecar la KVC şi şef la magazia de efecte personale, şi pentru a fi menţinut pe ele de-a lungul întregii condamnări, nu te poţi plăti cu slănină; trebuie, mai mult ca sigur, să-ţi vinzi şi sufletul cumătrului – întreba-ţi-i pe veteranii lagărelor. În plus, Diakov nu e un

simplu oploşit, ci un oploşit belicos: în prima variantă a povestirir lui, înainte de a fi fost pus la stâlpul infamiei**, ne expunea cu eleganţă temeiurile pentru care un om inteligent trebuie să evite să împărtăşească soarta grosieră a vulgu-lui („o combinaţie ca la şah”, „o rocadă” – înţelegeţi: a-l expune pe altul în locul tău). Şi un asemenea individ îşi asumă astăzi rolul de principal comentator al vieţii de lagăr!

Galina Serebreakova ne relatează viaţa ei de lagăr în prudente linii punctate. Se spune că acuzaţii grele apasă asupra ei. N-am avut posibilitatea să verific acest lucru.

Dar nu numai autorii comunişti, ci şi toţi ceilalţi loialişti descrişi de acest cor memorialistic sunt văzuţi în afara muncii, fie în vreun spital, fie la postul lor de oploşiţi, unde îşi poartă conversaţiile obscurantiste (uşor modernizate). Aici sus-amintiţii scriitori nu mint: pur şi simplu n-au avut imaginaţia necesară pentru a prezenta aceste capete pătrate în ipostaza de oameni ocupaţi cu o muncă utilă societăţii. (Cum să o faci, dacă tu însuţi n-ai muncit cu adevărat niciodată?)

d) Atitudinea faţă de evadări. Capetele pătrate nu încearcă niciodată o evadare: aşa ceva ar fi un act de sfidare a regimului, de dezorganizare a MVD, aşadar, şi de subminare a puterii sovietice. În plus, fiecare ortodox are în circulaţie, undeva la instanţele superioare, două-trei cereri de graţiere, or, o evadare ar putea fi interpretată acolo, sus, ca o dovadă de nerăbdare, de neîncredere în aceste instanţe superioare.

De altminteri, bungânditorii nici n-aveau ce face cu „libertatea în sine” râvnită de fiinţele umane normale şi de păsări. Orice adevăr e concret, şi singura libertate de care aveau nevoie era aceea primită din mâinile statului, una legală, cu ştampilă, permiţând reîntoarcerea la poziţia şi privilegiile de dinainte de arestare – altfel, la ce bun libertatea?

Şi, cum ei înşişi nu se înghesuiau să evadeze, cu atât mai mult condam-nau toate încercările de evadare întreprinse de alţii, ca subminare făţişă a sistemului MVD şi a dezvoltării economice.

Iar dacă evadările sunt atât de nocive, atunci, hotărât lucru, datoria civică a unui comunist bineintenţionat este ca, de îndată ce află de aşa ceva, să-i raporteze tovarăşului ofiţer operativ. Logic, nu?

Or, printre ei erau şi vechi ilegalişti, şi oameni curajoşi care se remarcaseră în războiul civil. Numai că dogma îi transformase în drojdie politică…

Revista „Zvezda", 1963, nr. 3.

Revista „Novîi mir", 1964, nr. 1, Lakşin.

e) Atitudinea faţă de ceilalţi Cincizeci şi Opt. Ei nu se amestecau niciodată cu camarazii lor de nenorocire – ar fi fost nepartinic. Uneori în secret, între ei, alteori la lumina zilei (căci nu riscau nimic), se contra-puneau acestor jegoşi Cincizeci şi Opt, căutând să se purifice de ei prin autosegregare. Tocmai această masă absoluţă o călăriseră în libertate, nelăsând-o, pe atunci, să sufle un singur cuvânt liber. Iar aici, ajunşi în aceeaşi celulă şi pe picior de egalitate cu această masă, erau departe de a se lăsa, la rândul lor, călăriţi de ea, ba îi strigau care mai de care: „Aşa vă trebuie, nemernicilor! În libertate, aţi fost cu toţii nişte prefăcuţi! Toţi sunteţi duşmani, şi bine au făcut că v-au băgat la zdup! Totul e aşa cum trebuie să fie! Tot ce se întâmplă e încă un pas spre marea victorie!" (Numai eu am fost închis pe nedrept)

Şi faptul că nimeni nu replica la monologurile lor din puşcărie (administraţia ţine întotdeauna partea ortodocşilor, niciun „contra" nu cutează să deschidă gura, altfel se alege cu o a doua condamnare) era interpretat de ei, cu toată seriozitatea, ca relevând forţa invincibilei lor doctrine. (E drept, au fost în lagăre şi cazuri când raportul de forţe era altul. La Unjlag, un anume procuror a fost

nevoit, vreme de mai mulţi ani, să se prefacă nebun. Era singura modalitate de a scăpa de represalii: se afla în compania „finilor” săi.)

Dispreţul nedisimulat, ura funciară de clasă erau sentimentele cu care ortodocşii îi priveau pe toţi Cincizeci şi Obţii, exceptându-se, fireşte, pe sine. Diakov: „Mă gândeam cu groază: lângă cine am ajuns?” Konokotin refuză să-i facă o injecţie unui vlasovist (22) bolnav (deşi era obligaţia lui de felcer!), dar donează, cu spirit de sacrificiu, sânge pentru un soldat din escortă bolnav. (Exact cum spunea medicul lor civil, Barinov: „În primul rând sunt cekist, abia apoi doctor”. Asta da medicină!) Acum devine clar de ce la spital „e nevoie de oameni cinstiţi” (Diakov): ca să ştie cui să facă injecţii şi cui nu.

Şi ura asta o traduceau în fapte (ce sens ar avea să-ţi păstrezi ura de clasă pentru tine?). În povestirea lui Şelest, Samuel Guendal, profesor universitar (probabil, de drept comunist), când caucazienii refuză să iasă la lucru, sugerează numaidecât răfuiala: preotul musulman să fie acuzat de sabotaj.

f) Atitudinea faţă de ciripitori. Întocmai cum toate drumurile duc la Roma, toate punctele de mai sus ne conduc la ideea că tarii-ca-stânca nu puteau să nu colaboreze cu cei mai buni şi mai sufletişti dintre ştabii lagărelor-ofiţerii operativi. În situaţia în care se găseau, era modalitatea cea mai sigură de a ajuta NKVD-ul, statul şi partidul.

Asta produce, de altfel, şi avantaje, e mijlocul cel mai bun de a face corp comun cu stăpânirea. Serviciile făcute cumătrului nu rămân nerecompensate. Şi numai având protecţia cumătrului poţi rămâne cu anii pe un post de oploşit, în zonă.

Într-o cărticică despre lagăre din acelaşi val ortodox*, febleţea autorului, eroul superextrapozitiv, comunistul Kratov, e călăuzit în lagăr de următorul sistem

de concepţii: 1) să supravieţuieşti cu orice preţ, adaptându-te oricăror împrejurări; 2) e mai bine să facă pe ciripitorii nişte oameni cumsecade decât nişte ticăloşi.

De altfel, chiar dacă admitem că un ortodox s-ar încăpăţâna să refuze să devină ciripitor, i-ar fi greu să ocolească acea uşă. Orice dreptere-dincios care-şi exprimă gălăgios credinţa va fi, mai devreme sau mai târziu, convocat la ofiţerul operativ, care-l va întreba părinteşte: „Eşti om sovietic?" Şi bineintenţionatul nu va putea răspunde „nu". Ceea ce înseamnă „da".

Iar dacă e „da", atunci hai să colaborăm, tovarăşe. Nimic nu te poate împiedica.**

Numai că acum, când caută să denatureze toată istoria lagărelor, le e ruşine să recunoască faptul că au colaborat. Sigur, nu toţi au fost prinşi cu mâţa-n sac asemenea Lizei Kotik, căreia i-a scăpat din mână, pe duşumea, un denunţ scris. Dar uite că-i mai ia gura pe dinainte şi aflăm că ofiţerul operativ Sokovnikov acceptase, amical, să expedieze scrisorile lui Diakov, fără să le mai treacă prin cenzura lagărului. Un singur lucru nu ni se spune: de ce acceptase? De unde asemenea amiciţie? Mai aflăm că ofiţerul operativ Iakovlev îl sfătuia pe Todorski să nu se declare comunist în gura mare, dar nu ni se explică: de ce îl încerca pe el, ofiţerul, o asemenea grijă?

Dar asta – pentru moment. Deja bate la uşă glorioasa eră când se vor putea ridica în picioare, recunoscând cu glas tare şi răspicat:

— Da! Am ciripit şi suntem mândri de asta! (Am scris aceste rânduri la începutul anului 1966, iar la sfârşitul aceluiaşi an am citit în revista Okteabr, nr. 9, un articol al lui K. Bukovski. Aşa e: deja încep să se mândrească festiv.)

De fapt, la ce bun tot capitolul ăsta? Toată această lungă trecere în revistă şi toată această anală a loialiştilor? Când ar ajunge să scriem cu litere de-o şchioapă:

JÂNOS KÂDAR, WŁADYSŁAW GOMULKA. GUSTAV HUSAK.

Aceşti oameni au cunoscut şi încarcerarea pe nedrept, şi ancheta sub tortură, au făcut şi câţiva ani buni de puşcărie.

Întreaga lume vede cât de mult au învăţat, întreaga lume vede câte para-le fac.

Viktor Veatkin, Celovek rojdaetsia dvajdi (Omul se naşte de două ori), Magadan, 1964.

Ivanov-Razumnik îşi aminteşte că în celula lor de la Butând au fost demascaţi trei ciripitori şi tustrei s-au dovedit a fi comunişti.

Capitolul 12

CIRIP-CIRIP-CIRIP…

CEKA-GB (trebuie să recunoaşteţi că am găsit, pentru această instituţie, o denumire pe cât de sonoră, pe atât de comodă şi concisă şi care, totodată, nu ignoră evoluţia ei în timp), CEKA-GB, aşadar, ar fi rămas un buştean insensibil, dovedindu-se incapabilă să-şi supravegheze poporul, dacă n-ar fi avut ochi mereu neadormiţi şi urechi veşnic treze. În anii noştri supertehnici, ochii sunt, în parte, înlocuiţi de aparatele foto şi celulele fotoelectrice, urechile de microfoane, magnetofoane şi aparatură de ascultare cu laser. Dar de-a lungul întregii epoci îmbrăţişate de această carte, ochii şi urechile CEKA-GB au fost, aproape în exclusivitate, ciripitorii.

În primii ani ai CEKA, ei erau desemnaţi prin funcţionala sintagmă sekretnie sotrudniki (1) (denominaţie care îi deosebea de cei trecuţi în organigrama oficială). De aici, în maniera epocii, abrevierea seksoti, intrată în uzul curent. Cei ce au născocit această vocabulă, seksoti (fără a bănui şi fără a fi preveniţi ce expansiune o aşteaptă), n-au ştiut să se aplece asupră-i cu o ureche nealterată şi să simtă, din însuşi felul cum sună, toate miasmele

respingătoare ce se împleteau într-însa, alcătuind ceva chiar mai ruşinos decât păcatul sodomiei. De-a lungul anilor, ea s-a îmbibat şi cu sângele brun-gălbui al trădării, încât astăzi nu există în limba rusă un cuvânt mai abject.

Acest cuvânt era folosit, însă, numai în afara lumii penitenciare. Pe Arhipelag se întrebuinţau denominaţii indigene: în închisori – cloşcă, în lagăre – „ciripitor”. Dar, întocmai cum multe cuvinte din vocabularul Arhipelagului au răzbătut în largul limbii ruse, cucerind întreaga ţară, şi noţiunea de „ciripitor” a devenit cu timpul una din cele mai comune. Acest lucru reflectă unitatea şi universalitatea fenomenului însuşi de ciripitorie.

Când eşti lipsit de experienţă şi n-ai reflectat îndeajuns asupra chestiunii, e greu să-ţi imaginezi în ce măsură suntem impregnaţi şi acaparaţi de ciripitorie. Întocmai cum, dacă n-ai în mână un aparat de radio cu tranzistori, nu poţi simţi, în câmp, pe apele unui lac sau în pădure, că un flux de unde radio îţi străbate în permanenţă corpul.

E greu să-ţi faci o deprindere din a-ţi pune necontenit întrebarea: cine ciripeşte aici! La noi în apartament, la noi în curte, la noi la ceasornicărie, la noi la şcoală, la noi în redacţie, la noi în atelier, la noi în biroul de proiectare şi chiar la noi la miliţie. E greu şi e greţos să-ţi faci o asemenea deprindere, dar, din raţiuni de securitate personală, ar trebui. Ciripitorii nu pot fi alungaţi sau daţi afară – se vor recruta alţii. Dar trebuie ştiuţi: uneori fie şi numai pentru a te certa în văzul lumii cu ciri-pitorul, devalorizând astfel denunţurile pe care le face la adresa ta.

Despre densitatea reţelei de seksoţi vom vorbi într-un capitol special, consacrat universului extrapenitenciar. Această densitate e intuită de mulţi, dar mai nimeni nu-şi dă silinţa să şi-l reprezinte pe fiecare seksot în carne şi oase, cu înfăţişarea lui simplă, de om ca toţi oamenii. Şi de aceea reţeaua pare mai enigmatică şi mai înfricoşătoare

decât este în realitate. Or, seksotă e chiar simpatica Anna Fiodorovna, care a trecut pe la voi să împrumute, ca între vecini, nişte drojdie, după care a dat fu-ga la locul convenit (poate la chioşcul de peste drum sau poate la far-macie) să anunţe că în apartamentul vostru stă un străin neînregistrat în cartea de imobil. Seksot e amicul Ivan Nikiforovici, cu care ai ras chiar adineauri o votcă şi de la care se va afla cum ai spus tu, înjurând, că în magazine nu se găseşte nimic, în vreme ce ştabii obţin orice, prin uşa din dos. Tocmai pentru că nu-i cunoşti pe seksoţi la faţă, te miri de unde ştiu omniprezentele Organe că, în timp ce toată lumea intona „Lui Stalin slavă, slavă-i cântăm”, tu numai deschideai gura, fără a te obosi să emiţi vreun sunet, sau că nu erai tocmai vesel la demonstraţia de 7 Noiembrie. Unde sunt acei arzători şi iscoditori ochi de seksoţi. Ei pot fi languroşi ochi albaştri ori lăcrămoşi ochi de bătrân. Şi nu e defel obliga-toriu să aibă o sclipire ursuză şi rea. Nu te aştepta ca seksotul să fie, neapărat, un ticălos cu înfăţişare respingătoare. E un om obişnuit, ca tine şi ca mine, cu doza lui de sentimente bune, cu doza lui de răutate şi invidie şi cu toate slăbiciunile ce ne fac pradă uşoară pentru păian-jeni. Dacă recrutarea seksoţilor s-ar fi făcut exclusiv pe bază de volun-tariat, nu s-ar fi adunat un contingent prea mare (decât, poate, în anii ’20). Dar recrutarea se face cu mreaja şi arcanul, şi slăbiciunile îl împing pe om spre această slujbă degradantă. Iar apoi chiar şi cei care vor să îşi smulgă de pe trup lipicioasa pânză de păianjen, această piele secundă, nu mai pot, uite că nu mai pot.

Recrutarea e în însuşi văzduhul ţării noastre. În faptul că statul primează asupra individului, în faptul că Pavlik Morozov (2) e un erou. În faptul că denunţul nu e denunţ, ci un ajutor acordat celui pe care-l de – nunţăm. Delaţiunea şi ideologia se întreţes ca într-o dantelă: căci şi Organele, şi cei pe care-i recrutează urmăresc, pasămite,

un singur lucru: înaintarea cu succes a ţării pe calea socialismului.

Latura tehnică a recrutării e mai presus de orice elogiu. Din păcate, ridicola noastră literatură poliţistă nu descrie aceste procedee. Recrutorii acţionează la punctele de propagandă organizate în preajma alegerilor. Recrutorii lucrează la catedra de marxism-leninism. Într-o bună zi, eşti chemat şi ţi se spune: „Avem o comisie, vor să stea de vorbă şi cu tine”. Recrutorii lucrează în unitatea ta militară abia retrasă din linia întâi: apare un tip de la SMERŞ şi greblează, om cu om, jumătate din compania în care ai luptat: cu câte unii vorbeşte pur şi simplu despre vreme şi despre mâncare, altora le dă misiunea de a se supraveghea reciproc şi de a-şi urmări comandanţii. Într-o boxă minusculă, un marochiner face mici reparaţii. Intră un bărbat simpatic: „Aţi putea să-mi coaseţi cureluşa asta de la centură?” Şi, cu voce joasă: „Închideţi imediat atelierul, ieşiţi în stradă, acolo o să vedeţi o maşină cu numărul 37 – 48, deschideţi fără vorbă portiera şi urcaţi: o să vă ducă unde trebuie”. Un asemenea ate-lier e un punct ideal pentru colectarea denunţurilor. Iar pentru întâlniri directe cu ofiţerul operativ – apartamentul Sidorovilor, etajul 2, de la şase la opt seara, suni de trei ori.

Poezia recrutării seksoţilor îşi aşteaptă încă menestrelul. Există o viaţă la vedere şi o viaţă invizibilă. Firele pânzei de păianjen sunt întinse pretutindeni şi noi nu băgăm de seamă când ni se încolăcesc pe după grumaz.

Setul de instrumente de recrutare e ca un set de chei fixe: Nr. 1, Nr. 2, Nr. 3. Nr. 1: „sunteţi om sovietic?” Nr. 2: îi promiţi omului ceva ce el se străduieşte zadarnic, de mulţi ani, să obţină pe cale legală; Nr. 3: apeşi pe punctul slab, îl ameninţi pe virtualul recrut cu lucrul de care se teme cel mai mult. Nr. 4…

De altfel, adesea nu-i nevoie să apeşi decât foarte

puţin. E convocat, să zicem, A.G., despre care se ştie că e cam papă-lapte. Şi, pe nepusă masă: „Scrie o listă cu toate persoanele din anturajul dumitale care au sentimente antisovietice”. Individul se pierde cu firea, dă din colţ în colţ: „Nu sunt sigur…” N-a sărit în sus, dând cu pumnul în masă: „Cum vă permiteţi?!” (Dar cine, la noi, o să sară în sus? Să nu ne facem iluzii…) „Ah, nu eşti sigur? Atunci scrie o listă cu cei pentru care garantezi că sunt sută la sută oameni sovietici. Dar – atenţie! – garantezi! Dacă ne dai o referinţă falsă fie şi pentru unul singur dintre ei, vei fi arestat imediat! Ce aştepţi, de ce nu scrii?” „Eu… n-nu pot garanta”. „Ah, nu poţi. Deci ştii că în cercul dumitale sunt elemente antisovietice. Scrie numele celor pe care-i ştii!” Şi bunul, cinstitul iepuraş A.G., cu sufletul lui prea gingaş, plămădit înainte de revoluţie, transpiră, se frământă, se foieşte pe scaun… A receptat în plin, cu toată candoarea, acest tăiş implântat în pieptul lui: să declare în scris că sunt sovietici, ori că sunt antisovietici. O a treia ieşire nu vede.

Piatra, că e piatră, nu suflet de om, şi tot se sfarmă.

În afara puşcăriei, numărul cheilor fixe e mai mare, căci şi viaţa e mai diversă, în lagăr, totul e mult mai simplu: viaţa e elementară, nudă, atât filetajul, cât şi diametrul capului de şurub sunt cunoscute. Nr. 1, fireşte, rămâne: „Sunteţi om sovietic?” Merge perfect la loialişti: cheia nu alunecă niciodată, capul se prinde numaidecât în deschizătură şi începe să se învârtă. Nr. 2 lucrează şi ea excelent: promisiunea de a-l scoate pe deţinut de la „comune”, de a-l plasa undeva în zonă, un supliment de terci, nişte bănuţi, o reducere a condamnării. Toate astea înseamnă viaţă, fiecare treaptă urcată e o şansă de a-ţi prelungi zilele, (în anii războiului, ciripitul s-a devalorizat foarte mult: lucrurile deveneau mai scumpe, oamenii mai ieftini. Te vindeau chiar pe un pachet de mahorcă.) Iar Nr. 3 lucrează şi mai bine: îţi luăm postul! Te trimitem la

„comune”. Te transferăm într-un lagpunkt disciplinar. Fiecare dintre aceste trepte e o treaptă spre moarte. Şi cel ce nu se lasă ademenit în sus cu o bucată de pâine poate începe să tremure şi să implore, când se simte împins în prăpastie.

Asta nu înseamnă că în lagăr nu-i nevoie câteodată de o lucrătură mai fină. Uneori nu merge fără puţină şiretenie. Maiorul Sikin trebuia să adune capete de acuzare împotriva deţinutului Herzenberger, un evreu. Avea motive să creadă că Anton, un prizonier german de şaptesprezece ani, lipsit de orice experienţă, i-ar putea furniza materie pentru do-sar. Şikin l-a convocat pe Anton şi a început să cultive seminţele aruncate în mintea lui de nazism: cât de josnică e naţia evreiască şi cum a dus ea Germania la pierzanie. Anton s-a încins şi l-a trădat pe Herzenberg. (La urma urmei de ce, în alte circumstanţe, comunistul-cekist şi-kin n-ar fi putut deveni un conştiincios anchetator al Gestapoului?)

Ori cazul lui Alexandr Filippovici Stepovoi. Înainte de arestare, fusese soldat în trupele MVD; încasase o condamnare pe baza lui 58. Departe de a fi comunist ortodox, era un flăcău simplu şi în lagăr a început să-i fie ruşine de fosta lui slujbă şi să-şi ascundă cu grijă trecutul, dându-şi seama că ar fi primejdios să-l deconspire. Pe ăsta cum îl recrutăm? Păi, folosindu-ne tocmai de acel trecut: o să dăm în vileag faptul că ai fost cekist. Se şterg la fund cu propriul lor drapel, numai să poată găbji un informator în plus. (Stepovoi susţine că, totuşi, a rezistat.)

Nu voi avea altă ocazie pentru a relata episodul arestării lui. Băiatul fusese mobilizat în armată, dar l-au trimis să servească în trupele MVD. La început, să lupte împotriva partizanilor lui Bandera (3). Aflând (tot de la ciripitori) când intenţionau partizanii să iasă din pădure ca să se ducă la biserică, la liturghie, înconjurau lăcaşul Domnului şi îi înhăţau la ieşire (după fotografii). Apoi să-i

însoţească pe deputaţii poporului din Lituania, când aceştia se duceau la adunările electorale. („Unul dintre ei, al naibii, era atât de curajos, încât refuza întotdeauna să fie escortat!”). Apoi să păzească un pod în regiunea Gorki. Cum emvediştii înşişi, când li s-au redus raţiile de hrană, au organizat o revoltă, au fost expediaţi, ca pedeapsă, pe frontiera turcă. Dar la acea oră Stepovoi era deja arestat. Îi plăcea să deseneze, desena chiar şi pe coperta caietului de învăţământ politic. Ceasul rău l-a pus într-o zi să deseneze un porc, şi careva din preajmă i-a suflat: Dar pe Stalin poţi să-l faci?” Pot. Şi l-a desenat numaidecât şi pe Stalin. A dat apoi, ca toţi ceilalţi, caietul la ve-rificare. Desenul acela era de ajuns ca să fie arestat, dar, la proximele exerciţii de tragere, în prezenţa generalului, a nimerit ţinta de şapte ori din şapte, la 400 de metri distanţă, ispravă pentru care a primit o permisie. Reîntors de acasă în unitate, a povestit că în sat la ei nu mai există pomi, toţi fuseseră tăiaţi de ţărani din pricina „impozitului Zverev” (4). Tribunalul districtului militar Gorki. Chiar şi acolo le-a strigat: „Ah, ne-mernicilor! Dacă sunt duşman al poporului, de ce nu mă judecaţi în faţa poporului?” Apoi, Burepolom şi Krasnaia Glinka (lagăr cu regim sever, foarte dur, lucrări de tunele, exclusiv Cincizeci şi Opt).

Câte unul, cum se spune, are ciripitul în sânge. Ăştia sunt pescuiţi fără nicio dificultate. Alţii te obligă să arunci undiţa de mai multe ori, căci înghit momeala dar nu se lasă prinşi. Celui care încearcă să se fofileze spunând că îi e greu să culeagă informaţii precise i se explică: „Dă-le aşa cum sunt. Le verificăm noi”. „Dar dacă nu sunt foarte sigur?” „Atunci trebuie să deducem că eşti, în mod cât se poate de sigur, un duşman?” Iar în cele din urmă i se poate spune verde şi cinstit: „Cinci la sută adevăr e suficient; restul poate fi şi imaginaţie”. (Operifi de la Djida.)

Dar uneori chiar şi cumătrul* ajunge la capătul răbdării – asta când prada nu se lasă capturată nici la a

treia, nici la a cincea încercare. Lucrul se întâmplă rar, dar se întâmplă. Atunci cumătrului nu-i rămâne decât să lanseze laţul de rezervă: semnarea angajamentului de nedivulgare. Nicăieri – nici în Constituţie, nici în codul penal – nu se spune că un asemenea angajament trebuie, îndeobşte, să existe, că trebuie să semnăm aşa ceva, dar noi suntem obişnuiţi cu de toate. Cum să mai refuzi şi asta? Semnăm cu toţii, fără excepţie. (Or, dacă n-am semna, dacă odată ieşiţi din acel birou am povesti fiecăruia şi tuturor discuţia cu zisul cumătru, toată forţa satanică a Secţiei a Treia s-ar face fum, căci tocmai pe laşitatea noastră se bazează toată secretoşenia lor şi ei înşişi!) Şi în dosarul de lagăr se înscrie fericita menţiune eliberatoare: „a nu se încerca recrutarea”. E poansonul cu marca „96”, sau cel puţin „84”, despre care, însă, nu vom afla prea curând, dacă, în general, o să supravieţuim. Vom ghici că există numai băgând de seamă că răpciuga asta ne părăseşte, pentru a nu mai încerca niciodată să ni se lipească de trup.

Însă de cele mai multe ori operaţiunea de recrutare e încununată de succes. Te presează pur şi simplu, te presează mârlăneşte, încât nu poţi scăpa nici cu ruga, nici cu sudalma.

Şi, curând, recrutul îşi prezintă primul denunţ.

Denunţ care serveşte cel mai adesea pentru a prinde gâtlejul cuiva în laţul celei de a doua condamnări.

Şi uite-aşa devine ciripitul cea mai violentă formă de luptă între deţinuţi: „Ia crapă tu astăzi, că eu rămân pe mâine!”

În lumea extrapenitenciară, de-a lungul unei jumătăţi de veac, sau, oricum, vreme de patruzeci de ani, ciripitul a constituit o ocupaţie lipsită de orice risc: societatea n-avea cum îi răspunde ciripitorului nici prin ame

Dahl explică semnificaţia cuvântului cumătru în felul următor: „cel cu care ai o relaţie de paternitate spirituală,

naş”. Rezultă că transferul acestei noţiuni asupra ofiţerului operativ din lagăr e cât se poate de potrivit, respectând întru totul spiritul limbii. Atât că vocabula e însoţită de obişnuitul zâmbet batjocoritor al zekilor.

ninţări, nici demascându-l, nici pedepsindu-l.

În lagăre, lucrurile au stat puţin altfel. Cititorul îşi mai aminteşte cum Secţia Administrativă de pe Solovki îi demasca pe ciripitori, expediindu-i la Kondostroi. Apoi, câteva decenii la rând, tagma ciripitorilor părea să fie în largul ei, prosperând fără oprelişti. Dar din când în când, arar şi în rare locuri, unindu-se, câte un grup de zeki mai energici şi mai hotărâţi continuau, sub o formă voalată, tradiţia de pe Solovki. Uneori, ciripitorul era snopit (omorât) de o gloată dezlănţuită care îşi făcea singură dreptate după ce, chipurile, fusese prins hoţul (în lumea lagărelor, lichidarea hoţului printr-o judecată sumară e cvasilegală). Alteori (OLP-ul nr. 1 de la Veatlag, în timpul războiului) oploşiţii din producţie se debarasau de cei mai virulenţi ciripitori expulzându-i „din raţiuni ţinând de bunul mers al muncii”. Aici operul nu prea mai putea interveni. Ceilalţi ciripitori pricepeau şi o lăsau mai moale.

Mari nădejdi şi-au pus zekii în cei ce veneau direct de pe front: ăştia o să le arate ei ciripitorilor! Dar întăririle militare i-au dezamăgit pe oamenii de acţiune din lagăre: departe de unităţile lor, aceşti fioroşi combatanţi, servanţi de mortiere şi cercetaşi, se dezumflaseră de tot, nemaifiind buni de nimic.

Limbile clopotelor mai aveau mult de bătut şi compasul timpului mult de măsurat până când năpasta avea să se abată asupra ciripitorilor.

* * *

Pentru acest capitol cam duc lipsă de material. Dintr-un motiv sau altul, foştii deţinuţi nu se prea înghesuie să destăinuie felul cum au fost recrutaţi. Aşa că o să vă povestesc despre mine însumi.

Abia când dobândisem o vastă experienţă de lagăr, zek hârşit, am înţeles, aruncând o privire în urmă, cât de jalnic şi de meschin mi-am început condamnarea. Încă nu-mi lepădasem pielea de ofiţer obişnuit să aibă, fără vreun merit, o poziţie dominantă faţă de cei din jur şi mă tot coco-ţam în felurite funcţii, pentru a recădea numaidecât în colb. Şi ce mă mai cramponam de vechea mea piele – de bluza militară, de pantalonii bufanţi, de manta, cum mă dădeam de ceasul morţii să nu le schimb pe ţoalele sure de lagăr! În noile condiţii, făceam greşeala tipică a soldatu-lui cu caş la gură: mă distingeam din peisaj.

Şi, cu ochiul lui de lunetist, primul meu cumătru, cel de la Novîi Ieru-salim, m-a remarcat numaidecât. Iar la Bariera Kaluga, de îndată ce, din zugrav, am ajuns ajutor de normator, am scos din nou la iveală uniform a aceea – ah, cât de dornic e omul să arate viril şi fercheş! E drept că locuiam în camera monştrilor, unde generalii se îmbrăcau şi ei altfel decât zekii de rând.

Uitasem cu totul de autobiografia scrisă la Novîi Ierusalim şi de ceea ce ar fi putut să se ascundă îndărătul solicitării de a o scrie. Într-o seară, pe jumătate întins pe patul meu, frunzăream un manual de fizică, în vreme ce Zinoviev prăjea ceva pe reşou, povestind nu mai ştiu ce istorie, iar Oracevski şi Prohorov stăteau lungiţi, cu picioarele răzimate de spe-tezele paturilor, când a intrat gardianul Senin (evident, nu era numele lui adevărat – individul nici măcar nu era rus – ci un pseudonim de lagăr.) Făcându-se că nu observă nici reşoul, nici cizmele acelea plasate la înălţime, s-a aşezat pe unul din paturi, devenind părtaş la conversaţia ce se încinsese în odaie.

După chip şi maniere nu-mi plăcea acest Senin, prea îşi juca în orbite ochii blânzi, în schimb – ce cultură!, ce educaţie! Cât de mult sedeoseb ea de gardienii noştri – mârlani, mărginiţi şi analfabeţi! Senin era nici mai mult nici mai puţin decât student! Student în anul 4, numai că

nu-mi amintesc la ce facultate. Aparent, îi era foarte ruşine de uniforma lui de emvedist, se temea să nu fie văzut de colegi, prin oraş, cu epoleţii lui albaştri, şi de aceea, venind la serviciu, îşi îmbrăca uniforma la postul de gardă, iar la plecare şi-o scotea. (Iată un erou al timpului nostru pentru uzul romancierilor. Imaginaţi-vă, pe vremea ţarilor, un student progresist care mai câştiga un ban făcând pe gardianul într-o închisoare!) De altfel, manierat-manierat, dar asta nu-l împiedica defel să alerge vreun bătrânel prin lagăr pentru cine ştie ce fleac ori să-i administreze unui muncitor trei zile de carceră.

Dar la noi în cameră îi plăcea să poarte conversaţii intelectuale: să ne arate că el înţelege sufletele noastre subţiri şi să ne facă să apreciem, la rândul nostru, sufletul lui subţire. Aşa şi acum: ne povestea cu vioiciu-ne ceva despre viaţa din oraş, despre un film nou, pentru ca, pe neaşteptate, când era sigur că nu-l vede nimeni, să-mi facă un semn din care se înţelegea clar că mă invită să ies pe coridor.

Nedumerit, i-am făcut pe plac. După ce a mai debitat, pentru ca nimeni să nu sesizeze coincidenţa, câteva fraze politicoase, Senin s-a ridicat, la rândul lui, şi m-a ajuns din urmă. Mi-a spus să mă prezint imediat la biroul ofiţerului operativ, spre care ducea o scară dezafectată, unde nu puteai întâlni pe nimeni. Acolo era cuibul bufniţei.

Nu mai văzusem niciodată „buha” la faţă. Am luat-o într-acolo cu inima strânsă. De ce mă temeam? Mă temeam de ceea ce se teme orice deţi-nut din lagăr: să nu mi se trântească o a doua condamnare. Nu trecuse nici măcar un an de la anchetă şi încă mai simţeam cum mi se întorc maţele pe dos numai văzând un anchetator în dosul unui birou. Dar dacă s-au apucat să-mi răscolească din nou dosarul? Încă nişte pagini de jurnal, cine ştie ce alte scrisori.

Cioc-cioc-cioc…

— Intră.

Deschid uşa. O încăpere mică, mobilată cu gust, de parcă n-ar fi avut nimic de a face cu GULAG-ul. Se găsise loc chiar şi pentru un divan nu prea mare (poate că aici le târăşte, când are chef, pe surorile noastre de detenţie) şi pentru un aparat de radio „Philips”, aşezat pe o etajeră. Ochiul lui magic străluceşte şi o melodie suavă, foarte plăcută, se revarsă în odaie. Mă dezobişnuisem cu totul de o asemenea puritate a sunetului, de asemenea muzică şi m-am destins încă din prima clipă: undeva, viaţa există! Dumnezeule, ne deprinseserăm să socotim viaţa noastră viaţă adevărată, dar ea, viaţa adevărată, era undeva acolo, undeva acolo…

— Ia loc.

Pe masă, o veioză cu abajur liniştitor, îndărătul mesei, pe fotoliu, ofiţerul operativ, un tip întocmai ca Senin, cu mină de intelectual, destul de impenetrabilă, oacheş. Şi scaunul pe care mă aşez e capitonat. Cât de plăcut ar fi aici, dacă n-ar începe să-mi toarne cine ştie ce acuzaţii, dacă n-ar scoate iar la iveală vechile lor zdrăngănele.

Dar nu, în glasul lui nu se simte nici urmă de ostilitate. Mă întreabă despre viaţă în general, cum îmi merge, cum reuşesc să mă obişnuiesc cu lagărul, dacă mă simt bine în camera oploşiţilor. Nu, nu aşa demarează o anchetă. (Unde am mai auzit, domnule, melodia asta fermecată?…)

Şi deodată, foarte firesc, o întrebare ce poate fi pusă şi din pură curi-ozitate:

— Ei, şi acum, după tot ce ţi s-a întâmplat, după tot ce ai trăit în ultima vreme, ce zici: ai rămas om sovietic? Sau nu?

Trosc! Ce să răspunzi la asta? Voi, urmaşilor, nu puteţi pricepe: ce să răspunzi la asta? Da, vă aud, vă aud cum – oameni normali şi liberi – îmi strigaţi din anul 1990:

„Da mai bagă-l şi-n… (Ori poate că urmaşii nu vor fi ajuns încă să vorbească aşa? După mine, da.) Te-au azvârlit în închisoare, te-au hăcuit de viu, şi el te mai întreabă dacă eşti om sovietic?!”

Într-adevăr, după toate puşcăriile, după atâtea întâlniri în decursul cărora năvăliseră asupră-mi informaţii din toate colţurile lumii, ce fel de om sovietic mai puteam fi eu, unde s-a văzut să reziste ceva sovietic în faţa unei informaţii complete?

Şi dacă aş fi fost deja tot atât de reeducat de închisoare, pe cât eram de instruit de ea, fireşte că ar fi trebuit să i-o retez scurt: „Nu! Şi mai duce-ţi-vă-n…! Mi s-a făcut lehamite să-mi mai uzez circumvoluţiunile ca să răspund la întrebările voastre tâmpite. Lăsaţi-mă să mă odihnesc după muncă!”

Numai că, vedeţi, noi am crescut în obedienţă, copii! Când auzim „E cineva împotrivă?… Se abţine cineva?…” nimeni nu ne poate face să ridicăm mâna, pentru nimic în lume. Chiar şi unui condamnat, cum i se poate ridica limba să spună: „Nu sunt om sovietic…”?

— În sentinţa OSO se spune că sunt antisovietic, m-am eschivat eu precaut.

— Ei, OSO… îl mătură el cu un gest al mâinii, fără niciun respect. Dumne aţa, în sinea dumitale, cum te simţi? Ai rămas om sovietic? Ori te-ai schimbat, te-ai înăcrit?

Cât de discretă şi de pură poate fi melodia asta şi cât de distonantă discuţia noastră vâscoasă, lipicioasă, mizeră. Dumnezeule, cât de pură şi de frumoasă ar putea fi viaţa, şi egoismul celor puternici nu ne îngăduie nicicând să ajungem la ea. Moniuszko? – nu e Moniuszko, Dvořák?

— Nu e Dvořák… De m-ai lăsa o dată în pace, potaie, să ascult…

— De ce să mă fi înăcrit? fac eu pe miratul, (într-adevăr, de ce? Să te înăcreşti n-ai voie în niciun caz: asta miroase a altă anchetă.)

— Aşadar, eşti om sovietic? insistă operul cu glas sever, dar totodată încurajator.

Numai să nu-i răspund prea tăios. Numai să nu mă arăt aşa cum sunt astăzi. Dacă spun că sunt antisovietic, nu-l costă nimic să-mi deschidă un dosar chiar aici, în lagăr, şi să-mi izbească încă o condamnare.

— Dumneata, în forul dumitale interior, ce fel de om simţi că eşti?

Mi se face groază când mă imaginez expediat acum, în toiul iernii, prin viscole, dincolo de Cercul Polar. Aici, de bine de rău, m-am aranjat cumva, dorm pe un pat uscat, la căldură, am chiar şi cearşafuri. Aici, la Moscova, o femeie mă vizitează din când în când, îmi aduce pachete… Şi să plec fix la mama dracului? De ce să plec, dacă pot să rămân?… La urma urmei ce-i chiar atât de degradant în a spune că eşti „om sovietic”? Sistemul ăsta e: socialist.

— Eu… da… sunt om sovietic…

— Ei, dacă eşti om sovietic, asta schimbă totul, se bucură operul. Înseamnă că putem vorbi ca între doi oameni sovietici, înseamnă că avem aceeaşi ideologie şi aceleaşi ţeluri – (atâta doar că nu locuim în aceeaşi cameră) – şi trebuie să lucrăm mână-n mână. Dumneata ne ajuţi pe noi. Noi – pe dumneata…

Simt că am început să alunec… Şi muzica asta… Şi el nu conteneşte să-mi azvârle pe grumaz, rapid, cu precizie, laţ după laţ: trebuie să-i ajut să fie la curent cu ce se întâmplă. E posibil să asist, întâmplător, la anumite discuţii. Va trebui să le semnalez…

Ei, aşa ceva n-am să fac niciodată. Ştiu asta rece, în adâncul sufletului: sovieticvnesovietic, dar să vă torn eu vouă discuţii politice – de la asta luaţi-vă gândul! Însă – prudenţă, prudenţă, trebuie – uşurel – să încurcăm urmele.

— Mă tem că nu-i de mine, răspund aproape cu regret.

— De ce? îşi înăspreşte glasul colegul meu de

ideologie.

— Păi, pentru că nu-mi stă-n fire… (Cum să-ţi spun ca să nu te zădă-răsc, porcul dracului?) Eu… nici nu prea ascult. Şi uit repede…

Bagă de seamă că am ceva cu muzica şi opreşte aparatul. Tăcere. Ochiul luminos şi cald al lumii adevărate se stinge, în birou am rămas numai buna şi eu. S-a terminat cu gluma.

Măcar de-ar cunoaşte regulile şahului: după a treia repetare a aceloraşi mişcări, se declară remiză. Dar au! Leneşi în toate, la asta nu sunt leneşi: de o sută de ori îmi dă şah din aceeaşi pătrăţică, de o sută de ori mă ascund îndărătul aceluiaşi pion şi apoi iar scot nasul de după el. Bun-simţ n-are, nici nu ştie ce-i aia; timp – berechet. Eu însumi m-am expus la şah etern, declarându-mă om sovietic. Fireşte, fiecare din aceste o sută de ori are o nuanţă aparte: alt cuvânt, altă intonaţie.

Şi trece o oră, şi mai trece încă o oră. Camera noastră doarme deja dusă, dar el – unde să se grăbească? Asta îi e meseria. Cum să mă scap de el? Ce căpuşă! Deja mi-a bătut şaua şi cu un eventual transfer, şi cu muncile comune, deja mi-a spus că mă suspectează, că poate sunt un duşman ireductibil, după care a trecut din nou la speranţa că sunt un prieten ireductibil.

De cedat, nu pot să cedez. Dar nici n-am chef să fiu etapat în crucea iernii. Mă întreb, cu inima strânsă, cum au să se sfârşească toate astea.

Deodată, deviază discuţia spre borfaşi. A auzit de la Senin că am păreri foarte tranşante despre specia asta, ba chiar am avut conflicte cu ei. Mă înviorez: e o schimbare în derularea partidei. Da, îi urăsc. (Dar ştiu că voi îi iubiţi!)

Şi ca să mă înmoaie de tot, îmi zugrăveşte următorul tablou: am o soţie la Moscova. Rămasă fără bărbat, e nevoită să umble pe străzi de una singură, uneori şi noaptea. Or, adesea trecătorii sunt despuiaţi şi jefuiri în

plină stradă. Chiar de către borfaşii care evadează din lagăre. (Nu, de către cei pe care voi îi amnistiaţi!) Aş putea eu refuza să-l anunţ pe ofiţerul operativ despre planurile de evadare ale borfaşilor, dacă aş avea cunoştinţă de ele?

La urma urmei, borfaşii sunt chiar duşmani, duşmani necruţători, şi împotriva lor toate mişcările sunt permise… Permise, nepermise, important e că, acum, asta pare o mişcare bună. Mi se pare că se poate. Asta se poate.

Ai spus-o! Ai spus-o, şi diavolului îi ajunge un singur cuvânt! Har virgin a şi aterizat pe masă, în faţa mea:

Un Angajament:

Subsemnatul, cutare, îmi iau angajamentul să semnalez ofiţerului operativ al lagărului planurile de evadare ale deţinuţilor…"

— Dar a fost vorba numai de borfaşi!

— Cine mai evadează, în afară de borfaşi?… Şi apoi, cum o să scriu eu, într-un document oficial, cuvântul „borfaşi"? Ăsta e argou. Se subînţele-ge că de ei e vorba.

— Bine, dar sensul se schimbă radical!

— Nu, după câte văd, dumneata nu eşti de-al nostru; cu dumneata trebuie discutat altfel. Şi nu aici.

O, cât de înfricoşătoare pot fi vorbele astea: „nu aici", când eşti un oploşit şi trăieşti în simpatica odaie a monştrilor! Unde e acest „nu aici"? La Lefortovo? Şi ce înseamnă „altfel"? La urma urmei, de când sunt eu în lagăr n-a avut loc nicio evadare, probabilitatea că se va produce una e tot atât de slabă ca pentru căderea unui meteorit. Şi chiar dacă vor fi evadări, ce imbecil o să stea să vorbească despre ele dinainte? Aşa că nici n-o să am ce raporta. Dacă te gândeşti, nu-i deloc o soluţie rea… Numai că…

— Nu se poate fără hârtia asta?

— Aşa e regula.

Oftez. Mă autoliniştesc cu fel de fel de mici subterfugii mentale şi semnez actul de vânzare al propriului meu suflet. Vânzarea sufletului pentru salvarea

trupului. S-a terminat? Pot pleca?

O, nu. Mai urmează un angajament – cel de „nedivulgare”. Dar, înainte de asta, pe aceeaşi hârtie:

— Trebuie să vă alegeţi un pseudonim.

Pseudonim?... A, numele conspirativ. Da-da-da, informatorii trebuie să aibă un nume conspirativ! Dumnezeule, cât de repede m-am dus de-a dura! Am mâncat bătaie. Figurile sunt răsturnate, am fost făcut mat şi o recunosc.

Şi deodată orice urmă de fantezie mă părăseşte. Pot găsi întotdeauna, cu uşurinţă, nume pentru zeci de personaje. Şi uite că acum nu pot născoci un biet nume conspirativ. Ascultând, poate, zgomotele de afară, îmi suflă, caritabil:

— Bunăoară, Vetrov.

Scriu, la sfârşitul angajamentului: „Vetrov”. Aceste şase litere încrustează cu fierul roşu în memoria mea riduri ruşinoase.

Şi eu care aş fi vrut să mor cu oamenii! Eram pregătit să mor cu ei! Cum am ajuns să mă regăsesc viu printre javre?...

Iar operul închide angajamentul meu în seif – e rezultatul muncii lui din seara aceea – şi îmi explică amabil că nu trebuie să vin aici, la cabinet, pentru că asta ar trezi suspiciuni. Gardianul Senin e omul lui de încredere şi toate informaţiile (denunţurile!) trebuie transmise prin intermediul lui. Aşa se capturează păsările. Începând cu un vârf de gheară.

În anul acela, cu siguranţă n-aş fi reuşit să mă menţin pe acest aliniament. Căci dacă nu te-ai salvat trăgându-te de coamă, ţinându-te de coadă nici atât. Odată pornit la vale, aluneci, sfârtecându-te de stânci, până jos.

Dar ceva m-a ajutat să rezist. De câte ori ne întâlneam, Senin mă presa: Ei? Îmi desfăceam braţele a neputinţă: n-am auzit nimic. Borfaşii îmi sunt străini şi nu

mă pot apropia de ei. Dar, ca un făcut, după ce destul de multă vreme nu se produsese nicio evadare, un coţcar de două parale a şters-o din micuţul nostru lagăr. Atunci – despre altceva! Despre brigadă! Despre colegii de cameră! insista Senin. La altceva nu m-am angajat, mă ţineam eu tare pe poziţie (de altfel, deja era spre primăvară). Repurtasem, totuşi, o mică victorie semnând un angajament cu obiect atât de limitat: evadările.

Şi deodată, pe baza unei solicitări speciale a ministerului, am fost extras din lagăr şi trimis la o şaraska. Aşa am scăpat. Niciodată n-am mai semnat „Vetrov”. Dar şi astăzi, auzind acest nume, mă strâng în mine şi mă fac mic.

O, cât e de greu să devii om! Chiar dacă ai făcut frontul, chiar dacă ai trecut prin bombardamente şi minele te-au azvârlit în văzduh, ăsta e doar începutul adevăratului curaj. Nu e încă totul…

Au trecut mulţi ani. Şaraşki, lagăre speciale. Făceam pe independentul, mă arătam tot mai insolent, secţia operativă nu mi-a mai acordat nicicând favorurile sale şi mă obişnuisem să respir liber, convins că în dosarul meu era înscrisă menţiunea „a nu se încerca recrutarea”.

A urmat deportarea, aproape trei ani. Începuse resorbţia deportaţilor, câteva naţionalităţi fuseseră deja eliberate. Cei care mai rămăseserăm mergeam să ne prezentăm la comandatură glumind între noi. Deja avusese loc Congresul al XX-lea. Totul părea să se fi sfârşit pentru totdeauna, îmi făceam, bucuros, planuri – cum aveam să mă reîntorc în Rusia imediat după eliberare. Şi deodată, pe când tocmai ieşeam din curtea şcolii unde eram profesor, un kazah bine îmbrăcat (în civil) mă strigă pe nume, adăugând, curtenitor, numele patronimic şi repezindu-se să-mi strângă mâna.

— Haideţi să stăm puţin de vorbă, îmi zice el mieros, făcând un semn cu capul în direcţia comandaturii.

— Tocmai mergeam la masă, încerc eu să mă eschivez.

— Dar mai târziu, diseară să zicem, sunteţi liber?

— Mă tem că nici diseară. (în serile libere, scriam la un roman.)

— Atunci mâine?

Uite-l că m-a agăţat. A trebuit să-i fixez o întâlnire pentru a doua zi. Credeam că avea să-mi spună ceva în legătură cu revizuirea dosarului meu (Cu puţin timp înainte, o cam făcusem de oaie: expediasem „sus" o cerere de suspendare a deportării pe baza „amnistiei Adenauer", situându-mă, aşadar, în postura de solicitant. Chestia asta n-avusese cum să-i scape GB-ului. În calitatea lui de ofiţer operativ venit de la regiune, individul s-a instalat festiv în biroul şefului secţiei raionale a MVD, a încuiat uşa, lăsând clar să se înţeleagă că urmează o discuţie care s-ar putea prelungi câteva ceasuri, având în vedere şi faptul că nu vorbea prea bine ruseşte. Dar la sfârşitul primei ore mă lămurisem deja că intenţia lui era nu să se ocupe de revizuirea dosarului meu, ci să mă re-cruteze ca informator. (Odată cu eliberarea unei părţi dintre deportaţi, rândurile ciripitorilor începuseră, pesemne, să se rărească).

Constatarea mă amuza şi mă irita totodată. Mă irita pentru că fiecare jumătate de ceas era foarte preţios pentru mine; mă amuza, pentru că, în martie 1956, o asemenea discuţie şoca prin incongruenţă, ca ricoşeul unui cuţit pe farfurie. Am încercat să-i explic cu binişorul inoportunitatea ideii. Niciun efect. Serios ca un buldog, individul avea în minte un singur lucru: să nu-şi scape prada din dinţi. Orice îndulcire a regimului ajunge în provincie cu o întârziere de trei, cinci sau zece ani, numai înăspririle se aplică instantaneu. Tipul nu înţelegea încă defel ce avea să însemne anul 1956! Atunci i-am amintit că MGB-ul fusese desfiinţat, dar el s-a apucat să-mi

demonstreze, cu voioasă vioiciune, că instituţia nou-creată, KGB-ul, era acelaşi lucru, având acelaşi personal şi aceeaşi misiune.

După atâţia ani, apucasem deja să deprind o atitudine de cavalerist faţă de ilustra lor instituţie. Simţeam că e întru totul în spiritul epocii să-l bag exact acolo unde meritau să fie băgaţi cu toţii. De vreo consecinţă directă asupră-mi nu mă temeam deloc – aşa ceva era exclus în acel an memorabil. Şi mi-ar fi făcut mare plăcere să ies trântind uşa.

Dar deodată m-am gândit: şi manuscrisele mele? Ele rămân cât e ziulica de lungă în bojdeuca mea, apărate de un amărât de lacăt şi încă de o mică şmecherie înăuntru. Iar noaptea le scot şi scriu. Dacă întărât KGB-ul, indivizii vor vrea să se răzbune, vor căuta ceva care să mă compromită – şi dacă dau de manuscrise?

Nu, trebuie să fac pace.

O, ce ţară! O, ţară damnată, unde chiar în cele mai luminoase luni de libertate omul cel mai liber pe dinăuntru nu-şi poate îngădui să se certe cu nişte jandarmi!… Să le arunce în faţă tot ce gândeşte!

— Problema e că sunt grav bolnav. Boala nu-mi permite să stau cu ochii şi urechile la pândă. Am şi aşa destule griji pe cap. Şi cu asta vă propun să punem punct.

Dar mizerabilul tot nu se îndura să cedeze, încă vreo jumătate de ceas a încercat să mă convingă că şi un om grav bolnav trebuie să colaboreze!… Dar văzând că rămân neînduplecat până la capăt, şi-a dat seama că nu are decât o ieşire:

— Dar un certificat aveţi?

— Ce fel de certificat?

— Că sunteţi atât de bolnav cum spuneţi.

— Am, sigur că am.

— Atunci, aduceţi-mi o copie.

Căci el trebuia să prezinte un rezultat palpabil al

acelei zile de muncă. Un indiciu că nu greşiseră avansând candidatura mea, atâta doar că nu ştiuseră cât de grea e boala ce mă macină. Certificatul îi trebuia nu numai ca să se încredinţeze cu ochii lui, ci şi ca să-l încopcieze la dosar, punând astfel cruce afacerii.

I-am dat certificatul acela şi cu asta am scăpat basma curată.

Erau lunile cele mai libere pe care ţara noastră le cunoscuse vreme de o jumătate de secol!

Dar cei care n-aveau niciun certificat?

* * *

Arta unui oper (5) constă în a găsi numaidecât cheia potrivită.

Într-unul din lagărele siberiene, deţinutul U., de felul lui din Pribaltika, bun cunoscător al limbii ruse (motiv pentru care măgăreaţa şi căzuse asupra lui), e convocat „la şef, în biroul căruia găseşte instalat ca la el acasă un căpitan necunoscut, cu nasul coroiat şi o privire hipnotică, de cobră. „Închide uşa bine", îi indică el cu toată seriozitatea, de parcă s-ar fi aşteptat ca din clipă-n clipă în odaie să dea năvală cine ştie ce duş-mani, în vreme ce, de sub sprâncenele stufoase, ochii lui îl urmăreau pe U. cu o privire de jar. Şi U. simte deja că totul înăuntrul lui se topeşte, de parcă ceva l-ar arde, sufocându-l totodată. Înainte de a-l convoca pe U., căpitanul adunase, bineînţeles, toate informaţiile posibile despre el şi ajunsese la concluzia că Nr. 1, Nr. 2, Nr. 3 şi Nr. 4 ies, toate, din discuţie, că aici merge doar ultima din set, cea mai eficace, dar îşi mai ţine încă, vreo câteva minute, privirea arzătoare aţintită în ochii limpezi şi lipsiţi de apărare ai lui U., cântărindu-l şi încercând totodată să-i frângă voinţa, ridicând deja pe nevăzute deasupra lui greutatea ce avea să-l strivească.

Drămuindu-şi timpul, operul se mulţumeşte cu o introducere scurtă, dar făcută nu în tonalitatea abstractă a

învăţământului politic, ci într-o mani-eră tensionată, cu aerul că vorbeşte despre nişte evenimente care azi-mâine vor exploda şi în acel lagpunkt: „Ţi-ai dat, cu siguranţă, seama că lumea s-a divizat în două lagăre, din care unul e sortit pieirii, iar noi ştim cu certitudine care anume. Şi dumneata ştii, nu-i aşa? Ei bine, dacă vrei să rămâi în viaţă, trebuie să te desprinzi de ţărmurile putrede ale capitalismului şi să acostezi la celălalt mal. Cunoşti cartea lui Laţis (6) Spre ţărmuri noii. Şi alte câteva fraze din acestea, pe care le rosteşte fără a-şi desprinde privirea ameninţătoare din ochii lui U., după care, definitiv decis asupra cheii ce trebuia folosită, întreabă pe un ton de alarmantă gravitate: „Cum o mai duce familia dumitalel şi îi citează toţi membrii de familie pe nume! Ştie câţi ani are fiecare dintre copii! Înseamnă că deja s-a ocupat de ei în amănunt, ceea ce e foarte grav! „Eşti, bineînţeles, conştient – îşi continuă el şedinţa de hipnoză – că dumneata şi familia dumitale alcătuiţi un tot. Dacă dumneata greşeşti şi aluneci spre pierzanie, îţi târăşti după dumneata şi familia. Noi nu lăsăm familiile de trădători (asta pe un ton mai aspru) să trăiască în mediul sovietic necontaminat. Aşa că alege între cele două lumi. Între viaţă şi moarte. Îţi propun să-ţi asumi angajamentul de a sprijini serviciul operativ al CEKA! În caz că refuzi, întreaga dumitale familie va fi trimisă imediat în lagăr. Avem puterea absolută (ceea ce e adevărat!) şi nu suntem obişnuiţi să revenim asupra deciziilor noastre (din nou are dreptate)! O dată ce am pus ochii pe dumneata, ai să lucrezi cu noi!”

Toate astea se prăvălesc brusc pe capul bietului U., prinzându-l total nepregătit: ştia că sunt ticăloşi care ciripesc, dar să i se propună aşa ceva tocmai lui! Lovitura e aplicată în plin, fără niciun fel de fente sau temporizări, şi căpitanul aşteaptă răspunsul cu mina că e pe punctul de a ex-ploda, aruncând totul în aer! Şi U. se gândeşte: ce nu

pot face ăştia? Când au cruţat ei familia cuiva? Nu s-au sfiit să „deschiaburească” fami-lii întregi, cu copii cu tot, oricât ar fi fost ei de mici, lucru cu care se şi fă-leau prin ziare. U. văzuse şi cum lucraseră Organele în Pribaltika anilor 1940 – 41. Intrase în curţile unor închisori şi văzuse mormanele de cadavre ale deţinuţilor împuşcaţi în timpul retragerii. Iar în 1944 ascultase emisiunile postului de radio Leningrad destinate ţărilor baltice. Întocmai ca şi privirile acestui căpitan, emisiunile acelea erau pline de ameninţări şi respirau răzbunare. Se făgăduia o răfuială cruntă cu toţi, cu absolut toţi cei ce colaboraseră cu inamicul. * Ce i-ar putea obliga să manifeste clemenţă acum? Cu rugăminţile nu faci nimic. Trebuie să alegi. (Numai că iată ce nu înţelege încă U., victimă a legendelor ce înconjoară Organele: că între elementele acestei maşini nu există o interacţiune şi o comunicare atât de ireproşabilă, încât, dacă el refuză astăzi, într-un lagpunkt siberian, să devină ciripitor, peste o săptămână familia lui să fie expediată în Siberia. Şi încă ceva nu mai înţelege: oricât de rău ar gândi el despre Organe, realitatea e şi mai întunecată: curând va bate ceasul, şi toate aceste familii, aceste sute de mii de familii vor fi deportate – trimise la moarte sigură – fără ca, măcar într-un singur caz, cineva să verifice cum se comportă taţii în lagăr.)

Teama pentru el însuşi nu l-ar fi clătinat. Dar U. şi le-a imaginat pe soţia şi pe fetiţa lui în condiţiile din lagăr, în aceste barăci unde promiscuitatea nici măcar nu se ascunde îndărătul unei perdele şi unde nu există nicio apărare pentru o femeie mai tânără de şaizeci de ani. Şi a cedat. Laţul fusese bine ales. Niciun altul n-ar fi mers, dar ăsta a lucrat fără greş.

Sigur, o mai lungeşte puţin: trebuie să mă gândesc. Bine, ai trei zile de gândire, dar să nu te pună păcatul să te sfătuieşti cu cineva. Dacă di-vulgi această convorbire, vei fi împuşcat! (U. se duce şi se sfătuieşte cu un compatriot,

chiar cu cel pe seama căruia i se va propune să scrie primul denunţ, împreună îl vor şi redacta. Şi acela recunoaşte că nu poţi risca viaţa propriei tale familii.)

La a doua vizită a căpitanului, U. semnează pactul cu diavolul, primeşte o misiune şi un om de contact; nu trebuie să mai dea pe aici, totul urmează să treacă pe la oploşitul cu dispensă de escortă Frol Reabinin.

Aceşti rezidenţi răspândiţi prin lagăr constituie o componentă importantă a activităţii oricărui oper. Frol Reabinin e cel mai gălăgios când se află în societate, trece drept un tip haios şi popular. Frol Reabinin, are un post paşnic din multele ce se încredinţează borfaşilor, o cabină separată şi e întotdeauna în bani. Cu ajutorul operului a sondat toate adâncimile şi toţi curenţii vieţii de lagăr, menţinându-se, agil, pe creasta valurilor.

Frol Reabinin îl învaţă pe U. că toate rapoartele trebuie predate într-un ungher retras („în munca noastră lucrul cel mai important e conspirativi

Dar învăţătorul, dar muncitorul din uzină, dar vatmanul, dar toţi cei ce trăiesc din munca lor colaborează cu inamicul! Singurii care nu colaborează sunt traficanţii pieţei negre şi partizanii din păduri! Tonul excesiv al acestor emisiuni nechibzuite a determinat, în 1944, câteva mii de persoane să se refugieze în Scandinavia.

tatea”). Îl cheamă în cabina lui: „Căpitanul e nemulţumit de raportul dumitale. Raportul trebuie scris în aşa fel, încât să furnizeze material util. Îţi arăt eu cum se face”.

Şi această brută îl învaţă pe U., un intelectual, acum sleit de puteri şi abătut, cum să scrie mârşăvii la adresa oamenilor. Dar aspectul pleoştit al lui U. îl face pe Reabinin să conchidă în sinea lui că flăcăul ăsta are nevoie de un stimulent, că trebuie să i se pună niţel foc sub coadă. Şi îi spune, de-acum pe un ton amical: „Ascultă, ştim că o duci greu. Poate câteodată vrei să-ţi dregi amărâta aia de raţie.

Căpitanul vrea să te ajute. Uite, ţine”. Şi scoţând din portofel o bancnotă de cincizeci de ruble (Premiul oferit de căpitan! Câtă detaşare la ei faţă de orice contabilitate. Poate sunt singurii în ţară care şi-o pot permite!) şi o strecoară în palma lui U.

Văzând această broască palid-verzuie ce i-a fost furişată în mână, U. se simte deodată eliberat de toate farmecele căpitanului-cobră, de toată hipnoza, de toată stânjeneala şi chiar de teama pentru familie: toată povestea, sensul tuturor celor întâmplate se reduce la această imundă hârtie, străbătută de o limfă verzuie, la obişnuiţii arginţi ai lui Iuda şi, fără a se mai gândi ce o să păţească familia lui, cu gestul natural al celui ce vrea să-şi scuture de pe trup o scârnăvie, U. refuză bancnota, dând-o îndărăt; cum Reabinin nu pricepe nimic, i-o vâră din nou în palmă. U. O azvârle de data asta de-a dreptul pe podea şi se ridică uşurat, eliberat şi de învăţăturile lui Reabinin, şi de semnătura dată căpitanului, eliberat din ghearele acestor convenţii de hârtie de către înalta datorie de om. Pleacă fără o vorbă. Porneşte spre baraca lui şi paşii îl poartă uşori prin zonă: „Sunt liber! Sunt liber!”

Nu, nu chiar. Un oper mai încuiat ar fi lungit pelteaua. Dar căpitanul-cobră îşi dă seama că idiotul de Reabinin a data-o în bară, a făcut încrustătura să o ia hacana, a folosit o cheie nepotrivită. Şi în acest lagăr tentaculele nu s-au mai întins spre U. Reabinin trecea pe lângă el fără să-i dea bună ziua. U. s-a liniştit, bucurându-se chiar. La un moment dat, deţinuţii au început să fie expediaţi în lagăre speciale şi U. a nimerit la Steplag. Cu atât mai mult a fost încredinţat că, odată cu acest transfer, toate firele s-au rupt.

Dar nu! Menţiunea din dosar a rămas la locul ei. Pesemne, într-o zi, în noul lagăr, U. a fost convocat la colonel. „Se pare că aţi acceptat să co-laboraţi cu noi, dar nu prezentaţi încredere. Poate că nu vi s-a explicat cum

trebuie?”

Numai că acest colonel nu-i mai inspira lui U. niciun fel de teamă, în plus, între timp, familia lui U., ca şi familiile multor altor deţinuţi din Pribaltika, fusese deportată în Siberia. N-avea niciun fel de dubiu: trebuia să se smulgă din ghearele lor. Dar sub ce pretext?

Colonelul l-a predat pe U. unui locotenent, pentru ca acela să-l mai prelucreze; şi în vreme ce locotenentul îşi făcea numărul, cu ameninţări şi promisiuni, U. căuta o cale de a refuza cât mai net şi mai categoric.

Om instruit şi departe de orice propensiuni religioase, U. a ajuns, totuşi, la concluzia că se poate apăra de aceşti indivizi numai ascunzându-se în spatele lui Hristos. O soluţie nu tocmai principială, dar infailibilă, A minţit: „Vreau să fiu sincer. Educaţia mea creştină îmi interzice cu desăvârşire să lucrez cu dumneavoastră!”

Şi – gata! Pălăvrăgeala locotenentului, care dura de câteva ceasuri bune, s-a întrerupt brusc. Individul pricepuse că nu mizaseră pe un număr câştigător. „În fond, ne trebuieşti ca a cincea roată la căruţă! i-a strigat el furios. Dă un refuz scris! (Din nou scris.) Chiar aşa să scrii, cu toţi Hristoşii tăi!”

Pesemne, dosarul fiecărui ciripitor trebuia închis aşa cum fusese deschis: printr-o hârtie aparte. Invocarea lui Crist era întru totul convenabilă şi pentru locotenent: niciun alt ofiţer operativ CEKA nu i-ar fi putut reproşa că nu încercase nişte eforturi în plus.

Nu găseşte cititorul imparţial că aceşti indivizi se feresc de Hristos ca dracul de tămâie şi de dangătul clopotelor de utrenie?

Iată de ce regimul nostru nu se va împăca nicicând cu creştinismul! Comuniştii francezi promit în zadar contrariul.

Capitolul 13

Secţiune 1.06 ŞAPTE PIEI ŞI ÎNCĂ ŞAPTE

DUPĂ CE ai fost decapitat, mai poate cineva să-ţi taie capul? Poate. După ce s-au scos şapte piei de pe tine, poate cineva să scoată alte şapte? Poate.

Toate acestea au devenit cu putinţă în lagărele noastre. Toate acestea au fost inventate pe Arhipelag. Şi să nu spună nimeni că brigada e singura contribuţie a comunismului la ştiinţa mondială a puniţiunii. A doua condamnare nu e o contribuţie? Torentele ce se rostogolesc pe Arhipe-lag nu se domolesc aici. În loc să fie lăsate să se resoarbă în larg, sunt antrenate în tunelele unor noi anchete.

O, binecuvântate fie acele tiranii nemiloase, acele regimuri despotice, acele ţări barbare unde omul, odată arestat, nu mai poate fi arestat. Unde încarcerarea încarceraţilor e cu neputinţă! Unde un om judecat nu mai e târât în faţa tribunalului. Unde condamnaţii nu sunt recondamnaţi!

Dar la noi toate acestea sunt posibile. Un om distrus, dat pierzării pentru totdeauna, redus la disperare – cât de comod e să dobori un asemenea om izbindu-l cu muchia toporului! Etica gardienilor din puşcăriile noastre: loveşte-i pe cei căzuţi la pământ! Etica ofiţerilor operativi: călcaţi pe cadavre!

Se poate spune că anchetele şi procesele desfăşurate în lagăre îşi au originea tot pe Solovki, numai că acolo deţinuţii erau pur şi simplu târâţi sub clopotniţă şi împuşcaţi. Abia în epoca cincinalelor şi a metastazelor glonţul a fost înlocuit cu a doua condamnare.

Fără a doua (a treia, a patra) condamnare, cum ar fi fost posibil să fie ţinuţi ascunşi pe Arhipelag şi exterminaţi toţi cei cărora li se rezervase un asemenea sfârşit?

Regenerarea termenelor de condamnare, întocmai ca regenerarea inelelor unui şarpe, e o formă de viaţă specifică Arhipelagului. De când se spetesc deţinuţii în lagăre şi degeră în deportări, fiecare dintre ei simte

atârnându-i deasupra capului această neagră ameninţare: să încaseze un nou termen, înainte de a-l fi ispăşit pe primul. Asemenea pedepse suplimentare s-au dat la noi în toţi anii, dar mai cu seamă în 1937 – 38 şi în timpul războiului. (În 1948 – 49, urgia s-a abătut şi asupra universului extrapenitenciar: fuseseră rataţi, scăpaţi din gheare oameni care ar fi trebuit rejudecaţi câtă vreme se aflau încă în lagăr, şi recuperarea lor se impunea cu necesitate. Aceştia erau numiţi repetenţi; cei recondamnaţi în lagăr nici măcar n-aveau un calificativ generic.)

Şi încă era o operă de caritate – caritatea unei maşini – felul cum se distribuiau aceste condamnări suplimentare în 1938: fără o nouă arestare, fără anchetă sau proces în lagăr: pur şi simplu deţinuţii erau convocaţi, brigadă după brigadă, la URC şi puşi să semneze de luare la cunoştinţă că primiseră o nouă condamnare. (Refuzul de a semna se pedepsea cu carceră simplă, exact ca fumatul într-un loc interzis. Ba ţi se şi explica, pe un ton amabil: „Noi nu-ţi cerem să semnezi că te-ai făcut vinovat cu ceva, ci doar că ai luat la cunoştinţă”.) Pe Kolîma se distribuiau în acest fel decari; pe Vorkuta, condamnările erau mai blânde: opt sau cinci ani prin OSO. A încerca să te zbaţi era o deşertăciune: parcă în sumbra eternitate a Arhipelagului opt ani se deosebeau cu ceva de optsprezece sau decarul abia început de cel pe terminate. Singurul lucru important era ca trupul tău să nu fie înşfăcat în colţi şi sfârtecat chiar astăzi.

Retrospectiv, lucrurile pot fi înţelese în felul următor: în 1938, epidemia de condamnări notificate în lagăr a fost efectul unei directive venite de sus. Acolo, la vârf, îşi dăduseră seama că pedepsele administrate până atunci erau prea mici şi că termenele de condamnare ale deţinuţilor se cereau mărite (ba unii dintre ei trebuiau chiar împuşcaţi), pentru a se băga spaima în ceilalţi.

Dar epidemia de recondamnări din timpul războiului

are la origine şi o voioasă scânteie aprinsă jos, printr-un fel de iniţiativă populară. Indicaţia de sus era, probabil, ca, la vreme de război, în fiecare lagăr, deţinuţii cei mai marcanţi, care ar fi putut constitui germenii unei revolte, să fie jugulaţi şi izolaţi. La faţa locului, sângeroşii flăcăi mobilizabili au sesizat numaidecât bogăţia acestui filon, care le oferea posibilitatea de a scăpa de front. Ideea a luat naştere, pesemne, în mai multe lagăre deodată, propagându-se apoi vertiginos, căci prea era utilă, isteaţă şi salvatoare. Cekiştii din lagăre şi-au construit şi ei ambrazuri împotriva gloanţelor – din trupurile altora.

Istoricul trebuie să-şi reprezinte respiraţia acelor ani: frontul dă îndărăt, nemţii împresoară Leningradul, ajung la porţile Moscovei, la Voronej, pe Volga, în defileurile Caucazului. În spatele frontului rămân tot mai puţini bărbaţi, orice siluetă de mascul sănătos atrage priviri reprobative. Totul pentru front! Nu există preţ pe care guvernul să nu-l plătească pentru a-l opri pe Hitler. Numai ofiţerii din lagăre (şi fraţii lor din GB) – bine hrăniţi, puhavi şi trândavi – stau bine mersi pe posturile lor din spatele frontului (bunăoară, durduliul cumătru de lagăr trebuie, nu-i aşa, să-şi salve-ze cumva pielea!) şi cu cât sunt mai în adâncul Siberiei şi al Nordului, cu atât viaţa lor e mai liniştită. Numai că trebuie să fim lucizi: bunăstarea asta e precară. Ea va ţine numai până când careva o să dea chiot: ce-ar fi să-i înregimentăm noi pe băieţii ăştia sprinteni şi roşii în obraz din la-găre? N-au experienţă de combatanţi? În schimb, sunt căliţi din punct de vedere ideologic! Şi încă dacă te trimit în miliţie ori în detaşamentele de baraj (1) mai treacă-meargă. Dar dacă te trezeşti drept la Stalingrad? Căci în vara lui 1942 multe din şcolile de ofiţeri sunt golite şi elevii lor sunt expediaţi pe front fără a-şi fi obţinut încă gradul. Din formaţiunile de pază au fost deja greblaţi toţi soldaţii tineri şi sănătoşi: ei şi, nu s-a dărâmat niciun lagăr! Aşa că n-au să se dărâme nici fără

ofiţerii operativi! (Deja zvonurile devin tot mai insistente.)

Un ascunziş înseamnă viaţa! Un ascunziş înseamnă fericirea! Cum să te menţii în ascunziş? Ideea cea mai simplă, care-ţi răsare în mod natural în creier, e că trebuie să-ţi dovedeşti utilitatea! Trebuie demonstrat că, fără vigilenţa cekiştilor, lagărele vor exploda, lagărele sunt cazane cu smoală în fierbere şi, dacă dau pe dinafară, s-a dus naibii gloriosul nostru front! Tocmai aici, în lagpunktele din tundră şi din taiga, ofiţerii operativi cu piepturi albe ţin în frâu coloana a cincea, îl ţin în loc pe Hit-ler! E contribuţia lor la victorie! Bravi, fără să se cruţe, ei desfăşoară an-chetă după anchetă, descoperind noi şi noi comploturi.

Până atunci, în lagăre, numai nefericiţii de zeki, storşi de vlagă, erau cei care, smulgându-şi unul altuia pâinea de la gură, luptau pentru supravieţuire. Acum, în această luptă se angajaseră cu neobrăzare şi atoptu-ternicii ofiţeri operativi din CEKA. „Ia crapă tu astăzi, că eu rămân pe mâine!” Crapă mai bine tu, ca să-mi amâni mie pierzania, jigăraie scâr-navă!

La Ust-Vâm, se operează dosarul unui „grup insurecţional”: optsprezece persoane! Intenţionau, fireşte, să dezarmeze VOHRA procurându-şi astfel arme (o jumătate de duzină de puşti ruginite) – şi apoi? Apoi, amploarea planului lor e greu de imaginat: îşi puseseră în gând să ridice întregul Nord! Să cadă asupra Vorkutei! Asupra Moscovei! Să facă joncţiunea cu Mannerheim (2)! Telegramele şi rapoartele zboară: A fost dejucat un mare complot! Lagărele se agită! Trebuie întărit contingentul operativ!

Şi deodată, stupoare! În fiecare lagăr sunt descoperite comploturi! Comploturi peste comploturi! Din ce în ce mai ample! Din ce în ce mai sfruntate! Ah, aceşti mierlitori perfizi! Se prefăceau că-i ia vântul, că abia se ţin pe picioare, când, de fapt, mâinile lor descărnate de

pelagră se întindeau pe furiş spre mitraliere! O, recunoştinţă ţie, secţie operativă! Secţia a Treia – salvatoarea Patriei!

Într-o asemenea secţie îşi face mendrele, de exemplu (lagărele din Djida, în Buriat-Mongolia), următoarea bandă: şeful secţiei operative CEKA, Sokolov, anchetatorul Mironenko, ofiţerii operativi Kalaşnikov, Sosikov, Osinţev – iar noi am rămas de căruţă! Pretutindeni – comploturi, iar la noi-linişte şi pace! Bineînţeles că există şi la noi un complot de anvergură, dar ce urmăresc complotiştii? Fireşte, „să dezarmeze paza" şi apoi, fără îndoială, „să fugă în străinătate", căci graniţa e aproape, iar Hitler departe. Cu cine să începem?

Şi întocmai cum o haită de câini bine hrăniţi zdrumică un biet iepure bolnav, sfrijit şi năpârlit, gaşca albastră se năpusteşte asupra nefericitului Babici, cândva participant la expediţii polare, cândva erou, iar acum un mierlitor năpădit de plăgi. El este cel care, la începutul războiului, era gata să predea nemţilor spărgătorul de gheaţă „Sadko", aşa că toate firele complotului sunt, fireşte, în mâinile lui. El este acela care, cu trupul lui muribund, măcinat de scorbut, e cel chemat să-i salveze pe aceşti îmbuibaţi.

Chiar dacă eşti un rău cetăţean sovietic, te facem noi să joci cum îţi cântăm, o să sfârşeşti prin a te târî la picioarele noastre! Nu-ţi aminteşti nimic? Îţi amintim noi totul! Nu ţi se ridică mâna să scrii? Te ajutărul Ai nevoie de timp de gândire? La carceră, cu trei sute de grame!

Iar alt ofiţer operativ: „Păcat Până la urmă o să-ţi dai seama, cu siguranţă, că bine ar fi fost să faci aşa cum ţi-am spus noi. Numai că o să-ţi vină mintea la cap prea târziu, când vei fi ajuns într-o asemenea stare, încât oricine te va putea frânge între degete, ca pe un creion". (De unde, la ei, această imagistică? Inventează singuri chestiile astea, ori în manualul bunului cekist există o listă de-a gata,

compusă de cine ştie ce poet necunoscut?)

Iată şi interogatoriul luat de Mironenko. Abia introdus în birou, un miros de mâncare bine gătită îl pătrunde pe Babici până-n oase. Mironenko îl instalează cât mai aproape de borşul cu carne aburind şi de castronul cu chiftele. Şi, prefăcându-se că nu vede borşul acela şi chiftelele, că nu vede nici că Babici le vede, începe să-i înşire, cu glas blând, zeci de argumente menite să-i adoarmă mustrările de conştiinţă, să-i justifice eventualele depoziţii false.

— Când ai fost arestat prima oară, îi aminteşte el amical, ai încercat să dovedeşti că eşti nevinovat şi figura nu ţi-a reuşit, nu-i aşa? Nu ţi-a reuşit! Pentru că soarta dumitale era hotărâtă dinainte de arestare. Aşa şi acum. Şi acum e la fel. Mai bine aşază-te şi mănâncă. Mănâncă până nu se răceşte… Dacă nu eşti prost, o să ne înţelegem. O să ai întotdeauna ce mânca, n-o să-ţi lipsească nimic… Altfel…

Şi Babici a cedat! Foamea de a trăi s-a dovedit mai puternică decât se-tea de adevăr. A pus pe hârtie tot ce i s-a dictat, calomniind douăzeci şi patru de oameni, din care nu cunoştea mai mult de patru. În tot timpul anchetei i s-a dat să mănânce, dar niciodată pe săturate, pentru ca la primul semn de împotrivire să poată fi şantajat iarăşi cu foamea.

Citind însemnările pe care le-a scris cu puţin timp înainte de a muri, te cutremuri: de la ce înălţime, în ce abisuri se poate prăbuşi un om curajos! Fiecare din noi se poate prăbuşi…

Şi 24 de oameni, care nici măcar nu ştiau despre ce e vorba, au fost ridicaţi, pentru ca apoi să fie împuşcaţi ori să primească noi condamnări. Până la judecarea lor, Babici a fost trimis ca responsabil cu asanările de terenuri într-un sovhoz, apoi a depus mărturie la proces, apoi a primit un nou decar, cu stingerea primului, dar, fără a termina de

ispăşit ultima condamnare, a murit în lagăr.

Cât despre banda din Secţia a Treia de la Djida… Se va găsi până la urmă un om care să ducă la bun sfârşit anchetarea faptelor lor? Un singur om! Contemporani! Oameni de mâine!

Dar tu? Credeai că în lagăr ai să-ţi poţi, în sfârşit, descărca sufletul? Că măcar ai să te poţi plânge în gura mare: Mi s-a dat o condamnare prea grea! Suntem prost hrăniţi! Ne omoară cu munca! Ori poate te-ai gândit că vei putea povesti celorlalţi pentru ce ai fost condamnat? Dacă ai spus ceva despre asta cu glas tare, eşti terminat! Sigur te alegi cu un nou decar. (E drept, când ţi se administrează al doilea decar, primul încetează să curgă, aşa că vei avea de stat în lagăr nu douăzeci de ani, ci vreo treisprezece, cincisprezece… Oricum, mai mult decât vei fi în stare să supravieţuieşti.)

Eşti sigur că ţi-ai ţinut gura, şi totuşi te-au săltat? Şi asta e normal. Era exclus să nu te salte, indiferent de felul cum te-ai fi comportat. Căci ei nu ridică oamenii pentru ceva, ci pentru că Este principiul pe care se bazează şi greblarea celor de afară. Când banda de la Secţia a Treia se pregăteşte de vânătoare, întâi întocmeşte o listă cu cele mai marcante personalităţi din lagăr. Listă pe care apoi i-o dictează unui Babici…

În lagăr e şi mai greu să te ascunzi, aici totul e la vedere. O singură scăpare există: să fii un zero! Zero barat. Din capul locului – zero.

Altminteri, să ţi se lipească o acuzaţie e floare la ureche. Când „comploturile” au căzut în desuetudine (nemţii începuseră să se retragă), de prin 1943, au început să curgă masiv dosarele de „agitaţie” (cumetrii tot n-aveau încă niciun chef să ajungă pe front!). În lagărul Burepolom, de pildă, s-a alcătuit următoarea colecţie:

— Activitate ostilă politicii VKP (b) şi Guvernului sovietic (în ce sens ostilă? Pricepe dacă poţi.);

— A formulat opinii defetiste;

— A comentat, într-o formă calomnioasă, situaţia materială a oamenilor muncii din Uniunea Sovietică (ai spus adevărul – gata calomnia);

— A exprimat aspiraţii (!) privind restaurarea regimului capitalist;

— A exprimat rezerve ranchiunoase la adresa Guvernului sovietic (Ei, asta chiar că-i neobrăzare! Încă mai şi crâcneşti, javra dracului? Ai că-pătat zece ani, fă-i şi taci!);

Un fost diplomat ţarist de şaptezeci de ani a fost acuzat că a făcut agitaţie susţinând că:

— În URSS, clasa muncitoare trăieşte prost;

— Gorki e un scriitor slab.

Nimeni nu poate spune că s-a sărit peste cal: pentru Gorki s-au dat întotdeauna pedepse cu închisoarea, aşa şi-a aşternut el. În schimb Skvorţov, în Lohcemlag (lângă Ust-Vâm), a încasat 15 ani, între altele şi pentru următoarea acuzaţie:

— L-a opus pe poetul proletar Maiakovski unui anumit poet burghez.

Aşa scria în actul de acuzare şi tribunalul n-a pretins mai mult ca să-l condamne. Dar din procesele-verbale ale interogatoriilor poate fi stabilită şi identitatea anumitului. E vorba de... Puşkin! Să te alegi cu o condamnare pentru Puşkin – asta, orice s-ar spune, nu-i de ici, de colea.

După toate acestea, Martinson, care chiar a spus în atelierul de tinichi-gerie că „URSS nu-i decât o zonă imensă”, trebuie să mulţumească providenţei că a scăpat cu zece ani.

Ori refractarii, care s-au ales cu zece ani în loc de împuşcare.

Secţia operativă va prinde atâta gust pentru administrarea de noi condamnări. Recondamnările vor umple în asemenea măsură de sens activitatea acestei

secţii, încât, după încheierea războiului, când nimeni nu mai putea crede în comploturi şi nici chiar în atitudini defetiste, vor începe să se dea pedepse suplimentare pentru delicte de drept comun. În 1947, la sovhozul-lagăr Dolinka, în fiecare duminică se organizau în zonă şedinţe demonstrative ale tribunalului. Deţinuţii erau judecaţi pentru că, lucrând la săpat de cartofi, îi coceau pe jar; pentru că mâncau, pe câmp, morcovi şi napi cruzi (ce-ar zice iobagii boiereşti asistând la o asemenea judecată?); şi pentru toate acestea li se trânteau câte 5 şi 8 ani, pe baza măreţului Decret „patru pe şase", proaspăt promulgat. Un fost chiabur tocmai îşi isprăvea primul decar. Lucra cu un tăuraş aparţinând de lagăr şi nu putea suporta să-l vadă crăpând de foame. A cules nişte sfeclă pentru tăuraşul acela – nu pentru sine – şi s-a ales cu 8 ani. Fireşte, unui socialmente apropiat puţin i-ar fi păsat de tăuraş. Acestea sunt criteriile după care, de zeci de ani, se face la noi selecţia socială, stabilindu-se cine trebuie să trăiască şi cine să moară.

Dar nu prin cifrele în sine ale anilor, nu prin durata aceea, cu vidul ei fantastic, semănau groază aceste condamnări suplimentare, ci prin maniera în care erau administrate, prin calvarul pe care trebuia să-l parcurgi ca să le primeşti, târându-te printr-un tunel de fier căptuşit cu gheaţă şi omăt.

S-ar putea crede că unui om aflat deja în lagăr – ce-i mai pasă dacă e arestat? Pentru cel smuls o dată din patul lui cald de acasă, ce mai poate însemna arestarea dintr-o baracă sordidă, cu priciuri din scânduri goale? Ei bine, înseamnă, şi încă foarte mult! În baraca aceea e un go din care arde, ţi se dă o raţie de pâine întreagă – şi deodată, în puterea nopţii, un gardian te trage de picioare: „Strânge-ţi lucrurile!" Ah, cum nu îţi vine să te duci!... Oameni-oameni, eu v-am iubit... (3)

Închisoarea de instrucţie din lagăr. Ce fel de

închisoare ar fi asta şi cum te-ar putea ea predispune la mărturisiri, dacă n-ar fi mai rea decât lagărul însuşi? Toate aceste închisori sunt, obligatoriu, friguroase. Dacă nu e destul de frig, eşti ţinut în celulă numai în lenjeria de corp. În faimoasa „Numărul 30” de pe Vorkuta (denumire preluată de către deţinuţi de la cekişti, care o numeau aşa după numărul ei de telefon, „30”), o baracă de scânduri dincolo de Cercul Polar, la patruzeci de grade sub zero, focul se făcea cu praf de cărbuni – un lighean pentru douăzeci şi patru de ore, şi asta, firește, nu pentru că pe Vorkuta ar fi lipsit cărbunele. Ba încă îşi mai şi băteau joc: deţinuţilor nu li se dădeau chibrituri, iar ca să aţâţe focul aveau dreptul la o surcică subţire ca un creion, (în treacăt fie spus, evadaţii capturaţi erau ţinuţi în acest „Număr 30” goi-puşcă. După două săptămâni, celor ce supravieţuiseră li se dădea îmbrăcăminte de vară, dar în niciun caz pufoaice. Nu tu saltele, nu tu pături. Cititorule! De probă, încearcă să petreci o noapte în asemenea condiţii! În baracă erau aproximativ cinci grade.)

Acestea sunt condiţiile în care trăiesc vreme de câteva luni, cât durează ancheta, arestaţii deja epuizaţi de anii de foame şi muncă în robie. Acum îi poţi frânge ca pe nişte surcele. Cum sunt hrăniţi? După cum hotărăşte Secţia a Treia: ici 350, colo 300, iar la „Numărul 30” – 200 de grame de pâine lipicioasă ca argila, o bucăţică nu cu mult mai mare decât o cutie de chibrituri şi, o dată pe zi, binecunoscuta zeamă chioară.

Dar n-ai să ajungi prea curând la căldură nici chiar după ce ai semnat tot, ai recunoscut tot, te-ai predat definitiv, acceptând să petreci încă ze-ce ani pe iubitul tău Arhipelag. Din Numărul 30, eşti transferat, în aşteptarea judecăţii, în nu mai puţin faimosul „cort de instrucţie” de pe Vorku-ta. E un cort cât se poate de obişnuit, şi zdrenţuit pe deasupra. Niciun fel de podele, duşumeaua lui e solul polar, în interior are 7 metri pe 12, iar în mijloc tronează

un butoi de tablă pe post de sobă. Priciuri din crengi, pe un singur nivel, cele apropiate de sobă fiind întotdeauna ocupate de borfaşi. Plebeii politici – la perete sau pe jos. Când stai întins, vezi deasupra ta stelele. Şi începi să te rogi: o, de m-ar judeca odată! De m-ar condamna mai repede! Aştepţi judecata aceea ca pe o mântuire. (Se va spune: omul nu poate trăi în asemenea condiţii dincolo de Cercul Polar – fără ciocolată şi fără blănuri. Uite că la noi se poate! Omul nostru sovietic, băştinaşul nostru de pe Arhipelag – poate! Arnold Rappoport a trăit aşa luni şi luni de zile, pentru că secţia volantă a tribunalului regional nu mai venea odată din Nanan-Mar.)

Ca alternativă, iată o altă închisoare de instrucţie: lagpunktul Ortukan din Kolîma, la 506 kilometri de Magadan. Iarna 1937 – 38. O aşezare din lemn şi pânză: corturi găurite, dar, de bine de rău, căptuşite cu scânduri. Primul lucru pe care-l văd cei sosiţi cu ultima etapă, un lot de noi victime pentru anchetă, este că, pe dinafară, din trei părţi, excluzând-o pe cea unde e uşa, fiecare cort e străjuit de şiruri de cadavre îngheţate, plantate unul lângă altul ca nişte stâlpi! (Nu ca să se bage groaza în oameni. Pur şi simplu nu există o altă soluţie: oamenii mor, iar zăpada e de doi metri, şi sub ea – un sol care nu se dezgheaţă niciodată.) Urmează aşteptarea – epuizantă. Acuzaţii aşteaptă în corturi să fie duşi la închisoarea de bârne pentru anchetă. Dar plasa e prea plină – din întreaga Kolîma a fost mânat încoace un cârd prea mare de iepuri. Anchetatorii nu fac faţă şi majoritatea deţinuţilor mor înainte de primul interogatoriu. Corturile sunt ticsite, e cu neputinţă să te întinzi undeva cât eşti de lung. Oamenii zac pe priciuri şi pe jos. Zac cu săptămânile. (Asta-i înghesuială? ricanează Serpantinka. La noi, oamenii care urmează să fie împuşcaţi nu aşteaptă, e drept, decât câteva zile, dar aşteaptă stând în picioare într-un hangar, şi sunt atât de strânşi unul în altul, încât, când în loc de

apă de băut li se aruncă din uşă bucăţi de gheaţă. Nici măcar nu pot întinde mâna să apuce câte o ţandăra, o prind din zbor cu gurile.) Deţinuţii nu sunt scoşi la baie şi nici la plimbare. Mâncărime pe tot corpul. Toţi se scarpină furioşi, se caută în pantalonii vătuiţi, în pufoaice, în cămăşi, în izmene – dar fără să se dezbrace, pentru că e prea frig. Păduchii mari, albi şi rotofei te duc cu gândul la nişte purcei de lapte bine hrăniţi. Când îi striveşti, stropii îţi sar pe faţă, iar sub unghii se adună puroi întărit…

Înainte de a se împărţi mâncarea, gardianul de serviciu strigă din uşă: – „Hoituri aveţi?” – „Avem”. – „Care vreţi o raţie în plus scoateţi-i din cort!” Morţii sunt târâţi afară şi aruncaţi în vârful unuia dintre mormanele de cadavre. Şi nimeni nu întreabă de numele lor. Pentru distribuirea raţiilor zilnice e suficient să se cunoască numărul celor rămaşi în viaţă. Raţia constă în trei sute de grame de pâine. Şi un blid de zeamă chioară pe zi. Se mai dă şi ceva peşte respins la controlul sanitar. Peştele e foarte sărat. După ce-l ronţăi, ţi se face o sete cumplită, dar apă caldă nu există niciodată, chiar niciodată. Doar nişte butoaie cu apă rece ca gheaţa. Şi trebuie să bei multă ca să-ţi potoleşti setea. G.S.M. Încearcă să-şi convingă amicii: „Nu mai mâncaţi peşte – e singura voastră scăpare. Toate caloriile din pâine le irosiţi pentru a încălzi în stomac apa băută după!” Dar oamenii nu pot renunţa la bucata aceea de peşte, mănâncă şi iar beau apă. Şi tremură îngheţaţi până-n rărunchi. M. nu mănâncă peşte. Aşa se face că astăzi are cine ne povesti despre Ortukan.

Cât de înghesuiţi erau la început în corturi, şi uite că rândurile se răresc, se tot răresc. După câteva săptămâni, cei rămaşi sunt scoşi afară, pentru apel. La lumina zilei, de care se dezobişnuiseră, se văd unii pe alţii: livizi, bărboşi, cu mărgelele lindinelor pe faţă, cu buze albastre, crăpate, cu ochii înfundaţi în orbite. Răspunsurile abia se aud. Fişele care nu stârnesc niciun ecou sunt puse deoparte.

Aşa se întocmeşte lista celor ce au ajuns în mormanele de cadavre dimprejurul corturilor, scăpând astfel de anchetă.

Toţi cei ce au trecut prin anchetele de la Ortukan spun că o cameră de gazare ar fi fost preferabilă…

Ancheta. Ea se desfăşoară aşa cum a hotărât anchetatorul. Cei care au încercat să-i imprime un alt curs nu vor apuca niciodată să povestească, întocmai cum spunea cekistul operativ Komarov: „N-am nevoie decât de mâna ta dreaptă – ca să semneze procesul-verbal…” Torturile sunt, firește, rudimentare, primitive, cum ar fi strivirea degetelor cu uşa şi altele de acest gen (încearcă-le, cititorule).

Judecata? Un colegiu de lagăr, instanţă permanentă subordonată tribunalului regional, ca orice tribunal popular de raion. Legalitatea triumfă invariabil aici. Există chiar şi martori, cei cumpăraţi de Secţia a Treia cu un blid de zămârcă.

La Burepolom, foarte adesea, brigadierii depuneau împotriva unor oameni din propriile lor brigăzi. Îi silea să o facă anchetatorul Krutikov, un ciuvaş. „Altfel, s-a terminat cu şefia, te azvârl drept la Peciora!” În cazul letonului Bernstein, martorul acuzării a fost brigadierul Nikolai Ronjin (din oraşul Gorki); iese individul la bară şi confirmă: „Da, Bernstein a spus că maşinile de cusut Singer sunt bune, iar cele fabricate la Podolsk nu fac două parale”. Suficient! Pentru sesiunea volantă a tribunalului regional Gorki (preşedinte – Buhonin, asistat de două comso-moliste din împrejurimi, Jukova şi Korkina) să nu fie suficient? Zece ani!

Tot la Burepolom mai era un fierar, Anton Vasilievici Balâbardin (de prin partea locului, din regiunea Tanşeai) care a fost martor în toate procesele din lagăr. Dacă-l întâlniţi, strângeţi-i mâna, mâna lui cinstită.

Şi în sfârşit, etaparea în alt lagăr, ca să nu-ţi dea prin cap să te răfuieşti cu martorii. Etaparea nu durează: vreo

patru ceasuri, acolo, pe vagonul-platformă, în bătaia vânturilor.

După care – la spital! Asta dacă nu cumva mai poţi pune un picior înaintea celuilalt: altfel, de mâine dimineaţă – la roabă.

Trăiască vigilenţa cekistă, care ne-a scăpat de înfrângerea militară, iar pe cekişti – de front!

* * *

În timpul războiului, în lagăre au fost puţine execuţii prin împuşcare (dacă lăsăm la o parte republicile din care ne-am retras în grabă: aici, în închisorile pe cale de a fi părăsite, au fost împuşcaţi sute şi sute de deţi-nuţi.) În schimb, s-au distribuit tot mai multe pedepse suplimentare: interesul cekiştilor nu era să-i facă pe deţinuţi să dispară, ci să le descopere crimele. Odată condamnaţi, n-aveau decât să muncească mai departe şi să moară, asta era deja o chestiune ţinând de domeniul producţiei.

Dimpotrivă, în 1938, instanţele superioare ardeau de nerăbdare să primească rapoarte despre execuţii! Execuţiile se ţineau lanţ în toate lagărele, dar mai cu seamă pe Kolîma (execuţiile „Garanin”) şi pe Vorkuta (execuţiile „Kaşketin”).

Execuţiile Kaşketin sunt legate de o denumire ce-ţi strecoară fiori în şira spinării: „Vechea Fabrică de Cărămidă”. Era numele unei staţii de cale ferată situate la douăzeci de kilometri sud de Vorkuta.

După „victoria” troţkiştilor în greva foamei şi înşelăciunea căreia cu toţii i-au căzut pradă, de la Moscova a fost trimisă „comisia Grigorovici”, pentru a-i ancheta pe foştii grevişti. La sud de Unta, nu departe de podul feroviar de pe râul Ropcea, în taiga, au fost înălţate un fel de ţarc din bârne acoperit şi un nou izolator – Uhtarka. Aici au fost anchetaţi troţkiştii din sectorul sudic al magistralei. La Vorkuta a fost trimis un membru al

comisiei, pe nume Kaşketin. El îi trecea pe troţkişti prin „cortul de an-chetă” (unde erau întâmpinaţi cu lovituri de cravaşă), întocmind, fără a insista prea mult ca ei să se recunoască vinovaţi, aşa-numitele „liste Kaşketin”.

În decursul iernii 1937 – 1938, din diferitele puncte unde erau grupaţi – din corturile estuarului Sâr-Iaga, din Kocimas, din Sivaia Maska, din Uhtarka – troţkiştii, şi cu ei cediştii („centraliştii democraţi” (4)), au început să fie expediaţi la Vechea Fabrică de Cărămidă (unii fără niciun fel de anchetă). Numai câţiva, dintre cei mai marcanţi, fuseseră duşi la Moscova, pentru a compărea în marile procese. Ceilalţi au fost adunaţi la Vechea Fabrică de Cărămidă. În aprilie 1938, se strânseseră 1053 de oameni. În tundră, nu departe de calea ferată, era un hambar lung. Aici au fost instalaţi foştii grevişti, iar când n-au mai încăput, au fost întinse alături două corturi vechi, zdrenţuite şi necăptuşite, pentru câte 250 de persoane fiecare. Cum erau ţinuţi oamenii acolo putem ghici după condiţiile de la Ortukan. În mijlocul unui asemenea cort de 120/6, trona un butoi de benzină în chip de sobă, pentru alimentarea căruia deţinuţii primeau o găleată de cărbuni pe zi şi în care erau azvârliţi şi păduchii, ca să ardă. Pânza cortului se acoperea, în interior, cu un strat gros de brumă. Cum nu era loc destul pe priciuri, oamenii făceau cu rândul: în vreme ce unii stăteau lungiţi, ceilalţi se preumblau pe interval. Se dădeau trei sute de grame de pâine pe zi şi un blid de zeamă. Uneori, nu în fiecare zi, şi câte o bucată de batog uscat. Apă nu exista, oamenilor li se distribuiau, odată cu raţiile de hrană, ţăndări de gheaţă. Bineînţeles, deţinuţii nu se spălau niciodată, cât despre baie – nici pomeneală. Trupurile li se acopereau curând cu pete scorbutice.

Dar ceea ce a înrăutăţit drastic situaţia a fost faptul că în mijlocul troţkiştilor a fost paraşutat un comando de asalt alcătuit din borfaşi, inclusiv ucigaşi condamnaţi la

moarte. Lecţia cu care veniseră era că aceste le-pre politice trebuie stârpite, treabă pentru care aveau să se aleagă cu o îndulcire de regim. Borfaşii s-au apucat cu sârg de îndeplinirea acestei însărcinări atât de plăcute şi de pe potriva lor. Numiţi responsabili (pore-cla unuia dintre ei, „Moroz”, a ajuns până la noi) şi ajutori de responsabili, înarmaţi cu ciomege, îi băteau şi îi batjocoreau pe aceşti foşti comunişti după cum le era voia: îi obligau să-i care în spinare, luau lucrurile câte unuia şi-şi făceau nevoile în ele, aruncându-le apoi pe foc. Într-unul din corturi, politicii s-au năpustit asupra borfaşilor, hotărâţi să-i ucidă, dar aceştia au început să ţipe şi escorta de afară a deschis focul în cort pentru a-i apăra pe socialmente apropiaţi.

Această ocară a borfaşilor a avut o mare contribuţie la spargerea unităţii şi frângerea voinţei foştilor grevişti.

Vechea Fabrică de Cărămidă, corturile friguroase şi ciuruite, cu sobe care nu dădeau niciun fel de căldură, au sfârşit prin a preface în pulbere elanurile revoluţionare ce stătuseră la originea cruzimilor comise vreme de douăzeci de ani de către mulţi din cei aflaţi aici.

Cu toate acestea, în virtutea deprinderii omului de a nu-şi pierde speranţa, deţinuţii de la Vechea Fabrică de Cărămidă mai credeau că vor fi dirijaţi spre vreun nou şantier. Se canoneau aici deja de câteva luni şi totul devenise de neîndurat. Şi într-adevăr, în zorii zilei de 22 aprilie (data, care nu e absolut sigură, coincidea cu ziua de naştere a lui Lenin) a început alcătuirea unei etape de 200 de oameni. Celor înscrişi pe listă li s-au dat sacii cu lucruri, care au fost îngrămădiţi apoi pe nişte sănii ţărăneşti cu platforme. Escorta a condus convoiul spre est, în tundră; prin apropiere – nicio aşezare locuită, numai, foarte departe – Alehardul. Borfaşii veneau în urmă, pe săniile cu lucruri. Cei rămaşi la Vechea Fabrică de Cărămidă n-au remarcat decât un singur lucru straniu: un sac, apoi un

altul au căzut dintr-o sanie şi nimeni nu i-a ridicat din zăpadă.

Coloana înainta în pas alert: îi aştepta o viaţă nouă, o muncă nouă, fie şi epuizantă, dar care nu putea fi mai rea decât aşteptarea de până atunci. Săniile rămăseseră departe în urmă. Începuse să rămână în urmă şi escorta, nu se mai vedeau soldaţi nici în faţa coloanei, nici pe margini. Această slăbiciune a escortei li se părea zekilor de bun augur!

Soarele strălucea.

Şi deodată, asupra negrei coloane în marş s-a abătut, nu se ştie de unde, de undeva din vălul orbitor de zăpadă, un foc dens de mitralieră. Unii deţinuţi căzeau, alţii mai erau încă în picioare şi nimeni nu pricepea nimic.

Moartea venea înveşmântată în zăpezi însorite, inocentă, milostivă.

Era o fantezie pe tema carnagiului ce avea să urmeze. Trăgători în lungi halate polare (se spune că majoritatea erau georgieni) au ieşit curând din adăposturile lor provizorii săpate în zăpadă, au înaintat în pas alergător până la drum şi i-au ucis cu colţurile pe cei rămaşi încă vii. Nu departe erau pregătite nişte gropi, şi borfaşii, veniţi din urmă, au început să le umple cu cadavre. Cât despre lucrurile celor ucişi, spre nemulţumirea borfaşilor, ele au fost arse.

Pe 23 şi 24 aprilie, tot acolo şi în acelaşi fel, au fost împuşcaţi încă 760 de oameni.

Nouăzeci şi trei au fost retransferaţi pe Vorkuta. Erau borfaşi şi, după toate probabilităţile, ciripitori-provocatori.

Se citează numele unor Roitman, Istniuk, Aliev. Dintre borfaşi – cel al lui Tadik Nikolaevski. Nu putem spune cu certitudine de ce a fost cruţat fiecare dintre ei, dar e greu de imaginat un alt motiv.

A fost avansat şi numele lui Model. De curând am

primit o scrisoare colectivă în care se afirmă că Moisei Iosifovici Model nu a fost cruţat la Vechea Fabrică de Cărămidă, ci scos încă din etapa disciplinară ce urma să fie trimisă într-acolo. Cum anume? Episodul e cât se poate de caracteristic pentru ortodocşi: unul dintre enkavediştii trimişi în lagăr s-a dovedit a fi un fost colaborator al lui Model din Comisia de Anchetă de pe lângă Comitetul Militar Revoluţionar al Sovietului de Deputaţi din Petrograd (aşadar, îşi făcuseră mendrele împreună în zilele lui Octombrie). Văzând numele lui Model pe listă, vechiul camarad l-a şters pe furiş de acolo, salvându-i astfel viaţa.

Informaţiile despre execuţiile Kaşketin le deţin de la doi zeki cu care am stat împreună în lagăr. Unul dintre ei fusese cruţat. Celălalt ajunsese acolo după consumarea evenimentelor. Foarte curios din fire şi încă pe atunci arzând de dorinţa de a scrie această istorie, izbutise, câtă vreme urmele erau calde încă, să viziteze acele locuri şi să descoasă pe cine a putut descoase.

Dar unele etape de condamnaţi la moarte, expediate din puncte de lucru îndepărtate, întârziaseră şi continuau să sosească în grupuri de 5 – 10 oameni. Un detaşament de ucigaşi îi aştepta la staţia Fabrica de Cărămidă, îi ducea la fosta baie – o cabină căptuşită pe dinăuntru cu trei-patru rânduri de pături. Condamnaţilor li se ordona să se dezbrace şi să intre, goi, înăuntru, unde erau împuşcaţi cu revolverele. În acest fel, în decurs de două luni, au fost lichidaţi circa 200 de oameni. Cadavrele celor ucişi erau arse în tundră.

Hambarul de la Vechea Fabrică de Cărămidă şi Uhtarka au fost arse şi ele. (Iar „baia” a fost încărcată pe o platformă feroviară, cărată la pichetul 308 al căii ferate şi azvârlită acolo, unde a şi fost examinată de amicul meu. Era plină de sânge pe dinăuntru şi avea pereţii ciuruiţi.)

Un alt episod al execuţiei troţkiştilor e relatat de Franz Diekler (Evreu din Brazilia, căzut la New York în

mrejele propagandei sovietice. S-a îmbarcat, în 1937, ca radiotelegrafist pe o navă elenă cu destinaţia Le-ningrad. Ajuns acolo a fugit pe ţărm, pentru a participa la construirea socialismului, şi a fost imediat băgat la puşcărie.). În primăvara lui 1938, lucra ca frânar pe linia ferată Rudnik-Usa, din regiunea Vorkuta. Într-o bună zi, secţia operativă CEKA le-a dat ordin să oprească circulaţia, să nu mai încarce cărbune şi să pregătească patru platforme şi două va-goane de marfă pentru îmbarcarea unei etape ce urma să fie expediată la Uşă. Au fost aduşi, sub o puternică escortă însoţită de câini, circa 250 de deţinuţi, din care vreo 50 bandiţi recidivişti, iar restul troţkişti, inclusiv 8 femei. Cei mai mulţi erau bine îmbrăcaţi: căciuli şi gulere de blană, geamantane. Printre ei, Diekler a zărit o figură cunoscută: pe unul Andreicin, originar din Iugoslavia, dar ajuns mare comunist american, to-varăş al faimoşilor Poster şi Browder. Odinioară îi ascultase discursurile în Madison Square Garden, iar cu câteva zile în urmă îl întâlnise în zonă. Andreicin îi povestise despre succesul grevei lor: începuseră să primească raţii de hrană rece şi fuseseră instalaţi în barăci separate. Acum erau încărcaţi pe platformele goale, în ger, sub ninsoare.

Garnitura a pornit. La o pantă abruptă, Diekler îşi ţinea mâinile pe frână şi privea spre platforme. Andreicin l-a văzut şi, privind în altă parte, a început să strige în gura mare, chipurile nu pentru Diekler:

— Frank! Just listen, don’t say a word. This is the end. We re going to be murderet în cold blood! Frank! Listen! Ifyou ever get out, teii the world who they are: a bunch of cuttroats! assassins! bandits!”

Şi a mai strigat o dată aceleaşi cuvinte. Diekler tremura. Alături de el stătea, fumând, un corni din VOHRA. Când Andreicin a amuţit, deţinuţii de pe platforme au început să vocifereze în cor, s-a auzit un plâns de femeie:

pesemne, mulţi dintre ei ştiau englezeşte. Şeful etapei a oprit trenul cu un fluierat, s-au tras câteva focuri de armă în aer. S-a aşternut tăcerea. Şeful a strigat: „Ce-i cu răzmeriţa asta? N-aţi vrut să trăiţi separat? Ei bine, separat o să trăiţi! Cu raţia şi munca voastră!”

Trenul a pornit mai departe. S-au oprit la gara Zmeika. Deţinuţii au fost coborâţi de pe platforme şi trenul a fost expediat îndărăt, la Rudnik. Toţi feroviarii cunoşteau gara Zmeika: niciodată nu fusese acolo vreun lagpunkt – nici măcar o casă de om.

Vreme de două zile, pe calea ferată n-a trecut nicio garnitură. Apoi, oamenii de la sănii au povestit că etapa a fost dusă într-o râpă, în care fuseseră camuflate din timp cuiburi de mitralieră. S-au tras salve în plin.

Nici după asta execuţiile nu au încetat. Încetul cu încetul, au mai fost adunaţi vreo treizeci de troţkişti uitaţi, care au fost împuşcaţi nu departe de „Numărul 30”. Dar călăii au fost alţii. Primul detaşament de ucigaşi, împreună cu cekiştii operativi, soldaţii din escortă şi borfaşii care participaseră la execuţiile Kaşketin, au fost curând împuşcaţi, la rândul lor, pentru ca să nu rămână martori.

În ce-l priveşte pe Kaşketin însuşi, el a fost decorat în 1938 cu „Ordinul Lenin”, „pentru merite deosebite faţă de partid şi guvern”. Iar peste un an, a fost împuşcat la Lefortovo.

Nu s-ar putea spune că a fost singurul caz de acest gen din istorie.

A.B. povesteşte cum s-au desfăşurat execuţiile la Adak (un lagpunkt din regiunea Peciora). Opozanţii erau deşteptaţi în toiul nopţii, puşi „să-şi strângă lucrurile”, chipurile pentru a fi etapaţi, apoi erau scoşi din zonă. Afară, la mică distanţă, se afla căsuţa unităţii operative. Deţinuţii erau introduşi, unul câte unul, într-o cameră, unde paznicii din VOHRA se năpusteau asupra lor, înfundându-le gurile cu zdrenţe şi legându-le mâinile la

spate. Apoi victimele erau scoase în curte, unde aşteptau, gata de plecare, atelajele, în fiecare dintre ele erau aruncaţi câte cinci până la şapte oameni legaţi, care erau duşi pe „Colină” – în cimitirul lagărului. Acolo erau împinşi în nişte gropi mari, săpate dinainte, şi îngropaţi de vii. Nu din sălbăticie. Pur şi simplu se ajunsese la concluzia că oamenii vii sunt mult mai uşor de manipulat – de mânat de ici-colo, de ridicat de jos – decât cadavrele.

Această operaţiune a continuat, la Adak, multe nopţi de-a rândul.

Frank! Ascultă şi nu scoate o vorbă. E sfârşitul. Suntem duşi la abator! Frank! Ascultă! Dacă vreodată scapi de aici, spune lumii cine sunt ăştia: o bandă de criminali! asasini! bandiţi!

Diekler a fost eliberat, ba chiar s-a întors în Brazilia, dar n-a găsit, în toată lumea asta, pe cineva care să-l asculte. După 40 de ani mi-a transmis mie această relatare.

Astfel şi-a cucerit partidul nostru unitatea sa moral-politică.

Capitolul 14

Secţiune 1.07 SCHIMBĂ-ŢI SOARTA!

Să TE MENŢII teafăr în această lume inumană e cu neputinţă. Refuzul de a ieşi la lucru echivalează cu o sinucidere. Greva foamei e inutilă.

Iar moartea oricum va veni cât de curând.

Ce-i mai rămâne deţinutului? Să încerce să scape! Să-şi schimbe soar-ta! (Zekii mai numesc evadarea „procurorul verde”. E singurul procuror care se bucură de popularitate printre ei. Întocmai ca şi ceilalţi procurori, el lasă multe dosare în starea în care le-a găsit, uneori într-o stare şi mai grea, dar se întâmplă şi să te elibereze necondiţionat. El e pădurea verde, tufişurile şi dulcile întinderi de iarbă.)

Cehov spune că dacă deţinutul nu e un filosof, care se

simte la fel de bine în toate situaţiile (altfel spus, e capabil să se refugieze în sine), atunci el nu poate şi nu trebuie să nu vrea să evadeze!

Nu trebuie să nu vrei! – iată imperativul unui suflet liber. E drept, băşti-naşii Arhipelagului sunt departe de a fi suflete libere: sunt mult prea cu-minţi pentru asta. Dar şi printre ei există mulţi oameni care plănuiesc o evadare ori sunt chiar pe punctul de a trece la acţiune. Tentativele de evadare întreprinse în mod constant ba ici, ba colo, fie ele şi nereuşite, sunt o dovadă sigură că energia zekilor n-a secat încă.

Zona e bine păzită: gardul – solid, avanzona – sigură, foişoarele de pază – amplasate judicios, în aşa fel încât orice punct din interiorul lagărului să se afle la vedere şi sub foc. Dar uite că într-o bună zi te apucă o greaţă disperată la gândul că ţi-e sortit să mori aici, pe acest petic de pământ îngrădit. De ce să nu-ţi încerci norocul? De ce să nu încerci să-ţi schimbi soarta? Mai cu seamă la începutul condamnării, în primul an, acest impuls e pe cât de nechibzuit, pe atât de puternic. În primul an, care e îndeobşte hotărâtor pentru viitorul şi personalitatea deţinutului. Apoi tentaţia se atenuează, nu mai eşti atât de sigur că locul tău e acolo, în libertate, firele ce te leagă de lumea exterioară slăbesc, jarul ce-ţi ardea în suflet se acoperă cu cenuşă şi te deprinzi cu hamurile lagărului.

Evadări au fost, pare-se, destul de multe în fiecare din anii de după înfiinţarea lagărelor. Iată câteva date întâmplătoare: numai în martie 1930, din locurile de detenţie ale RSFSR au evadat 1328 de persoane. * (Şi societatea nu ştie nimic: ce surdină se pune la noi acestor lucruri!)

Odată cu dezvoltarea prolifică a Arhipelagului după 1937, şi mai cu seamă în anii războiului, când gardienii apţi de luptă au fost trimişi pe front, problema completării efectivelor escortei s-a dovedit a fi tot mai spinoasă şi nici

măcar perfida născocire a autosupravegherii nu reuşea

TGAOR, fond 393, reg. 84, dos. 4, f. 68.

Întotdeauna să scoată autorităţile din impas. Concomitent, pofta de a smulge din lagăre un profit economic tot mai substanţial, tot mai multă producţie, tot mai multă muncă ieftină creştea necontenit, ceea ce, îndeosebi la tăierile de pădure, atrăgea după sine extinderea exploatărilor, crearea în locuri uitate de lume a tot mai multor puncte şi subpuncte de lucru, a căror pază devenea tot mai fantomatică şi mai simbolică.

Încă în 1939, la unele subpuncte de lucru ale lagărului Ust-Vâm, aşa-zisa zonă era delimitată de nişte firave împletituri din crengi ori prăjini susţinute de piloni – noaptea acest perimetru nefiind iluminat defel! – ceea ce însemna că, după căderea întunericului, nicio oprelişte nu stătea în calea deţinuţilor. Când zekii trebuiau scoşi la lucru, chiar în lag-punktele disciplinare ale acestui lagăr, pentru escortarea fiecărei brigăzi se putea afecta un singur soldat. Evident, el n-avea cum să supravegheze atâta amar de oameni. Drept urmare, în vara anului 1939 de acolo au evadat 70 de deţinuţi (unul chiar de două ori în aceeaşi zi: înainte şi după masa de prânz), dar 60 dintre ei s-au întors îndărăt. Ceilalţi au dispărut fără urmă.

Desigur, erau nişte locuri uitate de Dumnezeu, însă chiar şi lângă Moscova, în răstimpul cât eu am fost închis acolo, doi inşi au evadat foarte uşor: la Bariera Kaluga, un pungaş mai tinerel a şters-o strecurându-se prin gardul zonei (şi, cu gustul pentru fanfaronadă al borfaşilor, a doua zi a trimis în lagăr o carte poştală, anunţând că pleacă la Soci şi rugând să i se transmită salutări şefului de lagăr). Din micul lagăr Marfino, din apropierea Grădinii Botanice, a evadat o fată, episod pe care l-am mai relatat: şi tot de acolo a întins-o, sărind într-un autobuz care mergea spre centru, un tânăr deţinut de drept comun (care, e drept, fusese lăsat absolut fără nicio escortă). Asmuţit cum era

împotriva noastră, a Cincizeci şi Opţilor, MGB n-a făcut aproape niciun caz de această defecţiune.

Pesemne, într-o bună zi la GULag s-a făcut un calcul, ajungându-se la concluzia că e mult mai ieftin să se admită, în fiecare an, pierderea unui anumit număr de z/k decât să se instituie o pază cu adevărat severă a miilor de insulițe ce alcătuiau Arhipelagul.

În plus, autorităţile contau şi pe lanţurile invizibile care îi reţineau temeinic pe băştinaşi la locul lor.

Cel mai solid dintre aceste lanţuri era deprimarea generală, resemnarea completă a deţinuţilor cu condiţia de sclavi. Atât Cincizeci şi Obţii, cât şi deţinuţii de drept comun erau, aproape toţi, oameni cu familie, muncitori, capabili să dea dovadă de curaj doar într-un cadru legal, la ordinul şi cu aprobarea autorităţilor. Chiar şi cei închişi pentru câte cinci şi zece ani nu se puteau imagina ridicându-se în mod izolat (şi cu atât mai mult – Doamne fereşte! – în grup) în apărarea libertăţii lor, ştiind că aveau împotrivă statul (statul lor), NKVD-ul, miliţia, paza, câinii. De altfel, chiar scăpaţi cu bine din lagăr, cum ar fi putut să trăiască apoi cu acte false, sub nume străin, când documentele de identitate erau verificate la fiecare colţ de stradă şi din fiecare gang ochi suspicioşi îi urmăreau pe trecători? Starea de spirit generală în ITL era aceasta: ce vă tot zgâiţi la noi cu puşcoacele alea pe umăr? Chiar lăsaţi de izbelişte, noi tot nu plecăm: nu suntem criminali, de ce să evadăm? Într-un an, oricum scăpăm de aici (amnistia…)! K. Strahovici povesteşte că, în 1942, eşalonul cu care erau etapaţi a nimerit de mai multe ori sub bombardament. Soldaţii din escortă o luau, de fiecare dată, la fugă, căutând adăpost, dar deţinu-ţii nu se mişcau, îi aşteptau cuminţi să se întoarcă. Vi se vor povesti ne-numărate cazuri ca acela al unui contabil din subdiviziunea Ortau a Kar-lag-ului, care, trimis cu un raport la 40 de kilometri distanţă, însoţit de un singur soldat din escortă,

la întoarcere a fost nevoit nu numai să-l aducă în căruţă pe soldatul acela, beat-turtă, ci şi să-i păzească puşca, pentru ca nu cumva nătărăul să fie trimis în judecată fiindcă a pierdut-o.

Al doilea lanţ era înfometarea, omniprezentă în lagăre. Deşi uneori tocmai această foame îi împingea pe cei disperaţi să se aventureze în tai-ga, în nădejdea că, totuşi, acolo vor găsi mai multă mâncare decât în la-găr, tot ea era cea care, anemiindu-i, nu le lăsa forţe suficiente pentru un drum lung şi nici posibilitatea de a-şi strânge provizii de hrană.

Şi mai era un lanţ – ameninţarea unei noi condamnări. Pe politici, evadarea îi costa un decar suplimentar în baza aceluiaşi articol 58 (prin ta-tonări, s-a ajuns încetul cu încetul la concluzia că alineatul cel mai potrivit pentru asemenea cazuri era 58 – 14 – sabotaj contrarevoluţionar). Şuţii aveau dreptul, e adevărat, la articolul 82 (evadare simplă), ceea ce însemna doar doi ani, dar nici pentru furt şi jaf nu primeau, până în 1947, mai mult de doi ani, aşa că suntem în spaţiul unor mărimi comparabile. În plus, ei se simţeau în lagăr „acasă”. Nu sufereau de foame şi nu munceau, aveau tot interesul să nu evadeze, ci să-şi epuizeze termenele de condamnare, cu atât mai mult cu cât oricând puteau interveni măsuri în favoarea lor sau câte o amnistie. Pentru şuţi, evadarea era doar jocul unui corp bine hrănit. Se încumetau la aşa ceva numai când exploda în ei febrila nerăbdare de a-şi face de cap, de a jefui, de a che-fui, de a viola, de a se umfla în pene. Singurele evadări serioase erau cele întreprinse de bandiţi şi asasini cu condamnări grele.

(Şuţilor le place foarte mult să se împăuneze cu evadări pe de-a-ntregul inventate ori să brodeze copios pe seama celor reale. Vă vor povesti cum, la un moment dat, India (baraca borfaşilor) a primit fanionul transmisibil pentru cele mai bune pregătiri de iarnă – pentru faimosul

rambleu de pământ ridicat în jurul barăcii, când, de fapt, ei săpaseră un tunel, tasând apoi, chiar sub nasul autorităţilor, pământul scos de acolo. Nu-i credeţi! În primul rând, toată India, cu mic cu mare, nu s-ar fi decis niciodată să evadeze. În al doilea rând, mulţi dintre ei ar fi refuzat net să sape – lor le place doar munca uşoară şi repede mântuită – iar în al trei-lea rând, autorităţile nu sunt atât de imbecile, încât să nu se întrebe de unde provenea pământul acela. Tâlharul Korinkin, cu zece condamnări la activ şi investit cu funcţii de comandă de către şeful lagărului, a evadat într-adevăr, pus la patru ace şi dându-se drept substitut de procuror, dar vă va povesti şi cum şi-a petrecut noaptea în aceeaşi izbă cu ataşatul special pentru capturarea evadaţilor – există aşa ceva – cum i-a furat uniforma, arma, ba chiar şi câinele, iar ulterior s-a dat drept ofiţer operativ, episoade care nu sunt decât o grămadă de minciuni. În fanteziile şi poveştile lor, borfaşii nu rezistă să nu se înfăţişeze în ipostaze mult mai eroice decât cele reale.)

Şi ce-i mai reţinea pe zeki era nu zona, ci dispensa de escortă. Aceia dintre ei care erau cel mai puţin păziţi, având mica înlesnire de a se duce la locul de muncă şi de a se reîntoarce de acolo fără a simţi vârful unei baionete în coastă, putând uneori şi să dea o raită prin vreun sătuc liber, ţineau foarte mult la acest privilegiu. Or, după o tentativă de evadare puteau să-şi ia adio de la el.

Un obstacol enorm în faţa evadărilor era şi geografia Arhipelagului: întinderile nemărginite şi pustii de zăpadă ori de nisip, tundra, taigaua. Kolîma, deşi continentală, e mai descurajantă decât o insulă: o bucată de pământ complet izolată – unde să fugi din Kolîma? Aici se evadează numai din disperare. Cândva, e drept, iakuţii îi priveau cu ochi buni pe deţinuţi şi-i ajutau: „Zece răsărituri de soare, şi eşti la Habarovsk”. Unde chiar îi duceau, pe sănii trase de reni. Dar mai apoi borfaşii fugari s-au apucat să-i

jefuiască şi iakuţii şi-au schimbat atitudinea faţă de evadaţi, predându-i pe capete.

Ostilitatea populaţiei din împrejurimi, alimentată continuu de regim, a devenit cu timpul cea mai importantă stavilă în calea evadărilor. Autorităţile nu se zgârceau când era vorba să recompenseze capturile (era şi o operă de educaţie politică). Şi populaţiile dimprejurul Gulag-ului s-au obişnuit treptat cu ideea că a captura un evadat era o sărbătoare, o şansă de căpătuială, întocmai ca o vânătoare cu pradă bogată sau descoperirea unei pepite. Tunguşii, cornii, kazahii erau plătiţi cu făină şi ceai, iar celor aflaţi mai aproape de aglomerările urbane, locuitorilor de dincolo de Volga, din apropierea lagărelor Burepolom şi Unja, li se dădeau pentru fiecare evadat prins câte două puduri de făină, opt metri de ţesături şi câteva kilograme de scrumbii. În anii războiului, altfel nici nu puteai face rost de scrumbii, şi localnicii aşa îi şi botezaseră pe evadaţi: scrumbii. În satul Şerstki, la apariţia oricărui necunoscut, copiii alergau în cârduri acasă, ţipând: „Mamă, vine o scrumbie!”

Dar geologii? Aceşti pionieri ai Nordului solitar, aceşti eroi cu bărbi şi pâslari, aceste inimi coborâte din Jack London? În geologii noştri, sovietici, evadatul n-are ce-şi pune nădejdea, mai bine să nu se apropie de focul lor de tabără. Inginerul Abrosimov din Leningrad, arestat cu valul „Partidului industrial” şi condamnat la zece ani, a evadat în 1933 din lagărul Nivagres. Rătăcise prin taiga douăzeci şi una de zile şi vă puteţi imagina cât s-a bucurat întâlnind un grup de geologi. Dar aceştia l-au dus la prima aşezare locuită şi l-au predat preşedintelui comitetului muncitoresc. (Trebuie să-i înţelegem şi pe geologi: nici ei nu sunt singuri, fiecare se teme că are să fie denunţat de vreun coleg, şi apoi, dar dacă evadatul e într-adevăr un deţinut de drept comun, un ucigaş care, la adăpostul nopţii, le-ar putea tăia chiar lor beregata?)

Când evadatul e capturat mort, corpul lui, cu rănile puroind, poate fi lăsat câteva zile lângă cantina lagărului, pentru ca deţinuţii să preţuiască mai mult zeama chioară pe care o capătă de acolo. Dacă e prins viu, poate fi plantat lângă postul de pază, pentru ca în timpul apelului să se asmută câinii asupra lui. (Câinii, depinde cum li se ordonă, pot sugruma un om, îl pot muşca, ori îi pot pur şi simplu sfârteca hainele, până rămâne complet despuiat.) Şi se mai poate confecţiona, la Secţia Cultural-Educativă, o placardă: „Am evadat şi am fost prins de câini”. Placardă care apoi e agăţată de gâtul evadatului, căruia i se ordonă să umble cu ea pe piept prin lagăr.

Iar dacă e bătut, trebuie să i se facă praf rinichii. Dacă i se prind mâinile în cătuşe, trebuie ca pentru tot restul vieţii încheieturile mâinii să-i rămână complet insensibile (G. Sorokin, Ivdellag). Dacă e băgat la carceră, fără tuberculoză să nu iasă de acolo. (Nâroblag, Baranov, evadare din 1944. După bătăile administrate de escortă a început să scuipe sânge, iar peste trei ani i s-a extirpat plămânul stâng. *)

De fapt, molestarea şi uciderea fugarului este, pe Arhipelag, principala formă de luptă împotriva evadărilor. ** Iar dacă vreme îndelungată nu au loc evadări, ele trebuie uneori inventate. La mina de aur Debin (Kolî-mă), în 1951, mai multor zeki li s-a permis să adune bace. Trei dintre ei s-au rătăcit şi au fost daţi dispăruţi. Şeful de lagăr, locotenentul-major Piotr Lomaga, a trimis potere după ei. Poterele i-au prins pe cei trei dormind, au asmuţit câinii asupra lor, apoi i-au împuşcat, apoi le-au spart capetele cu ciomegele, transformându-i în mormane de carne vie din care atârnau creierii, şi au adus în lagăr, într-o căruţă, corpurile astfel desfigurate. Aici, caii au fost înlocuiţi cu patru deţinuţi, care au târât căruţa prin faţa coloanei. „Aşa o să păţească oricine va mai încerca!” a făgăduit Lomaga.

Cine va găsi în sufletul lui atâta disperare, încât să nu dea îndărăt în faţa tuturor acestor obstacole? Să meargă până la capăt! Pentru a ajunge – unde? Iar acolo, la capătul drumului, la limanul mult visat, cine îşi va

Şi acum se zbate cu candoare (pentru pensie), încercând să determine autorităţile să-i recunoască infirmitatea drept profesională. Într-adevăr, nimic mai profesional pentru un arestat ca şi pentru escortă! Şi totuşi nu i se recunoaşte nimic…

Şi devine din ce în ce mai predilectă acum, în timpurile hruşcioviene. Cf. Mărturiile mele de Anatoli Marcenko (1), Samizdat, 1968.

Înfrânge teama, încumetându-se să-i ofere fugarului un adăpost şi să-l îngrijească? Numai pe borfaşi îi aşteaptă, în libertate, hogeacuri dinainte pregătite; pentru noi, Cincizeci şi Obţii, un asemenea adăpost se cheamă loc conspirativ de întâlnire, ceea ce echivalează aproape cu participarea la o organizaţie clandestină.

Iată, aşadar, câte stavili şi hăuri deschise stau în calea evadării.

Dar uneori o inimă disperată nici nu mai cumpăneşte lucrurile. Omul vede un râu care curge, un buştean plutind pe ape şi – ţuşti! Valea! Vea-ceslav Bezrodnîi, abia ieşit din spital şi încă extrem de slăbit, a evadat din lagpunktul Olcean coborând pe doi buşteni prinşi unul de altul cur-sul râului Indighirka, până la Oceanul îngheţat! Unde mergea? Ce spera? Nici nu se poate spune că a fost capturat, a fost pur şi simplu cules din larg şi readus cu sania la Olcean, în acelaşi spital.

Nu despre fiecare din cei ce nu s-au întors singuri în lagăr ori nu au fost aduşi îndărăt mai mult morţi decât vii sau chiar morţi de-a binelea se poate spune că a reuşit să evadeze. Poate că doar a schimbat moartea lentă, de sclav, din lagăr pe moartea liberă a unei fiare din taiga.

Câtă vreme mai mult rătăcesc prin împrejurimi decât

fug şi se întorc ei înşişi în lagăr, evadaţii le fac chiar un serviciu ofiţerilor operativi, care le izbesc fără niciun efort o condamnare suplimentară. Iar dacă dintr-un motiv sau altul vreme îndelungată nu se produc evadări, se pun la cale provocări: cutărui ciripitor i se dă sarcina de a încropi un grup „pentru evadare”, după care grupul e arestat şi condamnat la grămadă.

Dar un om hotărât în mod serios să evadeze devine foarte repede periculos. Unii, pentru a deruta câinii, incendiau în urma lor taigaua, care apoi ardea săptămâni de-a rândul pe întinderi de zeci de kilometri. În 1949, într-o luncă din apropierea sovhozului Vestiana a fost prins un fu-gar care avea în rucsac carne de om: ucisese un pictor cu cinci ani condamnare şi dispensă de escortă care-i ieşise întâmplător în cale, decupase hălci de carne de pe corpul lui, dar n-avusese încă timp să le fiarbă.

În primăvara anului 1947, pe Kolîma, lângă Elghen, doi soldaţi escortau o coloană de zeki. Şi deodată unul dintre aceştia, fără să se fi vorbit dinainte cu nimeni, i-a atacat cu mare iscusinţă pe soldaţi, unul câte unul, dezarmându-i şi împuşcându-i pe amândoi. (Numele lui a rămas necunoscut, dar ulterior s-a aflat că era un ofiţer de curând întors de pe front. Un exemplu rar şi cu atât mai memorabil de fost combatant care nu şi-a pierdut curajul în lagăr. Îndrăzneţul a anunţat coloana că e liberă! Dar deţinuţii au fost cuprinşi de groază: nimeni nu l-a urmat, toţi s-au aşezat pe jos, aşteptând să li se trimită o nouă escortă. Fostul combatant i-a beştelit cum i-a venit la gură – zadarnic. Atunci a înşfăcat o armă (32 de cartuşe, „treizeci şi unu – pentru ei”) şi a plecat de unul singur. A mai curăţat ori rănit câţiva din poteră, iar cu al treizeci şi doilea cartuş s-a împuşcat. Arhipelagul s-ar fi prăbuşit cu siguranţă, dacă toţi foştii combatanţi s-ar fi comportat ca el.

În 1945, la OLP-ul „Pobeda” (ţinând de Direcţia

Indighirka) câţiva vlasovişti au atacat, de asemenea, soldaţii din pază, le-au luat armele şi au fugit, dar mai departe nu ştiu cum s-au desfăşurat lucrurile.

La Kraslag, un fost combatant, erou al luptelor de la Halhin-Gol (2), s-a năpustit asupra soldatului din escortă şi l-a doborât cu o lovitură de to-por, luându-i puşca şi cele treizeci de cartuşe. Pe urma lui a fost lansată o poteră cu câini, din care a ucis doi, rănind şi un dresor. Când l-au capturat, nu s-au mulţumit să-l împuşte: nebuni de furie, răzbunându-se pentru omul lor şi pentru câini, i-au hăcuit cadavrul cu baionetele, lăsându-l apoi să zacă o săptămână, în starea în care era, lângă postul de gardă.

În 1951, în acelaşi Kraslag, vreo zece deţinuţi cu pedepse grele erau escortaţi de patru trăgători din pază. Pe neaşteptate, zekii i-au atacat, le-au luat automatele, s-au îmbrăcat în uniformele lor (dar pe soldaţi i-au lăsat în viaţă! – opresaţii sunt adeseori mai mărinimoşi decât opresorii) şi cei patru zeki deghizaţi şi-au escortat cu aplomb camarazii până la calea ferată. Aici aştepta o garnitură pregătită pentru a fi încărcată cu lemne. Ajunsă în dreptul locomotivei, falsa escortă i-a debarcat pe cei ce conduceau garnitura (unul dintre fugari era mecanic de locomotivă) şi eşa-lonul a pornit cu toată viteza spre staţia Reşoti de pe magistrala transsiberiană. Aveau de făcut circa şaptezeci de kilometri. Între timp, însă, se aflase despre isprava lor (în primul rând, de la soldaţii cruţaţi). De câteva ori au fost nevoiţi să se angajeze din mers în schimburi de focuri cu potera şi, la câţiva kilometri de Reşoti, cei ce dirijau operaţiunea de capturare au reuşit, în sfârşit, să mineze calea ferată şi să amplaseze în drumul lor un batalion din trupele de pază. Toţi fugarii au pierit în lupta inegală ce a urmat

Mult mai bine decurgeau, de regulă, evadările tăcute. Unele dintre ele au fost uimitor de reuşite, dar despre ele rareori circulă relatări: cei scăpaţi nu dau interviuri, şi-au

schimbat numele, trăiesc ascunşi. Kuzikov-Skaciński îşi povesteşte astăzi evadarea reuşită din 1942 numai pentru că, în 1959 – după 17 ani! – a fost descoperit şi capturat.

Iată cum s-au petrecut lucrurile: camaradul lui de evadare s-a lăsat prins pentru altă ispravă. După amprente, i s-a stabilit identitatea reală. Aşa s-a aflat că evadaţii nu muriseră, cum se credea. A început şi căutarea lui Kuzikov. Rubedeniile lui au fost interogate şi urmărite cu grijă şi, din verigă în verigă, s-a ajuns până la el. Nici după 17 ani nu s-a făcut economie de forţe şi timp pentru capturarea lui.

Şi despre evadarea reuşită a Zinaidei Iakovlevna Povaleaeva am aflat numai datorită faptului că, în cele din urmă, ea a eşuat. Fusese condamnată pentru că, sub ocupaţia germană, rămăsese învăţătoare la şcoala unde preda. Dar n-a fost băgată la închisoare imediat după reîntoarcerea trupelor sovietice, aşa că, între timp, a apucat să se mărite cu un aviator. După ce a fost arestată şi judecată, a fost trimisă la mina nr. 8 de pe Vorkuta. Prin intermediul unor chinezi de la bucătărie, a reuşit să ia legătura cu lumea de afară şi cu soţul ei. Acesta lucra în aviaţia civilă şi şi-a aranjat o cursă pe Vorkuta. În ziua dinainte convenită, Zina s-a dus la baie, în zona de lucru. Aici s-a debarasat de îmbrăcămintea de lagăr şi şi-a dat drumul, de sub basma, la cosiţele împletite în cursul nopţii. În zonă o aştepta soţul ei. La vadul de trecere peste râu făceau de gardă nişte cekişti, care, însă, nu au dat atenţie acestei codane care mergea braţ la braţ cu un aviator. Au plecat cu avionul. Zina a trăit un an de zile cu acte false. Dar la un moment dat nu s-a mai putut stăpâni, a vrut să-şi revadă mama, care era supravegheată. La noua anchetă a susţinut sus şi tare că evadase într-un vagon cu cărbune. Nimeni n-a aflat vreodată ce rol jucase soţul ei.

Ianis L-s a izbutit, în 1946, să ajungă pe jos din lagărul Perm până hăt în Letonia, cu toate că stâlcea atât

de îngrozitor limba rusă, încât aproape că nu reuşea să se facă înţeles. Ieşirea propriu-zisă din lagăr a fost cât se poate de simplă: omul şi-a luat avânt, a dărâmat gardul, care era o vechitură, şi a trecut dincolo. Dar apoi, în pădurea mlăştinoasă (avea în picioare doar nişte opinci), s-a hrănit multă vreme numai cu bace. Într-o bună zi, a reuşit să fure dintr-un sat o vacă, pe care a dus-o în pădure şi a omorât-o. Şi-a refăcut forţele mâncând carne pe săturate, iar din pielea vacii şi-a făcut încălţări. Altundeva l-a dezbrăcat pe un ţăran de co-joc (înconjurat de ostilitatea populaţiei, fugarul devine, fără voia lui, duşmanul populaţiei). În aşezările locuite, L-s se dădea drept un leton mobilizat care îşi rătăcise actele. Şi cu toate că în anul acela încă nu fusese suspendat controlul general al permiselor de liberă trecere, a reuşit, la Leningrad, oraş complet necunoscut pentru el, să ajungă până la gara Varşavskaia, unde a mai făcut patru kilometri pe jos, printre linii, după care a sărit într-un tren. (Dar ştia cu certitudine un lucru: că în Letonia va fi ascuns cu grijă. Tocmai asta şi dădea un sens evadării lui.)

O evadare ca aceea a lui L-s presupune o agilitate, o tenacitate şi o is-teţime de ţăran. Dar poate evada un orăşean, şi încă bătrân, condamnat la 5 ani pentru că repovestise o anecdotă? Uite că poate, când îl aşteaptă o moarte mai sigură în micul lagăr pentru deţinuţi de drept comun dintre Moscova şi Gorki. Un lagăr productiv, întrucât din 1941 se fabricau aici obuze. Cinci ani sunt o condamnare de sugar, dar amatorul nostru de bancuri şi-a dat seama că, mânat zi de zi flămând la lucru, nu va rezista nici cinci luni. O evadare sub impulsul disperării, impuls efe-mer, de care dacă nu te laşi sedus pe loc, peste o jumătate de minut nu vei mai avea nici nechibzuinţa şi nici forţa necesare pentru a întreprinde un asemenea pas. În lagăr tocmai fusese introdus şi încărcat cu obuze un nou eşalon. Sergentul care comanda paza începe să inspecteze

trenul, urmat, la oarecare distanţă, de un feroviar. Sergentul deschide uşa fiecărui vagon, se încredinţează că nu e nimeni înăuntru, împinge uşa la loc, după care feroviarul pune plomba. Şi ghinionistul nostru amator de bancuri (totul s-a întâmplat exact aşa cum spun, dar numele lui n-a ajuns până la noi), pe jumătate mort de foame, se aruncă într-un vagon, strecurându-se în spatele sergentului şi în faţa feroviarului. Nu i-a fost deloc uşor să se caţăre în vagon, să deschidă uşa fără zgomot – ceea ce face e o nebunie. Eşecul e sigur. Regretă deja. Închis acolo, cu inima bătând să-i spargă pieptul: acuşi o să se întoarcă sergentul şi-o să-i rupă coastele cu cizmele lui, acuşi feroviarul o să înceapă să ţipe, deja cineva umblă la uşă – dar nu, au pus plomba!… (în sinea mea, mă gândesc: dar dacă feroviarul s-a nimerit să fie un om cumsecade? Dar dacă a văzut şi s-a făcut că nu vede?) Trenul părăseşte zona. Eşalonul porneşte spre front. Fugarul nu s-a pregătit defel, n-are la el nicio bucă-ţică de pâine. În trei zile o să crape cu siguranţă în această carceră voluntară pe roţi, n-o să ajungă până la front şi nici nu vrea să ajungă acolo. Ce-i de făcut? Pe unde să scoată cămaşa? Vede că lăzile cu obuze sunt întărite cu benzi de tablă. Cu mâinile goale, zdrelindu-se, smulge o asemenea bandă şi începe să taie cu ea podeaua vagonului, într-un loc unde nu sunt lăzi cu obuze. Un bătrân nu poate să facă aşa ceva! Dar să moară poate? Dar să se lase descoperit şi înşfăcat poate? De lăzi mai sunt prinse nişte mânere din frânturi de funie, pentru cărat. Le retează, face din ele două bucle la fel, dar mai lungi, şi le leagă în aşa fel, încât să atârne sub podeaua vagonului, în deschizătura pe care o tăiase. Cât e de istovit! Cum nu-l mai ascultă mâinile rănite! Cât de scump plăteşte anecdota aceea! Nu aşteaptă ca trenul să ajungă într-o staţie, se lasă să alunece din mers prin deschizătura aceea şi se aşază cu picioarele într-o buclă (spre coada trenului) şi cu umerii în cealaltă. Trenul aleargă şi fugarul

atârnă sub el, balansându-se. Viteza scade la un moment dat, el se hotărăşte şi-şi desprinde mai întâi picioarele, picioarele i se târăsc pe traverse, se agaţă şi sfârşesc prin a-l trage după ele cu totul. Un număr mortal, număr de circ, dar o telegramă ar putea ajunge trenul din urmă, vagoanele ar putea fi percheziţionate, căci ab-senţa lui va fi fost remarcată deja în zonă. Să nu se încovoaie prea mult, să nu sară brusc! Se lasă să cadă încet pe traverse. A închis ochii, gata de moarte. Zgomotul mai sacadat, mai grăbit parcă, al roţilor ultimului vagon, şi deodată – dulcea linişte. Fugarul a deschis ochii şi s-a întors pe o parte. În faţa lui, numai lumina roşie a trenului care se îndepărta. Era liber!

Dar încă nu şi salvat. Libertate-libertate, dar nu tu acte, nu tu bani. În schimb cu ţoalele din lagăr pe el. Era o pradă sigură. Cu corpul plin de umflături şi hainele sfâşiate, s-a târât cumva până la staţie, unde s-a amestecat printre cei coborâţi dintr-un eşalon tocmai sosit de la Lenin-grad: evacuaţi cu un picior în groapă, ţinuţi de subţiori ca să poată umbla şi cărora li se dădea în staţie ceva mâncare caldă. Nici asta nu l-ar fi salvat, dar a găsit în eşalonul acela un cunoscut, un muribund căruia i-a luat actele: ştia totul despre trecutul acelui om. Toţi au fost expediaţi în regiunea Saratov şi vreme de câţiva ani, până după război, a trăit acolo la o fermă avicolă. Apoi l-a cuprins dorul de fiică-sa şi a plecat în căutarea ei. A căutat-o la Nalcik, la Armavir şi a găsit-o la Ujgorod. Între timp, fata se măritase cu un grănicer. Îl ştia pe taică-său mort bine-mersi, şi uite că acum era nevoită să asculte, cu groază şi dezgust, întunecata lui poveste. Cu toată devoţiunea ei civică, mai păstrase, totuşi, nişte ruşinoase rămăşiţe ale spiritului de familie: nu şi-a denunţat tatăl, s-a mulţumit să-l dea pe uşă afară. Bătrânul nu mai avea pe nimeni şi trăia ca un om fără căpătâi, rătăcind din oraş în oraş. A început să se drogheze. La un moment dat, la Baku,

a fumat prea multă marijuana, a fost luat cu salvarea şi, aflat încă sub efectul drogului, la spital şi-a dat numele adevărat, iar când s-a trezit – pe cel sub care trăia. Era un spital de-al nostru, sovietic, unde oamenii nu puteau fi trataţi fără a li se stabili identitatea, aşa că a fost chemat un tovarăş de la securitatea statului şi, în 1952, la 10 ani după victorie, bătrânul a fost condamnat la douăzeci şi cinci de ani. (Asta i-a şi oferit şansa de a-şi spune povestea prin celule, intrând astăzi în istorie.)

Uneori, existenţa ulterioară a evadatului e mai dramatică decât însăşi evadarea. E şi cazul lui Serghei Andreevici Cebotariov, menţionat deja nu o dată în această carte. Funcţionar la KVJD din 1914, în februarie 1917 s-a înscris în partidul bolşevic. În 1929, în timpul conflictului armat (3), a petrecut o vreme într-o închisoare chinezească. În 1931, împreună cu soţia, Elena Prokofievna, şi cu copiii – Ghennadi şi Viktor – s-a întors în patrie. Aici totul s-a petrecut ca în patrie: el a fost arestat, soţia lui aproape că şi-a pierdut minţile, iar copiii au fost trimişi în case de copii diferite, schimbându-li-se, împotriva voinţei lor, numele de familie şi numele patronimice, cu toate că şi le ţineau bine minte pe cele adevărate şi s-au opus din răsputeri. Troika OGPU din Extremul Orient, încă fără experienţă, i-a dat la început lui Cebotariov numai trei ani, dar curând a fost arestat din nou, torturat şi condamnat, de data asta, la 10 ani, fără drept de corespondenţă (căci ce ar fi avut el de spus în scrisorile acelea?) şi chiar cu menţiunea că, în zilele sărbătorilor revoluţionare, trebuie ţinut sub pază întărită. Această menţiune din sentinţă i-a oferit o şansă neaşteptată. Din 1934 era la Karlag, lucra la construcţia căii ferate spre Mointi. Pentru sărbătorile de 1 Mai din 1936 a fost închis într-un izolator penitenciar, împreună cu alţii, printre care şi un „civil”, Ciupin Avtonom Vasilievici, care beneficia de acelaşi tratament de favoare. Era acest Avtonom Vasilievici

beat sau treaz – nu se ştie, fapt este că Cebotariov a izbutit să-i şterpelească permisul de şedere, expirat de şase luni, pe care i-l acordase pentru trei luni lui Ciupin sovietul sătesc. Acest permis îl obliga parcă pe Cebotariov să evadeze! Nu mai departe de 8 mai, ieşea deja din lagpunktul de la Mointi, îmbrăcat din cap până-n picioare în civil, neavând pe el nicio zdreanţă din lagăr. În schimb cu două sticle de jumătate în buzunare, cum poartă beţivii. Numai că sticlele erau pline nu cu votcă, ci cu apă. La început a avut de traversat stepa cu soluri sărate. De două ori a căzut în mâinile unor ca-zahi care mergeau la lucru pe şantierul căii ferate, dar, cum o rupea puţin pe limba lor, am apăsat pe coarda sentimentului religios şi kazahii mi-au dat drumul". * În extremitatea vestică a Balhaşului, a fost reţinut de către un post operativ al Karlag-ului. I s-au cerut actele şi a fost pus să recite din memorie toate datele înscrise acolo despre el însuşi şi despre membrii de familie. Cebotariov a răspuns cu exactitate. Aiciin intervine din nou o întâmplare (fără ajutorul hazardului, eşti prins cât ai bate din palme). În coliba acoperită cu pământ a intrat deodată şeful grupei operative şi Cebotariov l-a luat la sigur: „Hei, Nikolai, să trăieşti, băiatu-le, mă recunoşti?" (Calcul de o fracţiune de secundă, miză pe ridurile ce-ţi brăzdează chipul, competiţia a doua memorii: „Eu te-am recunoscut, dar dacă mă recunoşti şi tu, sunt pierdut!") „Nu, nu te recunosc!" „Cum aşa?! Am călătorit împreună pe tren. Te cheamă Naidenov şi mi-ai povestit cum ai întâlnit-o pe Olia în gara Sverdlovsk: aţi nimerit în acelaşi compartiment, şi aşa aţi ajuns să vă luaţi". Totul era adevărat, Naidenov e lovit în plin. O ţigară fumată împreună şi fugarul e lăsat să plece. (O, caschete albastre! Nu degeaba vă învaţă să vă ţineţi limba în gură. Voi n-aveţi dreptul să cădeţi în păcatul omenesc al comunicativităţii. Istorisise povestea aceea nu într-un compartiment de tren, ci la punctul de lucru Drevopitomsk al Karlag-ului, cu

numai un an în urmă. Le-o istorisise deţinuţilor aşa, prosteşte, şi cum să-i ţină minte după înfăţişare pe toţi cei ce-l ascultaseră? Pesemne că-i plăcea s-o povestească şi prin vagoane, şi o făcuse nu o dată – căci chiar era o istorie de povestit în tren! – iar Cebotariov mizase cu îndrăzneală pe ipoteza asta!) Jubilând, Ciupin şi-a continuat călătoria, pe drumul mare ce duce spre staţia Ciu, de-a lungul lacului, spre sud. Mergea mai mult noaptea, plonjând, ori de câte ori zărea vreun far de automobil, în stufărişul de pe marginea drumului, unde îşi petrecea şi zilele, dormind ori stând lungit (acolo sunt adevărate jungle de stuf). Agenţi operativi erau mai puţini în aceste locuri, unde Arhipelagul nu apucase încă să-şi întindă metastazele. ** Avea cu el ceva merinde, pâine şi zahăr, pe care le drămuia cu grijă, dar cinci zile şi cinci nopţi a fost nevoit să trăiască fără o picătură de apă. După vreo două sute de kilometri de mers, a ajuns la staţie şi s-a urcat într-un tren.

Şi uite-aşa au început pentru el anii de viaţă liberă – nu, de fapt o viaţă

După cum se vede, religia îi poate fi de folos chiar şi unui ateu. În ce-i priveşte pe kazahi, cred că încă le erau proaspete în minte represiunile lui Budionnîi din 1930, de aceea l-au şi cruţat pe Cebotariov. În 1950, altfel se vor petrece lucrurile.

Curând, însă, aici avea să fie locul de deportare al coreenilor, apoi al nemţilor, apoi al tuturor naţiilor. Şaptesprezece ani mai târziu, aveam să ajung şi eu pe acolo.

de om hăituit, căci nu risca să se aşeze temeinic undeva, să rămână prea multă vreme în acelaşi loc. După numai câteva luni, l-a întâlnit la Frunze, în grădina publică a oraşului, pe cumătrul lui din lagăr!… Dar totul a fost ca lumina fugară a unui fulger, împrejur lumea se distra, muzică, fete, cumătrul n-a apucat să-l recunoască. A trebuit să abandoneze locul de muncă pe care şi-l găsise

(contabilul şef l-a luat la întrebări şi a ghicit ce motive imperioase îl determinau să-şi ceară atât de brusc lichidarea, însă el însuşi s-a dovedit a fi un vechi solovcean) şi să plece undeva mai departe. La început, Cebotariov n-a riscat să-şi caute familia, dar pe urmă a născocit, totuşi, un mijloc de a afla veşti despre ai săi. I-a scris unei verişoare din Ufa: unde e Lena cu copiii, ghiceşti tu cine te întreabă, dar ei să nu-i spui deocamdată nimic. Expeditor – un oarecare Ciupin, de la o staţie de cale ferată pe nume Zirabulak. Verişoara i-a răspuns: copiilor li s-a pierdut urma, soţia e la Novosibirsk. Atunci Cebotariov a rugat-o să se ducă la Novosibirsk şi să-i spună Lenei, dar numai între patru ochi, că soţul ei a dat un semn de viaţă şi că ar vrea să-i trimită ceva bani. Verişoara a făcut călătoria aceea: acum chiar soţia îi scria lui Cebotariov: petrecuse o vreme într-un spital de psihiatrie, acum tocmai îşi pierduse actele şi ispăşea trei luni de muncă forţată, aşa că nu putea să primească bani la post-restant. Să aştepte să treacă acele trei luni? Dar inima îi sărea din piept: trebuie să mă duc! Şi Cebotariov expediază o telegramă dementă: aşteaptă-mă la gară, trenul nr., vagonul nr… Inima omului e lipsită de apărare în faţa sentimentelor, dar – slavă Domnului! – nu e străină nici de presentimente. Pe drum, presimţirile rele îl strâng în chingi cu atâta insistenţă, încât cu două staţii înainte de Novosibirsk Cebotariov coboară din tren şi îşi urmează drumul făcând autostopul. Lăsându-şi bagajele la gară, aleargă ca un nebun la adresa soţiei. Bate la uşă! Uşa e deschisă, înăuntru nimeni (coincidenţa numărul unu, nefericită: proprietarul apartamentului făcea de gardă de douăzeci şi patru de ore ca să-l avertizeze că i se pregătise o ambuscadă, dar tocmai se dusese după apă). Intră în odaia următoare. Soţia nu e nici acolo. Pe pat, cu mantaua în chip de cuvertură, – un cekist sforăind de mama focului (coincidenţa numărul doi, fericită). Cebotariov o ia la fugă.

Deodată se aude strigat pe nume. E proprietarul, un vechi cunoscut de la KVJD, care încă nu fusese arestat. Află că ginerele acestuia, agent operativ, adusese el însuşi telegrama şi i-o fluturase în faţă soţiei lui Cebotariov: uite-l pe ticălosul tău de bărbat, vine singur să ne cadă în labe! îl aşteptaseră la gară, dar el nu apăruse, al doilea agent plecase pentru moment, iar ăsta se întinsese puţin, să se odihnească. Cebotariov l-a trimis, totuşi, să-i spună soţiei cum să-l întâlnească. Au mers o vreme tot cu autostopul, luând apoi, cu câteva staţii mai încolo, trenul spre Uzbekistan. La Leninabad s-au recăsătorit! Cu alte cuvinte, fără a fi divorţat de Cebotariov, Lena s-a măritat cu Ciupin! Dar nu s-au încumetat să locuiască împreună. Au trimis pretutindeni, în numele ei, scrisori şi petiţii pentru a-şi regăsi copiii. Niciun rezultat. Aşa au trăit, separaţi şi hăituiţi, până la începutul războiului. În 1941, Ciupin a fost mobilizat şi a făcut frontul ca radiotransmisionist în divizia 61 de cavalerie. La un moment dat, a comis imprudenţa de a spune ţigărilor şi chibriturilor, de faţă cu camarazii lui de front, ca să mai glumească şi el, pe numele lor chinezesc. În ce ţară din lume ar fi stârnit suspiciuni faptul că un om ştie câteva cuvinte într-o limbă străină? Ei bine, la noi a stârnit, iar ciripitorii erau la post. Peste un ceas, ofiţerul operativ al regimentului 219 de cavalerie, politrucul Sokolov, îi luă deja primul interogatoriu: „De unde ştii limba chineză?” Ciupin: „Nu ştiu decât aceste două cuvinte”. „Nu ai lucrat la KVJD?” (A fi lucrat peste graniţă era din capul locului un păcat teribil!) Operul a trimis şi ciripitori să-l descoasă, dar aceştia au plecat cu mâinile goale. Atunci, ca să fie ei liniştiţi, l-au închis totuşi, pe baza lui 58 – 10, pentru că

— Nu dădea crezare buletinelor de ştiri ale Informbiuro; *

— Spusese că nemţii au mai multă tehnică (de parcă nu toată lumea ar fi văzut asta cu ochiul liber).

Dacă nu cu piatra de cap, cu capul de piatră... Tribunalul, împuşcarea! Şi lui Cebotariov i se acrise într-atât să trăiască în scumpa lui patrie, încât nici n-a mai depus cerere de graţiere, însă statul avea nevoie de braţe de muncă, drept care – 10 ani şi 5 de botniţă. Din nou la „casa părintească”... A făcut (cu reduceri de pedeapsă) nouă ani.

Şi iată încă o peripeţie, într-o bună zi, în lagăr, un alt zek, pe nume N. F-v, îl cheamă pe Cebotariov într-un ungher retras, pe ultimul etaj de priciuri, unde îl întreabă în şoaptă: „Cum te cheamă?” – „Avtonom Vasilici”. – „Din ce regiune eşti de fel?” – „Tiumen”. – „Raionul?” „De ce soviet sătesc aparţii?” Cebotariov-Ciupin i-a răspuns exact la toate întrebările. „Minţi de îngheaţă apele” zice N. F-v. „Cu Avtonom Ciupin eu am lucrat cinci ani pe aceeaşi locomotivă, îl ştiu cum mă ştiu pe mine însumi. Nu cumva tu eşti ăla care i-a şparlit actele în ’36, în mai?” Ca să vedeţi ce ancoră submarină i se mai poate implânta fugarului în burtă! Cărui romancier i s-ar da crezare, dacă ar inventa o asemenea întâlnire? Între timp, lui Cebotariov îi revenise pofta de viaţă, aşa că i-a strâns cu putere mâna acelui om cumsecade, care a sfârşit prin a-i spune: „Nu-ţi fie frică, nu mă duc la cumătru, nu sunt atât de jigodie!”

Şi astfel a ispăşit Cebotariov a doua condamnare, pe post de Ciupin. Dar, din nefericire, ultimul lui lagăr s-a nimerit să fie ultrasecret. Din acel grup de şantiere de baze atomice care cuprindea Moscova-10, Tura-38, Sverdlovsk-39, Celeabinsk-40. Lucrau la tratarea minereurilor de uraniu şi de radiu, construcţia bazei se desfăşura după planurile lui Kurceatov, şeful şantierului, generalul-locotenent Tkacenko, era subordonat numai lui Stalin şi lui Beria. Toţi zekii trebuiau să-şi reînnoiască în fiecare tri-mestru angajamentul de „nedivulgare”. Şi încă asta n-ar fi fost cine ştie ce, adevărata nenorocire era că zekilor eliberaţi nu li se permitea să se întoarcă acasă. În

septembrie 1950, un important grup de asemenea „eliberaţi” a fost expediat... pe Kolîma. Abia aici au fost scoşi de sub escortă şi declaraţi contingent special deosebit de periculos. Periculoşi pentru că ajutaseră la construirea bombei atomice!

(Cum să te încumeţi să descrii toate astea? Mi-ar trebui capitole peste capitole!) Zeci de mii de asemenea oameni au fost împrăştiaţi pe toată întinderea Kolîmei! (Răsfoiţi Constituţia. Foiletaţi şi codul penal – scrie acolo ceva despre contingente speciale!)

În schimb, acum putea, totuşi, să-şi cheme lângă el soţia. Ea a venit să-l reîntâlnească la minele de aur din Maldiak. De aici au început din nou să-şi caute copiii, dar toate răspunsurile erau: „Nu.”, „Nu figurează la noi”.

Când Stalin s-a întors cu copitele în sus, au plecat din Kolîma în Caucaz să-şi mai încălzească ciolanele bătrâne. Atmosfera se mai îndulcea, deşi foarte încet. Şi, în 1959, fiul lor Viktor, strungar la Kiev, s-a hotărât să se debaraseze de numele pe care-l detesta şi să se declare fiu al duşmanului poporului Cebotariov! Un an mai târziu, părinţii lui l-au regăsit! Acum, tatăl se făcea luntre şi punte să redevină el însuşi Cebotariov (reabilitat de trei ori, nu mai trebuia să dea socoteală pentru evadare). Şi-a declarat şi el adevărata identitate, amprentele i-au fost trimise la Moscova pentru verificare. Bătrânul s-a liniştit numai când tustrei au primit acte pe numele Cebotariov, iar nora lui a devenit şi ea Cebotariova. Numai că, după câţiva ani, mi-a scris că regretă regăsirea lui Viktor. Acesta îşi considera tatăl drept un criminal, îl făcea răspunzător pentru necazurile pe care le-a avut în viaţă, iar când i se arătau certificatele de reabilitare, ridica din umeri: „Carboave!”. Cât despre băiatul cel mare, Ghennadi, el a dispărut fără urmă.

Cazurile relatate arată că nici măcar o evadare reuşită nu înseamnă, de fapt, libertate, ci o viaţă mereu

hărţuită şi ameninţată. Mulţi dintre fugari au înţeles bine acest lucru – cei care, în lagăr, au apucat să se detaşeze politic de patria lor şi cei ce îşi duc zilele cu principiul analfabet şi lipsit de sens „Numai să trăiesc!”. Şi nu puţini au fost printre fugari aceia (pentru un eventual eşec, aveau pregătit răspunsul: „Voiam să evadăm ca să mergem la TK şi să cerem să ni se facă dreptate!) care intenţionau, de fapt, să ajungă în Occident, considerând că numai o asemenea evadare şi-ar atinge cu adevărat scopul.

Aceste evadări sunt cel mai greu de povestit. Cei ce n-au ajuns zac în pământul umed. Cei capturaţi au fost împuşcaţi ori tac. Cei ce au ajuns poate că au dat de ştire că sunt acolo, ori poate, cu gândul la nişte persoane apropiate rămase aici, păstrează şi ei tăcerea. Au circulat zvo-nuri că, pe Ciukotka, zekii ar fi pus mâna pe un avion, zburând apoi – şapte oameni – spre Alaska. Dar cred că e vorba doar de o tentativă eşuată.

Toate aceste cazuri vor zăcea încă multă vreme ascunse, mucegăind, îmbătrânind şi devenind inutile, ca şi acest manuscris şi ca orice lucru veridic scris în ţara asta.

Iată un asemenea caz şi iată că, o dată în plus, memoria oamenilor n-a reţinut numele fugarului-erou. Era de felul lui din Odessa, inginer mecanic în viaţa civilă şi căpitan în armată. A apucat sfârşitul războiului în Austria şi făcea parte din trupele de ocupaţie staţionate la Viena. Arestat în urma unui denunţ în 1948, a încasat, pe baza articolului 58, douăzeci şi cinci de ani, cum începuse să se dea de regulă pe atunci. A fost trimis în Siberia, într-un lagpunkt situat la 300 de kilometri de Taişet, adică departe de magistrala transsiberiană. Foarte curând, munca la tăiat de pădure l-a adus pe punctul de a îngroşa rândurile mierlitorilor. Dar încă mai păstra în suflet voinţa de a lupta pentru viaţă şi amintirea Vienei. Şi de acolo – de acolo – a reuşit să fugă la Viena! Incredibil!

Sectorul lor de lucru era mărginit de un drum

forestier supravegheat din foişoare nu prea înalte. În ziua hotărâtă, şi-a luat cu el la muncă raţia de pâine. A doborât chiar de-a curmezişul acelui drum un brad cu cetină stufoasă şi, printre crengile lui, s-a târât până în vârf. Bradul nu acoperea tot drumul, dar, continuând să înainteze târâş, zekul a reuşit să se strecoare. Luase cu el şi toporul. Era vară. Şi-a croit cărare prin taiga, printre arborii doborâţi de furtună. Drumul era greu, în schimb vreme de o lună de zile n-a întâlnit pe nimeni. Cu cămaşa, căreia îi lega împreună mânecile şi gulerul, prindea peşte şi îl mânca viu. Culegea nuci de cedru, ciuperci şi bace. Mai mult mort decât viu, a ajuns totuşi la magistrala transsiberiană şi, fericit, a adormit într-o claie cu fân. S-a trezit auzind glasuri: nişte oameni scoteau fân cu furcile şi deja îl descoperiseră. Epuizat, nu era în stare nici să fugă, nici să se ia la bătaie cu ei. Aşa că le-a spus: „Bine, luaţi-mă şi predaţi-mă, sunt un evadat!” Străinii erau un cantonier cu soţia lui. Cantonierul l-a liniştit: „Fii pe pace, şi noi suntem ruşi. Stai pitit aici şi nu te arăta la vedere”. Au plecat. Dar fugarul n-avea încredere în ei: erau cetăţeni sovietici şi trebuiau să-l denunţe. Aşa că s-a târât din nou în pădure. De acolo, stând la pândă, a văzut că bărbatul se reîntorsese aducându-i ceva haine şi mâncare. Spre seară a luat-o de-a lungul liniei şi, la o haltă forestieră, a urcat într-un mărfar. A doua zi dimineaţă, a sărit din el şi s-a ascuns din nou în pădure. Noapte de noapte a făcut la fel, iar când a mai prins puteri a început să sară din tren la fiecare oprire: se ascundea în tufişuri, de unde, la sosirea altui tren, îşi lua avânt şi sărea în el din mers. De zeci de ori a riscat în felul ăsta să-şi piardă o mână, un picior sau chiar capul. (Plătea astfel cele câteva uşoare alunecări ale peniţei plimbate pe hârtie de mâna denunţătorului…) Dar într-o bună zi, pe când se apropia de Ural, a făcut excepţie de la regulă, adormind pe o platformă cu buşteni. L-au trezit o lovitură de picior în coastă şi fasciculul unei

lanterne în ochi: „Actele!” – „Acuşi!” S-a ridicat pe jumătate, i-a aplicat paznicului o lovitură care l-a făcut să cadă de la înălţime, el a sărit de pe platformă pe cealaltă parte, nimerind drept în capul altui paznic, l-a doborât şi pe acela şi a izbutit să se strecoare pe sub eşaloanele învecinate. A sărit din nou într-un tren, la oarecare distanţă de staţie. A hotărât să ocolească Sverdlovskul. Undeva în împrejurimile acestuia a spart un chioşc comercial, de unde a luat haine, îmbrăcând trei costume unul peste altul, şi provizii de hrană. Într-o gară, a vândut unul dintre costume, cumpărându-şi bilet pe ruta Celeabinsk-Orsk-Asia Centrală. Nu, ştia foarte bine unde merge – la Viena! – dar trebuia să-şi piardă urma şi să aştepte până vor înceta să-l mai caute. Un turkmen, preşedinte de colhoz, l-a întâlnit într-o piaţă şi, fără să-i ceară actele, l-a luat la lucru în colhozul lui. Şi mâinile l-au ajutat să justifice meseria de mecanic pe care şi-o atribuise: a reparat toate maşinile colhozului. Peste câteva luni, şi-a luat lichidarea şi a plecat la Krasnovodsk, pe o linie care urmăreşte traseul frontierei. Pe tron-sonul de după Mari, a apărut o patrulă care verifica actele pasagerilor. Mecanicul nostru a ieşit la capătul vagonului, a deschis uşa, s-a agăţat cu mâinile de fereastra WC-ului (geamul acestuia era văruit, evadatul nu putea fi văzut dinăuntru), păstrând doar vârful unui picior pe scara vagonului, ca să se sprijine şi să-şi asigure reîntoarcerea în vagon. Patrula n-a observat prin rama uşii vârful acela de pantof plasat într-un colţ de scară, şi astfel fugarul a depăşit un moment cumplit. Traversând fără dificultăţi Marea Caspică, a luat trenul Baku-şepetovka, iar de acolo a urcat în Carpaţi. Ca să treacă frontiera, a ales, foarte prudent, un loc împădurit şi abrupt, şi totuşi s-a trezit faţă-n faţă cu o patrulă de grăni-ceri! Câte sacrificii, câte suferinţe, câtă ingeniozitate şi câte eforturi, începând din lagpunktul acela siberian, de la bradul acela doborât,

pentru ca în ultimul moment, atât de aproape de ţel, totul să se prăbuşească într-o clipă!… Şi întocmai ca în claia de fân de la Taişet, puterile l-au părăsit, nu mai putea nici să se împotrivească, nici să mintă; a strigat, cu disperată furie: „Luaţi-mă, călăilor! Luaţi-mă, forţa e de partea voastră!” – „Cine eşti?” – „Un evadat! Din lagăr! Luaţi-mă!” Dar grănicerii s-au comportat foarte ciudat: l-au legat la ochi. L-au dus într-un fel de bordei. Acolo i-au scos eşarfa, l-au luat din nou la întrebări şi deodată totul s-a luminat: erau prieteni! Partizani de-ai lui Bandera! (Pfu! Pfu! o să se încrunte cititorii cultivaţi, într-un gest de repulsie. „Frumos personaj ţi-ai ales, dacă partizanii lui Bandera erau pentru el prieteni! Poamă bună, nimic de zis!” Am să ridic şi eu din umeri: îl arăt aşa cum a fost. Un eva-dat. Un om format de lagăr. Şi deţinuţii din lagăre, ascultaţi-mă pe mine, se conduc după principiul porcesc „existenţa determină conştiinţa”, şi nu după ceea ce scriu ziarele. Pentru ei, prieteni sunt cei împreună cu care au suferit acolo. Iar duşmani – cei ce asmut pe urmele lor câini poliţişti. Cinstit vorbind, şi eu sunt la fel.) S-au îmbrăţişat! Partizanii lui Bandera mai aveau pe atunci potecile lor peste frontieră şi l-au trecut uşurel de cealaltă parte.

Şi iată-l din nou la Viena, dar de data asta în sectorul american. Aici, expunându-se aceluiaşi atractiv principiu materialist şi fără a uita o clipă sângerosul său lagăr ucigaş, nu şi-a mai căutat de lucru ca inginer mecanic, ci s-a prezentat la autorităţile americane să-şi descarce sufletul. Şi a primit un post.

Dar – aşa e făcut omul! – trece primejdia, vigilenţa slăbeşte. S-a gândit să trimită nişte bani unor rubedenii din Odessa, or, pentru asta trebuia să schimbe dolari pe ruble sovietice. Un comerciant l-a invitat să vină, pentru a efectua schimbul, în apartamentul lui din zona sovietică. Oamenii treceau mereu dintr-o zonă în alta, fără probleme,

numai că el n-ar fi trebuit să o facă pentru nimic în lume. S-a dus, şi în apartamentul acela a fost arestat.

O istorie tipic rusească, în care un lung şir de eforturi supraomeneşti clachează într-o exaltare de pahar.

Condamnat la împuşcare, într-o celulă a închisorii sovietice din Berlin, a povestit toate acestea unui alt inginer şi ofiţer, Anikin. Acest Anikin căzuse prizonier la nemţi, apoi, aproape muribund la Buchenwald, fusese eliberat de americani, repatriat în zona sovietică, unde fusese lăsat o vreme să participe la demontarea uzinelor, apoi fugise în RFG, lucrase la construcţia unei hidrocentrale lângă München, de unde fusese răpit de contraspionajul sovietic (orbit cu farurile şi împins într-o maşină) – şi pentru ce toate astea? Ca să asculte povestea unui mecanic din Ode-ssa şi să o facă să ajungă până la noi? Ca să întreprindă apoi, la Eki-bastuz, două tentative nereuşite de evadare (vom mai vorbi despre el în partea a cincea)? Ca să fie, în sfârşit, împuşcat într-o uzină disciplinară unde calcina piatră de var?

Ce predestinări! Ce sinuozităţi ale destinului! Cum am putea distinge vreun sens într-o viaţă omenească luată aparte?

Aproape că n-am vorbit despre evadările în grup, care au fost, şi ele, numeroase. La Ust-Sâsolsk s-a produs o evadare în masă (precedată de o revoltă) în 1943. Deţinuţii au luat calea tundrei, unde au fost urmăriţi cu aeroplanele şi împuşcaţi din văzduh. Se mai spune că, în 1956, deţinuţii au evadat până la unul dintr-un mic lagăr situat în împrejurimile Monce-gorskului.

Istoria tuturor evadărilor de pe Arhipelag ar constitui o enumerare ilizibilă şi înfoiletabilă. Şi chiar cel ce s-ar hotărî să scrie o carte exclusiv despre evadări, din milă faţă de cititor şi faţă de sine însuşi, ar lăsa deoparte sute dintre ele.

Capitolul 15

Secţiune 1.08 ŞIZO, BUR, ZUR

PE LISTA numeroaselor şi îmbucurătoarelor aboliri pe care le-a adus cu sine lumea cea nouă – abolirea exploatării, a coloniilor, a serviciului militar obligatoriu, a diplomaţiei secrete, a numirilor şi transferărilor secrete, a poliţiei secrete, a crezului, la care se adaugă multe alte aboliri feerice, nu figura, e drept, abolirea închisorilor (zidurile acestora nu au fost demolate, li s-a injectat doar „un nou conţinut de clasă"). Însă figura în mod sigur abolirea necondiţionată a carcerelor, această formă barbară de tortură, a cărei idee nu se putea naşte decât în mintea smintită de ură a temnicerilor burghezi. ITK-1924 (codul de reeducare prin muncă din 1924) admitea, e adevărat, izolarea într-o celulă separată a deţinuţilor care se făceau vinovaţi de delicte interne grave, dar avertiza că nimic în această celulă nu trebuia să amintească de o carceră: ea urma să fie uscată, luminoasă şi echipată cu cele necesare pentru dormit.

Or, astăzi nu numai temnicerilor, ci deţinuţilor înşişi li s-ar părea o extravaganţă dacă într-o bună zi, din cine ştie ce motiv, carcera n-ar mai exista, dacă s-ar interzice carcera.

ITK-1933, în „vigoare" (fără urmă de vigoare) până la începutul anilor '60, era şi mai uman: el interzicea chiar şi izolarea deţinutului într-o celulă separată!

Dar asta nu pentru că vremurile deveniseră mai aşezate, ci pentru că între timp se asimilase pe cale experimentală o altă scară de sancţiuni interne, scară pe care ceea ce te seca la inimă nu mai era singurătatea, ci „colectivul", asta lăsând la o parte faptul că pe cei pedepsiţi trebuia să-i mai încovoaie:

RUR: Roti Usilennogo Rejima (Companiile cu regim înăsprit), înlocuite ulterior de BUR: Baraki Usilennogo Rejima (Barăcile cu regim înăsprit), de brigăzile disciplinare şi ZUR: Zonî Usilennogo Rejima (Zonele cu

regim înăsprit), lagpunktele disciplinare.

Abia ulterior, şi aproape pe neobservate, acestora li s-au adăugat şi – nu, nu carcere – ferească Sfântul! – ci, ŞIzo: Ştrafnie holeatorî (Izolatoarele disciplinare).

Căci dacă nu bagi frica în deţinut, dacă nu-i poţi izbi o pedeapsă suplimentară, cum să-l constrângi să se supună regimului?

Dar pe evadaţii capturaţi – unde să-i vâri în asemenea condiţii?

Pentru ce eşti trimis la ŞIzo? Pentru nimic şi pentru orice: nu i-ai intrat în voie şefului, nu l-ai salutat cum îi place, nu te-ai sculat la timp, nu te-ai culcat la timp, ai întârziat la apel, nu ai trecut pe aleea indicată, nu erai îmbrăcat cum trebuie, ai fumat unde nu e voie, păstrezi obiecte ne-permise în baracă – tarif: o zi, trei zile, cinci zile! N-ai îndeplinit norma, ai fost prins cu o femeie – tarif: cinci, şapte şi zece. Iar pentru refractari – cincisprezece zile. Şi cu toate că, după lege (care lege?), mai mult de cincisprezece zile nu se poate da în niciun caz (încă ITK interzicea aşa ceva) această armonică se întinde până la un an. În 1932, la Dmitlag (aşa scrie Averbach, negru pe alb!), pentru ajustare se dădea un an de ŞIzo. Dacă vrem să ne mai amintim şi că ajustării nu erau trataţi de nimeni, înseamnă că omul rănit sau bolnav era trimis la carceră lite-ralmente să putrezească un an de zile!

Ce exigenţe trebuie să îndeplinească un ŞIzo? El trebuie: a) să fie friguros; b) umed; c) întunecos; d) să te omoare cu foamea. De aceea nu este încălzit (Lipăi: nici când afară sunt treizeci de grade sub zero); nu se pun geamuri pe timpul iernii, pereţii sunt lăsaţi să se impregneze cu umiditate (ori se amenajează carcera într-un subsol umed). Ferestrele sunt jalnice ori nu există defel (cazul cel mai frecvent). Se cultivă raţia stalinistă – 300 de grame de pâine pe zi, iar „mâncare caldă”, adică zea-mă chioară, numai în a treia, în a şasea şi în a noua zi de

încarcerare. Dar la Vorkuta-Vom se dădeau numai două sute de grame de pâine, iar în loc de mâncare caldă, a treia zi, – o bucată de peşte crud. Iată reperele înăuntrul cărora trebuie să ne imaginăm toate carcerele.

Potrivit unei reprezentări naive, carcera trebuie să semene neapărat cu o celulă – ceva cu acoperiş, uşă şi lacăt. La Kuranah-Sala, pe un ger de peste cincizeci de grade, carcera era o însăilare din bârne de pe care se îndepărtase numai muşchiul. (Medicul „civil" Andreev: „Ca medic, eu vă declar că se poate trăi într-o asemenea carceră!") Să facem un salt peste tot Arhipelagul: în acelaşi lagăr Vorkuta-Vom, în 1937, carcera pentru refractari era o îngrăditură din bârne fără acoperiş şi mai exista, cu aceeaşi destinaţie, o simplă groapă. Într-o asemenea groapă (ca să fie apărată de ploaie se întindea peste ea o prelată zdrenţuită), Arnold Rappoport a trăit ca Diogene în butoiul lui. Când să fie hrăniţi încarceraţii, se organiza următoarea batjocură: gardianul ieşea din coliba postului de gardă cu raţiile de pâine şi le striga deţinuţilor din carcera de bârne: „Ieşiţi, pâinea!" Dar de cum scotea câte unul capul, de sus, din foişor, santinela îl lua în cătarea puştii: „Stai, că trag!" Gardianul făcea pe miratul: „Ce, nici pâine nu mai vreţi? Atunci – rămâneţi cu bine!" Iar în groapă, pâinea şi peştele erau pur şi simplu azvârlite pe lutul înmuiat de ploi.

În lagărul Mariisk (ca şi în multe altele, bineînţeles), pereţii carcerei erau acoperiţi cu promoroacă şi într-o asemenea încăpere oamenilor nu li se dădea voie să intre cu bulendrele de lagăr, ci doar în cămaşă şi izmene. Din jumătate în jumătate de ceas, gardianul deschidea ghişeul din uşă şi-l sfătuia pe Ivan Vasilievici Şved: „Vezi că nu scapi viu de aici, te cu-reţi sigur! mai bine ieşi la tăiat de pădure!" Are dreptate, a decis Şved, aici te termină mai repede. Şi a ieşit omul la pădure. În 12 ani şi jumătate de lagăr, Şved a făcut în total 148 de zile de carceră. Pentru

ce n-a mai fost pedepsit! Pentru refuzul de a face pe plantonul la „India” (ba-raca pegrei) a primit 6 luni de lagăr disciplinar. Pentru refuzul de a trece la tăiat de pădure dintr-un lagpunkt agricol, unde măcar nu murea de foame, a fost judecat a doua oară, ca pentru contrarevoluţie economică, 58 – 14, şi a încasat alţi zece ani. Un borfaş care nu vrea să meargă într-un lagpunkt disciplinar îl poate pocni pe şeful de escortă, zburându-i naganul din mână: nu va mai fi expediat acolo. Un paşnic deţinut politic n-are nicio ieşire: va fi pus numaidecât cu botul pe labe. Pe Kolîma, în 1938, pentru borfaşi şi carcerele erau încălzite, nu ca pentru Cincizeci şi Opt.

La BUR eşti ţinut mai mult timp. Aici deţinutul e închis pentru o lună, trei luni, o jumătate de an, un an, adeseori fără limită de timp, pur şi simplu pentru că e considerat periculos. Odată ajuns pe lista neagră, te rostogoleşti la BUR cu orice ocazie: la toate sărbătorile de 1 Mai şi 7 Noiembrie, ori de câte ori are loc o evadare sau în lagăr se produce vreun eveniment ieşit din comun.

BUR poate să fie şi cea mai obişnuită baracă, înconjurată cu sârmă ghimpată, din care condamnaţii sunt scoşi şi duşi la muncile cele mai grele şi mai înjositoare din acel lagăr. Ori poate fi o închisoare din piatră în interiorul lagărului, cu toate atributele unei închisori: molestări în camera gardienilor după convocări individuale (pentru a nu lăsa urme, e bine să-l pocneşti pe deţinut cu un pâslar în care ai vârât o cărămidă); cu zăvoare, lacăte şi vizoare la fiecare uşă; cu ciment pe jos şi cu o carceră specială pentru prizonierii de la BUR.

Exact aşa era cel de la Ekibastuz (unde, de altminteri, funcţiona şi unul de primul tip). Cei închişi aici erau ţinuţi în celule fără priciuri (dormeau pe jos, pe propriile lor pufoaice). O botniţă din tablă acoperea complet ferestruica tăiată la nivelul plafonului. În tabla aceea se practicaseră, cu un cui, nişte găuri, însă iarna şi

ele se înfundau cu zăpadă şi în celulă se făcea întuneric beznă. În timpul zilei, becul nu ardea, aşa că ziua era mai întuneric decât noaptea. Nu se făcea niciodată niciun fel de aerisire. Vreme de o jumătate de an (1950), deţinuţilor nu li s-a acordat nici o singură plimbare. Aşa că BUR-ul nostru avea toate trăsăturile unei temniţe feroce şi nu se ştie ce îi mai dădea încă aparenţă de lagăr. Toate necesităţile – în celulă, fără scoatere la closet. Golirea enormei tinete era fericirea celor de planton, un prilej de a lua câteva înghiţituri de aer. Cât despre baie – sărbătoarea sărbătorilor. Celula era ticsită: puteai sta întins, dar nici gând să-ţi mişti picioarele, ca să le mai dezmorţeşti. Şi aşa o jumătate de an. Fiertura – apă chioară, pâinea – şase sute de grame, tutun – niciun fir. Când vreun încarcerat de la BUR primea un pachet de acasă, alimentele alterabile din el erau „rase” printr-un act de constatare (adică subtilizate de gardieni ori vândute pe nimic oploşiţilor). Restul se preda la magazie pentru multe luni de zile. (Când, ulterior, asemenea regimişti erau scoşi la lucru, mişcau din urechi numai ca să nu fie expediaţi îndărăt.)

Acest aer greu şi această imobilitate îi epuizau pe deţinuţi, iar pe cei daţi cu borfaşii – firi nervoase şi energice – şi mai repede. (Borfaşii ajunşi la Ekibastuz erau consideraţi tot Cincizeci şi Opt: nici faţă de ei nimeni nu se purta cu mănuşi,). Activitatea cea mai populară printre arestaţii de la BUR era înghiţirea lingurilor de aluminiu de la bucătărie, în răstimpul când li se dădeau ca să mănânce cu ele. Fiecare înghiţitor era dus la Röntgen şi, după ce se primeau asigurări că nu minte, că într-adevăr lingura era înăuntrul lui, era trimis la spital, unde i se deschidea stomacul. Lioşka Karnouhi a înghiţit trei linguri şi în cele din urmă nu i-a mai rămas aproape nimic din stomac. Kolka Salopaev s-a decis să facă pe nebunul: s-a spânzurat într-o noapte, dar băieţii, aşa cum era înţelegerea, l-au „văzut”, au tăiat nodul şi Kolka a fost trimis la spital. Alt

caz: careva infectează un fir de aţă în propria-i gură (frecându-şi-l printre dinţi), îl vârâ într-un ac, trecându-şi-l apoi pe sub pielea gambei. Infecţie! Spital. La urma urmei, cangrenă sau nu, important e să scapi de la BUR.

Dar oportunitatea de a mai obţine şi un randament productiv de la cei pedepsiţi a determinat autorităţile să-i concentreze în zone disciplinare aparte (ZUR). Aici, întâi de toate mâncarea e mai proastă: e posibil ca luni de zile să nu se dea felul doi, iar raţia de pâine e întotdeauna ciuntită. Chiar şi la baie, în plină iarnă, găseşti o fereastră spartă. Frizerii, în pantaloni vătuiţi şi pufoaice, tund deţinuţi goi-puşcă. E posibil să nu existe cantină, dar fiertura nu se distribuie nici în barăci cu marmitele: e luată de către deţinuţi, cu porţia, de la bucătărie şi cărată prin ger până la baracă, unde se mănâncă rece. Se moare pe capete, staţionarul e ticsit de oameni care-şi trăiesc ultimele zile.

Simpla enumerare a zonelor disciplinare ar putea constitui cândva un studiu istoric, mai cu seamă că lista nu va fi uşor de alcătuit: până atunci toate urmele vor fi şterse.

Muncile prevăzute pentru zonele disciplinare erau de genul celor ce urmează. O fâneaţă îndepărtată, la 35 de kilometri de zonă: oamenii locuiesc în colibe de fân prin care răzbate ploaia; de cosit cosesc pe mlaştină, întotdeauna cu picioarele în apă. (Când soldaţii sunt mai cumsecade, deţinuţii adună bace; paznicii mai vigilenţi deschid focul asupra lor şi-i omoară, dar bace tot se culeg: oamenilor le e foame!) Stogurile de fin se înalţă pe aceleaşi locuri mlăştinoase, în nouri de ţânţari şi muşte, împotriva cărora nu există niciun mijloc de protecţie. (Faţa şi gâtul îţi sunt devorate, se acoperă de cruste, pleoapele ţi se umflă, aproape că orbeşti.) o exploatare de turbă în lunca râului Vicegda: iarna, spărgând cu un ciocan greu stratul de nămol îngheţat, extragi de sub el turba ca o topitură, apoi

o cari pe deal în sus preţ de un kilometru, cu sania la care te înhami singur (lagărul îşi cruţă caii). Pur şi simplu lucrări de terasament (OLP-ul „terasier" de lângă Vorkuta). Şi, în fine, crema muncilor disciplinare – cariera de var şi stingerea varului. Şi carierele de piatră. Nu se poate descrie tot. Dar cele mai grele dintre muncile cele mai grele, cele mai insuportabile dintre muncile cele mai insuportabile-toate acestea sunt munci disciplinare. Fiecare lagăr cu dârvalele lui.

Iar clienţii favoriţi ai zonelor disciplinare erau: credincioşii, recalcitranţii şi borfaşii (da, borfaşii: aici dădea chix un grandios sistem de educaţie – al educatorilor locali incapabili să se educe pe sine). Barăci întregi de „măicuţe" care refuzau să lucreze pentru diavol. (În zona disciplinară „sub escortă" a sovhozului Peciora, aceste femei erau ţinute în carcere cu apă până la genunchi. În toamna lui 1941, li s-a aplicat 58 – 14 şi au fost – toate – împuşcate. Într-o asemenea zonă a fost expediat şi părintele Viktor Şipovalnikov, „pentru agitaţie religioasă" (de Paşti, oficiase serviciul divin de noapte pentru cinci surori medicale). Erau trimişi în locuri ca acestea ingineri temerari şi alţi intelectuali căpoşi. De asemenea, fugari capturaţi. Şi, călcându-şi pe inimă, autorităţile îi mai propteau la ZUR pe socialmente apropiaţii care refuzau să îmbrăţişeze ideologia proletară. (Având în vedere complexitatea travaliului intelectual de clasificare, nu le vom reproşa autorităţilor unele cazuri de confuzie invo-luntară: la Karabas au fost pregătite două căruţe cu femei: una cu credincioase, pentru orăşelul copiilor, să aibă grijă de copiii lagărului, alta cu borfaşe şi sifilitice – pentru Konspai, secţia disciplinară a Dolinkăi. * Dar s-a produs o încurcătură, n-au mai ştiut ale cui lucruri în ce căruţă să le pună, aşa că borfaşele şi sifiliticele s-au dus să aibă grijă de copii, iar „măicuţele" la secţia disciplinară. Ulterior, tartorii lagărului şi-au dat seama ce

se întâmplase, dar lucrurile au fost lăsate aşa cum erau.)

Adeseori deţinuţii erau trimişi în zone disciplinare pentru refuzul de a deveni ciripitori. Cei mai mulţi dintre ei au murit acolo, în zonele disciplinare, aşa că n-au să mai povestească ce şi cum. Cu atât mai abitir vor tăcea asasinii lor, ofiţerii operativi. Pentru acest motiv a fost expediat la ZUR pedologul Grigori Ivanovici Grigoriev, care a supravieţuit. La fel El-mar Nugis, redactor la o revistă cu profil agricol din Estonia.

Femeile au şi ele un loc în această istorie. Cazurile lor nu pot fi judecate în suficientă cunoştinţă de cauză şi cu destulă rigoare, pentru că întotdeauna există o circumstanţă intimă care ne scapă. Dar iată povestea Irinei Nagel, istorisită de ea însăşi. Lucra la sovhozul din Unta, ca dacti-lografă la Sectorul Administrativ, aşadar, pe un foarte confortabil post de oploşit. Prezentabilă, bine făcută, îşi purta cosiţele strânse în jurul capului şi, în parte pentru propria ei comoditate, umbla în nişte pantaloni bufanţi, largi şi într-o scurtă gen hanorac. Cine ştie ce e acela lagăr îşi dă seama ce ispită era asta. Un ofiţer operativ, sublocotenentul Sido-renko, şi-a exprimat dorinţa de a o cunoaşte mai îndeaproape. Nagel i-a

Cine, în toată istoria lumii, le-a mai pus pe acelaşi plan?... Ce fel de om trebuie să fii ca să le amesteci pe unele cu altele?

răspuns: „Mai degrabă mă arunc în braţele celui din urmă dintre şuţi! Cum de nu ţi-e ruşine: ai un copil care plânge chiar în spatele zidului ăs-tuia!” Respins cu atâta brutalitate, operul şi-a schimbat brusc expresia feţei şi i-a spus: „Nu cumva ţi-ai închipuit că-mi placi? Pur şi simplu am vrut să te pun la încercare. Ei bine, ai să colaborezi cu noi”. Fata a refuzat şi a fost trimisă într-un lagpunkt disciplinar.

Iată impresia Irinei Nagel din prima seară: în baraca femeilor – borfaşe şi „măicuţe”. Cinci fete umblă învelite în

cearşafuri: jucând cărţi cu o seară în urmă, borfaşele pierduseră tot ce aveau pe ele: li s-a cerut să îşi scoată hainele şi să le predea câştigătoarelor. Deodată îşi face intrarea o bandă de borfaşi cu o chitară – în izmene şi cu pălării de fetru. Îşi cântă cântecul lor de şuţi, chipurile, o serenadă. Dar iată că în baracă irumpe un alt grup de borfaşi foarte iritaţi. O înşfacă pe una dintre fetele lor, o trântesc la pământ, încep să o izbească cu o laviţă şi o calcă în picioare. Fata urlă până nu mai poate nici măcar urla. Toţi rămân aşezaţi, nu numai că nu intervin, dar au aerul că nici nu observă nimic. Ceva mai târziu apare felcerul: „Cine te-a bătut?” „Am căzut de pe prici”, răspunde cea bătută. În aceeaşi seară a fost pierdută la cărţi însăşi Nagel, dar a salvat-o „jigodia” Vasea Krivoi: acesta a făcut raport la şef şi Na-gel a fost dusă să înnopteze la postul de gardă.

Adeseori punctele de lucru disciplinare (de exemplu Parma, din subor-dinea Nâroblag-ului, în fundul taigalei) erau considerate disciplinare şi pentru escortă, şi pentru gardieni: aici erau trimişi cei ce se făcuseră vinovaţi cu ceva; dar, şi mai adesea, erau înlocuiţi cu gardieni din aşa-zisul corp de autosupraveghere.

Dacă nu există lege şi dreptate în lagăre, cu atât mai zadarnic le-ai căuta în unităţile disciplinare. Borfaşii îşi fac aici toate mendrele, poartă cuţite în văzul lumii (OLP-ul „terasier” de pe Vorkuta, 1946), gardienii se ascund de frica lor în afara zonei, şi asta când încă majoritatea o alcătuiesc Cincizeci şi Obţii.

În lagărul disciplinar Djantui de lângă Peciora, borfaşii, ca să arate cine sunt ei, au dat foc la două barăci, au abolit gătitul mâncării, i-au zbură-tăcit pe bucătari, au înjunghiat doi ofiţeri. Ceilalţi, chiar sub ameninţarea degradării, au refuzat să mai intre în zonă.

În asemenea cazuri, ştabii sunt salvaţi de disensiunile ce apar între bor-faşi: la Djantui, comandant a fost numită

o „jigodie” adusă de urgenţă de undeva, împreună cu ajutoarele ei. Încă în prima seară, aceştia au tăiat trei şuţi şi lucrurile au început să se mai potolească.

Hoţul de mână de hoţ moare – spune, premoniţional, o zicală. După ce, conform Doctrinei de Avangardă, i-au făcut pe aceşti socialmente apropiaţi să prolifereze peste orice măsură, până la a-i sufoca pe ei înşişi, părinţii Arhipelagului n-au găsit altă ieşire decât să-i divizeze şi să-i as-mută unii împotriva celorlalţi cu şişurile. (Războiul dintre borfaşi şi „jigo-dii” a zguduit întregul Arhipelag în anii de după război.)

Desigur, cu toată această aparenţă de viaţă în largul ei, nici borfaşilor nu le e moale într-un lagăr disciplinar, exuberanţa lor nu e decât un soi de tentativă de evaziune, întocmai ca tuturor paraziţilor. Şi lor le e mai uşor să trăiască printre cei cărora li se poate suge sângele. Uneori, bor-faşii n-au ezitat chiar să-şi taie degetele, numai să nu ajungă într-un lagăr disciplinar, de exemplu la faimoasa fabrică de var de pe Vorkuta. (Pentru unii recidivişti, în anii de după război sentinţa conţinea menţiunea expresă: „cu detenţie la fabrica de var Vorkuta”. De sus se strânsese şurubul.)

În acest lagăr, toată lumea purta cuţite. „Jigodiile” şi borfaşii se tăiau între ei în fiecare zi. Bucătarul (o „jigodie”) turna după cum îi şoptea inimă: unora zeamă deasă, altora subţire, altora pur şi simplu le trântea câte un polonic în cap. Dispecerul se preumbla legănând în mână o bară de armătură şi, cu o singură lovitură şuierătoare, omora omul pe loc. „Jigodiile” ţineau pe lângă ei tineri, ca să-şi satisfacă pederastia. Existau trei barăci: a „jigodiilor”, a şuţilor şi a fraierilor, cu câte o sută de oameni fiecare. Fraierii lucrau: dintr-o depresiune aflată în apropierea lagărului extrăgeau varul, apoi îl ridicau cu tărgile pe o stâncă, acolo îl deversau în nişte guri conice de încărcare, lăsând la mijloc un orificiu pentru fum; îl

calcinau; apoi, prin fum, funingine şi praf alb, aşezau în grămezi varul arzând.

În lagărele de la Djida e cunoscut sectorul disciplinar Baiangol.

La OLP-ul disciplinar al Kraslag-ului, Revuci, încă înainte de a fi venit vorba de munci disciplinare, a fost trimis un „nucleu de lucru", circa o sută cincizeci de lucrători zdraveni, care nu se făcuseră vinovaţi cu nimic. (Disciplinar-disciplinar, dar ştabii cer producţie. Şi uite că simplii pălmaşi sunt condamnaţi la pedepse disciplinare!) Apoi le-au fost expediaţi borfaşi şi Cincizeci şi Opt cu condamnări lungi: greii. De aceşti grei „comunii" se cam temeau, căci, cu cei 25 de ani ai lor şi în condiţiile de după război, dacă ucideau un borfaş, nu mai riscau să li se prelungească termenele: un asemenea act nu mai era considerat (ca la Cana-le) o acţiune duşmănoasă a inamicului de clasă.

Ziua de muncă la Revuci era, chipurile, de 11 ore, dar care se făceau 15 cu drumul până la pădure (5 – 6 km) şi îndărăt. Deşteptarea – la 4.30 dimineaţa, reîntoarcerea în zonă – la opt seara. Se mierlea repede, aşa că apăreau refractari. După apelul general, refractarii erau aliniaţi la club, dispecerul trecea printre rânduri şi-i selecţiona pe cei ce urmau să fie puşi la punct. Aceşti refractari în sandale de sfoară (încălţăminte de sezon pe un ger de 60 de grade), în nişte pufoaice ca vai de lume, erau scoşi în afara zonei, unde se asmuţeau asupra lor cinci dulăi: „Umflă-l!" Câinii îi smotoceau, îi zgâriau şi-i tăvăleau prin zăpadă pe refractari. Apoi dulăii erau rechemaţi. Apărea un chinez călare pe un tăuraş înhămat la un atelaj de vidanjare. Refractarii erau încărcaţi în el, atelajul se punea în mişcare şi, de pe creasta taluzului, erau basculaţi într-o vâlcea. Iar acolo, jos, aştepta brigadierul Lioşa Sloboda, care îi îmblătea cu parul până nu se mai ridicau şi acceptau să lucreze pentru el. Producţia lor o trecea pe

seama brigăzii sale, iar ei primeau 300 de grame de pâine – raţie de carceră. (Cine a născocit acest sistem etajat e un adevărat mic Stalin!)

Galina Iosifovna Serebreakova! De ce n-aţi scrie despre asta! De ce eroii dumneavoastră, în lagăr, nu se ocupă cu nimic, nu se spetesc şi nu fac decât să discute despre Lenin şi Stalin?

Pentru un simplu pălmaş dintre Cincizeci şi Opt, a supravieţuiîntrun asemenea lagpunkt disciplinar e aproape imposibil.

La subpunctul de lucru disciplinar al Sevlel Dorlagului (comandant de lagăr – colonelul Kliucikin), în anii 1946 – 47 au fost cazuri de canibalism: oameni tăiaţi pentru carne, fierţi şi mâncaţi. Era la foarte puţin timp după victoria de însemnătate istorică mondială a poporului nostru.

Hei, colonele Kliucikin! Unde ţi-ai construit vila pentru anii de pensie?

Capitolul 16

SOCIALMENTE APROPIAŢII

ÎNSCRIE-TE şi tu, pana mea firavă, în corul ce preamăreşte acest trib! Au fost proslăviţi ca piraţi, ca flibustieri, ca vagabonzi, ca ocnaşi evadaţi. Au fost proslăviţi ca nobili briganzi – de la Robin Hood până la bandiţii de operetă – am fost asiguraţi că au inimi simţitoare, că îi fură pe cei bogaţi, împărţind cu cei săraci. O, sublimi ortaci ai lui Karl Moor! O, Celkaş (1), rebel romantic! O, Benea Krik (2), o, desculţi odesiţi şi trubaduri ai lor din Odessa!

Dar nu i-a preamărit pe borfaşi întreaga literatură mondială? Nu ne încumetăm să-i facem reproşuri lui François Villon, dar nici Hugo, nici Balzac n-au ocolit această cărare; cât despre Puşkin, în Ţiganii lui el exaltă principiul vieţii de borfaş. (Cum vor fi stând lucrurile la Byron?) Dar niciodată proslăvirea borfaşilor n-a căpătat

atâta amploare, n-a fost atât de unanimă şi de tenace ca în literatura sovietică. Pentru aceasta existau înalte Fundamentări Teoretice, lucrurile nu se opresc la Gorki şi Makarenko.)

Leonid Utiosov muge fonf de pe estradă şi un public entuziast îi răspunde mugind. Şi nu altfel, ci în argoul borfaşilor vorbesc frăţiorii din flota Balticii şi din flota Mării Negre în scrierile lui Vişnevski (3) şi Pogodin. Tocmai argoul borfaşilor este cel în care inteligenţa acestor scriitori îşi găsea expresia cea mai fidelă. Dar cine nu ni i-a descris pe borfaşi cu vocea sugrumată de o sacră oroare – la început negativitatea lor vivace şi deşănţată, iar la sfârşit redresarea lor dialectică? Maiakovski (urmat de Şostakovici, cu baletul lui Domnişoara şi huliganul), Leonov (4), Selviński (5), Vera Imber – şi enumerarea poate continua la nesfârşit. Cultul borfaşilor s-a dovedit a fi contagios într-o epocă în care literatura se sufoca, aflată în criză de eroi pozitivi. Chiar şi un scriitor atât de îndepărtat de linia oficială ca Viktor Nekrasov (6) n-a găsit, pentru a încarna eroismul rusesc, un personaj mai bun decât un borfaş, pe adjutantul Ciumak (în tranşeele Stalingradului). Până şi Tatiana Esenina, cedând aceleiaşi hipnoze, ne-a înfăţişat figura „inocentă” a lui Venka-Valet-de-Caro. Poate doar Tendriakov (7), cu arta lui de a privi universul fără păreri preconcepute, ne-a prezentat pentru prima oară un borfaş fără a-şi înghiţi saliva de entuziasm (Trei, şapte, as), dezvăluindu-i întreaga tur-pitudine morală. Aldan-Semionov a stat el însuşi în lagăr, dar (în Basorelief pe o stâncă inventează o nerozie fără seamăn: chipurile, hoţul Saşka Alexandrov, sub influenţa comunistului Petrakov, pe care, pasămite, toţi bandiţii îl respectau pentru că îl cunoscuse pe Lenin şi îl înfrânsese pe Kolceak (motivaţie întru totul legendară de pe vremea celor ca Averbah), îşi alcătuieşte o brigadă de mierlitori nu pentru a trăi pe spinarea lor (cum se întâmpla absolut

întotdeauna, ceea ce Aldan-Semionov ştie foarte bine!), ci pentru a le asigura pâinea cea de toate zilele! Şi pentru asta câştigă, la jocul de cărţi, bani de la civili! De parcă nu i-ar fi trebuit biştarii ăia pentru decocturile lui de drog! Ce anecdotă ineptă, cu iz de naftalină, pentru anii ’60!

Într-o seară din vara lui 1946, în micul lagăr de la Bariera Kaluga, un borfaş s-a întins cu burta pe pervazul unei ferestre de la etajul doi şi a început să-şi cânte, cu glas puternic, repertoriul de puşcăriaş. Cântecele lui treceau cu uşurinţă de postul de gardă, de sârma ghimpată, se auzeau de pe trotuarele străzii Bolşaia Kalujskaia, din staţia de troleibuz şi din liziera parcului Neskucinîi. În acele cântece se exaltau „viaţa dulce”, asasinatele, tâlhăriile şi spargerile. Şi nu numai că niciunul dintre gardi-eni, dintre educatori sau dintre soldaţii de la corpul de gardă nu-l împiedica, dar nici măcar nu i-a dat cuiva prin cap să-l apostrofeze.

Propaganda concepţiilor interlope nu contravenea, după cum se vede, în niciun fel, manierei în care viaţa noastră era orânduită, nu reprezenta nicio ameninţare pentru ea. Stăteam în zonă şi mă gândeam: ce-ar fi dacă m-aş înălţa într-o clipă până la etajul doi şi, de la aceeaşi fereastră şi cu glas la fel de puternic, aş începe să cânt ceva despre destinul prizonierilor de război, în genul acelui „Unde eşti? Unde eşti?”, auzit de mine la secţia de contraspionaj a frontului, ori aş improviza eu însumi ceva despre soarta soldatului de pe front, umilit şi călcat în picioare – ce tevatură s-ar fi iscat! Ce alergătură! Ar fi ridicat, în doi timpi şi trei mişcări, scara de incendiu până la mine, nemaiaşteptând ca gardienii să mă înşface dând năvală pe scări. Mi-ar fi şters una peste bot, mi-ar fi legat mâinile, mi-ar fi ars o nouă condamnare. Iar borfaşul cântă, moscoviţii ascultă şi ai zice că scena e în firea lucrurilor…

Toate astea nu au tunat dintr-odată, ci reprezintă o

acumulare istorică, pentru a folosi limbajul cultivat astăzi. În vechea Rusie exista (şi în Occident continuă să existe) o concepţie eronată despre hoţi ca infractori iremediabili, criminali pe viaţă („coloana vertebrală a delincventei"). De aceea, în tranzit şi în închisori, politicii erau protejaţi contra lor. De aceea administraţia, aşa cum atestă P. Iakubovici, le reprima libertinajul şi se punea de-a curmezişul tendinţei lor de a obţine supremaţia în universul penitenciar, interzicându-le accesul la funcţii de conducere în artele şi la posturi avantajoase, situându-se cu hotărâre de partea celorlalţi deţinuţi. „Mii dintre ei au fost înghiţiţi de insula Sahalin, care nu i-a mai expurgat niciodată". Vechea Rusie avea pentru criminalii recidivişti o singură formulă: „Încovoiaţi-le grumazul sub jugul de fier al legii!" (Urusov (8). Ca urmare, în preajma lui 1917, şuţii nu-şi mai făceau de cap nici în ţară şi nici în închisorile ruseşti.

Dar lanţurile au căzut, au eclatat zorii libertăţii. Imediat după Revoluţia din Februarie – care odată cu deţinuţii politici, la grămadă, care foarte curând pe urmele lor, care în virtutea amnistiilor uşuratice ale lui Keren-ski – infractorii s-au revărsat fără oprelişti în viaţa civilă, amestecându-se cu cetăţenii liberi. Când cu milioanele de dezertări din 1917, apoi de-a lungul întregului război civil, toate patimile omeneşti s-au dezlănţuit cu frenezie, iar cele ale hoţilor înaintea tuturor, grumajii au refuzat să se mai încovoaie sub juguri, de fapt li s-a spus că nici nu trebuie să o facă. Se găsea foarte amuzant şi util faptul că aceşti duşmani ai proprietăţii private erau – virtual – o forţă revoluţionară, atâta doar că trebuiau aduşi pe brazda proletară, ceea ce nu comporta nicio dificultate. Foarte curând le-au venit şi întăriri, nişte întăriri nemaivăzute – milioanele de orfani ai războiului civil – copii ai străzii şi recruţi ai pegrei. Ei se încălzeau lângă cazanele cu smoală ale NEP-ului şi, în chip de primă lecţie, retezau curelele

poşetelor de damă şi smulgeau cu cârligele geamăn-tane prin ferestrele vagoanelor. Socialmente judecând, întotdeauna vinovat e mediul, nu-i aşa? Deci ia să-i reeducăm noi pe aceşti zdraveni lumpeni şi să-i integrăm în opera de edificare a unei vieţi conştiente. Ora primelor comune, a coloniilor, a Căii spre viaţă (9). (Un singur lucru a fost uitat: copiii străzii nu erau încă hoţi juraţi şi reeducarea lor nu spunea mare lucru: ei nu apucaseră să fie corupţi definitiv.

Acum însă, după mai bine de patruzeci de ani, putem arunca o privire îndărăt, şi ochii ni se vor umple de perplexitate: cine pe cine a reeducat: cekiştii pe apaşi, ori apaşii pe cekişti? Un apaş trecut la credinţa cekistă e deja o jigodie şi apaşii îi vor suci gâtul. În schimb, un cekist care şi-a însuşit psihologia apaşă este un tenace anchetator al anilor ’30—40 ori un şef de lagăr hotărât – oameni bine văzuţi, capii listelor de promovare.

Or, psihologia apaşă e foarte simplă şi lesne de asimilat:

1. Vreau să trăiesc şi să-mi petrec, iar ceilalţi ducă-se-n…

2. Cel mai puternic are dreptate.

3. Câtă vreme nu eşti [ful tut, nu face valuri (adică, atâta vreme cât nu tu eşti cel bătut, nu interveni în favoarea celor ce o încasează. Aşteaptă-ţi rândul.)

Elimină-ţi duşmanii docili unul câte unul! Nu vă sună familiar o asemenea lege? E ceea ce a făcut Stalin. E ceea ce a făcut Hitler.

Cât nu ne-a susurat Şeinin la ureche despre „codul atât de original” al borfaşilor, despre cuvântul lor de „onoare”? îl citeşti – şi Don Quijoţi, şi patrioţi! Dar ia să te trezeşti faţă-n faţă cu o asemenea mutră într-o celulă ori într-o groapă de obuz…

Hei, aţi minţit destul, pene vândute! Voi, care nu i-aţi văzut pe borfaşi decât de dincolo de bastingajul unui vapor

ori de după biroul anchetatorului! Voi, care n-aţi întâlnit niciodată borfaşi într-o clipă când eraţi lipsiţi de apărare!

Apaşii n-au nimic de a face cu Robin Hood! Când trebuie jefuiţi mierlitorii, îi jefuiesc pe mierlitori. Când trebuie smulsă ultima obială de pe picioarele unui om pe cale de a degera, nu pregetă să o facă. Marea lor deviză este: „Ia crapă tu astăzi, că eu rămân pe mâine!”

Dar poate e adevărat că sunt patrioţi? De ce nu fură de la stat? De ce nu jefuiesc vilele speciale? De ce nu opresc lungile limuzine negre? Pentru că se aşteaptă să dea cu nasul acolo de învingătorul lui Kol-ceak? Nu, pentru că automobilele lungi şi vilele sunt bine păzite! Iar magazinele şi depozitele se află sub umbrela legii. Pentru că, realist, Stalin a înţeles de mult că poveştile despre reeducarea apaşilor nu sunt decât un zumzet sonor. Şi le-a recanalizat energia, asmuţindu-i asupra cetăţenilor propriei ţări.

Iată care au fost legile vreme de treizeci de ani (până în 1947): furt în exerciţiul funcţiunii, furt din avutul statului, delapidarea banului public? O ladă dintr-un depozit? Trei barabule din colhoz? Zece ani! (Iar din ’47, chiar şi douăzeci!) Furtul liber, devalizarea unui apartament, încărcarea într-un camion a întregii agoniseli încropite de o familie de-a lungul unei vieţi? Dacă nu s-a lăsat şi cu omucidere, până la un an, uneori 6 luni…

Tocmai într-un climat de indulgenţă se şi înmulţesc hoţii.

Prin legile pe care le-a emis, puterea stalinistă le-a indicat cu claritate hoţilor: furaţi, dar nu de la mine! Furaţi de la persoanele particulare! Căci proprietatea particulară e – nu-i aşa? – o rămăşiţă a trecutului. (Iar proprietatea personală – o nădejde a viitorului…)

Şi apaşii au înţeles. Atât de temerari în istorioarele şi cântecele lor, s-au repezit ei să fure acolo unde era greu, primejdios, unde i-ar fi putut costa capul? De unde! Pe cât

de laşi, pe atât de avizi, au întins mâna acolo unde erau invitaţi să o facă – despuind un trecător singuratic, devalizând un apartament nepăzit

Anii douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci! Cine nu-şi aminteşte această ameninţare ce atârna în permanenţă deasupra cetăţeanului: nu ieşi din casă pe întuneric! Nu te întoarce târziu! Nu purta ceas pe mână! Nu lua bani asupra ta! Nu-ţi lăsa apartamentul nepăzit! Lacăte! Zăvoare! Câini! (Astăzi, foiletoniştii care n-au apucat să fie jefuiţi la timp îşi râd de credincioşii câini de curte…)

În lupta lui consecventă împotriva individualităţii umane, statul socialist a început prin a-l priva pe om de un prim prieten – calul, făgăduindu-i în schimb tractorul. (De parcă un cal înseamnă doar trasul la plug, nu e prietenul tău viu, la bine şi la rău, nu e un membru al familiei tale, o parte a sufletului tău.) Foarte curând şi cu toată stăruinţa a început să fie urmărit şi cel de al doilea prieten al omului – câinele. Câinii au fost înregistraţi în evidenţe, târâţi la zahanale, iar cel mai adesea, comandouri speciale ale sovietelor locale împuşcau orice zăvod le ieşea în cale. Şi asta nu se făcea din consideraţii sanitare ori din avariţie economică; raţiuni mai profunde erau la mijloc: câinele nu ascultă radio, nu citeşte ziare. E un fel de cetăţean incontrolabil al statului, un cetăţean dotat cu forţă fizică, dar cu o forţă care nu e consumată în folosul statului, ci pentru apărarea stăpânului ca individualitate, indiferent de ce hotărâre ar lua în privinţa lui sovietul local, ori cu ce mandat ar fi venit cineva să-l umfle noaptea. În Bulgaria, în 1960, cetăţenilor li s-a propus, cu toată seriozitatea, să crească în loc de clini… porci! Porcul nu are principii, el se îngraşă pentru oricine se dorează cu un cuţit.

Desigur, persecuţiile împotriva câinilor nu s-au extins niciodată şi asupra dulăilor de interes public, folosiţi în operaţiuni de capturare şi la posturile de pază.

Câţi cetăţeni devalizaţi ştiu că miliţia nici nu s-a

ostenit să-i caute pe infractori, nici măcar să iniţieze vreo anchetă, pentru a nu-şi strica indicatorii: la ce bun să transpiri pentru a captura un individ care va primi şase luni de închisoare, din care trei cu suspendare? De fapt, chiar capturaţi, vor fi aceşti bandiţi trimişi în judecată? Căci procurorii „reduc criminalitatea” (aşa cum li se cere la toate consfătuirile lor) prin straniul procedeu care consistă în a muşamaliza pur şi simplu cazurile, îndeosebi când ele lasă să se întrevadă loturi mari de inculpaţi.

În fine, vor avea loc, obligatoriu, reduceri de termene şi, firește, tocmai pentru infractorii de drept comun. Păzea, martori, dacă depuneţi în proces! Curând ei se vor întoarce şi un şiş între coaste îi aşteaptă pe cei ce nu şi-au ţinut fleanca!

De aceea, când vezi că ţi se escaladează fereastra, că ţi se taie buzunarul, că o mână străină goleşte geamantanul vecinului, fă-te arici! Închide ochii! N-ai văzut nimic!

Iată cum am fost educaţi de către şuţi şi de către legi!

În septembrie 1955, „Literaturnaia gazeta” (care vădeşte curaj în judecarea multor lucruri, exceptând literatura) vărsa într-un lung articol valuri de lacrimi crocodilice: într-o noapte, pe o stradă din Moscova, sub ferestrele a doua familii, s-a încercat cu mare zarvă, şi s-a reuşit, ucide-rea unui om. Ulterior s-a stabilit că acele două familii (de-ale noastre! sovietice!) fuseseră treze, văzuseră totul pe fereastră, dar nimeni n-a sărit în ajutorul victimei: soţiile şi-au împiedicat soţii să iasă în stradă, însă un alt colocatar (poate treaz şi el în cursul acestei scene, nu ni se spune), membru de partid din 1916, colonel în retragere (şi, pesemne, ros de plictis), şi-a asumat obligaţiile de acuzator public, bătând redacţiile şi tribunalele şi cerând trimiterea celor două familii în judecată pentru complicitate la omor! Jurnalistul tună şi

fulgeră la rândul lui: chestia asta nu cade sub incidenţa codului penal, dar e o ruşine! O ruşine!

Da, este o ruşine, însă pentru cine? Ca întotdeauna în presa noastră părtinitoare, în acest articol se spune totul, în afară de esenţial, în afară, de faptul că:

1) Amnistia „voroşiloviană” (10) din 27 martie 1953, acţiune grosier populistă, a inundat întreaga ţară cu un val de asasini, bandiţi şi hoţi, capturaţi cu chiu cu vai după război. (Graţierea unui hoţ înseamnă pierzania unui om cumsecade.)

2) Există în codul penal (cel din 1926) un articol complet absurd (articolul 139), având ca obiect „limitele legitimei apărări” şi potrivit căruia tu, cel atacat, n-ai dreptul să scoţi cuţitul înainte ca atacatorul să-l ridice pe al lui asupră-ţi, nici să-l înjunghii înainte ca el să te înjunghie! (în schimb, un articol care să precizeze că acela care-l atacă pe omul slab e cel mai mare criminal lipseşte din legislaţia noastră!...) Această teamă de a depăşi limitele legitimei apărări conduce la anemierea totală a caracterului naţional. La club, un huligan a sărit să-l omoare pe soldatul Alexandr Zaharov. Zaharov a scos briceagul şi l-a ucis pe huligan. A primit pentru asta 10 ani, ca pentru un asasinat. „Şi ce-ar fi trebuit să fac?” s-a mirat el. Răspunsul procurorului Artişevski: „N-aveai decât să-ţi iei picioarele la spinare!”

Aşadar, cine determină proliferarea huliganilor?

3) Prin codul penal, statul interzice cetăţenilor să deţină arme de foc ori arme albe, dar nu-şi asumă obligaţia de a-i apăra! Statul îşi lasă cetă-ţenii la cheremul bandiţilor şi, prin intermediul presei, îndrăzneşte să facă apel la o „rezistenţă a societăţii” împotriva acestor bandiţi. Rezistenţă cu ce? Cu umbrele? Cu sucitoare? S-a început prin a-i prăsi pe bandiţi, pentru ca apoi să se recruteze împotriva lor drujine (11)! populare, care, acţionând în afara legii, se transformă ele însele, adesea, în bande de

delincvenţi. Când era foarte simplu, de la bun început, să li se „înco-voaie grumazul sub jugul legii”! Numai că de-a curmezişul drumului s-a pus Doctrina de Avangardă.

Ce s-ar fi întâmplat dacă soţiile şi-ar fi lăsat soţii să iasă din apartamente, iar aceştia s-ar fi năpustit în stradă cu ciomegele? Ori bandiţii i-ar fi ucis pe ei, lucrul cel mai probabil, ori ei i-ar fi ucis pe bandiţi şi ar fi înfundat puşcăria pentru depăşirea limitelor legitimei apărări. În ambele cazuri, colonelul în retragere, scoţându-şi a doua zi dimineaţa câinele la plimbare, ar fi putut savura evenimentul.

În vreme ce un mod adevărat de a pune umărul, ca acela din filmul francez Cheiul brumelor, unde nişte muncitori, fără ştirea autorităţilor, îi capturează şi îi pedepsesc singuri pe hoţi – o asemenea acţiune n-ar fi fost curmată la noi ca o formă de insubordonare? Un asemenea fel de a gândi şi un asemenea film ar fi ele posibile la noi?

Dar asta nu e totul! Există încă o dimensiune importantă a vieţii noastre publice care îi ajută pe hoţi şi pe bandiţi să prospere: teama de transparenţă. Ziarele noastre sunt doldora de ştiri care nu interesează pe nimeni privind tot felul de realizări în producţie, în vreme ce aproape că nu poţi găsi o relatare despre procese penale ori evenimente infracţi-onale. (Căci, potrivit Doctrinei de Avangardă, criminalitatea e generată exclusiv de existenţa claselor; cum la noi nu există clase, înseamnă că nu există nici crime şi de aceea nu se poate scrie despre ele în presă! Cum o să oferim pe tavă presei americane material din care să rezulte că, în privinţa criminalităţii, n-am rămas în urmă?) Când se comite o crimă în Occident, portretele criminalului acoperă pereţii imobilelor, te întâmpină pe rafturile barurilor, pe ferestrele tramvaielor, criminalul se simte ca un şobolan încolţit. Când se săvârşeşte la noi cel mai cinic asasinat, presa păstrează tăcerea, nici vorbă de portrete, criminalul o şterge într-o

altă regiune, la o sută de kilometri, unde duce o viaţă fără păs. Şi ministrul de interne nu va trebui să explice parlamentului de ce criminalul n-a fost prins: de fapt, despre caz nu ştie nimeni, în afara locuitorilor acelui cutare orăşel, îl prind – bine, nu-l prind – tot bine! Criminalul n-a încălcat frontiera de stat, nu e atât de primejdios (pentru stat), încât să fie dat în urmărire generală.

Criminalitatea e ca malaria: s-a raportat o dată că a fost eradicată, nu se mai tratează această boală şi nu se mai poate pune un asemenea diagnostic.

Desigur, închiderea dosarului e un deziderat comun al miliţiei şi al procuraturii, dar asta generează o formalitate şi mai profitabilă pentru aşa-sinii şi bandiţii veritabili: de infracţiunea neelucidată e acuzat un oarecare, primul venit, sau – cu predilecţie – i se mai cos câteva infracţiuni unu-ia deja inculpat pentru altceva. Merită menţionat cazul lui Piotr Kizilov („Izvestia”, 11.12.59 şi aprilie ’60) care, fără niciun fel de probe, a fost condamnat de două ori la împuşcare (!), pentru un asasinat pe care NU îl săvârşise, ori cel – similar – al lui Alexeenfev („Izvestia”, 30.01.60). Dacă scrisoarea avocatului Popov (privind cazul Kizilov) ar fi ajuns nu la „Izvestia”, ci la „Times”, afacerea ar fi determinat demiterea tribunalului coroanei ori o criză de guvern. Or, la noi, după patru luni, s-a reunit comitetul executiv regional (de ce comitetul executiv regional? este tribunalul subordonat acestuia?) şi, având în vedere „tinereţea şi lipsa de experienţă” a anchetatorului (de ce unor asemenea indivizi li se încredinţează destinele unor fiinţe umane?), „participarea lui la Marele Război de Apărare a Patriei” (nouă participarea asta parcă nu ni s-a luat în considerare, la vremea noastră), unuia i s-a încopciat la dosar o mustrare, celălalt a fost doar ameninţat cu degetul. Cât despre principalul călău – Iakovenko – pentru, folosirea torturii (şi

asta după Congresul al XX-lea), după un an şi jumătate i s-au administrat, chipurile, trei ani, dar, întrucât era de-al casei, îndeplinise nişte instrucţiuni, acţionase la ordin, e posibil să fie obligat să-şi ispăşească pedeapsa cu adevărat? De ce o asemenea cruzime?… În ce-l priveşte pe avocatul Popov, ei bine, ăsta trebuie strâns cu uşa şi mătrăşit din Belgorod, ca să înveţe principiul panborfăşesc şi pansovietic: câtă vreme nu eşti [ful tut, nu face valuri!

Aşa că oricine şi-a ridicat glasul în apărarea dreptăţii are să se căiască de trei şi de opt ori că a făcut-o. Astfel, sistemul punitiv se transformă într-un sistem de încurajare a borfaşilor care, decenii de-a rândul, au proliferat ca un mucegai luxuriant în toată ţara, în închisori şi în lagăre.

* * *

Întotdeauna şi în toate domeniile guvernează înalta Doctrină atotcălăuzitoare. Nu mâzgălitorii de duzină sunt cei ce au decretat că borfaşii sunt aliaţii noştri în construirea comunismului. Teoria e expusă în manualele privind politica sovietică de reeducare prin muncă (asemenea manuale există, au fost editate), în dizertaţii şi articole ştiinţifice de concentraţiologie şi, cu şi mai multă aplicaţie, în instrucţiunile pe baza cărora au fost educaţi amploiaţii din lagăre. Toate acestea decurg din Unica Doctrină Justă, care explică toate sinuozităţile vieţii umane prin lupta de clasă şi exclusiv prin ea.

Iată cum se argumentează chestiunea. Infractorii profesionişti nu pot fi, în niciun caz, puşi pe acelaşi plan cu elementele capitaliste (altfel spus, cu inginerii, studenţii, agronomii şi călugăriţele): această a doua categorie este consecvent ostilă dictaturii proletariatului, în vreme ce primii sunt instabili doar (!) sub raport politic. (Un asasin profesionist e instabil doar sub raport politic!) Lumpenul nu e proprietar, drept care nu se va alia cu elemente care îi sunt ostile prin apartenenţa lor de clasă, ci mai degrabă se va uni cu proletariatul (aşteptaţi mult şi bine!). Tocmai

de aceea în terminologia oficială a lagărelor sunt şi numiţi „elemente socialmente apropiate”. (Spune-mi cu cine te aduni...) Tocmai de aceea instrucţiunile n-au conţinut să repete şi să tot repete: acordaţi încredere infractorilor recidivişti! Tocmai de aceea ele conţineau indicaţia ca, prin intermediul KVC, să li se explice apaşilor unitatea intereselor lor de clasă cu cele ale tuturor oamenilor muncii, să li se inculce „o atitudine de ostilitate dispreţuitoare faţă de chiaburi şi contrarevoluţionari (vă amintiţi ce scria Averbach: el te-a învăţat să furi: de capul tău n-ai fi făcut-o!) şi „să se mizeze pe această stare de spirit” (vă aduceţi aminte: să se înteţească lupta de clasă în lagăre?).

Scrisoare adresată mie de hoţul „în retragere” * G. Minaev, în „Litera-turnaia gazeta” (29.11.62): „Chiar mă mândream cu faptul că, deşi hoţ, nu eram un renegat şi un trădător. Nu se scăpa nicio ocazie ca nouă, şuţilor, să ni se dea de înţeles că încă nu suntem pierduţi pentru Patrie, că, fie şi rătăcitori, am rămas, totuşi, fiii ei. În vreme ce pentru fascişti nu există loc sub soare”.

Şi încă un raţionament al teoriei: trebuie studiate şi folosite cele mai importante potenţialităţi ale borfaşilor. Le place tot ce e romantic? – „se va asigura ca ordinele autorităţilor din lagăr să fie înconjurate de o au-reolă romantică”. Aspiră la eroism – oferiţi-le eroismul muncii! (Dacă o să înghită aşa ceva...) Sunt intrepizi? – daţi-le fervoarea întrecerii! (Celor ce cunosc lagărele şi-i cunosc şi pe borfaşi le va veni cu greu să creadă că asemenea prescripţii nu au fost născocite de nişte debili mintal.) Sunt vanitoşi? Le place să se facă remarcaţi? Satisfaceţi-le vanităţile acoperindu-i de elogii, de evidenţieri, promovaţi-i în munci de răspundere – şi mai cu seamă pe calzi, pentru a profita în interesul lagă

— În argoul pegrei, „hoţ în retragere” e acela care, având acordul lumii interlope, a rupt-o cu ea, reîncepând

să ducă o viaţă de „fraier”.

rului de autoritatea pe care ei şi-au câştigat-o deja în rândul borfaşilor (aşa scrie textual în monografia Idei Averbach: autoritatea caizilor!)

Când această armonioasă teorie a descins pe pământul lagărelor, s-a întâmplat iată ce: borfaşii cei mai înrăiţi şi mai inveteraţi au fost investiţi cu o putere discreţionară asupra insulelor Arhipelagului, asupra lagărelor şi lagpunktelor – o putere exercitată asupra populaţiei ţării – ţărani, mic-burghezi şi intelectuali, o putere pe care ei nu au avut-o nicicând în istorie, nicicând şi în niciun alt stat din lume, putere la care în libertate nici măcar nu visaseră, iar acum li se dădeau pe mâini toţi ceilalţi oameni, în chip de sclavi. Ce bandit va refuza o asemenea putere? Şuţii centrali, apaşi de joasă speţă, erau stăpâni absoluţi peste lagpunkte, locuiau în „cabine” ori în corturi separate, împreună cu soţiile lor vremelnice. (Ori alegând după bunul lor plac dame bine din rândul supuselor, intelectuale dintre Cincizeci şi Opt şi tinere studente, pentru a-şi diversifica meniul. Ceavdarov, la Norillag, a fost martorul următoarei scene: un „ea” îi propune bărbăţelului său, borfaş: „Vrei să te servesc cu o colhoznică de şaisprezece ani?” Era vorba de o ţărăncuţă ajunsă în Nord cu o condamnare de zece ani pentru un kilogram de grâu. Fata şi-a imaginat că o să se poată împotrivi, dar i s-a luat foarte brusc piuitul: „Te tai, scârnăvie!” i-a spus „ea”. Ce, te dai mai grande ca mine? Eu mă simt foarte bine sub el!”) Aveau ţinători de şase – lachei din rândul pălmaşilor, care le goleau ţucalele. Li se gătea separat, din puţina carne şi grăsime adevărată alocată pentru cazanul comun. Apaşii de rang mai puţin înalt erau folosiţi ca dispeceri, ajutoare de intendenţi şi de comandanţi: dimineaţa, înarmaţi cu ciomege, se plantau câte doi în uşa unei barăci cu două sute de oameni şi ordonau: „Afară, şi vai de ultimul!” Borfaşii mai mărunţi

erau folosiţi ca să-i cotonogească pe refractari, adică pe cei ce nu mai aveau putere să iasă la lucru. (Comandantul peninsulei Taimîr venea la apel cu maşina, desfătându-se cu priveliştea apaşilor care-i stâlceau în bătaie pe Cincizeci şi Opt.) În sfârşit, apaşii cu papagal erau spălaţi de rapăn şi numiţi… educatori. Ţineau discursuri, învăţându-i pe Cincizeci şi Opt cum trebuie să trăiască pentru muncă, în vreme ce ei trăiau din hoţie şi erau eliberaţi înainte de termen. La Belomorkanal, o asemenea mutră, un educator socialmente apropiat, neavând habar de ce înseamnă construcţiile, era îndrituit să anuleze dispoziţiile tehnice ale şefului de lucrări socialmente ostil.

Şi nu era vorba doar de teorie transpusă în practică, ci de chezăşia unei vieţi cotidiene armonioase. Pentru borfaşi, o viaţă bună. Autorităţile, la rândul lor, aveau liniştea asigurată: nu trebuiau să-şi mânjească mâinile (cu bătaia), nici să-şi uzeze coardele vocale, nici să-şi bată capul cu amănunte, puteau chiar să nici nu-şi facă apariţia în zonă. Şi opresiunea în sine avea totul de câştigat: borfaşii o exercitau cu şi mai mult cinism, cu mai multă bestialitate şi fără a se teme câtuşi de puţin de vreo responsabilitate în faţa legii.

Dar şi acolo unde borfaşii nu erau înscăunaţi de putere, în virtutea aceleiaşi teorii de clasă, erau trataţi cu multe menajamente. Ieşirea din zonă era, pentru borfaşi, sacrificiul maxim ce li se putea cere. La locurile de muncă puteau să stea cât le era voia lungiţi prin cotloane, să fumeze, să-şi povestească isprăvile lor de borfaşi (lovituri, evadări, fapte eroice), să se încălzească vara la soare şi iarna la foc. De focurile lor escorta nu se atingea niciodată, în vreme ce ale Cincizeci şi Opţilor erau împrăştiate şi călcate în picioare. Iar la sfârşit cubii (de lemn, pământ, cărbune) lucraţi de aceiaşi Cincizeci şi Opt erau trecuţi pe seama lor. Ba autorităţile nu se sfiau să-i care pe borfaşi la întâlnirile fruntaşilor şi în genere la întâlnirile recidiviştilor

(Dmitlag, Belomorkanal).

Obiceiul de a trăi pe seama cubajului altuia hoţul şi-l păstrează şi după eliberare, cu toate că, la prima vedere, asta cadrează prost cuinte grarea lui în socialism. În 1951, la Oimakon (Ust-Nera), un hoţ pe nume Krohaliov a fost eliberat şi s-a angajat ca lucrător în abataj la aceeaşi mină. Nici măcar n-a pus mâna pe un târnăcop, dar maistrul îi ponta producţii-record pe seama deţinuţilor. Krohaliov încasa câte 8 – 9 mii de ruble pe lună, de o mie le aducea deţinuţilor de-ale gurii, care deţinuţi erau bucuroşi şi de atât şi tăceau. Brigadierul Miliucihin, un zek, a încercat, în 1953, să curme această rânduială. Şuţii aflaţi în libertate l-au tăiat într-o bună zi, apoi a fost acuzat de furt şi judecat, reîn noindu-şi cei douăzeci de ani.

Această observaţie nu trebuie interpretată ca o rectificare a tezei marxiste că lumpenul nu e proprietar. Cu cele 8 mii ale lui, Krohaliov nu şi-a făcut vilă: i-a pierdut la cărţi, i-a băut şi i-a păpat cu damele.

O borfaşă, Beregovaia, a intrat în glorioasele anale ale Belomorkanal-ului. Era o urgie în toate barăcile de deţinuţi în care ajungea să fie plasată, făcea scandal la toate posturile de miliţie. Dacă, din capriciu, mai lucra câteodată, distrugea tot ce făcea. Având un colier de condamnări, a fost expediată în iulie 1933 la Dmitlag. Aici începe un capitol de legen de: ajunge în „India”, unde, cu stupoare (tocmai şi numai această stu-poare e veridică), nu aude obscenităţi şi nu vede jocuri de cărţi. Chipuri-le, e lămurită că aici borfaşii erau captivaţi de ideea muncii. Şi pe loc începe să participe la lucrările de terasament, ba chiar munceşte bine (adică i se atribuie cubii altora). Urmează un capitol de adevăr: în octombrie (când se făcuse frig) se duce la doctor şi, fără a fi bolnavă, îi cere (cu un şiş în mânecă?) nişte zile de internare. Doctorul acceptă cu plăcere (el are întotdeauna destule locuri libere!). Dispecer era o veche prietenă a ei, Poleakova,

care i-a mai dat, din proprie iniţiativă, două săptămâni de zbânţuială, pontându-i nişte norme nelucrate (adică, de fapt, furate de la pălmaşi). E momentul când, sedusă de viaţa de invidiat a dispeceriţei, Beregovaia simte şi ea nevoia să se jigodească. Într-o zi, când Poleakova o trezeşte ca să iasă la apel, Beregovaia declară că nu se duce la lucrările de terasament până nu demască maşinaţiile Polea-kovei cu zilele de recuperare, metrii cubi şi raţiile (recunoştinţa n-o scotea afară din casă). Obţine să fie convocată la oper (borfaşii nu se tem de open, pe ei nu-i ameninţă o a doua condamnare, dar ia să fi refuzat să iasă la lucru o kaerkă!) şi, subit, ajunge şefa unei brigăzi masculine codaşe, apoi – dispecer în locul Poleakovei, apoi – educatoare în baraca femeilor (ea, o recordmană în înjurături obscene, o cartofoare înrăită şi o hoaţă!), apoi chiar şefă a detaşamentului de constructori (altfel spus, acum le dădea ordine şi inginerilor). Şi de pe toate panourile de onoare din lagăr începe să se hlizească din poze chipul acestei jigodii colţoase, în scurtă de piele şi cu geantă de campanie (ambele şutite de undeva). Mâini care ştiu să mute fălci de bărbaţi, ochi de vrăjitoare. Iată febleţea Idei Leopoldovna!

Iată şi ascensiunea facilă a borfaşilor în lagăr: puţină gălăgie, multă trădare, apoi – ciomăgeşte şi calcă în picioare.

Mi se va obiecta că numai jigodiile se reped să ocupe funcţii, în vreme ce „hoţii cinstiţi” respectă legea hoţilor. În ce mă priveşte, am stat cu ochii şi pe unii, şi pe alţii, dar n-am băgat de seamă ca o otreapă să fie mai bună decât cealaltă. Şuţii le smulgeau estonilor dinţii de aur cu vătraiul. Şuţii (Kraslag, 1941) îi băgau pe lituanieni cu capetele în latrină, pentru că refuzau să le cedeze pachetele primite de acasă. Şuţii îi jefuiau pe condamnaţii la moarte. Şuţii îl masacrează cu zâmbetul pe buze pe primul venit în celula lor, numai ca să declanşeze o nouă

anchetă şi un nou proces şi astfel să-şi petreacă iarna la căldurică ori să scape dintr-un lagăr dur, în care tocmai au aterizat. Ca să nu mai vorbim de fleacuri cum sunt despuierea unui om în plin ger ori înşfăcarea cu forţă a raţiei de pâine a cuiva.

Nu: nici pere de la plop, nici bine de la hoţ.

Teoreticienii GULag-ului erau indignaţi: „chiaburii" (în lagăr) nici nu-i socoteau pe şuţi oameni (trădându-şi, chipurile, în acest fel, natura lor de fiare).

Dar cum să-i socoti oameni, când ei îţi smulg inima şi sug sângele din ea? Toată „comunitatea lor liberă" nu e decât o comunitate de vampiri.

Oamenii din mediile cultivate, care n-au întâlnit un hoţ pe o potecă îngustă, vor protesta împotriva unei aprecieri atât de necruţătoare la adresa lumii şuţilor: oare nu ataşamentul obsesiv faţă de proprietate este ceea ce-i animă pe cei atât de porniţi împotriva şuţilor? Eu insist asupra expresiei pe care amfolosit-o: vampiri care-ţi sug sângele din inimă. Ei maculează absolut tot ce reprezintă pentru noi cercul firesc al simţămintelor umane. Dar poate că situaţia nu e chiar atât de fără speranţă? Căci nu vor fi fiind înnăscute toate aceste năravuri ale şuţilor? Nu ştiu. Poate sunt ucise ori strivite de legea hoţilor, potrivit căreia noi, toţi ceilalţi, nu suntem oameni. Am mai vorbit despre un prag al scelerârii. Probabil că, odată impregnat de legea hoţilor, borfaşul trece iremediabil un anumit prag moral. Mi se va formula şi altă obiecţie: dumneata n-ai văzut decât pleava şuţilor. Adevăraţii şuţi, floarea lumii interlope, au fost cu toţii împuşcaţi în 1937. Într-adevăr, n-am văzut şuţi din anii ’20. Dar nici nu am destulă imaginaţie pentru a vedea în ei nişte persoane morale.

* * *

Însă, basta! Să mai spunem şi o vorbă în apărarea şuţilor. Căci ei au, într-adevăr, un „cod original" şi o concepţie originală despre onoare. Numai că originalitatea

lor nu constă în patriotism, aşa cum ar vrea administratorii şi literaţii noştri, ci în faptul că sunt materialişti şi piraţi con-secvenţi. Şi, cu toate că au fost atât de curtaţi de dictatura proletari-atului, n-au respectat-o nicio clipă.

E un trib descins pe Pământ să trăiască. Şi, cum timpul pe care-l petrec în închisoare e aproape la fel de lung ca şi cel trăit în libertate, vor să culeagă şi în puşcărie florile vieţii. Puţin le pasă pentru ce a fost inven-tată puşcăria şi cât suferă cei de alături. Sunt fiinţe nesupuse şi se bucură de roadele acestei nesupuneri: de ce să poarte grija celor ce-şi apleacă grumazul şi mor ca nişte robi? Le e foame şi umflă tot ceea ce văd că e comestibil şi face bine la maţe. Vor să bea şi, contra votcă, vând escortei lucrurile furate de la vecini. Vor să doarmă pe moale şi de-rele lor de „granzi" nu-i împiedică defel să socoată cât se poate de onorabil obiceiul de a purta pretutindeni asupra lor o pernă ori o plapumă (cu atât mai mult cu cât acestea sunt excelente ascunzişuri pentru un şiş). Le plac razele unui soare generos şi, dacă nu pot ajunge în staţiunile de pe litoralul Mării Negre, se prăjesc pe acoperişurile clădirilor în construcţie, în carierele de piatră, la intrările în puţurile de mină (sub pământ să coboare fraierii). Au muşchi foarte bine hrăniţi, care fac rotocoale când se contractă. Îşi încredinţează pieile bronzate artei tatuajului, satisfăcându-şi astfel în permanenţă un apetit estetic, erotic şi chiar moral: pot contempla, privindu-şi unii altora piepturile, burţile, spinările, vulturi puternici aşezaţi pe o stâncă ori planând în tării; un lucitor (soarele) aruncându-şi razele în toate direcţiile; bărbaţi şi femei în împe-rechere, ca şi anumite organe ale plăcerii; şi deodată, sub inimă, Lenin sau Stalin, sau amândoi (dar asta are tot atâta valoare ca o cruciuliţă pe pieptul unui borfaş). Uneori pot râde de un fochist şugubăţ care azvârle lopeţi de cărbune între două fese ori de o maimuţă dedată onaniei. Pot citi unul pe pielea altuia inscripţii familiare, dar a căror

repetare îi umple de extaz: „Flendurilor – la muie!” (Sună triumfal, ca „Eu sunt Assarha-don!” (12) Ori, pe burta unei tinere borfaşe: „Mi-e dor de p… ca de mama”. Ba chiar câte o morală modestă şi ieftină pe un braţ care a înfipt deja de zece ori un şiş între coaste de om: „Sfântă-i vorba mamei!” Ori „Unde-i alintarea, unde eşti, măicuţă?…” (Borfaşii au cultul mamei, dar unul formal, care nu implică şi respectarea poveţelor materne. Foarte populară e printre ei poezia lui Esenin „Scrisoare mamei”, popular e Esenin îndeobşte, cu lucrurile mai simple. Unele din poeziile lui – această „Scrisoare…”, „Seara îşi încruntă negrele sprâncene” sunt cântate). Pentru a da anvergură sentimentelor ce animă viaţa lor precară, le place să se drogheze. Cel mai accesibil drog e anaşa (marijuana, extrasă din cânepă), mai zisă şi ierbşoară, din care îşi răsucesc ţigări. Anaşei i se înalţă şi cântece de recunoştinţă:

Ah, odrasla Domnului, ierbşoară, / Alinare pentru toţi julitorii…

Da, ei nu recunosc pe acest Pământ instituţia proprietăţii, şi asta îi contrapune efectiv burjuilor şi acelor comunişti care s-au învârtit de vile şi automobile. Tot ce le iese în cale de-a lungul vieţii lor de borfaşi se ia ca aparţinându-le (dacă operaţiunea nu prezintă prea mult pericol). Chiar şi când au de toate din plin, întind mâna după imnul altuia, căci lucrul nefurat îi cade hoţului greu la stomac. Hainele furate le poartă până se plictisesc de ele, numai cât încă sunt noi, pentru ca apoi, foarte curând, să le joace şi să le piardă la cărţi. Partidele de cărţi prelungite până în zori le provoacă senzaţiile cele mai tari şi trebuie spus că, în această materie, i-au depăşit net pe nobilii ruşi din secolele trecute. Pot juca pe ochi (şi celui ce pierde i se scoate pe loc un ochi) ori pe sine, jucătorul pierzându-se pe sine însuşi pentru o utilizare contra naturii. Când pierd tot, proclamă percheziţie pe barjă ori

în baracă, mai găsesc câte ceva pe la fraieri şi se reîntorc la joc.

În al doilea rând, borfaşii detestă munca, dar de ce ar trebui, mă rog, să o iubească, dacă se pot lipsi de ea pentru a avea ce mânca, ce bea şi ce îmbrăca? Fireşte, asta îi împiedică să se apropie de clasa muncitoare (dar oare clasei muncitoare înseşi îi place chiar atât de mult să muncească? Nu se spetează ea pentru nişte bani amărâţi, neavând altă posibilitate de câştig?). Borfaşii nu numai că nu se pot lăsa „cuprinşi de fervoarea muncii”, dar munca le stârneşte dezgust şi ştiu să exprime foarte teatral acest lucru. Ajunşi, de exemplu, într-un lagpunkt agricol şi obligaţi să iasă din zonă pentru a strânge cu grebla un amestec de borceag şi ovăz pentru furaje, nu numai că se vor aşeza să se odihnească, dar vor aduna toate greblele şi furcile grămadă, le vor da foc şi se vor încălzi la focul acela. (Ei bine, şef de echipă socialmente ostil, poftim de ia o hotărâre…)

Zadarnic s-a încercat să fie făcuţi să lupte pentru patrie, patria lor e Pământul întreg. Apaşii mobilizaţi urcau în eşaloanele militare şi cântau legănându-se în ritm: „Cauza noastră-i cauză dreaptă, / Mai cotită, dar deşteaptă. / Toţi o iau pe scurtătură: / Ce atâta tevatură?” Apoi furau ceva, erau arestaţi şi, cu una din etapele atât de scumpe lor, se reîntorceau într-o închisoare din spatele frontului. Chiar şi atunci când troţkiştii rămaşi în viaţă au înaintat cereri să fie trimişi din lagăre pe front, apaşii nu le-au urmat exemplul. Dar când armata activă a dat năvală în Europa şi a început să miroasă a pradă de război, au îmbrăcat uniforme militare şi s-au dus să jefuiască pe urmele armatei (e ceea ce ei numeau râzând „Frontul al cincilea ucrainean”).

Dar – şi în această privinţă sunt mult mai fermi în principii decât Cincizeci şi Obţii! – niciun Jenka Jeg ori Vaska Maţe-Groase (13), niciunul din cei ce, cu turecii

răsfrânţi şi cu obrazul deformat de o grimasă, pronunţă cu veneraţie cuvântul „hoţ” nu va ajuta nicicând la întărirea puşcăriei: nu se va duce să planteze stâlpi, să întindă sârmă ghimpată, să amenajeze o avanzonă, să renoveze un post de gardă ori să repare sistemul de numinat al zonei. E o chestiune de onoare pentru un apaş. Puşcăria e creată pentru a atenta la libertatea lui şi el nu poate lucra pentru puşcărie! (De altfel, apaşul nu riscă să se aleagă, pentru un asemenea refuz, cu articolul Cincizeci şi Opt, în vreme ce un amărât de duşman al poporului s-ar pricopsi pe loc cu o acuzaţie de sabotaj contrarevoluţionar. Tocmai impunitatea îi face pe apaşi temerari; or, cel ce s-a fript cu ciorba suflă şi-n iaurt.)

Uneori, în unele locuri şi în unele perioade, iritarea autorităţilor îi poate costa şi pe apaşi. Iată relatarea americanului de origine italiană Thomas Zgovio. (Născut în 1916, la Buffalo, a apucat să facă parte din organizaţia tineretului comunist din Statele Unite. În 1933, pentru activitate comunistă, tatăl lui a fost exilat din SUA, a plecat în URSS şi familia l-a urmat. Au trăit aici ca emigranţi politici, întreţinuţi de MOPR; erau multe mii de asemenea militanţi în URSS, conservaţi în aşteptarea momentului când aveau să fie necesari pentru acapararea propriilor ţări. Dar, din 1937, Stalin a început să-i mătură pe capete. A fost băgat la zdup Zgovio-senior, în 1938 a fost arestat şi Thomas, la Ohotnîi Riad. Calificat drept SOE (element socialmente periculos), a încasat cinci ani şi, foarte brusc, în august acelaşi an, s-a trezit pe Kolîma.) La scurt timp după ce a aterizat în OLP-ul „Razvedcik”, venetic cum era, vorbind şi înţelegând prost limba rusă, n-a priceput de ce, la cantină, un tânăr şi zdravăn borfaş s-a năpustit cu pumnii asupra lui. Cu sângele şiroindu-i din nas, trântit pe podea, Zgovio a văzut cum borfaşul extrăsese din ca-râmbul cizmei un cuţit cât toate zilele: o vorbă în plus şi l-ar fi spintecat. A rămas întins pe duşumea, apoi a plâns

îndelung, de amărăciune şi neputinţă. Borfaşul în cauză avea şi o munculiţă de borfaş, era sacagiu. Dar peste câteva luni, în toiul iernii, a fost scos de la căratul apei şi i s-a ordonat să treacă la muncile comune. A refuzat (reacţie curentă a bor-faşilor). A fost trimis la izolator. La proximul apel, a fost târât la postul de gardă, în faţa tuturor, şi i s-a cerut să se alinieze în frontul brigăzii Bor-faşul l-a scuipat în faţă pe şeful OLP-ului şi a început să ţipe la gardieni şi la soldaţii din postul de gardă: „Jigodiilor! Caraliilor! Fasciştilor!” Ostaşii din postul de gardă au smuls hainele de pe el (era un ger de crăpau pietrele), lăsându-l numai în izmene, l-au legat de o sanie şi l-au târât aşa dincolo de poartă. Borfaşul se tăvălea prin zăpadă, continuând să-i bălăcărească pe şeful OLP-ului şi pe soldaţii din pază. A fost târât prin zăpadă până a degerat (Dar iată cuvintele lui Zgovio: „Că era pe punctul să mă înjunghie nu înseamnă nimic pentru mine. În ochii mei, rămâne un erou şi îl iubesc pentru că i-a înjurat pe ştabi!”)

Să vezi un borfaş cu un ziar în mână e o imposibilitate absolută: borfaşii au stabilit o dată pentru totdeauna că politica e un piuit ce n-are nicio legătură cu viaţa adevărată. Borfaşii nu citesc nici cărţi, decât extrem de rar. În schimb, adoră literatura orală şi naratorul care, după stingere, le deapănă romane interminabile va fi întotdeauna bine hrănit din prada lor hoţească şi va fi ţinut la mare cinste, aşa cum se întâmplă cu toţi povestitorii şi cântăreţii la popoarele primitive. Aceste „romane” sunt un melanj fantastic şi destul de monoton de istorioare bulevardiere extrase din viaţa înaltei societăţi (obligatoriu a înaltei societăţi), presărate cu viconţi, conţi şi marchizi, asortate cu legende ce aparţin la propriu vieţii borfaşilor, cu accese autolaudative, cu pitorescul argoului şi încununate cu ideile pe care borfaşii şi le fac despre viaţa pe picior mare, la deliciile căreia eroul ajunge invariabil în final: contesa se întinde în „hogeacul” lui, el nu fumează

decât „Kazbek”, are o „ceapă” (un ceas), iar „bărcile” (pantofii) lui sunt lustruite lună.

Nikolai Pogodin a obţinut o documentare la Belomorkanal şi cu siguranţă a zvântat acolo nu puţine parale din visterie, însă n-a văzut şi n-a priceput nimic din specificul borfaşilor. Dar, cum vreme de 40 de ani literatura noastră n-a suflat o vorbă despre lagăre, decât în piesa lui (14) şi apoi în film, se cuvine să zăbovim puţin asupra ei.

Inepţia cu inginerii-kaeri care sorb cuvintele educatorilor, aflând astfel ce este viaţa, face inutil orice comentariu. Dar să vorbim de aristocraţii lui, de borfaşi. Pogodin a izbutit să nu remarce la ei nici măcar simplul fapt că jefuiesc în virtutea dreptului celui mai tare, nu se mulţumesc să golească pe furiş buzunarele. Îi înfăţişează pe toţi, fără excepţie, ca pe nişte mărunţi hoţi de buzunare, idee pe care bate monedă până la saţietate, reiterând-o de mai bine de douăsprezece ori. La el, hoţii ajung să se fure unii pe alţii (ceea ce este o perfectă aiureală: hoţii fură numai de la fraieri şi toată prada ajunge în mâinile caidului), întocmai cum Pogo dar n-a sesizat (ori n-a vrut să sesizeze) stimulentele veritabile ale muncii de lagăr: foamea, bătaia, presiunea colectivă a brigăzii. S-a crampo-nat de un singur lucru: de „proximitatea socială” a borfaşilor (idee ce i-a fost insuflată de direcţia canalului, de la Medvejka, dacă nu cumva şi mai înainte, la Moscova, de către Maxim Gorki) şi s-a repezit să prezinte reforjarea acestora. Ceea ce a rezultat e o defăimare atât de sfruntată la adresa borfaşilor, încât până şi mie îmi vine să le iau apărarea.

Borfaşii sunt mult mai deştepţi decât îi prezintă Pogodin (şi Şeinin): ei nu pot fi cumpăraţi cu o ieftină „reforjare”, pe simplu motiv că viziunea lor asupra vieţii e mult mai aproape de realitate decât cea a temnicerilor şi străină de orice elemente de idealism: or, toate formulele

magice meni-te să-i facă să muncească – şi să moară muncind – pe nişte oameni rupţi de foame sunt pur idealism. Şi dacă, într-o convorbire cu cetă-ţeanul şef descins de la Moscova ori la un miting imbecil, au ochii în lacrimi şi glasul le tremură, toate astea nu sunt decât un teatru bine calculat pentru a obţine un privilegiu ori o reducere a pedepsei. În sinea lui, în momentul acela, apaşul se prăpădeşte de râs! Apaşii pricep de minune ce e aceea o glumă bună (spre deosebire de scriitorii veniţi din Capitală). E cu totul imposibil ca jigodia Mitea să intre neînarmat şi ne-însoţit de un gardian în camera RUR şi ca tartorul locului, caidul Kos-tea, să încerce să-i scape ascunzându-se sub priciuri! Rostea avea pregătit, cu siguranţă, un şiş, iar dacă nu, s-ar fi repezit să-l sugrume pe Mitea şi unul dintre ei n-ar fi ieşit viu de acolo. Aici, dimpotrivă, nu e de glumă, or, ceea ce ne serveşte Pogodin e o glumă de două parale. De un fals strigător la cer e povestea „reeducării" celor doi şuţi şi transformarea lor în puşcaşi („comunii" ar putea face aşa ceva, dar nu şi borfaşii), întocmai ca şi scena, imposibilă pentru nişte borfaşi lucizi şi cinici, a întrecerii dintre brigăzi (poate doar pentru a-şi râde de civili). Şi, în fine, nota cea mai falsă prin caracterul ei lacrimogen: borfaşi cerând să li se furnizeze regulile după care se întemeiază o comună!

O performanţă absolută în a-i calomnia şi a-i face proşti pe borfaşi! Bor-faşi cerând reguli! Borfaşii ştiu foarte bine care sunt regulile lor, de la primul furt şi până la ultimul şiş în beregată. Ştiu şi când poate fi stâlcit un om căzut la pământ. Şi când să se năpustească cinci pe unul. Chiar pe unul care doarme. Şi, pentru comuna lor, au reguli cu mult anterioare „Manifestului comunist"!

Comuna lor, mai exact lumea lor, e o lume aparte înăuntrul lumii noastre şi legile ce o guvernează de secole, pentru a-i garanta soliditatea, nu depind defel de legislaţia noastră, a „fraierilor", şi nici măcar de congresele

Partidului. Au propriul lor sistem ierarhic, în virtutea căruia un caid n-are nevoie de niciun fel de alegeri, pentru că în momentul când intră în celulă ori în zonă poartă deja coroana puterii şi e recunoscut numaidecât ca şef. Aceşti calzi sunt dotaţi adesea cu o inteligenţă ieşită din comun şi întotdeauna cu o înţelegere perfectă a viziunii borfaşilor asupra lumii, având şi un număr considerabil de crime şi jafuri la activ. Borfaşii au propriile lor tribunale („pricele"), bazate pe codul de „onoare" şi pe tradiţiile bandiţilor. Sentinţele acestor tribunale sunt necruţătoare şi sunt executate inexorabil, chiar când condamnatul e inaccesibil şi se află în cu totul altă zonă. (Formele de execuţie sunt insolite: bunăoară, sar pe rând de la etajul superior al priciurilor asupra osânditului întins pe jos, spărgându-i astfel cutia toracică.)

Şi ce înseamnă însăşi vorba asta a lor – „fraier"? Lumea „fraierilor" e lumea oamenilor în general, a tuturor oamenilor normali. Tocmai această lume general-umană, lumea noastră, cu morala ei, cu habitudinile vieţii şi ale comunicării, este ceea ce borfaşii urăsc cel mai mult, lucrul de care îşi râd cel mai mult, contrapunându-i „familiile" lor antisociale.

Nu, nu „reeducarea" e cea care a început să rupă coloana vertebrală a lumii borfaşilor („reeducarea" nu făcea decât să-i ajute să se reîntoarcă în lumea „civililor" pentru noi jafuri). Lucrul s-a întâmplat când, în anii '50, Stalin, dând de pământ cu teoria claselor şi a proximităţii sociale, a ordo-nat ca borfaşii să fie băgaţi în izolatoare, în celule de detenţie solitare şi chiar să se construiască pentru ei închisori noi („fermoare" – le numeau şuţii).

În aceste „fermoare", hoţii îşi pierdeau curând aerele de granzi, se ofileau şi se curăţau. Pentru că un parazit nu poate trăi în singurătate. El trebuie să trăiască pe cineva, încolăcindu-se.

Capitolul 17

CHIŞTOCII

MULTE rictusuri are Arhipelagul şi multe chipuri, toate respingătoare. Din orice parte ar fi privit, numai admiraţie nu stârneşte. Dar poate cel mai dezgustător e când îşi arată râtul cu care înghite chiştocii.

Chiştocii nu au nimic de a face cu acei copii ai străzii, îmbrăcaţi în zdrenţe răpănoase, vagabondând, furând, încălzindu-se pe lângă cazanele cu asfalt de pe carosabil, fără de care nu se poate imagina viaţa urbană din anii ’20. Nevârstnicii internaţi în coloniile pentru delincvenţi minori (în subordinea Comisariatului Poporului pentru Educaţie şi învăţământ exista o asemenea colonie încă în 1920; ar fi interesant de aflat cum stăteau lucrurile cu delincvenţa juvenilă înainte de revoluţie), în casele de muncă pentru minori (acestea au funcţionat din 1921 până în 1930; aveau gratii, zăvoare şi un corp de gardieni, aşa că în vetusta terminologie burgheză ar putea fi numite liniştit şi închisori), ca şi în „comunele de muncă ale OGPU” din 1924, erau luaţi de pe stradă, şi nu din familii. Ei deveniseră orfani în urma războiului civil şi a foametei care l-a însoţit, erau copii ai nimănui, pentru că părinţii lor fuseseră exe-cutaţi ori muriseră pe front, şi justiţia de atunci încerca într-adevăr să-i reintegreze în viaţa socială, smulgându-i din ghearele şcolii de infractori care era strada. În comunele de muncă se iniţiase un sistem care le permitea copiilor să deprindă meserii industriale – soluţie avantajoasă pentru acei ani de şomaj – şi mulţi copii le învăţau cu plăcere. Din 1930, în reţeaua Comisariatului Poporului pentru Justiţie au fost create şcoli FZU speciale, pentru minori care aveau de ispăşit o condamnare. Tinerii delincvenţi erau obligaţi să lucreze între 4 şi 6 ore pe zi, prestaţie pentru care erau remuneraţi după normele Codului Muncii, restul timpu-lui rămânând la dispoziţia lor pentru studiu şi distracţie. Dacă s-ar fi continuat pe această linie, poate că lucrurile s-ar fi aranjat destul de

conve-nabil.

Dar de unde veneau aceşti delincvenţi juvenili? Ei apăruseră prin efectul articolului 12 al Codului Penal din 1926, care permitea ca, în cazuri de furt, viol, rănire de persoane sau omucidere, minorii să poată fi trimişi în judecată începând de la vârsta de 12 ani (această dispoziţie implicând şi articolul 58), dar cu aplicarea unor pedepse moderate şi nu la „tarif maxim, ca pentru adulţi. Era o primă portiţă pentru expedierea chiştocilor pe Arhipelag; poarta cea mare nu se deschisese încă.

Să nu trecem peste nişte cifre interesante: în 1927, deţinuţii în vârstă de 16 (notaţi că cei mai tineri nu sunt incluşi) până la 24 de ani reprezentau 48% din totalul celor încarceraţi. * Acest lucru poate fi înţeles în sensul

Culegerea De la închisori… p. 333.

că, în 1927, aproape jumătate din populaţia Arhipelagului era alcătuită din tineri pe care Revoluţia din Octombrie îi prinsese în vârstă de 6 până la 14 ani. La zece ani după victoria revoluţiei, aceşti băieţaşi şi aceste fetiţe erau în puşcărie, formând nici mai mult, nici mai puţin decât jumătate din populaţia penitenciară! Asta nu prea cadrează cu lupta împotriva rămăşiţelor conştiinţei burgheze lăsate de vechea societate, însă cifrele sunt cifre. Ele demonstrează că Arhipelagul n-a fost niciodată în criză de tineret.

Dar cât tineret să conţină s-a hotărât în 1935. În acest an, lutul maleabil al Istoriei a fost din nou frământat de Marele Scelerat şi procopsit cu am-prenta degetului lui. Între alte fapte mari, cum ar fi distrugerea Leningradului şi nimicirea propriului partid, el n-a scăpat ocazia de a-şi aminti şi de copii – copiii pe care îi iubea atât de mult, al căror Cel Mai Bun Prieten era şi cu care, tocmai de aceea, se fotografia atât de des. Nevăzând alt mijloc de a-i ţine în frâu pe aceşti şnapani puşi pe rele, aceste proge-nituri de bucătărese care bântuiau în roiuri tot mai dense prin ţară,

încălcând cu tot mai multă sfruntare legalitatea socialistă, a găsit el de cuviinţă ca, pentru binele public, toţi aceşti copii de doisprezece ani (şi iubita lui fiică se apropia deja de acest prag, aşa că avea în faţă imaginea vie a acelei vârste) să fie judecaţi şi condamnaţi după tariful maxim al codului penal. Aşadar, „cu aplicarea tuturor măsurilor punitive", cum explica Decretul ŢIK DIN 07.04.35. (Adică inclusiv pedeapsa cu moartea.)

Oameni cu puţină carte, pe vremea aceea nu prea băgam în seamă de-cretele. Ochii ne erau mai degrabă seduşi de portretele lui Stalin ţinând în braţe o fetiţă cu păr negru… Şi mai puţin le păsa de decrete copiilor de doisprezece ani. Însă decretele se prăseau unul după altul. La 10.12.41 – să fie trimişi în judecată, începând de la 12 ani, şi cei care „puneau pe şine diferite obiecte" (antrenându-se, vezi bine, ca tineri diversionişti). Iar prin Decretul din 31.05.41 – toţi cei vinovaţi de infracţiuni neprevăzute de articolul 12 să fie judecaţi începând de la 14 ani!

Aici intervine o uşoară complicaţie: a început Marele Război de Apărare a Patriei, însă legea e lege! Şi la 7 iulie 1941, patru zile după panicatul discurs al lui Stalin, într-un moment când tancurile nemţeşti se năpusteau spre Leningrad, Smolensk şi Kiev, e promulgat un nou Decret al Prezidiului Sovietului Suprem, despre care e greu de spus prin ce este, pentru noi, mai interesant: prin temerarul său academism, întrucât ne arată cu ce probleme importante se ocupa puterea în acele zile de foc, ori prin însuşi conţinutul său. Fapt este că procurorul URSS (Vîşiński?) s-a plâns Sovietului Suprem de Tribunalul Suprem (aşadar, dosarul trecuse şi prin mâinile Binefăcătorului), constatând că judecătoriile aplică greşit decretul din 1935: puştanii erau judecaţi numai atunci când săvârşeau o infracţiune cu intenţie. Or, asta era o laxitate inadmisibilă! Şi iată că, în toiul războiului, Prezidiul pune lucrurile la

punct: o asemenea interpretare nu corespunde textului de lege, introducând limitări neprevăzute de aceasta!... Şi, de comun acord cu procurorul, Curţii Supre-me i se explică: minorii trebuie judecaţi cu aplicarea tuturor măsurilor punitive (adică „la tariful maxim") şi în cazurile când săvârşesc infracţiuni nu cu intenţie, ci din neglijenţă!

În martie 1972, întreaga Anglie a fost zguduită la vestea că, în Turcia, un adolescent britanic de 14 ani a fost condamnat, pentru trafic de droguri pe scară mare, la 6 ani de puşcărie: cum e posibil aşa ceva??! Dar unde au fost inimile şi ochii liderilor voştri de stânga (şi ale juriştilor voş-tri) când citeau legile staliniste privitoare la minori?

Copiii! De ce exterminaţi copiii? se îngrozea, arătând cu degetul spre inculpaţi, siderat în inocenţa lui, judecătorul sovietic Nikitenko, membru al Tribunalului de la Nürnberg, care întâmplător nu cunoştea o iotă din legislaţia internă sovietică (îşi uitase propriile sentinţe). Chipuri la fel de oneste şi de înţelepte afişau, aşezaţi alături de el, judecătorii englez, francez şi american.

Abia acum erau închise toate bortele pentru şoarecii nesătui. Abia acum erau puse la adăpost spicele de pe miriştile colhozurilor! Abia acum urmau să se umple şi să se burduşească hambarele, o viaţă înfloritoare avea să înceapă, iar copiii viciaţi din naştere aveau să apuce lunga cale a reeducării.

Şi n-a tresărit niciunul din procurorii de partid, dintre care unii aveau copii de această vârstă, toţi şi-au pus fără păs viza pe mandatele de arestare. Şi n-a tresărit niciunul din judecătorii de partid: cu ochi senini, ei condamnau nişte puştani la trei, cinci, opt şi zece ani de lagăr!

Pentru nişte spice furate din câmp, acestor mucoşi nu li se dădeau pedepse sub opt ani!

Pentru un buzunar de cartofi – un singur buzunar dintr-un pantalon de copil! – tot opt ani!

Castraveţii nu erau ţinuţi la un preţ chiar atât de mare. Pentru zece castraveţi de pe tarlaua colhozului, Saşa Blohin a primit 5 ani.

Micuţa Lida, o fetiţă flămândă de 14 ani din centrul raional Cinghirlaus, regiunea Kustanai, care a cutezat să culeagă de pe drum, odată cu colbul, firava şuviţă de grâu scursă dintr-un camion (grâu care oricum s-ar fi prăpădit), a fost condamnată la numai trei ani, luându-se în considerare circumstanţa atenuantă că nu delapidase proprietatea socia-listă direct de pe câmp şi nici din hambar. Ori poate că i-a mai îmblânzit pe judecători şi împrejurarea că în acel an (1948) fusese, totuşi, publicat un comentariu al Curţii supreme, potrivit căruia autorii unor furturi cu caracter de poznă copilărească (un măr din grădină) nu trebuiau trimişi în judecată. Prin analogie, instanţa a dedus că poate să fie un pic mai clementă. (Iar noi vom deduce, pentru analiza noastră, că din 1935 până în 1948 pentru mere se întocmeau acte de trimitere în judecată.)

Foarte mulţi erau judecaţi pentru că fugiseră din şcolile FZO. E drept, pentru aşa ceva se dădeau doar şase luni. (În lagăre, erau numiţi, în glumă, „condamnaţi la moarte”. Dar, glumă-neglumă, iată o fotografie cu „condamnaţi la moarte” dintr-un lagăr din Extremul Orient: au fost puşi să vidanjeze closetele. O căruţă cu două roţi imense, iar în căruţă un butoi enorm, plin cu mâzgă pestilenţială. „Condamnaţii la moarte” se înhamă mai mulţi la hulube, împing şi din spate (aceştia fiind stropiţi în faţă la fiecare clătinare a butoiului), în vreme ce jigodii cu obraji roşii, drapate în costume de şeviot, râd în hohote şi-i înghiontesc pe puştani cu ciomege. Iar în timpul unui transfer cu vaporul de la Vladivostok la Sahalin, jigodiile, sub ameninţarea şişului, s-au folosit de aceşti copii. Aşa că, uneori, chiar şi şase luni sunt de ajuns.

Şi din momentul când aceşti copii de doisprezece ani,

trataţi ca nişte cetăţeni în toată legea, au trecut pragul celulelor pentru adulţi din închisori, devenind egali ai adulţilor, egali prin condamnările barbare, care echivalau cu aproape întreaga lor viaţă neconştientă, egali prin raţia de pâine, prin blidul de zeamă, prin locul pe prici, din acest moment vechiul termen de „minor” folosit de reeducarea comunistă devenea cumva impropriu, contururile lui se făceau fluide şi vagi, aşa că însuşi GULAG-ul a născocit pentru ei sonorul şi sfidătorul cuvânt chiştoc. Ei înşişi, vorbind despre sine, au început să-l repete apoi, cu o expresie mândră şi amară – aceşti amari cetăţeni, care încă nu erau cetăţeni ai propriei lor ţări, dar ajunseseră cetăţeni ai Arhipelagului.

Atât de precoce şi de straniu şi-au atins majoratul – trecând pragul puşcăriei.

Asupra căpşoarelor lor de doisprezece şi paisprezece ani se prăbuşea o povară pe care n-o puteau suporta oameni trecuţi prin multe şi cu suflet curajos. Dar, în virtutea legilor înseşi ale tinereţii, aceşti puberi nu aveau să se lase turtiţi de viaţa ce li se impunea, ci aveau să se adap-teze, făcând corp comun cu ea. Întocmai cum la vârstele fragede se învaţă fără dificultate limbi şi obiceiuri noi, chiştocii şi-au însuşit din mers atât limbajul Arhipelagului – iar acesta e limbajul borfaşilor – cât şi filosofia lui – or, a cui e această filosofie?

Din viaţa de aici ei au reţinut pentru sine tot ce are ea mai inuman, tot sucul ei otrăvit şi putrid, şi au făcut-o cu atâta naturaleţe, încât ai fi zis că acest lichid, da, acest lichid, şi nu laptele de mamă îl supseseră când erau prunci de ţâţă.

Se integrau atât de repede în viaţa de lagăr – nu le trebuiau nici măcar săptămâni, ci doar zile! – încât părea că ea nu le stârneşte vreo mirare, că nu e defel nouă pentru ei, ci o continuare firească a vieţii lor de ieri, din libertate.

Nici acolo, în libertate, nu trăiseră în puf: nu copiii celor puternici şi îndestulaţi furau spice, nu ei îşi umpleau buzunarele cu cartofi, îşi perfo-rau cu întârziere fişele de pontaj la fabrică ori fugeau din FZO. Chiştocii erau copii de muncitori. Aflaţi încă în liberate, pricepuseră foarte bine că viaţa e clădită pe nedreptate. Dar acolo lucrurile nu se arătaseră încă în deplina lor goliciune, unele se ascundeau sub veşminte cât de cât de-cente, altele erau îndulcite de vorbele blânde ale mamei. Or, pe Arhipelag, chiştocii vedeau viaţa aşa cum apare ea în ochii patrupedelor: numai forţa produce drept! Numai cine pradă are dreptul să trăiască! Astfel vedem Arhipelagul şi noi, adulţii, însă noi suntem în măsură să-i contrapunem experienţa noastră, reflecţiile noastre, idealurile noastre, tot ce am distilat anterior din lecturi. Dimpotrivă, copiii percep Arhipe-lagul cu receptivitatea divină a copilăriei. Şi în câteva zile devin fiare. Şi încă fiare dintre cele mai haine, lipsite de orice noţiuni etice (privind în ochii mari şi cuminţi ai unui cal, mângâind urechile pleoştite ale unui câine vinovat, le poţi refuza dimensiunea etică?) Chiştocul învaţă lecţia fulgerător: dacă unul are dinţi mai slabi decât tine, smulge-i ciozvârta din gură – e a ta!

Două sunt principalele locuri de detenţie pentru chiştoci pe Arhipelag: coloniile separate pentru copii (aici sunt internaţi îndeosebi chiştocii mai tineri, care n-au împlinit încă cincisprezece ani) şi (pentru chiştocii mai mari) – lagpunktele mixte, unde trăiesc cel mai adesea împreună cu invalizii şi femeile.

Ambele concură deopotrivă la inculcarea unei ferocităţi animalice. Niciunul dintre ele nu-i sustrage pe chiştoci educaţiei în spiritul regulilor de comportare banditeşti.

Iată-l pe Iura Ermolov. El povesteşte că, de la doisprezece ani (din 1942), a văzut în jurul lui numai escrocherie, hoţie şi specula şi, în sinea lui, a judecat viaţa

aşa: nu fură şi nu înşala numai cel căruia îi e frică. Or, eu nu vreau să-mi fie frică de nimic! Prin urmare am să fur, am să înşel şi am să trăiesc bine. Şi totuşi, o vreme viaţa lui a luat alt curs. A fost sedus de educaţia şcolară în spiritul exemplelor eclatante. Dar, ghicind năravul Părintelui Iubit (laureaţii şi miniştrii spun că o asemenea divinaţie e mai presus de forţele omeneşti!), la 14 ani a scris un manifest: „Jos Stalin! Trăiască Lenin!”. A fost prins imediat, bătut, i s-a aplicat 58 – 10 şi a fost internat împreună cu chiştocii de drept comun. Şi Iura Ermolov a deprins repede legea bandiţilor. Spirala vieţii lui creştea impetuos cu noi volute, şi la 14 ani ajunsese deja la propria „negare a negaţiei”, reîntorcându-se la concluzia că tot ce are existenţa umană mai înalt şi mai bun este hoţia.

Şi ce a văzut el în colonia pentru copii? „Nedreptăţi şi mai mari decât în viaţa liberă. Şefii şi gardienii trăiesc pe buzunarul statului, folosind sistemul educaţional ca pe un paravan. O parte din raţia chiştocilor aterizează de la bucătărie direct în burţile educatorilor. Chiştocii sunt bătuţi cu bombeurile cizmelor ca să-şi ţină gura şi să fie ascultători”. (Aici e de precizat că raţia celor mai tineri dintre chiştoci diferă de raţia obişnuită de lagăr. Condamnându-i pe chiştoci la lungi ani de detenţie, guvernul nu a abdicat de la umanism, n-a uitat că aceşti copii sunt viitorii beneficiari ai comunismului. De aceea raţia lor cuprinde un supliment de lap-te, unt şi carne veritabilă. Cum ar putea educatorii să reziste tentaţiei de a-şi vârî polonicul în cazanul chiştocilor? Şi cum să-i obligi pe chiştoci să-şi ţină fleanca, dacă nu cu bombeul cizmelor? Poate că unul dintre aceşti chiştoci, ajuns om mare, ne va istorisi o poveste şi mai tristă decât Oliver Twist?

Reacţia cea mai simplă când nedreptăţile te copleşesc este: comite tu însuţi nedreptăţi! E deducţia cea mai la îndemână şi ea devine pentru multă vreme (uneori

pentru totdeauna) legea existenţială a chiştocilor.

Dar – interesant! – angajând bătălia cu bestialitatea lumii, chiştocii nu luptă unii împotriva celorlalţi. În semenul lor, ei nu văd un duşman! Ei intră în această luptă în mod colectiv, ca o trupă! Primele mlădiţe ale socialismului? Influenţa educatorilor? Struniţi-vă limbile şchioape, bâlbâiţilor!

Legea hoţilor coboară asupra lor. Căci hoţii sunt uniţi. Hoţii sunt disciplinaţi. Hoţii au calzi. Iar chiştocii sunt pionierii lumii interlope, îşi însuşesc preceptele sacre ale adulţilor.

O, fireşte, sunt educaţi asiduu! În barăcile lor descind educatori – cu trei stele, cu patru stele – care le ţin lecţii despre Marele Război de Apărare, despre nemuritoarea faptă de eroism a poporului nostru, despre atrocităţile fasciştilor, despre grija solară a lui Stalin pentru copii, despre profilul moral al omului sovietic. Dar Marea Doctrină despre societate, construită exclusiv pe economie şi care n-a auzit nicicând de psihologie, n-a auzit nici de legitatea psihologică elementară că orice lucru repetat de cinci şi de şase ori sfârşeşte prin a stârni neîncredere şi, mai mult, dezgust. Chiştocii nu încearcă decât dezgust pentru ceea ce au căutat să le inculce cândva învăţătorii şi profesorii lor, iar acum le turuie educatorii care îi fură la bucătărie. (Şi chiar discursul patriotic al unui ofiţer venit dintr-o unitate militară: „Copii! Vi se încredinţează sarcina de a descoase paraşute. E o mătase preţioasă, un bun al Patriei, străduiţi-vă să aveţi grijă de ea!” n-are niciun succes. În goana lor după depăşiri de plan şi după un blid de terci în plus, chiştocii taie toată mătasea în petice fără nicio valoare – Krivoşceokovo.) Şi din toate aceste seminţe, numai cele ale urii – ostilitatea faţă de Cincizeci şi Opt, superioritatea faţă de duşmanii poporului – găsesc teren fertil în sufletele lor.

De acestea vor avea nevoie ulterior, în lagărele

comune. Deocamdată, printre ei nu există duşmani ai poporului. Iura Ermolov e şi el un chiştoc aidoma tuturor celorlalţi. A dat de mult neroada lege politică pe legea înţeleaptă a şuţilor. Nimic în acest terci nu poate scăpa nedigerat! Niciun băiat nu poate rămâne o individualitate aparte: va fi călcat în picioare, sfârtecat, dezmembrat, dacă nu se proclamă de îndată un pionier al lumii hoţilor. Şi toţi depun acest jurământ ineluctabil… (Cititorule! Imaginează-ţi-i, în locul lor, pe copiii tăi…)

În coloniile pentru copii, cine sunt duşmanii chiştocilor? Gardienii şi educatorii, împotriva lor se duce lupta!

Chiştocii îşi cunosc admirabil propria forţă. Cea dintâi e coeziunea, a do-ua – impunitatea. Au fost basculaţi aici din afară, în virtutea unei legi a adulţilor, însă odată ajunşi pe Arhipelag, sunt ocrotiţi de un sacru tabu. „Laptele, şefu'! Dă-ne laptele!" urlă ei bătând în uşa celulei. Sfărâmă priciurile, sparg geamurile – fac tot ceea ce, la adulţi, ar fi calificat drept revoltă armată ori sabotaj economic. Dar pe chiştoci nu-i paşte nicio pedeapsă. Li se aduce pe loc laptele!

O coloană de chiştoci e condusă prin oraş sub escortă severă. Ai zice că e chiar ruşinos să păzeşti cu atâta străşnicie nişte copii. Da' de unde! Au convenit un semnal – un şuierat!! Şi cei ce vor o întind în patru vânturi! Ce să facă escorta? Să tragă? În care dintre ei? Şi apoi, poţi să tragi în nişte copii?… E sfârşitul termenului lor de detenţie! Încă o sută cincizeci de ani de puşcărie i-au tras clapa statului. Nu vă place să fiţi expuşi ridicolului? Nu arestaţi copii!

Un viitor romancier (care îşi va fi trăit copilăria printre chiştoci) ne va descrie puzderie de amuzante isprăvi chiştoceşti: scandaluri peste scandaluri în colonii, răzbunări şi farse urâte la adresa educatorilor. În pofida severităţii aparente a condamnărilor şi a regimului de

detenţie, impunitatea dezvoltă la chiştoci o mare insolenţă.

Iată relatarea autolaudativă a unei isprăvi. Cunoscând felul obişnuit de a acţiona al chiştocilor, eu unul îi dau deplină crezare. În cabinetul unei infirmiere dintr-o colonie dau buzna, răvăşiţi şi speriaţi, câţiva copii, chemând-o la căpătâiul unui coleg de-al lor, grav bolnav. Uitând de orice prudenţă, ea aleargă grăbită, împreună cu ei, în celula destul de mare, făcută pentru vreo patruzeci de persoane. Şi, brusc, o febrilă muncă de furnici: unii baricadează uşa şi ţin de şase, alţii, vreo zece mâini, smulg de pe fată tot ce are pe ea, o trântesc la pământ, unii i se aşază pe mâini, alţii pe picioare şi acum – fiecare pentru sine, care după cât e de exersat: o violează, o sărută, o muşcă. E interzis să se tragă asupra lor şi nimeni nu le-o va smulge din mâini, până nu-i vor da ei înşişi drumul, înfricoşată şi plânsă.

La băieţi, interesul pentru corpul feminin se dezvoltă în general preco-ce, iar în celulele chiştocilor e aţâţat şi mai mult de istorisirile şi lăudăroşenia lor. Şi nu scapă niciun prilej de a se defula. Iată un episod. În plină zi şi în văzul tuturor, aşezaţi în zonă la Krivoşceokovo (lagpunktul 1), patru chiştoci discută foarte aprins ceva cu Liuba, chiştoacă şi ea, de la atelierul de legătorie. La un moment dat, ea obiectează ceva pe un ton foarte răspicat. Atunci băieţii sar în picioare şi o ridică sus în aer, ţinând-o de glezne. Fata e într-o situaţie de neputinţă absolută: se sprijină cu mâinile de pământ şi fusta îi cade peste cap. Băieţii o ţin aşa, mângâind-o cu mâinile rămase libere. Apoi, fără brutalitate, o lasă jos. O să-i pocnească peste bot? O s-o ia la fugă? Nu, se aşază din nou lângă ei şi continuă discuţia.

Sunt deja chiştoci de vreo şaisprezece ani, iar zona e una a adulţilor, mixtă. (Aici se află acea baracă de cinci sute de femei, unde toate împreunările au loc fără paravan şi unde chiştocii intră plini de importanţă, ca nişte bărbaţi

în toată firea).

În coloniile de copii, chiştocii lucrează patru ore, alte patru ore trebuind să le consacre învăţăturii (de fapt, toată învăţătura asta e o tuntă.) Trecând în lagărele pentru adulţi, li se impune o zi de muncă de zece ore, atât că normele lor de lucru sunt reduse, iar cele de hrană se calculează ca pentru adulţi. Sunt transferaţi aici pe la şaisprezece ani, dar alimentaţia precară şi proasta dezvoltare fizică în lagăr şi înainte de lagăr îi fac să arate, la această vârstă, ca nişte ţânci pirpirii şi plăpânzi: talia, inteligenţa, sfera lor de interese – toate sunt subdezvoltate. În funcţie de natura muncii, uneori au brigăzile lor aparte, alteori sunt vărsaţi în bri-găzi comune cu invalizii şi femeile. Aici li se cere „munca fizică uşoară" a băştinaşilor, care, în cazul lor, e considerată muncă pentru copii.

După colonie, mediul lor de viaţă e total schimbat. Nu mai există raţia pentru copii, spre care întindeau mâna gardienii, şi de aceea gardienii încetează să mai fie duşmanul principal. Sunt apariţii noi: nişte bătrânei asupra cărora îţi poţi încerca puterile, femei asupra cărora îţi poţi încerca pubertatea. Şuţi adevăraţi, în carne şi oase, cu moace dure, dispuşi oricând să dirijeze şi filosofia chiştocilor, şi antrenamentele lor în ale hoţiei. Să înveţi de la ei e tentant, să nu înveţi e imposibil.

Cititorul liber simte, poate, în cuvântul şuţi un iz de reproş? Înseamnă că n-a înţeles nimic. Acest cuvânt se pronunţă în lumea interlopă aşa cum se pronunţă „cavaler" printre nobili, ba chiar cu mai mult respect şi cu voce scăzută, ca un cuvânt sacru. A deveni cândva hoţ demn de acest nume e visul chiştocului şi presiunea stihinică a găştii. Ajuns aici, chiar şi cel mai independent adolescent meditând asupra vieţii (1)

nu şi-ar putea găsi un destin mai sigur.

Într-o închisoare de tranzit din Ivanovo, mi-am

petrecut cândva o noapte în celula chiştocilor. Vecinul meu de prici era un băiat subţirel, abia trecut de cincisprezece ani, Slava parcă îl chema. Mi se părea că îndeplineşte tot ritualul chiştocilor cu un fel de silă, de parcă s-ar fi considerat prea mare pentru aşa ceva, ori i se făcuse lehamite. Iată, mi-am zis, un puşti care nu e încă pierdut, pare mai deştept decât ceilalţi şi o să se desprindă curând de ei. Am intrat în vorbă. Băiatul era din Kiev, o parte dintre rude îi muriseră, celelalte îl abandonaseră. Slava începuse să fure încă înainte de război, pe la nouă ani. Furase şi „când s-au întors ai noştri”, şi după război şi, cu un surâs îngândurat şi lipsit de veselie, atât de precoce pentru cei cincisprezece ani ai lui, mi-a explicat că şi în continuare avea intenţia să trăiască numai din furt. „Ştiţi, argumenta el cât se poate de rezonabil, cu o meserie de muncitor, mai mult de pâine şi apă nu câştigi. Or, eu am avut o copilărie grea, vreau să trăiesc, măcar când voi fi mare, ca lumea”. „Dar sub nemţi ce-ai făcut?” l-am întrebat eu, pentru a completa lacuna de doi ani, coincizând cu ocupaţia Kievu-lui, pe care el îi trecuse sub tăcere. „Sub nemţi, am lucrat. Vă închipuiţi că se putea fura sub nemţi? Pentru aşa ceva, ăia te împuşcau pe loc”.

Şi în lagărele pentru adulţi, chiştocii conservă trăsătura caracteristică principală a condiţiei lor: atacul şi apărarea colectivă. Acest lucru îi face puternici, eliberându-i de numeroase restricţii. În conştiinţa lor nu există niciun fanion separator între permis şi nepermis, după cum nu există noţiunea binelui şi răului. În capul lor, bine este tot ce vor ei şi rău tot ce-i jenează. Conduita insolentă şi sfruntată pe care o adoptă este tipul de comportament cel mai avantajos într-un lagăr. Simularea şi viclenia îi slujesc de minune acolo unde nu se poate obţine ceva cu forţa. Chiş-tocul poate arbora aerul unui diafan îngeraş dintr-un vitraliu, mişcându-te până la lacrimi, în vreme ce camarazii lui îţi golesc pe la spate sacul cu

lucruri. Cu trupa lor ranchiunoasă, ei se pot răzbuna până la urmă pe oricine şi, ca să nu aibă de a face cu această hoardă, nimeni nu ia apărarea victimei. Scopul e atins: adversarii sunt răzleţiţi şi chiştocii se năpustesc în haită asupra celui izolat. Şi sunt invincibili! Năvălesc atât de mulţi dintr-odată, încât nu apuci să-i identifici, să-i distingi, să le reţii trăsăturile.

Iată, după o povestire de A.I. Suzi, câteva imagini din lagpunktul 2 (disciplinar) din Krivoşceokovo al Novosiblagului. Se trăieşte în semiob-scuritate, în nişte gropi imense, săpate în pământ pe o adâncime de un metru şi jumătate. Autorităţile nu se amestecă în viaţa zonei (nu mai există nici lozinci, nici lecţii). Pretutindeni domneşte teroarea apaşilor şi a chiştocilor. Deţinuţii aproape că nu mai sunt scoşi la lucru. Hrana – în consecinţă, în schimb, timp liber cu nemiluita.

De la incinta unde se tranşează pâinea se aduce, sub paza brigadierilor, lada cu raţii. La un moment dat, chiar în faţa cărăuşilor, chiştocii încing o bătaie simulată, se împing unii peste aiţii şi lada se răstoarnă. Briga-dierii se reped să ridice raţiile de pe jos. Din douăzeci, apucă să mai recupereze doar paisprezece. „Bătăuşii” s-au făcut nevăzuţi.

Cantina este, în acest lagpunkt, o anexă din scânduri, unde nu se poate mânca într-o iarnă siberiană. Fiertura şi raţia de pâine trebuie transporta-te prin ger de la bucătărie şi până la imensa groapă ce ţine loc de baracă, vreo 150 de metri. Pentru bătrâni şi invalizi, e o operaţiune dificilă şi primejdioasă. Raţiile sunt vârâte adânc în sân, mâinile îngheţate stau încleştate pe gamele. Dar pe neaşteptate, cu o rapiditate diabolică, doi sau trei chiştoci trec la atac din direcţii diferite. Bătrânul e trântit la pământ, şase mâini îi cotrobăiesc sub pufoaică şi dispar ca luate de vânt. Raţia a fost şterpelită, fiertura s-a vărsat în zăpadă. Alături gamela goală. Bătrânul încearcă să se

ridice într-un genunchi. (Ceilalţi zeki au văzut totul, dar se grăbesc să ocolească locul periculos, să-şi care raţii-le până la „baracă”.) Cu cât victima e mai slabă, cu atât chiştocii sunt mai necruţători. Unui bătrân costeliv i se ia raţia în văzul lumii, smulgându-i-se din mâini. Bătrânul plânge, îi imploră să i-o dea îndărăt. „O să mor de foame!” „Oricum o mierleşti azi-mâine, ce mai contează!” Chiştocii s-au vorbit să-i atace pe invalizi în încăperea nemobilată şi friguroasă din faţa bucătăriei, unde e un necontenit du-te-vino. Gaşca trânteşte victima la pământ, i se aşază pe mâini, pe picioare, pe cap, îi fură mahorca, banii – şi dispare.

Impunătorul şi zdravănul leton Martinson comite imprudenţa de a-şi face apariţia în zonă în nişte cizme maro primite de la un aviator englez, şnuruite prin copci pe toată înălţimea gambei. Nici noaptea nu le scoate din picioare. Şi e sigur pe forţa lui. Dar iată că e surprins uşor aplecat pe o bancă în cantină. O gaşcă îl atacă subit, dispare la fel de subit şi – ia cizmele de unde nu-s! Să le cauţi? Pierdere de vreme! În viteză, prin intermediul unui gardian (!), cizmele sunt expediate în afara zonei şi vândute pe bani buni. (Ce nu zvântă chiştocii în afara zonei! De fiecare dată când, făcându-li-se milă de tinereţea lor, autorităţile din lagăr le dau ceva încălţăminte mai de Doamne-ajută, sau nişte jalnice rămăşiţe de saltele, luate de la Cincizeci şi Opt, în câteva zile toate acestea sunt măritate pe mahorcă pe la civili, iar chiştocii umblă din nou în zdrenţe şi dorm pe priciurile goale.)

E suficient ca un civil imprudent, intrat în zonă cu câinele, să se întoarcă pentru o clipă cu spatele, pentru ca pielea acelui câine să o poată cumpăra seara în afara zonei: cât ai clipi din ochi, animalul a fost momit, înjunghiat, jupuit şi fript.

Nimic mai aţâţător ca hoţia şi brigandajul! Ele sunt şi hrănitoare, şi amuzante. Dar şi o simplă dezmorţire,

zbânţuiala dezinteresată, alergătura de colo-colo sunt necesare corpului tânăr. Dacă li s-au dat nişte ciocane ca să prindă în cuie câteva lăzi pentru obuze, chiştocii le agită prin aer fără istov şi înfig cuiele acelea în ce le cade sub mână – în mese, în pereţi, în butuci. Nu încetează să se chelfănească, şi nu numai pentru a răsturna o ladă cu pâine, chiar se bat de-a binelea, fugărindu-se peste priciuri şi printre ele. Puţin le pasă că, în goana lor, calcă pe picioarele sau lucrurile cuiva, că au doborât ceva, că au murdărit altceva, că l-au trezit pe unul, că l-au trântit pe altul – ei se joacă!

Toţi puştii se joacă aşa, numai că lângă copiii obişnuiţi există de bine, de rău părinţii (în epoca noastră nu mai mult decât „de bine, de rău”), li se găseşte ac de cojoc, pot fi opriţi, admonestaţi, pedepsiţi, trimişi în altă parte: în lagăre toate acestea sunt cu neputinţă. A dojeni un chiştoc cu vorba n-are niciun sens: limba omenească n-a fost creată pentru ei, urechile lor nu lasă să treacă nimic din ce nu le convine. Bătrâni iritaţi încearcă să-i pună la punct ridicând mâna asupra lor – chiştocii aruncă în ei cu obiecte grele. În ce nu găsesc chiştocii prilej să se amuze: îi smulg unui invalid bluza şi se joacă cu ea pasându-şi-o unul altuia şi făcându-l să alerge ca unul de vârsta lor. Se supără şi pleacă? Atunci nici n-o mai vede vreodată: e vândută în afara zonei, pe tutun. (Apoi îl vor aborda cu inocenţă: „Tataie, dă-ne un foc! Haide, nu fi şucărit. De ce te-ai topit aşa brusc şi nu ţi-ai luat-o?”

Pentru adulţi, părinţi şi bunici, aceste violente distracţii ale chiştocilor pot fi, în înghesuiala din lagăr, mai agasante şi mai ofensatoare decât brigandajul şi aviditatea lor de flămânzi. Pentru un om de o anumită vârstă, e una dintre umilinţele cele mai grele: să te vezi redus la nivelul unui mucos – şi încă dacă te-ai putea apăra! – nu, lăsat la cheremul unor mucoşi!

Chiştocii acţionează fără premeditare, ei n-au defel

intenţia de a ofensa, nu se prefac. Ei nu recunosc, într-adevăr, pe nimeni ca fiinţă umană, în afară de ei înşişi şi de şuţii cu faimă! Aşa au apucat să vadă lumea şi acum se ţin de această imagine. Iată-i, la apelul de seară, năvălind în coloana zekilor adulţi, zdrobiţi de oboseală, abia ţinându-se pe picioare, adânciţi într-un fel de amorţeală ori în amintirile lor. Chiştocii sparg coloana nu pentru că ar vrea să ajungă în faţă, asta nu le-ar aduce nimic, ci doar aşa, de distracţie. Discută zgomotos între ei, nu contenesc să invoce în van numele lui Puşkin („Puşkin a luat-o!”, „Puşkin a mâncat-o!”), înjură de Dumnezeu, Hristos şi Maica Precista, lansează, ţipând, cele mai murdare obscenităţi privind deviaţiile sexuale, fără a se jena câtuşi de puţin de prezenţa femeilor în vârstă şi cu atât mai puţin de a celor tinere. În scurtul răstimp petrecut în lagăr, au atins cel mai înalt grad de libertate faţă de societate… în timpul lungilor controale din zonă, chiştocii se fugăresc, busculând mulţimea, făcându-i pe oameni să cadă unii peste alţii („Ce te-ai proţăpit în drum, ţărane?”) ori aleargă unul după altul în jurul omului ca împrejurul unui arbore, un arbore cu atât mai comod cu cât te poţi sprijini de el, îl poţi scutura, împinge, îl poţi smuci în toate direcţiile.

Această joacă e supărătoare şi în clipe de voie bună, dar, când întreaga viaţă ţi-e distrusă, când eşti azvârlit la dracu-n praznic să putrezeşti într-o groapă, când, din pricina foamei, moartea ţi se propagă deja în trup şi întunericul îţi invadează privirile, e cu neputinţă să te ridici mai presus de tine însuţi, încercând un sentiment de simpatie faţă de aceşti mânji, care încing jocuri atât de candide într-un loc atât de sinistru. Nu, oamenii în vârstă, sleiţi de oboseală, sunt cuprinşi de mânie şi strigă la ei: „Mânca-v-ar ciuma, şopârlele dracului!”, „De-aţi crăpa odată!”, „Canaliilor! Câini turbaţi!”, „V-aş sugruma cu mâna mea!”, „Fiare, mai hâde decât fasciştii!”, „V-au asmuţit peste noi să ne omorâţi cu zile!” (Şi în aceste

cuvinte ale invalizilor e strânsă atâta obidă, încât, dacă vorbele ar putea ucide, i-ar ucide pe chiştoci!) Da! Aşa şi pare, că au fost asmuţiţi dina-dins, căci chiar dacă s-ar fi gândit mult şi bine, capii lagărelor n-ar fi putut născoci o urgie mai cumplită. (Exact ca într-o partidă de şah norocoasă, în care toate combinaţiile încep deodată să se lege de la sine, şi ţi se pare că au fost gândite cu mult înainte. Într-o transă de geniu, sistemul nostru a cunoscut multe reuşite în arta extenuării fiinţei umane.) Ai jura că, în mitologia creştină, aşa şi trebuie să arate tartorii iadului, nicidecum altfel!

Cu atât mai mult, cu cât principala lor distracţie, simbolul lor – un simbol permanent, formă de salut şi de ameninţare – e praştia, degetele arătător şi mijlociu despărţite ca nişte coarne mobile şi gata să împungă. Dar ele nu sunt atât gata să împungă, cât gata să smulgă, pentru că sunt îndreptate întotdeauna spre ochi. E un gest preluat de la şuţii hârşiţi şi implică o ameninţare serioasă: „Îţi scot ochii, spurcăciune!” E un joc care le place la nebunie chiştocilor: fără veste, înaintea ochilor unui bătrân apare, nu se ştie de unde, crescând, ca un cap de şarpe, o praştie, şi degetele încovoiate se îndreaptă implacabil spre orbite: acum au să se înfigă! Bătrânul se trage îndărăt, i se mai dă şi un ghiont uşor în piept, iar în spate un alt chiştoc s-a lipit cât e de lung de pământ, şi bătrânul se prăvăleşte cu labele în sus, în hohotele vesele ale chiştocilor. Niciodată nu va fi ajutat să se ridice. Nici nu le dă prin cap că au făcut ceva rău: e numai ceva haios! Nici iarba fiarelor nu te scapă de aceşti diavoli! Şi, ridicându-şi cu greu trupul şubred, bătrânul îşi şopteşte furios în barbă: „De-aş avea o mitralieră, jur că i-aş ciurui fără să clipesc!”

Bătrânul Ţîi ura de multă vreme. Spunea: „Oricum sunt pierduţi; odată cu ei creşte doar o ciumă pentru oameni, încet-încet, trebuie stârpiţi!” Şi a pus la punct o metodă: înşfăca pe furiş câte un chiştoc, îl trântea la

pământ şi-i zdrobea pieptul cu genunchii până când se auzea trosnetul coastelor, dar nu apăsa până la capăt, în ultima clipă îi dădea drumul. După un atare tratament, spunea Ţ., chiştocul nu mai are viaţă în el, dar niciun medic nu va pricepe despre ce-i vorba. Şi Ţ. a trimis astfel pe lumea cealaltă câţiva chiştoci, până a fost el însuşi prins şi omorât în bătaie.

Ura naşte ură. Băltoaca neagră a urii se prelinge pe orizontală cu cea mai mare rapiditate. E mai uşor decât să te caţări pe pereţii craterului în sus, spre cei care i-au osândit, pe bătrâni ca şi pe tineri, la un destin de sclavi.

Astfel au fost pregătite micile fiare îndărătnice, prin acţiunea conjugată a legislaţiei staliniste, a educaţiei GULag-ului şi a plămadei şuţilor. Nici că se putea născoci un mijloc mai eficace de îndobitocire a copilului! Nu există o cale de a îndesa mai repede şi mai adânc toate viciile lagărului într-un piept strâmt şi încă necopt!

Chiar şi când nu-i costa nimic să îndulcească sufletul unui copil, stăpânii lagărelor nu admiteau aşa ceva: asta nu intra în sarcinile lor educative. Un băiat a cerut să fie trecut din lagpunktul 1 de la Krivoşceokovo în lagpunktul 2, unde era deţinut tatăl lui. A fost refuzat (pentru că instrucţiunile prevăd separarea)! Băiatul a fost nevoit să se ascundă într-un butoi, să treacă astfel în lagpunktul 2 şi să trăiască o vreme clandestin lângă tatăl lui. Între timp, în lagpunktul de unde fugise s-a iscat mare tapaj, puştiul a fost considerat evadat şi s-au scotocit gropile latrinelor cu pari străpunşi de cuie, ca să se vadă dacă nu cumva s-a înecat în vreuna din ele.

Primul pas e mai greu. Doar prima detenţie, de la 15 ani, i s-a părut lui Volodea Sneghiriov un lucru mai mult sau mai puţin ieşit din comun. Apoi, de-a lungul a şase condamnări, a recoltat aproape un secol (două dintre ele erau de câte 25 de ani), a petrecut sute de zile la BUR şi în carcere (contractând cu plămânii lui tineri tuberculoza),

iar 7 ani sub incidenţa unui mandat de urmărire generală. Apoi a înaintat cu pas sigur pe calea şuţilor. (Astăzi, fără un plămân şi cu cinci coaste lipsă, e invalid de gradul doi.) De la vârsta de doisprezece ani, Vitea a stat fără întrerupere în puşcărie. A fost condamnat de paisprezece ori, din care de nouă ori pentru evadare. „N-am fost niciodată un om liber în sens legal”. După eliberare, Iura Ermolov şi-a găsit un loc de muncă, dar a fost dat afară: era mai important să fie angajat un soldat demobilizat. A fost nevoit să „plece în turneu”. Şi spre o nouă condamnare.

Nemuritoarele legi staliniste pentru chiştoci au dăinuit 20 de ani (până la Decretul din 24.04.54, care le-a atenuat cât de cât, eliberându-i pe chiştocii care ispăşiseră mai mult de o treime din condamnare – asta, însă, doar din primul termen! Dar dacă ele sunt paisprezece?) Douăzeci de recolte aceste legi strânseseră deja. Douăzeci de generaţii date pradă crimei şi stricăciunii. Cine va cuteza să arunce vreo umbra asupra memoriei Marelui Corifeu?

* * *

Există puşti destul de iuţi pentru a reuşi să împuşte articolul Cincizeci şi Opt la o vârsta fragedă. Gheli Pavlov, de exemplu, l-a încasat la 12 ani (din 1943 şi până în 1949 a fost deţinut în colonia de la Zakovsk). Pentru 58, nu exista nicio vârsta minimă. Chiar şi în conferinţele juridice de popularizare se spunea acest lucru (Tallin, 1945). Doctorul Usma a cunoscut un băieţel de 6 ani închis în colonie în temeiul lui 58. Asta e, cu siguranţă, un record!

Uneori, de ochii lumii, arestarea unui copil era amânată, dar asta nu schimba lucrurile cu nimic, ea îl ajungea implacabil din urmă pe cel însemnat. Vera Incik, fiica unei femei de serviciu, împreună cu alte două fetiţe, tustrele de 14 ani, au aflat (Eisk, 1932) cum, la deschiaburire, copiii mici erau părăsiţi şi lăsaţi să moară. Puştoaicele („revoluţionare de altă dată”) au hotărât să

protesteze. Fără să-şi deformeze propriul scris, pe foi rupte din caietele de şcoală, au compus şi copiat manifeste pe care le-au lipit în piaţă, scontând pe o indignare generală şi imediată. Una dintre ele, fata unui medic, a fost arestată, pare-se, numaidecât. În ce o priveşte pe fiica femeii de serviciu, s-au mulţumit s-o încondeieze pe undeva. În 1937 a fost arestată „pentru spionaj în favoarea Poloniei".

Unde, dacă nu în acest capitol, să vorbim despre destinul copiilor rămaşi orfani în urma arestării părinţilor lor?

Copiii femeilor arestate pentru că făceau parte dintr-o comunitate religioasă de undeva de lângă Hosta au fost încă norocoşi. Când, în 1929, mamele lor au fost expediate pe Solovki, copiii au fost lăsaţi, din slăbiciune sufletească, la casele şi gospodăriile lor. Puştii s-au ocupat singuri de grădini şi livezi, au muls caprele, învăţau foarte bine la şcoală şi le trimiteau părinţilor pe Solovki vederi, încredinţându-i că sunt gata să sufere în numele lui Dumnezeu, întocmai ca şi mamele lor. (Fireşte, Partidul le-a oferit curând această posibilitate.)

Date fiind instrucţiunile ce prevedeau „separarea" părinţilor şi copiilor din familiile deportate – câţi asemenea chiştoci vor fi existat în anii '20 (să ne amintim de cei 48%)? Şi cine ne va povesti destinul lor?…

Iat-o pe Galia Venediktova. Tatăl ei era tipograf la Petrograd, anarhist, mama – o croitoreasă din Polonia. Galia îşi aminteşte perfect cea de a şasea aniversare a zilei sale de naştere (1933), sărbătorită cu multă bucurie. A doua zi dimineaţă, când s-au trezit – tata nu-i, mama nu-i, iar prin cărţi scotoceşte un militar străin. E drept, după o lună mama s-a întors: femeile şi copiii au călătorit spre Tobolsk ca oameni liberi, numai bărbaţii – cu un convoi de puşcăriaşi. Au trăit acolo în familie, dar, după mai puţin de trei ani, mama ei a fost arestată din nou, tatăl împuşcat.

După o lună mama a murit în puşcărie. Galia a fost expediată la o casă de copii deschisă într-o mănăstire de lângă Tobolsk. Aici fetele trăiau – cutuma casei – sub teroarea permanentă că vor fi violate. Apoi a fost transferată la casa de copii din oraş, unde directorul le spunea, ca să bage la cap: „Sunteţi copii de duşmani ai poporului, şi uite că, totuşi, noi vă dăm de mâncare şi vă îmbrăcăm!” (Cât de umană poate fi această dictatură a proletariatului!) Şi Galia a devenit un fel de pui de lup. La 11 ani era deja la primul ei interogatoriu politic. De atunci s-a ales cu un decar, pe care nu l-a ispăşit până la capăt. Ajunsă aproape la patruzeci de ani, trăieşte acum singură dincolo de Cercul Polar şi scrie: „Viaţa mea s-a încheiat odată cu arestarea tatălui meu. Îl iubesc atât de mult chiar şi astăzi, încât mi-e şi frică să mă gândesc la asta. Era o altă lume, şi sufletul meu e bolnav de dragoste pentru ea…”

Iată şi un fragment din amintirile Svetlanei Sedova: „N-am să uit niciodată ziua când toate lucrurile noastre au fost azvârlite în stradă, iar pe mine m-au cocoţat deasupra lor, sub o ploaie nemiloasă. De la şase ani am fost „fiică de trădător de patrie” – ceva mai cumplit decât asta nu poate exista în viaţa unui om”.

Au fost vârâţi în casele speciale, aflate sub egida NKVD. Celor mai mulţi li s-a schimbat şi numele, mai ales dacă aveau unul sonor. (Iura Buha-rin şi-a aflat abia în 1956 adevăratul nume. Dar numele de Cebotariov nu pare a avea nimic ilustru, nu-i aşa?) Copiii creşteau complet purificaţi de scârna părinţilor lor. Roza Kovacs, născută la Philadelphia, adusă aici de mică de către tatăl ei comunist, după ce a trecut prin casa specială a NKVD-ului a ajuns, în timpul războiului, în zona americană a Germaniei – ce hăţiş de destine! – ei şi? S-a întors în patria sovietică să îşi încaseze cei 25 de ani sorociţi.

Chiar şi o privire superficială poate distinge deja

această particularitate: şi copiii trebuie să facă puşcărie, vine şi rândul lor să fie trimişi pe pământul făgăduit al Arhipelagului, uneori odată cu părinţii. Iată cazul Ninei Peregud, o fată de clasa a opta. În noiembrie 1941, au venit să-l aresteze pe tatăl ei. Percheziţie. Brusc, Nina îşi aminteşte că în soba zace un cuplet scris de ea, mototolit, dat încă nears. Putea să rămână acolo mult şi bine, dar Nina, înspăimântată, a hotărât să-l rupă cu orice preţ. S-a strecurat spre sobă, şi un miliţian care picotea pe aproape a surprins-o. Şi o înfricoşătoare instigaţie s-a înfăţişat privirilor cekiste:

Sus pe cer răsare-o stea Dulce luminând. Smolenskul s-a dus deja, Moskova-i la rând.

Şi fata mai exprima o dorinţă:

Surpe-o bombele de şcoală, Că nu-mi arde de toceală!

Bineînţeles, aceşti bărbaţi în putere, care îşi salvau patria în fundul spatelui frontului, la Tambov, aceşti cavaleri cu inimi fierbinţi şi mâini curate erau obligaţi să curme o asemenea primejdie de moarte. * Nina a fost arestată. Au fost confiscate, pentru anchetă, jurnalul ei, ţinut încă din clasa a şasea, şi o poză contrarevoluţionară: fotografia bisericii Sfânta Varvara, care fusese demolată. „Despre ce vorbea tatăl tău acasă?” voiau să afle cavalerii cu inimi fierbinţi. Ninei i se spărgea pieptul de plâns. A fost condamnată la 5 ani şi 3 ani decădere din drepturile civile (deşi, neavând încă niciun drept, n-avea din ce să decadă).

În lagăr a fost, firește, despărţită de tatăl ei. O ramură albă de liliac îi răscolea sufletul: prietenele ei îşi dădeau acum examenele. Nina suferea exact aşa cum era şi prevăzut că trebuie să sufere o criminală supusă reeducării: uite ce a făcut Zoia Kosmodemianskaia (2), care avea aceeaşi vârstă cu mine, şi cât de netrebnică pot fi eu! Operei apăsau pe această coardă: „Mai poţi încă

ajunge la înălţimea ei! Ajută-ne!”

O, pervertitori de suflete tinere! Cât de netulburaţi o să vă sfârşiţi zilele! Nu va trebui să vă ridicaţi nicăieri pentru ca, vineţi şi dând din colţ în colţ, să recunoaşteţi ce lături aţi vărsat în suflete!

Iar Zoia Leşceova a reuşit să-şi surclaseze întreaga familie. Iată cum s-au petrecut lucrurile. Tatăl, mama, bunicul şi bunica – toţi i-au fost răzleţiţi prin diferite lagăre pentru credinţa în Dumnezeu. Iar Zoia avea doar zece ani. A fost băgată într-o casă de copii (regiunea Ivanovo). Aici a declarat că nu-şi va scoate nicicând de la gât cruciuliţa pe care mama ei i-o dăduse la despărţire.

Şi îi lega nodul mai strâns, ca să nu-i fie luată în timpul somnului. Lupta

E posibil să nu ajungem, odată, cândva, să punem mâna măcar pe unul din aceşti soboli, care ratificau arestarea unei fete de clasa a opta pentru nişte amărâte de versuri? Să vedem ce frunte are, ce fel de urechi?

a durat multă vreme. Zoia dobândise îndărătnicia exasperării: n-aveţi decât să mă sugrumaţi şi să mi-o smulgeţi când voi fi moartă! Atunci, ca recalcitrantă la educaţie, a fost trimisă într-o casă pentru copii defectivi. Aici deja era o lume de lepădături, chiştocii depăşeau, prin purtările lor, tot ce s-a scris în acest capitol. Lupta pentru cruciuliţă a continuat Zoia s-a ţinut tare: nici aici n-a învăţat să fure şi să împroaşte cu vorbe murdare. „Fata unei femei atât de sfinte ca mama mea nu poate fi delincventă de drept comun. Mai bine mă fac politică, aşa cum e toată familia mea”.

Şi a devenit politică! Cu cât educatorii şi radioul îl proslăveau mai mult pe Stalin, cu atât mai bine îşi dădea seama, în sinea ei, cine era responsabil de toate nenorocirile ce căzuseră asupra lor. Şi ea, care nu se lăşase antrenată de comportamentul comunilor, îi trăgea acum după sine! În curte se înălţa o statuie-standard, din

ghips, a lui Stalin. Pe ghipsul acela au început să apară inscripţii injurioase şi obscene. (Chiştocilor le place sportul! Important e doar să-i orientezi pe direcţia cea bună.) Administraţia vopseşte statuia, organizează pânde, anunţă MGB-ul. Dar inscripţiile continuă să apară şi copiii rid în hohote. În sfârşit, într-o bună zi capul statuii a fost găsit în ţarină, rupt de pe trunchi, iar în craniu – rahat.

Act terorist! Şi-au făcut apariţia ghebiştii. Au început, după toate regulile, interogatoriile şi ameninţările: „Daţi-ne banda de terorişti, altfel vă împuşcăm pe toţi pentru teroare!” (Mare lucru pentru ei să împuşte o sută cincizeci de copii, acolo; să fi aflat însuşi, chiar el ar fi dat o asemenea dispoziţie.)

Nu se ştie dacă puştii au rezistat ori au cedat, dar Zoia Leşceova a declarat:

„Eu singură am făcut toate astea! La ce altceva e bun capul lui papa-şa?”

Şi a fost trimisă în judecată. A fost condamnată la pedeapsa capitală, fără ca pe vreunul dintre judecători să-l apuce râsul. Dar, în virtutea inadmisibilului umanism al legii privind reintroducerea pedepsei cu moartea (1950), execuţia unei fetiţe de paisprezece ani nu era tocmai pe linie. Şi de aceea i s-au dat zece ani (de mirare că nu douăzeci şi cinci). Până la optsprezece ani a stat în lagăre obişnuite, după – în lagăre speciale. Francheţea şi limba ei nesupusă i-au adus în lagăr o a doua şi, pare-se, chiar o a treia condamnare.

Părinţii şi fraţii Zoiei fuseseră deja eliberaţi, când ea mai zăcea încă în lagăr.

Trăiască toleranţa noastră religioasă!

Trăiască copiii, beneficiarii comunismului!

Arată-te, ţară care ţi-ai iubit copiii aşa cum i-am iubit noi pe ai noştri!

Capitolul 18
MUZELE în GULAG

SE SPUNE, îndeobşte, că în GULAG totul e posibil. Cea mai neagră josnicie, orice şerpuire a trădării, o întâlnire uluitoare, o iubire pe marginea prăpastiei – totul e posibil. Dar dacă vine cineva şi, cu ochi strălucind de exaltare, începe să vă îndruge că nu ştiu care deţinut a fost ree-ducat pe seama statului, prin intermediul KVC, retezaţi-i-o fără ezitare: gogoşi!

Toată lumea se reeducă în GULAG: o reeducare prin influenţă reciprocă şi prin forţa împrejurărilor, o reeducare multidirecţională, pluriva-lentă, dar niciun chiştoc, şi cu atât mai puţin un adult, n-a fost reeducat prin grija KVC.

Dar, pentru ca lagărele noastre să nu semene cu acele „cuiburi de dezmăţ, comunităţi de briganzi, pepiniere de recidivişti şi medii de propagare a imoralităţii" (e vorba de temniţele ţariste), li s-a grefat acest apen-dice: Secţia Cultural-Educativă (KVC).

Căci, cum spunea unul din şefii GULag-ului, I. Apeter: „Structurilor penitenciare din ţările capitaliste proletariatul URSS le opune structurile sale culturale (şi nu proliferarea lagărelor – A.S.) … Instituţiile în care statul proletar realizează privarea de libertate… pot fi numite închisori ori definite prin alt cuvânt, nu terminologia contează. Sunt locuri unde viaţa nu e ucisă, ci dezvoltă mlădiţe noi…".*

Nu ştim cum a sfârşit Apeter. Cred – şi sunt puţine şanse să mă înşel – că foarte curând i s-a sucit gâtul într-unul din aceste locuri unde viaţa dezvoltă mlădiţe noi. Dar nu terminologia contează. A înţeles, în sfârşit, cititorul ce anume a constituit esenţialul în lagărele noastre? Structurile culturale.

Şi, ca panaceu, a fost creat un organism, o structură ce a proliferat apoi, întinzându-şi tentaculele asupra fiecărei insule. În anii '20, expresii-le ei concrete s-au numit PVC (Secţii politico-educative), din anii '30 – KVC. Ele trebuiau, printre altele, să suplinească preoţii şi

serviciile religioase din închisorile trecutului.

Iată construcţia lor internă. Şeful KVC era un civil, cu competenţe de adjunct al şefului de lagăr. El îşi selecţiona educatorii (potrivit normativelor, câte unul la 250 de pupili) obligatoriu din „mediile apropiate proletariatului", prin urmare intelectualii (mica burghezie) fireşte că nu corespundeau exigenţelor (de altfel, era mult mai sănătos să înveţe să dea cu târnăcopul) şi educatorii erau recrutaţi dintre şuţi cu două-trei condamnări la activ, la care se adăuga pegra citadină: escroci, de la

Culegerea De la închisori… pp. 429, 432, 438.

pidatori şi proxeneţi. Şi iată un astfel de june, curăţel, titular al unei condamnări de cinci ani pentru viol cu circumstanţe atenuante, descinzând, cu un ziar făcut sul sub braţ, în baraca Cincizeci şi Opţilor şi purtând cu ei o discuţie despre „Rolul muncii în procesul reeducării". Educatorii văd foarte bine acest rol de pe margine, întrucât ei sunt „scutiţi de parti-ciparea la procesul productiv". Din acelaşi mediu socialmente apropiat se recruta activul KVC, însă activiştii nu erau scoşi din producţie (ei puteau spera doar ca, în timp, să-i taie craca de sub picioare vreunui educator, pentru a-i lua locul. Acest lucru crea în KVC o atmosferă deosebit de amicală). Educatorul are sarcina ca, dimineaţa, să asiste la încolonarea şi expedierea deţinuţilor spre locurile de muncă, apoi să verifice cum merg treburile la bucătărie (adică să-şi umple burdihanul), după care se poate retrage în cabina lui, să mai tragă un pui de somn. Cât despre calzi, educatorii nu trebuie să se agaţe de ei, nu trebuie să-i atingă nici măcar cu o floare. Căci, în primul rând, ar fi periculos, în al doilea rând va veni momentul când „spiritul de gaşcă în materie de de-lineventă se va transforma în spirit de echipă pe palierul muncii", şi atunci tocmai caizii vor fi cei ce vor conduce brigăzile de şoc la asalt. Aşa că, până una-alta, să mai doarmă şi ei un pic după noaptea

pierdută la jocul de cărţi. În întreaga lui activitate, educatorul e călăuzit de principiul că activitatea cultural-educativă din lagăre nu e o muncă de culturalizare a unor „sărmani puşcăriaşi”, ci una cultural-productivă, cu tăişul (fără tăiş la noi nu se poate) îndreptat împotriva – cititorul va fi ghicit deja – împotriva Cincizeci şi Opţilor. Din păcate, KVC „nu are dreptul de a efectua ea însăşi arestări” (ca să vedeţi ce îngrădire a valenţelor culturale!), „dar poate solicita acest lucru administraţiei” (care nici gând să refuze). În plus, educatorul „prezintă sistematic rapoarte privind starea de spirit a deţinuţilor”. (Cine are urechi de auzit să audă! Aici secţia cultural-educativă se transformă, delicat, în secţie cekistă de informare, dar în instrucţiuni nu se spune verde acest lucru.)

Dar iată că, luaţi de valul citărilor, am alunecat, din perspectivă gramaticală, la timpul prezent. Vom fi obligaţi să stârnim amărăciunea cititorului precizând că e vorba de sfârşitul anilor ’20 şi începutul anilor ’30, anii cei mai înfloritori ai KVC, ani când ţara desăvârşea construcţia societăţii fără clase şi încă nu avusese loc acea înfricoşătoare explozie a luptei de clasă care s-a produs după sus-amintita desăvârşire. În acei ani glorioşi, KVC s-a împodobit cu o puzderie de importante dependinţe: consilii culturale ale privaţilor de libertate; comisii de culturalizare; comisii sanitare şi de organizare a vieţii cotidiene; state majore ale brigăzilor fruntaşe; posturi de control al îndeplinirii planului financiar şi de producţie… în fine, cum spunea tovarăşul Solz (curatorul Belomorkanal-ului şi preşedintele comisiei VŢIK pentru amnistiile individuale), „deţinutul, chiar şi în închisoare, trebuie să trăiască viaţa naţiunii”. (Odiosul duşman al poporului Solz a fost pe drept pedepsit de tribunalul proletar… scuze… acest luptător pentru măreaţa noastră cauză, tovarăşul Solz, victimă a unor calomnii, a pierit în anii cultului… din nou scuze… datorită existenţei insignifiantului fenomen al

cultului personalităţii…)

Şi câtă culoare, câtă varietate în activitatea culturală, diversă ca viaţa însăşi! Organizarea întrecerilor. Organizarea mişcării fruntaşilor în producţie. Lupta pentru îndeplinirea planului financiar şi de producţie. Lup-ta pentru disciplina muncii. Asaltul pentru lichidarea discontinuităţilor în muncă. Excursiile culturale. Colecta voluntară pentru construcţia de avioane. Subscripţii la împrumuturi. Subotnice în sprijinul întăririi capacităţii de apărare a ţării. Demascarea pseudofruntaşilor. Discuţii cu refractarii. Lichidarea analfabetismului (la care nu se prea înghesuia nimeni). Cur-suri tehnico-profesionale pentru deţinuţii din rândul oamenilor muncii (apaşii dădeau năvală la cele de şoferi: libertatea!). Apoi fascinantele discuţii despre inviolabilitatea proprietăţii de stat. Simple şedinţe de citire a ziarului. Seri de întrebări şi răspunsuri. Colţuri roşii în fiecare baracă! Diagrame reflectând îndeplinirea planului! Obiectivele de plan! Şi ce placarde! Şi ce lozinci!

În acele vremuri ferice, peste tenebroasele întinderi şi abisuri ale Arhipelagului planau Muzele şi, mai înalt decât toate, Polimnia, muza imnurilor (şi a lozincilor).

„Glorie brigăzilor muncii intense!

Fruntaşi în muncă – primii la dispense!” Sau

„Munceşte cu sârg, familia te aşteaptă!”

(Asta da psihologie, nu-i aşa? Căci unde bat aceste vorbe de suflet? Ce urmăresc ele, la o adică? Unu: de cumva ai uitat că ai o familie, să te neliniştească, să-ţi aducă aminte. Doi: dacă ţi-ai făcut prea mult sânge rău, dimpotrivă, să te liniştească: ai tăi sunt bine, încă n-au fost arestaţi. Trei: familia nu te vrea îndărăt aşa cum eşti, ci doar trecut prin munca cinstită din lagăr.) În sfârşit:

„Să ne angajăm în întrecerea pentru cea de a XVII-a aniversare a lui Octombrie!”

Irezistibil, nu-i aşa?

Dar arta dramatică pusă în slujba unor teme politice arzătoare (căci şi Thalia ne inspiră, nu-i aşa?)? Bunăoară, ilustrarea prin scenete a Calendarului Roşu (1)? Gazete vivante! Procese literare! Oratoriul pe tema plenarei TK din septembrie 1930. Scheciul muzical „Marşul articolelor Codului Penal" (58 e Baba-Cloanţa)! Cât de mult înfrumuseţau toate acestea viaţa deţinuţilor, cum îi ajutau să răzbată spre lumină!

Dar animatorii KVC? Să nu uităm nici munca de propagare a ateismului! Cercurile muzicale şi corurile (sub egida muzei Euterpe). Ori brigăzile de agitaţie:

„Grăbiţi să umple multe roabe.
Fruntaşii se cam clatină pe labe!"

Ce curajoasă autocritică! Nu ezită să-i înţepe nici pe fruntaşi! E suficient ca o astfel de brigadă să descindă într-un sector disciplinar şi să recite în cor:

„Ascultă, Volga, vorba mea:
Dacă alături de z/k
Stau de veghe zi şi noapte cekişti, înseamnă că-i zor mare
De braţe proletare
Şi că avem la OGPU comunişti!

Pentru ca, niciuna, nici două, toţi cei pedepsiţi, şi în primul rând recidiviştii, să azvârle cât colo cărţile de joc şi, călcându-se pe picioare, să dea năvală la muncă!

Încă o acţiune: un grup alcătuit din fruntaşi între fruntaşi, însoţit de o bri-gadă de agitaţie, vine în vizită la un RUR sau la un ŞIzo. La început, fruntaşii îi fac cu ou şi cu oţet pe refractari, explicându-le avantajele îndeplinirii normelor (hrană mai bună). Apoi brigada cântă:

„De la Moscova la Volga
Bătălia s-a încins, Viscolele-ngenunchează.
Gerul e învins!"

Şi, cu deplină sinceritate:

„Ca să nu ai păs, băiete.

Nici de foame, nici de sete.

Doboară ale planului ştachete!”

Apoi, toţi doritorii sunt invitaţi nu numai să iasă din zonă la lucru, ci să treacă numaidecât (din baraca disciplinară) în baraca fruntaşilor, unde masa e întinsă! Ce triumf al artei! Membrii brigăzilor de agitaţie, mai puţin cei ai brigăzii centrale, nu sunt scoşi din producţie. Primesc, în zi-ua spectacolului, un supliment de terci.

Dar activităţile mai subtile? Bunăoară, „cu concursul deţinuţilor înşişi, se duce lupta împotriva egalitarismului în materie de recompensare a muncii”. Ia gândiţi-vă numai ce sensuri profunde se ascund aici. Asta înseamnă că, la şedinţa brigăzii, un deţinut ia cuvântul şi zice: „Nu-i daţi lui cutare raţia întreagă, pentru că a lucrat prost: daţi-mi mie 200 de grame în plus!”

Ori tribunalele tovărăşeşti? (În primii ani de după revoluţie, ele erau numite „moral-tovărăşeşti” şi dezbăteau cauze privind jocurile de noroc, bătăile între deţinuţi, furturile – dar astea sunt cazuri de tribunal? Şi apoi cuvântul ăsta „moral” avea un iz burghez: a fost eliminat.) Începând din perioada de reconstrucţie (1928), aceste tribunale au trecut la examina-rea cazurilor de absenteism, de simulare, de neglijenţă în întreţinerea utilajelor, rebutări, degradare a materialelor. Şi, dacă în completele de judecată nu izbuteau să se infiltreze elemente străine prin natura lor de clasă (ele fiind alcătuite, aşadar, doar din asasini, borfaşi jigodiţi, proxeneţi şi conclusionari), aceste instanţe, prin sentinţele lor, solicitau administraţiei suprimarea vizitelor, a pachetelor, a dispenselor, suspendarea deciziilor de eliberare condiţionată înainte de termen, transferarea recalcitranţilor. Cât de chibzuite şi de juste erau aceste măsuri şi cât de profitabil era faptul că iniţiativa aplicării lor venea de la deţinuţii înşişi! (Fireşte, nu fără dificultăţi, începe judecarea unui fost chiabur, care, însă, se ridică şi zice: „Sunteţi un tribunal tovărăşesc, or,

eu, în ochii voştri, sunt un chiabur, nu un tovarăş. Aşa că n-aveţi dreptul să mă judecaţi”. Completul a cam băgat-o pe mânecă. S-au cerut instrucţiuni de la sectorul politico-educativ al GUITL, iar răspunsul a fost: Judecaţi-l! Judecaţi-l numaidecât, nicio problemă!

Care e baza bazelor întregii munci cultural-educative din lagăre? „Nu-l lăsaţi pe deţinut singur cu sine după muncă, pentru a evita resurecţia veleităţilor lui infracţionale de odinioară” (de pildă, Cincizeci şi Obţii să n-aibă răgaz să se gândească la politică). Important este ca „deţinutul să nu scape nicio clipă de sub influenţa acţiunilor educative”.

Aici sunt de mare ajutor mijloacele tehnice moderne, şi anume difuzoarele instalate pe fiecare stâlp şi în fiecare baracă. Ele nu trebuie să tacă niciodată. În permanenţă şi sistematic, de la deşteptare şi până la stingere, ele trebuie să le explice deţinuţilor cum îşi pot apropia clipa eliberării; să prezinte din oră în oră comunicate despre mersul lucrărilor, despre brigăzile fruntaşe şi despre cele codaşe, să-i denunţe pe cei ce pun beţe-n roate. Se poate recomanda şi o formulă mai originală, cum e discuţia în direct cu unii refractari ori codaşi.

Şi apoi presa, presa, tovarăşi – arma cea mai ascuţită a partidului nostru. Iată dovada palpabilă a libertăţii presei în ţara noastră: existenţa ei chiar în locurile de detenţie! Da! În ce ţară mai e posibil aşa ceva?

Gazetele sunt de două feluri: unu: de perete, scrise de mână, şi doi: şapirografiate. Şi unele, şi celelalte au neînfricaţi corespondenţi de la-găr, care biciuiesc lipsurile (deţinuţilor) şi această autocritică e încurajată de către Direcţie. Câtă importanţă acordă însăşi Direcţia presei libere din lagăr rezultă cu elocvenţă fie şi numai din ordinul nr. 434 pe Dmitlag: „O imensă cantitate de note şi semnale rămân fără niciun ecou”. Gazetele publică şi fotografii ale fruntaşilor. Gazetele transmit directive.

Gazetele fac dezvăluiri. Gazetele pun în lumină şi acţiunile subversive ale duşmanului de clasă, pentru ca acesta să poată fi lovit cu mai multă vigoare. (Gazeta e cel mai bun colaborator al secţiei operative CEKA.) În general, gazetele reflectă viaţa din lagăr în desfăşurarea ei şi constituie mărturii nepreţuite pentru posteritate.

Bunăoară, gazeta casei de arest din Arhanghelsk. În 1931, ea ne înfăţişează viaţa îndestulată şi prosperă a deţinuţilor: scuipătoare, scrumiere, muşamale pe mese, difuzoare, portrete ale conducătorilor şi, pe pereţi, lozinci care sintetizează, în cuvinte bine alese, linia generală a partidului… acestea sunt „roadele meritate de care se bucura cei privaţi de libertate!”

Da, roade preţioase, nimic de zis! Şi cum s-au răsfrânt toate acestea asupra vieţii de zi cu zi a privaţilor de liberate? Aceeaşi gazetă, după jumătate de an: „Toţi deţinuţii, cot la cot, s-au apucat cu sârg de lucru… Indicii de îndeplinire a planului financiar şi de producţie au crescut… Mâncarea e tot mai puţină şi mai proastă”.

Nu-i nimic. Nu vă faceţi griji: acest ultim neajuns e lesne remediabil.

Şi unde, unde au apus toate acestea?… O, cât de efemer e pe Pământ tot ce poartă pecetea sublimului şi a perfecţiunii! Un sistem de educaţie de tip carusel, atât de intensiv, de viguros, de optimist, decurgând din înseşi bazele Doctrinei înaintate şi care promitea că în câţiva ani în ţara noastră nu va mai exista nici urmă de criminal (aşa părea mai cu seamă la 30 noiembrie 1934 (2)) – şi ce s-a ales din el? Brusc, se aşterne o glaciaţiune (desigur, foarte necesară, indispensabilă), şi toate petalele tandrelor noastre veleităţi cad veştejite. Unde au zburat, ca luate de vânt, mişcarea fruntaşilor în producţie şi întrecerea socialistă? Şi gazetele de lagăr? Asalturile, colectele, abonamentele şi subotnicele? Consiliile culturale şi tribunalele tovărăşeşti? Lichidarea analfabetismului şi

cursurile tehnico-profesionale? Ce să mai spui, dacă într-o bună zi chiar difuzoarele şi portretele conducătorilor au fost văzute dispărând din zonă? (De prisos să precizăm că au fost scoase şi scuipătorile.) Cât de ternă s-a făcut dintr-odată viaţa deţinuţilor! Cum a fost ea, această viaţă, împinsă fără veste îndărăt cu zeci de ani, lipsită fiind de cele mai importante cuceriri revoluţionar-penitenciare! (însă departe de noi gândul de a formula obiecţii: măsurile adoptate de partid au venit exact la timp şi au fost cât se poate de necesare.)

Forma artistico-poetică a lozincilor nu mai era la preţ, toate au devenit absoluţe şi seci: să îndeplinim! să depăşim! Desigur, educaţia estetică, volutele muzelor n-au fost interzise făţiş de nimeni, însă posibilităţile s-au îngustat foarte mult. Iată, bunăoară, una din zonele de pe Vorkuta. Suntem la capătul a noua luni de iarna grea, începe o vară jalnică, mai degrabă iluzorie, de trei luni. Şeful KVC suferă văzând ce impresie de imund şi mâzgă lasă zona. În asemenea condiţii, delincventul nu poate reflecta cum se cuvine la perfecţiunea orânduirii noastre, din care de bunăvoie s-a exclus. ŞI KVC anunţă câteva duminici de lucru. În timpul lor liber, deţinuţii amenajează, cu mare plăcere, „ronduri” – nu, nu cu ceva care creşte, aici nu creşte nimic, pur şi simplu pe nişte movilite moarte se plantează, aranjate cu gust, în loc de flori – muşchi, licheni, cioburi de sticlă, pietriş, zgură şi bucăţi de cărămidă. Apoi aceste „ronduri” sunt împresurate cu un gărduleţ din lemn de stucatură. Deşi nu e chiar atât de frumos ca în parcul Gorki, KVC e mulţumită şi cu atât. O să spuneţi că peste două luni au să se pornească ploile şi toate astea au să fie măturate de apă. Ei şi? Dacă o să le mături, măturate să fie. La anul o luăm de la capăt.

Dar discuţiile politice – în ce s-au transformat ele mai nou? Să luăm, de pildă, OLP-ul nr. 5 de la Unjalg, unde (suntem deja în 1952) descinde, venind din Suhobezvolnoe,

un lector. După muncă, deţinuţii sunt mânaţi la conferinţă. Tovarăşul e drept că nu şi-a terminat şcoala medie, dar, politiceşte vorbind, ţine fără cusur o conferinţă despre „lupta patrioţilor greci”. * Zekii picotesc, se ascund unul în spatele celuilalt, nici umbră de interes. Conferenţiarul le povesteşte despre înfricoşătoarele persecuţii la care sunt supuşi patrioţii, despre faptul că înlăcrimatele femei elene i-au trimis o scrisoare tovarăşului Stalin. Conferinţa ia sfârşit, dar iată că se ridică Şeremeta, o muieruşcă din Lvov, cam redusă de felul ei însă vicleană a naibii, şi întreabă: „Cetăţene şef! Dar spuneţi-ne: noi cui să scriem? …” Şi uite că toată influenţa pozitivă a conferinţei s-a dus pe apa sâmbetei.

Ce forme ale activităţii de corijare şi reeducare au mai rămas în sarcina KVC? iată-le: dacă un deţinut prezintă o petiţie şefului de lagăr, KVC îl ia în evidenţă, urmărind cum îşi îndeplineşte norma şi, în general, ce comportament are. KVC distribuie în barăci scrisorile trecute de cenzură; KVC încopciază ziarele şi le ascunde de deţinuţi, ca să nu se răsucească din ele ţigări. Cam de trei ori pe an, KVC organizează spectacole de amatori. Tot ea le procură pictorilor culori şi pânze, pentru ca ei să decoreze zona şi să picteze tablouri pentru apartamentele şefilor. Mă rog, KVC trebuie şi să-l ajute puţin pe ofiţerul operativ, dar asta neoficial.

După toate astea, nu e de mirare că activiştii KVC nu se mai recrutează din rândul unor lideri înflăcăraţi şi plini de iniţiativă, ci, în cele mai multe cazuri, sunt nişte prostănaci şi nişte terchea-berchea.

Da! Şi încă o sarcină importantă: îngrijirea cutiilor! Din când în când, cutiile trebuie golite şi apoi închise la loc. Mici cutii maro, agăţate la vedere în zonă şi purtând inscripţii ca: „Pentru Sovietul Suprem al URSS”; „Pentru Ministerul de Interne”; „Pentru Procurorul General”.

Poftiţi, scrieţi! La noi există libertatea cuvântului. Pe

urmă vedem noi ce, unde şi cui se trimite. Avem aici nişte tovarăşi special desemnaţi să citească asemenea chestii.

* * *

Ce aruncă deţinuţii în aceste cutii? Cereri de graţiere?

Nu numai. Uneori şi denunţuri (provenind de la delatorii începători) – KVC îşi dă ea seama că nu sunt pentru Moscova, ci pentru cabinetul de colea. Şi mai ce? Cititorul neavizat nu va ghici! Ei bine, invenţii! Invenţii grandioase, menite să revoluţioneze tehnica modernă în ansamblu şi, în orice caz, să-l scoată pe autor din lagăr.

Printre oamenii obişnuiţi şi normali sunt mai mulţi inventatori (ca şi poeţi) decât s-ar crede. Iar în lagăr – plouă cu ei! Omul face pe dracu-n patru ca să se elibereze. Or, invenţia e o formă de evadare ce nu.com

Documentaţia utilizată până în prezent în acest capitol este extrasă din culegerea De la închisori… şi din cartea Idei Averbah.

portă primejdia de a încasa un glonte ori o mamă de bătaie.

La apelurile de dimineaţă şi de seară, cu palmele strânse pe mânerele tărgii ori pe coada târnăcopului, aceşti slujitori ai muzei Urania (nu găsesc una mai apropiată de preocupările lor) inventează, cu frunţile încruntate, nişte chestii susceptibile să stârnească interesul şi aviditatea guvernului.

Bunăoară Lebedev, din lagărul Hovrino, un radiotelegrafist. Acum, după ce a primit răspunsul-refuz, nu mai are de ce să umble cu cioara vop-sită şi îmi mărturiseşte că a descoperit un efect de deviaţie a acului busolei sub influenţa mirosului de usturoi. De unde a şi dedus o metodă de modulare prin arome a oscilaţiilor de înaltă frecvenţă şi de transmitere, prin acest procedeu, a mirosului la mari distanţe, însă cercurile guvernamentale n-au găsit în acest proiect niciun potenţial avantaj de ordin

militar şi nu s-au arătat interesate. N-a mers, vasăzică. Ori îi dai înainte cu târnăcopul, ori inventezi ceva mai de soi.

Dar câte unul – e drept, foarte rar – e luat deodată şi dus Dumnezeu ştie unde! Individul nu dă explicaţii, nu suflă o vorbă, ca să nu-şi compromită afacerea, şi nimeni din lagăr nu ghiceşte: de ce tocmai pe el şi unde l-au dus? Unul dispare pentru totdeauna, altul, după o vreme, e adus îndărăt. (Şi din nou nu va povesti nimic, de teamă să nu fie luat în râs. Ori va turna cine ştie ce gogoriţe. E în firea zekilor să se dea grande povestind tot felul de năzbâtii.)

Dar eu, care am fost pe insulele Paradisului, am avut ocazia să văd şi celălalt capăt al firului: unde ajung aceste propuneri şi cum sunt citite acolo. Aici îmi voi îngădui să-l amuz puţin pe răbdătorul lector al acestei cărţi lipsite de veselie.

Un anume Truşleakov, odinioară locotenent sovietic, victimă a unei contuzii la Sevastopol, unde a fost luat prizonier şi târât pe la Auschwitz, evenimente de pe urma cărora a cam luat-o razna, s-a învrednicit să trimită din lagăr nişte propuneri atât de incitante, încât a fost adus la un institut de cercetare ştiinţifică pentru deţinuţi (altfel spus, la o şaraşka). Aici omul s-a arătat a fi un havuz de invenţii: nu apucau autorităţile să-i respingă una, că el avansa pe loc alta. Şi cu toate că nu ducea niciuna din aceste invenţii până la stadiul de calculaţie, afişa un aer atât de inspirat, de important, era atât de zgârcit la vorbă şi avea o privire atât de expresivă, încât nu numai că nimeni nu cuteza să-l suspecteze că blu-feazã, dar unul dintre amicii mei, inginer cât se poate de serios, o ţinea sus şi tare că, prin profunzimea ideilor lui, Truşleakov e un Newton al secolului XX.

Ca să spun drept, nu i-am urmărit toate ideile, dar la un moment dat i s-a încredinţat sarcina de a pune la punct un absorbitor de radar propus de el însuşi. A cerut asistenţă în materie de matematici superioare şi am fost

ataşat pe lângă el în calitate de matematician. Truşleakov expunea problema în următorii termeni:

Pentru a nu reflecta undele radarului, un avion sau un tanc trebuia să aibă un înveliş dintr-un material multistrat (ce fel de material anume Truşleakov nu mi-a spus: ori încă nu ştia nici el, ori acesta era marele lui secret de autor). Unda electromagnetică urma să-şi piardă întreaga energie din pricina numeroaselor reflecţii şi refracţii înainte şi îndărăt produse la confluenţa acestor straturi. În ce mă priveşte, necunoscând proprietăţile materialului, dar folosind legile opticii geometrice şi orice alte mijloace accesibile, trebuia să demonstrez că va fi exact aşa cum prezicea Truşleakov, ba pe deasupra să şi determin numărul optim de straturi.

Bineînţeles, n-am făcut nicio brânză. Truşleakov – la fel. Asociaţia noastră creativă s-a destrămat.

Curând, Truşleakov mi-a adus, având în vedere calitatea mea debibliotec ar (în şaraşka, la început am fost şi bibliotecar), o comandă pentru a fi trimisă, în cadrul relaţiilor interbiblioteci, la biblioteca „Lenin" din Moscova. Fără a se indica vreun autor sau vreo lucrare anume, se cerea „Ceva despre călătoriile interplanetare". Cum nu eram încă decât în 1947, biblioteca „Lenin" (3) nu i-a putut propune mai nimic, în afară de Jules Verne. (Pe atunci, puţină lume se gândea la Ţiolkovski (4) După încercarea nereuşită de a pregăti o expediţie selenară, Truşleakov a fost azvârlit în abis, adică în lagăr.

Din lagăre scrisorile curgeau una după alta. Am fost ataşat (de data asta ca translator) pe lângă un grup de ingineri care avea misiunea de a examina mormanele de propuneri de invenţii şi cereri de brevete provenite din lagăre. De translator era nevoie pentru că, în anii 1946 – 47, multe din documentele trimise erau scrise în germană.

Dar nu erau expuneri de invenţii! Nu erau nici lucruri scrise de bunăvoie. Lectura lor îţi provoca greaţă şi ruşine.

Erau pagini smulse prizonierilor germani prin suferinţă, prin hărţuiri, prin presiuni. Autorităţile ştiau că aceşti nemţi nu vor putea fi ţinuţi la nesfârşit sub lacăt: fie şi la trei, fie şi la cinci ani după război, tot vor fi trimişi nach der Heimafi (5), aşa că, în aceşti ani, trebuia smuls de la ei tot ce ar fi putut fi de folos Ţării Sovietelor. Pentru a se obţine, fie şi în această palidă expunere, brevetele ce fuseseră duse de aliaţi în zonele occidentale ale Germaniei.

Nu mi-a fost deloc greu să-mi imaginez cum se proceda. Fără a bănui nimic, docilii nemţi primeau ordinul de a-şi decima specialitatea, locul de muncă şi funcţia. După care unitatea cekistă operativă – cu siguranţă, ea îşi asuma acest rol – îi convoca pe toţi inginerii, unul câte unul, la birou. La început erau interogaţi cu toată deferenţa (ceea ce îi flata pe nemţi) despre genul şi caracterul muncii lor în Germania antebelică (ceea ce îi făcea să se întrebe dacă nu vor fi trecuţi, din lagăr, la nişte munci privilegiate). Apoi li se solicita semnătura pe un angajament de nedivulgare (şi neamţul nu va încălca nicicând ceva ce este verbo-terfi (6). În sfârşit, li se cerea fără menajamente să expună în scris toate particularităţile interesante ale procesului de producţie şi inovaţiile tehnice importante aplicate în fosta lor întreprindere. Abia atunci îşi dădeau seama nemţii în ce capcană se lăsaseră prinşi când se lăudaseră cu situaţia lor anterioară! Acum nu puteau să nu scrie nimic – erau ameninţaţi că nu vor mai fi lăsaţi niciodată să se întoarcă în patrie (lucru care, în acei ani, părea cât se poate de verosimil).

Măcinaţi de remuşcări, striviţi de umilinţă, împingând cu greu peniţa pe hârtie, nemţii scriau… Un singur lucru îi salva, permiţându-le să nu trădeze secretele importante: cekiştii operativi, incapabili în ignoranţa lor crasă să înţeleagă fondul acelor depoziţii, le apreciau după numărul de pagini. Iar noi, examinându-le, nu ajungeam aproape niciodată să extra-gem ceva cât de cât substanţial:

depoziţiile erau fie contradictorii, fie garnisite cu o doză mare de savant praf în ochi, omiţând esenţialul, fie tra-tau cu cea mai mare seriozitate nişte „noutăţi” arhicunoscute încă de pe vremea bunicilor noştri.

Dar cererile scrise în rusă – ce duhoare de servilism degajau câteodată! Iată o scenă lesne de imaginat: acolo, în lagăr, într-o duminică mizeră, cu greu acordată de autorităţi, autorii acestor cereri, baricadaţi cu grijă în vreun ungher pentru a se feri de ochii vecinilor, pe care i-au minţit, pesemne, că redactează o petiţie de graţiere. Mai aveau ei destulă minte ca să prevadă că nu ghiftuita şi leneşa Conducere le va citi caligrafia trimisă „sus de tot”, ci nişte simpli zeki, asemenea lor?

Şi iată-ne parcurgând şaisprezece pagini de format mare (hârtia individul a obţinut-o de la KVC!), care conţin o propunere cât se poate de elaborată privind 1) „Utilizarea razelor infraroşii pentru paza zonei de detenţie” şi 2) „Utilizarea fotoelementelor pentru numărarea celor ce ies din zonă prin postul de gardă”. Ba ataşează şi schiţe, puiul de căţea, şi explicaţii tehnice. Cu următorul preambul:

„Dragă Iosif Vissarionovici!

Deşi condamnat pentru crimele mele, în virtutea articolului 58, la o lungă pedeapsă cu închisoarea, rămân şi aici devotat scumpei mele puteri sovietice şi doresc să ajut la paza sigură a înrăiţilor duşmani ai poporului de care sunt înconjurat. În cazul că voi fi convocat în afara lagărului şi voi dispune de mijloacele necesare, mă angajez să pun la punct acest sistem”.

Ăsta da „politic”! Proiectul trece din mână în mână, într-un cor de exclamaţii şi spurcate înjurături de lagăr (aici toţi sunt de-ai noştri). Unul dintre noi se apucă să redacteze un referat: proiectul e rudimentar din punct de vedere tehnic… proiectul ignoră… proiectul nu prevede (când, de fapt, el prevede cu vârf şi îndesat şi nu e rău

deloc) ... nu este rentabil, nu e sigur... poate avea drept rezultat nu întărirea, ci slăbirea pazei lagărelor...

Ai vise roze, Iudă, în lagpunktul tău de la mama dracului? Opri-ţi-s-ar terciu-n gât şi umbletu-n groapă, scârnăvie!

Dar iată un plic de pe Vorkuta. Autorul e foarte supărat că americanii au bomba atomică, în vreme ce Patria noastră nu o deţine încă. Scrie că acolo, pe Vorkuta, meditează adesea asupra acestui subiect, că de dincolo de sârma ghimpată vrea să ajute partidul şi guvernul. Şi de aceea îşi intitulează proiectul: RAIA – Dezintegrarea nucleului atomic. (7)

Dar acest proiect (melodia cunoscută) nu a putut fi definitivat, datorită faptului că în lagăr lipseşte literatura tehnică (de parcă beletristică s-ar găsi din belşug!). Şi acest sălbatic solicită, pentru moment, să i se trimită doar un set de instrucţiuni privind dezintegrarea radioactivă, după care se angajează să ducă la bun sfârşit, în timpul cel mai scurt, proiectul său, RAIA.

Frânţi de râs peste mesele noastre, ajungem aproape în acelaşi timp la acelaşi distih:

Cu proiectu-ţi de RAIA
Dezintegra-vei p... mea!

Între timp, în lagăre piereau epuizaţi de muncile grele mari savanţi autentici, dar Direcţia scumpului nostru Minister nu se grăbea să-i descopere şi să găsească pentru talentele lor o întrebuinţare mai de Doamne-ajută.

Pentru Alexandr Leonidovici Cijevski nu s-a găsit, de-a lungul întregului său termen de condamnare, un loc într-o şaraşka. De fapt, încă dinainte de a ajunge în lagăr, Cijevski nu era în graţiile puterii, pentru că lega revoluţiile terestre şi procesele biologice de activitatea solară. Tot ce făcea era insolit: problemele pe care le aborda erau neaşteptate, nu se încadrau în ordinea cutumieră a ştiinţelor şi nu se vedea cum ar putea fi folosite în scopuri

militare sau industriale. Acum, că a murit, citim despre el articole elogioase: a stabilit creşterea (de şaisprezece ori) a incidenţei infarctului de miocard sub influenţa furtunilor magnetice, a prog-nozat apariţia unor epidemii de gripă, a făcut cercetări privind detecţia precoce a cancerului pornind de la curba reacţiei de sedimentare a eritrocitelor, a formulat o ipoteză privind radiaţia Z a soarelui.

Părintele cosmonauticii sovietice, Koroliov (8), a fost, e drept, cooptat într-o şaraşka, dar în calitate de specialist în aviaţie. Aici, conducerea nu-i permitea să se ocupe de rachete, şi savantul studia noaptea.

(Nu ştim dacă L. Landau (9) ar fi fost luat într-o şaraşka ori ar fi fost trimis pe vreo insulă uitată de Dumnezeu: cu o coastă ruptă, recunoscuse deja la anchetă că era spion german, dar a fost salvat prin diligenţele lui P. Kapiţa (10)

Marele nostru specialist în aerodinamică, o minte cu aptitudini de o extraordinară diversitate – l-am numit pe Konstantin Ivanovici Strahovici – a ajuns, după etaparea din Leningrad în lagărul Uglici, om de serviciu la baie. Cu râsul lui sincer, de copil, pe care şi l-a păstrat ca prin minune de-a lungul unui decar întreg, savantul îşi povesteşte periplul în felul următor. După câteva luni petrecute în celula condamnaţilor la moarte, s-a căptuşit în lagăr cu o diaree distrofică. Apoi a fost pus paznic la intrarea în sala de săpunit. Pe timpul cât se spălau femeile (pentru a-i înfrunta pe bărbaţi, erau postaţi acolo hăndrălăi mai zdraveni, el n-ar fi făcut faţă). Munca lui consta în a nu le lăsa pe femei să intre în sala de baie decât goale-puşcă şi fără nimic în mâini, să se asigure că au lăsat totul la dezinfectare şi, mai cu seamă, mai cu seamă sutienele şi chiloţii, în care serviciul sanitar vedea principala primejdie de răspândire a păduchilor, iar femeile tocmai că se codeau să predea aceste obiecte intime, ţineau să intre cu

ele în baie. Ca înfăţişare, Strahovici arată cam aşa: o barbă ca a lordului Kelvin, o frunte cât o stâncă, de două ori mai înaltă decât una normală, încât cu greu îţi vine să-i spui frunte. Femeile îl implorau, îl înjurau, dar Strahovici rămânea inflexibil. Atunci ele, toate în cor şi cu răutate, l-au poreclit Impotentul. Şi deodată acest Impotent a fost luat şi dus Dumnezeu ştie unde, nici mai mult, nici mai puţin decât să dirijeze primul proiect de turboreactor din ţară.

Cât despre cei ce au fost lăsaţi să piară la muncile comune, despre ei nu ştim nimic…

S-au cunoscut şi cazuri de savanţi arestaţi şi exterminaţi în toiul muncii la o descoperire ştiinţifică (bunăoară, Nikolai Mihailovici Orlov, care, încă în 1936, elaborase o metodă de conservare îndelungată a produselor alimentare). Pe aceştia cum i-am fi putut cunoaşte? Căci orice descoperire era închisă după arestarea autorului ei.

* * *

În atmosfera pestilenţială şi lipsită de oxigen a lagărului, luminiţa afu-mată a KVC ba se aprinde brusc, aruncând o lumină vie, ba luceşte stins, abia pâlpâind. Însă chiar şi această luminiţă atrage împrejurul ei oameni veniţi din barăci şi brigăzi diferite. Unii cu un scop precis: să smulgă un petic dintr-un ziar ori o pagină dintr-o carte, ca să aibă din ce-şi răsuci ţigări, sau să facă rost de hârtie pentru cererea de graţiere, sau să scrie cu cerneala de aici (în barăci cerneala e interzisă, ba şi la KVC e ţinută sub lacăt: căci poate servi, nu-i aşa, la aplicarea ştampilelor false!). Alţii – ca să-şi înfoaie coada multicoloră: uite cât sunt eu de cult! Alţii – ca să stea la o şuetă şi să se mai frece puţin de oameni noi, diferiţi de camarazii din brigadă, care te calcă pe nervi. Alţii – ca să tragă cu urechea şi să-i ciripească apoi cumătrului. Dar există şi din cei care nici ei nu ştiu ce forţă ocultă îi ademeneşte aici

seară de seară, aşa frânţi de osteneală cum sunt, pentru câteva scurte jumătăţi de ceas, pe care mai bine ar face să le petreacă întinşi pe priciuri, lăsându-şi îndureratele trupuri să se odihnească.

Aceste vizite la KVC picură în suflet, pe tăcute şi pe neobservate, câţiva stropi de prospeţime. Cu toate că şi cei ce vin aici sunt la fel de flămânzi ca şi colegii lor ramaşi pe vagonki în baraca brigăzii, la KVC măcar nu se vorbeşte despre raţii, despre terci şi despre norme. Aici nu se vorbeşte despre vicisitudinile ce alcătuiesc ţesătura vieţii de lagăr, şi însuşi acest lucru constituie un protest al sufletului şi o odihnă pentru spirit. Aici se vorbeşte despre un fel de trecut fabulos, pe care nu l-ar fi putut nicicând avea aceste făpturi cenuşii, rupte de foame şi rufoase. Se vorbeşte şi de un fel de existenţă animată şi liberă, indescriptibil de fericită, de care ar avea parte cei ce au reuşit, Dumnezeu ştie cum, să nu ajungă în puşcărie. Şi despre artă se vorbeşte aici, uneori atât de captivant!

E ca şi cum în mijlocul dezmăţului unor foiţe impure, cineva ar fi trasat pe pământ un cerc tremurător de lumină palidă, gata să se stingă dintr-o clipă în alta, dar câtă vreme încă nu s-a stins, trăieşti, înăuntrul acestui cerc şi pentru aceste câteva jumătăţi de ceas, iluzia că nu mai eşti în puterea forţelor impure.

Ba câte unul îşi prefiră lin degetele pe corzile unei chitare. Altul intonează cu jumătate de glas un cântec, şi cântecul acela e cu totul altfel decât cele care se aud, cu voia stăpânirii, de pe scenă. Şi inima îţi tresare deodată: viaţa există! ea – există! Şi, rotindu-ţi privirile încălzite de fericire împrejur, parcă îţi vine şi ţie să-ţi reverşi preaplinul din suflet.

Însă, dacă ai deschis gura, ai grijă ce vorbeşti. Ascultă, dar pişcă-te din când în când. Uite-l pe Liova G-man. E şi inventator (student neterminat la Institutul de drumuri şi poduri, lucra la un procedeu prin care s-ar fi

putut mări substanţial randamentul motoarelor, dar toate hârtiile i-au fost confiscate la percheziţie). E şi artist. Punem împreună în scenă Cerere în căsătorie de Cehov. E şi filosof, ştie să dea glas unor idei de toată frumuseţea: „N-am niciun chef să mă preocup de generaţiile viitoare. Să sape şi să scotocească singure pământul. Mă agăţ de viaţă uite-aşa!” Şi îţi arată degetele cu unghiile înfipte în tăblia mesei. „Să crezi în idei elevate? Înseamnă să vorbeşti la un telefon cu firul smuls. Istoria e un lanţ de fapte incoerente! Daţi-mi coada îndărăt! Amiba îl întrece pe om în perfecţiune: funcţiile ei vitale sunt cu mult mai simple!” Rămâi fascinat ascultându-l. Îţi explică în detaliu de ce nu poate să-l sufere pe Lev Tolstoi, de ce îl captivează Ehrenburg şi Alexandr Gria. E şi băiat de comitet. În lagăr nu se fereşte de muncile grele: sparge ziduri cu mă-iul (e drept, într-o brigadă care garantează raţii de 140%). Tatăl lui a fost închis şi a murit în 1937, dar Liova e deţinut de drept comun, a fost săltat pentru falsificarea unor cartele de pâine, numai că îi e ruşine cu acel articol pentru escroci şi se strânge cât mai aproape de Cincizeci şi Opt. Toate bune şi frumoase, dar uite că încep procesele de lagăr şi atât de simpaticul, atât de interesantul, atât de „agăţatul de viaţă” Liova G-man compare ca martor al acuzării. * Eşti un om norocos, dacă nu i-ai îndrugat prea multe.

Toţi cei care sunt prea „agăţaţi de viaţă” nu sunt nicicând prea ataşaţi de spirit.

Dacă într-un lagăr există tipi originali (şi există întotdeauna!), ei nu vor ocoli nicicând KVC, sigur o să arunce o privire pe acolo.

Bunăoară, profesorul universitar Aristid Ivanovici Dovatur nu este el un original? De felul lui din Petersburg, româno-francez la origine, speci-alist în filologie clasică, burlac şi singur de când se ştie. A fost rupt de lângă Herodot şi Cezar, cum ai rupe un cotoi de lângă ciozvârta

de carne, şi aruncat în lagăr. Sufletul lui e încă plin de texte insuficient elucidate, trăieşte în lagăr ca în somn. Ar fi pierit aici în prima săptămână, dar se bucură de protecţia doctorilor, care l-au instalat în mult invidiatul post de statistician medical. E drept că, de vreo două ori pe lună şi nu fără folos pentru infirmierii proaspăt recrutaţi din lagăr, ţine cursuri! În lagăr – cur-suri de latină! Aristid Ivanovici se instalează lângă tabla miniaturală şi chipul îi radiază ca în cei mai buni ani din cariera lui de universitar. Înşiră pe tabla aceea stranii coloane de conjugări, lucruri nemaivăzute de ochii băştinaşilor, şi sunetele cretei ce din când în când se frânge îi dau voluptuoase bătăi de inimă Un om atât de liniştit şi de cumsecade, dar uite că deasupra frunţii lui se strâng nori negri: comandantul lagărului a văzut în el pasărea rară – un om cinstit şi îl numeşte… zavpek (şeful brutăriei!) Cel mai râvnit post din lagăr! Şeful brutăriei – şeful vieţii! Drumul spre această funcţie e presărat cu suflete şi trupuri de deţinuţi, dar puţini s-au învrednicit să ajungă la ea şi deodată iat-o căzând din cer, dar Dovatur al nostru pare strivit sub greutatea ei. Vreo săptămână se perpeleşte ca un condamnat la moarte, fără a fi intrat încă în stăpânirea brutăriei. Îl imploră pe comandant să-l cruţe, lăsându-l să trăiască mai departe cu spiritul neîncorsetat şi conjugările lui latineşti! Şi salva-rea vine! Şefia brutăriei e încredinţată primului găinar de pe lista de aşteptare.

Dar ia uitaţi-vă la ăsta, altă figură năstruşnică: nelipsit de la KVC după orele de muncă – unde altundeva s-ar putea duce? Cap mare, trăsături pronunţate, născute pentru crimă, perfect vizibile din orice colţ al sălii. Foarte expresive sunt sprâncenele lui stufoase. Şi arborează tot timpul o mină tragică. Dintr-un ungher, urmăreşte cu un aer îndurerat repetiţiile noastre amărâte. E Camille Leopoldovici Gontoire. În primii ani ai revoluţiei, a venit din Belgia la Petrograd să pună temeliile Noului Teatru –

teatrul viitorului. Cine ar fi putut prevedea pe atunci turnura pe care o va lua acel viitor, arestările de regizori? În ambele războaie mondiale, Gontoire luptase împotriva nemţilor: în primul – în Vest, în al doilea – în Est. Şi uite că acum i se izbiseră zece ani pentru trădare de patrie… Care patrie?… Trădare – când?…

Însă, firește, cei mai de vază oameni la KVC sunt pictorii. Ei sunt aici stăpânii. Dacă există o cameră separată, li se dă lor. Dacă şi cândcineva este exceptat cu titlu permanent de la muncile comune, ei sunt ace-ia. Dintre toţi slujitorii muzelor, numai ei produc valori autentice, palpabile, care pot fi atârnate pe pereţi în apartament ori vândute pe bani. Sigur, tablourile pe care le pictează nu sunt din capul lor, de altfel nici nu li se cere aşa ceva, căci poate ieşi un tablou bun dintr-un cap de Cincizeci şi Opt? Pictează pur şi simplu reproduceri mărite ale unor vederi, care folosindu-se de caroiaje, care după ochi. În pustietăţile taiga-lei şi tundrei, nici că există o marfă estetică mai bună: mata pictează, că tablourile ştim noi unde să le agăţăm. Chiar dacă n-au să ne placă de la prima vedere. Vine adjunctul unui şef de sector VOHRA, Vâprailov, şi se uită la copia făcută după tabloul lui Deoul Triumful lui Nero: „Ce văz? Un mire în teleguţă? Da’ de ce-i atât de cătrănit?…” însă pânza o ia, totuşi. Pictorii mai zugrăvesc şi carpete cu nimfe plutind în gondole, cu lebede, amurguri şi castele – foarte căutate de tovarăşii ofiţeri. Dacă nu sunt proşti, pictorii fac în secret asemenea carpete şi pentru ei, şi gardienii le vând apoi pe piaţa din afara zonei, iar banii se împart pe din două. Cererea e mare. În general, dacă eşti pictor, se mai poate trăi în lagăr.

Sculptorii o duc mai greu. Pentru cadrele MVD, o sculptură nu e un lucru chiar atât de frumos. În plus ocupă spaţiu cât o mobilă, iar dacă o clatini cumva, cade pe duşumea şi se sfărâmă. Rareori vezi sculptori lucrând în

lagăr, cel mai adesea o dau pe pictură, ca Nedov. Deunăzi, intră maiorul Bakaev şi vede o statuetă intitulată Mama:

— Ce-i cu mama asta plânsă? În ţara noastră, mamele nu plâng! – şi întinde mâna să dea cu ea de pământ.

Fiu al unui avocat înstărit, Volodea Klempner, tânăr compozitor care nu era încă decât un boboc după unităţile de măsură ale Gulag-ului, şi-a adus în lagărul Beskudnikovo de lângă Moscova pianul cu coadă de acasă (caz nemaivăzut pe Arhipelag)! L-a adus, chipurile, pentru întărirea muncii culturale în rândul maselor. De fapt ca să compună el însuşi. În schimb, avea întotdeauna asupră-i cheia de la scena lagărului şi, după stingere, cânta acolo la lumina unei lumânări (seara târziu, curentul electric se taie la KVC). Într-o zi, cum cânta el aşa, trecând pe note o sonată nouă, o voce dindărăt îl face să tresară:

— Lanţ de ocnă – muzica dumitale!

Klempner ţâşneşte speriat în picioare. Dinspre peretele lângă care stătuse ascuns, se detaşa acum, înaintând spre luminare, maiorul, şeful de lagăr, un cekist cu vechi stagii, şi umbra lui creştea pe zidul din fundal gigantică şi întunecată. Abia acum pricepea maiorul de ce impostorul ăsta se zbătuse să i se aducă pianul. Se apropie, ia partitura şi, fără o vorbă, sumbru, începe să o ardă la flăcăruia luminării.

— Ce faceţi? nu se poate abţine să strige tânărul compozitor.

— Bună să te ştergi – muzica dumitale! strecoară tăios, printre buzele strânse, maiorul.

Zdrenţe de cenuşă se desprindeau din partitură şi se aşterneau, moale, pe clape.

Şi bătrânul cekist nu greşea: sonata era inspirată, într-adevăr, din viaţa de lagăr.*

Dacă în lagăr îşi face apariţia, şi se declară ca atare, un poet, i se îngăduie să scrie texte pentru caricaturi şi epigrame la adresa deţinuţilor ce încalcă disciplina.

Alte teme nu există nici pentru poeţi, nici pentru compozitori. După opinia şefilor, ei nu pot produce nimic perceptibil, folositor, ceva care să poată fi luat în mână şi preţăluit.

Cât despre prozatori, nu există niciunul în lagăre, pentru că nici nu trebuie să existe.

Când proza rusă-n lagăr a fost dusă, intuia un poet sovietic. Dusă a fost, dusă a rămas. Căzută în vâltoare şi nemairăsărind…

Anvergura celor întâmplate, numărul celor care au pierit, nivelul valoric pe care ei l-ar fi putut atinge, iată subiecte pe care nu le vom putea analiza nicicând în cunoştinţă de cauză. Nimeni nu ne va vorbi despre caietele arse febril în ajunul unei etape, de fragmentele deja finalizate, despre marile proiecte purtate în capete şi azvârlite odată cu capetele în îngheţatele gropi comune. Versurile se mai şoptesc la ureche, se învaţă pe de rost şi se transmit din gură-n gură – ele sau amintirea lor – dar proza nu se povesteşte înainte de vreme, ea supravieţuieşte mult mai greu, e prea voluminoasă, prea puţin flexibilă, prea legată de hârtie ca să răzbată prin vicisitudinile Arhipelagului, Cine se poate hotărî, în la-găr, să scrie! Uite, A. Belinkov a scris, ceea ce a scris a încăput pe mâinile cumătrului, iar el s-a ales cu o nouă condamnare prin ricoşeu. M.I. Kalinina, care numai scriitoare nu era, şi-a notat, totuşi, într-un caiet impresii despre lucrurile mai deosebite din lagăr, în ideea că „poate au să-i fie cuiva de folos”. Caietul a ajuns la ofiţerul operativ, iar ea – la carceră (şi încă a scăpat ieftin). Vladimir Sergheevici G-v, având dispensă de escortă, a scris, vreme de vreo patru luni, acolo, în afara zonei, o cronică a lagărului, dar la un moment dat, simţind apropierea primejdiei, a îngropat-o în pământ, unde a şi rămas, pentru că el a fost mutat din lagărul acela pentru totdeauna. În zonă – nu, în afara zonei – nu, atunci unde să

scrii? Numai în minte, dar în minte se compun versuri, nu proză.

Câţi au pierit dintre noi, slujitorii lui Clio şi ai Calliopei, nu se poate calcula prin niciun fel de extrapolare pornită de la cei câţiva care am rămas, pentru că şi probabilitatea supravieţuirii noastre era tot zero. (Rememorând, bunăoară, viaţa mea de lagăr, am certitudinea că, în alte împrejurări, ori aş fi murit pe Arhipelag, ori ar fi trebuit să mă adaptez pen

Curând s-a găsit un pretext ca să i se fabrice lui Volodea un nou dosar şi a fost trimis pentru anchetă pe Vorkuta. În lagărul de la Beskudnikovo nu s-a mai întors niciodată, iar pianul, firește, nu i-a fost restituit. El însuşi o mai fi, oare, în viaţă? Nu ştiu, nu sunt semne că mai dăinuie pe lumea asta.

tru a supravieţui, ceea ce ar fi înăbuşit în mine nevoia de a scrie. M-a salvat o circumstanţă colaterală – matematica. Cum se poate introduce în calcul un asemenea factor?)

Tot ceea ce numim proza noastră din anii ’30 nu e decât spuma unui lac înghiţit de abis. E spumă, şi nu proză, pentru că ea a aruncat peste bord tot ce era esenţial în acei ani. Cei mai buni scriitori au reprimat tot ce era mai bun în ei, întorcând spatele realităţii: aşa se face că au supravieţuit, şi cărţile lor odată cu ei. Cât despre cei ce nu au putut renunţa la profunzime, originalitate şi adevăr, ei au fost condamnaţi să piară în aceste decenii, cel mai adesea în lagăre, iar alteori manifestând o temeritate excesivă pe front.

Astfel au ajuns sub pământ prozatorii-filosofi. Prozatorii-istorici. Prozatorii lirici. Prozatorii impresionişti. Prozatorii umorişti.

Or, tocmai Arhipelagul reprezenta o şansă unică, extraordinară, pentru literatura noastră şi, poate, chiar pentru literatura universală. În plin secol douăzeci, o

nemaivăzută orânduire sclavagistă, în sensul cel mai elementar al acestui cuvânt şi fără nicio idee de expiere, deschidea în faţa scriitorilor o cale pe cât de fecundă, pe atât de funestă.

Mă voi hazarda să explic această idee, în liniile ei cele mai generale. De când e lumea lume, au existat întotdeauna, până în prezent, două straturi nefuzionabile ale societăţii: superior şi inferior, dirijat şi subor-donat. O clasificare grosieră, ca toate clasificările, dar, dacă-i includem în stratul superior pe cei aflaţi la vârf nu numai prin putere, bani şi descendenţă nobiliară, ci şi prin instruire – fie ea obţinută prin eforturile unei întregi familii sau prin propriile eforturi – într-un cuvânt, pe toţi cei ce n-au fost nevoiţi să muncească cu propriile lor mâini, clasificarea devine într-adevăr tranşantă.

Şi atunci am putea conta pe existenţa a patru sfere în literatură (în artă în general, în gândire în general). Prima sferă: superiorii îi prezintă (îi descriu, îi fac obiect de reflecţie) pe superiori (adică se prezintă pe ei înşişi). A doua sferă: superiorii îi prezintă, îi fac obiect de reflecţie pe inferiori, pe „fraţii mai mici”. A treia sferă: inferiorii îi prezintă pe superiori. A patra sferă: inferiorii îi prezintă pe inferiori (se prezintă pe sine).

Superiorii au avut întotdeauna timp liber, bunuri materiale cu prisosinţă ori numai îndestulătoare, instrucţiune, educaţie. Cei care doreau puteau oricând să-şi însuşească tehnica artistică şi disciplina gândirii. Dar există o legitate fundamentală a existenţei: îndestularea ucide în om neliniştea spirituală. De aceea prima sferă a produs întotdeauna numeroase pervertiri ghiftuite ale artei, numeroase „şcoli” maladive şi vanitoase – flori sterile. Şi numai când în această sferă îşi făceau apariţia scriitori minaţi de o profundă nefericire personală ori inoculaţi de natură cu o debordantă nelinişte spirituală, se crea într-adevăr literatură mare.

Sfera a patra e întreg folclorul mondial. Aici timpul liber e fracţionat – e apanajul diferenţiat al unor anumite individualităţi. Diferenţiate au fost şi contribuţiile anonime – câte o imagine, câte o întorsătură fericită de cuvânt, născută fără intenţie, într-o clipă de iluminare. Dar creatori ca atare erau nenumăraţi, aproape întotdeauna oameni strâmtoraţi şi nemulţumiţi. Tot ce au creat ei a trecut apoi de sute de mii de ori printr-un proces de selecţie, de spălare şi şlefuire din gură-n gură şi din an în an. Astfel s-a şi obţinut sedimentul de aur al folclorului. Folclorul nu e niciodată găunos ori lipsit de suflet, pentru că printre autorii lui nu a existat niciunul care să nu fi cunoscut suferinţa. Cât despre producţia scrisă aparţinând de sfera a patra („proletară”, „ţărănească”) e vorba de lucruri care sunt, toate, rămase în germene, rudimentare şi nereuşite, pentru că aici a lipsit întotdeauna priceperea individuală.

Aceeaşi rudimentaritate a marcat şi producţia scrisă din sfera a treia („de jos în sus”). Mai rău, ea era otrăvită de invidie şi ură, două sentimente sterile, care nu creează artă. Ea comitea eroarea în care cad invariabil revoluţionarii: eroarea de a atribui viciile clasei superioare acestei clase şi nu umanităţii în genere, de a nu-şi putea imagina cu câtă naturaleţe aveau să moştenească ei înşişi, ulterior, viciile în cauză. Ori, dimpotrivă, era emasculată de o adoraţie sterilă.

Din punct de vedere moral, sfera care promitea să fie cea mai fecundă era a doua („de sus în jos”). Aici avem de a face cu opera unor oameni a căror bunătate, a căror sete de adevăr, al căror simţ de dreptate se dovedeau mai puternice decât somnolenta lor bunăstare şi pana lor era, în consecinţă, puternică şi de înalt nivel estetic. Dar vai, această sferă avea propriul său viciu: incapacitatea de a înţelege cu adevărat. Aceşti autori compătimeau, deplângeau, plângeau, se revoltau şi tocmai de aceea le

era cu neputinţă să înţeleagă exact. Ei au privit întotdeauna lucrurile de sus şi de pe margine, neputând intra cu niciun chip în pielea celor inferiori, iar cel care izbutea să-şi treacă un picior peste acest zăplaz nu reuşea să-l treacă şi pe al doilea.

Se vede că natura omului e atât de egocentrică, încât o asemenea reîncarnare se poate obţine, vai, numai printr-o violentă intervenţie din exterior. Aşa s-au format Cervantes în robie şi Dostoievski la ocnă. Or, în Arhipelagul GULAG această experienţă a fost făcută pe milioane de creiere şi de inimi deodată.

Milioanele de intelectuali ruşi au fost trimişi aici nu pentru o excursie, ci pentru mutilare şi moarte, fără speranţă de reîntoarcere. Pentru întâia oară în istorie, un număr atât de mare de oameni instruiţi, maturi, cu o bogată cultură, s-au trezit peste noapte şi pentru totdeauna în pielea de sclavi, de captivi, de tăietori de pădure şi mineri. Astfel, pentru întâia oară în istoria mondială şi pentru întâia oară la o asemenea scară, experienţele straturilor superior şi inferior ale societăţii s-au contopit! S-a prăbuşit un important zid despărţitor de altă dată, în aparenţă transparent, dar în realitate impenetrabil, căci îi împiedica pe superiori să-i vadă cu adevărat pe inferiori: mila. Mila era sentimentul care-i anima pe nobilii mesageri ai compasiunii din trecut (inclusiv pe toţi cei ce-şi asumaseră misiunea de a duce cultura în popor) şi tot ea îi orbea. Roşi de mustrări de conştiinţă pentru că nu împărtăşeau aceeaşi soartă amară, ei se simţeau datori să ţipe de trei ori mai tare că lumea e nedreaptă, pierzând implicit ocazia de a supune unui examen de fond condiţia umană a superiorilor, a inferiorilor, a tuturor.

Numai zekii intelectuali de pe Arhipelag s-au văzut debarasaţi de acest complex: ei împărtăşeau întru totul destinul barbar al poporului! Numai devenit el însuşi sclav,

rusul cultivat putea acum (dacă izbutea să se ridice deasupra propriei nenorociri) să-l descrie pe ţăranul iobag dină-untru.

Din păcate, acum nu mai avea nici creion, nici hârtie, nici timp, nici degete îndeajuns de suple. Acum gardienii îi cotrobăiau prin lucruri, îi scormoneau cu privirile intrarea şi ieşirea tubului digestiv, iar cekiştii operativi – adâncul ochilor…

Experienţele straturilor superior şi inferior se contopiseră, dar purtătorii acestei osmoze au pierit…

În acest fel, din germene încă, o filosofie şi o literatură extraordinare au fost îngropate sub crusta de fier a Arhipelagului.

* * *

Dintre stâlpii KVC, cei mai numeroşi erau participanţii la mişcarea artistică de amatori. * Această funcţie, dirijarea activităţilor de amatori, rămăsese apanajul acum decrepitei KVC, aşa cum fusese de la bun început. Pe unele insule, activitatea de amatori a înregistrat fluxuri şi refluxuri, dar nu regulate, asemenea mareelor, ci convulsive, dictate de raţiuni cunoscute de autorităţi şi necunoscute zekilor – poate că, o dată la şase luni, şeful KVC trebuia să înainteze un raport ori poate că era aşteptată vizita vreunui grangur.

În lagpunktele izolate, practica e următoarea. Şeful KVC (care, de regulă, nu e văzut prin zonă, în locul lui toate treburile pendinte le învârte un educator numit dintre deţinuţi) îl convoacă pe acordeonist şi-i zice:

— Uite ce-i. Ia trânteşte tu un cor. ** Într-o lună să puteţi ieşi pe scenă.

— Chestia e că eu nu ştiu notele, cetăţene şef!

Preocuparea generală ce se manifestă în ţara noastră pentru mişcarea artistică de amatori, care consumă fonduri deloc neglijabile, ascunde un scop anume, dar care? E, poate, o inerţie, rămasă de pe urma principiilor

proclamate în anii ’20. Ori poate e ca sportul, un mijloc obligatoriu de distragere a energiei şi preocupărilor poporului. Sau poate cineva crede că aceste cânticele şi scheciuri ajută la prepararea sentimentelor de care e nevoie?

De însemnătatea educativă primordială a corului, în special a corului, conducerea politică, în armată ca şi în ţară în general, e convinsă până la superstiţie. Celelalte forme de activitate n-au decât să se usuce, dar să existe un cor! Un colectiv cântător. Cântecele sunt lucruri uşor de verificat, toate sunt de-ale noastre. Şi ceea ce se cântă se şi crede.

— La ce zbenga îţi trebuie note? Cântă şi tu ceva ce ştie toată lumea: ceilalţi n-au decât să se ia după tine.

Şi se anunţă o selecţie, uneori, concomitent, şi pentru un cerc dramatic. Unde să se facă repetiţiile? Camera KVC e mică pentru aşa ceva, trebuie una mai încăpătoare. Or, bineînţeles, sală de club nu există. De obicei se recurge la cantina lagărului, care duhneşte veşnic a zemuri, a legume putrede şi batog fiert. Într-o parte a cantinei e bucătăria, în cealaltă – ori o scenă permanentă, ori o estradă provizorie. Aici se şi adună, după masa de seară, corul şi cercul dramatic. (Atmosfera e cea dintr-un desen al lui A. G-n. Numai că artistul a pictat nu o scenă din activitatea de amatori a propriului lagăr, ci o brigadă artistică sosită în turneu. E momentul când se vor strânge ultimele blide, vor fi goniţi ultimii mierlitori şi se va da drumul la public. Cititorul poate vedea singur câtă bucurie e zugrăvită pe chipurile actriţelor iobage.)

Cum pot fi ademeniţi zekii spre activitatea de amatori? Între cei cinci sute de oameni din zonă, poate chiar există 3 – 4 adevăraţi iubitori ai cântecului, dar de unde să încropeşti un cor? Ei bine, întâlnirile de la cor şi reprezintă principala ispită în zonele mixte. Numit şef de cor, A. Suzi se minuna de viteza excesivă cu care îi creştea

formaţia: nu izbutea să-i înveţe pe corişti niciun cântec până la capăt, căci mereu apăreau alţii şi alţii, voce – ioc, de cântat nu cântau, dar toţi se rugau să fie primiţi şi lui i se părea o cruzime să-i refuze, să le reteze propensiunea abia deştep-tată spre artă! Dar la repetiţiile propriu-zise numărul coriştilor era mult mai redus. (Chichirezul consta în faptul că participanţilor la mişcarea de amatori li se permitea, vreme de două ceasuri înainte de stingere, să circule prin zonă – pentru a se duce la repetiţie şi a se reîntoarce apoi în baracă – timp în care zekii îşi reglau feluritele afaceri extraculturale.)

Nu rareori se întâmpla ca, în chiar preziua spectacolului, singurul bas din cor să fie etapat (etapările depindeau de altă instanţă decât concertele), ori ca şeful de cor (acelaşi Suzi) să fie convocat la tartorul KVC, care-i spunea:

— Ai muncit mult şi noi apreciem acest lucru, dar în concert nu-ţi putem îngădui să apari, pentru că un Cincizeci şi Opt nu are dreptul să dirijeze coruri. Aşa că pregăteşte-ţi un înlocuitor: ca să dea din mâini, n-are nevoie de voce: găseşti dumneata pe careva…

Existau şi oameni pentru care corul ori cercul dramatic nu reprezentau doar un loc de întâlnire, ci încă un simulacru de viaţă ori nu un simu-lacru, ci o reamintire a faptului că viaţa există totuşi, există… Iată că se aduce de la magazie hârtia zgrunţuroasă şi brună, ruptă din sacii pentru cartofi, şi se împarte pentru transcrierea rolurilor. Ritual de teatru! Dar distribuirea rolurilor! Dar desemnarea celor ce, în cadrul spectacolului, urmează să se sărute. Cine ce va îmbrăca! Grima! Cât de interesant voi arăta pe scenă! În seara spectacolului, voi putea ţine în mână o oglindă adevărată şi mă voi putea vedea într-o rochie adevărată, de femeie liberă, şi cu ruj pe obraji.

E pasionant să visezi la toate aceste lucruri, dar, pentru Dumnezeu, piesele! Oh, ce piese! Aceste culegeri

speciale, cu menţiunea „numai în interiorul GULAG-ului”! De ce numai? Nu în ţară şi în GULAG, ci numai în GULAG? … Asta înseamnă că sunt asemenea baliverne, asemenea lături, încât în exterior n-ar putea fi înghiţite, aşa că turnaţi-le aici. Asta înseamnă că autorii cei mai idioţi, cele mai mari nulităţi şi-au adunat aici piesele cele mai execrabile şi mai nule! De altfel, cei ce ar fi vrut să monteze un vodevil de Cehov ori altceva – unde să găsească piesa aceea? Ele nu există nici într-un sat de oameni liberi. Cât despre biblioteca lagărului – aici nu găseşti decât scrierile lui Gorki, şi acelea cu paginile rupte pentru ţigări.

În lagărul de la Kiivoşceokovo, Nikolai Davidenkov, om de litere, îşi reuneşte cercul dramatic. Face rost de undeva de o piesă ieşită din comun: una patriotică, despre aventura lui Napoleon la Moscova (ceva de nivelul afişelor lui Rostopcin (11).

Rolurile au fost distribuite, oamenii se apucă entuziaşti de repetiţii, ai zice că niciun obstacol nu le-ar mai putea sta în cale. Rolul principal e interpretat de Zina, o fostă învăţătoare, arestată pentru că rămăsese în teritoriul ocupat. Joacă bine, regizorul e încântat. Şi deodată, la una din repetiţii – scandal: celelalte femei sunt vehement împotrivă ca Zina să joace rolul principal. Un caz banal, de obicei regizorul aplanează până la urmă lucrurile. Dar iată ce strigă acele femei: „E un rol patriotic, iar ea s-a aia cu nemţii în teritoriul ocupat! Afară, viperă! Afară, e… nemţească, până nu te călcăm în picioare!” Aceste femei sunt socialmente apropiate, ori poate că sunt printre ele şi pupile ale lui 58, fără a avea însă la activ şi paragraful referitor la trădare. E propria lor iniţiativă, ori secţia operativă a CEKA e cea care a pus totul la cale? Dar regizorul, cu articolul pe care-l are în cârcă, nu-şi poate apăra actriţa… Şi Zina iese din sală cu pieptul zguduit de plâns.

Cititorul îl compătimeşte pe regizor? Crede cititorul că echipa a ajuns în impas: pe cine să mai distribui acum în rolul eroinei principale, când să mai repeţi cu ea? Dar pentru secţia operativă nu există situaţii fără ieşire. Ei au încurcat lucrurile, ei le descurcă! Două zile mai târziu, Davidenkov e luat şi dus, cu cătuşe la mâini, pentru tentativa de a transmite în afara zonei ceva scris (altă cronică de lagăr?) Urmează o nouă anchetă, un nou proces.

Cele de mai sus sunt o amintire din lagăr despre el. Din alte surse, am obţinut o serie de clarificări, potrivit cărora L.K. Ciukovskaia l-a cunoscut pe Kolea Davidenkov la cozile de la poarta închisorii din Leningrad, în 1939. Tocmai fusese achitat, la sfârşitul prigoanei ejovis-te (12), de către un tribunal obişnuit, în vreme ce coinculpatul lui, L. Gumiliov, continua să zacă în puşcărie. Tânărul Davidenkov nu e repus în drepturi la institutul unde lucrase, în schimb e mobilizat în armată. În 1941, lângă Minsk, e făcut prizonier.

Despre viaţa lui din anii războiului, L. Ciukovskaia avea informaţii inco-recte; în Occident, oameni care l-au cunoscut acolo mi-au făcut precizările de rigoare. Cei ce scăpau din lagărele de prizonieri de război se consumau intens aici, arzând ca nişte făclii, într-o lună, într-un an, iar Davidenkov s-a consumat şi mai aprig. A fost căpitan al ROA, a luptat pe front, a avut o logodnică (N.V., rămasă în Occident). A scris – şi, pare-se, nu o singură carte – despre cele trăite în închisorile din Lenin-grad în 1938, apoi o nuvelă de război, Trădătorul, publicată sub pseudonimul Anin (dedus din numele logodnicei). Dar la sfârşitul războiului a încăput pe mâinile sovieticilor. Poate că nu se ştia totul despre el – a fost condamnat la moarte, pedeapsă comutată apoi la 25 de ani închisoare. Sigur e că a doua condamnare, primită în lagăr, a fost execuţia prin împuşcare, de data asta necomutată (pedeapsă restituită

ţării noastre prin Decretul din ianuarie 1950).

În mai 1950, Davidenkov a găsit mijlocul de a expedia în exterior ultima lui scrisoare din lagăr. Iată câteva fraze din ea: „Îmi e cu neputinţă să vă descriu viaţa incredibilă pe care am trăit-o în aceşti ani… Scopul meu e altul: în zece ani, am reuşit să scriu câte ceva: proza, bineînţeles, e pierdută în întregime, dar versurile mi-au rămas. Nu le-am citit aproape nimănui – n-am avut cui. Mi-am amintit de serile petrecute împreună la „Cinci colţuri" (13) şi mi-am zis că aceste stihuri trebuie să ajungă… în mâinile dumitale inteligente şi experte. Citeşte-le şi, dacă e cu putinţă, păstrează-le. Despre viitor, ca şi despre trecut – niciun cuvânt, totul s-a sfârşit". Şi versurile există, intacte, la L.K. (14) Cât de cunoscute îmi sunt aceste buchii minuscule (eu însumi am scris aşa) – treizeci de versuri pe o coală dublă de caiet: pe un spaţiu atât de sărac, trebuie înghesuite atâtea lucruri! Trebuie să ne imaginăm această deznădejde la sfârşitul unei vieţi: aşteptarea morţii într-o închisoare de lagăr. Şi artistul îşi încredinţează poştei clandestine ultimul strigăt de disperare:

Nu mă mai căutaţi: am căzut.
Speranţa s-a făcut niciodată.
Ce sunt eu astăzi? Nu sunt
Decât o fiară damnată.
Cum oare aleanul din suflet să-mi rup.
Să mă împărtăşesc celui drag:
Cântând ca o pasăre, urlând ca un lup?
Să plâng cu sughiţuri, să rag?

Şi uite că nu mai trebuie distribuit nimeni în rolul principal. Napoleon nu va mai fi bălăcărit şi nici patriotismul rus glorificat o dată în plus. Nu se va mai juca nicio piesă. Nu va cânta niciun cor. Nu se va prezenta niciun spectacol. Pentru activităţile de amatori a început refluxul. Întâlnirile vesperale de amor încetează. Până la următorul flux.

Aşa e viaţa artiştilor amatori, plină de convulsii.

Iar uneori toate repetiţiile sunt terminate, toţi participanţii sunt teferi, nimeni n-a fost arestat înainte de concert, dar şeful KVC, maiorul Potapov (Sevlel Dorlag), îşi aruncă privirile pe program şi citeşte: Îndoiala de Glinka.

— Ce? Cum? îndoială? Niciun fel de îndoieli! Nu-nu, nu mai insistaţi! Şi taie punctul din program cu propria-i mână.

Eu am avut, la un moment dat, ideea de a recita monologul lui Ceatki (15), atât de drag mie „Şi cine ne judecă?” Obişnuit din copilărie să-l recit, apreciindu-l doar din perspectiva virtuţilor lui declamative, nu băgasem de seamă trimiterile la prezent, nici măcar nu-mi dăduse prin cap aşa ceva. „Şi cine ne judecă?” n-a ajuns să fie trecut în program şi, eventual, radiat de acolo: la o repetiţie şi-a făcut apariţia şeful KVC, care a sărit în sus încă de la versul:

„Ei libertăţii sunt duşmani de moarte”.

Iar când am recitat:

„Şi unde sunt părinţii naţiunii?

Sunt poate-aceşti îmbogăţiţi din jaf?…”

a început să bată din picior, poruncindu-mi printr-un gest să părăsesc imediat scena.

În tinereţe era cât pe-aci să mă fac actor, numai slăbiciunea coardelor vocale m-a împiedicat. Acum, în lagăr, nu conteneam să mă produc în spectacole, doritor să găsesc puţină prospeţime în aceste clipe scurte şi incerte de uitare, să văd de aproape chipuri de femei exaltate de ceea ce se petrece pe scenă. Iar de când auzisem că există pe GULAG trupe de teatru speciale, alcătuite din zeki, şi că apartenenţa la o asemenea trupă atrăgea după sine scoaterea de la muncile comune – veritabile teatre de iobagi! – visul meu era să intru într-o asemenea trupă, ca să îmi salvez viaţa şi să respir mai liber.

Teatre de iobagi existau câte unul pe lagăr fiecare

UITLK regional, iar la Moscova chiar mai multe. Cel mai faimos era teatrul colonelului Mamu-lov, de la Mavrino. Mamulov veghea cu gelozie ca niciunul dintre actorii cunoscuţi arestaţi la Moscova să nu-i scape printre degete la închisoarea din Krasnaia Presnea. Agenţii lui roiau şi prin alte închisori de tranzit. Astfel şi-a constituit o numeroasă trupă dramatică, ba începuse să încropească şi una de operă. Orgoliul moşierului: „Teatrul meu e mai bun decât al vecinului!” Şi în lagărul Beskudnikovo exista un teatru, dar mult mai modest. Moşierii, însoţiţi de trupele lor de teatru, îşi făceau vizite, ca să se împăuneze unul în faţa celuilalt. La un asemenea spectacol, Mihail Grinwald a uitat tonalitatea în care trebuia s-o acom-panieze pe cântăreaţă. Mamulov i-a izbit pe loc 10 zile de carceră neîncălzită, unde Grinwald a căzut bolnav.

Asemenea teatre iobăgeşti existau pe Vorkuta, la Norilsk, la Solikamsk, pe Magadan, pe toate marile insule ale GULAG-ului. Aceste teatre deveniseră aproape nişte instituţii municipale, dacă nu chiar academice, dând în sala de spectacole a oraşului reprezentaţii pentru cetăţenii liberi. În primele rânduri se aşezau, ţanţoşi, cu soţiile lor, cei mai mari granguri ai MVD-ului local, urmărindu-şi sclavii cu priviri pline de curiozitate şi dispreţ, în culise şi în loje – soldaţi înarmaţi cu automate. După spectacol, artiştii răsplătiţi cu aplauze erau escortaţi în lagăr, iar cei care greşiseră cu ceva – la carceră. Uneori nu erau lăsaţi să se bucure nici de aplauze. La teatrul din Magadan, Nikiciov, comandantul Dalstroi-ului, îl apostrofa pe Vădim Kozin, cântăreţ foarte cunoscut pe atunci: „Ajunge cu temenelele, Kozin! Dispari!” (Kozin a încercat la un moment dat să se spânzure, a fost salvat din laţ).

În anii de după război, pe Arhipelag au fost debarcaţi artişti cu nume so-nore: în afară de Kozin, actriţele de cinema Tokarskaia, Okunevskaia, Zoia Fiodorova. Mult zgomot a făcut pe Arhipelag arestarea Ruslanovei.

Circulau rumori contradictorii privind închisorile de tranzit prin care trecuse şi lagărul în care fusese trimisă. Se dădea ca sigur faptul că, ajunsă pe Kolîma, refuzase să cânte şi lucra la o spălătorie. Nu ştiu dacă e adevărat.

Tenorul Pecikovski, idolul Leningradului, s-a trezit, la începutul războiului, sub ocupaţie. La vila lui din împrejurimile Lugăi, apoi, cu nemţii, a dat concerte în ţările baltice. (Soţia lui, pianistă, a fost imediat arestată la Leningrad şi a pierit în lagărul de la Râbinsk.) După război, Pecikovski a încasat un decar pentru trădare şi a fost expediat la Pecilel Dorlag. Aici şeful de lagăr l-a tratat ca pe o celebritate: o căsuţă aparte, două ordonanţe la dispoziţie, raţie cu unt, ouă crude şi vin fiert. Lua masa, ca invitat, la soţia şefului de lagăr şi la cea a responsabilului cu disciplina Aici mai şi cânta, dar se pare că într-o zi s-a răzvrătit: „Eu cânt pentru popor, nu pentru cekişti!” şi aşa a ajuns în lagărul special Mintag. (După expirarea termenului de condamnare, nu i-a fost dat să mai atingă nivelul de altă dată al recitalurilor leningrădene.)

Celebrul pianist Vsevolod Topilin nu a fost nici el cruţat la mobilizarea de voluntari pentru bătălia Moscovei: înarmat cu o flintă model 1866, a fost aruncat în punga de la Veazma. În prizonierat, comandantului de lagăr, un maior neamţ iubitor de muzică, i s-a făcut milă de el, l-a ajutat să obţină, în mod oficial, statutul de muncitor civil şi astfel să poată da concerte. Ceea ce, bineînţeles, i-a adus lui Topilin, la noi, decarul de ri-goare. (După lagăr, nici el nu şi-a mai regăsit nivelul anterior).

La un moment dat, Ansamblul UITLK, care străbătea lagărele dând con

Toată această sperietură cu mobilizarea masivă de voluntari – ce panică furibundă! Să arunci intelectualii oraşului, înarmaţi cu puşti din secolul trecut, împotriva tancurilor moderne! Vreme de douăzeci de ani ne-am lăudat că „suntem gata”, că suntem tari nevoie mare,

pentru ca, într-un acces de spaimă animalică în faţa ofensivei germane, să ne ascundem îndărătul corpurilor unor artişti şi savanţi, numai ca să mai conservăm câteva zile intactă o conducere alcătuită din nulităţi.

certe, dar avea rezidenţa permanentă la Matrosskaia Tişina, a fost mutat pentru o vreme la noi, la Bariera Kaluga. Ce noroc! Uite acum, da, acum am să-i pot cunoaşte, acum am să mă lupt să ajung unul dintre ei!

Ce senzaţie stranie! Să urmăreşti, într-o cantină de lagăr, punerea în scenă a unui spectacol de către zeki-actori profesionişti! Râsete, zâmbete, cântece, rochii albe, redingote negre... Dar ce condamnări vor fi având? Ce articole? Eroina să fie o hoaţă, ori pupila unui articol „general accesibil”? Eroul – luare de mită sau „şapte pe opt”? Un actor obişnuit cunoaşte o singură reîncarnare: rolul său. Aici jocul e dublu, e o dublă reîncarnare: întâi să te poţi reprezenta ţie însuţi ca artist liber, apoi să-ţi reprezinţi personajul. Şi această povară a puşcăriei, conştiinţa că eşti un iobag, că poate chiar mâine, pentru că ai jucat slab ori pentru că eşti încurcat cu o actriţă iobăgească, cetăţeanul şef te va trimite la car-ceră, la tăiat de pădure, ori te va expedia pe Kolîma, la zece mii de verste depărtare – ce piatră de moară adaugă ea la povara pe care actorul-zek o împărtăşeşte cu actorii liberi – îngurgitarea distructivă, cu gâtlejul şi plămânii încordaţi, a bazaconiilor sovietice dramatizate, propagandă mecanică a unor idei lipsite de viaţă?

Vedeta ansamblului, Nina V., se află aici pe baza lui 58 – 10, pentru cinci ani. Ne-am descoperit repede o cunoştinţă comună – profesorul nostru de la secţia de istorie a artei a MIFL. Nina era o studentă neterminată, foarte tânără. Abuzând de drepturile ei de actriţă recunoscută, îşi desfi-gura chipul cu tot felul de cosmetice, ba mai purta şi acei infecţi umeri de vată cu care se urâţeau pe vremea aceea toate femeile aflate în libertate,

mai puţin cele din lagăre, ai căror umeri se dezvoltau numai de pe urma căratului tărgilor.

În cadrul ansamblului, Nina avea, ca orice primadonă, partenerul ei preferat (un dansator de la Bolşoi), dar şi un părinte spiritual în materie de artă teatrală – Oswald Glazunok (Glaznek), unul dintre cei mai vechi membri ai trupei de la Vahtangov. El şi soţia lui fuseseră (poate şi voiseră să fie) capturaţi de nemţi la vila lor de lângă Istra. Trei din anii de război îi petrecuseră acasă, în mica lor patrie, la Riga, jucând într-un teatru leton. Odată cu sosirea alor noştri, ambii primiseră câte un decar pentru trădarea marii Patrii. Acum, ambii făceau parte din acest ansamblu.

Izolda Vikentievna Glaznek avea deja o anumită vârstă şi dansa cu dificultate. O singură dată am văzut-o, într-un dans neobişnuit pentru vremurile noastre, pe care, dacă nu mi-ar fi teamă că-i supăr pe cunoscători, l-aş numi impresionist. Dansa într-un costum închis la culoare, cu reflexe argintii, pe scena slab luminată. Dansul acela mi s-a încrustat în memorie. Majoritatea dansurilor moderne nu sunt decât o etalare a virtuţilor corpului feminin, şi cam asta e tot. Al ei era însă un soi de invocaţie spirituală mistică, părând ecoul credinţei tenace a LV. în transmigraţia sufletelor.

Câteva zile mai târziu, fără veste, ca un atac banditesc, aşa cum se pregătesc întotdeauna etapele pe Arhipelag, Izolda Vikentievna a fost înhăţată în convoi, despărţită de soţul ei şi azvârlită în necunoscut.

Această practică – despărţirea familiilor de iobagi, vinderea separată a soţului şi a soţiei – trecea printre moşierii proprietari de iobagi drept o cruzime şi o barbarie. În schimb, au fost înfieraţi de peniţa unui Nekrasov, Turgheniev sau Leskov (16). Nimeni nu i-a iertat. La noi, asta nu era o cruzime, ci pur şi simplu o măsură raţională: bătrâna femeie nu îşi mai merita raţia,

bloca, în mod nejustificat, un post în schemă.

În ziua când a fost etapată soţia lui, Oswald a venit în camera noastră (a monştrilor) cu ochi rătăciţi, sprijinindu-se de umărul fragilei sale fiice adoptive, de parcă ea ar fi rămas ultimul lui reazem. Era într-o stare de cvasidementţă, te puteai teme cu îndreptăţire că o să-şi pună capăt zilelor. Apoi a tăcut multă vreme, cu capul aplecat. Apoi, încetul cu încetul, a început să vorbească, rememorându-şi întreaga existenţă: se căina că înfiinţase două teatre, că de dragul artei îşi lăsase soţia singură vreme de ani de zile. Acum ar fi vrut să-şi fi trăit întreaga viaţă altfel…

Îi reţin într-o imagine sculpturală: bătrânul strângând capul fetei la pieptul lui şi fata, cu palma bătrânului pe ceafă, nemişcată, privindu-l compătimitor şi străduindu-se să-şi reţină lacrimile.

Sigur, ce să mai vorbim: bătrâna nu mai merita pâinea pe care o mânca…

Cu toate eforturile mele, n-am reuşit să mă fac admis printre membrii acelui ansamblu. Curând ei au plecat din lagărul de la Bariera Kaluga şi le-am pierdut urma. Un an mai târziu, la Butârki, mi-a ajuns la ureche zvonul că autocamionul care îi ducea la unul din spectacolele lor fusese lovit de un tren. Nu ştiu dacă Glaznek era printre ei. În ce mă priveşte, m-am convins încă o dată că necunoscute sunt căile Domnului. Că nici noi înşine nu ştim niciodată ce vrem. De câte ori, în existenţa mea, nu m-am luptat cu patimă pentru lucruri de care n-aveam nevoie, deznădăjduind la nişte insuccese care s-au dovedit a fi, de fapt, succese!

Am rămas, amator modest, la Bariera Kaluga, cu Anecika Breslavskaia, Şurocika Ostreţova şi Liova G-man. Până nu ne-au zburătăcit pe care încotro, am montat acolo câte ceva. Participarea la această amatoristică îmi apare astăzi ca o dovadă de anemie spirituală şi ca o umilinţă.

Locotenentul de doi bani Mironov putea, duminică seara, negăsind altă distracţie la Moscova, să-şi facă apariţia, afumat, în lagăr şi să strige: „Vreau un concert în zece minute!” Artiştii erau traşi jos din paturi, înhăţaţi de lângă reşourile unde îşi găteau, împătimiţi, ceva în gamelă, şi curând pe scena luminată a giorno, în faţa sălii pustii, în care se aflau doar arogantul şi imbecilul locotenent, başca vreo trei gardieni, noi cântam, dansam, interpretam personaje.

Capitolul 19

Secţiune 1.09 ZEKII CA NAŢIUNE

(Studiu etnografic de Fan Fanâci (1))

ÎN ACEST STUDIU, dacă nimic nu ne va împiedica, avem intenţia să dăm la lumină o importantă descoperire ştiinţifică.

Dezvoltând propria noastră ipoteză, nu am vrea cu niciun chip să intrăm în contradicţie cu Doctrina de Avangardă.

Autorul acestor rânduri, intrigat de caracterul enigmatic al tribului de băştinaşi ce populează Arhipelagul, a întreprins aici o misiune ştiinţifică de lungă durată, adunând o abundentă documentaţie.

Ca urmare, putem demonstra astăzi, fără nicio dificultate, că zekii de pe Arhipelag alcătuiesc o clasă socială. Căci e vorba de un grup de oameni numeros (multe milioane de indivizi), situaţi în acelaşi (unic pentru toţi) raport faţă de producţie (şi anume unul subordonat, propriu lor şi implicând lipsa oricărui drept de a o dirija). Acest grup e situat, de asemenea, în unul şi acelaşi raport comun faţă de repartiţia produselor muncii (şi anume în niciun fel de raport: el primeşte doar o câtime insignifiantă din aceste produse, necesară pentru a-şi menţine propria existenţă precară). Altminteri, întreaga lui muncă, departe de a fi o bagatelă, constituie una dintre componentele esenţiale ale economiei de stat.*

Dar ambiţia noastră nu se poate mulţumi cu acest rezultat.

Mult mai senzaţional ar fi să demonstrăm ştiinţific faptul că aceste creaturi decăzute (care în trecut au fost, incontestabil, fiinţe umane) reprezintă un cu totul alt tip biologic în comparaţie cu Homo sapiens (poate chiar veriga care lipseşte din teoria evoluţiei). Însă argumentaţia noastră în această privinţă nu este, încă, întru totul pusă la punct. Nu putem decât să-i oferim cititorului unele sugestii. Imaginaţi-vă un om care ar fi trebuit la un moment dat, pe neaşteptate şi împotriva voinţei să le, dar sub imperiul unei necesităţi ineluctabile şi fără speranţă de întoarcere, să treacă în specia urşilor ori a bursucilor (ca să nu mai invocăm lupii, specie mult prea uzată de metafore) şi ar fi constatat că, sub raport corporal, face faţă (capul ce se pleacă sabia nu-l taie) – ei bine, ar fi putut el, ducând această nouă viaţă, să rămână, totuşi, printre bur-suci, om? Credem că nu: ar fi devenit fără doar şi poate bursuc: i-ar fi crescut blană, botul i s-ar fi ascuţit şi n-ar mai fi avut nevoie de mâncare gătită, ar fi înfulecat totul în stare crudă.

Mai imaginaţi-vă că mediul insular se deosebeşte atât de net de cel

Ceea ce nu se poate spune nicidecum despre oropsiţii din ţările occidentale. Acolo avem de a face cu indivizi izolaţi, care trândăvesc fără să depună nicio muncă, ori cu grupuri puţin numeroase de puşcăriaşi, a căror muncă nu se răsfrânge în niciun fel asupra economiei ţării respective.

obişnuit, uman. Îi impune cu atâta cruzime omului ori să se adapteze imediat, ori să moară imediat, încât îi replămădeşte şi îi remodelează caracterul de o manieră mult mai radicală decât orice mediu naţional ori social străin. Acest lucru nu poate fi comparat decât cu o trecere în reg-nul animal.

Dar să animăm examinarea chestiunii pentru un studiu viitor. Iar în cel de faţă să abordăm o problemă limitată: să demonstrăm că zekii reprezintă o naţiune aparte, distinctă.

De ce, în viaţa obişnuită, clasele nu devin naţiuni în cadrul naţiunilor? Pentru că, teritorial vorbind, ele trăiesc în amestec cu celelalte clase, se întâlnesc cu ele pe stradă, în magazine, în trenuri şi pe vapoare, la spectacole şi serbări publice, pentru că stau de vorbă, schimbă idei prin viu grai ori prin intermediul presei. Zekii trăiesc, dimpotrivă, complet izolaţi pe insulele lor, nu comunică decât între ei (pe patronii lor civili cei mai mulţi nici nu-i văd vreodată, iar când îi văd, altceva decât ordine şi ocări nu aud de la ei). Ceea ce le agravează desocializarea este faptul că, pentru cea mai mare parte dintre ei, nu există posibilităţi clare de a părăsi această stare înainte de moarte, adică de a răzbate în alte clase, mai bine situate pe scara socială.

Cine dintre noi n-a studiat, încă pe băncile şcolii medii, binecunoscuta şi unica definiţie ştiinţifică a naţiunii, dată de tovarăşul Stalin: naţiunea este o comunitate istoriceşte constituită (dar nu rasială şi nici tribală) de oameni care trăiesc pe un teritoriu comun, vorbesc aceeaşi limbă, au o viaţă economică comună şi o structură psihică comună, ce-şi găseşte expresia în comunitatea de cultură. Dar băştinaşii Arhipelagului satisfac integral toate aceste condiţii! – ba chiar cu asupra de măsură! (Aici ne simţim în mod deosebit acoperiţi de geniala observaţie a tovarăşului Stalin, potrivit căreia comunitatea tribal-rasială nu este nicidecum obligatorie.)

Aborigenii noştri ocupă un teritoriu comun perfect definit (deşi fragmentat în insule, dar când vine vorba de Oceanul Pacific acest lucru nu ne surprinde), unde nu trăiesc alte popoare. Modul lor de viaţă economică este uimitor de uniform: el poate fi descris exhaustiv pe două

pagini dactilografiate (sistemul marmitelor şi setul de instrucţiuni contabile privitor la transferul retribuţiei fictive a zekilor în fondurile pentru întreţinerea zonei, a pazei, a Direcţiei insulare şi a statului). Dacă subsumăm acestui domeniu economic şi viaţa cotidiană, ea e într-atât de uniformă pe Arhipelag (ca nicăieri altundeva!), încât zekii trambalaţi de pe o insulă pe alta nu se miră de nimic, nu pun întrebări puerile, ci, în noul loc de reşedinţă, acţionează numaidecât cu aplomb şi fără greş („hrăneşte-te ştiinţific, fură cât şi cum poţi"). Mănâncă o mâncare pe care nimeni în lume nu o mănâncă, poartă o îmbrăcăminte pe care nimeni în lume nu o poartă, ba chiar programul lor zilnic e unic pe toate insulele şi obliga-toriu pentru fiecare zek. (Ce etnograf ne va arăta o altă naţiune ai cărei membri au cu toţii acelaşi program zilnic, consumă aceeaşi hrană şi poartă aceeaşi îmbrăcăminte?)

Ce trebuie înţeles, în definiţia ştiinţifică a naţiunii, prin termenul „comunitate de cultură" e, în corpul operei respective, insuficient explicitat Dacă e vorba de o unitate în materie de ştiinţă şi beletristică, aşa ceva nu le putem pretinde zekilor, pe simplu motiv că nu au acces la scriere şi la scrieri. (Dar acest lucru e valabil pentru aproape toate populaţiile insulare indigene, pentru cele mai multe datorită lipsei de cultură, pentru zeki – datorită excesului de cenzură.) În schimb, nădăjduim să demonstrăm cu prisosinţă în studiul nostru comunitatea de psihologie a zekilor, uniformitatea comportamentului lor şi chiar unitatea concepţiilor lor filosofice, lucruri la care alte popoare abia dacă pot visa şi care nici nu sunt specificate în definiţia ştiinţifică a naţiunii. Tocmai caracterul popular foarte pronunţat este ceea ce oricare cercetător remarcă numaidecât la zeki. Au şi propriul lor folclor, propriile lor figuri de eroi. În sfârşit, zekii manifestă o strânsă comuniune şi într-un alt aspect al culturii, care de această dată se contopeşte indisolubil cu limba şi pe care îl putem

descrie doar foarte aproximativ prin intermediului palidului cuvânt materşcina (2) – (de la latinescul mater). E vorba de o formă aparte de exprimare a emoţiilor, chiar mai importantă decât tot restul limbii, pentru că le permite Zekilor să comunice unii cu alţii într-o formă mai energică şi mai concisă decât le-ar îngădui mijloacele obişnuite ale limbii.*

Psihismul propriu zekilor se descarcă plenar şi îşi găseşte expresia cea mai adecvată tocmai în această ultraorganizată materşcina. Motiv pentru care tot restul limbii trece, ca să zicem aşa, pe planul al doilea. Dar şi acolo observăm o uimitoare similitudine a expresiilor, una şi aceeaşi logică lingvistică din Kolîma până în Moldova.

Limba folosită de băştinaşii Arhipelagului este – dacă nu a fost decodificată în prealabil printr-un studiu special – la fel de incomprehensibilă pentru un om din afară ca orice limbă străină. (Bunăoară, poate cititorul pricepe expresii ca:

— Desfoaie-ţi jiletca!;
— Încă mai molfăi;
— A da o larmă (despre ceva);
— A o scoate din lanternă;
— Cocoşel lângă cocoşel, gâturile de raci hacana!? (3)

Toate cele spuse mai sus ne îngăduie să afirmăm fără teama de a greşi condiţia băştinaşilor Arhipelagului e o condiţie naţională aparte, în cadrul căreia apartenenţa anterioară la o anumită naţionalitate dispare.

Intuim următoarea obiecţie: Ni se va spune: bine, dar este acesta un popor, din moment ce nu se înmulţeşte pe calea obişnuită a procreării?

Caracterul economicos al acestui mod de exprimare ne face să ne întrebăm dacă nu ne aflăm în faţa unor germeni ai Limbii Viitorului.

(în treacăt fie spus, în unica definiţie ştiinţifică a

naţiunii această condiţie nu e menţionată!) Răspundem: da, el îşi îngroaşă rândurile prin procedeul tehnic al săltării (iar propriile sale progenituri, printr-un straniu capriciu, sunt remise popoarelor învecinate), însă şi puii de găină sunt prăsiţi în incubatoare, ceea ce nu ne împiedică să-i considerăm păsări atunci când le consumăm carnea, nu-i aşa?

Chiar dacă pot apărea unele îndoieli privind felul cum zekii îşi încep existenţa, în privinţa felului cum această existenţă încetează nu poate exista niciun fel de dubiu. Ei mor ca toată lumea, numai că în rânduri mult mai strânse şi mult mai precoce. Şi ritualul lor de înmormântare e macabru, zgârcit şi crud.

Două cuvinte despre însuşi termenul zeki. Până în 1934, formula oficială era privaţi de libertate (4), de unde abrevierea l/s, însă nu există nicio mărturie care să probeze ca băştinaşii s-ar fi recunoscut ei înşişi, pornind de la aceste minuscule, ca „ele-şi”. Dar din 1934 termenul a fost înlocuit prin cel de „deţinuţi” (5) – (să ne amintim că Arhipelagul începuse deja să împietrească şi însăşi limba oficială se adapta, ea nu putea tolera ca definiţia condiţiei băştinaşilor să conţină mai multă libertate decât închisoare), în formă abreviată a început să se scrie: la singular z/k (zeka), iar la plural z/k z/k (zeka zeka). Abrevieri pe care tutorii băştinaşilor le pronunţau foarte des, în auzul tuturor, şi cu care toată lumea a început să se obişnuiască, însă acest cuvânt, născut în cancelariile oficiale, refuza declinarea nu numai la singular, ci şi la plural, fiind demna odraslă a unei epoci moarte şi analfabete. Urechea sensibilă şi mintea isteaţă a băştinaşilor nu s-a putut acomoda cu o atare situaţie, drept care, hâtri, pe diferite insule şi în diferite localităţi, deţinuţii au început să şi-l adapteze după cum îi tăia capul: în unele locuri se spunea „Zahăr Kuzmici” sau (Norilsk) „comsomolişti de dincolo de Cercul Polar” (6), în altele

(Karelia), cel mai adesea, „zak” (abreviere mai fidelă din punct de vedere etimologic), în altele (Inta) „zâk”.

Personal, eu am auzit „zek”. În toate aceste cazuri, cuvântul, reanimat, a început să fie declinat la singular şi plural. (Dar pe Kolâma-şalamov susţine cu insistenţă acest lucru – în conversaţii s-a menţinut formula „ze-ka”. Nu ne rămâne decât să regretăm că frigul le-a congelat kolâmezilor urechile.) De scris, scriem acest cuvânt cu „e” dur şi nu cu „e” moale, pentru că altfel nu se poate asigura pronunţia dură a consoanei „z”. (7)

* * *

Climatul Arhipelagului este întotdeauna polar, chiar dacă e vorba de unele dintre acele insuliţe care s-au fofilat în mările sudice. Climatul Ar-hipelagului – douăsprezece luni iarnă, restul vară. Aerul însuşi frige şi

Bătrânul solovcean D.S.L. ne asigură că, în 1939, ar fi auzit un soldat din escortă întrebându-l pe un băştinaş: „Tu cine eşti? Un zekl”.

Înţeapă, şi nu numai din pricina gerului, nu numai din cauza naturii.

Chiar şi vara, zekii sunt îmbrăcaţi în cuirasa moale şi cenuşie a pufoaicelor. Însuşi acest fapt, alături de capetele tunse chilug ale bărbaţilor, le conferă o unitate de aspect exterior: gravitate sumbră şi impersonalitate. Dar ajunge să-i urmăriţi fie şi numai câteva minute, ca să fiţi frapaţi şi de comunitatea expresiei aşternute pe chipul lor: întotdeauna la pândă, rebarbativi, lipsiţi de orice bunăvoinţă, trecând uşor la duritate şi chiar la cruzime. Au o expresie de parcă ar fi turnaţi dintr-un material arămiu-roşcat (zekii aparţin, evident, rasei indiene), zgrunţuros şi aproape non-corporal, care îi face capabili să înfrunte în permanenţă vântul venit din faţă, aşteptând clipă de clipă şi o muşcătură din dreapta sau din stânga. Veţi mai putea remarca faptul că, în acţiune, când muncesc ori când se bat, au umerii depărtaţi, piepturile gata să înfrunte o

rezistenţă, dar de îndată ce zekul rămâne inactiv, solitar şi meditativ, gâtul lui încetează să mai suporte greutatea capului, umerii şi spinarea lasă să se vadă o gârboveală iremediabilă, ai zice chiar înnăscută. Poziţia cea mai naturală pe care o iau mâinile lui în puţinele clipe de repaus e să se împreuneze la spate când el se află în mers şi să atârne când e aşezat. Aspectul gârbov şi umil zekul şi-l va păstra şi când se va apropia de tine – om liber care, de aceea, ar putea fi şi un şef. Se va strădui să nu te privească în faţă, ţinându-şi ochii pironiţi în pământ, iar dacă va fi nevoit să te privească, vei fi uimit de expresia obtuză şi imbecilă întipărită pe chipul lui, chiar dacă ea va arăta că e gata să-ţi îndeplinească dispoziţiile (ceea ce să nu crezi, pentru că nu o să le execute). Dacă îi vei ordona să-şi scoată boneta (ori îi va da prin minte să şi-o scoată el însuşi), craniul lui ras te va frapa neplăcut din punct de vedere antropologic: umflături, adâncituri şi o asimetrie de tip vădit degenerativ.

În discuţia pe care o veţi avea va fi laconic, vorbind fără inflexiuni, monoton şi obtuz ori cu servilitate – dacă vrea să fi ceară ceva. Dar dacă ai reuşi cumva să-i asculţi, nevăzut, pe băştinaşi când vorbesc între ei, ai ţine minte pentru totdeauna acel fel de a vorbi care parcă te respinge prin sunete, întotdeauna răutăcios-batjocoritor, aspru şi fără urmă de căldură. El e atât de înrădăcinat în creierul lor, încât chiar şi atunci când un băştinaş rămâne între patru ochi cu o băştinaşă (în treacăt fie spus, legile insulare interzic riguros o asemenea practică), e imposibil de imaginat că ar renunţa la această deprindere. Mai mult ca sigur, şi ea va spune ce are de spus la fel de imperativ şi de răstit, căci e cu neputinţă să-ţi imaginezi un zek emiţând tandreţuri. Însă nici nu se poate nega că vorbirea zekilor denotă o mare energie. Asta în parte pentru că e debarasată de orice expresii superflue, de cuvinte introductive ca „permiteţi”, „vă rog”, „dacă n-aveţi nimic

împotrivă”, precum şi de pronumele şi interjecţiile de prisos. Vorba zekului merge drept la ţintă, întocmai ca şi zekul însuşi când înfruntă vântul polar. Zekul vorbeşte de parcă şi-ar plesni interlocutorul peste obraz, de parcă l-ar pălmui cu vorba. Întoc-mai cum un luptător experimentat se străduieşte să-şi culce adversarul la pământ chiar din prima lovitură, şi zekul caută să-şi năucească interlocutorul, să-l lase mut, ba chiar să-l facă să horcăie, din prima frază. Iar dacă-i pui vreo întrebare, ţi-o retează scurt.

Chiar şi astăzi, cititorul se poate izbi de o asemenea bruscheţe în circumstanţe imprevizibile. Bunăoară, într-o staţie de troleibuz, pe vânt, vecinul dumitale îţi scapă din ţigară pe paltonul cel nou un vierme de scrum gros şi arzând, riscând să ţi-l găurească. Ai scuturat deja o dată, ostentativ, scrumul acela, dar el continuă să te pudreze, îi spui:

— Ascultă, tovarăşe, ce-ar fi să fii, totuşi, mai atent cu ţigara dumitale? El, însă, nu numai că nu se va scuza, căutând să te menajeze cu ţigara lui, dar îţi va lătra scurt:

— Ce, nu eşti asigurat?

Şi, în timp ce dumneata vei căuta un răspuns (căci ţi se va fi tăiat răsuflarea), el va fi şi urcat deja, înaintea dumitale, în troleibuz. Ei bine, asta aduce foarte mult cu felul de a vorbi al băştinaşilor.

Alături de înjurăturile frontale şi multietajate, zekii dispun vădit şi de un arsenal de expresii prefabricate, menite să reteze scurt orice intervenţie ori remarcă rezonabilă din afară.

Expresii ca:

— Fără! N-ai treabă cu mine!

— Nu eşti [şbătut], nu face valuri! (Punem aici între paranteze drepte ana-logul fonetic al unui alt cuvânt, injurios, care, automat, conferă celui de al doilea verb din frază un sens absolut inconvenabil.)

Asemenea expresii tăioase te lasă fără replică mai cu seamă când sunt rostite de către băştinaşe, căci tocmai ele asociază obsesiv metaforele pe care le emit cu o bază erotică. Regretăm că rigorile etice ne împiedică să ne ornăm studiul cu câteva exemple suplimentare din acest registru. Vom cuteza doar să producem încă o ilustraţie pentru agilitatea şi iuţeala de limbă a zekilor. Un băştinaş pe nume Glik a fost adus de pe o insulă oarecare pe una specială, într-un institut secret de cercetare ştiinţifică (unii băştinaşi au o asemenea înzestrare de la natură, încât sunt apţi chiar pentru activitatea ştiinţifică), dar, din anumite motive personale, omul nu se acomodase cu acest nou amplasament privilegiat şi voia să se întoarcă pe vechea lui insulă. Când a fost chemat în faţa unei comisii impresionante prin numărul de stele mari de pe epoleţi şi i s-a spus:

— Se pare că dumneata eşti un bun inginer radiotelegrafist Vrem să te folosim… el nu i-a lăsat să adauge „în specialitatea dumitale”, ci le-a tăiat-o scurt:

— Să mă folosiţi? Atunci să stau broască?

Şi a dus mâna la pantaloni, cu un gest care arăta că e gata să ia poziţia amintită. Natural, comisia a rămas cu gura căscată. Gata cu orice discuţii, cu orice încercări de a-l convinge. Glik a fost trimis numaidecât îndărăt.

E interesant de remarcat că băştinaşii Arhipelagului sunt perfect conştienţi de faptul că suscită un viu interes din partea antropologiei şi etnografiei, ba chiar se laudă cu asta, de parcă sus-zisul interes i-ar înălţa în propriii lor ochi. Foarte răspândită şi des invocată printre ei e legenda-anecdotă potrivit căreia un savant etnograf, unul dintre predecesorii noştri, pare-se, a studiat o viaţă întreagă specia zekilor, publicând în cele din urmă un tratat în două volume cărămidale, în care ajungea la concluzia definitivă că deţinutul e leneş, mâncău şi viclean (aici şi povestitorul, şi ascultătorii râd satisfăcuţi,

contemplându-se cu admiraţie din off). Pasămite, curând după aceea însuşi profesorul a fost băgat la zdup (deznodământ dezagreabil, dar, cum la noi nimeni nu e arestat fără vină, înseamnă că, în mod sigur, ceva o fi fost la mijloc). Şi iată că, îmbrâncit prin tranzite şi ajuns mierlitor la muncile comune, profesorul a sfârşit prin a-şi da seama că greşise, că în realitate deţinutul e sonor, gracil şi transparent. (Caracterizare foarte bine adusă din condei, având şi ea ceva flatant şi ca urmare stârnind din nou râsete generale.)

Am mai spus că zekii nu au propria lor literatură scrisă. Dar prin exemplul personal al bătrânilor insulari, prin tradiţia orală şi prin folclor s-a ela-borat şi se transmite novicilor un întreg cod de bună purtare a zekilor, cuprinzând comandamente fundamentale cu privire la atitudinea ce trebuie adoptată faţă de muncă, faţă de amploiaţi, în general faţă de cei ce te înconjoară şi faţă de tine însuţi. Tocmai acest cod, în ansamblul lui, încrustat, substanţializat în structura morală a băştinaşului, şi reprezintă ceea ce noi numim tipul naţional zek. Pecetea apartenenţei la acest tip se întipăreşte pe individ adânc şi pentru totdeauna. După mulţi ani, de cum va ajunge în afara Arhipelagului, vei recunoaşte în el mai întâi un zek şi abia pe urmă un rus, un tătar sau un polonez.

În continuarea acestei expuneri, ne vom strădui să examinăm trăsătură cu trăsătură ceea ce constituie caracterul naţional, psihologia vieţii şi etica normativă a naţiunii zekilor.

* * *

Atitudinea faţă de muncă (munca oficială).

Zekii cultivă ideea întru totul falsă că munca e făcută să stoarcă din ei viaţa până la ultima picătură şi că de aceea salvarea lor e una singură: muncind, să nu se dedice muncii. Zekii ştiu foarte bine că tot ce ţi se dă de făcut oricum nu poţi face (n-are niciun rost să te legeni în iluzia

că, uite, o mântui repede şi apoi stau şi eu să mă odihnesc puţin: de cum eşti văzut că stai, ţi se dă pe loc altă treabă). Munca îi adoră pe proşti.

Dar atunci cum s-o scoţi la capăt? Refuzând pe faţă să munceşti? Nu există idee mai tâmpită. Or să te trimită să putrezeşti la carceră sau or să te omoare cu foamea. De ieşit la muncă trebuie să ieşi, n-ai încotro, dar odată ajuns, trebuie nu să tragi, ci să dai rasol, nu să te canoneşti, ci să o lălăi, să o dai cotită (adică, într-un fel sau altul, să nu munceşti). Băştinaşul nu va refuza niciodată frontal să execute o dispoziţie, căci ar fi pierdut. Nu, el va întinde gumilasticul. „A întinde gumilasticul" e una din noţiunile şi expresiile de frontispiciu ale Arhipelagului, e marea achiziţie salvatoare (preluată apoi, pe o scară largă, de oamenii muncii din exterior). Zekul ascultă cu atenţie toate ordinele pe care le primeşte şi dă din cap afirmativ. Apoi se retrage ca să le execute. Dar nici vorbă de aşa ceva. Ba, cel mai adesea, nici măcar nu se apucă de treabă, ceea ce îi aduce uneori la disperare pe fanaticii şi neobosiţii diriguitori ai producţiei. Şi pumnul se ridică de la sine: îţi vine să i-l trânteşti în mutră ori în creştet acestui animal în zdrenţe, obtuz şi abrutizat, căci doar i-ai vorbit ruseşte, nu-i aşa?... (Dar tocmai aici e clenciul: limba rusă sovietică e prost înţeleasă de băştinaşi. Unele dintre noţiunile noastre moderne, cum ar fi, bunăoară, „onoarea muncitorească" sau „disciplina liber consimţită", nici măcar n-au echivalente în limba lor pauperă.) Însă, de îndată ce şeful cade asupră-i a doua oară, zekul se face mic sub ploaia de ocări şi trece imediat la treabă. Inima vătafului se mai înmoaie puţin, el se întoarce la nenumăratele şi urgentele lui treburi de diriguitor, iar zekul în urma lui se pune numaidecât în fund şi încetează orice muncă (asta dacă nu vede înălţându-se deasupra lui pumnul briga-dierului, dacă nu e ameninţat să-şi piardă chiar astăzi raţia de pâine ori dacă nu i s-a fluturat pe la

nas momeala reducerii de pedeapsă). Nouă, oamenilor normali, ne e greu să pricepem o asemenea psihologie, dar ea chiar aşa este, şi nu altfel.

E tare de cap? Dimpotrivă, manifestă o înţelegere superioară a lucrurilor, adaptată condiţiilor lui de viaţă. Ce va fi sperând? Treaba singură nu se face, iar dacă şeful descinde a doua oară, zekul o ia pe cocoaşă, nu-i aşa? Iată pe ce contează în realitate zekul: există toate şansele ca astăzi şeful să nu-şi facă apariţia şi pentru a treia oară. Iar el, zekul, trebuie să rămână în viaţă până mâine. Chiar în seara asta poate fi etapat ori transferat în altă brigadă, ori internat în spital, ori băgat la carceră – şi atunci tot ce a muncit astăzi îi va rămâne altuia. Iar mâine acelaşi zek, în aceeaşi brigadă, poate fi trecut la altă muncă. Ori şeful însuşi se poate răzgândi, ajungând la concluzia că treaba aceea nici nu trebuie făcută sau trebuie făcută cu totul altfel. Numeroasele cazuri de acest gen l-au făcut pe zek să înveţe următoarea lecţie: nu face astăzi ce poţi lăsa pe mâine. Pe spinarea zekului, unde încaleci, acolo şi descaleci. El se codeşte să consume o calorie acolo unde poate că există şansa să n-o consume. (Noţiunea de calorie există în limba zekilor, ba chiar e foarte populară în rândurile lor.) Între ei, zekii aşa şi spun: aici regula e: dă pe calul care trage. (Iar cel care nu trage până la urmă e lăsat în plata Domnului), îndeobşte, pentru zek, a lucra înseamnă a o târî cumva până seara.

Dar aici probitatea ştiinţifică ne determină să recunoaştem şi o anumită defecţiune în desfăşurarea raţionamentului nostru. Ea constă, în primul rând, în faptul că regula de lagăr „dă pe calul care trage” se întâmplă să fie şi o veche zicală rusească. Regăsim în Dahl* şi o altă expresie pur zekă: „trăieşte ca să apună soarele”. Această coincidenţă stârneşte în mintea noastră un vârtej de gânduri: o teorie de împrumut? Teoria subiectelor migratoare? O şcoală mitologică? Continuând aceste

alunecoase comparaţii, printre zicalele şi proverbele ruseşti constituite în perioada iobăgiei şi deja fixate în secolul al XIX-lea, le descoperim şi pe următoarele:

— Treabă să nu faci, de treabă să nu fugi (uimitor! este exact principiul gumilasticului din lagăre!).

— Întotdeauna să ştii face orice, niciodată să nu faci de toate.

— Lucrul lui Dumnezeu nu-i la îndemâna omului.

— Calul harnic mult n-o duce.

— Îţi pun o firmitură-n mână, ca să tragi o săptămână. (Asta aduce foarte mult cu teoria reactivă a zekilor, potrivit căreia nici chiar raţia cea mai mare nu compensează energia pe care o consumi muncind)

Ce rezultă din toate acestea? Rezultă că, pe deasupra tuturor scânteietoarelor aliniamente ale reformelor noastre eliberatoare, a epocii luminilor, a revoluţiilor şi socialismului, ţăranul iobag al Ekaterinei şi zekul lui Stalin, în pofida discrepanţei totale dintre condiţiile lor sociale, îşi strâng unul altuia mâinile negre şi bătătorite?… Aşa ceva e cu neputinţă!

Aici puseul de erudiţie ne părăseşte şi ne reîntoarcem la expunerea noastră.

Din atitudinea faţă de muncă derivă şi atitudinea faţă de autorităţi. În aparenţă, zekul e o fiinţă cum nu se poate mai docilă: de exemplu, unul din „comandamentele” zekilor este „să nu te p… contra vântului” – adică niciodată să nu-i întorci vorba şefului. Aparent, zekul se teme foarte tare de şef, îşi încovoaie spinarea când acesta îl beşteleşte, ba chiar şi numai când se nimereşte prin apropierea lui. În realitate, avem de a face cu un calcul banal: evitarea pedepselor inutile. În realitate, zekul dispreţuieşte profund autorităţile – şi pe cele din lagăr, şi pe cele din producţie – dar pe ascuns, fără să arate acest lucru, ca să n-o păţească. Când, după toate indicaţiile, predicile şi admonestările, gloata lor se împrăştie, zekii nu fac nici doi

paşi, că şi încep să-şi râdă în barbă: zică ei, că de aia au gură: găsim noi timp să uităm! În sinea lor, zekii se socot superi-ori şefilor, atât prin gradul de instruire, prin stăpânirea specialităţilor tehnice, cât şi, în general, prin felul cum înţeleg viaţa. E de recunoscut că adeseori chiar aşa şi este, dar aici zekii, în suficienţa lor, scapă din vedere un lucru: că, în schimb, administraţia insulelor îi depăşeşte în permanenţă pe băştinaşi prin concepţia despre lume.

Suferă de o totală inconsistenţă opinia zekilor că şefii se conduc după

V. Dahl, Posloviţi russkogo naroda (Proverbele poporului rus), Moscova, 1957, p. 257.

principiul ce vreau aia fac şi aici, legea sunt eu!

Asta ne oferă fericitul prilej de a trasa o linie de demarcaţie între starea băştinaşilor şi vechea iobăgie. Mujicul nu-şi iubea boierul, îşi râdea de el, dar era deprins să simtă în persoana lui ceva superior, ceea ce şi explică abundenţa de Savelici şi Firşi, servi devotaţi. Ei bine, cu scla-vajul ăsta sufletesc s-a terminat o dată pentru totdeauna. Printre zecile de milioane de zeki, e imposibil să-ţi imaginezi fie şi unul singur care să-şi adore sincer şeful.

Dar iată şi o importantă trăsătură naţională care-i distinge pe zeki de compatrioţii mei şi ai dumitale, cititorule: zekii nu aleargă după laude, după diplome de onoare şi portrete la colţul roşu (dacă ele nu sunt direct legate de o ciozvârtă în plus). Tot ceea ce în exterior se cheamă gloria muncii este pentru zeki, în obtuzitatea lor, doar zvon de lemn găunos. Acest lucru îi face şi mai independenţi de tutorii lor, eliberându-i de necesitatea de a le face pe plac.

Îndeobşte, la zeki, întreaga scară de valori e întoarsă cu susul în jos, dar lucrul nu trebuie să ne mire, dacă ne amintim că aşa e întotdeauna la sălbatici: pentru o oglinjoară amărâtă ei îţi dau un porc gras, pentru nişte

mărgele de iarmaroc – un coş cu nuci de cocos. Tot ceea ce noi, iubite cititorule, ţinem la mare preţ – valorile ideologice, spiritul de sacri-ficiu şi dorinţa de a lucra dezinteresat la edificiul viitorului – nu numai că nu există pentru zeki, dar în ochii lor nu face doi bani ruginiţi. E de ajuns să spunem că zekii sunt totalmente lipsiţi de simţ patriotic, neiubindu-şi defel atât de iubitoarele insule. Să ne amintim fie şi numai două versuri dintr-un popular cântec zek:

„Blestemată să fii, Kolîma!
Ce mai planetă născociră corbii!…”

De aceea ei întreprind nu arareori, în căutarea fericirii, riscante expediţii pe meleaguri îndepărtate, numite în limbaj popular evadări.

Ceea ce zekii preţuiesc cel mai mult, ceea ce pun ei pe primul plan e aşa-numita raţie – o bucată de pâine neagră cu diverse ingrediente, prost coaptă, pe care dumneata şi eu n-am pune gura în ruptul capului. Şi bucata aceea de cărămidă li se pare cu atât mai preţioasă, cu cât e mai mare şi mai grea. Celor ce au văzut cu câtă rapacitate se reped zekii asupra coltucului de dimineaţă, devorându-l până la ultima firimitură, până la a-şi roade degetele, pot numai cu mare greutate să-şi radieze din memorie această amintire inestetică. Pe locul al doilea în scara de valori a zekilor se află mahorca sau tutunul de grădină, cu precizarea că, în caz de troc, raporturile de schimb sunt de un arbitrar incredibil, neţinând defel seama de cantitatea de muncă socialmente utilă încorporată de materiile în cauză. Lucrul e cu atât mai monstruos, cu cât la ei mahorca joacă, într-un fel, rol de etalon general al preţurilor (pe insule nu există un sistem monetar). Pe locul al treilea se situează zeama chioară, zămârca (supă insulară fără grăsimi, fără carne, fără cartofi şi zarzavaturi, gătită după obiceiul locului). Nici chiar defilarea trupelor de gardă la o paradă, cu paşi

exacţi, cu uniforme strălucitoare şi arma pe umăr, nu produce o impresie atât de terifiantă asupra privitorului ca năvala, în fapt de seară, a unei brigăzi de zeki în cantină, după amintita zeamă: cranii tunse la zero, bonete turtite, zdrenţe legate cu capete de sfoara, chipuri înrăite, schimonosite (de unde, la împărţi-rea fierturii, aceste forţe, aceste tendoane de oţel?) – şi zgomotul a douăzeci şi cinci de perechi de bocanci, de scrabe, de opinci – trog-trop, trop-trop, raţia, şefuleţule! Faceţi loc, voi, ce nu sunteţi de-ai casei! În acest moment, douăzeci şi cinci de chipuri pe punctul de a-şi înşfăca prada vă dezvăluie cu pertinenţă caracterul naţional zek.

Mai notăm faptul că, atunci când emitem consideraţii asupra poporului zek, aproape că nu putem să ne reprezentăm individualităţi, chipuri ori nume izolate. Dar acest lucru nu se datorează unui viciu de metodă, ci reflectă modul de viaţă gregar adoptat de acest popor straniu, care a renunţat să ducă o viaţă de familie, atât de uzuală la alte popoare, cât şi să lase urmaşi (zekii sunt convinşi că poporul lor va creşte numeric pe altă cale). Pe Arhipelag, foarte original e tocmai acest mod de viaţă colectiv, moştenire a societăţii primitive ori o aurora prefigurând viitorul. Probabil, o prefigurare a viitorului.

Următoarea valoare pe scala zekilor e somnul. Un om normal nu poate fi decât uimit văzând cât poate dormi un zek şi în ce varietate de circum-stanţe. Inutil să spunem că zekii nu cunosc insomnia, nu folosesc sopo-rifice, dorm tun noapte de noapte şi, dacă au parte de o zi liberă, o dorm şi pe aceea din zori în zori. E stabilit cu certitudine că zekii izbutesc să adoarmă aşezaţi lângă roabele lor goale, aşteptând să fie umplu-te; la apelurile de dimineaţă, cu picioarele depărtate; ba ştiu să doarmă chiar mergând în coloană, sub escortă, la lucru, dar nu toţi: unii mai cad şi se trezesc. Raţiunea pe care se bazează această conduită e următoarea: în somn, timpul trece mai repede. Şi, de altfel,

noaptea e făcută pentru somn, ziua pentru odihnă.*

Dar să ne întoarcem la imaginea brigăzii tropăind ca să acceadă la „legitima” (cum zic ei) zeamă. Distingem aici expresia uneia dintre trăsăturile cele mai esenţiale ale poporului zek – presiunea vitală (care nu intră în contradicţie cu tendinţa lor de a adormi oricând şi oriunde: tocmai de aceea se şi străduiesc să doarmă cât mai mult – pentru ca, între două reprize de somn, să-şi poată exercita presiunea vitală). Această presiune e, pe de o parte, una în sens literal, fizică, aidoma unui finiş în linie dreaptă înainte de a ajunge la potou – mâncarea, o sobă caldă, un

Paradoxal, asemenea proverbe găsim şi la poporul rus:

— Mănânc mergând, dorm pe picioare.

— Unde mă culc, acolo adorm.

loc uscat, un adăpost împotriva ploii – şi zekul nu se sfieşte ca, în acea îmbulzeală, să-şi culce vecinul la pământ cu un umăr bine plasat. Când doi zeki se duc să ridice un buştean, amândoi se îndreaptă spre partea mai subţire, pentru ca partea mai groasă, dinspre rădăcină, să-i revină colegului. Dar există şi o presiune în sens mai general – pentru ocuparea unei poziţii mai avantajoase în viaţa de zi cu zi. În condiţiile vitrege ce domnesc pe insulele lor (atât de apropiate de condiţiile vieţii animale, încât le putem aplica fără teama de a greşi darwiniana struggle for life (8)), de succesul sau insuccesul luptei pentru un asemenea loc depinde adesea însăşi viaţa. Şi în acest iureş pentru a-şi croi drum pe seama celorlalţi băştinaşii nu cunosc niciun fel de oprelişti de ordin etic. O şi spun, verde: conştiinţa? mi-a rămas la dosar. Când au de luat deci-zii importante pentru viaţa lor, zekii se călăuzesc după binecunoscuta regulă a Arhipelagului: mai bine te jigodeşti decât să te canoneşti.*

Dar presiunea poate fi încununată de succes dacă, în împrejurările cele mai grele, e secondată de agilitate, de

dibăcie. Această calitate zekul trebuie să o probeze ceas de ceas, pentru scopuri dintre cele mai simple şi mai futile, bunăoară ca să-şi salveze de la pieire avutul lui amărât, de om fără căpătâio gamelă turtită, o cârpă puturoasă, o lingură de lemn, un ac de cusut. Însă în lupta pentru ocuparea unei poziţii însemnate în ierarhia insulară, dibăcia trebuie să îmbrace o formă superioară, mai rafinată, mai calculată – aceea a îmbrobodi. Pentru a nu împovăra expunerea, iată un exemplu:

Un zek a reuşit să ocupe importantul post de şef al atelierelor industriale din subordinea intendenţei de lagăr. Unele lucrări merg bine în atelierele acelea, altele nu tocmai, dar soliditatea poziţiei lui depinde nu atât de succesele din producţie, cât de aplombul de care dă dovadă. Intră la el nişte ofiţeri MVD şi văd pe birou un soi de conuri din pământ ars. „Ce sunt alea?" „Conuri Seger". „Şi la ce servesc?" „Determină temperatura în cuptoare". „A-a-a!", zice şeful cu respect, felicitându-se în sinea lui: ia uite ce inginer bun a găsit pentru conducerea atelierelor. Când colo, conurile acelea, făcute dintr-o argilă nu numai neetalonată, dar cu o compoziţie total aiuristică, nu puteau măsura, prin topirea lor, niciun fel de temperatură. Când şefii s-au obişnuit cu conurile, pe masa inginerului apare o nouă jucărioară – un aparat optic fără nicio lentilă (de unde să iei o lentilă pe Arhipelag?). Şi din nou exclamaţii admirative.

Mintea zekului trebuie să fie în permanenţă preocupată de născocirea unor asemenea abile mişcări de învăluire.

Cântărind psihologia adversarului şi în funcţie de situaţie, zekul trebuie să manifeste o mare supleţe în conduită – de la acţiunea dură, cu pum

La ruşi: „Dinaintea se înclină, coasta iscodeşte, fundul pipăie".

nul ori cu decibelii, la fenta cea mai rafinată, de la

tupeul cel mai sfruntat până la respectarea cu religiozitate a cuvântului dat între patru ochi şi care, la prima vedere, ai putea zice că nu incumbă niciun fel de obligativitate. (E greu de spus de ce, dar toţi zekii sunt fideli până la superstiţie angajamentelor asumate pe blat, contra bacşiş, după cum manifestă o răbdare şi o conştiinciozitate exemplare în execuţia comenzilor particulare. Când vezi câte un minunat obiect din insule, sculptat ori încrustat, de felul celor ce pot fi admirate doar la muzeul din Ostankino (9), nu-ţi vine să crezi că a fost făcut de aceleaşi mâini care predau şefului de echipă un lucru ce trebuie sprijinit cu un ţăruş ca să nu se năruie pe loc.

Aceeaşi supleţe în conduită îşi găseşte expresia în cunoscuta regulă a zekilor: când îţi dă, ia şi taci, când te bate, fugi în draci.

O condiţie majoră de succes în lupta pentru viaţă este, pe GULAG, disimularea. Caracterul şi intenţiile insularilor sunt ascunse atât de adânc, încât unui vătaf novice şi neexersat i se pare la început că zekii se apleacă întocmai ca iarba lovită de vânt ori călcată de cizmă. * (Abia pe urmă îşi va da seama cu amărăciune de viclenia şi nesinceritatea aborigenilor.) Disimularea este, poate, trăsătura cea mai caracteristică a tribului zek. Zekul trebuie să-şi ascundă intenţiile şi faptele atât faţă de vătafi şi gardieni, cât şi faţă de brigadier şi de aşa-numiţii „ciripitori”. ** El trebuie să-şi ascundă succesele, ca să nu i se taie craca de sub picioare. După cum trebuie să-şi ascundă planurile, calculele, speranţele – fie că se pregăteşte pentru o mare „evadare”, fie că a descoperit un colţişor unde îşi poate piti talaşul pentru saltea. Viaţa zekului e astfel croită, încât a-ţi deschide sufletul în faţa cuiva înseamnă a juca în pierdere. Un băştinaş pe care l-am servit cu nişte mahorcă mi-a explicat lucrurile în felul următor (vă redau spusele lui în traducere rusă): „Spui cuiva de un locşor unde se poate dormi la căldurică şi unde

şeful de echipă nu te poate grăbji, toţi dau năvală acolo şi şeful miroase treaba. Spui cuiva că ai reuşit să trimiţi o scrisoare printr-un civil* * *, şi toţi au să cadă cu scrisorile lor pe capul omului, până când într-o bună zi o să fie prins. Iar dacă magazionerul ţi-a promis că-ţi schimbă cămaşa ajunsă ferfeniţă, mergi pe blat până ţi-o schimbă, iar după ce ţi-o schimbă, mergi tot pe blat: dacă nu-l dai de gol, poate, cine ştie, te mai serveşte o dată, cându-vă. ** Cu anii, zekul se deprinde într-atât să ascundă totul, încât disimulareanu-i mai pretinde niciun efort: în sufletul lui se atrofiază dorinţa firească a fiinţei umane de a-şi împărtăşi trăirile cu semenii. (Poate că

V. la ruşi: „Capul ce se pleacă sabia nu-l taie”.

Fenomen insular de importanţă minoră, pe care socotim inutil să-l abordăm în acest studiu

* * Insulele dispun de propriile lor servicii poştale, dar băştinaşii preferă să nu recurgă la ele

* * V. la ruşi: „Ai găsit – taci, ai pierdut – taci”. Sincer vorbind, paralelismul acestor reguli de viaţă ne cam pune pe gânduri.

trebuie să vedem în această disimulare o reacţie de apărare împotriva secretoşeniei generalizate ce-l înconjoară? Căci şi lui i se ascund prin toate mijloacele orice informaţii privitoare la soarta ce i se rezervă.)

Disimularea, la zek, decurge din ceva ce îi este la fel de propriu: circu inspecţia. El n-are încredere în nimeni. Cu cât un act pare mai dezinteresat, cu atât îi stârneşte mai mult suspiciunea. Legea e taiga – iată termenii în care formulează el imperativul suprem al relaţiilor interumane. (Pe insulele Arhipelagului există, într-adevăr, mari masive de taiga.)

Băştinaşul care izbuteşte să reunească în sine şi să manifeste con-secvent aceste calităţi tribale – presiunea vitală, lipsa de milă, dibăcia, ştiinţa disimulării şi circumspecţia – se consideră el însuşi şi e recunoscut de

ceilalţi ca „fiu al GULAG-ului”. Acest titlu sună la ei cam ca acela de cetăţean de onoare şi se dobândeşte, lucru de la sine înţeles, numai cu preţul unor lungi ani de viaţă insulară!

Fiii GULAG-ului se cred fiinţe de nepătruns, având, totodată, convingerea că ei „cumpără” dintr-o privire pe oricine, ba chiar văd la doi metri adâncime sub el, cum le place să spună. Poate că aşa şi este, dar tocmai aici se poate constata că până şi cei mai perspicace dintre zeki au o perspectivă fragmentară, un orizont limitat. Apreciind cât se poate de judicios actele săvârşite în imediata lui proximitate, calculându-şi foarte exact mişcările pentru următoarele ore, zekul de rând, ba uneori chiar şi un fiu al GULAG-ului, nu e capabil nici să gândească abstract, nici să îmbrăţişeze cu mintea fenomenele de ordin general, nici măcar să emită consideraţii despre viitor. Până şi viitorul gramatical se întrebuinţează la zeki arareori. Chiar aplicat la ziua de mâine, e acompaniat de o nuanţă dubitativă, iar când vine vorba de zilele săptămânii ce tocmai a început, prudenţa e şi mai mare. Niciodată nu vei putea auzi un zek spunând: „Primăvara viitoare am să…”, asta deoarece toată lumea ştie că încă mai trebuie să treacă iarna, lăsând la o parte faptul că în orice moment soarta te poate arunca de pe o insulă pe alta. Într-adevăr: o zi poate însemna o viaţă!

Fiii GULAG-ului sunt principalii depozitari ai tradiţiilor şi ai aşa-numitelor precepte ale zekilor. Numărul acestor precepte diferă de la insulă la insulă, formulările nu coincid cu exactitate şi sistematizarea lor ar putea oferi un atractiv subiect de studiu pentru cercetătorul interesat. Preceptele în cauză n-au nimic de a face cu creştinismul. (Zekii nu numai că sunt un popor ateu: în general, ei n-au nimic sfânt şi se grăbesc să ridiculizeze şi să înjosească orice materie spirituală cât de cât elevată. Această atitudine se reflectă, de altfel, şi în limba lor). În schimb,

fiii GULAG-ului dau asigurări că zekul care trăieşte în respectul ziselor precepte nu piere pe Arhipelag.

Există precepte ca: nu ciripi (cum trebuie înţeles asta? pesemne, în sensul că nu e bine să faci prea mult zgomot); nu fi linge-blide (adică să nu lingi blidele altora: asta înseamnă, la ei, moarte iminentă şi sigură); nu te şacali.

Interesant e preceptul nu-ţi băga nasul în gamela altuia. Am putea spune că aici avem de a face cu una din marile achiziţii ale gândirii zeke: de fapt, e vorba de principiul libertăţii negative – un fel de my home is my castle (10) răsturnat şi, în fond, superior chiar, pentru că se referă nu la propria ta gamelă, ci la a altuia (propria gamelă fiind, însă, subînţeleasă). Cunoscând condiţiile vieţii indigene, se cuvine să interpretăm cuvântul „gamelă" în sens larg: e vorba nu numai de recipientul acela turtit şi afumat, şi nici măcar de zeama concretă şi defel atrăgătoare pe care o conţine, ci de toate mijloacele de procurare a hranei, de toate procedeele folosite în lupta pentru existenţă, ba chiar, în sens şi mai larg, de însuşi sufletul zekului. Într-un cuvânt, lasă-mă să trăiesc cum vreau şi trăieşte şi tu cum vrei – iată conţinutul acestui precept. Fiul dur şi crud al GULAG-ului se angajează prin el să nu-şi folosească foiţa şi presiunea vitală din pură curiozitate. (Dar se şi eliberează, totodată, de orice fel de obligaţii morale: n-ai decât să crăpi sub ochii mei-puţin îmi pasă. O lege crudă, dar, totuşi, mai umană decât legea „borfaşilor", cani-balii locului: „ia crapă tu astăzi, că eu rămân pe mâine". Canibalul borfaş nu e defel indiferent faţă de vecinul lui: el îi va grăbi moartea, ca să o împingă pe a sa spre mai târziu, iar uneori pentru a se amuza sau numai din curiozitate, pentru a urmări cum se petrece acea moarte.)

În sfârşit, există preceptul generic: nu te încrede în nimeni, nu te teme de nimeni, nu te ruga de nimeni. În

acest precept e turnat, cu multă limpezime şi chiar sculptural, caracterul naţional comun tuturor zekilor.

Cum s-ar putea guverna (în libertate) un popor care s-ar pătrunde integral de acest orgolios precept?... Numai gândul la aşa ceva şi îţi dă fiori.

Acest precept ne conduce la ideea de a trata, de această dată, nu conduita de viaţă a zekilor, ci esenţa psihologiei lor.

Primul lucru ce sare în ochi la un fiu al GULAG-ului, pentru ca ulterior să poată fi reperat în comportamentul lui la tot pasul, este echilibrul spiritual, stabilitatea psihică. E interesant de notat aici concepţia generală a zekului despre locul său în univers. Spre deosebire de un englez sau un francez, care trăieşte o viaţă întreagă cu orgoliul de a se fi născut englez sau francez, zekul nu consumă niciun sentiment de mândrie generat de apartenenţa lui naţională, dimpotrivă: el o vede ca pe o grea încercare, dar o încercare ce trebuie îndurată până la capăt cu demnita-te. Zekii întreţin chiar un semnificativ mit, pe care iată-l: chipurile, undeva ar exista „porţile Arhipelagului" (v., în antichitate, coloanele lui Hercu-le), pe frontispiciul cărora, în partea pe unde se intră, stă scris: „Nu-ţi pierde curajul!", iar în partea pe unde se iese – „Nu te bucura prea mult!" Şi – lucru esenţial, adaugă zekii – aceste inscripţii pot fi văzute numai de oamenii inteligenţi, pentru proşti ele sunt transparente. Deseori, acest mit îşi găseşte expresia într-o regulă de viaţă foarte simplă: intrând, nu te întrista, ieşind, nu te bucura. Tocmai această filosofie se află la originea stabilităţii psihice a insularilor. Oricât de haine ar fi împrejurările ce se înverşunează împotriva lui, zekul îşi încruntă sprâncenele pe chipul aspru, tăbăcit de vânt, şi-şi spune: mai jos de mină n-au să mă azvârle. Ori se consolează şi îşi consolează semenii: „putea fi şi mai rău!" – şi într-adevăr, în decursul celor mai mari suferinţe, pricinuite de foame,

frig şi disperare, această convingere – putea fi şi mai rău – constituie pentru ei un sprijin şi o încurajare evidente.

Întotdeauna zekul pune răul în faţă, aşa şi trăieşte, aşteptându-se în permanenţă la lovituri din partea destinului ori la muşcăturile de viperă ale verminei. Dimpotrivă, orice îndulcire vremelnică a vieţii e văzută de el ca o inadvertenţă, ca o eroare. În această perpetuă aşteptare a năpastei se căleşte sufletul aspru al zekului, neînfricat în faţa propriului destin, necruţător cu destinul altuia. Devierile de la această stare de echilibru sunt minime la zeki – spre lumină ca şi spre umbră, spre deznădejde ca şi spre bucurie.

Întocmai cum scria, găsind o foarte fericită formulare, Taras Şevcen-ko (11) (aflat pentru scurtă vreme pe insule încă în epoca preistorică): „Pot să spun că, în prezent, aproape că nu mă mai încearcă nici tristeţea, nici bucuria, în schimb, resimt un calm moral care aduce cu sângele rece al peştelui. E posibil ca un şir nesfârşit de nenorociri să transforme în aşa măsura sufletul omului?” (Scrisoare către Repnina.)

Exact. Uite că e posibil. Starea stabilă de indiferenţă constituie pentru zek o apărare indispensabilă, care-i permite să îndure lungii ani de posacă existenţă insulară. Dacă în primul său an pe Arhipelag nu accede la această stare de serbezime şi estompare, zekul de obicei se curăţă. Dacă accede, rămâne în viaţă. Cu un cuvânt, ori dai colţul, ori te înveţi ca viermele-n hrean.

La zek, toate sentimentele se atrofiază, nervii devin lâncezi. Ajuns indiferent faţă de propria lui nenorocire şi chiar faţă de pedepsele pe care i le aplică tutorii tribului, cvasi-indiferent chiar faţă de propria-i viaţă, zekul nu mai încearcă, în adâncul sufletului său, niciun fel de compasiune pentru nenorocirea celor dimprejur. Strigătul de durere al cuiva, lacrimile vărsate de o femeie nu-l fac, cel mai adesea, să întoarcă măcar capul, într-atât îi sunt

reacţiile de tocite. Adeseori zekii se arată total lipsiţi de milă faţă de inexperienţa novicilor, râzându-şi de gafele şi necazurile lor, dar nu trebuie judecaţi prea aspru pentru asta, căci nu o fac din răutate: pur şi simplu compasiunea s-a atrofiat în inima lor şi au ajuns să nu mai vadă decât latura rizibilă a fiecărui eveniment.

Concepţia despre lume cea mai răspândită printre ei este fatalismul. E o trăsătură universală şi adânc înrădăcinată. Ea derivă din situaţia lor de sclavi, din faptul că niciodată nu ştiu ce le va aduce ziua de mâine şi din incapacitatea de a influenţa evenimentele. Fatalismul e chiar indispensabil zekului, pentru că îi consolidează stabilitatea spirituală. Un fiu al GULAG-ului consideră că tot ce are mai bun de făcut ca să fie liniştit e să se lase în voia sorţii. Viitorul e un fel de mâţă-n traistă: când habar n-ai ce îţi rezervă acest viitor, când nu-ţi poţi imagina ce riscă să ţi se întâmple la diferitele cotituri ale vieţii, nu e cazul să te zbaţi cu prea multă insistenţă ca să obţii ceva şi nici să refuzi ceva cu prea multă îndârjire, chiar dacă e vorba să te mute într-o altă baracă, într-o altă brigadă sau în alt lagpunkt. Poate o să fie mai bine, poate mai rău, numai să nu ţi-o fi făcut cu propria-ţi mână. Astfel îţi conservi preţiosul simţământ de ne-zdruncinare, la adăpost de orice agitaţie sterilă, ca şi de eventuale gesturi slugarnice.

Un destin atât de întunecat îi face pe zeki să cultive numeroase superstiţii. Una dintre ele se învecinează strâns cu fatalismul: dacă te zbaţi prea mult pentru un post, ori chiar pentru propriul confort, e sigur că îţi vor arde o etapare.

Fatalismul, la zeki, se extinde nu numai asupra destinului personal, ci şi asupra mersului general al lucrurilor. Nici prin cap nu le trece că ar putea schimba în vreun fel cursul evenimentelor în ansamblul lor. Şi sunt încredinţaţi că Arhipelagul există dintotdeauna şi că

înainte aici era şi mai rău.

Dar poate că inversiunea psihologică cea mai interesantă constă aici în faptul că zekii interpretează starea lor stabilă de indiferenţă în condiţiile precare şi primitive pe care le au de înfruntat ca pe o victorie a dragostei de viaţă. Ajunge ca lungul şir al nenorocirilor să se mai răărească puţin, ca loviturile destinului să slăbească în intensitate, şi zekul e gata să se declare satisfăcut de viaţă şi să se arate mândru de felul cum se comportă. Poate cititorului i se va părea mai credibilă această trăsătură paradoxală, dacă o să i-l citäm pe Cehov. În povestirea intitulată „În exil”, podanii Semion Tolkovâi exprimă acest simţământ în felul următor:

— „… Am ajuns să pot dormi gol pe pământul gol şi să mănânc iarbă. Şi dea domnul aşa viaţă tuturor şi fiecăruia. (Subl. ns.) Nu-mi lipseşte nimic, nu mă tem de nimeni şi, în sinea mea, socot că nu există om mai bogat şi mai liber decât mine”.

Aceste frapante cuvinte ne sună mereu în urechi: le-am auzit, rostite de zekii de pe Arhipelag, nu o dată (şi ne minunäm: unde a putut Cehov să le prindă din zbor?) Dea domnul aşa viaţă tuturor şi fiecăruia! – cum vă place chestia asta?

Până acum am vorbit despre aspectele pozitive ale caracterului acestui popor. Dar nu putem închide ochii nici la părţile lui negative, la unele înduioşătoare slăbiciuni ale naţiei, care, într-un fel, constituie excepţii şi vin în contradicţie cu trăsăturile examinate anterior.

Pe cât de neclintită şi de încrâncenată e necredinţa acestui popor pe ea

Apropo de ars, incendiile în sens literal îi lasă reci pe zeki. Ei nu ţin la baracamentele lor, nu caută să salveze clădirile în flăcări, convinşi că vor fi, oricum, înlocuite. Arderea, la ei, se referă doar la propria soartă.

re l-am putea numi ateu (un popor pentru care,

bunăoară, teza biblică „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi” (12) e total ridicolă, întrucât e văzută în afara oricărei legături cu cazierul judiciar), pe atât de febril se abandonează fiii săi unor puseuri de credulitate nesăbuită. Se poate opera următoarea distincţie: înăuntrul orizontului restrâns unde zekul îşi păstrează vederea clară, el nu crede în nimic. Dar, lipsit de instrumentele anali-zei abstracte şi ale raportărilor istorice, el se lasă, cu o naivitate de sălbatic, pradă credinţei în tot felul de zvonuri difuze şi miracole de sorginte indigenă.

Un vechi exemplu al credulităţii băştinaşilor îl constituie speranţele lega-te de sosirea lui Gorki pe Solovki. Dar nu e nevoie să coborâm atât de departe în timp. Există pe Arhipelag o religie perenă şi cvasiuniversală: credinţa în aşa-numita Amnistie. Ce se înţelege prin asta e greu de ex-plicat Nu e vorba de o zeitate feminină, cum ar putea fi tentat să creadă cititorul. E mai degrabă ceva ce aduce cu A Doua Venire a lui Mesia la popoarele creştine, explozia unei aurore atât de orbitoare, încât sub puterea ei toate gheţurile Arhipelagului se vor topi instantaneu, ba chiar insulele însele se vor lichefia şi toţi băştinaşii vor fi purtaţi de valuri calde spre nişte plaiuri însorite, unde vor găsi numaidecât fiinţe apropiate şi dragi. Într-un fel, avem de a face cu credinţa, uşor modificată, în împărăţia lui Dumnezeu pe Pământ. Această credinţă, niciodată confirmată de vreun miracol real, e, totuşi, foarte vivace şi îndărătnică. Şi, întocmai cum alte popoare îşi leagă riturile importante de solstiţiul de vară sau de iarnă, şi zekii aşteaptă în transă mistică (şi întotdeauna zadarnic) primele zile din noiembrie şi mai (13). De cum adie pe Arhipelag un vânt sudic, zekii încep să-şi şoptească, înfrigurați, unul altuia la ureche: „Sigur va fi o Amnistie! Gata, începe!”. De cum se înstăpânesc vuiturile aspre ale Nordului, zekii îşi încălzesc cu propria răsuflare degetele

îngheţate, îşi freacă urechile şi, tropăind de frig, se îmbărbătează reciproc: „Înseamnă că vine Amnistia. Altfel ne degeră la toţi şi… (urmează o expresie intraductibilă). E clar, acum chiar că vine”.

Nocivitatea oricărei religii e de mult demonstrată şi o putem constata şi aici. Aceste credinţe în Amnistie îi moleşesc vizibil pe băştinaşi, cufundându-i într-o stare de reverie ce le este total improprie. Ba există perioade epidemice în decursul cărora uneltele folosite în munca oficială, urgentă şi necesară, le cad literalmente zekilor din mâini, întocmai cum se întâmplă când încep să circule sinistrele zvonuri contrarii despre „eta pe”. Or, pentru opera constructivă cotidiană, e mult mai avantajos ca băştinaşii să nu fie afectaţi de niciun fel de deviaţii sentimentale.

Şi mai există la zeki încă o slăbiciune naţională, care li se înrădăcinează inexplicabil în suflete, în pofida întregii orânduiri a vieţii lor – setea secretă de dreptate.

Acest straniu sentiment a fost observat şi de Cehov, pe o insulă care, altfel, nu aparţine Arhipelagului nostru: „Ocnaşul, oricât de depravat şi de nedrept ar fi el însuşi, iubeşte cel mai mult dreptatea şi, dacă ea nu există la oamenii plasaţi deasupra lui, se înrăieşte din an în an tot mai mult, căzând în necredinţa extremă”.

Cu toate că observaţiile lui Cehov nu se raportează în niciun fel la cazul de care ne ocupăm, suntem frapaţi, totuşi, de veridicitatea lor.

Încă din momentul când ajung pe Arhipelag, fiecare zi şi fiecare ceas al vieţii zekilor e un continuu lanţ de nedreptăţi; ei înşişi săvârşesc, în această ambianţă, unele acte de nedreptate şi ai zice că de mult ar fi fost cazul să se deprindă cu această stare de fapt şi să accepte nedreptatea ca pe o matrice generală a existenţei. Ei bine, nu! Fiecare nedreptate comisă de bătrânii tribului ori de tutorii acestuia îi răneşte şi îi tot răneşte, întocmai ca în

prima zi. (În vreme ce nedreptatea venită de jos în sus le stârneşte nestăvilite râsete aprobatoare.) Iar în folclorul lor creează legende în care deja nici măcar nu e vorba de dreptate, ci – suprali-citându-se acest sentiment – despre o mărinimie nejustificată. (Astfel a apărut, de exemplu, pe Arhipelag, dăinuind decenii de-a rândul, mitul privind mărinimia de care ar fi beneficiat Fany Kaplan, care, chipurile, nu ar fi fost împuşcată, ci ispăşea o condamnare pe viaţă în diferite închisori, ba chiar se găseau numeroşi martori care ar fi călătorit în compania ei cu prilejul cine ştie cărui transfer ori ar fi primit din mâinile ei o carte la biblioteca din Butârki. * Se pune întrebarea: la ce ar putea să le servească zekilor acest mit absurd? Numai ca un caz limită de extremă magnanimitate, în care vor să creadă. Pentru a şi-o putea aplica, în gând, lor înşile.

Sunt cunoscute şi cazuri de zeki ce au îndrăgit munca pe Arhipelag. (A.S. Bratcikov: „Sunt mândru de ceea ce am făcut cu mâinile mele”) ori cel puţin n-au ajuns să se scârbească de ea (zekii de origine germană), însă acestea sunt atât de rare, încât nu le vom situa la înălţimea unor trăsături naţionale, fie ele şi bizare, ale poporului zek.

Nu trebuie văzută o contradicţie cu disimularea într-o altă trăsătură de caracter a indigenilor: plăcerea de a povesti despre trecut. La toate celelalte popoare, acest obicei e caracteristic bătrânilor; oamenii între două vârste, dimpotrivă, tocmai că le detestă, ba chiar se tem să vorbească despre trecut (mai cu seamă femeile şi mai cu seamă cei ce completează chestionare biografice – de fapt, toată lumea). Zekii, în

De curând, comandantul Kremlinului a dezminţit oficial aceste zvonuri, relatând cum a împuşcat-o pe Kaplan chiar atunci. De altfel, şi Demian Bednîi a asistat la această exe-cuţie. Lăsăm la o parte faptul că absenţa ei, ca martoră, la procesul eserilor din 1922 ar fi trebuit să-i convingă pe zekii în realitate, ei nici nu-şi mai amintesc de

acest proces. În ce ne priveşte, presupunem că zvonul privind condamnarea pe viaţă a Fanyei Kaplan a pornit de la condamnarea Berthei Gandal la această pedeapsă. Această femeie, care nu bă-nuia nimic, venise de la Riga la Moscova chiar în ziua atentatului, când fraţii ei (care o aşteptau pe Kaplan în automobil) au fost împuşcaţi. Pentru asta a şi fost condamnată Gandal la închisoare pe viaţă.

această privinţă, se comportă ca o naţie alcătuită exclusiv din bătrâni. (În altă privinţă, având educatori, sunt, dimpotrivă, trataţi ca o naţie compusă exclusiv din copii.) E imposibil să scoţi de la ei măcar un cuvânt legat de micile secrete ale vieţii lor de zi cu zi pe Arhipelag (unde îţi poţi încălzi gamela, unde se face troc cu mahorcă), dar despre trecut îţi povestesc toţi, fără cel mai mic ascunziş, dându-şi dramul la limbă: cum a trăit el înainte de a fi fost debarcat pe Arhipelag, cu cine a trăit, cum a ajuns aici. (Ceasuri de-a rândul se ascultă reciproc povestind care cum a eşuat aici, şi aceste istorii care seamănă între ele ca picăturile de apă nu-i plictisesc defel. Şi cu cât mai întâmplătoare, mai superficială şi mai scurtă e întâlnirea dintre doi zeki – într-o noapte, lungiţi unul lângă altul într-un aşa-numit „tranzit” – cu atât mai pe larg şi cu mai multe amănunte se grăbesc să-şi povestească unul altuia toate încercările prin care au trecut.)

Aici e interesant de făcut o comparaţie cu observaţiile lui Dostoievski. Scriitorul remarcă faptul că fiecare ocnaş ţinea în el, ca pe o amintire dureroasă şi chinuitoare, întâmplările care-l împinseseră spre „Casa morţilor” şi că, în general, acolo nu erau văzuţi cu ochi buni cei ce povesteau despre asemenea lucruri. Şi e de înţeles: la „Casa morţilor” se ajungea pentru crime, şi ocnaşilor le venea greu să-şi reîncarce sufletul cu ele.

Or, zekul ajunge pe Arhipelag în virtutea unei întorsături inexplicabile a destinului ori printr-un concurs de împrejurări vindicative. În nouă cazuri din zece, zekul

nu se simte vinovat de niciun fel de „crimă” şi de aceea nu există pe Arhipelag poveşti mai interesante şi mai susceptibile de a stârni cea mai vie simpatie a auditoriului decât cele despre „cum am ajuns aici”.

Luxuriantele poveşti ale zekilor despre trecut, care umplu toate serile în barăcile lor, mai au şi un alt scop, un alt sens. Pe cât de labile şi de incerte sunt prezentul şi viitorul zekilor, pe atât de imuabil e trecutul lor. Nimeni nu-i poate confisca unui zek trecutul şi, în plus, fiecare dintre ei a însemnat în trecut mult mai mult decât înseamnă acum (căci nimeni nu poate cădea mai jos decât un zek. Chiar şi un vagabond beat criţă e numit, în afara Arhipelagului, tovarăş). De aceea amorul propriu al zekului recucereşte, în amintiri, cotele de la înălţimea cărora viaţa l-a azvârlit în abis. * Amintirile sunt, obligatoriu, înfrumuseţate prin adăugarea de episoade inventate (dar întru totul verosimile) şi în felul acesta zekul narator (ca şi restul auditoriului) simte cum i se reînstăpâneşte în suflet încrederea în sine.

Căci un bătrân tinichigiu surd sau un băieţandru care face pe ajutorul de zugrav au nu mai puţin amor propriu decât un regizor din Capitală purtat pe valurile gloriei – e bine să reţinem acest lucru.

Există şi o altă formă de resurescitare a acestei încrederi în sine – numeroasele poveşti folclorice despre dibăcia şi isprăvile de pomină ale poporului zek. Sunt nişte istorii destul de rudimentare, amintind de legendele soldăţeşti de pe vremea lui Nikolai I (când oamenii erau luaţi la oaste pentru câte 25 de ani). O să vi se toarne, bunăoară, povestea unui zek care s-a dus la şef să taie lemne pentru soba de la bucătărie, şi când colo – ce să vezi! – fata şefului s-a furişat singură la el în hambar. Ori istoria unui planton pişicher, care a săpat o gaură sub peretele mă-gaziei de colete, tocmai sub locul unde, înăuntru, era ţeava de scurgere, ca să-şi poată pune acolo,

la umplut, gamela. În pachetele venite din exterior se găseşte uneori şi votcă, dar pe Arhipelag e prohibiţie şi vot-ca trebuie vărsată pe jos imediat (lucru care, de altfel, nu se întâmplă niciodată) – ei bine, plantonul strângea votca aceea în gamelă şi umbla beat toată ziua.

În general, zekii preţuiesc şi iubesc umorul, şi acest lucru constituie cea mai bună dovadă a sănătăţii psihice de care se bucură acei băştinaşi, care nu au apucat să moară în primul an de viaţă insulară. Ei pornesc de la ideea că lacrimile nu justifică nimic, iar râsul nu îndatorează pe nimeni. Umorul este aliatul lor permanent, fără de care viaţa pe Arhipelag ar fi cu totul imposibilă. Până şi în materie de înjurături, criteriul de asi-milare este umorul: cele mai hazoase sunt cele care îi conving cel mai mult. O undă de umor, fie şi minusculă, pigmentează răspunsul la orice întrebare, orice judecată a zekilor asupra lumii înconjurătoare. Dacă abordaţi un zek vrând să aflaţi, bunăoară, cât timp a petrecut până acum pe Arhipelag, nu vă va răspunde „cinci ani", ci:

— Păi, să tot fi stat vreo cinci brumare.

Pentru viaţa petrecută pe Arhipelag, zekii folosesc, cine ştie de ce, verbul „a sta", cu toate că aici numai de stat nu stau.)

— E greu? îl întrebi. Răspunsul vine, cu zeflemea:

— Mai grei sunt numai primii zece ani.

Dacă-i spui că-l compătimeşti pentru că trăieşte într-o climă atât de aspră, îţi va răspunde:

— Clima o fi ea proastă, dar compania e nemaipomenită. Ori, despre unul care a părăsit Arhipelagul:

— Primit trei, stat cinci, eliberat înainte de termen.

Iar când au început să sosească pe Arhipelag vilegiaturişti cu bilete de sejur pentru câte un sfert de veac:

— Ăştia douăzeci şi cinci de ani au viaţa asigurată.

Vorbind despre Arhipelag în general, zekii spun că, pe insule.

— Cine nu a stat va sta, cine-a stat nu va uita.

(Aici se face o generalizare abuzivă: mie şi dumitale, cititorule, nici prin cap nu ne trece să ajungem pe-acolo, nu-i aşa?)

Oriunde şi oricând aborigenii aud pe cineva rugând să i se mai dea ceva (fie şi nişte apă clocotită pentru ceai), strigă cu toţii în cor:

— Procurorul o să-ţi mai dea!

Îndeobşte, faţă de procurori, zekii manifestă o înverşunare de neînţeles, căreia îi dau frâu liber adesea. Bunăoară, pe Arhipelag e foarte răspândită expresia:

— Procurorul e toporul.

În afară de rima perfectă, nu vedem în această expresie vreun sens. Drept care cu amărăciune trebuie să consemnăm aici un caz de fractură a lanţului asociativ şi de cauzalitate, fractură ce coboară gândirea ze-kilor sub nivelul mediu al umanităţii în ansamblul ei. Dar despre asta – puţin mai încolo.

Iată alte mostre de glume simpatice şi inofensive:

— De mult ce dormi, n-ai timp să te odihneşti.

— Dacă nu bei apă, de unde să prinzi puteri?

În legătură cu munca pe care o socot cea mai nesuferită, munca de la sfârşitul zilei (când toată lumea se pleoşteşte, aşteptând apelul de seară) există o glumă obligatorie:

— Că bine mai mergea treaba, dar uite că ziua e prea scurtă.

Iar dimineaţa, în loc să se apuce mai repede de treabă, se foiesc de colo-colo, repetând:

— De-ar veni mai iute seara, că mâine (!) – la lucru!

Dar iată şi cazuri în care constatăm, la zekî, eclipse ale gândirii logice. Să luăm, de pildă, cunoscuta lor expresie:

— Nu noi am plantat pădurea asta, nu noi o tăiem.

Însă, dacă e să judecăm aşa, nici exploatările forestiere n-au plantat ar-bori, dar îi taie cu mult succes. Aşa că aici avem de a face cu un infantilism tipic al gândirii indigene, un dadaism sui-generis.

Ori altă expresie (de pe vremea Belomorkanal-ului):

— Lucre ursul!

Ei bine, serios vorbind, cum ne-am putea imagina un urs săpând glorio-sul canal? Chestiunea de a şti ce capacităţi are ursul a fost tratată suficient încă în lucrările lui LA, Krîlov. Dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate de a înhăma un urs la o muncă raţională, nu vă îndoiţi că statul socialist ar fi făcut acest lucru, şi astăzi am avea brigăzi întregi de urşi, ca şi lagpunkte pentru ei.

E drept, aborigenii cultivă şi o expresie paralelă despre urşi, foarte injustă, dar bine înrădăcinată:

— Şeful e ca ursul.

Chiar că nu putem pricepe ce fel de asociaţie a putut genera o atare ex-presie. N-am vrea să ne facem despre indigeni o părere atât de proastă, încât să comparăm cele două expresii şi să tragem vreo concluzie.

Trecând la problemele privind limba zekă, iată-ne ajunşi în mare dificultate. Lăsând la o parte faptul că orice studiu despre o limbă nou-descoperită constituie întotdeauna materia unei cărţi aparte sau a unui curs ştiinţific special, în cazul nostru întâmpinăm şi unele impedimente specifice.

Unul dintre ele rezidă în conglomeratul limbă-sudalme, la care ne-am mai referit. Separarea acestor două elemente ar depăşi puterile oricui (pentru că nu se poate scinda un organism viu!) *, dar nici să prezentăm, în nişte pagini de înaltă ţinută ştiinţifică, lucrurile aşa cum sunt nu putem, din pricina grijii pe care o purtăm tinerei generaţii din ţara noastră.

O altă dificultate constă în necesitatea de a delimita

limba propriu-zisă a zekilor de limba tribului de canibali (numiţi aici şi „borfaşi” sau „apaşi”) dispersat printre ei. Limba canibalilor este o ramură absolut distinctă a arborelui filologic, fără asemănări şi înrudiri. Această materie merită un studiu aparte. Pe noi, aici, lexicul ininteligibil al canibalilor n-ar face decât să ne încurce (de exemplu, „teşche” pentru acte de identitate, „marcă” pentru batistă, „ungheraş” pentru valiză, „ceapă” pentru ceas, „bărci” pentru pantofi), însă lucrurile se complică prin faptul că unele elemente lexicale ale limbii canibalilor sunt asimilate în limba zekă, pe care o îmbogăţesc sub raport imagistic: (4)

svistet (a fluiera) – a turna gogoşi; temniţ (a o bălmăji) – a arunca praf în ochi; raskidâvat cernuhu (a împroşca cu negru) – a se preface, a minţi, a trişa; kantovatsia (a se aşeza pe o rână) – a trage chiulul, a tăia frunză la câini; lukatsia (a se întreţese) – a schimba priviri complice; filonit (a tândăli) – a se fofila, a chiuli; mantulit (a se speti) – a se omorî cu munca; tvet (culoare) – borfaş; polutvet (culoare pală) – apropiat al borfaşilor; duhovoi (suflător) – individ cu mult tupeu; kondei – carceră; şmon – percheziţie; kostâl (cârjă) – raţia de pâine; fitil (fitil) – om cu un picior în groapă, mierlitor; şestiorka (nota şase) – „ţinător de şase”; sosa-lovka (sugătoare) – vreme de foamete, lagăr sau închisoare unde se moare de foame; otriţalovka (grup de recalcitranţi) – durii din rândul borfaşilor arestaţi, cei ce îl iau pe „nu” în braţe; s pontom (cu aplomb) – dându-se mare; gumozniţa (bal, dans) – târfă; şalaşovka (colibară) – târfă de cea mai joasă speţă; baţillî (bacili) – grăsimi, ingrediente hrănitoare în mâncare; hileat pod blatnogo (a bate spre condiţia de borfaş) – a se da drept mare borfaş; zablatnitsia (a o da spre blat) – a deveni borfaş etc.

Nu se poate nega faptul că multe dintre aceste cuvinte sunt percutante, plastice şi chiar pe înţelesul

tuturor. Între ele, piesa cea mai de preţ este strigătul „na ţârlah!” (pe poante!). El poate fi tradus în ruseşte numai printr-o perifrază complexă, însemnând a face ceva mişcându-te în vârful

Numai de curând, o anumită Statevskaia, din satul Dolgoderevenski, regiunea Celeabinsk, a găsit calea: „De ce nu s-au bătut deţinuţii pentru puritatea limbii? De ce nu au solicitat, în mod organizat, concursul educatorilor?” Aceasta admirabilă idee pur şi simplu nu ne-a trecut prin cap câtă vreme am stat pe Arhipelag; le-am fi sugerat-o zekilor cu dragă inimă.

picioarelor, cu toată viteza şi cu sârg autentic – şi toate astea simultan.

Chiar ni se pare cu totul regretabil că o asemenea expresie lipseşte din limba rusă, mai cu seamă având în vedere frecvenţa unui atare mod de acţiune în viaţa de zi cu zi.

Dar grijile de acest fel sunt superflue. Încheindu-şi îndelungata expediţie ştiinţifică pe Arhipelag, autorul acestor rânduri a început să se gândească cu multă îngrijorare în ce măsură se va putea întoarce la catedră în institutul lui de etnografie. Asta nu numai din punctul de vedere al biroului de cadre, ci întrebându-se dacă n-a rămas în urmă cu masa contemporană şi dacă studenţii îi vor mai înţelege cursurile. Şi deodată, nevenindu-i să creadă, dar cu mare bucurie, a auzit, rostite de bobocii din anul întâi, aceleaşi expresii cu care urechile lui se obişnuiseră pe Ar-hipelag şi care până atunci lipseau în mod atât de dureros din limba rusă: s hodu (din mers) – în viteză; vsiu dorogu’ (tot drumul) – tot timpul; po nevoi (pe nou) – din nou; raskurocit – a şparli; zanacit – a placa, a opri un adversar); fraer – fraier; durak i uşi holodnie (imbecil şi cu urechile reci) – găgăuţă; oria’s parniami şiotsia (se coase cu băieţii) – se cuplează cu băieţii. Şi altele, câte altele.

Asta denotă o mare energie a limbii zeke, energie ce o face capabilă să se infiltreze inexplicabil în ţara noastră şi în primul rând în limbajul tinerilor. Ceea ce permite să se spere că, în viitor, acest proces se va derula cu şi mai mare vigoare şi că toate cuvintele enumerate mai sus se vor asimila în limba rusă, constituind, poate, chiar florilegiul ei.

Cu atât mai anevoioasă devine misiunea cercetătorului – de a separa, astăzi, limba rusă de limba zekă!

Şi, în sfârşit, probitatea profesională ne împiedică să trecem sub tăcere o a patra dificultate: influenţa primară, mai mult sau mai puţin preistorică, a limbii ruse înseşi asupra limbii zeke şi chiar asupra limbii canibalilor (în zilele noastre această influenţă nu se mai observă). Cum altfel s-ar putea explica faptul că descoperim în dicţionarul lui Dahl asemenea analogii cu expresii specific insulare:

jit zakonom (ţinutul Kostroma): „a trăi legiuit”, în sensul de a trăi cu nevasta legiuită (pe Arhipelag: a trăi cu o femeie după legile locului); vânacit: „a pescui ceva în buzunarul cuiva” (pe insule a avut loc o schimbare de prefix – zanacit, cuvântul însemnând „a ascunde departe de ochii lumii); podhodit: „a sărăci”, „a ajunge la capătul puterilor” (v. dohodit).

Ori zicerea consemnată de Dahl:

„O ciorbă cumsecade”, întocmai ca într-o serie întreagă de expresii insulare: ger cumsecade (dacă nu e prea aspru), foc cumsecade etc.

Şi „nu prinde şoareci” găsim la Dahl. Iar suka (jigodie) însemna deja spion încă la P.F. Iakubovici.

Sau aceste admirabile expresii ale băştinaşilor: a lua în coarne (despre orice muncă făcută cu tenacitate şi în general despre orice îndărătnicie, despre tăria de a o ţine pe a ta), a-i rupe coarnele, a-i smulge coarnele – expresii ce reconstituie pentru contemporaneitate sensul dat în

rusa veche şi slavona veche cuvântului roga (coarne) – ţâfnă, îngâmfare, aroganţă – contrar expresiei împrumutate, calchiate din franceză nastavit roga (a pune coarne), semnificând înşelarea soţului de către soţie, care nu a prins deloc la oamenii simpli, ba ar fi fost uitată şi de către intelectuali, dacă n-ar fi fost legată de duelul lui Puşkin (15).

Toate aceste nenumărate dificultăţi ne determină să amânăm pentru moment partea lingvistică a studiului nostru.

În încheiere, câteva rânduri cu caracter personal. În timpul investigaţiilor pe care le-a întreprins, autorul acestui articol a fost, la început, prost văzut de zeki: ei credeau că anchetele pe care le făcea erau pentru cumătru (acest protector atât de sincer ataşat de zeki, dar faţă de care, întocmai ca faţă de toţi protectorii lor, ei se arată ingraţi şi nedrepţi), încredinţându-se că lucrurile nu stăteau aşa şi încurajaţi de faptul că de fiecare dată erau serviţi cu mahorcă (sortimente nobile de tutun aici nu se fumează), au început să adopte faţă de cercetător o atitudine foarte cordială, dezvăluindu-i întreaga candoare a sufletului lor. Ba chiar, în unele locuri, au prins să-l alinte cu simpaticul nume de Ukrop Pomi-dorovici (16), iar în altele cu la fel de simpaticul Fan Fanâci. Trebuie spus că numele patronimic nu e folosit pe Arhipelag, aşadar, această formulă respectuoasă de adresare are o tentă umoristică, sugerând şi ideea că sensul studiului de faţă scapă intelectului lor.

Autorul, în ce-l priveşte, e de părere că studiul pe care l-a întreprins reprezintă un succes şi că ipoteza sa este pe deplin demonstrată: a fost descoperită, în miezul secolului XX, o naţiune nouă, complet necunoscută, cu un volum etnic de multe milioane de oameni.

Capitolul 20

Secţiune 1.10 DULĂII LA LUCRU

Nu cu INTENŢIA de a aduce cuiva, în mod deliberat, o ofensă usturătoare am intitulat astfel acest capitol, dar trebuie să ne menţinem în tradiţia lagărelor. Dacă stăm şi ne gândim, ei înşişi şi-au ales acest destin: slujba lor e aceeaşi cu a dulăilor de pază şi e strâns legată de câini.

Există chiar un regulament special al muncii cu câinii şi comisii întregi, alcătuite din ofiţeri, urmăresc activitatea fiecărui câine în parte, cultivându-i o întăntare de înaltă eficienţă. Şi dacă întreţinerea unei potăi costă anual unsprezece mii de ruble antehruşcioviene (alimentaţia dulăilor e mai consistentă decât a deţinuţilor), atunci cât trebuie să coste întreţine-rea unui ofiţer?

De altfel, pe întreg parcursul acestei cărţi, ne-am izbit de o dificultate: îndeobşte, cum să-i numim? „Autorităţile", „ştabii", sunt termeni prea generali şi se referă şi la exterior, la ansamblul vieţii din ţară, fiind pe deasupra şi foarte uzaţi. „Stăpânii" – aşijderea. „Diriguitori ai lagărelor" sună a eschivă şi nu face decât să ne dea în vileag neputinţa. Să-i numim pur şi simplu „dulăi", cum li se spune în lagăre? Un apelativ cam grobian şi injurios. Întru totul în spiritul limbii ar fi cuvântul lagherşcikfi (2), care diferă de laghernift (3) întocmai ca tiuremşcik (4) de tiuremnik (5), desemnându-i, prin sensul lui unic şi exact, pe cei ce administrează şi conduc lagărele. Aşa că, prezentând cititorilor exigenţi scuze pentru a fi introdus un termen nou (de altfel nici nu este pe de-a-ntregul nou, din moment ce limba a păstrat o căsuţă goală pentru el), îl vom folosi când şi când.

Aşadar, iată de cine ne vom ocupa în acest capitol: de lagherşciki – băgătorii de seamă ai lagărelor (inclusiv ai închisorilor). Am putea începe cu generalii, ceea ce ar fi formidabil, însă n-avem suficient material documentar. Viermi şi sclavi ce eram, n-am avut cum să aflăm cine sunt şi să-i vedem de aproape. Iar când i-am avut dinaintea ochilor, orbiţi de strălucirea aurului de pe epoleţii lor, n-am

fost în stare să vedem mai nimic.

Aşa se face că nu ştim mare lucru despre mahării ce s-au perindat la conducerea GULag-ului – aceşti veritabili ţari ai Arhipelagului. Şi când ne cade în mână o poză a lui Bermann ori o vorbuliţă scăpată de Apeter, le înşfăcăm la iuţeală. Bunăoară, am aflat câte ceva despre „execuţiile Garanin”, dar despre Garanin însuşi nu ştim mare lucru. Ştim numai că era insaţiabil, nu se mulţumea să pună apostile, ci, bântuind prin lagăr, nu pregeta să scoată mauserul şi să tragă, când mutra cuiva nu-i era pe

Tot ce se referă la câini în acest capitol e preluat din nuvela lui Metter (1), Murad („Novîi mir”, 1960, Nr. 61).

plac. La fel, scriem despre Kaşketin, dar nu l-am văzut niciodată pe Kaşketin la faţă (şi Domnul fie lăudat). Despre Freukel am izbutit să adunăm ceva material, cât de cât, dar despre Abram Pavlovici Zavenea-ghin – nimic. Răposatul Abram Pavlovici n-a fost înmormântat odată cu Ejov şi Beria şi gazetarii mai salivează vorbind despre el: „legendarul constructor al Norilskului”! Ai zice că el în persoană a pus cărămidă pe cărămidă. Poate un caraliu legendar – asta i s-ar potrivi mai bine. Având în vedere că sus era foarte iubit de Beria, iar jos stârnea admiraţia em-vedistului Zinoviev, trebuie că a fost o fiară de prima mână. Altminteri, cine ar fi construit pentru el Norilskul?

Despre Antonov, şeful lagărului Enisei, a scris câte ceva, gest pentru care îi mulţumim, inginerului Poboji. * Un tablou a cărui descriere am sfătui pe toată lumea s-o citească: descărcarea barcazurilor pe fluviul Taz. În adâncul tundrei, unde încă n-a ajuns niciun drum (şi ajunge-va, oare, vreodată?), furnici egiptene trag locomotivele prin troiene, iar sus, pe o colină, tronează Antonov în persoană, scrutând împrejurimile şi fixând un loc pentru descărcare. A sosit pe calea aerului, va pleca foarte curând pe aceeaşi cale, suita baletează dinaintea lui mai dihai decât în faţa lui Napoleon, iar bucătarul personal

îi serveşte chiar aici, pe o măsuţă pliantă, în gerul polar, roşii şi castraveţi proaspeţi. Şi nu împarte cu nimeni, spurcăciunea, bagă totul în burduhanul lui.

Turul de orizont pe care ni-l propunem în acest capitol îi va avea ca protagonişti pe grangurii de lagăr cu grade de la colonel în jos. Vom spune câteva cuvinte despre ofiţeri, pentru a trece apoi la sergenţi, alunecând până la armată şi – gata, ajunge. Cine a văzut mai multe să scrie mai mult. Acestea ne sunt limitele: în închisoare ori în lagăr, caracterul temnicerilor te interesează numai ca să ştii cum să te păzeşti de belea şi să tragi foloase de pe urma slăbiciunilor lor. În rest, n-ai niciun chef să-ţi baţi capul cu ei, nu merită să le dai atenţie. Suferi tu însuţi, împrejurul tău suferă atâţia alţi oameni întemniţaţi pe nedrept şi, în faţa acestei jer-be de suferinţe pe care n-o poţi cuprinde cu braţele amândouă, ce înseamnă aceşti indivizi obtuzi, cu slujbe de dulăi, interesele lor meschine, succesele sau insuccesele lor în carieră?

Iar acum constaţi, din păcate prea târziu, că nu i-ai observat îndeajuns.

N-are rost să ne întrebăm cât sunt de înzestraţi: se poate imagina un om cât de cât apt de o activitate utilă care să se angajeze în paza unei închisori sau a unui lagăr? Dar merită să ne punem întrebarea: poate fi, în genere, un lagherşcik om cumsecade? Ce sistem de selecţie morală le determină existenţa? Prima selecţie: înrolarea în trupele MVD, înscrierea la şcolile ori cursurile organizate de acesta. Orice om atins măcar de o undă de educaţie morală, având o conştiinţă cât de cât exigentă, atât

Miortvaia daroga (Calea moartă), „Novîi mir”, 1964, Nr. 8.

cât să poată discerne binele de rău, se va zbate instinctiv şi din răsputeri să nu ajungă în această sinistră legiune. Dar să admitem că eforturile lui eşuează. Vine a doua selecţie: pe parcursul perioadei de instrucţie şi apoi

în primele luni de slujbă, înşişi superiorii lor cască ochii, cântărindu-i cu atenţie şi debarasându-se de toţi cei care, în loc să manifeste voinţă şi fermitate (cruzime şi câinoşenie), dau dovadă de moliciune (cum-secădenie). Iar apoi, de-a lungul mai multor ani, a treia selecţie: toţi cei ce nu şi-au imaginat unde şi la ce se duc au avut deja timp să înţeleagă şi să se îngrozească. Să fii un instrument permanent al violenţei. Un părtaş la rău nu e la îndemâna oricui şi nici nu se ajunge la aşa ceva cu una, cu două. Căci ai călcat în picioare destinul altuia şi înăuntrul tău o strună se încordează şi se tot întinde până ajunge să plesnească: nu, nu se mai poate trăi în felul ăsta! E pragul când, fie şi cu mare întârziere, oamenii-oameni încep, totuşi, să caute o scăpare, îşi inventează boli, prezintă certificate, trec în slujbe mai prost plătite, renunţă la epoleţi – numai să plece! să plece! să plece!

Înseamnă că restul, ceilalţi, s-au pliat? Ceilalţi s-au deprins în aşa măsură, încât viaţa pe care o duc li se pare de-acum normală. Şi, desigur, utilă. Ba chiar onorantă. Iar câte unii nici n-au avut nevoie să se adap-teze: erau aşa de la bun început.

În virtutea acestei selecţii, se poate conchide că, printre păzitorii lagărelor, proporţia indivizilor lipsiţi de inimă şi cruzi e mai ridicată decât într-un grup oarecare, luat arbitrar, de populaţie. Şi cu cât a fost mai îndelungată, mai neîntreruptă şi mai remarcată slujba unui individ în Orga-ne, cu atât mai probabil este că avem de a face cu un scelerat.

Nu pierdem din vedere sublimele cuvinte ale lui Dzerjinski: „Aceia dintre voi care au inima împietrită şi nesimţitoare, cărora nu le pasă de cei ce suferă în puşcării – părăsiţi această instituţie!” însă nu le găsim niciun fel de corespondenţă în realitate. Cui se adresa Dzerjinski? Şi vorbea el, oare, serios – dacă aserţiunile lui au fost citate în apărarea lui Kosârev (Partea întâi, cap. 8)? Şi apoi, cine

şi-a aplecat urechea la aceste cuvinte? Nici „teroarea ca mijloc de convingere”, nici arestările pe criteriul „dubiului”, nici execuţiile de ostateci, nici lagărele de concentrare preco-ce, apărute cu cincisprezece ani înaintea celor hitleriste, nu ne dau impresia că avem de a face cu nişte inimi tandre, cu nişte modele de cavalerism. Şi dacă în aceşti ani cineva a părăsit de bunăvoie organele, au făcut-o tocmai cei cărora Dzerjinski le propunea să rămână, cei rezistenţi la abrutizare, (în treacăt fie spus, se prea poate ca, în alte împrejurări, Dzerjinski să fi dat cu totul alte sfaturi, numai că ne lipsesc citatele doveditoare.)

Cât de aderente sunt expresiile servite de-a gata! Cât de tentaţi suntem să ni le însuşim fără să le cântărim şi fără să le verificăm! Un bătrân ce-kist! Cine nu a auzit aceste cuvinte, lungite în semn de deosebit respect? Când se doreşte o distincţie între un lagherşcik şi gardienii neexperimentaţi, care se agită şi ţipă fără rost, dar n-au temeinic dresaj de buldog, se spune: „Păi, acolo şeful e un bă-ă-ă-trân cekist!” (De pildă, comandantul care a carbonizat sonata în cătuşe a lui Klempner.) Înşişi cekiştii au lansat acest cuvinţel, şi noi îl repetăm fără a reflecta asupră-i. „Bătrân cekist” înseamnă cel puţin că individul a fost sculă bună şi sub Iagoda, şi sub Ejov, şi sub Beria, satisfăcându-i pe toţi.

Dar nu ne vom permite să întindem vorba, ocupându-ne de „cekişti în general”. Cekiştii propriu-zişi, cei din tagma operativ-jandarmerească, au făcut deja obiectul unui capitol. În ce-i priveşte pe tartorii lagărelor, acestora doar le place să se împăuneze cu numele de „cekist”, aspiră doar la acest titlu ori şi-au părăsit posturile anterioare pentru a veni aici – la odihnă. Căci lor lagărul nu le macină nervii şi nu le şubrezeşte sănătatea. Munca de aici nu cere nici anvergura, nici tenacitatea activă şi nemiloasă ce se pretind acolo. În CKGB trebuie să fii pişicher rafinat şi să nimereşti drept la rădăcina nasului; în

MVD ajunge să nu fii chiar tâmpit şi să nu ratezi ţeasta în care tragi.

Cu adâncă amărăciune în suflet, nu ne vom apuca nici să explicăm de ce lozinca „muncitorizării şi comunizării lucrătorilor din lagăre”, transpusă cu succes în viaţă, n-a aşternut peste Arhipelag fremătătoarea dragoste de oameni à la Dzerjinski. Încă din primii ani ai revoluţiei, existau cursuri, organizate de Serviciul Punitiv Central şi secţiile lui guberniale, care pregăteau, pentru închisori şi lagăre, gradaţi (personal de pază) „fără scoatere din producţie” (altfel spus, cursanţii făceau deja slujbă în închisori şi lagăre). În 1925, rămăsese în funcţiune doar 6% din personalul de supraveghere ţarist. Cât despre personalul de lagăr cu grade mijlocii, acesta era, încă din anii anteriori, în întregime sovietic. Şi indivizii îşi continuau studiile: la început, la facultăţile de drept ale Comi-sariatului Poporului pentru Educaţie (da, ale Comisariatului pentru Educaţie, şi nu la facultatea de nelegiuire, ci la cea de drept!), iar din 1931 – în secţiile pentru reeducare prin muncă ale NKIU de la Moscova, Lenin-grad, Kazan, Saratov şi Irkutsk. Absolvenţii erau în proporţie de 70% muncitori şi 70% comunişti! Iar începând din 1928, printr-un decret al Sovnarkomului şi al etern sicofantului ŢIK, au fost extinse şi mai mult la-titudinile disciplinare ale acestor ştabi muncitorizaţi şi comunizaţi ai locurilor de detenţie, ** dar – pas de pricepe! – nici urmă de dragoste de oameni! De pe urma lor au suferit, mai rău decât din pricina fasciştilor, milioane de oameni – şi nu prizonieri de război, nu popoare învinse, ci propriii lor compatrioţi, pe pământul natal.

Cine ne va putea explica acest lucru?

În URSS existau deja din aceştia – la 1 octombrie 1923 – 12 mii, iar la 1 ianuarie 1925 – 15 mii. TGAOR, fond. 393, reg. 39, dos. 48, II. 4 şi 13; reg. 53, dos. 141, f. 4.

Culegerea De la închisori… p. 421.

Creează similitudinea căilor urmate în viaţă şi cea a situaţiilor o similitudine caracterologică? În general, nu. Pentru oamenii cu statură spirituală şi cu o raţiune robustă – nu. Aceştia sunt guvernaţi de propriile lor decizii şi au particularităţile lor comportamentale, adesea foarte neaşteptate. Dar în cazul grangurilor de lagăr, trecuţi printr-o riguroasă selecţie negativă-morală şi intelectuală – similitudinea caracterologică e frapantă şi nu vom avea, probabil, dificultăţi în a le distinge trăsăturile fundamentale comune.

Ţâfna El trăieşte pe o insulă izolată, având slabe legături cu îndepărtata putere exterioară. Şi pe această insulă e, incontestabil, cel dintâi, menţinându-i într-o stare de umilitoare supunere pe toţi zekii şi pe civili de asemenea. Aici, el poartă pe epoleţi steaua cea mai mare. Puterea lui nu cunoaşte limită şi nici greş: niciun reclamant nu are niciodată dreptate (i se ia pe loc piuitul). Casa cea mai confortabilă de pe insulă. Cele mai bune mijloace de transport. Temnicerii din anturajul lui, deşi subal-terni, sunt, şi ei, cocoţaţi foarte sus pe scara socială. Şi cum întreaga lor viaţă anterioară nu le-a insuflat măcar o scânteie de spirit critic, grangurii lagărelor nu se pot vedea altfel decât ca o rasă aparte – de seniori înnăscuţi. Din faptul că nimeni nu e în stare să le opună nici cea mai mică rezistenţă, ei deduc că guvernează cu cea mai mare înţelepciune şi că în asta constă talentul lor natural (un talent „organizatoric”). Fiecare zi, fiecare circumstanţă a vieţii cotidiene îi face să-şi simtă şi să-şi vadă aievea superioritatea: în faţa lor toţi iau poziţie de drepţi: toată suflarea îi salută; cel chemat nu vine la pas, ci în trap, iar după ce a primit un ordin pleacă nu la pas, ci în trap. Şi dacă se postează în persoană la poartă (Bamlag, Dukelski), ca să vadă defilând, flancată de dulăi, gloata lui de pălmaşi, juri că e un plantator sadea, în costum de vară alb

ca zăpada. Iar dacă le-a venit cheful (Unjlag) să meargă călare în inspecţie pe un câmp cu cartofi, unde se spetesc nişte femei în negru, cufundate în glod până la brâu, chinuindu-se să extragă din noroiul acela cartofii (care, de altfel, nu vor putea fi recoltaţi şi în primăvara următoare vor fi îngropaţi sub arătură, ca îngrăşăminte), îi vei vedea trecând în cizme lustruite lună, în impecabile uniforme de postav, spilcuiţi cavaleri pe lângă sclavele lor înotând în clisă, ca nişte veritabili zei din Olimp.

Suficienţa generează, întotdeauna şi în mod obligatoriu, stupiditate. Zeificat de viu, el are totul în vârful degetelor, nu mai trebuie să citească ori să studieze nimic şi nimeni nu-i poate comunica nimic demn de o minimă reflecţie. Printre slujbaşii de pe Sahalin, Cehov a întâlnit oameni inteligenţi, activi, cu propensiuni ştiinţifice, dintre care mulţi studiau regiunea şi obiceiurile locului, elaborau studii geografice şi etnografice, dar nici măcar în glumă nu-ţi poţi imagina, pe întregul Arhipelag, un singur asemenea lagherşcik. Şi dacă un Kudatlâi (şeful unei tabere de muncă a Ust-Vâmului) a decis că îndeplinirea 100% a normelor oficiale nu înseamnă niciun fel de sută la sută, ci trebuie realizate sarcinile stabilite de el (din burtă) pentru fiecare schimb, altminteri toată lumea va trece la raţie disciplinară, nimeni nu-l poate determina să se răzgândească. Şi, cu norme de sută la sută, toată lumea va primi raţii disciplinare. În biroul lui Kudatlâi – vrafuri de volume din operele lui Lenin. Îl convoacă pe V.G. Vlasov şi-i dă lecţii: „Vezi, Lenin ne învaţă aici cum să-i tratăm pe paraziţi”. (Pentru el, paraziţi sunt deţinuţii care n-au realizat decât sută la sută, iar proletariatul – Kudatlâi. În ţeasta lor, aceste două noţiuni fac bună casă: am moşia mea şi sunt proletar.)

Şi apoi, proprietarii de iobagi de odinioară erau şcoliţi cum nu se mai află: o bună parte dintre ei îşi făcuseră studiile la Petersburg, iar unii chiar la

Goettingen. Din rândurile lor, dacă privim lucrurile mai îndeaproape, au ieşit un Aksakov (6), un Radişcev, un Turgheniev. În vreme ce tagma emvediştilor n-a dat şi nu va da pe nimeni. Şi, lucru esenţial, proprietarii de iobagi îşi exploatau singuri domeniile, ori măcar aveau o idee de cum se lucrează pământul. Or, aroganţii ofiţeri MVD, acoperiţi de toate favorurile statului, sunt absolut incapabili să-şi asume şi dirija-rea unui obiectiv economic. Sunt prea leneşi şi prea tâmpi pentru asta. Drept care nu fac decât să-şi învăluie trândăvia într-o negură de severitate şi secretoşenie. Aşa se face că statul (care nu a fost nicidecum întotdeauna guvernat de la vârf şi istoria va realiza în cele din urmă că adeseori tocmai stratul intermediar, prin forţa lui inerţială, a determinat subdezvoltarea unui stat) e nevoit ca, alături de toată ierarhia lor cu epoleţi auriţi, să pună în mişcare o ierarhie paralelă, extrasă din trusturi economice şi combinate industriale. (Dar acest lucru nu miră pe nimeni: ce organism nu e dublat la noi, începând cu înseşi sovietele?)

Puterea absolută. Despotismul. Sub acest raport, lagherşciki au reuşit cum nu se poate mai bine să-i egaleze pe cei mai răi dintre proprietarii de iobagi din secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea. Se pot evoca nenumărate decizii absurde, ai căror autori urmăreau un singur scop: să-şi etaleze puterea. Cu cât te înfunzi mai adânc în Siberia şi în Extremul Nord, cu atât exemplele se înmulţesc, dar uite că şi la Himki, în împrejurimile Moscovei, (astăzi Himki face deja parte din Moscova), maiorul Volkov bagă de seamă că, de 1 Mai, zekii nu sunt veseli. Şi ordonă: „Toată lumea să se de zbosumfle imediat! Pe care-l văd îmbufnat – la carceră!” Iar ca să-i înveselească pe ingineri, le trimite borfaşe (aflate deja la a treia condamnare) să le cânte cuplete porcoase. Mi se va spune că aici nu e vorba de un act de despotism, ci de o măsură politică. Fie. În acelaşi lagăr, a fost adusă o nouă etapă. Un novice, Ivanovski, s-a

prezentat ca dansator la teatrul Bolşoi. „Ce? Un artist?” se înfurie Volkov. „La carceră pentru douăzeci şi patru de ore! Fuga marş! Te prezinţi singur la raport şefului ŞIzo!” După o vreme dă telefon: „Artistul e la zdup?” – „Este”. – „S-a prezentat singur?” – „Singur”. – „Dă-i drumul. L-am numit adjunct al şefului comandaturii deţinuţilor”. (Acelaşi Volkov, aşa cum am mai relatat, a dat ordin ca o femeie să fie tunsă la zero pentru că avea plete prea frumoase.)

Chirurgul Fuster, un spaniol, nu i-a căzut cu tronc şefului unui OLP. „Să fie trimis la cariera de piatră!” Ordin executat Dar, curând, şeful însuşi cade bolnav la pat şi are nevoie de o operaţie. Există şi alţi chirurgi, se poate interna la spitalul central, dar nu, el are încredere doar în Fuster! Să fie readus Fuster de la carieră! O să mă operezi! (Dar îşi dă duhul pe masa de operaţie.)

Găselniţa unui alt grangur: zekul Kozak, inginer geolog, are, pare-se, voce de tenor dramatic: înainte de revoluţie studiase la Petersburg cu italianul Repetto. Şi grangurul nostru descoperă că şi el are voce. Suntem în anii 1941 – 42, undeva e război, dar şeful e temeinic protejat de platoşa slujbei şi ia lecţii de canto de la iobagul său. Iobag care se usucă pe picioare, e gata să dea colţul şi expediază petiţii peste petiţii vrând să afle unde îi e soţia. Iar soţia, P.O. Kozak, îşi caută şi ea, din de-portare, soţul printr-un intermediar din GULag. Aceste căutări reciproce se încrucişează în mâinile şefului de lagăr, el îi poate pune în legătură, dar nu o face. De ce? îl „liniştеşte” pe Kozak, spunându-i că soţia lui e... deportată, dar o duce bine (pedagog de profesie, ea lucrează o vreme ca femeie de serviciu la un siloz de grâu, iar apoi într-un colhoz). Şi – continuă să ia lecţii de canto. Când, în 1943, Kozak chiar ajunge cu un picior în groapă, şeful îl graţiază, îl ajută să-şi procure actele necesare şi îl trimite să moară lângă soţie. (Un şef nu tocmai rău, vasăzică?)

Specific tuturor şefilor de lagăre este instinctul

feudei. Ei îşi percep lagărul nu ca parte a unui sistem de stat, ci ca pe o moşie pusă la discreţia lor pentru întreaga perioadă cât rămân în funcţie. De unde şi arbitrarul lor, exersat asupra unor vieţi, a unor persoane, ca şi accesele lor de lăudăroşenie. Şeful unui lagpunkt din Kenghir: „La mine la baie lucrează un profesor universitar!” Dar şeful unui alt lagpunkt, căpitanul Saduikov, îl râde de la rădăcină: „Eu am un academician de corvoadă în baracă: goleşte hârdaiele!”

Cupiditatea. La grangurii lagărelor, cupiditatea e o caracteristică universală. Nu toţi sunt obtuzi, nu toţi fac pe tiranii, dar să se chivernisească pe seama muncii gratuite a zekilor şi pe spinarea statului se străduiesc toţi, de la şeful ăl mare la ultimul subaltern. Nu numai că eu însumi nu am văzut niciodată, dar niciunul dintre prietenii mei nu-şi aminteşte de vreun lagherşcik dezinteresat, niciunul dintre foştii zeki nu citează în vreo scrisoare un asemenea caz.

În lăcomia lor de a stoarce cât mai mult, niciunul din nenumăratele avantaje şi privilegii legale nu-i poate sătura. Nici leafa mare (dublă sau triplă, „pentru serviciu în condiţii polare”, „pentru locuri de muncă îndepărtate”, „pentru periculozitate”). Nici premiile (prevăzute pentru funcţionarii lagărelor prin articolul 79 al Codului reeducării prin muncă din 1933, acelaşi cod care nu a împiedicat fixarea, pentru deţinuţi, a unui program de muncă de 12 ore zilnic, inclusiv duminicile). Nici calculul extrem de avantajos al vechimii în muncă (în regiunile din Nord, unde se află jumătate din insulele Arhipelagului, un an de muncă e socotit doi ani, iar personalul „militar” iese la pensie cu numai douăzeci de ani de muncă. În acest fel, un ofiţer MVD, absolvind şcoala specială la 22 de ani, poate să pretindă pensie integrală şi să se retragă pentru restul vie-ţii la Soci la treizeci şi doi de ani!”)

Nu! Fiecare canal, cu debit mai redus ori mai

abundent, prin care pot aflui servicii, produse sau obiecte gratuite, e folosit de fiecare amploiat de lagăr fără istov, până la secătuire. Încă pe Solovki, ştabii începuseră să utilizeze, ca personal casnic, bucătărese, spălătorese, grăjdari şi tăietori de lemne din rândul deţinuţilor. Niciodată de atunci încoace această practică avantajoasă nu a căzut în desuetudine (şi nici n-a fost interzisă de sus). Ba grangurii lagărelor îşi luau pe lângă casă, tot dintre zeki, şi îngrijitori de animale, legumicultori sau preceptori pentru odras-lele lor. În anii celui mai gălăgios tam-tam pe seama echităţii şi socialismului, bunăoară în 1933 la BAM – lag, orice angajat civil putea obţine, pentru o sumă modică plătită la casieria lagărului, servitori personali dintre deţinuţi. La Kneaj-Pogost, tuşa Manea Utkina îngrijea vaca şefu-lui de lagăr, primind ca recompensă pentru asta un pahar de lapte pe zi. Ceea ce, potrivit moravurilor de pe GULag, era o răsplată generoasă. (Şi mai sigur este, tot potrivit moravurilor GULag-ului, că vaca nu aparţinea şefului, ci era destinată „ameliorării alimentaţiei bolnavilor", dar laptele ei ajungea la şef.)

Nu cu polonicul, ci cu găleata şi cu sacul, oricine avea posibilitatea să mănânce şi să bea pe seama raţiei deţinuţilor o făcea obligatoriu. Re-vezi, cititorule, scrisoarea lui Lipai din capitolul 9, acest strigăt al unui – probabil – fost magazioner. Căci nu mânaţi de foame, de nevoie ori de sărăcie, aceşti Kureaghin, Poisuişapka sau Ignatenko cărau saci şi butoaie de la magazie: pur şi simplu de ce să nu se căpătuiască pe seama acelor sclavi docili, lipsiţi de apărare şi muritori de foame? Şi cu atât mai abitir pe timp de război, când toţi cei din jur înhaţă? Dacă nu trăieşti aşa, toţi ceilalţi îşi vor râde de tine! (Nici nu mai consemnez, ca o trăsătură aparte, trădarea lor faţă de oploşiţii prinşi cu lipsă la inventar.) Kolâmezii îşi amintesc şi ei: oricine putea sustrage ceva din cazanul comun al deţinuţilor – fie el şef de lagăr, responsabil cu

disciplina, şef al KVC, angajat civil ori gardian de serviciu – o făcea obligatoriu. Iar cei din paza de la intrare îşi cărau ceai îndulcit la punctul de gardă. Măcar o linguriţă de zahăr să înhaţe şi ei pe seama deţinuţilor. Căci ceea ce se ia de la un muribund e mai dulce, nu-i aşa?…

Dar ce a mai fost când le-au căzut în mână „ajutoarele americane” (colectă a cetăţenilor Statelor Unite pentru poporul sovietic)! La Ust-Ner, în 1949, potrivit relatării lui T. Zgovio, şeful lagărului, colonelul Nagornîi, cel al secţiei politice – Goloulin, cel al Direcţiei Indighirka – Bîkov şi cel al Direcţiei geologice – Rakovski, împreună cu soţiile, deschideau cu mâna lor pachetele de ajutoare, adjudecându-şi fiecare ce voia şi bătându-se pe pradă. Ceea ce rămânea împărţeau apoi, ca premii, la adunarea angajaţilor civili. Încă şi în 1948, trepăduşii ştabilor mai vindeau la talcioc rămăşiţe ale ajutoarelor americane.

Pe şefii KVC mai bine ar fi să nu-i evocăm, într-atât era spectacolul de burlesc. Ciordesc toţi, fără excepţie, dar mai cu ţârâita (căci să vâre mâna mai adânc nu li se permite). Şeful KVC îl convoacă pe magazioner şi-i întinde un pachet: nişte pantaloni vătuiţi înveliţi în „Pravda” – na, zice, adu-mi alţii noi. Iar la Bariera Kaluga, şeful KVC ieşea în fiecare zi din zonă cu o legătură de lemne adunate pentru el de către zeki pe şantier. (Şi apoi trebuia să le mai care şi prin Moscova, cu autobuzul – în manta militară şi cu o legăturică de lemne în mână, viaţă grea, ce mai!…)

Patronilor lagărelor nu le ajunge că – ei şi nevestele lor – sunt încălţaţi şi îmbrăcaţi de către meşterii din lagăr (până şi costumul de „porumbel al păcii” pentru balul mascat la care va participa nevasta obeză a unui şef de OLP e cusut în atelierele lagărului). Nu le ajunge că aceleaşi ateliere confecţionează pentru ei mobilier şi orice ustensilă domestică. Nu le ajunge că tot acolo li se toarnă gloanţe de vânătoare (ca să braconeze în parcul naţional

din vecinătate). Nu le ajunge că îşi îngraşă porcii cu lături de la bucătăria lagărului. Nimic nu le ajunge! Ceea ce îi distinge de vechii proprietari de iobagi e faptul că puterea lor nu e nici pe viaţă, nici ereditară. De aceea boierii feudali n-aveau nevoie să se fure pe ei înşişi, în vreme ce ştabii lagărelor au în cap un singur lucru: cum să fure cât mai mult din gospodăria pe care o administrează.

Sunt zgârcit cu exemplele numai pentru a nu încărca expunerea. Din lagărul nostru de la Bariera Kaluga, sumbrul cocoşat Nevejin nu pleca niciodată cu mâinile goale: trecând spre poartă în lunga lui manta de ofiţer, ducea ba o găletuşă cu ulei de in ba sticle de geam, ba chit, în general în cantităţi ce depăşeau de o mie de ori necesităţile unei singure familii. Şeful OLP-ului 15, un căpitan burduhănos, venea săptămânal în lagăr, de la cheiul Kotelniceskaia, cu maşina mică, după ulei de in şi chit (care valorau cât aurul în Moscova de după război). Şi toate acestea erau furate în prealabil pentru ei din zona de producţie şi aduse în zona lagărului de către aceiaşi zeki care încasaseră câte zece ani pentru un snop de paie ori o pungă de cuie! Noi, ruşii, ne-am încheiat de multă vreme reeducarea, suntem deprinşi cu patria noastră şi toate astea ne stârnesc doar râsul. Dar închipuiţi-vă reacţia prizonierilor nemţi din lagărul de la Rostov, pe care şeful îi trimitea noaptea să fure pentru el materiale de construcţie. Ce puteau gândi acei acum paşnici nemţi, când ştiau că, pentru furtul unei gamele de cartofi, acelaşi şef îi băga în tribunal, unde încasau câte zece şi câte douăzeci şi cinci de ani? Şi au imaginat o soluţie: s-au înfiinţat la translatoarea T.S., căreia i-au înmânat un document justificativ: o declaraţie că, la data de vor merge, constrânşi, să fure. (Lucrau la nişte construcţii feroviare care, din pricina permanentelor furturi de ciment, mai că nu se înfundau în nisip.)

Mergeţi să vedeţi astăzi, la Ekibastuz, casa

administratorului şef al minei, D.M. Matveev (a fost numit pe acest post după ce Gulag-ului i s-a retras administrarea minelor, dar înainte, din 1952, fusese şeful lagărului Ekibastuz). E ticsită de tablouri, sculpturi şi alte obiecte lucrate de mâinile neplătite ale băştinaşilor.

Lubricitatea. Nu e caracteristică tuturor, firește, chestia asta e legată de fiziologie, dar poziţia de grangur şi ansamblul de drepturi conferite de ea deschideau uni imens câmp de acţiune iubitorilor de haremuri. Şeful lagărului Burepolom, Grinberg, cerea să-i fie adusă imediat după aterizarea în lagăr orice femeie tânără şi cât de cât atrăgătoare. (Iar femeia – ce alegere avea, în afară de moarte?) La Kocemas, şeful lagărului, Podlesnîi, era mare amator de incursiuni nocturne în barăcile femeilor (aşa cum am văzut deja la Hovrino). Smulgea cu mâinile lui păturile de pe femei, chipurile, căutând bărbaţi ascunşi sub ele. Căsătorit cu o femeie splendidă, avea şi trei ibovnice, alese dintre zeke. (Într-o bună zi, după ce a împuşcat-o pe una dintre ele din gelozie, şi-a tras şi lui un glonte-n tâmplă.) Filimonov, şeful KVO, pe întreg Dmitlag-ul, a fost revocat pentru „descompunere morală” şi trimis să se reeduce (pe acelaşi post) la Bamlag. Aici a continuat s-o ţină în beţii şi desfrâu, iar pe amanta lui a făcut-o… şefă a KVC. (Fiul lui s-a înhăitat cu nişte gangsteri şi, curând, a fost băgat la zdup pentru banditism.)

Răutatea, cruzimea. Nu au existat obstacole, nici reale, nici morale, care să ţină în frâu aceste propensiuni. Puterea nemărginită ajunsă pe mâinile unor oameni mărginiţi duce întotdeauna la cruzime.

Întocmai ca o aprigă proprietară de plantaţie zbura în galop printre scla-vele ei Tatiana Merkulova, o fiară cu chip de femeie (OLP-ul feminin Nr. 13, tăietori de pădure, Unjlag). Maiorul Gromov, îşi aminteşte Pronman, era bolnav în ziua când nu băga măcar câţiva oameni la BUR. Căpitanul Medvedev (lagpunktul 3, Ustvâmlag) stătea în

persoană, câteva ceasuri pe zi, cocoţat în foişorul de pază, ca să-i încondeieze pe bărbaţii care intrau în baraca femeilor, pentru ca, după ce ieşeau, să-i bage la carceră. Îi plăcea ca izolatorul să fie întotdeauna burduşit. Dacă celulele nu erau ticsite, simţea o mare frustrare. Seara, îi plăcea să-i alinieze pe zeki şi să le servească discursuri de genul: „Aţi încurcat-o electric! O să mai vedeţi libertatea când vi-ţi vedea ceafa!” În acelaşi Ustvâmlag, şeful de lagpunkt Minakov (fost adjunct al şefului închisorii de la Krasnodar, reintegrat deja în partid după ce făcuse doi ani de puşcărie pentru abuz de putere în acelaşi stabiliment) îi trăgea cu mâinile lui pe refractari jos de pe priciuri. Printre aceştia s-au nimerit, la un moment dat, şi nişte borfaşi, care au încercat să opună rezistenţă, agitând scânduri smulse de pe unde apucaseră. Atunci Minakov a pus să se scoată ramele ferestrelor de la baracă (erau 25 de grade sub zero) şi să se arunce înăuntru apă cu găleţile.

Ştiau cu toţii (şi băştinaşii la fel): până aici firele de telegraf nu mai ajung. S-a dezvoltat, la aceşti plantatori, şi o cruzime maladivă, ceea ce se cheamă sadism. În faţa şefului secţiei speciale de la Burepolorn, Schulmann, e aliniată o etapă proaspăt sosită. Ştie că toţi deţinuţii vor fi trimişi imediat la muncile comune. Dar nu-şi poate refuza plăcerea de a întreba: „Sunt printre voi ingineri? Să ridice mâna!” Se înalţă vreo zece mâini, deasupra chipurilor luminate de speranţă. „Aşa, vasăzică! Poate există şi academicieni? O să vi se aducă imediat plaivazurile!” Şi li se aduc… târnăcoape. Şeful coloniei penitenciare de la Vilnius, locotenentul Karev, îl vede printre noii sosiţi pe sublocotenentul Belski (care mai purta încă cizme cazone şi o uniformă de ofiţer zdrenţuită). Până de curând, acest om fusese un ofiţer sovietic întocmai ca şi Karev, cu epoleţi asemănători. Poate se va deştepta în Karev un sentiment de compasiune la vederea acelei uniforme ferfeniţite? Se va menţine măcar în limitele indiferenţei? Nu – plăcerea de

a umili e selectivă! Şi dă dispoziţie ca sublocotenentul să fie pus (aşa cum era, fără să i se dea, în locul uniformei, haine de lagăr) să care bălegar în grădina de zarzavat. Când la baia din aceeaşi colonie îşi făceau apariţia mari mahări de la UITL din Lituania, se întindeau pe mese şi cereau să fie săpuniţi nu de simpli deţinuţi, ci de Cincizeci şi Opt.

De altfel, priviţi-i mai îndeaproape, căci mişună şi astăzi printre noi, îi puteţi întâlni în tren (fireşte, în vagoane nu mai prejos de clasa întâi) ori în avion. Au pe petliţe coroane de laur, care nu se ştie ce încoronează, iar epoleţii e drept că nu mai sunt azurii (ar fi jenant pentru ei), dar au un fin paspoal albastru deschis, ori chiar roşu sau liliachiu. Pe chipurile lor – o crustă de cruzime stafidită şi, invariabil, o expresie sumbră, de oameni veşnic nemulţumiţi. S-ar zice că totul le merge în viaţă cum nu se poate mai bine, şi totuşi această expresie de insatisfacţie. Oare nu pentru că li se pare că sunt pe cale să reteze ceva şi mai bun? Ori va fi fiind pecetea pe care Dumnezeu o încrustează, implacabil, pe feţele sceleraţilor? Pe căile ferate din Vologda, Arhanghelsk, Ural, trenurile cu vagoane de clasa întâi cară un mare număr de militari de această teapă. Dincolo de fereastră apar şi dispar siluetele jupuite ale foişoarelor de lagăr. „Gospodăria dumitale?” întreabă vecinul. Militarul dă din cap mulţumit, ba chiar cu mândrie: „Da”. „Acolo mergi?” „Da”. „Soţia lucrează şi ea?” „Câştigă nouăzeci pe lună. Iar eu – două sute cincizeci (e maior). Avem doi copii. Nu ne prea putem întinde”. Sau ăstălalt, de exemplu, având chiar maniere de oraş – un interlocutor foarte agreabil. Se zăresc perindându-se câmpurile colhoznice şi el explică: „În agricultură lucrurile au început să meargă mult mai bine. Acum seamănă ce vor”.

(Socialism! Şi când oamenii au ieşit pentru prima oară din peşteri ca să însămânţeze o postaţă arsă de

pădure – nu „ce voiau” au semănat?…”)

În 1962, călătoresc prin Siberia cu trenul, pentru întâia oară ca om liber. Şi – ce să vezi! – în compartiment – un tânăr emvedist, care tocmai absol-vise cursurile şcolii din Tavda şi mergea să-şi preia postul la UITL Irkutsk. M-am prefăcut a fi un simpatizant prostănac al speciei, şi băiatul mi-a povestit cum el şi colegii lui şi-au făcut stagiul în nişte lagăre moderne şi cât de sfruntaţi, insensibili şi irecuperabili erau deţinuţii ăştia. Pe chipul lui nu se întipărise încă acea expresie de permanentă cruzime, dar mi-a arătat solemn o fotografie a celei de a treia promoţii de la Tavda, în care figurau nu numai flăcăi tineri, ci şi indivizi hârşiţi, veniţi să-şi completeze studiile (în materie de dresaj, spionaj, administrarea lagărelor şi marxism-leninism), deja mai mult pentru pensie, decât pentru slujbă. Şi cu toate că văzusem multe la viaţa mea, nu mi-am putut reţine o exclamaţie. Cum răzbate sufletul negru pe chip! Cu câtă artă sunt aleşi din grădina lui Dumnezeu!

În lagărul de prizonieri de război de la Ahtme (Estonia) s-a întâmplat ca o infirmieră rusoaică să devină intimă cu un prizonier neamţ şi ca legătura lor să fie descoperită. Nu s-au mulţumit s-o excludă din nobilul ei mediu – o, nu! Pentru această femeie, care purta epoleţi de ofiţer sovietic, a fost înjghebată, în afara zonei, lângă postul de gardă, o gheretă din scânduri (nu s-a precupeţit niciun efort) şi cu un gemuleţ cât o bortă pentru pisică. În această gheretă, femeia a fost ţinută vreme de o săptămână şi fiecare civil care venea „la lucru” ori pleca spre casă arunca în ghereta aceea cu pietre, striga „C… nemţească” şi scuipa.

Iată, aşadar, cum sunt selecţionaţi.

Să contribuim la conservarea pentru istorie a numelor unor călăi de la-găr kolâmezi care nu cunoşteau (sfârşitul anilor ’30) limite în exercitarea puterii şi inventivitate a cruzimii: Pavlov, Vişnevski, Gakaev, Jukov,

Ko-marov, Kudreaşov, M.A. Logovinenko, Merinov, Nikişov, Reznikov, Titov, Vasili „Balamut”. Să nu-l uităm nici pe Svetlicinîi, faimosul torţionar de la Norilsk, pe seama căruia zekii pun pierderea multor vieţi omeneşti.

Va trebui să vină altcineva după noi pentru a evoca nişte monştri cum ar fi: Cecev (mătrăşit din ministerul de interne al uneia dintre ţările baltice şi instalat ca şef al Steplag-ului); Tarasenko (şeful Usollag-ului); Korotiţân şi Didorenko de la Kargopollag; sălbaticul Barabanov (şeful Peciorlag-ului începând de la sfârşitul războiului); Smirnov (responsabilul cu disciplina la Pecilel Dorlag); maiorul Cepig (responsabilul cu disciplina de la Vorkutlag). Simpla enumerare a acestor nume ar ocupa zeci de pagini. Peniţa mea solitară nu e în stare să rămână în cursă alături de ele. Şi apoi, ei mai au puterea. Nu mi s-a atribuit încă un birou ca să adun această documentaţie, încă n-am fost invitat să mă adresez ţării prin radio pentru a o completa.

Încă un cuvânt despre Mamulov şi – ajunge. E vorba de acelaşi Mamu-lov de la Hovrino, al cărui frate era şeful de cabinet al lui Beria. Când trupele noastre au eliberat jumătate din Germania, mulţi emvedişti de rang au dat năvală acolo, printre care şi Mamulov. Eşaloane întregi de vagoane sigilate au luat, la ordinul lui, calea spre gara din Hovrino. Garniturile erau introduse în zonă, pentru ca feroviarii liberi să nu vadă ce transportau (oficial, era vorba de „echipamente preţioase” pentru uzină), iar aici zekii locului – de ei nu se jena nimeni – le descărcau. În vagoane, aruncate de-a valma, tot felul de lucruri înhăţate în grabă de cuceritorii dezlănţuiţi: lustre smulse din plafoane, mobilă de muzeu şi ordinară, servicii învelite la repezeală în feţe de masă boţite, ustensile de bucătărie, rochii de bal şi de casă, lenjerie feminină şi masculină, fracuri şi chiar bastoane. Toate acestea erau acum sortate cu grijă, şi ceea ce rămăsese intact era împărţit pe apartamente ori distribuit la amici. Din Germania,

Mamulov şi-a adus un întreg parc de automobile, chiar şi bă-iatului său de 12 ani (vârstă de chiştoc!) i-a făcut cadou un Opel-Kadett. Luni de-a rândul, atelierele de croitorie şi cizmărie ale lagărului au fost omorâte cu munca pentru a ajusta toată această pradă. Mamulov însuşi avea nu un singur apartament la Moscova şi nu o singură amantă de întreţinut. Dar apartamentul lui preferat era cel situat la periferia oraşului, lângă lagăr. Aici poposea câteodată însuşi Lavrenti Pavlovici (7). Se aducea de la Moscova un cor ţigănesc veritabil, admiţându-se chiar şi doi zeki la aceste orgii: chitaristul Fetisov şi dansatorul Mălinin (din ansamblul de cântece şi dansuri al Armatei Roşii), care, însă, erau preveniţi: un singur cuvânt şi vii nu scăpaţi! Iată ce fel de om era Mamulov: reîntorşi, el şi acoliţii lui, de la o partidă de pescuit, după ce au tras barca la mal, au târât-o prin grădina de legume a unui moşneag, unde au făcut totul harcea-parcea. Moşneagul s-a încumetat să crâcnească. Ei bine, ce recompensă să i se dea? I-au cărat la pumni până când bătrânul a rămas lat, icnind în ţarină. Hoţul de păgubaş!”

Dar simt că povestirea mea devine monotonă. Mă voi fi repetând eu, ori ni s-a acrit de cât am tot citit şi răscitit despre asta?

Mi se fac obiecţii! Mi se fac obiecţii! Da, au fost anumite cazuri izolate… Dar mai cu seamă sub Beria… De ce nu daţi şi exemple luminoase? Prezentaţi-ne şi oameni de treabă! Dintre adevăraţii noştri părinţi…

Ei nu! Cine i-a văzut să-i prezinte. Eu n-am văzut niciunul. Un raţionament generic mi-a permis deja să conchid că un grangur de lagăr nu poate fi om bun, căci şi-ar rupe imediat gâtul ori ar fi dat afară. Şi apoi, fie, să admitem pentru o clipă că un şef de lagăr şi-a pus în gând să facă bine în jur şi să înlocuiască regimul bestial din lagărul lui cu un regim uman: va fi lăsat să o facă? îi vor da permisiunea? Se va accepta acest lucru? Cum ai scoate un

samovar afară în ger, aşteptând să se încălzească.

După căderea lui Beria, în 1953, a avut necazuri şi Mamulov, dar nu pentru multă vreme, căci de făcea totuşi parte din cadrele de conducere. Curând ai ieşit din nou la suprafaţă, devenind unul din şefii Mosstroi-ului. Apoi a fost din nou înfundat pentru măritarea „pe blat" a unui apartament. Apoi s-a ridicat din nou. E timpul să i se dea o pensie ca lumea.

Un lucru sunt gata să admit: „buni" sunt aceia care nu izbutesc nicicum să scape, care n-au plecat încă, dar o vor face. De exemplu: directorului unei fabrici de încălţăminte din Moscova, M. Gherasimov, i s-a retras carnetul de partid, fără, însă, a fi exclus (a existat şi o asemenea sancţiune). Până una-alta, ce întrebuinţare să i se dea? L-au făcut lagherscik (la Ust-Vâm). Ei bine, se spune că se simţea foarte împovărat de funcţia lui şi era blând cu deţinuţii. După cinci luni, a izbutit să scape şi a plecat. E de crezut că vreme de cinci luni a fost un om bun. Se mai spune că la Ortau a existat (1944) un şef de lagăr, Smeşko îl chema, pe care nimeni nu l-a văzut făcând rău cuiva şi care se zbătea şi el să scape. La USVITL, un şef de secţie (1946), fostul aviator Morozov, se purta bine cu deţinuţii, fiind, în schimb, prost văzut de superiori. Se mai spune că şi căpitanul Siverkin, de la Nâroblag, era un om cumsecade. Rezultatul? A fost expediat la Parma, într-o tabără de muncă disciplinară. Ocupaţiile lui de predilecţie erau două: bea de stingea şi asculta posturile de radio occidentale, al căror bruiaj, acolo, era slab (1952). Şi veciul meu de compartiment, absolventul de la Tavda, avea încă impulsuri de cumsecădenie: pe coridor era un flăcău fără bilet, de douăzeci şi patru de ore stătea în picioare. Zice: „Ne strângem puţin, să-i facem loc? Să mai doarmă şi el, bietul". Dar ia lăsaţi-l să fie şef numai un singur an, şi va proceda cu totul altfel: se va duce la însoţitoarea de vagon şi-i va spune: „Scoateţi-l afară pe blatistul ăsta!" Am

dreptate?

Cinstit vă spun, am cunoscut şi eu un emvedist cumsecade, drept că nu era lagherscik, ci lucra în conducerea unei închisori: locotenent-colo-nelul Ţukanov. Pentru scurtă vreme, a fost şeful închisorii speciale din Marfino. Nu numai eu, toţi zekii locului recunoşteau: nimeni nu l-a văzut făcând rău, toţi l-au văzut făcând numai bine. Ori de câte ori putea să întoarcă o instrucţiune în favoarea deţinuţilor, o făcea fără ezitare. Oriun de putea îndulci puţin regimul, îl îndulcea. Şi rezultatul? Închisoarea noastră specială a fost trecută într-o categorie de severitate superioară, iar el a fost transferat. Deşi nu mai era tânăr, slujea în MVD de multă vreme. Greu de explicat. Mister.

Ba Arnold Rappoport mă asigură că inginerul-colonel Malţev Mihail Mitrofanovici, din trupele de geniu, şef al Vorkutlag-ului între anii 1943 – 1947 (ca şi al şantierului de acolo), era, zice el, un om cumsecade. În prezenţa cekiştilor, dădea mâna cu deţinuţii ingineri şi li se adresa cu numele şi numele patronimic. Nu-i putea suferi pe cekiştii de profesie, îl dispreţuia pe şeful Secţiei Politice, colonelul Kuhtikov. Când i s-a conferit un grad ghebist – comisar general de rangul trei – l-a refuzat (o fi posibil aşa ceva?): nu, zice, eu sunt inginer. Şi a avut câştig de cauză: a devenit general pur şi simplu. În anii cât el s-a aflat la comandă, ne asigură Rappoport, nu a fost pus la cale, pe Vorkuta, niciun caz de lagăr (or, erau ani de război, cel mai propice sezon pentru asemenea „cazuri), soţia lui era procuror în oraşul Vorkuta şi paraliza activitatea creatoare a operelor din lagăr. Iată o mărturie foarte importantă, dacă A. Rappoport nu se lasă antrenat în exagerări involuntare de situaţia privilegiată pe care o avea el însuşi pe vremea aceea, ca inginer. Mie, totuşi, nu prea îmi vine să cred: de ce, atunci, nu l-au mătrăşit pe acest Malţev? Căci, cu siguranţă, el îi deranja pe toţi. Să sperăm că se va

găsi cineva care să stabilească întregul adevăr. (Pe când comanda o divizie de genişti la Stalingrad, Malţev putea să scoată un comandant de regiment în faţa frontului şi să-l împuşte cu propria-i mână. Dacă a ajuns pe Vorkuta, ăsta era un semn de dizgraţie, în care, însă, cu siguranţă, căzuse nu pentru o asemenea execuţie, ci pentru altceva.)

În acest caz, ca şi în altele similare, memoria şi sedimentele subiective distorsionează, uneori, amintirile. Când se vorbeşte despre oameni cumsecade, simţi nevoia să întrebi: cumsecade faţă de cine: faţă de toţi?

În genere, foştii combatanţi erau departe de a reprezenta o schimbare în bine faţă de emvediştii de profesie. Ciulpeniov susţine că lucrurile nu se ameliorau defel, ci dimpotrivă, când un bătrân dulău de lagăr era înlocuit (la sfârşitul războiului) cu vreun combatant rănit, în genul comisarului de regiment Egorov. Nepricepând o iotă din viaţa de lagăr, acesta lua decizii superficiale, neglijente, şi se ducea să se îmbete în afara zonei, lăsând între timp lagărul la discreţia canaliilor pripăşite printre oploşiţi.

Iar cei care ţipă cel mai tare apropo de „cekiştii cumsecade" din lagăre – e vorba de ortodocşii bungânditori – nu înţeleg prin „cumsecade" ceea ce înţelegem noi: ei nu se referă la cei ce au încercat să creeze pentru toţi o atmosferă cât de cât respirabilă, ocolind dispoziţiile bestiale ale GULag-ului. Nu, ei îi consideră „cumsecade" pe acei granguri ai lagărelor, care executau cinstit toate instrucţiunile lor câineşti, hărţuiau şi persecutau toată gloata de deţinuţi, dar se arătau indulgenţi cu ex-comuniştii. (Ce largheţe pe debi-negânditorii ăştia! Întotdeauna, ei sunt moştenitorii culturii comune a umanităţii!…)

Asemenea „oameni cumsecade" au existat, fireşte, şi nu puţini. Să-l lu-am, bunăoară, pe Kudatlâi, cel cu volumele din Lenin – prin ce nu e el cumsecade? Despre un

cumsecade de această teapă relatează Diakov – aici să vedeţi nobleţe: aflat în misiune la Moscova, un şef de lagăr se duce în vizită la familia unui „ortodox” închis în parohia lui, dar o dată întors, reîncepe să se achite cu zel de toate obligaţiile lui de dulău. Şi generalul Gorbatov citează, în amintirile lui, un „cumsecade” din Kolî-mă, care spune: „A intrat în obişnuinţă să fim consideraţi un soi de monştri, dar e o opinie eronată. Şi nouă ne face plăcere să-i aducem o veste bună unui deţinut”. Dar, de fapt, grija acestui „cumsecade” dulău kolâmez este ca Gorbatov să nu povestească „sus” despre samavolniciile din lagărul lui. De aici toată convorbirea asta agreabilă. De aici, în final: „Fiţi prudent în conversaţiile pe care le aveţi”. (Dar Gorbatov, o dată în plus, n-a priceput nimic…)

Levkovici, la rândul ei, publică în „Izvestia” (06.09.64) un articol, cum se spune, „pasional” – după noi, comandat: chipurile, ea a cunoscut în lagăre mai mulţi cekisti cumsecade, inteligenţi, severi, trişti, obosiţi etc., inclusiv pe unul Kapustin, la Djambul, care încerca să găsească pentru soţiile de comunişti deportate locuri de muncă mai omeneşti, iar când a fost descoperit a fost nevoit să-şi zboare creierii. Aiureli. Zi, că ai vreme… Un comandant e obligat să le găsească unor asemenea deportate locuri de muncă, fie şi uzând de forţă. Şi dacă şi-a tras un glonte-n tâmplă, ori a fost prins băgând mâna prea adânc, ori s-o fi încurcat cu vreo muiere.

Dar iată încă un „cumsecade”: Matveev, locotenent-colonelul nostru de la Ekibastuz. Sub Stalin îşi arăta colţii, îi făcea să clănţăne şi muşca; o mierleşte Papaşa, Beria se duce pe copcă – şi Matveev devine cel dintâi dintre liberali, părintele băştinaşilor! Asta până la prima schimbare a vântului. (Dar, în particular, Matveev îl dăscălea, în acelaşi an, pe bri-gadierul Alexandrov: „Pe cei care nu te ascultă, pocneşte-i imediat peste bot; n-o să ţi se întâmple nimic, eu garantez!”)

Nu, ducă-se învârtindu-se asemenea „cumsecade”. Ăştia nu fac doi bani ruginiţi. Pentru noi, „cumsecade” ar fi ca ei înşişi să înfunde lagărele.

Şi unii chiar au ajuns acolo. Numai că nu au fost judecaţi pentru ce trebuia.

* * *

Personalul de supraveghere a lagărelor e considerat corp de comandă inferior al MVD. Sunt subofiţerii GULag-ului. Şi munca lor e aceeaşi: să înhaţe şi să nu mai dea drumul. Sunt în aceeaşi scară ierarhică a GULag-ului, numai că pe treptele mai de jos. De aceea au privilegii mai puţine şi trebuie să bage mâna mai des. Şi nu pregetă să o facă, iar dacă vreun deţinut trebuie umplut de sânge în izolator ori în camera gardienilor, se înhăitează cu mult curaj câte trei şi-l ciomăgesc până nu se mai scoală. Slujba îi face din an în an tot mai nesimţitori şi nu vei găsi la ei nicio umbră de compasiune pentru aceşti prizonieri uzi până la piele, îngheţaţi, flămânzi, istoviţi şi muribunzi. În faţa lor, deţinuţii sunt la fel de lipsiţi de drepturi şi de apărare ca şi în faţa şefilor celor mari. Gradaţii pot exercita asupra zekilor aceleaşi presiuni, simţindu-se, pe chestia asta, cineva. Când e vorba să-şi verse fierea şi să-şi exerseze cruzimea, nu se izbesc de niciun fel de oprelişte. Iar când poţi lovi nepedepsit, o dată ce ai început, nu-ţi mai vine să te opreşti. Arbitrarul îţi intră în sânge şi te vezi atât de fioros, încât începe să-ţi fie frică de tine însuţi. Gradaţii îi copiază fidel pe ofiţeri, atât în comportament, cât şi în ce priveşte trăsăturile de caracter, numai că n-au epoleţi auriţi, poartă mantale mai soioase, merg pretutindeni pe jos, n-au dreptul la niciun servitor luat dintre deţinuţi, îşi sapă singuri grădina de zarzavat, îşi îngrijesc singuri dobitoacele de pe lângă casă. Mă rog, să extragi un deţinut şi să-l duci la tine acasă pentru o jumătate de zi, ca să-ţi taie lemne ori să frece pode-lele, asta sigur că se poate, dar să nu întreci măsura. Cum de la

munca oficială nu-l poţi sustrage, îl umfli în orele de odihnă. (Tabaterov – Beriozniki, 1930 – tocmai aţipise după un schimb de noapte de douăsprezece ore: gardianul l-a trezit şi l-a trimis la el acasă, la altă muncă. Pas de nu te du…) Feude gradaţii nu au, lagărul nu e, totuşi, pentru ei, o moşie personală, ci un loc de muncă, de aceea au mai puţină ţâfnă şi nu manifestă aceeaşi sfruntare ca ofiţerii în exercitarea puterii absolute. Şi în materie de hoţie trebuie să păstreze nişte limite. Aici li se face o nedreptate: şefii iau şi bani mai mulţi, au şi latitudinea de a băga mâna mult mai adânc, iar gradaţii au şi leafa mai mică, şi mai puţine posibilităţi de ciordeală. Tu de la magazie nu poţi ieşi cu sacul plin, cel mult cu o traistă. Îl revăd ca aievea pe sergentul Kiseliov, cu faţa lui lătăreaţă şi cu părul lui coliliu, intrând la contabilitate (1945) şi ordonând:

„Niciun gram de grăsime pentru z/k! Numai pentru militari şi civili!” (era criză de grăsimi). Bruma lor de privilegiu: raţia normală de grăsime… Dacă vrei să ţi se facă o haină la croitoria lagărului, trebuie să obţii aprobarea şefilor şi să-ţi mai aştepţi şi rândul. La locul de muncă propriu-zis, acolo da, poţi să-l pui pe un zek să-ţi mai dreagă câte ceva: să îţi pună un petic la o oală, un punct de sudură acolo, să-ţi forjeze ori să îţi ascută te miri ce. Dar nu întotdeauna poţi scoate din zonă ceva mai voluminos decât un taburet. Aceste îngrădiri în materie de şparleală îi ofensează dureros pe gradaţi, iar pe nevestele lor şi mai şi: de aici – multă amărăciune la adresa şefilor şi simţământul că viaţa e nedreaptă. De aici apariţia în pieptul gradatului a unor coarde cu zvon supărător, apariţia, în orice caz, a unui sentiment de neîmplinire, a unui gol în care reverberează un geamăt omenesc. Şi uneori gradaţii se arată capabili ca, în discuţiile cu zekii, să manifeste o undă de simpatie. Asta nu prea des, dar nici atât de rar. Oricum, printre gardieni, în puşcărie sau în lagăr, mai poţi da şi peste câte un om. Fiecare deţinut a

întâlnit în drumul lui nu unul singur dintre aceştia. Printre ofiţeri, e aproape imposibil.

De fapt, aici avem de a face cu legea generală care spune că omenia e invers proporţională cu originea socială a individului.

Adevăraţii gardieni sunt cei care au făcut slujbă în lagăre câte 15 şi 20 de ani. Cei care, o dată ajunşi în acele ţinuturi îndepărtate şi blestema-te, nu mai scapă de acolo. După ce au băgat la cap regulamentul şi programul, nu mai trebuie, o viaţă întreagă, nici să citească, nici să înveţe nimic, stau şi ascultă Radio Moscova, programul unu. Această cohortă şi reprezintă pentru noi-tâmpă şi cenuşie, inexorabilă, inaccesibilă oricărei adieri de gândire – chipul adevărat al GULag-ului.

Numai că, în anii războiului, compoziţia personalului de supraveghere s-a denaturat şi s-a alterat. În pripa lor, autorităţile militare nu s-au mai îngrijit de puritatea rândurilor serviciului de supraveghere: au înşfăcat de ici şi de colo oameni de meserie ca să-i trimită pe front, expediind, în schimb, în lagăre soldaţi din unităţile combatante proaspăt ieşiţi din spital, ba încă alegându-i pentru asta pe cei mai obtuzi şi mai lipsiţi de inimă. Uneori şi nişte bătrâni: abia luaţi de pe vatră cu mobilizarea – pe tren şi încoace. Printre aceşti oameni cu mustăţi încărunţite puteai întâlni tipi cumsecade, defel porniţi contra zekilor, care îţi vorbeau frumos, te percheziţionau într-o doară, nu-ţi confiscau nimic, ba mai şi glumeau cu tine. Nu prezentau plângeri la ştabi şi nici nu-ţi făceau raport ca să fii băgat la carceră. Dar după război au fost demobilizaţi rapid şi n-au mai fost văzuţi nicicând pe Arhipelag.

Cu totul nereprezentative pentru personalul de supraveghere erau, de asemenea (tot pe timpul războiului), figuri ca studentul „Senin”, despre care am mai vorbit, sau gardianul acela evreu din lagărul nostru de

la Kaluga – om între două vârste, cu înfăţişare tipică de civil, foarte calm, defel agasant, care nu făcea rău nimănui. Se arăta atât de puţin strict, încât într-o bună zi mi-am luat inima-n dinţi şi l-am întrebat: „Spune-mi, ce ai fost în civilie?” Nu s-a supărat, m-a privit cu ochii lui liniştiţi şi mi-a răspuns blând: „Comerciant”. Înainte de a ajunge la noi, slujise, în timpul războiului, în lagărul de la Podolsk, unde, spunea el, în fiecare zi văzuse murind de epuizare câte treisprezece – paisprezece deţinuţi (asta înseamnă deja douăzeci de mii de morţi).

În „trupele” NKVD făcuse, pesemne, războiul, iar acum, după război, trebuia să imagineze o mişcare abilă ca să nu se împotmolească aici pentru totdeauna.

În schimb, majurul Tkaci, adjunctul responsabilului cu disciplina şi spai-mă lagărului Ekibastuz, era ca turnat pentru profesia de gardian, de parcă din scutece făcuse slujba asta, de parcă s-ar fi născut odată cu GULAG-ul. Un chip întotdeauna sinistru, sub un smoc de păr negru, îţi era frică să te afli în apropierea lui ori să-l întâlneşti pe o alee din lagăr. Nu trecea niciodată pe lângă om fără să-i facă un pocinog: expedierea îndărăt în baracă, corvoadă, confiscare, ameninţări, pedepse, arestare. Chiar şi după apelul de seară, când barăcile erau închise cu lacătul, – vara, ferestrele zăbrelite rămâneau deschise – Tkaci se furişa neauzit sub fereastră, trăgea cu urechea, apoi se ridică şi apărea deodată în rama ferestrei: toată baraca făcea un pas îndărăt, iar el, în rama aceea, ca o pasăre de noapte neagră, împărţea printre gratii pedepse: pentru că nu se doarme, pentru că se stă de vorbă, pentru că se folosesc obi-ecte interzise.

Şi, subit, Tkaci a dispărut pentru totdeauna. Prin lagăr s-a răspândit zvo-nul (pe care n-am avut cum să-l verificăm, dar rumorile de acest gen sunt, de obicei, întemeiate) că fusese demascat ca fost călău fascist în teritoriile ocupate, drept care fusese arestat şi încasase un

pătraş. Era în 1952.

Cum s-a putut, totuşi, întâmpla ca un călău fascist (care în niciun caz nu avusese posibilitatea să-şi exercite funcţiile mai mult de trei ani) să reuşească, vreme de şapte ani după sfârşitul războiului, să treacă drept unul din oamenii cei mai bine văzuţi ai MVD?

* * *

„Escorta trage fără avertisment!" – această incantaţie închide în sine întreg statutul special al escortei, puterea pe care o are asupra noastră de cealaltă parte a legii.

Scriind „escortă", folosim cuvântul uzual pe Arhipelag: se mai spunea (în FTL chiar mai adesea) VOHRA sau pur şi simplu „ohra". Denumirea savantă este „Gardă militarizată" a MVD şi „escorta" nu era decât unul dintre serviciile posibile ale vohrei; mai existau şi altele „de caraulă", „de zonă", „de cordon" şi „în divizion".

Serviciul de escortă, chiar în vreme de pace, e comparabil cu unul de front. Escorta n-are a se teme de nicio anchetă, nu trebuie să dea niciun fel de explicaţii. Oricine trage a fost în drept să o facă. Oricine a fost împuşcat se face vinovat de a fi încercat să evadeze ori să depăşească limita de demarcaţie.

Iată două asasinate comise în lagărul de la Ortau (înmulţiţi cu numărul lagărelor). Un soldat conducea un grup sub escortă. Un prizonier fără escortă se apropie de prietena lui din grup şi începe să meargă alături de ea. „La o parte!" – „Ce, ţi-e ciudă?" O împuşcătură. Mort pe loc. O comedie de proces, soldatul e achitat: a fost ultragiat în exerciţiul funcţiunii.

De un alt soldat, la postul de gardă, se apropie un zek ţinând în mână foaia de lichidare (a doua zi urma să fie eliberat) şi-l roagă: „Lasă-mă să trec, fug până la spălătorie (în afara zonei), într-un minut sunt înapoi!" – „Nu e voie!" – „Bine, idiotule, dar de mâine voi fi un om

liber!” Zekul e curăţat cu un glonte. Soldatul nici măcar n-a fost judecat.

Or, în toiul muncii, cât de uşor i se poate întâmpla unui deţinut să nu observe aceste crestături pe arbori care alcătuiesc linia punctată imaginară ce nu poate fi depăşită – un cordon forestier suplinind sârma ghimpată. Uite-l pe Soloviov (fost locotenent în armată): tocmai a doborât un brad şi, înaintând cu spatele, îl curăţă de crengi. Nu vede decât co-pacul pe care-l doborâse. Soldatul din escortă, „lup de Tanşai”, mijeşte ochii şi aşteaptă, nu-i atrage atenţia zekului – „ai grijă!”. Aşteaptă, şi uite că Soloviov, fără să bage de seamă, depăşeşte limita zonei, continuând să înainteze cu spatele în lungul arborelui. O împuşcătură! Un glonte exploziv, şi plămânul zekului e făcut fărâme. Soloviov e mort, iar lupul de Tanşai primeşte 100 de ruble premiu. („Lupii de Tanşai” erau localnici din raionul Tanşai, situat în apropierea lagărului Burepolom, care, în timpul războiului, s-au angajat pe capete în VOHRA, ca să rămână mai aproape de casă şi să scape de front.)

Acest raport de supunere oarbă a deţinutului faţă de escortă, dreptul escortei de a folosi oricând glonţul în loc de cuvânt nu poate rămâne fără efect asupra caracterului ofiţerilor din VOHRA şi a vohriştilor înşişi. Viaţa deţinuţilor se află în puterea lor, nu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, e drept, în schimb – total şi temeinic. Pentru ei, băşti-naşii n-au nimic comun cu specia umană, sunt doar nişte paiaţe de paie mişcătoare şi leneşe, pe care soarta a vrut ca ei să le numere, să le mâne cât mai repede la lucru şi îndărăt, iar la locul de muncă să le ţină în turmă cât mai compactă.

Arbitrarul ia proporţii şi mai mari când e vorba de ofiţerii vohrişti. În aceşti locotenenţi cu caş la gură se dezvoltă senzaţia de neagră voluptate că vieţile oamenilor sunt la discreţia lor. Unii sunt doar răi de gură (locotenentul Cioniâi de la Nâroblag), altora propria lor

cruzime le dă fiori de plăcere şi o revarsă asupra soldaţilor din subordine (locotenentul să-mutin, tot acolo), alţii nu cunosc niciun fel de oprelişte în exercitarea atotputerniciei lor. Comandantul VOHR Nevski (Ust-Vâm, lagpunktul 3) descoperă că i-a dispărut câinele, nu un dulău de pază, ci preaiubitul său câine personal. Se duce să-l caute – în zonă, bineînţeles – şi dă peste un grup de cinci băştinaşi care tocmai tranşau leşul javrei. Scoate pistolul şi pe unul dintre ei îl împuşcă pe loc. (Episodul nu a avut niciun fel de urmări administrative, în afară de încarcerarea celorlalţi patru în izolatorul disciplinar.)

În 1938, la poalele Uralului, pe valea râului Vişera, se dezlănţuie, cu re-peziciune de uragan, un incendiu forestier, din pădure până la cele două lagpunkte din apropiere. Ce-i de făcut cu zekii! vorbiştii trebuiau să se hotărască în câteva minute, n-aveau când să se consulte şi să-şi coor-doneze acţiunile. Zekilor nu li s-a dat drumul şi au ars cu toţii de vii. Aşa e mai sigur, în vreme ce, dacă i-ar fi lăsat să părăsească zona şi o parte din ei ar fi evadat, vohriştii ar fi ajuns în faţa tribunalului.

Sub un singur aspect VOHRA îngrădea energia clocotitoare a ofiţerilor săi: plutonul era unitatea de bază, omnipotenţa lor era limitată la pluton, iar epoleţii – la două stele pricăjite. Promovarea la divizion nu făcea decât să-i îndepărteze de puterea reală din pluton şi reprezenta, din acest punct de vedere, un impas profesional.

Din această pricină, cei mai avizi de putere şi mai energici dintre vohrişti se zbăteau să treacă în serviciul interior al MVD şi să avanseze abia acolo. O serie de biografii celebre ale GULag-ului provin tocmai din această categorie. Antonov, despre care am vorbit deja, – părintele „căii moarte” de dincolo de Cercul Polar – provenea dintre gradaţii VOHR şi toată învăţătura lui se limita la patru clase elementare.

E în afară de orice dubiu faptul că selecţiei gărzii

armate a MVD i se acorda o mare însemnătate în minister, iar comisariatele militare aveau instrucţiuni secrete în acest sens. Comisariatele militare, pe care noi le privim cu ochi blajini, desfăşoară o întinsă activitate secretă. De ce, bunăoară, s-a renunţat atât de categoric la ideea trupelor regionale în anii ’20 (proiectul Frunze) şi, dimpotrivă, s-a dat dovadă de mare osârdie în expedierea recruţilor la unităţi militare aflate cât mai departe de locul lor de baştină (azerbaidjenii – în Estonia, letonii – în Caucaz)? Pentru că trupele trebuie să fie străine populaţiei locale, dacă se poate şi prin rasă (cum s-a putut vedea în 1962 la Novocerkassk). La fel, în selecţia trupelor de escortă, nu fără un gând ascuns, s-a asigurat înrolarea unui număr mare de tătari şi alţi minoritari: cu mai puţină învăţătură şi mai prost informaţi, ei reprezentau pentru stat o comoară, un puternic punct de sprijin.

Dar recrutarea şi dresajul de factură cu adevărat ştiinţifică ale acestor trupe a început abia odată cu apariţia Lagărelor speciale, la sfârşitul anilor ’40 şi începutul anilor ’50. Au fost înrolaţi în trupele VOHR numai băieţandri de 19 ani, care erau supuşi numaidecât unei intense iradieri ideologice. (Vom avea ocazia să ne aplecăm mai îndeaproape asupra acestui tip de escortă.)

În anii anteriori, ai fi zis că, din acest punct de vedere, GULAG-ul fusese cam lăsat de izbelişte. Pur şi simplu poporul nostru, în ansamblul său, deşi socialist, nu se dezvoltase până la a atinge nivelul statornic de cruzime care să-i permită să furnizeze o pază de lagăr demnă de acest nume. Compoziţia VOHR era pestriţă şi nu reprezenta zidul de teroare proiectat. Trapele VOHR s-au moleşit inadmisibil mai cu seamă în anii războiului sovieto-german: flăcăii cel mai bine dresaţi (având „un grad înalt de întărâtare”) au trebuit cedaţi pentru front, iar în VOHR au început să se scurgă rezervişti cu sănătatea şubredă, inapţi pentru armata activă, iar prin gradul de întărâtare

total nepregătiţi pentru GULag (nu fuseseră formaţi în anii puterii sovietice). În cei mai nemiloşi ani de război şi foamete, această slăbire a VOHR (unde s-a făcut simţită, căci nu pretutindeni a fost cazul) a îndulcit în parte existenţa zekilor.

Nina Samşel îşi aminteşte de tatăl ei, care, în 1942, la o vârstă destul de înaintată, a fost mobilizat şi trimis să slujească în escorta unui lagăr din regiunea Arhanghelsk. Familia s-a mutat şi ea acolo. „Întors acasă de la slujbă, tata ne vorbea cu amărăciune despre viaţa din lagăr şi despre oamenii de treabă pe care-i păzea acolo. Când avea de supravegheat, de unul singur, o brigadă la muncile agricole (iată, o dată în plus, condiţiile din anii războiului: un singur soldat pentru ditamai brigada! Nu înseamnă asta o îndulcire de regim?) îi făceam deseori vizite acolo şi el mă lăsa să stau de vorbă cu deţinuţii. Era foarte respectat printre ei: nu se purta niciodată urât, îi lăsa să meargă unde îl rugau, de exemplu la prăvălie, şi niciunul nu profita ca să evadeze. Îmi spuneau: „Eh, dacă toţi soldaţii din escortă ar fi ca tatăl tău!” El ştia că mulţi dintre deţinuţi erau nevinovaţi şi era în permanenţă indignat de nedreptatea asta, dar se arăta astfel numai acasă, în pluton nu putea spune aşa ceva, l-ar fi dat pe mâna tribunalului”. La sfârşitul războiului, a cerut să fie demobilizat imediat.

Dar VOHRA din anii războiului nu poate fi judecată după Sam-şel. Dovadă – destinul lui ulterior: în 1947 a fost el însuşi închis pe baza lui 58. În 1950, muribund, a fost eliberat şi, cinci luni mai târziu, şi-a sfârşit zilele printre ai săi.

După război, această pază cârtitoare s-a mai menţinut un an-doi şi mulţi dintre vohrişti prinseseră obiceiul să-şi numească slujba „termen”: „Când îmi isprăvesc termenul...” Îşi dădeau seama că au o slujbă de ruşine, de care nici nu puteau vorbi printre ai lor. În

acelaşi lagăr Ortau, un soldat a furat expres un obiect de la KVC, a fost destituit, judecat şi amnistiat la scurtă vreme după aceea. Camarazii lui îl invidiau: „A plesnit-o, al naibii! Bravo lui!” *

Natalia Stolearova îşi aminteşte de soldatul care a arestat-o la începutul unei evadări şi a ţinut ascunsă tentativa ei, aşa că n-a fost pedepsită.

Un altul s-a împuşcat din dragoste pentru o deţinută care tocmai fusese transferată. Înainte de instituirea regimului cu adevărat sever în lag-punktele feminine, între femei şi soldaţii din escortă se stabileau adesea relaţii bune, amicale, iar uneori chiar de afecţiune. Nici chiar marele nostru Stat nu izbutea să înăbuşe pretutindeni binele şi iubirea.

Tinerii trimişi pentru a completa formaţiunile de escortă la sfârşitul războiului n-au devenit nici ei peste noapte ceea ce voia GULag-ul. Când, în garda armată de la Nâroblag, s-a produs revolta lui Vladilen Zadornîi (despre care vom mai vorbi), camarazii de aceeaşi vârstă i-au privit rezistenţa cu multă simpatie.

Un capitol special în istoria pazei lagărelor îl reprezintă paza internă. Căci, vezi bine, încă în primii ani de după revoluţie se proclamase că autosupravegherea reprezintă o datorie a deţinutului sovietic. Ideea fusese aplicată, nu fără succes, pe Solovki, apoi – pe scară foarte largă – la Belomorkanal şi Volgokanal; orice socialmente apropiat care n-avea chef să tragă la roabă putea obţine o carabină, ca s-o folosească împotriva propriilor lui camarazi.

Nu vom pretinde că a fost la mijloc cine ştie ce calcul diabolic vizând descompunerea morală a poporului. Ca întotdeauna în ultimele cinci decenii sovietice – ale istoriei noastre, înalta teorie comunistă şi repenta josnicie morală s-au îngemănat firesc, într-o armonie cum nu se poate mai lejeră. Oricum, din relatările bătrânilor zeki rezultă că

gardienii din paza internă erau cruzi cu fraţii lor, avizi de a face carieră, aspirând să se permanentizeze în slujba lor de jigodii, iar uneori tranşau vechi răfuieli culcându-şi adversarul la pământ cu un foc de armă.

Nu, spuneţi-mi: există vreun rău care să nu poată fi inoculat unui popor? Oamenilor? Umanităţii?

De altfel, lucrul e consemnat în opuri juridice: „În numeroase cazuri, cei privaţi de libertate se achită de obligaţiile lor în materie de pază a colo-niilor şi menţinere a ordinii mai bine decât supraveghetorii remuneraţi”.

Culegerea De la închisori… p. 141.

Acest citat datează din anii ’30, dar Zadornîi îi confirmă valabilitatea pentru sfârşitul anilor ’40: gardienii din paza internă erau porniţi împotriva camarazilor lor, profitând de cel mai mic pretext formal pentru a putea trage. Să mai notăm că, Parma, tabăra disciplinară de muncă a Nâro-blag-ului, era populată exclusiv de Cincizeci şi Opt, paza internă fiind alcătuită tot din Cincizeci şi Opt! Politici.

Vladilen povesteşte despre un gardian din paza internă, Kuzma, fost şofer, un flăcău numai cu puţin trecut de douăzeci de ani. În 1949, înca-şase un decar pe baza lui 58 – 10. Cum să trăiască mai departe? Nu găsise altă cale. În 1952, Vladilen îl găsea deja în paza internă. Slujba lui îl făcea să sufere, spunea că nu va mai putea îndura multă vreme povara carabinei. Când era inclus în escortă, adeseori nici nu o încărca. Noaptea plângea, socotindu-se un nemernic vândut, ba, la un moment dat, fusese cât pe-aci să-şi tragă un glonte-n tâmplă. Avea o frunte înaltă şi un chip cu trăsături nervoase. Iubea poezia şi se retrăgea cu Vladilen să recite versuri în taiga. Apoi, din nou la carabină…

Tot Vladilen a cunoscut şi un alt tip de gardian din paza internă: Alexandr Lunin, om deja între două vârste, cu o coroană de păr alb împrejurul frunţii şi un zâmbet

simpatic, de om cumsecade. Făcuse războiul ca locotenent de infanterie, apoi fusese preşedinte de colhoz, încasase un decar (pe baza unui articol de drept comun) pentru că nu cedase comitetului raional partea de recoltă ce i se cerea, împărţind-o cu de la şi-ne putere colhoznicilor. Un om, aşadar – semenii lui însemnau pentru el mai mult decât propria persoană. Şi totuşi, la Nâroblag intrase în paza internă, ba chiar obţinuse de la şeful lagpunktului Promejutocinaia o reducere de condamnare.

Limitele fiinţei umane! Oricât te-ai minuna de ele, vor rămâne veşnic de nepătruns…

Capitolul 21

Secţiune 1.11 LUMEA DIN JURUL LAGĂRELOR

ÎNTOCMAI cum o halcă de carne putredă duhneşte nu numai la suprafaţă, ci e înconjurată de un nor molecular de miasme fetide, fiecare insulă a Arhipelagului creează şi întreţine în jurul ei o zonă pestilenţială. Această zonă, mai cuprinzătoare decât Arhipelagul însuşi, e un spaţiu intermediar, de transmisie, între mica zonă a fiecărei insule în parte şi Marea Zonă a întregii ţări.

Tot ce produce mai pernicios Arhipelagul – în relaţiile interumane, în materie de moravuri, concepţii şi limbă – se prelinge mai întâi, în virtutea legii universale a interpermeabilităţii ţesuturilor vegetale şi animale, în această zonă de transmisie, pentru a invada apoi restul ţării. Tocmai aici, în zona de transmisie, se testează şi se selecţionează de la sine acele elemente ale ideologiei şi culturii de lagăr, care sunt demne să fie asimilate de cultura comună a statului în întregul său. Şi când expresii de lagăr răsună pe coridoarele noii clădiri a MGU ori o damă cu vederi independente din Capitală emite judecăţi tipice lagărelor despre esenţa vieţii, să nu aveţi niciun dubiu: ele au ajuns aici traversând această zonă de transmisie, prin intermediul lumii din jurul lagărelor.

În vreme ce puterea încerca (ori poate că nu încerca)

să-i reeduce pe deţinuţi cu ajutorul lozincilor, al secţiei cultural-educative, al cenzurii poştale ori al ofiţerilor operativi, deţinuţii au reuşit să reeduce ei înşişi – mult mai rapid – întreaga ţară prin intermediul lumii din jurul lagărelor. Odată înstăpânită pe Arhipelag, filosofia borfaşilor s-a năpustit fără a întâmpina rezistenţă mai departe, acaparând întreaga piaţă ideologică uni-onală, lesne accesibilă în absenţa unei ideologii mai vivace. Apucăturile de lagăr, brutalitatea relaţiilor interumane, platoşa de insensibilitate pe inimi, aversiunea faţă de orice muncă făcută conştiincios – toate acestea au cucerit fără dificultate universul din jurul lagărelor, sfârşind prin a avea repercusiuni profunde în întreaga lume a libertăţii.

Astfel Arhipelagul se răzbună pe Uniune pentru zămislirea sa.

Astfel nicio cruzime nu se consumă fără să ne coste.

Astfel plătim întotdeauna scump goana după ieftin.

* * *

A enumera aceste locuri, aceste aşezări şi cătune e aproape totuna cu a reitera geografia Arhipelagului. Nicio zonă de lagăr nu poate exista izolat, în apropierea ei trebuie să respire o aşezare de oameni liberi. Uneori, o asemenea aşezare, încropită pe lângă un lagăr vremelnic pentru tăieri de pădure, se menţine câţiva ani şi dispare apoi odată cu lagărul. Alteori prinde rădăcini, i se dă un nume, e dotată cu un soviet local şi o cale de acces, rămânând acolo pentru totdeauna. Iar alteori din aceste aşezări cresc oraşe renumite – un Magadan, un Norilsk, o Dudinka, o Igarka, un Temir-Tau, un Balhaş, un Djezkazgan, un An-gren, un Taişet, un Bratsk, un Sovgavan. Asemenea aşezări supurează nu numai în fundături uitate de lume, ci pe însuşi trunchiul Rusiei, în vecinătatea minelor din Doneţ şi Tuia, a exploatărilor de turbă, a lagărelor agricole. Uneori sunt contaminate şi se integrează în lumea din jurul lagărelor regiuni întregi, cum

este Tanşaiul. Şi când un lagăr e injectat în corpul unui mare oraş, fie el şi unul ca Moscova, în jurul lui există de asemenea o lume, dar alcătuită nu din aşezări aparte, ci din indivizii care în fiecare seară îl părăsesc plecând care încotro cu autobuzele sau troleibuzele, pentru a se regăsi a doua zi dimineaţa şi a reintra pe porţi-le lui (în aceste cazuri, contaminarea exteriorului se produce într-un ritm foarte alert).

Există şi orăşele cum e Kizelul (pe calea ferată minieră şi metalurgică ce porneşte din Pemi), care şi-au început existenţa înainte de apariţia oricărui Arhipelag, dar apoi s-au trezit înconjurate de puzderie de lagăre şi astfel s-au transformat în capitale provinciale ale Arhipelagului. Un astfel de orăşel respiră plenar proximitatea lagărului: ofiţeri, gardieni şi grupuri de soldaţi din escortă circulă în rânduri strânse pe străzile lui, pe jos sau în vehicule, ca nişte ocupanţi; direcţia lagărului e principala instituţie a oraşului; reţeaua telefonică aparţine nu de oraş, ci de lagăr; traseele autobuzelor duc toate din centru spre lagăr; toţi locuitorii trăiesc pe seama lagărului.

Dintre capitalele provinciale ale Arhipelagului, cea mai mare e Kara-ganda. Ea a fost creată şi populată de către deportaţi şi foşti deţinuţi. Astfel încât un bătrân zek nici nu poate trece pe stradă fără să dea peste vechi cunoştinţe. În Karaganda există câteva direcţii de lagăr. Iar în jur – lagpunkte cât nisipul pe ţărmul mării.

Aşadar, cine populează lumea din jurul lagărelor? 1) Autohtonii (ei pot nici să nu existe). 2) Vohra – paza militarizată. 3) Ofiţerii din lagăre şi familiile lor. 4) Gardienii şi familiile lor (gardienii, spre deosebire de soldaţii din escortă, au casa lor în apropierea lagărului, chiar când îşi satisfac serviciul militar obligatoriu). 5) Foşti zeki (eliberaţi din lagărul învecinat ori din alte lagăre). * 6) Feluriţi indivizi cu bube-n cap, victime ale unei

semireprimări, cu buletine „necurate”. (Aceştia, întocmai ca şi foştii zeki, trăiesc aici nu de bunăvoie, ci în virtutea unei damnări: chiar dacă nu li s-au indicat, ca deportaţi, tocmai aceste locuri, oriunde altundeva ar duce-o şi mai rău cu serviciul şi cu locuinţa, ori poate nici n-ar fi lăsaţi defel să trăiască.) 7) Aparatul de conducere din unităţile de producţie.

Epoca stalinistă a luat sfârşit, au bătut tot felul de vânturi, mai calde sau mai reci, dar mulţi zeki n-au părăsit niciodată lumea din jurul lagărelor, vizuinile lor de urşi – şi bine au făcut. Aici sunt, de bine de rău, pe jumătate oameni, în vreme ce în părţile centrale ale Uniunii n-ar fi fost nici atât. Ei rămân acolo până la moarte şi copiii lor se aclimatizează, devenind autohtoni.

Aceştia sunt oameni sus-puşi, câteva persoane la o întreagă aşezare. (Uneori, ei pot de asemenea să nu existe.) 8) Civili propriu-zişi – o adunătură pestriţă de oi rătăcite, tot felul de poame în căutare de câştiguri mari. Căci în aceste locuri îndepărtate, uitate de lume, poţi lucra de trei ori mai prost decât în metropolă, obţinând câştiguri de patru ori mai mari, cu sporuri pentru climă polară, loc de muncă îndepărtat şi disconfort, asta lăsând la o parte faptul că îţi poţi adjudeca şi munca deţinuţilor. În plus, mulţi dintre ei sunt ademeniţi aici prin recrutări, prin contracte, primind şi indemnizaţii de deplasare. Pentru cei ce ştiu să spele aurul extras prin corvezi, lumea din jurul lagărelor e un Klondyke. Aici e locul la care aspiră titularii de diplome false, aici se adună aventurierii, şarlatanii, profitorii. Un sejur aici e cât se poate de avantajos pentru cei ce vor să se folosească pe gratis de capul altuia (în contul unui geolog semianalfabet, geologii-zeki vor face şi cercetări de teren, le vor şi prelucra, vor formula şi concluziile, individul neavând apoi altceva de făcut decât să-şi susţină dizertaţia în metropolă). Aici sunt deversaţi alcoolicii inveteraţi şi lepădăturile de tot soiul. Aici se

întâlnesc cei din familii dezorganizate şi cei ce se ascund ca să nu plătească pensii alimentare. Mai poţi da aici şi peste tineri absolvenţi ai şcolilor tehnice, cărora, la repartizare, nu le-au reuşit manevrele pentru a obţine un post mai ca lumea. Dar pe aceştia, încă din prima zi de după sosire, îi trage aţa îndă-răt, spre lumea civilizată, unde, dacă nu izbutesc să ajungă în primul an, reuşesc cu siguranţă în următorul. Există, de asemenea, o categorie aparte de civili: oameni deja în vârstă, trăiţi în preajma lagărelor cu zecile de ani: aceştia s-au aclimatizat în aşa măsură, încât nici n-au trebuinţă de o altă lume, mai bună. Când lagărul din apropiere e închis ori autorităţile refuză să le mai plătească atâta cât pretind, ei pleacă, dar obligatoriu tot într-o zonă din vecinătatea unui lagăr; nu pot trăi altfel. Un astfel de specimen era Vasili Aksentâci Frolov, beţiv de elită, escroc faimos şi „mare meşter al fontei”, despre care ar fi multe de povestit aici, dar pe care l-am înfăţişat deja într-o piesă de teatru. (1) Neavând niciun fel de diplomă, înecând în băutură tot ce-i mai rămăsese din meşteşug, Frolov nu câştiga niciodată mai puţin de 5.000 de ruble vechi pe lună.

În sensul său cel mai general, cuvântul civil desemnează un cetăţean oarecare al Uniunii Sovietice, care este liber, adică încă n-a fost arestat ori a fost deja eliberat, aşadar, inclusiv un cetăţean al lumii din jurul lagărelor. Dar, cel mai adesea, cuvântul e folosit pe Arhipelag în sensul lui restrâns: civilul este un cetăţean liber care lucrează cu deţinuţii într-o zonă de muncă. De aceea toţi cei din grupele 1, 5 şi 6 care vin să lucreze aici sunt, de asemenea, civili.

Civilii sunt angajaţi ca şefi de loturi şi de echipă, maiştri, magazioneri, normatori. Tot ei ocupă acele posturi care, dacă ar fi completate cu deţi-nuţi, ar complica mult misiunea escortei: şoferi, vizitii, expeditori de mar-fă, tractorişti, excavatorişti, screperişti, electricieni de linie,

fochişti în schimburile de noapte.

Aceşti civili de categoria a doua, simpli pălmaşi ca şi zekii, se împrieteneau cu noi imediat şi fără fasoane, făcând tot ce le era interzis de regimul lagărelor şi de codul penal: aruncau cu plăcere scrisorile zekilor în cutiile poştale libere din aşezarea unde locuiau; vindeau la talcioc felurite efecte pasate de zekii din lagăr: luau banii, iar zekilor le aduceau ceva de crăpelniţă; împreună cu zekii subtilizau şi felurite obiecte din atelierele de producţie; venind pe jos sau cu maşina, introduceau în zo-na de producţie votcă. (Cum controlul de la postul de gardă era strict, sticlele de votcă, având dopurile etanşeizate cu smoală, erau scufundate în rezervoarele de benzină ale maşinilor. Când paza le descoperea şi acolo, oricum nu se făcea raport la stăpânire: comsomoliştii de la postul de gardă preferau să dea pe gât ei înşişi acea licoare, socotită pradă de război.)

Acolo unde munca deţinuţilor putea fi atribuită civililor (şefii de echipă şi maiştrii nu se sfiau să o treacă şi la propriul lor activ), operaţia se făcea obligatoriu, căci munca înregistrată ca fiind făcută de un deţinut e, de fapt, pierdută: lui nu i se dă niciun ban, ci doar raţia de pâine. Aşa că, în perioadele când alimentele nu erau cartelate, avea un sens să închei situaţia trecând pe seama zekilor numai atât cât era necesar pentru a îndepărta riscul unor neplăceri, iar restul – la activul civililor. Încasând banii, civilul îşi făcea şi sieşi viaţa mai uşoară, având ce să mănânce şi să bea, dar, totodată, îi aproviziona cu de-ale gurii şi pe zeki.

…

Marele avantaj de a lucra în lumea din jurul lagărelor era evident şi în cazul civililor din lagărele moscovite. În 1946, la noi, la Bariera Kaluga, lucrau doi muncitori constructori civili: unul era tencuitor, celălalt – zugrav. Figurau pe statele de personal ale şantierului, dar de

lucrat nu lucrau mai nimic, pentru că şantierul nu le putea plăti bani serioşi: sporuri aici nu se dădeau şi toate lucrările erau măsurate strict: tencuirea unui metru pătrat de zidărie se plătea cu 32 de copeici, nu se putea da mai mult şi nici trece în fişă o suprafaţă de trei ori mai mare decât îngăduia geometria reală a camerei respective. Dar, în primul rând, civilii noştri cărau de pe şantier ciment, vopsea, ulei de in şi sticlă pentru geamuri, în al doilea rând, în cele opt ore de program se odihneau pe săturate, iar seara şi în zilele de duminică dădeau fuga la munca lor de căpătâi, munca la negru, privată, unde câştigau parale bune. Pentru acelaşi metru pătrat de zidărie, clientului particular îi luau nu 32 de copeici, ci o rublă întreagă, umflând câte 200 de ruble pe seară!

Căci bine spunea Prohorov: „Banii sunt, acum, cu două etaje”. Ce occidental e capabil să priceapă noţiunea de „bani cu două etaje”? În timpul războiului, un strungar primea în mâna 800 de ruble pe lună, în vreme ce o pâine pe piaţa liberă costa 140. Altfel spus, într-o lună întreagă, el nu putea adăuga la raţia primită pe cartelă nici 200 de grame de pâine pe zi! Şi totuşi – trăia… Cu o sfruntare făţişă, muncitorilor li se plătea o retribuţie fictivă, lăsându-li-se latitudinea de a descoperi „etajul al doilea”. Astfel a triumfat sistemul socialist, dar numai pe hârtie. Vechiul sistem, vivace şi suplu, nu murea nici din pricina blestemelor proferate la adresa lui, nici datorită persecuţiilor dezlănţuite de procurori.

Aşadar, în general vorbind, relaţiile dintre zeki şi civili nu puteau fi numi-te ostile, ci mai degrabă cordiale. În plus, aceşti oameni rătăciţi, ruinaţi, întotdeauna asupra unui pahar, îşi aplecau mai atent urechea la necazul semenilor, erau în stare să priceapă nenorocirea zekului şi nedreptatea căreia îi căzuse pradă când fusese arestat. Lucrurile la care, prin funcţia lor, ofiţerii erau orbi căpătau contururi vii în ochii unui om dezinteresat.

Mai complicate erau raporturile zekilor cu şefii de echipă şi maiştrii din ateliere. În calitate de „comandanţi ai producţiei”, aceştia din urmă erau puşi acolo ca să facă presiuni asupra deţinuţilor şi să-i zorească. Dar lor li se cerea socoteală şi pentru bunul mers al producţiei propriu-zise, care nu întotdeauna putea fi asigurat, dacă manifestau o ostilitate făţişă faţă de zeki: nu orice se poate obţine cu bâta şi cu înfometarea, sunt şi lucruri care trebuie făcute prin bună înţelegere, profitându-se de înclinaţiile naturale şi intuiţiile omului. Singurii şefi de echipă care aveau spor erau cei ce se înţelegeau bine cu brigadierii şi cu cei mai buni mai-ştri numiţi dintre deţinuţi. În ce-i priveşte pe şefii de echipă înşişi, e puţin spus că erau de regulă nişte beţivani, moleşiţi şi intoxicaţi de folosirea permanentă a muncii de sclav; erau şi tufe, habar n-aveau ce se petrece în atelierele lor ori bâjbâiau ca orbeţii, ceea ce îi făcea şi mai dependenţi de brigadierii zeki.

Şi cât de curios se împletesc aici, câteodată, destinele ruseşti! În ajunul unei sărbători, un şef de echipă al plutaşilor, Fiodor Ivanovici Muravliov, vine, cam afumat, la brigadierul zugravilor, Sinebriukov, meseriaş desăvârşit, om serios, bine înfipt pe picioare, ispăşind al zecelea an de lagăr, şi îşi deschide inima:

— La bulău, ai, odraslă chiaburească? Taică-tu se spetea scurmând pământul şi tot cumpărând pe vite, de ai fi zis că vrea să le ia cu el în împărăţia cerurilor. Şi acum unde-i? A mierlit în deportare? Ba ţi-a făcut-o şi ţie?! Nu mai deştept a fost taică-miu? De când se ştia, a băut tot, până la ultima buleandră. Izba goală, când cu colhozul nu le-a dat nici măcar o găină, că n-avea nimic, şi din prima – brigadier! Aşa că îi calc pe urme: beau cât încape şi necazurile nu mă plac.

Şi, aşa cum s-a văzut pe urmă, avea dreptate: după ispăşirea pedepsei, Sinebriukov a fost trimis în deportare,

iar Muravliov a ajuns preşedintele comitetului de sindicat al şantierului.

E drept că de asemenea preşedinte şi şef de echipă Buslov, şeful de lucrări, nu mai ştia cum să scape (şi nici n-avea cum: angajările sunt făcute nu de şeful de lucrări, ci de serviciul personal, care, prin afinitate, selecţionează adeseori tot felul de pierde-vară şi de tăntălăi). Pentru toate materialele şi pentru felul cum se cheltuieşte fondul de salarii şeful de lucrări răspunde cu buzunarul lui, iar Muravliov, de analfabet ce e sau pur şi simplu din candoare (căci nu e băiat rău, iar brigadierii îl ung binişor pentru că e de comitet şi semnează cu ochii închişi ordinele de plată pe care i le prezintă), prăduieşte acest din urmă fond, recepţionează lucrări făcute de mântuială, care apoi trebuie luate de la început. Şi Buslov ar fi fost bucuros să-l înlocuiască pe acest şef de lucrări cu un inginer dintre deţinuţi, care acum dădea cu târnăcopul, dar, din vigilenţă, serviciul personal nu-i dădea voie.

— Ia spune, ce lungime au grinzile pe care le foloseşti pe şantier? Muravliov, oftând din rărunchi:

— Îmi vine greu să vă spun aşa, pe dinafară…

Şi cu cât era mai beat, cu atât mai obraznic vorbea cu şeful de lucrări. În cele din urmă, acesta s-a gândit să-l dea gata cu hârtii oficiale. Fără să-şi precupeţească timpul, a început să-i dea toate dispoziţiile în scris (încopciind copiile la dosar). Dispoziţiile nu erau, fireşte, executate, aşa că se contura un „caz” înfricoşător. Dar nici preşedintele comitetului sindi-cal nu s-a lăsat cu una, cu două. A găsit pe undeva o jumătate de coala de caiet mototolită şi, asudând vreme de o jumătate de ceas, a aşternut pe ea aceste rânduri:

„Vă aduc lacunoştinţă că tăte maşinili ce le avem la plutăşie estricate, adicătelea Pebutuci şi ecepţional de rable”.

Şeful de lucrări reprezintă deja un alt grad în

ierarhia conducerii producţiei, pentru deţinuţi el e o pacoste şi un duşman permanent. Şeful de lucrări nu întreţine legături de prietenie cu brigadierii şi nu face afaceri cu ei. Le rade foile de lucrări, demască tunta (atât cât îl duce mintea) şi poate sancţiona oricând un brigadier sau un deţinut prin intermediul autorităţilor lagărului:

„Şefului de lagpunkt, tovarăşul.

Vă rog să-i sancţionaţi cu cea mai mare severitate (de preferinţă trecându-i la regim de carceră, dar fără scoatere din producţie) pe briga-dierul betonist z/k Oracevski, pentru turnarea de plăci cu depăşirea dimensiunilor prescrise, ceea ce a dus la un consum supranormativ de beton.

Totodată, vă aduc la cunoştinţă că astăzi, adresându-mi-se în legătură cu înregistrarea volumului de muncă în foaia de lucrări, brigadierul z/k Alexeev i-a adus şefului de echipă, tov. Turnarkin, o ofensă, făcându-l măgar. Consider această atitudine a brigadierului z/k Alexeev, care subminează autoritatea conducerii oficiale, drept extrem de indezirabilă şi vă rog să luaţi împotriva lui măsurile cele mai hotărâte, mergând până la etaparea într-un alt lagăr.

Şef de lucrări clasa I, Buslov”.

Pe acest Turnarkin, Buslov însuşi îl făcea măgar ori de câte ori avea ocazia, dar brigadierul z/k merita, pentru acelaşi lucru, etaparea.

Nu trecea o zi de la Dumnezeu fără ca Buslov să prezinte asemenea note autorităţilor lagărului. Pedepsele aplicate deţinuţilor reprezentau, în ochii lui, cel mai puternic stimulent. Buslov făcea parte dintre acei şefi de producţie, care se integraseră în sistemul GULAG-ului şi ştiau cum trebuie acţionat aici. Aşa şi spunea la şedinţe: „Am o îndelungată experienţă în activitatea cu z/k z/k şi nu mă sinchisesc de ameninţările lor că voi fi aranjat, vezi mata, cu târnăcopul”. Dar, observa el cu regret, generaţiile din Gulag nu mai erau cele de altă dată. Oamenii ajunşi în

lagăr după ce făcuseră războiul şi cunoscuseră Europa nu mai aveau niciun respect pentru nimeni. „Or, în 1937, era o plăcere să lucrezi cu zekii. De pildă, când intra în baracă un angajat civil, ze-ka ze-ka se ridicau în picioare”. Buslov ştia şi cum să-i înşele pe deţinuţi şi cum să-i trimită în locuri periculoase. Nu le cruţa nicicând forţele, nici stomacurile, şi cu atât mai puţin amorul propriu. Înalt, cu nasul lung, purtând cizme americane cu carâmbii scurţi, primite prin UNRRA pentru cetăţenii sovietici aflaţi în nevoie, bântuia neobosit pe la toate etajele unei clădiri în construcţie, ştiind că altfel toate ungherele şi cotloanele vor fi pline de ze-ka ze-ka, aceste creaturi trândave şi jegoase, veşnic în căutarea unui locşor unde să ardă gazul, şezând sau culcaţi, încălzindu-se, despăduchindu-se şi chiar împreunându-se. Şi asta în toiul scurtei zile de muncă de zece ore, pentru ca apoi brigadierii să se bulucească în birourile normatorilorânreg istrând tunte.

Dintre toţi şefii de echipă, unul singur inspira o oarecare încredere: Fio-dor Vasilievici Gorşkov. Era un bătrânel pirpiriu, cu mustăţi albe, răsfrânte. Cunoştea lucrările de construcţii în toate fineţurile lor, se pricepea şi la munca lui şi la cea a vecinilor şi, în plus şi mai presus de toate, virtute rară printre angajaţii civili, era sincer interesat de calitatea construcţiei: nu cu gândul la buzunar, ca Buslov (o să-mi taie din leafă ori o să-mi dea primă? O să mă beştelească ori o să mă laude?), ci lăuntric, de parcă ar fi durat acea imensă clădire pentru el şi ar fi vrut-o cât mai trainică. Şi de băut, bea cu măsură, fără să uite de şantier. Dar avea şi un mare defect: nu se acomodase cu obiceiurile Arhipelagului, nu putu-se deprinde năravul de a-i ţine pe deţinuţi sub teroare. Îi plăcea şi lui să bântuie pe şantier şi să vadă totul cu ochii lui, dar nu ca Buslov, ca să-i vâneze pe cei ce trăgeau chiulul: îi făcea plăcere să zăbovească puţin cu dulgherii pe o grămadă de bârne, cu zidarii pe stiva de cărămizi, cu

tencuitorii lângă lada cu mortar şi să stea de vorbă cu ei. Uneori îi ser-vea pe deţinuţi cu bomboane, ceea ce, pentru aceştia din urmă, ţinea de domeniul miracolului. De o singură muncă nu se putuse despărţi până la bătrâneţe: tăiatul sticlei. Avea întotdeauna diamantul în buzunar şi, dacă muncitorii se apucau să taie sticlă în faţa lui, începea numaidecât să bombăne că nu o taie cum trebuie, îi dădea la o parte şi se apuca el însuşi de treabă. Când Buslov se ducea pentru o lună la Soci, Fiodor Vasilievici îi ţinea locul, dar refuza net să se instaleze în biroul acestuia, rămânând în sala comună a şefilor de echipă.

Toată iarna, Gorşkov umbla într-o scurtă rusească de modă veche, cu pliucuri mai jos de brâu. Gulerul era cam năpârlit, dar piepţii se ţineau încă foarte bine. Se spunea despre scurta aceea că Gorşkov o poartă de peste treizeci şi unu de ani, după ce, înainte, alţi câţiva ani tatăl său o îmbrăcase la sărbători. Astfel s-a aflat, în cele din urmă, că tatăl lui, Vasili Gorşkov, fusese şef de echipă la antrepriza statului. Şi atunci toţi au înţeles de unde i se trăgea lui Fiodor Vasilievici patima pentru piatră, lemn, sticlă şi vopsea: din fragedă pruncie trăise pe şantiere. Şi cu toate că meşterii de atunci erau şi ei „la stat”, birocraţia le-a intrat în sânge abia celor de acum: cei de odinioară erau nu meşteri, ci artişti.

Fiodor Vasilievici mai laudă şi acum rânduiala de altă dată:

— Ce-i astăzi un şef de lucrări? Nu poate nici măcar să treacă o co-peică dintr-o coloană în alta. Pe vremuri, meşterul se înfăţişa la lucrătorii lui sâmbăta: „Ei, băieţi, înainte, sau după baie?” „După, tataie, după!” i se răspundea. „Atunci uite banii de baie, şi după aia la crâşma cutare”. Băieţii ieşeau buluc de la baie, iar el îi aştepta la crâşmă cu masa întinsă: votcă, mâncare, samovarul duduind… Pas apoi de lucrează prost lunea.

Pentru noi, astăzi, toate astea sunt arhicunoscute şi li

s-a zis pe nume: muncă istovitoare, exploatare la sânge, cultivarea celor mai josnice instincte umane. Şi cheful de sâmbăta nu compensa sudoarea vărsată de muncitori în săptămâna următoare.

Dar raţia, raţia pe care nişte mâini indiferente ţi-o azvârleau prin ghişeul sălii unde se tranşează pâinea, însemna, oare, mai mult?

* * *

Şi toate aceste opt categorii de civili fojgăie şi se îmbulzesc în spaţiul cât o batistă din preajma lagărului: de la lagăr până la pădure, de la lagăr până la mlaştină, de la lagăr până la mină. Opt categorii diferite, cu oameni de ranguri şi din clase diferite – şi toţi trebuie să încapă în aceste aşezări strâmte şi infecte. Toţi îşi sunt unul altuia „tovarăşi”, toţi îşi trimit progeniturile la aceeaşi şcoală.

Atât sunt de tovarăşi, încât în fiecare din aceste aşezări planează, ca nişte sfinţi în nouri, doi sau trei magnaţi ai locului (la Ekibastuz – Hişciuk şi Karaşciuk, directorul trustului şi inginerul-şef – cu dinadinsul nici că i-ai potrivi mai bine. (2) Iar mai jos, strict diferenţiaţi şi respectând cu străşnicie compartimentările, urmează în ordine: şeful de lagăr, comandantul divizionului de escortă, funcţionarii sus-puşi de la trust, ofiţerii din lagăr, ofiţerii divizionului, iar pe undeva şi şeful ORS şi directorul şcolii (dar nu şi restul corpului didactic). Şi cu cât postul e mai mare, cu atât mai acerbă e gelozia cu care se apără aceste linii de demarcaţie, cu atât mai important devine care cucoană cu care se poate aduna ca să mănânce seminţe (nefiind prinţese şi nici contese, ele sunt cu atât mai atente să nu coboare sub condiţia lor). O, disperarea de a trăi în această lume înghesuită, departe de alte familii ale protipendadei, care trăiesc în oraşe spaţioase şi confortabile! Aici toată lumea te cunoaşte, nu te poţi duce nici măcar la un film, de frică să nu-ţi strici reputaţia, şi nici, bineînţeles, la magazin (cu atât mai mult, cu cât ce e

mai bun şi mai proaspăt ţi se livrează la domiciliu). Chiar şi să ţii un porc pe lângă casă nu prea e de bonton: ce-ar zice lumea văzând-o pe nevasta lui cutare cum dă cu mâna ei lături la scroafe? (Iată de ce ai nevoie de o slugă din lagăr). Şi în cele câteva săli ale spitalului, cât de greu e să te separi de toţi răpănoşii ăia şi să-ţi aranjezi un loc printre nişte vecini de pat conve-nabili. Şi scumpii tăi copilaşi – cu cine vor trebui să stea în aceeaşi bancă?

Dar mai jos aceste departajări îşi pierd rapid brutalitatea şi importanţa. Cu greu mai găseşti ciufuţi care să se ţină cu dinţii de ele. Mai jos se produce o încâlceală inevitabilă, categoriile se întâlnesc, vând şi cumpără, aleargă să prindă un loc la coadă, se ceartă pentru cadourile împărţite de sindicat la pomul de iarnă, stau pe scaunele de la cinema claie peste grămadă – cetăţeni sovietici onorabili şi indivizi cu totul nedemni de acest nume.

Centrele spirituale ale acestor localităţi sunt: cârciuma din centru, instalată în câte o baracă putredă lângă care trag, în lungi şiruri, camioanele, de unde răsună cântece zbierate şi de unde ies, pe trei cărări şi râgâind, beţivi ce se bălăbănesc apoi prin toată urbea. Şi, înconjurat de aceleaşi bălţoace şi gloduri – celălalt centru spiritual, Clubul, cu duşumeaua plină de coji de seminţe şi urme de noroi, cu gazeta de perete neschimbată de anul trecut şi pătată de muşte, cu difuzorul bubuind în permanenţă deasupra uşii, cu schimburile de înjurături de la bal şi înfruntările cuţi-tarilor de după film. Stilul acestor locuri: „Nu ieşi pe stradă târziu!”. Iar dacă te duci cu o fată la dans, cel mai sigur e să-ţi strecori în mănuşă o potcoavă (E drept că şi fetele de pe aici sunt atât de aprige, încât pot pune pe fugă şapte flăcăi deodată.)

Acest club e un ghimpe în inimă pentru ofiţeri. Natural, e imposibil ca un ofiţer să se ducă la dans într-o asemenea magazie şi între asemenea lepădături. Aici vin,

când capătă bilete de voie, soldaţii din escortă. Dar necazul e că şi pe tinerele soţii de ofiţeri le trage aţa încoace, unde vin fără bărbaţi, dansând cu soldaţii! Răcani îmbrăţişând taliile unor soţii de ofiţeri! Cum să le mai pretinzi a doua zi supunere fără murmur? Asta înseamnă că, într-un fel, sunt pe picior de egalitate cu tine, o anomalie la care nicio armată din lume n-ar putea rezista! Incapabili să-şi înduplece nevestele să nu se ducă la dans, ofiţerii se zbat ca frecventarea clubului să le fie interzisă soldaţilor (dacă e ca nişte mâini murdare să le ia consoartele pe după talie, apoi măcar să fie mâini civile). Numai că în felul acesta se induce o fisură în educaţia politică armonioasă a soldaţilor, educaţie care spune că suntem cu toţii nişte cetăţeni fericiţi şi egali în drepturi, iar duşmanii noştri sunt dincolo de sârma ghimpată.

Multe asemenea tensiuni complexe viermuiesc în adâncul lumiidimp rejurul lagărelor, multe contradicţii dăinuie între cele opt categorii ce o alcătuiesc. Amalgamaţi în viaţa cotidiană cu indivizi reprimaţi şi semire-primaţi, cetăţenii sovietici oneşti nu scapă ocazia de a-i acoperi pe aceştia din urmă cu reproşuri şi a-i pune la locul lor, mai cu seamă când vine vorba de a se pune mâna pe o cameră într-un baracament nou. Mai sunt şi gardienii, care, ca purtători ai uniformei MVD, pretind să fie situaţi deasupra simplilor civili. Mai sunt, obligatoriu, şi femei cărora toată lumea le impută crima că fără ele bărbaţii singuri ar fi pierduţi. Există şi femei care şi-au pus temeinic în gând să-şi adjudece un bărbat permanent Astea, când ştiu că vor avea loc eliberări, se proţăpesc lângă postul de gardă şi-i trag pe necunoscuţi de mânecă: „Hai, vino la mine! Am un colţişor liniştit, o să te ţin la căldurică. Îţi cumpăr şi un costum! Unde să te mai duci? Vrei să ajungi înapoi în lagăr?”

Aşezarea are, de asemenea, propriul ei aparat de supraveghereoperativă, propriul ei cumătru, propriii ei

ciripitori, care aduc belele pe capul oamenilor, pârându-i autorităţilor pe cei ce acceptă să expedieze scrisorile zekilor ori vând, la un colţ de baracă, efecte din lagăr.

Şi, bineînţeles, sentimentul respectului Legii şi percepţia propriei barăci ca o Cetate personală sunt, în lumea din jurul lagărelor, mai puţin înrădăcinate ca pretutindeni în Uniune. Unii au bube în buletin, alţii n-au buletine defel, alţii sunt ei înşişi foşti pensionari ai lagărelor, alţii sunt CIS şi trebuie spus că toţi aceşti cetăţeni independenţi şi fără escortă sunt mai docili ca deţinuţii la interpelarea unui ins cu carabină şi mai supuşi ca ei în faţa unuia cu toc de pistol la centură. La vederea acestora, ei nu-şi reped cu mândrie capul pe spate, strigând: „N-aveţi dreptul!”, ci se fac mici şi se încovoaie, străduindu-se să treacă nebăgaţi în seamă.

Şi senzaţia fizică a puterii absolute pe care o exercită baioneta şi uniforma planează cu atâta siguranţă deasupra întinderilor Arhipelagului şi a lumii adiacente lagărelor, li se transmite cu atâta acuitate tuturor celor ce calcă pe aceste meleaguri, încât o femeie liberă (P-cina), care luase, împreună cu fetiţa ei, o cursă aeriană ca să-şi viziteze soţul aflat în lagăr undeva în regiunea Krasnoiarsk, la prima solicitare a emvediştilor, se lasă, încă în avion, pipăită şi percheziţionată, acceptă ca fetiţa ei să fie dezbrăcată până la piele. (De atunci, puştoaica nu se mai opreşte din plâns ori de câte ori vede Caschete albastre.)

Însă, dacă cineva ar veni să ne spună acum că nu există ceva mai trist decât aceste împrejurimi de lagăr şi că lumea ce gravitează în jurul lagărelor e o cloacă, răspunsul nostru ar fi: depinde.

Luaţi cazul iakutului Kolodeznikov: în 1932, pentru că furase un ren al cuiva mânându-l departe, în taiga, împuşcă trei ani şi, după toate regulile artei permutării, e expediat din Kolîma lui natală să-şi ispăşească pedeapsa undeva lângă Leningrad. O ispăşeşte, vine acasă, aducând

familiei un braţ de ţesături viu colorate. Şi totuşi, mulţi ani după aceea, li se plânge localnicilor şi zekilor expediaţi aici din Leningrad:

— Te umple urâtul acolo, la voi! Ce locuri groaznice! …

Capitolul 22

Secţiune 1.12 CONSTRUIM

După TOATE cele spuse despre lagăre, întrebarea explodează de la sine: Destul! A fost sau nu munca deţinuţilor profitabilă pentru stat? Iar dacă nu, merita să fie pus pe picioare ditamai Arhipelagul?

Chiar şi în lagăre, printre zeki, părerile erau împărţite şi ne plăceau disputele pe această temă.

Desigur, dacă e să le dăm crezare Conducătorilor, lucrurile sunt clare, nu încape nicio discuţie. Tovarăşul Molotov, cândva al doilea om în Stat, a declarat, de la tribuna celui de al VI-lea Congres al Sovietelor din URSS, în legătură cu utilizarea muncii deţinuţilor: „Am făcut-o în trecut, o facem în prezent şi o vom face şi în viitor. E avantajos pentru societate. Şi e util pentru infractori".

Nu pentru stat e avantajos – luaţi notă! – ci pentru societate. Iar pentru infractori – e util. Şi o vom face şi în viitor. Ce discuţie mai încape aici?

De altfel, întreaga practică a deceniilor staliniste, când mai întâi se planificau marile construcţii şi abia apoi urma concentrarea numărului de infractori necesar pentru ele, confirmă faptul că guvernul nu părea a se îndoi câtuşi de puţin de profitabilitatea lagărelor. Economia devansa justiţia.

Dar este evident că întrebarea trebuie formulată mai precis şi ramificată:

— Se justifică lagărele în plan politic şi social?

— Se justifică ele sub aspect economic?

— Se autoamortizează ele (în pofida aparentei asemănări, între a doua şi a treia întrebare există o

diferenţă)?

La prima întrebare nu e greu de răspuns: pentru scopurile lui Stalin, la-gărele reprezentau locul ideal unde puteau fi expediaţi milioane de oameni pentru a-i înfricoşa pe ceilalţi. Aşadar, ele se justificau sub raport politic. Lagărele veneau, de asemenea, în întâmpinarea interesului material al unei imense pături sociale – nenumăraţii ofiţeri de lagăr, cărora le asigura un „serviciu militar" într-un spate al frontului lipsit de primejdii, raţii speciale, lefuri, uniforme, locuinţe, o poziţie în societate. Tot aici îşi găseau un locşor călduţ cohortele de gardieni şi cătane zdravene din corpul de pază, care dormitau în foişoarele lagărelor (în vreme ce puşti de treisprezece ani erau mobilizaţi şi trimişi în şcolile de meserii). Toţi aceşti paraziţi sprijineau din răsputeri Arhipelagul – acest cuib al exploatării iobăgiste. Ei se temeau de o amnistie generală ca de ciumă. Dar noi am priceput deja că lagărele erau departe de a-i colecta doar pe di

Când vă plimbaţi într-o vedetă pe canal, gândiţi-vă de fiecare dată la cei ce zac sub albia lui.

sidenţi, pe cei ce se abăteau de la calea indicată turmei de către Stalin. Efectivele de deţinuţi din lagăre depăşeau în mod evident necesităţile politice, necesităţile terorii, fiind corelate (poate că numai în ţeasta lui Stalin) cu nişte obiective economice. Nu lagărele (şi deportările) au scos ţara din criza provocată de şomaj în anii '20? După 1930, săparea canalelor nu a fost inventată pentru lagărele aflate în stare de som-nolenţă, dar lagărele sunt cele care au fost greblate de urgenţă pentru canalele proiectate. Nu numărul real al „infractorilor" (şi nici chiar cel al „persoanelor dubioase") determina activitatea tribunalelor. Determinante erau exigenţele instanţelor economice superioare. Când a început construcţia Belomorkanal-ului, s-a văzut imediat că zekii de pe Solovki erau mult prea puţini şi că trei ani reprezentau un termen de condamnare

prea scurt, nerentabil, pentru Cincizeci şi Opt, că ei trebuiau condamnaţi din capul locului pentru două cincinale bătute pe muchie.

Prin ce anume aveau să se dovedească lagărele avantajoase din punct de vedere economic prezisese deja, la vremea lui Thomas Moore, străbunicul socialismului, în Utopia lui. Pentru muncile înjositoare şi deosebit de grele, pe care nimeni nu va vrea să le facă în socialism – iată pentru ce era bună truda zekilor. Pentru lucrări în locuri uitate de lume şi sălbatice, unde ani de-a rândul nu va fi nevoie să se construiască locuinţe, şcoli, spitale şi magazine. Pentru munci executate cu târnăcopul şi lopata în plin secol XX. Pentru edificarea marilor construcţii ale socialismului, când nu existau încă mijloacele economice necesare.

Pe grandiosul Belomorkanal, chiar şi un camion era pasăre rară. Totul mergea, cum se spune în lagăre, cu „aburul muşchilor”.

La şi mai grandiosul Volgokanal (de şapte ori mai mare decât Belomor-kanal-ul prin volumul de lucrări, comparabil cu Suezul şi cu Canalul Panamá), excavaţiile s-au făcut pe o lungime de 128 de kilometri, pe o adâncime de peste 5 metri şi pe o lăţime de peste 85 de metri, toate lucrările fiind executate aproape exclusiv cu târnăcopul, lopata şi roaba. Viitorul fund al lacului Râbinsk a fost acoperit cu masive de arbori tăiaţi. Toţi au fost doborâţi cu mâinile, fără să se vadă primprejur nici urmă de ferăstrău mecanic, aşchiile şi crengile fiind arse de către invalizi de ultimul grad.

Cine, dacă nu deţinuţii, ar fi lucrat la tăieri de pădure câte zece ore la rând, mai bătând 7 kilometri până la pădure în zori şi 7 kilometri îndărăt în faptul serii şi neavând, de-a lungul unui an întreg, alte zile libere în afară de 1 Mai şi 7 Noiembrie (Volgolag, 1937)?

Cine, dacă nu băştinaşii, s-ar fi dus să scoată din

rădăcină buturugi, iarna? Să care, în lăzi prinse pe spinare cu chingi, minereul extras din exploatările de suprafaţă ale Kolîmei? Să tragă după ei, în doi, arborii doborâţi la un kilometru de Koin (un afluent al fluviului Vâm), prin troiene, pe sănii finlandeze, prinşi în hamuri (ca să nu roadă, cureaua hamului, petrecută peste un singur umăr, era învelită în zdrenţe de la haine vechi)?

E drept, jurnalistul comunist autorizat I. Jukov (1) * ne încredinţează că la fel au construit comsomoliştii oraşul Komsomolsk-pe-Amur (1932): do-borau copacii fără topoare, căci pe şantier nu exista fierărie, neprimind pâine şi murind de scorbut. Şi se topeşte de entuziasm: ah, cât de eroic am construit! Nu mai sănătos ar fi fost să fiarbă de indignare: cine au fost cei ce şi-au iubit atât de puţin poporul, încât l-au trimis să construiască în asemenea condiţii? Noi ştim foarte bine ce fel de „comsomolişti" au construit Komsomolskul. Acum, după câte văd, se scrie că aceiaşi „comsomolişti" au întemeiat şi Magadanul.

Şi pe cine să fi trimis în minele din Djezkazgan, ca să facă foraj uscat, cu un program de muncă de douăsprezece ore pe zi? În norii de praf silicatos împrăştiaţi de rocă, fără mască, într-un loc unde omul, după patru luni, e trimis să moară cu o silicoză ireversibilă? Cine putea fi silit să coboare în galeriile oricând gata să se surpe şi neprotejate împotriva inundaţiilor, cu lifturi fără saboţi de frână? Cine erau singurii indivizi din secolul al XX-lea pe care-i puteai face să muncească dispensându-te de cheltuielile ruinătoare pentru protecţia muncii?

După toate astea, cum s-ar putea spune că lagărele nu erau avantajoase sub raport economic?…

Citiţi, citiţi până la capăt, în Calea moartă a lui Poboji** descrierea descărcării barcazurilor pe fluviul Taz, această Iliadă polară din epoca stalinistă. În tundra sălbatică, unde n-a călcat picior de om, zeki-furnici escortaţi de soldaţi-furnici cară în spinare miile de buşteni

aduşi cu vapoarele şi construiesc debarcadere şi căi ferate, târând prin această tundră locomotive şi vagoane condamnate să nu mai plece nicicând de aici pe propriile lor roţi. Se doarme câte cinci ore pe zi pe pământul gol, mărginit de tăbliţe cu inscripţia „zonă”.

Tot Poboji descrie mai departe condiţiile în care deţinuţii instalează în tundră o linie telefonică: trăiesc în colibe din crengi, acoperite cu muşchi, în vreme ce insectele le devorează trupurile fără apărare, iar hainele, şi cu atât mai mult încălţările, târâte toată ziua prin mâzga din mlaştină, nu apucă niciodată să li se usuce. Cercetarea prealabilă a traseului s-a făcut de mântuială, linia e instalată nu tocmai la locul potrivit (şi va trebui refăcută). În apropiere nu există păduri pentru stâlpi şi zekii aleargă cale de două-trei zile (!) ca să aducă în spinare buştenii trebuincioşi.

Nu s-a găsit un alt Poboji să povestească epopeea construcţiei unei alte căi ferate, linia Kotlas-Vorkuta, unde sub fiecare traversă au rămas câte două capete de oameni. Dar ce vorbesc eu de calea ferată! Să ne

*” Literaturnaia gazeta” („Gazeta literară”), nov. 1963.

** „Novîi mir”, 1964, Nr. 8, pp. 152 – 154.

povestească numai cum, înainte de asta, a fost construit un simplu drum de bârne printr-o pădure de nepătruns – braţe subţiratice, topoare tocite şi baionete stând de pomană pe margini.

Cine ar fi făcut toate astea fără deţinuţi? Atunci cum – lagăre nerentabi-le?

Lagărele erau incomparabil de avantajoase prin docilitatea muncii de sclav şi ieftinătatea ei, – de fapt nu, nici măcar prin ieftinătatea, ci prin gratuitatea ei – căci în antichitate pentru a cumpăra un sclav plăteai, totuşi, nişte bani, în vreme ce, la noi, pentru cumpărarea unui deţinut nimeni nu plăteşte nimic.

La consfătuirile diriguitorilor de lagăre de după război, proprietarii industriali de iobagi au mers până la a recunoaşte că „z/k z/k au avut un rol important în munca desfăşurată în spatele frontului pentru victorie”.

Dar deasupra osemintelor de zeki nimeni nu va grava niciodată, pe plăci de marmură, numele lor uitate.

Cât de greu de înlocuit erau lagărele s-a văzut în epoca hruşcioviană, când, prin stânjenitoare şi zgomotoase apeluri, comsomoliştii erau chemaţi la desţelenirea pământurilor virgine şi pe şantierele Siberiei.

Altceva este autoamortizarea. După aşa ceva, statului îi curgeau balele de mult. Încă „Regulamentul locurilor de detenţie” din 1921 se îngrijea de acest lucru, precizând: „Cheltuielile aferente întreţinerii locurilor de detenţie trebuie, în măsura posibilităţilor, acoperite prin munca deţinuţilor”. Din 1922, unele comitete executive locale, în pofida naturii lor muncitoreşti-ţărăneşti, au început să manifeste „tendinţe de afacerism apolitic”, adică se străduiau nu numai să asigure autoamortizarea locurilor de detenţie, ci şi să stoarcă de pe urma lor un ce profit pentru bugetul local, să-şi gamisească autonomia financiară cu un excedent de fonduri. Rentabilitatea locurilor de detenţie a constituit şi o exigenţă a Codului de reeducare prin muncă din 1924. În 1928, la prima consfătuire unională a lucrătorilor din penitenciare, s-a insistat foarte mult asupra obligaţiei de a „întoarce statului, prin întreaga reţea de întreprinderi din locurile de detenţie, cheltuielile făcute pentru organizarea şi întreţinerea acestor stabilimente”.

Ar fi vrut, tare ar mai fi vrut dumnealor jucăriile astea şi, dacă se poate, pe gratis. Din 1929, toate stabilimentele de reeducare prin muncă, din întreaga ţară, au fost cuprinse în planul economic unional. Iar la 1 ianuarie 1931 s-a decretat trecerea tuturor lagărelor şi coloniilor din RSFSR şi Ucraina la autofinanţare!

Şi? Succes imediat, bineînţeles! În 1932, juriştii jubilau: „Cheltuielile pentru stabilimentele de reeducare prin muncă se reduc (lucru perfect plauzibil), în vreme ce condiţiile de întreţinere a persoanelor private de libertate se ameliorează de la un an la altul” (?).*

Culegerea De la închisori... p. 437.

Ne-am fi minunat, am fi căutat să aflăm de unde şi cum toate astea, dacă n-am fi încercat pe propria noastră piele mijloacele prin care întreţinerea deţinuţilor nu contenea să se amelioreze...

De fapt, dacă stai şi te gândeşti, nici nu e cine ştie ce problemă. Compensarea cheltuielilor pentru lagăre cu veniturile pe care acestea din urmă le produc. Cheltuielile, după cum citim, scad. Cât despre creşterea veniturilor – e şi mai simplu: trebuie storşi deţinuţii! Dacă, în perioada solovceană a Arhipelagului, la normele pentru munca forţată se făcea un rabat oficial de 40% (se admitea, cine ştie de ce, că munca sub cio-mag e mai puţin productivă), încă la Belomor, după ce s-a introdus „scara stomacului”, creierele GULAG-ului au descoperit că, dimpotrivă, munca forţată şi famelică e cea mai productivă din lume! Direcţia lagărelor din Ucraina, când i s-a cerut să treacă, din 1931, la autofinanţare, a decis prompt: faţă de anii anteriori, productivitatea muncii în noul an trebuie să crească nici mai mult, nici mai puţin decât cu 242% (două sute patruzeci şi doi la sută), adică dintr-un foc de trei ori şi jumătate, şi asta fără niciun fel de mecanizare! * (Ca să vedeţi cât de ştiinţific s-a calculat: două sute patruzeci şi încă două procente. Un singur lucru nu ştiau tovarăşii: că asta se cheamă Marele Salt sub trei drapele roşii. (2)

Cum mai ştia GULag-ul de unde bate vântul! E momentul când se lansează istoricele şi nemuritoarele Şase Condiţii ale tovarăşului Stalin şi printre ele – autogestiunea şi autofinanţarea; or, noi le-am şi introdus! Noi le-am şi introdus! Altă condiţie: valorificarea

specialiştilor. Nimic mai simplu pentru noi: îi extragem pe ingineri de la muncile comune şi-i plantăm pe posturi de oploşiţi în producţie, (începutul anilor ’30 a fost pentru inteligheţia tehnică de pe Arhipelag perioada cea mai privilegiată: inteligheţia a încetat, practic, să mai vegeteze la muncile comune. Chiar şi novicii erau numaidecât plasaţi pe locuri de muncă în specialitatea lor. Până atunci, în anii ’20, inginerii şi tehnicienii mureau în van la muncile comune, unde nu-şi puteau desfăşura şi aplica bagajul de cunoştinţe. Ulterior, din 37 şi până în anii ’50, autofinanţarea şi toate cele Şase Condiţii istorice au fost uitate. Primordială din punct de vedere istoric a devenit vigilenţa şi infiltrarea inginerilor, unul câte unul, pe posturi de oploşiţi a fost urmată de expulzarea lor, în valuri, la muncile comune.) La urma urmei, un inginer deţinut e şi mai ieftin decât unul liber: nu mai trebuie să-i dai leafă. Din nou profit, din nou autogestiunea şi autofinanţare. Din nou are dreptate tovarăşul Stalin!

Aşa că linia asta a fost coaptă de mult şi urmată cu tenacitate: să se ajungă ca Arhipelagul să nu coste nimic.

Dar oricât s-au dat de ceasul morţii, oricât s-au spetit, oricât şi-au rupt unghiile de stânci, ajustând de câte douăzeci de ori borderourile realizării

I. L. Averbah, De la infracţiune la muncă, p. 23.

planului, ştergând cu guma până făceau găuri în hârtie, pe Arhipelag nu a existat şi nu va exista niciodată autofinanţare. Niciodată aici cheltuielile nu vor fi compensate prin venituri şi tânărul nostru stat muncitoresc-ţărănesc (iar apoi şi vârstnicul stat al întregului popor) va trebui să care pe umerii lui această desagă murdară şi pătată de sânge.

Şi iată cauzele. Prima şi cea mai importantă este lipsa de conştiinciozitate a deţinuţilor, indolenţa acestor sclavi obtuzi. Nu numai că nu poţi obţine de la ei abnegaţie socialistă, dar nu manifestă nici măcar simpla silinţă

capitalistă. O singură grijă au în cap: cum să-şi scâlcieze încălţările ca să nu iasă la lucru; cum să strice un vinci, să strâmbe o roată, să rupă o lopată, să scape o găleată în puţ numai ca să aibă un pretext pentru a se aşeza într-un colţ, la o ţigară. Tot ce fac deţinuţii pentru statul lor iubit e o rasoleală făţişă şi patentă: cărămizile produse de ei pot fi rupte cu mâna, vopseaua de pe panouri se coşcoveşte, tencuiala cade, stâlpii se prăbuşesc, mesele se clatină, picioarele lor sar din locaşe, mânerele sertarelor îţi rămân între degete. Pretutindeni neglijenţe şi rebuturi. La fiecare pas, trebuie smuls un acoperiş gata montat, săpat din nou un şanţ gata astupat, demolate, cu târnăcopul şi maiul, ziduri deja clădite. În anii ’50, a fost adusă la Steplag o turbină suedeză nou-nouţă. Venise ambalată într-un cadru din grinzi, care arăta ca o căsuţă. Era iarnă şi frig, blestemaţii de zeki s-au strecurat în căsuţa aceea, între grinzi şi turbină, şi au aprins un foc, să se încălzească. Sudura de argint a paletelor a început să se topească şi turbina a trebuit aruncată la fiare vechi. Costase trei milioane şapte sute de mii. Poftim autofinanţare.

Printre zeki – şi asta e a doua cauză – nici civilii nu fac nicio treabă, se poartă de parcă n-ar construi pentru ei, ci pentru te miri ce străin, ba şi fură temeinic, fură ca-n codru. (Se construise un bloc de locuinţe şi civilii furaseră câteva căzi, or, şantierului i se livrase câte una pentru fiecare apartament. Cum să predai clădirea? Şeful de lucrări nu putea, fireşte, să recunoască faptele: le prezintă solemn membrilor comisiei de recepţie primul apartament de pe palier, deschizând uşa băii şi arătându-le cada. Apoi duce comisia în al doilea apartament, în al treilea şi, fără să se grăbească, intră în fiecare baie. Între timp, zeki sprinteni şi bine dresaţi, sub conducerea şefului unei echipe de instalatori, demontează cada din primul apartament şi, prin balcon, umblând în vârfurile picioarelor, o duc în apartamentul nr. 4, unde o montează

şi o mânjesc urgent, până să apară comisia. Cine a semnat n-are decât apoi să dea socoteală… (Un gag pe care, dacă l-ai plasa într-un film comic, n-ar fi lăsat să treacă: la noi nu există nimic comic, toate comicăriile se produc numai în Occident.)

A treia cauză rezidă în faptul că deţinuţii nu pot fi de sine stătători. În incapacitatea lor de a trăi fără gardieni, fără administraţia lagărului, fără pază, fără zonă şi foişoare, fără secţiile de planificare şi producţie, de evidenţă şi repartiţie, fără secţia operativă şi fără cea cultural-educativă, fără direcţiile superioare ale lagărelor până la cea a GULag-ului însuşi; fără cenzură, fără ŞIzo, fără RUR, fără oploşiţi, fără magazii şi depozite; în incapacitatea lor de a se deplasa fără escortă şi fără câini. Drept care statul e nevoit să întreţină pentru fiecare băştinaş cel puţin un băgător de seamă (care băgător de seamă are şi el familie). Şi e bine că-i aşa, altminteri din ce ar trăi acei băgători de seamă?

Pişicheri, inginerii avansează şi o a patra cauză: necesitatea, zic ei, de a organiza la fiecare pas câte o zonă, de a întări escorta, de a înjgheba un detaşament suplimentar. Toate astea, pretind inginerii, îi încurcă în manevrele lor tehnice, cum ar fi de exemplu o debarcare pe malul Tazului, şi de aceea, chipurile, nimic nu se face la timp şi totul costă mai scump. Dar asta nu e decât o cauză obiectivă, adică o scuză. Trebuie convocaţi la biroul de partid, scuturaţi bine, şi cauza asta va cădea de la sine. N-au decât să-şi bată capul şi să găsească soluţii.

Dincolo de aceste cauze, mai există inadvertenţele atât de naturale şi de scuzabile ale Direcţiei înseşi. Căci, aşa cum spune tovarăşul Lenin, numai cine nu munceşte nu greşeşte.

De exemplu, oricum ai planifica lucrările de terasament, ele cad rareori vara, sunt pornite, Dumnezeu ştie de ce, întotdeauna toamna şi iarna, prin gloduri şi pe

ger.

Sau: la sursa Zarosşi de la mina Ştormovaia (pe Kolîma), în martie 1938, 500 de oameni au fost puşi să sape puţuri de 8 – 10 metri adâncime în solul veşnic îngheţat. Le-au săpat (jumătate dintre zeki şi-au lăsat pielea zălog acolo). Trebuia continuat cu dinamită, dar a venit un contraordin: să se sisteze lucrările, întrucât conţinutul de metal e prea sărac. Totul a fost lăsat baltă, în mai, puţurile au fost inundate şi toată munculiţa s-a dus pe copcă. Pentru ca peste doi ani, tot în martie, pe gerul din Kolîma, să tune alt ordin: Da' săpaţi o dată puţurile alea! Bineînţeles că tot acolo! Şi urgent! Nu vă uitaţi la pierderile de personal! Astea sunt, desigur, cheltuieli inutile…

Sau: pe râul Suhona, lângă sătucul Opoka, deţinuţii au cărat munţi de pământ, au ridicat un dig, dar viiturile l-au spulberat cât ai zice peşte. Dusu – s-a.

Sau: centrului forestier de la Talaga, din subordinea Direcţiei Arhanghelsk, i se cere prin plan să producă mobilă, fără, însă, a se prevedea şi livrările de lemn necesare pentru ca mobila să poată fi fabricată. Dar planul e plan, trebuie îndeplinit! Cei de la Talaga au fost nevoiţi să pună brigăzi speciale, alcătuite din deţinuţi de drept comun cu dispensă de escortă, să pescuiască buştenii rătăciţi pe râu, adică rămaşi în urma principalelor convoaie de plute. Tot nu se aduna lemn suficient. Atunci s-au lansat incursiuni pentru a se acapara şi deturna spre centru plute întregi de lemn. Numai că plutele acelea figurau şi ele în planul cuiva, căruia, fireşte, aveau să-i lipsească la socoteală. Iar bravilor flăcăi care executau operaţiunea, Talaga nu le putea înregistra norme oficiale: ce ea ce făceau ei era furt în lege. Cam asta e autofinanţarea.

Sau: la un moment dat, la Ustvâmlag (1943), şefii şi-au pus în gând să depăşească planul de plutărit individual

(buştean cu buştean). Au strâns şurubul la tăierile de pădure, unde au fost expediaţi toţi deţinuţii, apţi şi inapţi, şi la centrul principal de colectare s-a adunat prea mult lemn: 200.000 de metri cubi. Buştenii n-au putut fi scoşi pe mal până la căderea iernii, aşa că au fost prinşi de gheţuri în apă. Or, în aval era un pod de cale ferată. Exista primejdia ca în primăvara următoare, la dezgheţ, masa de lemn să nu se răzleţească în buşteni, ci s-o ia la vale în bloc, spulberând podul acela ca pe o jucărie: şeful ar fi ajuns, cu siguranţă, în faţa tribunalului. Şi a trebuit: să se comande vagoane întregi de dina-mită. Dinamita să fie plasată, în plină iarnă, pe fundul apei. Să se disloce, prin explozie, masivul de lemn şi apoi buştenii să fie traşi pe mal şi arşi (căci la primăvară nu aveam să mai facă nici două parale ca lemn de cherestea). Această operaţiune a necesitat concentrarea forţelor unui întreg lagpunkt, două sute de oameni, cărora pentru munca în apa îngheţată li s-a adăugat la raţie slănină, dar nimic nu s-a putut trece în scripte: erau lucrări neprevăzute în plan. Asta ca să nu mai vorbim de lemnul ars, pierdut şi el pentru vecie. Cam asta e autofinanţarea.

Sau: linia de cale ferată spre Vorkuta, construită de toată suflarea Peci-jeldorlag-ului. După ce a fost terminată, s-a văzut că era întortocheată şi anapoda, aşa că a trebuit luată de la început şi îndreptată. Pe banii cui? Dar linia Lalsk (ge Luza) – Piniug (care se intenţiona să fie prelungită până la Sâktavkar)? În 1938, au fost concentrate acolo câteva lagăre mari, s-au construit 45 de kilometri, după care şantierul a fost lăsat de izbelişte… Atâta amar de muncă irosită.

Însă, mă rog, asemenea mici greşeli sunt inerente oricărei activităţi. Niciun Conducător nu e scutit de ele.

Dar linia Salehard-Igarka? Au fost înălţate sute de kilometri de terasamente prin mlaştină. La moartea lui Stalin, mai rămăseseră de făcut 300 de kilometri, pentru a

se uni cele două capete. A fost abandonată şi ea. Greşeala asta ţi-e şi frică să spui cui aparţine. Căci e greşeala Lui…

Uneori, obsesia autofinanţării e dusă atât de departe, încât şeful de lagăr nu mai ştie cum să sucească lucrurile ca s-o scoată cumva la capăt.

Lagărul de invalizi de la Kacea, lângă Krasnoiarsk (o mie cinci sute de suflete), a primit şi el dispoziţie să treacă la autofinanţare: să fabrice mobilă! Pentru a tăia copacii, invalizii foloseau ferăstraie cu ramă (nefiind un lagăr pentru tăiat de pădure, nu se prevăzuseră în planul de aprovizionare niciun fel de mijloace mecanice); târau buştenii până în la-găr cu vitele (nici mijloace de transport nu erau prevăzute, dar lagărul avea o fermă pentru producţia de lapte). Preţul de cost al unui divan atingea 800 de ruble, iar cel de vânzare nu depăşea 600… încât însăşi conducerea lagărului a fost interesată să treacă un număr cât mai mare de invalizi în grupa întâi ori să-i declare bolnavi, ca să nu poată fi scoşi din zonă la lucru: astfel, lagărul a trecut imediat de la deficitara autofinanţare în braţele de nădejde ale bugetului de stat.

Din toate aceste pricini, Arhipelagul nu numai că nu-şi acoperă cheltuie-lile, dar ţara e silită să şi plătească din greu plăcerea de a stăpâni o asemenea posesiune.

Şi mai există un lucru care complică viaţa economică a Arhipelagului: măreaţa autofinanţare socialistă e necesară statului în ansamblu, e necesară şi GULag-ului, dar unui şef de lagăr puţin îi pasă de ea: mă rog, o să i se frece puţin ridichea, o să i se taie din premiu (premiu care o să i se dea. totuşi). Principalul profit, principala comoditate, marea plăcere a oricărui şef de lagăr este să aibă mica lui economie naturală, micul lui domeniu confortabil, mica lui moşioară. Atât în Armata Roşie, cât şi printre ofiţerii MVD s-a dezvoltat şi s-a statornicit, nu în glumă, ci cât se poate de serios, consistenta, respectabila, orgolioasa şi plăcuta noţiune de stăpân. Întocmai cum în

cârca întregii ţări trona un singur Stăpân, comandantul oricărui sector trebuia să fie, la rândul lui, Stăpân.

Dar, după ce necruţătorul Frenkel a înfipt o dată pentru totdeauna în ceafa GULAG-ului greabănul grapelor A-B-C-D, fiecare stăpân a trebuit să dea serios din coate pentru a strecura cu viclenie printre dinţii acestui greabăn numărul de muncitori fără de care îi era cu neputinţă să-şi pună pe picioare propriul domeniu. Acolo unde statul de personal nu prevedea decât un singur croitor, s-a organizat o croitorie în lege, în loc de un singur cizmar, s-a trântit un atelier de cizmărie – şi câţi alţi meşteri atât de folositori ar fi voit şeful să aibă la mâna lui! De ce, bunăoară, să nu încropeşti o seră, ca să poţi servi legume verzi la masa ofiţerilor?

Uneori, un şef cu scaun la cap ar vrea chiar să creeze, pe lângă lagăr, o mare gospodărie auxiliară pentru producţia de legume, de unde să se înfrupte şi deţinuţii (plătind această plăcere cu munca lor), gospodărie extrem de profitabilă pentru stăpânul însuşi, dar de unde să iei oameni?

Soluţia exista: o mică povară în plus pe umerii aceloraşi deţinuţi, trăgând pe sfoară GULAG-ul, mai ciupind câte ceva de la producţie. Pentru lucrările mai mari dinăuntrul zonei, uneori veritabile şantiere, toţi deţinuţii puteau fi siliţi să lucreze duminica ori seara, după ziua de muncă (de zece ore). Pentru lucrările permanente, era umflat efectivul brigăzilor scoase la muncă: pe hârtie, pălmaşii rămaşi îţi zonă figurau ca ieşiţi cu brigada la locul de muncă, de unde brigadierul trebuia să aducă pentru ei procentaje, adică o cantitate de muncă sustrasă pentru ei de la ceilalţi membri ai brigăzii (care oricum nu izbuteau să îndeplinească normele). Muncitorii lucrau mai mult şi mâncau mai puţin, în schimb prospera economia domeniului, iar tovarăşii ofiţeri trăiau o viaţă mai colorată şi mai plăcută.

Unele lagăre aveau şefi cu multă iniţiativă economică, pricepuţi să descopere câte un inginer înzestrat cu destulă fantezie pentru a trânti în zonă un serviciu de intendenţă de data asta blindat cu hârtiile acoperitoare necesare, având stat de personal şi capabil să execute comenzi industriale. Numai că în aprovizionarea planificată cu materiale şi scule e greu să te strecori ca titular, aşa că, neavând nimic, respectivul serviciu trebuie să-şi facă de toate.

Iată istoria unui asemenea serviciu de intendenţă, cel din lagărul de la Kenghir. Atelierele de croitorie, cojocărie, legătorie, tâmplărie şi altele de acest gen nici măcar nu le voi mai menţiona aici, ele sunt floare la ureche. Serviciul de intendenţă de la Kenghir avea propria lui turnătorie, propriul atelier de lăcătuşerie, ba chiar-asta la mijlocul secolului XX-şi-a construit artizanal o maşină de găurit şi un polizor. Un strung, e drept, nu şi-au putut meşteri singuri. Aici s-a recurs la sistemul de leand-lease al lagărelor: strungul a fost şterpelit ziua în amiaza mare de la un obiectiv de producţie. Operaţiunea a fost organizată în felul următor: s-a tras în apropiere un camion; brigada de zeki a aşteptat până când şeful de atelier a plecat undeva cu treburi; apoi toţi au dat năvală la strung şi l-au încărcat în camion, care camion a trecut uşor prin postul de gardă, căci cu paza lucrurile erau aranjate, divizionul de pază fiind în subordinea aceluiaşi MVD, şi strungul a fost cărat în lagăr, unde niciunul dintre civili nu avea acces. Şi gata! Ce socoteală să le mai ceri acestor băştinaşi obtuzi şi iresponsabili? Şeful de atelier scoate flăcări pe nări: unde a dispărut strungul? Iar ei nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase: a fost pe-aici vreun strung? Nu l-am văzut. Sculele cele mai importante ajungeau în lagăr pe aceeaşi cale, dar mult mai lesne-aduse în buzunare ori sub pulpana pufoaicei.

La un moment dat, serviciul de intendenţă şi-a

asumat sarcina de a turna, la comanda fabricii de tratare a minereurilor din Kenghir, capace pentru gurile de canalizare. Dar curând fonta a început să lipsească: de unde să se aprovizioneze, la urma urmei, lagărul? Deţinuţilor li s-a încredinţat misiunea ca, de la aceeaşi fabrică, să fure nişte splendide console de fontă englezeşti (rămase încă de la concesiunea de dinainte de revoluţie). În lagăr ele erau retopite şi livrate fabricii sub formă de ca-pace, livrări pentru care, bineînţeles, se încasau parale.

Acum cititorul înţelege, desigur, în ce măsură un serviciu de intendenţă atât de întreprinzător contribuia la întărirea autofinanţării şi a economiei întregii ţări.

Şi câte nu se prindea să facă acest serviciu – unele dintre angajamentele lui nu şi le-ar fi asumat nici Krupp. S-au apucat, bunăoară, să fabrice mari ţevi de lut pentru canalizare. Un motor eolian. Tocătoare de paie. Broaşte pentru uşi. Pompe de apă. Să repare autoclave pentru spital. Să ascută trepane. La câte nu te împinge o situaţie fără ieşire! Nevo-ia învaţă pe om. Căci dacă spui: n-o să meargă, nu putem – a doua zi te scoate din zonă pe cine ştie ce coclauri. Or, în serviciul de intendenţă e viaţă mult mai dulce: nu tu apeluri pentip scoaterea la lucru, nu tu marşuri sub escortă, ba se şi lucrează mai uşurel şi apoi poţi să-ţi meştereşti câte ceva şi pentru sufleţelul tău. Spitalul, pentru o comandă, te recompensează cu o „scutire” de două zile, bucătăria-cu un „supliment”, cutare cu nişte tutun, ca să nu mai vorbim de autorităţi, care pot chiar să-ţi strecoare o bucată de pâine oficială în plus.

E şi comic, şi interesant. Inginerii îşi bat capul cât e ziulica de lungă: din ce? cum? O bucată de metal potrivită, găsită pe undeva prin depozitul de fiare vechi, modifică adesea întreaga construcţie proiectată. Motorul eolian a fost fabricat, dar arcuri care să-l rotească după vânt – de unde? Vrând-nevrând, s-au mulţumit să lege de el două funii, plantând la capetele lor doi zeki cu misiunea precisă

ca, în momentul când se schimbă direcţia vântului, să o ia la fugă şi, trăgând de funii, să rotească motorul. S-au apucat să fabrice şi propriile lor cărămizi: o femeie tăia cu o coar-dă banda de argilă pe lungimea viitoarelor cărămizi; cărămizile avansau apoi pe conveierul pe care aceeaşi femeie trebuia să-l pună în mişcare. Dar cu ce? Să nu uităm că mâinile ei erau, ambele, ocupate. O, nemuritoare inventivitate a isteţilor zeki! Au născocit două mici hulube solid fixate de bazinul muncitoarei care, în vreme ce mâinile ei tăiau cărămi-zile, cu o mişcare puternică şi des repetată a bazinului, împingea şi banda conveierului! Din păcate, n-avem o fotografie, ca să i-o putem arăta cititorului.

Moşierul de la Kenghir s-a convins definitiv că nu există pe lume ceva ce serviciul lui de intendenţă să nu poată face. Într-o bună zi, l-a convocat pe inginerul şef şi i-a dat ordin să treacă urgent la fabricarea de sticle pentru geamuri şi de carafe. Cum se face sticla? Băieţii nu ştiau. S-au uitat într-un volum din dicţionarul enciclopedic rătăcit pe acolo. Fraze generale, nicio reţetă. Totuşi, au comandat sodă, au găsit pe undeva nişte nisip cuarţos şi au pus să fie cărat în zonă. Şi, mai cu seamă, şi-au instruit camarazii să aducă sticlă spartă de la obiectivele ce se construiau în „oraşul nou”. Acolo se spărgeau multe geamuri. Au vârât toate astea în cuptor, le-au topit, le-au malaxat, le-au tras şi au obţinut foi de sticlă pentru geamuri! Numai că la un capăt aveau grosimea de un centimetru, iar la celălalt – de 2 milimetri. Printr-un asemenea geam, nu-ţi puteai recunoaşte nici cel mai bun prieten. Or, se apropia ziua când producţia trebuia prezentată şefului. Cum trăieşte zekul! De pe o zi pe alta: să o scot astăzi la capăt, că mâine mai vedem noi. Au şterpelit de pe şantiere sticlă gata tăiată, au adus-o în curtea intendenţei şi i-au arătat-o şefului de lagăr. Acesta s-a declarat mulţumit: – „Bravo! Să juri că-i din fabrică!

Acum daţi-i drumul cu producţia de serie!” – „Mai departe nu merge, cetăţene şef!” – „Şi de ce, mă rog?” – „Vedeţi, în compoziţia sticlei pentru geamuri intră, obligatoriu, molibden. Am avut puţin, dar s-a terminat” – „Şi nu putem face rost de niciunde?” – „Păi, de unde să facem rost…” – „Dar carafe se pot face fără molibdenul ăla?” – „Carafe parcă s-ar putea”.– „Daţi-i dramul!” Dar şi carafele ieşeau, după suflaj, strâmbe şi, cine ştie de ce, se spărgeau de la sine când îţi era lumea mai dragă. Un supraveghetor a luat într-o zi o astfel de carafă şi, când să i se toarne lapte în ea, a rămas cu toarta în mână, tot laptele s-a scurs pe jos. „Ah, nemernicilor! a început el să înjure. Sabotorilor! Fasciştilor! Ar trebui să vă împuşte pe toţi!”

Când, la Moscova, pe strada Ogariov, pentru a se face loc noilor construcţii, s-au apucat să demoleze casele vechi, aflate acolo de peste un secol, bârnele de la paliere nu numai că n-au fost aruncate ori folosite ca lemne de foc, ci s-au meşterit din ele obiecte de tâmplărie fină! Era lemn pur, sonor! Asta însemna uscarea lemnului la străbunicii noştri.

Noi? Noi suntem mereu grăbiţi, n-avem timp niciodată. Să aşteptăm până când se vor usca bârnele ca lumea? La Bariera Kaluga le ungeam cu cele mai moderne antiseptice şi totuşi putrezeau ori se acopereau cu ciuperci, şi atât de repede, încât chiar înaintea recepţiei lucrărilor trebuia să smulgem parchetul, ca să le înlocuim în viteză.

Aşa că, peste o sută de ani, din tot ce am construit noi, zekii, şi întreaga ţară de altfel, nimeni nu va putea scoate sunetul produs de acele bârne vechi de pe strada Ogariov.

În ziua când URSS lansa spre cer, cu surle şi chimvale, primul satelit artificial, în faţa ferestrei mele din Reazan, două perechi de femei libere, în vechi bluze de zeki şi cu pantaloni vătuiţi, urcau mortar la etajul trei cu

targa.

— Mă rog, mă rog, e adevărat, aşa e, mi se va obiecta. Dar ce vrei dumneata? Şi totuşi, se-nvârte!

Asta, într-adevăr nu se poate lua, fie ea a naibii – se-nvârte!

* * *

Acest capitol s-ar cere încheiat cu o lungă listă a lucrărilor executate de deţinuţi, fie şi măcar de la primul cincinal stalinist şi până în vremurile hruşcioviene. Dar, bineînţeles, eu nu sunt în stare să o întocmesc. Pot doar să o încep, urmând ca, ulterior, doritorii să intercaleze în ea alte obiective şi să o continue.

— Belomorkanal (1932), Volgokanal (1936), Volgodon (1952);

— Calea ferată Kotlas-Vorkuta, ramificaţia spre Salehard;

— Calea ferată Rikasiha-Molotovsk; *

— Calea ferată Salehard-Igarka (abandonată);

— Calea ferată Lalsk-Piniug (abandonată);

— Calea ferată Karaganda-Mointî-Balhaş (abandonată);

— Calea ferată de pe malul drept al Volgăi, în apropiere de Kamîşin;

— Căile ferate de rocadă de-a lungul frontierelor noastre cu Finlanda şi Persia;

— A doua linie a Transsiberianului (1933 – 35, circa 4.000 km);

Cu lagăre de-a lungul râului Kudma, pe insula lagrî, în aşezarea Rikasiha.

— Calea ferată Taişet-Lena (tronsonul iniţial al BAM);

— Calea ferată Komsomolsk-Sovgavan;

— Pe Sahalin, calea ferată de la gara Pobeda până la racordul cu reţeaua niponă;

— Calea ferată spre Ulan-Bator* şi şoselele din Mongolia;

— Calea rutieră Moscova-Minsk (1937 – 1938);
— Calea rutieră Nogaevo-Atka-Nera;
— Construcţia Centralei hidroelectrice Kuibîşev;
— Construcţia Centralei hidroelectrice Nijnetulomsk (lângă Murmansk);
— Construcţia Centralei hidroelectiice Ust-Kamenogorsk;
— Construcţia Combinatului de prelucrare a cuprului de la Balhaş (1934 – 35);
— Construcţia Combinatului pentru producţia de hârtie de la Solikamsk;
— Construcţia Combinatului chimic de la Beriozniki;
— Construcţia Combinatului de la Magnitogorsk (parţial);
— Construcţia Combinatului de la Kuznetk (parţial);
— Construcţia de uzine şi cuptoare Martin;
— Construcţia Universităţii de Stat „M.V. Lomonosov" din Moscova (1950 – 53, parţial);
— Construcţia oraşului Komsomolsk-pe-Amur;
— Construcţia oraşului Sovgavan;
— Construcţia oraşului Magadan;
— Construcţia întregului Dalstroi;
— Construcţia oraşului Norilsk;
— Construcţia oraşului Dudinka;
— Construcţia oraşului Vorkuta;
— Construcţia oraşului Molotovsk (Severodvinsk), începând din 1935;
— Construcţia oraşului Dubna;
— Construcţia portului Nahodka;
— Conducta de petrol ce leagă Sahalinul de continent;
— Construcţia cvasitotalităţii obiectivelor industriei nucleare;
— Extracţia minereurilor radioactive (uraniu şi radiu, în apropiere de Ce-leabinsk, Sverdlovsk şi Tura);

— Lucrul în uzinele de tratare şi îmbogăţire (1945 – 1948);

— Extracţia de radiu la Unta; rafinarea petrolului la Unta, producţia de apă grea;

— Extracţia de cărbune în bazinele Peciora, Kuznetk, la zăcămintele din Karaganda, Suteean etc.

— Extracţia de minereuri în Djezkazgan, în sudul Siberiei, în Buriat-Mon-golia, în Şoria, Hakasia, în peninsula Kola;

— În timpul construcţiei acestei căi ferate, deţinuţilor cu dispensă de escortă li s-a cerut să le spună mongolilor că erau comsomolişti şi voluntari. Mongolii îi ascultau şi răspundeau: luaţi-vă calea ferată şi daţi-ne îndărăt oile noastre.

— Extracţia de aur pe Kolîma, pe Ciukotka, în lakuţia, pe insula Valgaci, la Maikain (raionul Baian-Aul din regiunea Pavlograd);

— Extracţia de apatite în peninsula Kola (începând din 1930);

— Extracţia de spath fluorină la Amderm (începând din 1936);

— Extracţia de metale rare (zăcământul „Stalin" în regiunea Akmolinsk, începând din anii '50);

— Producţia de lemn pentru export şi necesităţile interne, în întregul Nord al Rusiei europene şi în Siberia. Enumerarea puzderiei de lagpunkte forestiere depăşeşte puterile noastre: ele reprezintă jumătate din Arhipelag. Primele câteva denumiri sunt, credem, edificatoare: lagărele situate de-a lungul râului Koin; pe râul Uftiuga, afluent al Dvinei; pe Nem, afluent al Vicegdei (nemţi deportaţi), pe Vicegda, în apropiere de Ria-bovo; pe Dvina Septentrională, în apropiere de Cerevkovo; pe Dvina Septentrională mică, în apropiere de Aristovo…

De fapt, se poate întocmi o asemenea listă?… Ce hărţi, ce memorie prodigioasă au conservat denumirile

miilor de lagăre forestiere provizorii, instalate pentru un an, pentru doi, pentru trei, până când întreaga pădure înconjurătoare era doborâtă, şi apoi integral lichidate? Şi, de altfel, de ce să vorbim numai de exploatările forestiere? Dar lista completă a tuturor insuliţelor Arhipelagului, care, într-un moment sau altul, au fost de suprafaţă – lagăre celebre, dăinuind cu zecile de ani şi puncte de detenţie ambulante, care migrau de-a lungul drumurilor şi căilor ferate în construcţie, puternicele centre de recluziune şi tranzitele alcătuite din corturi şi incinte împresurate cu garduri de nuiele? Cine se va simţi în stare să treacă pe aceste hărţi şi KPZ-urile? Şi închisorile din fiecare oraş (fiecare având câteva)? Şi coloniile agricole cu taberele lor de cosit şi zootehnice? Şi micile colonii industriale presărate prin oraşe ca se-minţele? Iar Moscova şi Leningradul ar trebui desenate pe aceste hărţi separat, cu linii groase. (Să nu uităm sectorul de muncă instalat la jumătate de kilometru de Kremlin, când a început construcţia Palatului Sovietelor.) În plus, în anii ’20 Arhipelagul a fost unul, iar în anii ’50 – cu totul altul şi situat în cu totul alte locuri. Cum să prezinţi această mişcare în timp? Câte hărţi ar trebui întocmite? În fine, Nâroblag-ul, Ustvâm-lag-ul, lagărele din Solikamsk sau din Potma ar trebui înfăţişate ca provincii întregi haşurate – dar cine dintre noi a parcurs toate acele frontiere?

Şi totuşi, sperăm să vedem într-o bună zi o asemenea hartă.

— Încărcarea buştenilor pe vapoare în Karelia (până în 1930. După apelurile lansate de presa engleză de a se refuza recepţia lemnului încărcat de deţinuţi, zekii au fost îndepărtaţi urgent de la aceste lucrări şi expediaţi în adâncul Kareliei);

— Livrările pentru front în timpul războiului (mine, obuze, ambalaje pentru acestea, confecţionarea de efecte militare);

— Edificarea de sovhozuri în Siberia şi Kazahstan…

Şi, chiar dacă lăsăm la o parte toţi anii ’20 şi producţia caselor de recluziune, a caselor de reeducare, a caselor de reeducare prin muncă – cu ce s-au ocupat, ce au produs un sfert de secol (1929 – 1953) sutele de colonii industriale, invariabil prezente în fiecare oraş mai răsărit de pe întinsul ţării noastre?

Ce au cultivat sutele şi sutele de colonii agricole?

Sunt mai uşor de enumerat activităţile la care deţinuţii n-au participat niciodată, cum ar fi fabricarea de mezeluri şi produse de cofetărie.

Sfârşitul Părţii a Treia

(a)

(b)

(c)

(d)

(e)

(f)

(g)

(h) Partea a PATRA

SUFLETUL ŞI SÂRMA GHIMPATĂ

„Iată, taină vă spun vouă: nu toţi vom muri, dar toţi ne vom schimba”.

Corinteni, 1, 15, 51.

Capitolul 1

ELEVAŢIE…

ŞI ANII TREC…

Nu turuind, ca deţinuţii când le arde de glumă – „iarnă-vară, iarnă-vară” ci – toamne prelungi, ierni nesfârşite, primăveri şovăitoare, numai verile sunt scurte. Pe Arhipelag verile sunt scurte.

Chiar şi un singur an – o-ho-hoo! – cât e de lung! Chiar şi un singur an cât timp îţi lasă ca să gândeşti! De trei sute treizeci de ori pe an te îmbulzeşti la apel sub burniţele toamnei, sub rafale de viscol ori în aerul

încremenit de sălbăticia gerului. Trei sute treizeci de zile, o muncă de care ţi-e lehamite şi care ţi-e cu totul străină îţi lasă mintea liberă. Trei sute treizeci de seri, după lucru, aştepţi ud şi îngheţat în coloană până când soldaţii de la foişoarele de pază cele mai îndepărtate se adună, reconstituind escorta. Şi drumul până la locul de muncă. Şi drumul îndărăt. Şi aplecat peste şapte sute treizeci de gamele cu zeamă şi peste şapte sute treizeci de porţii de terci. Şi pe vagonka ta, înainte de a adormi şi ori de câte ori te trezeşti. Nici radio, nici cărţi să te distragă nu există – şi slavă Domnului.

Asta numai într-un singur an. Ori tu ai de tras zece. Sau douăzeci şi cinci…

Şi când, distrofic, o să ajungi la infirmeria lagărului, o să-ţi rămână şi acolo destul timp de gândire.

Gândeşte. Caută să extragi ceva şi din nenorocire.

În tot acest timp nesfârşit, creierul şi sufletul deţinuţilor nu pot rămâne inactive. Văzuţi de departe, ca masă, par o fojgăială de păduchi, dar de fapt ei sunt încoronarea creaţiei, nu-i aşa? Nu li s-a insuflat şi lor cândva mica scânteie a divinităţii? Ce s-a ales de ea aici?

Veacuri la rând s-a crezut că de aceea i se dă infractorului un termen de condamnare, pentru ca în tot acest răstimp el să mediteze la faptele lui, să se frământe, să se căiască şi, încetul cu încetul, să se îndrepte.

Dar mustrările de conştiinţă nu există pe Arhipelagul GULAG! Din o sută de băştinaşi, cinci sunt borfaşi, pentru ei fărădelegile nu sunt temei de reproş, ci de glorie. Tot ce visează ei este ca la prima ocazie să le săvârşească mai abil şi cu mai multă insolenţă. Nu văd niciun motiv să se căiască. Alţi cinci au băgat mâna adânc, dar nu în buzunarele oamenilor: în timpurile noastre, poţi să bagi mâna adânc doar în visteria statu-lui, care el însuşi toacă banii poporului fără milă şi fără urmă de discernământ. Ce să regrete un asemenea individ? Poate faptul că n-a luat

mai mult, împărţind cu cine trebuie, ca să fi rămas în libertate? Optzeci şi cinci la sută dintre băştinaşi n-au absolut nimic pe conştiinţă, aşa că de ce să se căiască? Pentru că au gândit aşa cum au gândit? (E drept, pe câte unul îl ciomăgesc şi-l prostesc atât de bine, încât ajunge să se căiască: vai, în ce hal m-am lăsat pervertit... Să ne amintim de disperarea Ninei Peregud, care se căina că nu e demnă de Zoia Kosmode-mianskaia.) Ori pentru că, într-o situaţie fără ieşire, s-a lăsat luat prizonier? Pentru că, sub nemţi, a acceptat un loc de muncă în loc să crape de foame? (Şi aici e de spus că unii încurcă de aşa manieră ceea ce e permis cu ceea ce nu e permis, încât sunt chinuiţi de gândul că mai bine ar fi murit decât să mănânce o asemenea pâine.) Pentru că, muncind pe daiboj în colhoz, a luat ceva de pe câmp ca să-şi hrănească plozii? Ori din uzină, în acelaşi scop?

Nu, nu numai că nu te căieşti, dar conştiinţa curată îţi străluceşte în ochi aidoma unui cristalin lac de munte. (Şi ochii tăi, purificaţi de suferinţă, disting fără greş orice turbulenţă în ochii altora. De exemplu, îi disting infailibil pe ciripitori. Şi această putere pe care o avem – de a vedea adevărul cu ochii – scapă CKGB-ului, e „arma noastră secretă" împotriva lui. În această privinţă GB-ul ne e inferior.)

Această conştiinţă cvasigenerală a inocenţei ne diferenţiază cel mai net de ocnaşii lui Dostoievski şi ai lui P. Iakubovici. Ei se simţeau rupţi de lume pentru totdeauna, noi ştim cu siguranţă că mâine orice om liber poate fi înhăţat exact cum am fost înhăţaţi noi. Că sârma ghimpată e doar o barieră convenţională. Cea mai mare parte dintre ei aveau conştiinţa propriei vinovăţii; noi trăim sentimentul unei năpaste ce s-a abătut asupra a milioane de oameni.

Dar o năpastă nu înseamnă ruină ireversibilă. Ea trebuie înfruntată şi depăşită.

Nu aşa se explică surprinzătoarea raritate a sinuciderilor în lagăre? Da, ele erau rare, deşi fiecare fost deţinut îşi aminteşte cel puţin un caz de suicid. Dar îşi aminteşte un număr şi mai mare de evadări. Evadările au fost, cu siguranţă, mai multe decât sinuciderile. (Zeloşii realismului socialist mă pot lăuda: uite că promovez o linie optimistă.) Şi automu-tilările erau de departe mai multe decât sinuciderile, având în substrat dorinţa de a trăi: calculul era simplu – sacrificarea unei părţi de dragul întregului. Am chiar impresia că, statistic vorbind, la o mie de locuitori, sinuciderile au fost, în lagăre, mai puţine decât în lumea exterioară. Numai că, bineînţeles, n-am cum verifica acest lucru.

Skripnikova relatează cum, în 1931, la Medvejegorsk, în closetul pentru femei s-a spânzurat un bărbat de vreo treizeci de ani – chiar în ziua eliberării! Poate din scârbă pentru ceea ce se numea pe atunci libertate. (Cu doi ani înainte soţia îl părăsise, dar asta nu l-a împins să se spânzure.) La Burepolom, în clubul din clădirea centrală, s-a spânzurat proiectantul Voronov. Abramovici, comunist şi activist de partid, s-a spânzurat, în 1947, în podul blănăriei din lagărul de la Kneaj-Pogost. La Kraslag, în anii războiului, lituanienii, aduşi la ultima limită a disperării, şi mai cu seamă nepregătiţi de viaţă pentru cruzimea puterii sovietice, au înaintat în masă asupra gardienilor înarmaţi, ca să fie împuşcaţi. În 1949, în celula de arest preventiv de la Vladimir, un tânăr pe nume Vo-lânski, terorizat de interogatorii, îşi vârâse deja capul în laţ, dar a fost salvat de colegul lui de celulă Pavel Baraniuk. La Bariera Kaluga, un fost ofiţer leton, aflat la infirmerie, a izbutit să se furişeze la scara ce ducea spre etajele pustii, încă neterminate, ale clădirii. O soră medicală, zekă, l-a observat şi s-a repezit pe urmele lui, dar l-a ajuns abia în uşa căscată a balconului de la etajul cinci. S-a agăţat de halatul lui, dar a rămas cu halatul acela în braţe, căci

letonul, numai în lenjerie de corp, a plonjat în gol ca un fulger alb, în văzul numeroşilor trecători aflaţi pe strada Bolşaia Kalujskaia în ziua aceea însorită. Emmy, o comunistă germană, aflând de moartea soţului ei, a ieşit goală-puşcă din baracă în ger, ca să facă pneumonie şi să moară. Englezul Kelly, în TON-ul de la Vladimir, şi-a făcut o venesecţie de virtuoz, în vreme ce uşa celulei era deschisă şi gardianul în prag. (Arma lui a fost o bucată de email, desprinsă de la spălător. O ascunsese într-unul dintre bocancii aşezaţi lângă pat A lăsat pătura să cadă peste bocanci, a scos bucata de email şi, sub pătură, şi-a tăiat vena de la o mână.)

Repet, mulţi pot relata asemenea episoade, şi totuşi, raportate la milioanele de deţinuţi, ele vor fi puţine. Chiar şi din exemplele de adineauri se vede că, în majoritatea cazurilor, era vorba de străini, de occidentali: pentru ei, debarcarea pe Arhipelag era o lovitură mult mai năucitoare decât pentru noi, până la a-i capacita să pună punct. Sau de loialişti (dar nu dintre cei cu gură mare). Şi e de înţeles, pentru că în capul lor totul trebuie că se învălmăşise şi ţiuia fără istov. Cum să rezişti într-o asemenea stare? (În decursul anchetei, Zoia Zalesskaia, o nobilă poloneză care-şi dăruise întreaga viaţă „cauzei comuniste”, a încercat de trei ori să se sinucidă: s-a spânzurat – a fost scoasă din laţ; şi-a tăiat venele – a fost surprinsă la timp şi oprită; a sărit pe pervazul ferestrei de la etajul 6 – anchetatorul, care picotea, a izbutit s-o înşface de rochie. Au salvat-o de trei ori, pentru ca până la urmă s-o împuşte.)

Ingeneral, cum trebuie interpretată corect sinuciderea? Ans Bernstein afirmă cu insistenţă că sinucigaşii sunt departe de a fi nişte laşi, că şi-nuciderea reclamă o voinţă foarte puternică. El însuşi şi-a meşterit o funie din bandaje şi a încercat să se spânzure cu ea, „îngenunchind în aer”. Dar cercuri verzi începeau să-i

joace în faţa ochilor, urechile îi ţiu-iau şi, de fiecare dată, fără să vrea, îşi lăsa picioarele îndărăt pe podea. La ultima încercare, funia improvizată s-a rupt şi omul s-a bucurat că rămăsese în viaţă.

Nu contest faptul că sinuciderea pretinde, chiar şi în caz de extremă disperare, un efort de voinţă. În ce mă priveşte, multă vreme nici nu mi-am îngăduit să reflectez la acest subiect. Toată viaţa am fost convins că în nicio împrejurare nu mă voi gândi la sinucidere. Dar nu cu mult timp în urmă am avut de traversat câteva luni întunecate, în decur-sul cărora mi s-a părut că opera întregii mele vieţi va pieri, mai cu seamă dacă voi rămâne viu. Şi îmi aduc bine aminte acea repulsie faţă de viaţă, senzaţia că e mai uşor să mori decât să trăieşti. După mine, într-o asemenea situaţie, îţi trebuie mai multă voinţă ca să rămâi în viaţă, decât ca să mori. Dar, pesemne, deznodământul depinde de firea omului şi de gradul lui de disperare. De aceea şi există întotdeauna două păreri diferite.

Ar fi foarte spectaculos să ne imaginăm că, la un moment dat, milioanele de deţinuţi ultragiaţi fără vină s-ar fi apucat să se sinucidă pe capete, răzbunându-se în acest fel pe guvern de două ori: demonstrându-i propria lor inocenţă şi privându-l de o mână de lucru gratuită.

S-ar fi înmuiat cumva guvernul? I s-ar fi făcut deodată milă de supuşii săi? Greu de crezut. Nimic nu l-ar fi oprit pe Stalin: el ar fi înhăţat în locul lor, din libertate, încă vreo douăzeci de milioane de oameni.

Dar aşa ceva nu s-a întâmplat! Oamenii mureau cu sutele de mii şi cu milioanele, aduşi, s-ar fi zis, la ultima limită, şi totuşi nu existau sinucideri. Condamnaţi la o existenţă monstruoasă, la epuizare prin foame, la o muncă supraomenească, ei nu-şi puneau capăt zilelor!

Şi, încercând să înţeleg, mai pertinentă mi s-a părut următoarea concluzie. Sinucigaşul e întotdeauna un falit, un om aflat în impas total, după ce a pierdut totul în viaţă

şi nu mai are voinţă pentru a continua să lup-te. Dacă aceste milioane de creaturi jalnice, lipsite de apărare, nu se şi-nucideau totuşi, înseamnă că în sufletele lor trăia un simţământ invincibil şi o idee mare îi stăpânea.

Era sentimentul unanim că aveau dreptate. Că aveau de înfruntat o ur-gie abătută asupra întregului popor, aşa cum a fost jugul mongol.

* * *

Dar, dacă nu are niciun temei de căinţă, atunci la ce, la ce oare se gândeşte, zi şi noapte, deţinutul? „Nimic nu ascute mintea omului ca sărăcia şi puşcăria" O ascut, e adevărat. Dar încotro o îndreaptă?

Nu numai eu am păţit aşa – mulţi alţii. Primul cer al puşcăriei noastre era acoperit cu vălătuci de nori negri şi spart de stâlpi de lavă, era cerul Pompeiului, cerul Judecăţii de Apoi, pentru că arestatul nu era fitecine, eram chiar „Eu", chintesenţa Universului.

Ultimul cer al puşcăriei noastre era nemărginit de înalt şi nemărginit de senin, aproape alb de atâta azur.

La început, suntem toţi la fel (în afară de credincioşi): ne vine să ne smulgem părul din cap, numai că ţestele ni-s tunse chilug!... Cum a fost posibil?! Cum de nu ne-am mirosit delatorii, cum de nu ne-am văzut duşmanii? (Şi îneacă-i în ură! Şi dă-i cu planuri de răzbunare!) Câtă imprudenţă! Câtă orbire! Câte greşeli! Cum pot fi îndreptate? Şi asta acum, repede! Trebuie scris la... trebuie spus... trebuie transmis...

Dar, de fapt, nu trebuie nimic. Nimic nu ne poate salva. La momentul hotărât, vom semna articolul 206 (1), la momentul hotărât, vom asculta hotărârea tribunalului ori ni se va comunica sentinţa OSO.

Apoi – suita transferurilor. Cu gândul la lagărul ce ne aşteaptă, uneori ne face plăcere să ne amintim de trecut: cât de bine trăiam! (Chiar dacă trăiserăm prost.) Câte şanse nefructificate! Câte flori neculese! Cum să mai

recuperezi timpul pierdut?... Dacă scap viu de aici, am să trăiesc cu totul altfel, mult mai inteligent. Ziua viitoarei eliberări? Ea săgetează orizontul cu raze, ca un soare răsărind!

Şi concluzia: să rezişti până atunci! Să supravieţuieşti! Cu orice preţ! O simplă locuţiune, o expresie intrată în obişnuinţă: „Cu orice preţ”.

Şi deodată cuvintele se umplu de sens, alcătuind un legământ teribil: să supravieţuieşti cu orice preţ!

Şi pentru cel ce face acest legământ, înfruntând fără să clipească explozia lui de lumină sângerie, pentru acela nenorocirea lui se înalţă mai presus de orice, ecranează întregul univers.

E marea răscruce a vieţii de lagăr. De aici pornesc două drumuri: unul o ia la dreapta, celălalt la stânga, unul urcă, celălalt coboară. Pe cel din dreapta îţi pierzi viaţa, pe cel din stânga îţi pierzi conştiinţa.

Directiva pe care ţi-o dai ţie însuţi: „Rezistă!” e izbucnirea instinctuală a oricărei fiinţe vii. Cine nu vrea să supravieţuiască? Cine nu are dreptul să supravieţuiască? Încordarea tuturor forţelor vitale ale organismului. Ordin către toate celulele: rezistaţi! Cutia toracică se încarcă de la o priză nevăzută, împresurând inima cu un nor de electricitate, ca să nu se oprească. Dincolo de Cercul Polar, treizeci de deţinuţi epuizaţi dar îndă-rătnici fac cinci kilometri prin viscol ca să ajungă la baie. Baia nu merită niciun cuvânt de laudă: oamenii se spală în grupuri de câte şase, în cinci schimburi, uşa se deschide direct în ger şi patru grupuri aşteaptă acolo, afară, înainte şi după baie, pentru că deţinuţii nu pot fi lăsaţi să plece fără escortă. Şi nu numai că niciunul nu face congestie pulmonară; nimeni nu se alege măcar cu un guturai. (Un bătrânel s-a îmbăiat după ţi-picul ăsta vreme de o sută douăzeci de luni, ispăşindu-şi pedeapsa între cincizeci şi şaizeci de ani. Dar iată-l acasă, liber. Cocolit, la căldurică, se stinge într-o

lună. Nu mai există directiva „rezistă!”.)

Dar „rezistă” încă nu înseamnă „cu orice preţ”. „Cu orice preţ” înseamnă cu preţul vieţii altuia.

Să recunoaştem adevărul: la această mare răscruce a vieţii de lagăr, la această cumpănă a sufletelor, nu cei mai mulţi o iau la dreapta. Nu cei mai mulţi, din păcate. Dar, din fericire, nici umbre singuratice. Sunt destui şi cei ce au ales această direcţie, chiar dacă nu-şi ţipă opţiunea în gura mare. E problema noastră să-i distingem. De zeci de ori au trebuit să aleagă şi au ţinut-o, neclintiţi, pe a lor.

Arnold Suzi ajunge în lagăr pe la cincizeci de ani. Fără să fie credincios, e un om funciarmente onest, şi în lagăr nu are de gând să-şi schimbe felul de a fi. E un „occidental”, adică din capul locului de două ori mai neadaptat. O scrânteşte mereu, ajunge în situaţii dintre cele mai grele. Lucrează la „comune”, într-o zonă disciplinară, şi totuşi rezistă, rezistă şi rămâne omul care era înainte de a ajunge în lagăr. L-am cunoscut înainte, l-am cunoscut după şi pot depune mărturie. E drept, trei importante împrejurări favorabile i-au uşurat viaţa de lagăr: a fost recunoscut ca invalid, vreme de mai mulţi ani a primit pachete şi, graţie ta-lentelor lui muzicale, şi-a mai putut îndulci viaţa participând la mişcarea de amatori. Dar aceste trei împrejurări pot doar explica de ce a rămas în viaţă, în absenţa lor ar fi murit, dar nu s-ar fi schimbat. (Iar cei ce au murit poate de aceea au şi murit, pentru că nu s-au schimbat?)

Taraşkevici, un om simplu, fără niciun fel de ascunzişuri, îşi aminteşte: „Mulţi deţinuţi, pentru o raţie de pâine ori pentru un fum de mahorcă erau gata să se târască la picioarele oricui. Eu ajunsesem la capătul puterilor, dar mi-am păstrat sufletul curat. N-am dat niciodată negrul drept alb”.

Că puşcăria regenerează în profunzime fiinţa umană se ştie de secole. Exemplele abundă, unul dintre ele fiind

cel al ferventului carbonar Silvio Pellico, devenit, după opt ani de detenţie, un catolic smerit. * La noi, este invocat invariabil Dostoievski. Dar Pisarev (2)? Ce a rămas din spiritul lui revoluţionar după fortăreaţa Petropavlovskaia? Dacă asta e benefic sau nu pentru revoluţie se poate discuta, dar schimbările merg întotdeauna în sensul adâncirii trăirilor spirituale. Ibsen scrie: „Lipsa de oxi-gen asfixiază până şi conştiinţa”. ** Ei bine, nu! Nu e chiar atât de simplu. Ba lucrurile stau chiar de-a-ndoaselea! Să luăm, bunăoară, cazul generalului Gorbatov: combatant încă din tinereţe, urcând în armată din grad în grad, n-a avut când să reflecteze prea adânc la ce se întâmplă. Dar iată-l ajuns în închisoare, şi tot felul de episoade îi reînvie în memorie: cum suspectase de spionaj un om nevinovat, cum ordonase din greşeală să fie împuşcat un polonez absolut inocent. (Când şi-ar mai fi amintit asemenea lucruri? După reabilitare, poate că nu şi le-a mai amintit cu atâta acuitate…) Despre transformările morale ale deţinuţilor s-a scris destul de mult, până la a se constitui o veritabilă teorie carcerologică. Iată ce scria, înainte de revoluţie, Lucenetki, în „Tiuremnîi vestnik” (3): „Întunericul îl face pe om mai sensibil la lumină; inactivitatea forţată sus-cită în el setea de a trăi, de a se mişca, de a lucra; tăcerea îl sileşte să reflecteze adânc la propriul său „eu”, la mediul social, la trecutul şi prezentul lui, la viitor”.

Notez opinia contrară a lui Lev Tihomirov. El scrie („Krasnîi arhiv”, Ni: 41/42, p. 138): Militanţii din „Narodnaia Volea” „n-au avut unde să-şi confrunte opiniile. Asta era cea mai neagră faţă a puşcăriei, o spun din proprie experienţă. Cei patru ani de închisoare au fost, în ce mă priveşte, un timp iremediabil pierdut pentru dezvoltarea spirituală, în vreme ce

S. Pellico, închisorile mele. 1836.

Ibsen, Duşmanul poporului.

următorii patru, ani de libertate, mi-au adus mii de

observaţii nepreţuite asupra, propriului meu „eu”, asupra oamenilor şi a legităţilor vieţii”. * Poate – mă gândesc – judecă aşa pentru că în puşcărie va fi fost înconjurat numai de oameni cu aceeaşi credinţă politică? Ori prea nerăbdători să se vadă liberi? Acest lucru îi putea, într-adevăr, împiedica să se concentreze şi să crească sufleteşte.

Iluminiştii noştri, cei care nu cunoscuseră puşcăria, încercau faţă de de-ţinuţi o compasiune firească, dar exterioară. În schimb, Dostoievski, fost deţinut, era un ardent partizan al punitiunii! E o chestiune la care merită să reflectăm.

Iar o zicală spune: „Libertatea te strică, puşcăria te învaţă”.

Numai că Pellico şi Lucenetki vorbeau despre închisori. Dostoievski, mi-litând pentru punitiune, avea în vedere închisorile. Puşcăria te învaţă – dar care puşcărie?

Lagărul?

Aici, cazi pe gânduri.

Cu siguranţă, în comparaţie cu închisorile, lagărele noastre sunt teritorii otrăvite şi nocive.

Cu siguranţă, cei ce au hipertrofiat Arhipelagul numai la sufletele noastre nu s-au gândit şi totuşi, să nu existe nicio şansă de a-ţi păstra integritatea în lagăr?

Mai mult, elevaţia spirituală să fie, în lagăr, cu totul imposibilă?

În lagpunktul Samarka, în 1946, un grup de intelectuali se află în pragul morţii: toţi sunt epuizaţi de foame, de frig, de o muncă mult peste puterile lor. Sunt privaţi chiar şi de somn, căci barăcile subterane n-au fost construite încă. Se vor apuca să fure? Să ciripească? Să-şi plângă viaţa pierdută? Nu! Ştiind că moartea e o chestiune nici măcar de săptămâni, ci de zile, iată cum îşi petrec ultimele ceasuri de nesomn, aşezaţi la adăpostul unui zid: Timofeev-Ressovski improvizează cu ei un „seminar” şi se

grăbesc să-şi împărtăşească, pe rând, ceea ce unul ştie şi ceilalţi nu. Îşi ţin, reciproc, ultimele lecţii. Părintele Saveli vorbeşte despre „moartea fără remuşcări”. Un alt preot, diplomat al Academiei eclesiastice – despre patristică; un altul, tot cleric, uniat de această dată, despre dogme şi canoane; un energetician-despre principiile energeticii viitorului; un economist explică de ce, în lipsa unor idei noi, nu s-a reuşit să se pună pe baze principiale economia sovietică. În ce-l priveşte pe Timofe-ev-Ressovski, el îi iniţiază în principiile microfizicii. De la seminar la seminar, numărul participanţilor scade: absenţii sunt la morgă…

Cel ce, deja atins de rigiditatea morţii, se poate interesa de asemenea lucruri e într-adevăr un intelectual!

Îngăduiţi-mi: iubiţi viaţa? Voi, voi cei ce exclamaţi fredonând în paşi de

*” Novîi mir”, 1964, Nr. 4.

dans: „Te iubesc, viaţă! Ah, cât te iubesc!” O iubiţi? Ei bine, iubiţi-o! Iubiţi şi viaţa de lagăr! Căci şi ea e viaţă!

„De soarta nu vei înfrunta.

Lăuntric vei reînvia…”

N-aţi înţeles o iotă! Abia atunci vă veţi topi de-a-n picioarelea!

Pe calea asta, aleasă de noi, virajele se succed cu repeziciune. Spre piscuri? Spre cer? Să urcăm, împleticindu-ne.

Ziua eliberării? Ce ne poate ea oferi, după atâţia ani? Ne vom fi schimbat cu toţii, până la a deveni de nerecunoscut. Cei apropiaţi nouă se vor fi schimbat şi ei, locurile altă dată atât de dragi ni se vor părea străine.

Gândul la libertate ajunge să fie, de la o vreme, chiar silnic. Factice. Străin.

Ziua „eliberării”! De parcă în această ţară ar exista libertate. De parcă ar putea fi eliberat cel ce, în prealabil, nu s-a eliberat sufleteşte.

Pietrele ne alunecă de sub picioare. Cad spre trecut. Sunt pulberea trecutului.

Noi – urcăm.

* * *

Dacă închisoarea e un bun loc de meditaţie, nici lagărul nu e unul rău. Înainte de toate, pentru că nu există şedinţe. Vreme de zece ani, eşti scutit de orice şedinţă! Nu simţi deja aerul pur al crestelor? Emiţând pretenţii nedisimulate la munca şi la corpul tău, până la extenuare şi chiar până la moarte, administraţia lagărului nu atentează în niciun fel la gândurile tale. Nu încearcă să-ţi înşurubeze creierul, fixându-ţi-l de ţeastă. (Cu excepţia nefericitei perioade a Belomor-ului şi Volgokanal-ului.) Şi acest lucru creează un sentiment de libertate mai puternic decât latitudinea picioarelor de a alerga încotro le e voia.

Nimeni nu te bate la cap să te înscrii în partid. Nimeni nu îţi smulge cotizaţii pentru organizaţii benevole. Nu există sindicat, „să te apere”, întocmai ca avocatul din oficiu la tribunal. Nu există nici consfătuiri de producţie. Nu poţi fi ales în nicio funcţie, nu ţi se poate încredinţa nicio sarcină obştească şi mai cu seamă nu poţi fi obligat să devii propa-gandist Nici să asculţi propaganda făcută de altul. Nici să strigi la comandă: „Cerem!”, „Nu vom tolera!” Nimeni nu te târăşte la urnă, să-ţi ex-primi votul liber şi secret pentru un candidat unic. Nu ţi se pretind niciun fel de angajamente socialiste. Nu ţi se cere să-ţi faci autocritica. Nici să scrii articole pentru gazeta de perete. Nici să dai interviuri corespondentului regional.

O minte liberă! Nu e un privilegiu al vieţii pe Arhipelag?

Şi o libertate în plus: nimeni nu te poate priva nici de familia, nici de bunurile tale: eşti deja privat. Iată o libertate fundamentală.

Ca să gândeşti, puşcăria e un loc propice. Cel mai mamut pretext devi-ne un impuls pentru lungi şi serioase

reflecţii. La un moment dat, asta se întâmplă o dată la trei ani, e adus în lagăr un film. O ieftină comedie „sportivă”, „Prima mănuşă”. Plicticos. Dar de pe ecran spectatorilor li se serveşte cu insistenţă morala:

„Numai rezultatul contează, şi el nu e în favoarea dumitale”.

Pe ecran se râde. În sală se râde. Ieşi, mijindu-ţi ochii, în curtea însorită a lagărului şi întorci fraza asta pe faţă şi pe dos. Te mai gândeşti la ea şi seara, pe vagonka ta. Şi luni dimineaţa, la apel. Ai, ca să meditezi la ea, timp cât pofteşti: în viaţa de afară, când i-ai fi putut acorda atâta atenţie? Şi, încet, în mintea ta se face lumină.

Fraza asta nu e o glumă, ci o idee contagioasă. Ea a fost inculcată încă de mult societăţii noastre, şi inculcarea continuă. Teoria că numai rezultatul contează s-a înrădăcinat atât de mult la noi, încât atunci când un Tuhacevski, un Iagoda, un Zinoviev sunt declaraţi trădători înhăitaţi cu duşmanul, poporul nu face decât să se crucească în cor: „Ce-i lipsea ăs-tuia?!” Dacă avea şi de crăpelniţă cu carul, şi douăzeci de costume, şi două vile, şi maşină mică, şi avion, şi faimă – ce-i lipsea?!! Milioane dintre trudiţii noştri concetăţeni n-au destulă imaginaţie pentru a admite că mobilul unui om (nu mă refer la aceştia trei) poate fi şi altul decât interesul meschin.

Atât de temeinic au absorbit şi asimilat teza că „numai rezultatul contează”.

De unde ni se trage ideea asta? Cu trei sute de ani în urmă, în Rusia patriarhală, putea prinde rădăcini o asemenea rătăcire?

Asta ni se trage de la Petru, de la gloria drapelelor noastre şi de la ceea ce se numeşte „onoarea patriei”. Ne-am împilat vecinii, ne-am lăbărţat, şi în ţară s-a încetăţenit ideea că „numai rezultatul contează”.

Apoi de la indivizi de genul lui Demidov, Kabaniha şi Tâbukin. (4) Ăştia s-au cocoţat fără să se sinchisească ale

cui urechi le zdrobeau cu călcâiele cizmelor, şi în mintea poporului nostru, cândva curat la suflet şi cu frica lui Dumnezeu, s-a statornicit tot mai temeinic ideea că numai rezultatul contează.

Şi, în fine, de la socialiştii de toate nuanţele şi mai cu seamă de la ultima Doctrină infailibilă şi în călduri, care, de fapt, în asta şi constă: „numai rezultatul contează!” Să înjghebăm un partid combativ! Să-i lichidăm pe duşmani! Să triumfăm în fontă şi oţel! Să lansăm rachete!

Iar că, pentru această industrie şi pentru aceste rachete, am sacrificat modul nostru de viaţă, unitatea familiei, sănătatea spirituală a naţiunii, sufletul însuşi al câmpiilor, pădurilor şi mărilor noastre, puţin ne pasă! Numai rezultatul contează!

Or, toate acestea sunt falsuri! De ani de zile ne spetim în ocna care este întreaga Uniune Sovietică. Încetul cu încetul, în cercuri ce se adaugă an de an, urcăm spre înţelegerea vieţii, şi de la această înălţime se vede cum nu se poate mai limpede: nu rezultatul contează; ceea ce contează e spiritul! Nu ce s-a făcut, ci cum s-a făcut. Nu ce s-a realizat, ci cu ce preţ.

Chiar şi pentru noi, deţinuţii, dacă numai rezultatul contează, atunci e corectă şi teza: să supravieţuieşti cu orice preţ. Adică să devii ciripitor, să-ţi vinzi camarazii – asta te poate ajuta să-ţi găseşti un loc călduţ. Ba poate chiar să obţii o reducere de pedeapsă. În lumina infailibilei Doctri-ne, nu e nimic rău în asta. Căci dacă facem aşa, rezultatul va fi în favoarea noastră şi numai rezultatul contează.

Nimeni nu contestă: e plăcut să-ţi adjudeci rezultatul. Dar nu cu riscul de a-ţi pierde chipul de om.

Dacă numai rezultatul contează, trebuie să-ţi consacri toate forţele fizice şi spirituale pentru a scăpa de muncile comune. Trebuie să-ţi încovoi spinarea, să fii servil, să te înjoseşti, ca să-ţi păstrezi postul de oploşit. Şi

astfel – să supravieţuieşti.

Dacă fondul lucrurilor este ceea ce contează, a venit timpul să te împaci cu muncile comune. Cu zdrenţele. Cu palmele zdrelite. Cu o raţie mai mică şi mai proastă. Şi poate – să mori. Dar câtă vreme eşti încă viu – să-ţi îndrepţi cu mândrie spinarea dureroasă. Iată momentul când, încetând să te mai temi de ameninţări şi nemaialergând după recompense, devii, în ochii de cucuvea ai stăpânilor, un individ dintre cei mai periculoşi. Căci – cum poţi fi înfrânt?

Devine chiar o plăcere să cari targa cu gunoi (însă nu cu pietre!), conversând cu colegul de cărăuşie despre influenţa cinematografiei asupra literaturii. Să te aşezi pentru câteva minute lângă lada cu mortar golită şi să aprinzi o ţigară lângă zidul pe care l-ai clădit. Şi eşti chiar mândru când, în trecere, şeful de echipă cântăreşte cu ochii mijiţi zidul acela şi spune:

— Tu l-ai făcut? Uite un perete cum scrie la carte.

Zidul acela nu-ţi ţine de cald, nu crezi că va apropia viitorul fericit al poporului, dar, mizerabil rob zdrenţăros, privind lucrul mâinilor tale, zâmbeşti în sinea ta.

Galia Venediktova, fiica unui anarhist, lucra ca infirmieră la dispensar, dar, dându-şi seama că stă acolo nu ca să-i vindece pe alţii, ci pentru confortul ei personal, s-a încăpăţânat să treacă la „comune”, punând mâna pe mai şi pe lopată. Şi susţine că, moralmente vorbind, asta a fost salvarea ei. Omul bun se satură şi cu un pesmet, cel rău – nici cu un hartan de carne.

(Aşa o fi, dar când n-ai nici măcar un pesmet?...)

* * *

Şi dacă o singură dată ai renunţat la acest ţel – „să supravieţuieşti cu orice preţ” – şi ai apucat calea pe care urcă sufletele simple şi răbdătoare, captivitatea începe să-ţi transforme în chip mirabil caracterul. În sensul la care te aşteptai cel mai puţin.

La prima vedere, aici ar trebui să izbucnească în om reacţiile cele mai întunecate: degringolada fiarei prinse în capcană, ura fără obiect, iritabilitatea şi nervozitatea. * Or, fără ca tu însuţi să bagi de seamă, în trecerea imperceptibilă a timpului, captivitatea face să germineze în sufletul tău sentimente opuse.

Cândva erai violent în impacienţa ta, te grăbeai încontinuu, timpul nu-ţi ajungea niciodată. Or, astăzi ai mai mult decât îţi trebuie: luni şi ani înainte şi îndărăt, eşti saturat de timp, şi prin vene începe să-ţi curgă, într-un flux binecuvântat şi liniştitor, pacea sufletească şi răbdarea.

Urci…

Odinioară nu iertai nimic nimănui, condamnai fără milă şi lăudai cu aceeaşi lipsă de măsură – acum o blândeţe atotînţelegătoare îţi străbate judecăţile nicicând categorice. Ai învăţat că eşti fragil, poţi înţelege fragilitatea altora. Şi admira forţa aproapelui. Şi doreşti să fii aidoma lui.

Pietrele scrâşnesc, lunecând la vale de sub picioarele noastre. Urcăm…

Cu anii, o cuirasă de fermitate îţi acoperă inima şi întregul corp. Nu te mai repezi să pui întrebări şi să dai răspunsuri, limba ta şi-a pierdut elastica facultate de a vibra cu uşurinţă. Ochii nu-ţi sclipesc de bucurie la o veste bună şi nu ţi se întunecă sub aripa năpastei.

Căci întâi trebuie văzut ce va însemna asta de fapt Cât de bucurie va fi bucuria şi cât de năpastă năpasta.

De acum înainte o regulă te va călăuzi în viaţă: nu te bucura când găseşti, nu te întrista când pierzi.

Sufletul tău, arid odinioară, se irigă prin suferinţă. Dacă încă nu-ţi poţi iubi aproapele aşa cum cere credinţa creştină, măcar înveţi să-i iubeşti pe cei apropiaţi.

Pe cei apropiaţi prin spirit, care îţi sunt alături în captivitate. Atâţia dintre noi recunosc deschis că tocmai în captivitate au cunoscut pentru întâia oară prietenia

adevărată!

Şi pe cei apropiaţi prin sânge, care te-au înconjurat în viaţa anterioară, care te-au iubit, în vreme ce tu îi tiranizai…

Iată o direcţie fecundă şi inepuizabilă pentru gândurile tale: rememorează-ţi viaţa anterioară. Reînvie-ţi în minte faptele rele ori dezonorante şi întreabă-te dacă nu pot fi îndreptate fie şi acum…

Da, ai fost băgat în puşcărie pentru nimic, în faţa statului şi a legilor lui n-ai de ce te căi.

Dar în faţa conştiinţei tale? Dar în faţa altor oameni, luaţi în parte?

…După operaţie, stau întins pe pat în salonul de chirurgie al spitalului

Revoluţionarii din trecut au lăsat multe indicii despre această stare. Serafimovici (5), într-una din povestirile lui, descrie societatea deportaţilor tocmai în această lumină. Bolşevicul Olimnski notează: „Amărăciunea şi exploziile de iritare – aceste sentimente sunt atât de familiare deţinutului, atât de natural prezente în sufletul lui”. El însuşi, Olimn-ski, îşi vărsa mânia asupra celor ce veneau să-l viziteze. Îşi pierduse orice gust pentru muncă. Şi revoluţionarii ruşi (în marea lor majoritate) n-au avut parte nici de condamnări, nici de termene adevărate (mari).

de lagăr. Nu mă pot mişca, am febră, dar gândurile nu-mi degringolează în delir şi sunt recunoscător doctorului Boris Kornfeld, care, aşezat la căpătâiul meu, îmi vorbeşte cât e seara de lungă. Lumina e stinsă, ca să nu-mi rănesc ochii. El şi eu – nu mai e nimeni altcineva în salon, îmi povesteşte îndelung şi cu pasiune cum s-a convertit de la iudaism la creştinism. Convertirea lui, a acestui om cultivat, se datorează unui fost co-leg de celulă, un bătrânel cumsecade, în genul lui Platou Karataev. (6) Sunt uimit de adâncimea convingerilor noului prozelit, de ardoarea cuvintelor pe care le rosteşte.

Ne cunoaştem de puţină vreme, nu el mă tratează, dar aici pur şi simplu n-ai cu cine sta de vorbă. Kornfeld e un om blând şi afabil, nu văd nimic rău la el, nu ştiu nimic rău despre el. Mă intrigă, însă, faptul că, deja de două luni, nu mai iese din baraca spitalului, s-a claustrat aici, în locul unde munceşte, şi evită să circule prin lagăr.

E limpede că se teme să nu fie înjunghiat. De o vreme, tăierea ciripitorilor e la modă în lagăr. Asta cam bagă spaima în ei. Dar cine se poate pune chezaş că sunt tăiaţi numai ciripitorii? Unul dintre deţinuţi a fost înjunghiat, în mod evident, în cadrul unei josnice reglări de conturi personale. În ce-l priveşte pe Kornfeld, prin felul cum se poartă în spital nu oferă niciun indiciu că ar fi ciripitor.

…E târziu. Tot spitalul doarme. Kornfeld îşi termină povestirea:

— În general, m-am convins că, pe lumea asta pământească, nicio pedeapsă nu te ajunge fără s-o meriţi. Sigur, în aparenţă, ea poate veni nu pentru o faptă de care suntem cu adevărat vinovaţi. Dar dacă îţi cerni viaţa şi reflectezi cu seriozitate, sfârşeşti întotdeauna prin a discer-ne crima pentru care eşti lovit de soartă.

Nu-i disting chipul. Prin fereastră răzbat numai reflexe răzleţe din zonă: lumina electrică din coridor detaşează, ca o pată galbenă, uşa salonului. Dar în glasul lui se simte o asemenea certitudine mistică, încât tresar.

Aveau să fie ultimele cuvinte ale lui Boris Kornfeld. Se retrage cu paşi neauziţi într-unul din saloanele învecinate, să se culce. Toţi dorm, nu mai are cu cine schimba o vorbă. Adorm şi eu.

A doua zi dimineaţa sunt trezit de zgomotul unor paşi grei alergând pe coridor: sanitarii duc corpul lui Kornfeld pe masa de operaţie. În somn, cineva i-a aplicat în craniu opt lovituri cu un ciocan de zidar (de regulă, la noi, omuciderile au loc imediat după deşteptare, când se

deschid ba-răcile, dar de data asta se pare că nimeni dintre deţinuţi nu s-a sculat încă, nu se aude nicio mişcare). Moare pe masa de operaţie, fără să-şi mai recapete cunoştinţa.

Cuvintele profetice ale lui Kornfeld au fost ultimele pe care le-a rostit pe Pământ. Şi, cum îmi erau adresate mie, mi le-am asumat ca pe o moştenire. O moştenire de care nu te poţi lepăda ridicând din umeri.

De fapt, la vremea aceea, eu însumi ajunsesem la concluzii asemănătoare.

Eram înclinat să confer cuvintelor lui valoarea unei legi universale a vie-ţii. Dar lucrurile se încurcă. Ar însemna să admitem că acei ce au cunoscut pedepse mai grele decât puşcăria – cei împuşcaţi ori arşi de vii – au fost nişte supermonştri. (Or, de fapt, tocmai oamenii nevinovaţi sunt împuşcaţi mai cu sârg.) Ce să mai spunem atunci de torţionarii noştri dovediţi: pe ei de ce nu-i pedepseşte soarta? Ei de ce prosperă?

(Asta ar fi de înţeles numai dacă am admite că sensul existenţei terestre constă nu în prosperitate, cum suntem cu toţii deprinşi să credem, ci în elevaţia spirituală. Din această perspectivă, torţionarii noştri îndură pedeapsa cea mai cumplită: ei se porcesc, decad sub condiţia umană. Din această perspectivă, pedeapsa îi ajunge pe cei a căror dezvoltare rămâne veşnic o promisiune.)

Dar în ultimele cuvinte ale lui Kornfeld există ceva ce forţează aderenţa, ceva ce eu îmi asum pe de-a-ntregul. Şi mulţi alţii vor face la fel.

După şapte ani de detenţie, mi-am analizat îndeajuns viaţa ca să înţeleg de unde mi se trag toate: şi puşcăria, şi – pentru a pune vârf la toate – o tumoare malignă. Aş admite fără murmur şi ideea că această pedeapsă e insuficientă.

Pedeapsă, dar venind de la cine?

Gândiţi-vă: de la cine?

În salonul acela postoperatoriu, de unde Kornfeld plecase să-şi întâlnească moartea, am zăcut multă vreme, tot singur (din pricina arestării chirurgului, operaţiile fuseseră suspendate), scrutându-mi, nu fără mirare, în nopţi de nesomn, propria viaţă şi meandrele ei. Cu o vicleană precauţie, dobândită în lagăr, mi-am turnat gândurile în versuri rimate, ca să le ţin minte. Cel mai bun lucru, astăzi, e să le redau aşa cum au fost gândite pe perna aceea de spital, în vreme ce dincolo de ferestre lagărul de ocnaşi era încă zguduit după o revoltă.

Oare când am tocat şi-am risipit fără folos
Seminţele binelui, azvârlindu-le-n hău?
Căci, tânăr, şi eu mi-am purtat pasul pios
Pe sub arcadele templului tău.
Trufaşă, aţâţată din pagini de carte.
Mintea mea pipăia absolutul.
Toate tainele lumii păreau dezlegate.
Destinul părea maleabil ca lutul.
Sângele-n fierbere…
Dulci năluciri vaporoase
Dansând dinainte-mi în calp curcubeu…
Demn, fără larmă, se spulberase…
Cetatea credinţei în sufletul meu.
Dar acum, când o taină m-a smuls nefiinţei.
Ridicându-mă din colbul cernit.
Eu ud cu lacrima recunoştinţei
Cărarea ce mi-ai hărăzit.
Acum ştiu că nu eu, rătăcind prin dileme.
Mi-am scris itinerarul cel viu.
Ci aurora Graţiei Supreme.
Ce mi s-a arătat într-un târziu.
Acum, drămui apa vieţii ca pe mied.
Umil între sclipiri diamantine.
Şi, o, Domn Slăvit al Lumii, iarăşi cred:
Tu, şi când te-am trădat, ai fost cu mine!

Prefirându-mi în minte trecutul, mi-am dat seama că, de-a lungul întregii mele vieţi conştiente, nu mi-am înţeles nici sufletul, nici menirea. Multă vreme am luat drept bun ceea ce, de fapt, mă ducea la pierzanie, lăsându-mă necontenit atras într-o direcţie contrară celei ce mi-ar fi fost cu adevărat benefică. Dar, întocmai cum valurile mării îl răstoarnă pe înotătorul neexperimentat, azvârlindu-l pe mal, şi pe mine loviturile dureroase ale destinului mă reîntorceau de fiecare dată pe teren sigur. Numai aşa am putut parcurge în cele din urmă drumul pe care dintotdeauna mi-am dorit să-l urmez.

Cu spinarea încovoiată, aproape fiinţă, mi-a fost dat să extrag din anii de captivitate acest crâmpei de cunoaştere: cum devine omul om şi cum devine neom. Îmbătat de succesele tinereţii, mă simţeam infailibil, şi de aceea am fost adesea crud. Investit cu prea multă putere, am fost ucigaş şi violator. Săvârşind faptele cele mai rele, înarmat cu argumente solide, eram convins că fac bine. Pe paiele putrede ale puşcăriei, am simţit înăuntrul meu prima tresărire a binelui. Încetul cu încetul, am descoperit că linia de demarcaţie dintre bine şi rău nu separă nici statele, nici clasele, nici partidele, ci traversează inima fiecărui om şi a întregii umanităţi. Această linie e mişcătoare, ea oscilează în noi de-a lungul anilor. Chiar şi o inimă stăpânită de rău prezervă un bastion al binelui. Chiar şi în inima cea mai bună, dăinuie un colţişor de unde răul n-a fost încă dezrădăcinat.

De atunci am înţeles adevărul tuturor religiilor din lume: ele se luptă cu răul din om (din fiecare om). Răul nu poate fi izgonit pe de-a-ntregul din lume, dar aria lui de cuprindere poate fi redusă înăuntrul fiecărei fiinţe umane.

De atunci am înţeles răul tuturor revoluţiilor din istorie: ele îi nimicesc numai pe acei purtători ai răului, care le sunt contemporani (şi, în graba lor, fără a mai discerne, nimicesc şi purtători ai binelui). Cât despre răul

în sine, pe acesta îl moştenesc, şi încă adesea cu asupra de măsură.

Procesul de la Nürnberg trebuie trecut la activul secolului XX: el s-a străduit să ucidă însăşi ideea de rău, luând viaţa unui mic număr dintre persoanele contaminate de această idee. (Fireşte, meritul nu-i revine lui Stalin, el ar fi preferat să explice mai puţin şi să împuşte mai mult.) Dacă în secolul XXI umanitatea nu se va spulbera singură într-o gigantică explozie ori nu se va asfixia, poate că această orientare va triumfa?…

Dacă nu va triumfa, atunci întreaga istorie a umanităţii nu va fi făcut decât să bată pasul pe loc, fără nicio noimă! Încotro şi la ce bun alergăm atunci? Să-şi doboare duşmanul cu un ciomag ştia şi omul cavernelor.

„Cunoaşte-te pe tine însuţi”. Nimic nu favorizează deşteptarea conştiinţei umane ca fascinanta meditaţie asupra propriilor crime, păcate şi erori. După ce, nu un an sau doi, am parcurs numeroase cercuri ale unor asemenea reflecţii, când mi se vorbeşte despre insensibilitatea înalţilor funcţionari ori despre cruzimea călăilor, mă revăd cu epoleţi de căpitan, conducându-mi bateria prin Prusia Orientală sfâşiată de incendii, şi mă întreb:

— Dar noi – oare am fost mai buni?

Când aud remarci pline de amărăciune cu privire la moliciunea Occidentului, la miopia lui politică, la divizarea şi confuzia ce-l caracterizează, mă întreb:

— Dar oare noi, dacă nu am fi trecut prin Arhipelag, am fi fost mai fermi? Mai puternici?

Iată de ce mă întorc spre anii mei de detenţie şi, uimindu-i uneori pe cei ce mă înconjoară, spun:

— Binecuvântată fii, puşcărie!

Dreptate avea Lev Tolstoi când visa să ajungă la închisoare. De la o vreme, spiritul acestui gigant începuse să sece. Închisoarea i-ar fi fost, într-adevăr, prielnică, întocmai ca o ploaie torenţială la vreme de secetă.

Toţi scriitorii care au vorbit de puşcărie fără să o fi trăit pe pielea lor s-au socotit datori să-şi exprime compasiunea pentru deţinuţi şi să blesteme închisorile. Eu am petrecut destui ani acolo, înălţându-mă sufleteş-te, şi spun fără urmă de tremur în glas:

— Binecuvântată fii, puşcărie, pentru prinosul adus în viaţa mea!

(Iar mormintele îmi răspund: E uşor să vorbeşti, când ai rămas în viaţă!)

Capitolul 2

…ORI DEPRAVARE?

DAR IATĂ că sunt întrerupt: dumneata rătăceşti în divagaţii! Iar ai devi-al spre închisori! Or, despre lagăre era vorba.

Deşi cred că am vorbit şi despre lagăre. Dar fie, uite că tac, pentru a lăsa loc opiniilor adverse. Mulţi foşti deţinuţi vor obiecta, spunând că n-au remarcat în lagăre niciun fel de „elevaţie”-palavre! În schimb deprava-rea sărea în ochi la tot pasul.

Dintre preopinenţi, cu cea mai mare asiduitate şi persuasiune (pentru că şi-a formulat deja obiecţiile în scris) mă va contrazice Şalamov: „În condiţiile din lagăr, oamenii nu rămân niciodată oameni – nu pentru asta au fost create lagărele”.

„Toate sentimentele umane – iubirea, prietenia, gelozia, omenia, caritatea, ambiţia, lealitatea – ne părăsiseră odată cu vlaga muşchilor… Nu mai aveam nici mândiie, nici amor propriu, iar gelozia şi pasiunea ni se păreau concepte marţiene… Ne mai rămăsese doar ura, simţământul uman cel mai durabil”.

„Am înţeles că minciuna e soră bună cu adevărul”.

„Prietenia nu se naşte nici în mizerie, nici în nenorocire. Dacă ea se înfi-ripă între oameni, înseamnă că, în mod sigur, condiţiile de viaţă nu sunt îndeajuns de ingrate. Când nenorocirea şi nevoia solidarizează,

înseamnă că ele nu şi-au atins limitele extreme. Durerea nu e îndeajuns de intensă şi de adâncă dacă poate fi împărtăşită cu prietenii".

O singură nuanţare va admite Şalamov: elevaţia, dezvoltarea, creşterea profunzimii spiritului uman rămân posibile în închisoare. În vreme ce „... lagărul este o şcoală a vieţii total şi iremediabil negativă. Nimeni n-a ieşit din lagăr îmbogăţit cu ceva substanţial ori util. Deţinutul învaţă aici doar linguşeala, minciuna, ignonimia... Întors acasă, constată că, în anii petrecuţi în lagăr, departe de a fi progresat în vreun fel, a devenit un om cu preocupări sterile şi meschine".

Un alt indiciu al aservirii şi depravării fiinţei umane în condiţiile de lagăr îl constituie pentru Şalamov faptul că aici individul „trăieşte ani îndelungaţi manevrat de o voinţă şi o gândire care îi sunt străine". Numai că, în primul rând, acelaşi lucru se poate spune şi despre mulţi oameni liberi (dacă lăsăm la o parte spaţiul de acţiune ce li se concede în chestiunile mărunte, spaţiu de care dispun şi deţinuţii). În al doilea rând, fatalismul impus al băştinaşilor Arhipelagului, care nu au nicio posibilitate de a cunoaşte şi de a influenţa soarta ce-i aşteaptă, mai degrabă îi înnobilează, scutindu-i de nişte tribulaţii deşarte.

Cu o asemenea nuanţare e de acord şi E. Guinzburg: „Închisoarea înnobilează, lagărul induce depravarea". Şi cum ai putea să-i contrazici?

În închisoare (la secret, ca şi într-o celulă comună), omul e pus faţă în faţă cu nenorocirea lui. Această nenorocire e cât un munte, dar el trebuie să-i facă loc în fiinţa lui, să se deprindă cu ea, să o asimileze şi să i se asimileze. E un travaliu moral suprem, care i-a înnobilat pe toţi şi întotdeauna. * Lupta solitară cu anii şi cu zidurile e o lucrare morală înălţătoare (dacă izbuteşti să o duci până la capăt). Dacă împărţi aceşti ani cu un camarad, nu ţi se cere să mori pentru el, după cum lui nu i se cere să moară

pentru ca tu să supravieţuieşti. Există o cale care vă îngăduie să nu rivalizaţi, ci să vă sprijiniţi şi să vă îmbogăţiţi sufleteşte reciproc.

Or, în lagăr se pare că o asemenea cale nu există. Pâinea nu se distribuie în părţi egale, nu i se dă fiecăruia în mână câte o bucată, ci e aruncată la grămadă – înşfacă! Răstoaniă-ţi vecinul şi smulge-i coltucul din mâini! Pâine se dă atât, încât la fiecare supravieţuitor să revină un mort sau doi. E agăţată în vârful unui pin – doboară-l şi mănâncă. E azvârlită în străfundurile minei – târăşte-te şi extrage-o. Îţi mai arde să reflectezi la nenorocirea ta, la trecut şi la viitor, la umanitate şi la Dumnezeu? Mintea ţi-e subjugată de calcule meschine, care azi îţi înnegurează cerul, pentru ca mâine să constaţi că nu mai fac nici cât o ceapă degerată.

Urăşti munca – munca e cel mai mare duşman al tău. îi urăşti pe cei ce te înconjoară, rivalii tăi întru viaţă şi moarte** Trăieşti sub imperiul unui devorator sentiment de invidie şi alarmă: chiar acum în spatele tău se împarte o pâine ce ar fi putut să fie a ta, undeva, după zidul acela, se pescuieşte din cazan un cartof ce altminteri ar putea nimeri în propria-ţi gamelă.

Viaţa de lagăr e orânduită în aşa fel, încât pizma roade neîncetat sufletele, chiar şi pe cele mai bine înarmate împotriva ei. Ajungi să pizmuieşti chiar termenul de condamnare ori punerea în libertate a cuiva. iată-ne în 1945. Cincizeci şi Opt, asistăm la eliberarea „comunilor” (beneficiari ai amnistiei staliniste). Ce simţăminte ne încearcă? Suntem bucuroşi pentru ei, că pleacă oamenii acasă? Nu, ceea ce ne stăpâneşte e invidia, pentru că e nedrept ca ei să fie eliberaţi, iar noi să fim ţinuţi în lagăr. V. Vlasov, condamnat la 20 de ani, îi suportă pe primii 10 cu stoicism, căci cine nu a primit 10 ani? Dar în 1947 – 48 mulţi sunt eliberaţi, şi el începe să fie ros de invidie, devine nervos, se mistuie în sinea lui: cum se face că lui i

s-au dat 20? Cât de vexant e să mai ai de tras un al doilea decar! (Nu l-am întrebat, dar presupun că, dacă cei eliberaţi ar fi început să se reîntoarcă în lagăr ca recidivişti, acest lucru ar fi fost, probabil, de natură să-l liniştească?) Dimpotrivă, în 1955 – 56 începe eliberarea în masă a Cincizeci şi Opţilor, în vreme ce „comunii" rămân în

— Şi cât de interesanţi devin oamenii în închisoare! Cunosc indivizi care, odată eliberaţi, s-au transformat în nişte făpturi plicticoase şi anoste, în vreme ce în puşcărie îţi era greu să te desprinzi din mreaja dialogurilor cu ei.

P. Iakubovici: „Aproape toţi ocnaşii se detestă reciproc". Or, la ocnă nu exista concurenţă pentru supravieţuire.

lagăre. Ce simt aceştia din urmă? Trăiesc ei simţământul că se face dreptate, că, după patruzeci de ani de necontenite persecuţii, mult încercatul 58 e în sfârşit graţiat? Nu, invidie generală (am primit numeroase scrisori în acest sens în 1953): cum adică, sunt eliberaţi „duş-mani, cu mult mai periculoşi decât noi, cei de drept comun", iar noi rămânem în puşcărie: de ce?

În plus, trăieşti zi de zi cu inima strânsă de spaimă: spaima că vei pierde până şi mizera linie de plutire de care până acum ai reuşit să te ţii agăţat, că îţi vei pierde munca – grea, dar nu chiar dintre cele mai grele, că vei fi azvârlit într-o etapă ori expediat într-o zonă cu regim înăsprit. În plus, eşti bătut, dacă eşti mai slab, ori îi baţi tu pe cei mai slabi ca tine. Asta nu e depravare? „Scabie a sufletului" – iată cum numeşte fostul deţinut A. Rubailo această vertiginoasă ticăloşire a omului sub o presiune exterioară.

Căzut pradă urii, în febra acestor calcule meschine, când şi cum să te înalţi sufleteşte?

Cehov a sesizat şi descris, cu mult înainte de ITL-urile noastre, turpitudinea ce domnea pe Sahalin. El scrie, şi pe bună dreptate, că viciile deţinuţilor se datorează

opresării şi înrobirii lor, spaimei şi înfometării permanente. Aceste vicii fiind falsitatea, viclenia, laşitatea, meschinăria, delaţiunea, hoţia. Din experienţă, ocnaşul a învăţat că, în lupta pentru existenţă, înşelătoria e arma cea mai sigură.

Nu se regăsesc toate astea la noi, şi încă înzecit?… Atunci poate că e cazul nu să formulăm obiecţii, exaltând o iluzorie „elevaţie spirituală" survenită în lagăr, ci, dimpotrivă, să descriem sutele, miile de cazuri de depravare reală. Să demonstrăm prin exemple că nimeni nu poate rezista filosofiei de lagăr definite de un laşka, dispecer la Djezkazgan: „Cu cât mai multe mârşăvii le faci oamenilor, cu atât te vor respecta mai mult". Să povestim cum (Kraslag, 1942) nişte soldaţi, până de curând combatanţi, nici n-au apucat bine să ia prima înghiţitură de aer borfăşesc, şi s-au apucat ei înşişi să blătuiască, să-i stoarcă pe lituanieni, pentru ca pe seama alimentelor din pachetele lor, a amărâtelor lor lucruşoare să se mai întremeze ei. Cât despre voi – n-aveţi decât să crăpaţi, nătărăilor! Cum au început să o dea spre blat unii vlasovişti, care se lămuriseră că numai aşa se poate supravieţui în lagăr. Cum un conferenţiar la Litere a ajuns caidul unei bande de borfaşi? Ori să ne minunăm cât de conta-gioasă poate fi ideologia lagărelor pornind de la exemplul lui Ciulpeniov. Ciulpeniov lucrase şapte ani la doborât de arbori şi se ţinuse bine, ajungând un renumit tăietor de pădure, dar în cele din urmă a nimerit la spital, cu un picior rupt, după care i s-a propus să lucreze ca dispecer. N-avea defel nevoie de un asemenea post, cei doi ani şi jumătate care-i mai rămăseseră îi putea duce fără probleme ca tăietor de pădure, căci autorităţile făceau mare caz de performanţele lui. Dar cum să reziste is-pitei? Căci filosofia lagărului spune: „Când ţi se dă, înşfacă!" Şi Ciulpe-niov a acceptat să devină dispecer – pentru numai şase luni, care aveau să fie cele mai neliniştite, cele mai sumbre şi mai zbuciumate din întreaga lui detenţie. (Şi iată

că a trecut mult timp de când şi-a ispăşit condamnarea, vorbeşte despre pini cu un zâmbet blajin, dar moartea, din pricina „argumentelor” lui, a acelui leton de doi metri, căpitan de cursă lungă – şi oare va fi fost singura lui victimă? – îi mai stă şi azi ca o piatră pe inimă.)

Ce „pecingine sufletească” îi poate năpădi pe deţinuţi când sunt asmuţiţi cu tot dinadinsul unul împotriva altuia! Într-o bună zi, la Unjlag, în 1950, zeka Moiseevaite, care, sărmana, se zărghise (dar încă era dusă sub escortă la lucru), a plecat, ignorând cordonul de soldaţi, „la mama”. A fost prinsă, a fost legată de un stâlp lângă postul de gardă şi s-a anunţat că, pentru această „evadare”, tot lagărul va fi privat de proxima duminică (procedeu obişnuit). Ei bine, brigăzile care se întorceau de la lucru o scuipau pe „evadată”, iar unii o şi pălmuiau: „Din cauza ta, târâtură, ni s-a luat ziua liberă!” Moiseevaite zâmbea ca din altă lume.

Şi câtă depravare induce democratica şi progresista „pază internă”, pe care noi o numim autoescortă, instituită încă în 1918? De fapt e unul din principalele canale ale depravării în lagăre: să înrolezi un deţinut în formaţiuni de autoescortă! Ai clacat, eşti pedepsit, eşti smuls din viaţa normală, dar ce-ar fi să nu rămâi chiar la fund? Nu vrei să te salţi deasupra celorlalţi, deasupra fraţilor tăi, primind o puşcă? Poftim! ia-o! Şi dacă-l vezi pe careva fugind – trage! Te vom numi chiar tovarăş, vei primi raţie de ostaş al Armatei Roşii.

Şi omul e mândru de cinstea ce i s-a făcut. Şi, cu suflet de slugă, te ia în cătarea puştii. Şi trage. Şi e mai hain decât gardienii recrutaţi din exterior. (Oare, în ce priveşte autorităţile, să fie vorba doar de credinţa celui cu orbul găinilor în „autoconducerea maselor”? Ori e o mizâ rece pe cele mai josnice porniri ale omului?)

Şi lucrurile nu se limitează la paza internă. Dar autocontrolul şi autore-primarea? În anii ’30, până şi şefii

OLP-urilor erau zeki. Şi responsabilul cu transporturile. Şi responsabilul cu producţia. (Putea fi altfel, când la Belomorkanal erau doar 37 de cekişti la 100.000 de deţinuţi?) Ba chiar şi supraveghetorii-şefi erau dintre zeki! Culmea autoconducerii: zekii făceau anchete! Zekii recrutau ciripitori împotriva zekilor!

Da. Da. Însă eu nu vreau să examinez aici nenumăratele cazuri de de-pravare. Ele sunt cunoscute tuturor, au fost şi vor mai fi descrise. Ajunge să le recunosc existenţa. Ele constituie curentul dominant, regula generală.

Ce rost are să spui despre fiecare casă că pe ger se face friguroasă? Nu e mai interesant de remarcat că există şi case care, chiar şi pe ger, rămân călduroase?

Şalamov susţine că toţi cei ce au trecut prin lagăre sunt scăpătaţi sufleteşte. Or, mie, de câte ori revăd în minte ori reîntâlnesc aievea un fost zek, omul acela mi se pare o personalitate.

De altfel, şi Şalamov scrie altundeva: ei bine, eu n-o să mă apuc să umblu cu denunţuri, nici n-o să mă fac brigadier, ca să-i silesc pe alţii să muncească…

De ce aceasta, Varlam Tihonovici? De ce să nu te faci şi mata ciripitor ori şef de brigadă, din moment ce nimeni nu poate ocoli această pantă a depravării? Din moment ce adevărul e frate cu minciuna? Înseamnă că te-ai agăţat, totuşi, de un ciot? Că ai găsit, totuşi, o piatră de care să te sprijini, ca să nu te rostogoleşti la vale? Poate că ura nu e, totuşi, sentimentul cel mai durabil? Nu contrazici, prin personalitatea şi versurile dumitale, însăşi concepţia pe care o promovezi?

Şi cum izbutesc să se menţină integri în lagăr (lucru la care ne-am referit nu o dată) oamenii cu adevărat religioşi? Pe parcursul acestei cărţi, am remarcat deja marşul lor sigur pe întinderile Arhipelagului, ca un fel de procesiune tăcută, cu lumânări invizibile. Mitralierele îi

secerau pe unii dintre ei, dar alţii le luau locul şi marşul continua. O cerbicie nemaivăzută în secolul XX. Şi asta fără nicio ostentaţie, refuzând orice clamoare. Iat-o, bunăoară, pe tuşa Dusea Cimil, o bătrânică liniştită, cu obraji bucălaţi, fără niciun fel de carte. Un soldat din escortă îi strigă:

— Cimil, articolele!

Ea îi răspunde blând, fără arţag:

— De ce mă mai întrebi, neicuţă? Sunt scrise acolo, eu nu le ţin minte pe toate. (Are un buchet întreg de alineate din 58).

— Termenul!

Tuşa Dusea oftează. Dacă răspunde vag, o face nu pentru a-l supăra pe soldat. Pur şi simplu se gândeşte la întrebarea asta: termenul? Le este oare dat oamenilor să-şi cunoască sorocul?

— Termenul? Până când Dumnezeu o să-mi ierte păcatele, aici am să rămân.

— Că proastă mai eşti! rânjeşte soldatul. Ai cincisprezece ani şi o să-i faci pe toţi, până la unul, poate şi mai mulţi.

Dar uite că după doi ani şi jumătate, fără ca femeia să fi trimis vreo petiţie, vine o hârtie: să fie eliberată!

Cum să nu-i invidiezi pe asemenea oameni? Erau favorizaţi în vreun fel? Da’ de unde! Se ştie că „măicuţele” erau ţinute împreună cu prostituatele şi borfaşele în OLP-uri disciplinare. Şi totuşi, care dintre aceste credincioase au luat calea depravării? Au murit, da, însă nu şi-au murdărit sufletele.

Şi cum poate fi explicat faptul că unele persoane mai ezitante s-au întors spre credinţă tocmai în lagăr, s-au întărit în credinţa lor şi au supravieţuit fără a se deprava?

Şi încă mulţi alţii, răzleţiţi prin Arhipelag şi nebăgaţi în seamă de nimeni, care au traversat cu stoicism această turnură capitală a vieţii lor, fără a greşi în clipa când au

avut de ales? Cei ce au înţeles că nu sunt singurii care suferă şi că, poate, altora le e şi mai greu?

Şi cei care, sub ameninţarea zonei disciplinare şi a unei noi condamnări, au refuzat să devină ciripitori?

Ce explicaţii există pentru cazul pedologului Grigori Ivanovici Grigoriev? Acest savant s-a înscris voluntar în 1941, când cu mobilizarea în masă; urmarea se cunoaşte: căzut prizonier lângă Veazma, îşi petrece întreaga captivitate într-un lagăr german. Din nou urmarea se cunoaşte: ajuns acasă, e trimis în lagăr. Zece ani. L-am cunoscut la Ekibastuz, într-o iarnă, la muncile comune. O extraordinară francheţe iradia din ochii lui mari şi liniştiţi, o francheţe inalterabilă. Acest om nu abdicase niciodată moralmente şi nici în lagăr nu a făcut-o, cu toate că numai vreme de doi ani a lucrat în specialitatea lui şi aproape pe toată durata condamnării nu a primit niciun pachet. Din toate direcţiile năvăleau asupră-i filosofia lagărului, descompunerea morală, dar el n-a cedat. În lagărele de la Ke-merovo (Antibess) un opera încercat cu tot dinadinsul să-l recruteze. Grigoriev i-a răspuns fără ocol: „Mă dezgustă şi ideea de a sta de vorbă cu dumneata. O să găseşti destui amatori şi fără mine”. „Ai să te întorci la noi în patru labe, canalie!” „Mai degrabă mă spânzur de primul copac”. Şi a fost expediat într-un lagăr disciplinar. Ba a făcut greşeli şi mai impardonabile: ajuns într-o tabără de muncă agricolă, a refuzat postul de şef de brigadă ce i s-a propus în calitate de specialist, în schimb s-a arătat foarte sârguincios la prăşit şi la coasă. O prostie şi mai mare: la Ekibastuz, la cariera de piatră, a refuzat postul de pontator, numai pentru că ar fi trebuit să înregistreze tunte, pentru care apoi avea să răspundă, într-un eventual moment de trezie, şeful de echipă civil, un beţivan jurat. Şi s-a dus să spargă pietre! Onestitatea lui era de-a dreptul fantastică, monstruoasă. În brigada pentru conservarea legumelor, unde se triau cartofii pentru depozitare, era

singurul care nu fura. Ajuns într-o brigadă privilegiată, de mecanici la staţia de pompare, a părăsit-o numai pentru că nu voia să-i spele ciorapii şefului de lucrări civil, un holtei pe nume Treiviş. (Ceilalţi brigadieri s-au pus pe capul lui: nu e totuna ce muncă faci? Ei bine, nu, lui i s-a părut că nu e totuna.) De câte ori a ales o soartă mai rea şi mai ingrată, numai ca să nu-şi murdărească sufletul, şi a reuşit: sunt martor. Mai mult: graţie extraordinarei înrâuriri pe care un suflet limpede şi fără pată o poate exercita asupra trupului (astăzi nimeni nu mai crede în acest gen de influenţă, nimeni nu o înţelege), organismul lui Grigori Ivanovici, om care nu mai era tânăr (avea aproape 50 de ani) s-a fortificat în lagăr: vechiul reumatism articular îi dispăruse complet, iar după o febră tifoidă s-a sculat mai sănă-tos ca oricând: iarna umbla îmbrăcat în nişte saci de hârtie, în care practicase găuri pentru cap şi mâini – şi nu răcea niciodată!

Nu e, prin urmare, mai corect să spunem că niciun fel de lagărnu-i poate duce la depravare pe cei dotaţi cu un nucleu sufletesc puternic şi pe cei ce refuză jalnica ideologie potrivit căreia „omul e creat pentru fericire”, ideologie ce se năruie sub prima lovitură de par a şefului de lucrări?

Se depravează în lagăre cei ce au apucat să se depraveze cât încă erau liberi, ori erau încă de pe atunci înclinaţi spre depravare. Pentru că oamenii se depravează şi în libertate, câteodată mai rău ca în lagăr.

Acel ofiţer de escortă care a ordonat ca Moiseevaite să fie legată de stâlp pentru a fi batjocorită nu e mai depravat decât zekii ce o scuipau?

Şi pentru că veni vorba: din acele brigăzi, oare toţi au scuipat-o? Poate că nu mai mult de doi din fiecare brigadă? Cu siguranţă, aşa a fost

Tatiana Falike scrie: „Observaţiile mele din detenţie m-au convins că omul nu poate deveni canalie în lagăr

dacă nu era canalie încă înainte de a ajunge acolo”.

Dacă un om se ticăloşeşte subit în lagăr, e posibil să nu avem de a face cu niciun fel de devenire: poate că pur şi simplu se dezvăluie însăşi natura lui de canalie, căreia înainte împrejurările nu i-au îngăduit să iasă la iveală?

M.A. Voicenko e de părere că „în lagăr, existenţa nu determină conştiinţa; dimpotrivă, de conştiinţă şi de credinţa ireversibilă în fiinţa umană depinde dacă devii fiară ori rămâi om”.

Iată o declaraţie netă, lipsită de orice ambiguitate. Şi nu e singurul care gândeşte astfel. Pictorul Ivacev-Mussatov demonstrează cu pasiune acelaşi lucru.

Da, depravarea era, în lagăre, un fenomen de masă. Dar asta nu numai pentru că lagărele erau oribile, ci pentru că noi, oamenii sovietici, ajungeam pe pământul Arhipelagului dezarmaţi moralmente, de mult copţi pentru depravare, atinşi de ea încă din libertate, gata să ascultăm cu amândouă urechile când zekii veterani ne explicau „cum trebuie trăit în lagăr”.

Or, cum trebuie trăit (şi cum trebuie murit) suntem obligaţi să ştim fără niciun fel de lagăr.

Cine ştie, Varlam Tihonovici, prietenia se naşte, poate, şi în mizerie, şi în nenorocire, fie ele şi la limita extremă, dar nu între oameni atât de uscaţi sufleteşte şi de mârşavi ca noi, cei formaţi în ultimele decenii?

Dacă depravarea e atât de ineluctabilă, de ce Olga Lvovna Sliozberg nu şi-a abandonat prietena care era pe cale să moară degerată pe un drum forestier, ci a rămas cu ea şi a salvat-o, riscând propria ei pierzanie, aproape sigură? Nu e asta o nenorocire extremă?

Dacă depravarea e atât de ineluctabilă, de unde poate răsări un om ca Vasili Metodievici Iakovenko? Ispăşise două condamnări, tocmai fusese eliberat şi rămăsese, „civil”, pe Vorkuta, abia învăţase să umble fără escortă, abia îşi durase primul cuib. 1949. Pe Vorkuta

începe arestarea foştilor zeki, cărora li se dau noi condamnări. O psihoză a arestărilor! Panică printre „civili”. Cum să scapi? Cum să treci neobservat? E arestat şi I.D. Grozdenski, prieten al lui Iakovenko încă din lagărul de la Vorkuta. Ancheta îl aduce pe Grozdenski în pragul morţii, nimeni nu vrea să-i ducă pachete. Dar Iakovenko, temerar, i le duce! „N-aveţi decât să mă înhăţaţi şi pe mine, javrelor!”

De ce acesta nu s-a depravat?

Oare cine dintre supravieţuitori nu-şi aminteşte de un om care, în lagăr, i-a întins mâna, salvându-l într-un moment de răscruce?

Da, lagărele au fost gândite pentru depravare şi orientate în această direcţie. Dar asta nu înseamnă că au izbutit să degradeze moral pe ori-cine.

Întocmai cum în natură oxidarea nu se produce fără regenerare (când un atom se oxidează, un altul e redus), în lagăre (şi pretutindeni în viaţă) nu există depravare fără momente de elevaţie sufletească. Ele merg mână-n mână.

În partea următoare, mai sper să pot arăta cum în alte lagăre – în cele Speciale – s-a creat de la o vreme un nou câmp: procesul de depravare a fost îngreuiat considerabil, iar cel de regenerare a devenit atractiv chiar pentru poltronii din lagăr.

* * *

Bun, şi reeducarea! Cum rămâne cu reeducarea? („Reeducarea”, concept sociostatal, nu coincide cu elevaţia.) Toate sistemele judiciare din lume visează ca infractorii nu numai să-şi ispăşească pedeapsa, ci să se corijeze, adică a doua oară să nu mai apară pe banca acuzării, cel puţin nu pentru acelaşi delict.

De fapt, în ce-i priveşte pe Cincizeci şi Opt, niciodată nu s-a vizat „cori-jarea” lor, nicicând nu s-a urmărit ca ei să nu fie închişi pentru a doua oară. Am citat deja declaraţii lipsite de orice echivoc ale carcerologilor noştri pe această

temă. Ceea ce s-a dorit a fost exterminarea Cincizeci şi Opţilor prin muncă. Iar faptul că unii au supravieţuit li se datorează în exclusivitate supravieţuitorilor.

Dostoievski exclamă: „Când şi pe cine a reeducat ocna?”

Redresarea morală a deţinuţilor a fost şi idealul legislaţiei ruse de după reformă (1) (Sahalinul lui Cehov este în întregime bazat pe acest ideal). Dar s-a izbutit oare transpunerea lui în viaţă?

P. Iakubovici, care a reflectat mult la această chestiune, afirmă că regimul de teroare al ocnei îi „redresează” numai pe cei ce nu erau dinainte pervertiţi, or, aceştia n-aveau nevoie să fie băgaţi la ocnă ca să nu recidiveze. Cât despre depravaţi, acest regim nu face decât să-i pervertească şi mai mult, învăţându-i să devină mai vicleni şi mai lunecoşi, să lase cât mai puţine urme cu putinţă.

Atunci ce să mai spunem de ITL-urile noastre? Teoreticienii carcerologiei (Gefängniskunde) au considerat întotdeauna că detenţia nu trebuie să inducă disperarea totală, ci să-i lase omului o speranţă, o ieşire. Cititorul s-a putut deja convinge că ITL-urile noastre nu făceau decât să îi aducă pe deţinuţi la ultimul grad de disperare.

Cehov avea dreptate când spunea: „Adâncirea în sine – iată cheia redresării”. Însă tocmai această adâncire în sine era lucrul de care se temeau cel mai mult organizatorii lagărelor noastre. Barăcile comune, brigăzile, colectivele de muncă erau menite tocmai să spulbere, să anihileze o asemenea primejdioasă preocupare.

Despre ce fel de redresare poate fi vorba în lagărele noastre? Ele nu fac decât să pervertească prin asimilarea ignobilei morale a şuţilor, prin transformarea moravurilor crude ale vieţii de lagăr în regulă existenţială (lagărele noastre sunt „spaţii criminogene”, ca să folosim limbajul car-cerologilor, adică şcoli de criminalitate).

I.G. Pisarev scria în 1963, la capătul unei lungi condamnări: „Lucrul cel mai rău este că ieşi de aici mutilat nervos pentru totdeauna, cu sănătatea iremediabil distrusă de malnutriţie şi necontenita hărţuire la care eşti supus. Aici, oamenii se pervertesc definitiv. Dacă înainte de judecată un individ îi vorbea şi calului cu „dumneata", acum nu mai găseşti în sufletul lui niciun locşor unde să poţi pune poansonul calităţii. Dacă vreme de şapte ani îl tratezi pe om ca pe un porc, va sfârşi prin a începe să grohăie... Numai primul an constituie o pedeapsă reală pentru deţinut, ceilalţi îl abrutizează: zekul se adaptează la mediu – şi gata. Prin termenele lungi pe care le impune şi prin cruzimea ei, legea pedepseşte mai mult familia decât pe infractor".

Iată o altă scrisoare: „O spaimă şi o cumplită durere te încearcă la gândul că vei părăsi această lume fără să fi văzut şi fără să fi făcut nimic în viaţă, că nimănui nu-i pasă de tine, în afară, desigur, de mama care te-a născut şi care te aşteaptă până la capătul zilelor ei".

Alexandr Kuzmici K. a reflectat şi el îndelung la aceste lucruri. Iată ce îmi scria în 1963:

„Pedeapsa capitală mi-a fost comutată la 20 de ani de ocnă, dar, pe cuvânt de onoare, nu consider acest lucru o binefacere... Am încercat pe pielea şi oasele mele toate „greşelile", cum sunt numite astăzi, şi ele nu sunt mai puţin grave decât cele de la Maidanek şi Auschwitz. Cum să distingi adevărul de mocirlă? Asasinul de educator? Legea de fărăde-lege? Călăul de patriot? – dacă el urcă în grad, devenind, din locotenent, locotenent-colonel? Cum aş putea eu, după 18 ani de puşcărie, să înţeleg toate aceste şmecherlâcuri? Vă invidiez pe dumneavoastră, oamenii şcoliţi, cu minte suplă, care nu trebuie să vă bateţi prea mult ca-pul pentru a şti ce trebuie să faceţi şi cum să vă adaptaţi – ceea ce, de fapt, pe mine nici nu mă tentează".

Minunat spus: „nici nu mă tentează!" Dar atunci este

el reeducat în sen-sul atribuit de stat acestui cuvânt? Nicidecum: pentru stat, el e definitiv pierdut.

„Reeducarea" dorită (?) de stat nu va fi obţinută nicicând în lagăre. „Absolvenţii" lagărelor nu învaţă decât făţărnicia – cum să facă pe reeducaţii

— Şi cinismul ca atitudine faţă de apelurile statului, faţă de legile şi promisiunile lui.

Dar dacă omul n-are nevoie de niciun fel de reeducare? Dar dacă, în general, nu este un delincvent? Dar dacă a fost închis pentru că se ruga lui Dumnezeu, pentru că a exprimat o opinie independentă, pentru că a căzut prizonier, ori pentru păcatele politice ale tatălui său, ori pur şi simplu pentru realizarea planului de arestări – ce îi poate aduce unui asemenea om lagărul?

Inspectorul închisorilor de pe Sahalin îi spunea lui Cehov: „Dacă, în cele din urmă, dintr-o sută de ocnaşi, se întorc în viaţa liberă 15 – 20 de oameni oneşti, acest lucru nu se datorează atât metodelor de redresare morală pe care le folosim, cât tribunalelor ruseşti, care trimit la ocnă atât de multe elemente bune şi de nădejde".

Ei bine, această judecată e perfect aplicabilă Arhipelagului, dacă ridicăm cifra celor arestaţi fără vină până la să zicem, 80 la sută, fără a uita că în lagărele noastre coeficientul de depravare a crescut şi el.

Dacă, însă, ar fi să vorbim nu de maşina de tocat carne destinată milioanelor de indezirabili, nu de groapa cu lături unde un întreg popor e azvârlit fără păs, ci de un sistem serios de redresare, am fi puşi de îndată în faţa unei probleme dintre cele mai complexe: cum e posibil ca, pe baza unui cod penal unitar, să se distribuie pedepse uniforme pentru toţi? Căci pedepsele aparent egale sunt, de fapt, absolut inegale, când e vorba de oameni diferiţi, mai curaţi din punct de vedere moral ori mai pervertiţi, mai subţiri ori mai prost crescuţi, mai instruiţi ori mai puţin instruiţi, (v. Dostoievski, Amintiri din Casa morţilor,

passim.)

Gândirea juridică engleză pare a fi conceptualizat acest lucru şi la ei se vorbeşte acum (nu ştiu în ce măsură ceea ce se spune se şi aplică) de necesitatea ca pedeapsa să fie în concordanţă nu numai cu gravitatea delictului, ci şi cu personalitatea fiecărui delincvent.

De exemplu, pierderea libertăţii este mai puţin dură pentru un om cu o viaţă interioară intensă decât pentru un om puţin evoluat, la care biologicul predomină. Acesta din urmă „are mult mai mare nevoie de impresii exterioare, instinctele lui îl împing mult mai imperios spre libertate” (P. Iakubovici). Primul suportă mai uşor şi încarcerarea la secret, mai cu seamă dacă nu îi sunt interzise cărţile. (Ah, cum visau unii dintre noi la o asemenea recluziune, în loc de lagăr! Corpul este, ce-i drept, mai strâmtorat, dar cât spaţiu pentru minte şi suflet! Nikolai Morozov (2) nu se distingea prin nimic nici înainte, nici – ceea ce e mult mai de mirare – după puşcărie. Dar adâncirea în sine din închisoare i-a dat posibilitatea să imagineze structura planetară a atomului, încărcarea electrică diferită a nucleului şi electronilor-cu zece ani înainte de Rutherford! Cât despre noi, nu numai că nu ni se ofereau creioane, hârtie şi cărţi, ci ni se luau cu osârdie.) Al doilea dintre cei aflaţi în discuţie n-ar putea suporta niciun an de puşcărie singur în celulă, pur şi simplu s-ar topi pe picioare, s-ar ofili. Daţi-i pe oricine, numai să aibă un camarad. În vreme ce, pentru cel dintâi, o companie dezagreabilă e mai rea decât solitudinea. În schimb lagărul (unde, oricum, ţi se dă un pic de mâncare) e mai bine tolerat de al doilea decât de primul. Ca şi baraca de 400 de oameni, unde toţi vociferează, debitează tâmpenii, se taie în cărţi ori joacă domino, râd în hohote şi sforăie – vacarm dominat de un radio gândit pentru debili mintali. (Lagărele în care am stat eu au fost pedepsite cu privarea de radio – cred că asta m-a salvat!)

Aşadar, sistemul ITL, care impune o muncă fizică disproporţionată, obligându-i pe deţinuţi şi să trăiască în mijlocul unei zgomotoase gloate degradante, s-a dovedit un mijloc mai eficace de anihilare a inteligenţi-ei decât închisoarea. Şi tocmai inteligenţia a fost nimicită, rapid şi radical, prin acest sistem.

Capitolul 3

Secţiune 1.13 O LIBERTATE CU BOTNIŢĂ

CHIAR şi atunci când, în ce priveşte Arhipelagul GULAG, totul va fi fost scris, citit şi conştientizat, se va realiza oare ce a însemnat „libertatea" noastră? Ce a reprezentat acea ţară care, vreme de zeci de ani, a purtat în vintrele ei Arhipelagul?

Mi-a fost dat să port în corp o tumoare de mărimea unui pumn de bărbat. Această tumoare îmi tumefia şi îmi deforma pântecele, mă împiedica să mănânc şi să dorm, se făcea simţită clipă de clipă (cu toate că, prin volum, nu depăşea o jumătate de procent din organismul meu, în vreme ce Arhipelagul reprezenta circa 8 la sută din trupul ţării). Dar cel mai îngrozitor nu era faptul că ea strâmtora şi disloca organele înve-cinate, ci că secreta otrăvuri ce intoxicau întregul corp.

Întocmai la fel, şi ţara noastră a fost, puţin câte puţin, otrăvită de toxinele Arhipelagului, care numai Dumnezeu ştie dacă vor mai putea fi eli-minate vreodată.

Vom şti oare, ne vom încumeta oare să dăm în vileag toată mârşăvia în care am trăit (şi care, de altfel, diferă foarte puţin de cea de astăzi)? Dacă nu vom dezvălui pe de-a-ntregul această mârşăvie, vom rămâne înnă-moliţi în minciună. E motivul pentru care, în ce mă priveşte, consider că, în anii treizeci, patruzeci şi cincizeci, noi nici n-am avut literatură. Căci nu există literatură fără întregul adevăr. Astăzi, această mârşăvie ni se deconspiră cu ţârâita, numai în măsura în care o îngăduie moda, prin subînţelesuri, prin propoziţii incidente, prin câte o

„şopârlă”, după care se recade îndărăt în minciună.

Cu toate că nu acesta este obiectul cărţii de faţă, vom încerca să enu-merăm succint acele trăsături ale libertăţii, care erau determinate de vecinătatea Arhipelagului ori alcătuiau împreună cu el o comunitate de stil.

Teama permanentă.

Aşa cum cititorul a văzut deja, anii 35, 37 şi 49 nu epuizează şirul contingentelor recoltate pentru Arhipelag. Recrutările nu au încetat niciodată. Aşa cum nu există minut în care să nu moară ori să nu se nască cineva, nu exista minut în care să nu se facă arestări.

Uneori ameninţarea arestării era iminentă, alteori mai îndepărtată, uneori omul se amăgea cu gândul că nu-l pândeşte nicio primejdie, uneori devenea el însuşi călău şi astfel ameninţarea slăbea, dar fiecare locuitor adult al acestei ţări, fie el un colhoznic de rând ori membru al Birou-lui Politic, a ştiut întotdeauna că ajungea o vorbă ori o mişcare imprudentă ca să se precipite fără întoarcere în abis.

Întocmai cum, pe Arhipelag, sub picioarele oricărui oploşit se căsca prăpastia (aducătoare de moarte) a muncilor comune, şi în ţară sub picioarele fiecărui cetăţean se căsca prăpastia (aducătoare de moarte) a Arhipelagului. Aparent mult mai întinsă decât Arhipelagul, întreaga ţară, cu toţi locuitorii ei, e virtual suspendată deasupra fălcilor lui hulpave.

Nu întotdeauna teama era provocată de iminenţa arestării. Existau trepte intermediare: epurările, verificările, chestionarele – de rutină ori intempestive – concedierea, suspendarea dreptului de rezidenţă, deporta-rea sau exilul. * Chestionarele erau atât de amănunţite şi de insinuante, încât mai mult de jumătate dintre cetăţeni se simţeau în culpă şi aşteptau devoraţi de o chinuitoare nelinişte momentul când vor trebui să le completeze. Cei care apucaseră să prezinte o autobiografie falsă se

străduiau ulterior să nu se încurce în hăţişurile ei. Dar năpasta te putea lovi fără veste: Igor Vlasov (fiul lui Vlasov din Kadâi) declarase întotdeauna că tatăl său era mort. Aşa izbutise să intre la şcoala militară. Şi deodată e convocat la cadre, unde i se cere ca în termen de trei zile să aducă certificatul de deces al tatălui. Poftim şi descurcă-te!

Teama generalizată inducea sentimentul că eşti un nimeni, că nu ai niciun drept. În noiembrie 1938, Nataşa Anicikova a aflat că omul pe care îl iubea (nu erau căsătoriţi cu acte în regulă) fusese întemniţat la Orei. S-a dus acolo. Imensa piaţă din faţa închisorii era înţesată de căruţe – femei de la ţară cu opinci şi scurteici, având alături pachete pe care nimeni nu voia să le ia în primire. Anicikova şi-a vârât capul în ghişeul din înfricoşătorul zid al închisorii. Cine eşti dumneata? a întrebat-o un glas aspru. Au ascultat ce le-a spus. Uite ce-i, tovărăşică dragă, îţi dau un sfat: suie-te mata pe tren şi întoarce-te chiar astăzi la Moscova, pentru că la noapte sigur vor veni să te ia! Un străin n-ar înţelege nimic din toate astea: de ce, în locul unui răspuns oficial, cekistul livrează un sfat care nu i s-a cerut? Ce drept avea el să-i indice unei cetăţence libere să părăsească imediat oraşul? Cine avea să vină noaptea să o ia şi de ce? Dar care cetăţean sovietic va pretinde că nu pricepe ori că e un caz ne-verosimil? După un asemenea sfat, sigur că ţi-e teamă să mai faci purici într-un oraş străin.

N.I. Mandelstam observă cu deplină îndreptăţire că viaţa noastră e atât de impregnată de ideea închisorii, încât cuvinte cu înţelesuri multiple, ca „a lua”, „a ridica”, „a zăcea”, „a scăpa”, au dobândit o semnificaţie unică.

Lipsa de griji e o stare pe care cetăţenii noştri n-au cunoscut-o nicicând.

Priponirea. Dacă oamenii şi-ar fi putut schimba lesne localitatea de re-şedinţă, dacă ar fi putut pleca din locurile unde se simţeau ameninţaţi – debarasându-se astfel de

frică şi revenindu-şi în fire – s-ar fi manifestat mai curajos, ar fi putut chiar să rişte. Dar, vreme de lungi decenii, noi

Plus alte forme de intimidare mai puţin cunoscute, ca desfacerea contractului de muncă urmată de expedierea celor puşi pe liber în lagăre, cu statut de muncitori civili. Aşa a fost deportat în 1938 Stepan Grigorievici Onciul. Fireşte, astfel de oameni erau consideraţi foarte nesiguri, în timpul războiului, Onciul a fost trimis într-un batalion de muncă, unde a şi murit am fost încătuşaţi de reglementarea potrivit căreia nimeni nu-şi putea părăsi de capul lui locul de muncă. În plus, prin autorizaţia de rezidenţă, toţi erau priponiţi de anumite localităţi. Ca să nu mai vorbim de locuinţă, care nu putea fi nici vândută, nici schimbată, nici închiriată. De aceea îţi trebuia un curaj demenţial ca să protestezi acolo unde locuiai ori unde munceai.

Disimularea, suspiciunea.

Aceste stări de spirit au înlocuit francheţea şi ospitalitatea de odinioară (care supravieţuiseră anilor ’20). Aceste stări de spirit reprezentau mijlocul natural de apărare al fiecărei familii şi al fiecărui om, în condiţiile în care nimeni nu-şi putea părăsi locul de muncă, plecând unde i-ar fi convenit. Şi pentru fiecare fleac erai spionat ani de-a rândul, trăiai înconjurat de priviri suspicioase şi urechi la pândă. Disimularea, la omul sovietic, este departe de a fi superfluă, ea constituie o necesitate, deşi unui străin i se poate părea, uneori, că ea excede condiţia umană. Fostul ofiţer ţarist K.U. a scăpat teafăr, nefiind niciodată arestat, numai pentru că, după ce s-a căsătorit, nu i-a dezvăluit soţiei trecutul său. A fost, în schimb, arestat fratele lui, N.U., a cărui soţie, profitând de faptul că, în momentul arestării, ea şi N.U. locuiau în oraşe diferite, a ascuns întemniţarea soţului de tatăl şi sora ei, pentru ca aceştia să nu o trădeze. A preferat să le spună, lor şi tuturor (asumându-şi apoi, pentru multă vreme, acest

rol), că soţul o părăsise! Acestea sunt secretele unei familii, povestite acum, după 30 de ani. Dar ce familie, din ce oraş nu avea astfel de secrete?

În 1949, studentul V.I. află că tatăl unei colege fusese arestat. În asemenea împrejurări, toţi dădeau din colţ în colţ, atitudine considerată normală, dar V.I. nu i-a întors fetei spatele, i-a exprimat deschis compasiunea lui şi a încercat s-o ajute. Înspăimântată de un comportament atât de bizar, fata i-a respins ajutorul şi simpatia, minţindu-l că nu crede în sinceritatea tatălui ei, care, neîndoios, şi-a ascuns toată viaţa faţă de familie crimele comise. (Nu s-a explicat decât odată cu venirea epocii hruşcioviene: crezuse atunci că V.I. era ori turnător, ori făcea parte dintr-o organizaţie antisovietică în căutare de nemulţumiţi.)

Această suspiciune generală şi reciprocă adâncea groapa comună a robiei. Dacă vreunul îndrăznea să se exprime deschis, toţi ceilalţi se distanţau înfioraţi: „provocare!” Astfel, orice protestatar sincer era condamnat la izolare şi ostracizare.

Ignoranţa generală.

Ascunşi şi suspicioşi unii faţă de alţii, noi înşine am contribuit la instalarea în societate a acelei intransparenţe absolute, a acelei dezinformări absolute, care constituie cauza cauzelor tuturor celor întâmplate: mi-lioanele de arestări şi aprobarea lor la scară de masă. Cum nu comunicam între noi, nu urlam şi nu gemeam, cum nu aflam nimic unul despre altul, am ajuns la discreţia ziarelor şi a oratorilor oficiali. În fiecare zi ni se livra câte o ştire bulversantă, cum ar fi deraierea unui tren la 5 mii de kilometri distanţă (atribuită, firește, unui sabotaj). Dar ceea ce ar fi trebuit să ştim, ce s-a întâmplat astăzi pe palierul de alături nu aveam de unde afla.

Cum să devii un cetăţean autentic, dacă nu ştii nimic despre lumea înconjurătoare? Numai când vei fi tu însuţi prins în capcană vei afla, dar prea târziu.

Ciripitoria de proporţii inimaginabile.

Sute de mii de „agenţi operativi”, în birourile lor oficiale ori în încăperi aparent benigne ale clădirilor publice, în apartamente clandestine „de serviciu”, fără a cruţa hârtia, fără a-şi cruţa timpul, vid de altminteri, recrutau neobosiţi, convocau la raport şi incitau la delaţiune un număr de ci-ripitori care depăşea cu mult necesităţile lor informative. Se ambiţionau să recruteze chiar persoane în mod evident lipsite de utilitate pentru ei şi manifest reticente, cum ar fi religioasă văduvă a predicatorului baptist Nikitin, mort în lagăr, care a fost interogată de mai multe ori, fiind ţinută ore întregi în picioare. A fost şi arestată, apoi trecută, la fabrica unde lucra, la o muncă mai prost plătită. Unul dintre obiectivele acestei recrutări masive era, în mod evident, să se facă în aşa fel, încât fiecare supus să simtă asupră-i răsuflarea canalelor informate, ca în fiecare societa-te, în fiecare birou ori atelier de lucru, în fiecare apartament ori să existe un ciripitor, ori toată lumea să se teamă că există.

Cu titlu de ipoteză, voi formula o evaluare aproximativă: din patru-cinci locuitori ai oraşelor, unuia i s-a propus cel puţin o dată în viaţă să devină ciripitor. Dar proporţia poate fi şi mai mare. În ultima vreme, am întreprins unele investigaţii atât printre foştii deţinuţi, cât şi în rândul unor oameni care n-au fost nicicând arestaţi, întrebându-i dacă, în ce condiţii şi când s-a încercat recrutarea lor. Şi s-a dovedit că, de exemplu, între cei câţiva oameni adunaţi în jurul unei mese, nu exista niciunul care să nu fi fost contactat măcar o dată în acest scop!

N.I. Mandelstam conchide pe bună dreptate că, în afară de slăbirea relaţiilor interumane, aceste recrutări urmăreau şi altceva: ca, ulterior, cei care cedaseră, având a se teme de o demascare publică, să fie interesaţi în menţinerea solidităţii sistemului.

Disimularea şi-a întins tentaculele îngheţate în toate straturile demografice, insinuându-se între colegi de muncă şi vechi prieteni, între studenţi, între soldaţi, între vecini, între adolescenţi şi chiar în anticamerele NKVD – între femeile venite să aducă pachete pentru soţii lor.

Trădarea ca formă de existenţă.

Trăind ani de zile cu teama pentru sine şi pentru a-i săi în suflet, omul devine tributar fricii, vasalul ei. Şi cea mai puţin primejdioasă formă de existenţă i se pare a fi trădarea permanentă.

Cea mai benignă, dar şi cea mai răspândită formă de trădare era ca în aparenţă să nu faci rău nimănui, dar să fii orb la suferinţa celui ce piere lângă tine, să nu-l ajuţi, să te întorci cu spatele. A fost arestat un vecin, un coleg de muncă sau chiar un prieten apropiat Dar tu taci, te faci că n-ai băgat de seamă (cum ţi-ai putea permite să-ţi pierzi locul de muncă?). La adunarea generală se anunţă că cel disparat ieri e un înrăit duşman al poporului. Douăzeci de ani v-aţi ros coatele de aceleaşi birouri, dar acum, prin nobila ta tăcere (dacă nu chiar printr-un discurs acuzator), trebuie să arăţi că n-ai nimic de-a face cu crimele lui (eşti dator cu acest sacrificiu iubitei tale familii, celor apropiaţi! ce drept ai avea să nu te gândeşti la ei?). Dar cel disparat a lăsat în urmă-i o soţie, o mamă, nişte copii – poate o să-i ajuţi cu ceva? Nu, nu, e prea periculos: căci ei sunt soţia unui duşman, mama unui duşman, copiii unui duşman (iar ai tăi au în faţă încă lungi ani de şcoală)!

Când a fost arestat inginerul Placiński, soţia lui i-a scris văduvei lui Kropotkin: „Am rămas de izbelişte, nimeni nu mă ajută cu nimic, toţi se feresc de mine, le e frică… Abia acum am văzut ce înseamnă prietenii. Excepţiile se pot număra pe degete”. *

Oferi adăpost – eşti duşman! Întinzi o mână de ajutor – eşti duşman! Rămâi fidel prietenului tău-eşti duşman! Şi telefonul familiei proscrise amuţeşte. Nu mai sosesc

scrisori. Pe stradă, nimeni nu-i mai cunoaşte, nu li se întinde mâna, nici măcar nu li se mai dă bineţe. Şi, cu atât mai mult, nimeni nu-i mai invită acasă, nu le împrumută bani. În tumultul unui mare oraş, oamenii se simt ca în pustiu.

Asta şi voia Stalin! Râde pe sub mustaţă, lustragiul! (1)

După ce eminentul său frate a fost trimis la moarte, academicianul Serghei Vavilov (2) a acceptat să devină preşedintele-fantoşă al Academiei (altă mişcare făcută în derâdere de poznaşul cu mustaţă, căruia îi plăcea să se joace cu sufletele oamenilor). Contele sovietic A.N. Tolstoi se ferea nu numai să viziteze familia fratelui său, victimă a represiunilor, ci şi să-i dea vreun ajutor bănesc. Leonid Leonov i-a interzis soţiei lui, născută Sabaşnikova, să frecventeze familia fratelui ei, S.M. Sabaş-nikov, care fusese arestat. Iar legendarul Dimitrov, leul ce înfiorase cu răgetele lui procesul de la Leipzig, n-a mişcat un deget ca să-i salveze pe prietenii lui Popov şi Tanev, când, eliberaţi de un tribunal fascist, au încasat pe pământul sovietic fiecare câte cincisprezece ani pentru „atentat la viaţa tovarăşului Dimitrov" (condamnarea şi-au ispăşit-o la Kras-lag).

Situaţia familiilor deţinuţilor e binecunoscută. V.I. Kaveşean din Kaluga scrie: „După arestarea tatălui meu, toţi fugeau de noi ca de nişte ciumaţi; eu a trebuit să renunţ la şcoală, căci copiii îmi făceau viaţa iad (Trădători în creştere! Călăi în creştere!), iar mama a fost dată afară din

Scrisoare din 16.08.29, Secţia de manuscrise a Bibliotecii „Lenin", fond 410, col. 5, doc. 24.

serviciu. Am ajuns să cerşim".

La Moscova, nişte miliţieni au dus la gară, pentru a o trimite în exil, familia unui cetăţean arestat în 1937, mama şi copiii. Deodată, pe când traversau peronul, unul dintre

puşti (avea vreo opt ani) a dispărut. Miliţienii au răscolit toată gara, dar nu l-au găsit. Familia a fost expediată în exil fără el. Băieţaşul se strecurase sub pânza roşie ce acoperea piedestalul înalt al bustului lui Stalin, unde a şi stat ascuns până a trecut primejdia. Apoi s-a întors acasă – apartamentul era sigilat. S-a dus la vecini, la cunoscuţi, la prietenii tatălui şi ai mamei, dar nu numai că nimeni nu l-a primit în familie: nu i s-a oferit nici măcar adăpost pentru o noapte! Şi băiatul s-a dus să se predea la o şcoală de copii orfani… Contemporani! Compatrioţi! Vă recunoaşteţi mutrele?

Şi întoarcerea spatelui e încă doar prima treaptă, cea mai puţin nocivă, a trădării. Dar câte alte trepte ispititoare există şi câţi oameni le-au coborât? Oare cei ce au dat-o afară din serviciu pe mama lui Kaveşean n-au făcut decât să-i întoarcă spatele, sau şi-au adus propria contribuţie? Dar cei care, prompţi la apelul ofiţerului operativ, au trimis-o pe Nikitina la dârvală, pentru ca ea să accepte mai repede să devină ciripitoare? Dar redactorii care se grăbeau să pună la index numele unui scriitor arestat cu o zi în urmă?

Mareşalul Blücher – iată simbolul acelei epoci: s-a instalat ca o buhă în prezidiul tribunalului şi l-a condamnat pe Tuhacevski (nu e mai puţin adevărat că Tuhacevski ar fi făcut la fel). După ce a fost împuşcat Tuhacevski, i s-a luat capul şi lui Blücher. Ori faimoşii profesori de me-dicină Vinogradov (3) şi Şereşevski. Ştim bine cum ei înşişi au semnat un denunţ nu mai puţin criminal la adresa confraţilor lor Peletniov şi Lavin. (Capul încoronat îşi făcea mâna cu suflete vii…)

Oamenii trăiau într-un câmp al trădării şi cele mai bune argumente erau puse la bătaie pentru a o justifica. În 1937, un cuplu presimţea că va fi arestat, pentru că soţia era venită din Polonia. Şi au hotărât de comun acord ca, fără a mai aştepta arestarea, soţul să-şi denunţe soţia. Ea a

fost arestată, iar el, „devenit curat” în ochii NKVD, a rămas în libertate. În acelaşi glorios an, un fost ocnaş politic de dinainte de revoluţie, Adolf Dobrovolski, în momentul când era dus la închisoare, i-a spus unicei sale fiice, Isabella, pe care o iubea foarte mult: „Noi ne-am dat viaţa pentru puterea sovietică şi vreau ca nimeni să nu se folosească de ultragiul ce ţi s-a adus. Cere să fii primită în Comsomol”. Prin sentinţa tribunalului, lui Dobrovolski nu i se interzisese corespondenţa, dar Comsomolul a somat-o pe fiica lui să nu-i scrie, şi ea, în spiritul sfatului părintesc ce i se dăduse, şi-a renegat tatăl.

Şi câte asemenea renegări nu s-au făcut auzite atunci, rostite în public ori semnate în presă: „Eu, cutare, începând din ziua cutare, îmi reneg tatăl şi mama ca duşmani ai poporului sovietic”. Era preţul plătit pentru viaţă.

Celor ce n-au trăit acele vremuri (ori, astăzi, nu trăiesc în China) le este aproape imposibil să înţeleagă şi să ierte aceste renegări. În societăţile normale, omul îşi trăieşte cei şaizeci de ani sorociţi fără a cădea vreodată în cleştele unei asemenea dileme, convins de onestitatea lui, aşa cum vor fi şi cei aleşi să ţină un discurs lângă mormântul lui. Omul părăseşte această viaţă fără să ştie în ce abisuri ale răului ar fi putut să se prăbuşească.

Rapănul generalizat al sufletelor nu năpădeşte societatea instantaneu. În toţi anii ’20 şi la începutul anilor ’30, se mai păstrau încă o structură sufletească şi un număr de idei ţinând de vechea societate: să-i ajuţi pe cei ajunşi la necaz, să intervii în favoarea celor năpăstuiţi. În 1933, Nikolai Vavilov şi Meister au făcut în mod deschis demersuri în favoarea tuturor membrilor VIR care fuseseră arestaţi. Există un grad minim de corupţie, fără atingerea căruia măreţul Aparat nu poate veni de hac unui popor. Acest grad este determinat şi de tinereţea eventualilor recalcitranţi. În Rusia, pentru a se trece acest prag, a fost

nevoie de douăzeci de ani. Când, în 1949, asupra statelor baltice s-a abătut un val de arestări masive, trecuseră abia cinci-şase ani de guvernare sovietică – puţin pentru încetăţenirea corupţiei – şi acolo familiile ce căzuseră victime puterii se ajutau între ele. (De altfel, a existat şi o altă cauză care a augmentat rezistenţa balticilor: persecuţiile sociale erau resimţite ca opresiune naţională, şi în asemenea cazuri popoarele sunt întotdeauna mai ferme în apărarea intereselor lor.)

Evaluând rolul anului 1937 pentru ceea ce reprezintă Arhipelagul, i-am refuzat încoronarea. Dar aici, vorbind de cei rămaşi în libertate, trebuie să-i aşezăm pe frunte coroziva coroană a trădării: se poate spune că tocmai acest an a frânt, sub raport moral, coloana vertebrală a părţii rămase libere din poporul nostru, corupând-o până în străfunduri.

Dar nici chiar acest lucru nu a însemnat sfârşitul societăţii noastre! (Aşa cum se poate vedea astăzi, sfârşitul nu a venit, de fapt, niciodată: în conştiinţa Rusiei a rămas întotdeauna un fir viu, fie el şi subţire, care a dăinuit până au sosit zile mai bune, până în 1956, şi de acum înainte e cu atât mai sigur că nu va pieri.) Rezistenţa nu s-a manifestat la lumina zilei, ea nu a marcat această epocă de degradare generală, dar în vini-şoarele ei firave sângele cald n-a încetat să pulseze, să pulseze, să pulseze, să pulseze.

În aceste vremuri cumplite, când în singurătăţi febrile se ardeau fotografii dragi, scrisori dragi şi jurnale intime, când fiecare hârtie îngălbenită din scrinul familial exploda brusc într-o inflorescenţă de foc a pierzaniei, ga-ta să se precipite ea însăşi în sobă, câtă bărbăţie îţi trebuia pentru ca mii şi mii de nopţi la rând să păstrezi, să nu arzi manuscrisele unui condam-nat (ca Florenski) ori ale unui proscris notoriu (ca filosoful Fiodorov (4))! Şi cât de antisovietică, clandestină, furibund subversivă va fi părut

povestirea Lidiei Ciukovskaia, Sofia Petrovna! Ea a fost păstrată de Isidor Glinkin. În Leningradul blocat, simţind apropierea morţii, Glinkin s-a târât până în celălalt capăt al oraşului pentru a o preda – salvând-o astfel – surorii sale.

Fiecare act de rezistenţă cerea un curaj disproporţionat în comparaţie cu propria lui importanţă. Era mai puţin primejdios, sub Alexandru al II-lea, să păstrezi acasă dinamită decât, sub Stalin, să adăposteşti copilul orfan al unui duşman al poporului. Şi totuşi câţi asemenea copii au fost culeşi de pe drumuri şi salvaţi (revine acelor copii datoria de a povesti cum a fost). Şi ajutorul secret pentru familii a existat. Şi s-a găsit întotdeauna cineva care, la poarta închisorii, să ţină locul la o coadă de trei zile şi trei nopţi soţiei unui deţinut, pentru ca ea să se poată încălzi şi să poată dormi puţin. Cineva care, cu inima bătând să-i spargă pieptul, să te anunţe că apartamentul tău e supravegheat şi că nu e bine să te întorci acasă. Câte cineva a adăpostit, totuşi, o fugară, cu preţul unei nopţi de nesomn.

I-am mai menţionat deja pe cei ce au refuzat să voteze pentru condamnarea Partidului Industrial. Au existat şi dintre aceia care n-au ezitat să plece pe Arhipelag, pentru că luaseră apărarea unor colegi obscuri şi ignoraţi de toată lumea. A existat şi câte un fiu demn de tatăl său, ca fiul lui Rojański, care a suferit el însuşi pentru că îl apărase pe colegul lui, Kopelev. La adunarea de partid de la Editura Detghiz din Leningrad, M.M. Meisner s-a ridicat să pledeze în favoarea „sabotorilor literaturii pentru copii”, după care a fost imediat exclus şi arestat. Or, el ştia ce riscă. O tânără funcţionară de la cenzura militară (Reazan, 1941) a rupt în bucăţi scrisoarea incriminatorie a unui soldat de pe front pe care nu-l cunoştea, dar a fost văzută când arunca bucăţile de hârtie la coş. Scrisoarea a fost reconstituită şi fata a fost ea însăşi arestată. S-a sacri-ficat pentru un necunoscut de cine ştie

unde! (Am aflat despre ea numai pentru că am locuit la Reazan. Dar câte cazuri asemănătoare au rămas neştiute? …) *

Astăzi s-a îndătinat deprinderea comodă de a afirma (Ehrenburg) că arestările erau o loterie. Loterie-loterie, dar unele numere erau marcate cu grijă. Se aruncau năvoade mari, e adevărat, se aresta pe baza unor cifre de plan, dar orice protestatar public era umflat pe loc! Şi ceea ce rezulta era o selecţie de suflete, nu o loterie! Temerarilor li se punea ca-pul pe butuc, li se făcea vânt pe Arhipelag, şi nimic nu mai tulbura tabloul monoton al supunerii celor rămaşi în libertate. Cei mai buni şi cei mai puri nu puteau face parte din această societate, iar în lipsa lor ea se degrada progresiv. Erau dispariţii silenţioase, putând trece aproape neob

Deţinem o mărturie despre un caz eroic de rezistenţă colectivă, dar ea ar trebui confirmată şi de către altcineva: în 1930, câteva sute de elevi ai unei şcoli de ofiţeri ucrainene, care refuzaseră să reprime revoltele ţărăneşti, s-ar fi înfiinţat singuri pe Solovki, încolonaţi şi fără escortă.

servate. Dar odată cu ele murea sufletul unui popor.

Descompunerea într-o atmosferă dominată lungi ani la rând de teamă şi trădare, cei rămaşi nevătămaţi sunt teferi numai pe dinafară, corpul lor e teafăr. Dar ceea ce e lăuntric se descompune.

Iată de ce milioane de oameni au acceptat să devină ciripitori. Dacă în 35 de ani (până în 1953), Arhipelagul a înghiţit, socotindu-i şi pe cei ce şi-au lăsat oasele acolo, vreo patruzeci de milioane de oameni (esti-mare modestă, n-am făcut decât să înmulţim populaţia GULAG-ului cu trei sau cu patru, or, în timpul războiului se murea uşor în proporţie de un procent pe zi), un caz din trei sau – hai, fie – unul din cinci se baza pe denunţul sau pe mărturia cuiva. Ei sunt, toţi, şi astăzi printre noi, aceşti asasini cu peniţa. Unii îşi trimiteau aproapele la puşcărie din teamă – şi asta

nu era decât prima treaptă – alţii din interes, iar alţii – cei mai tineri la vremea aceea, iar acum în pragul pensiei – denunţau cu entuziasm, denunţau din fidelitate faţă de idee, uneori fără să ascundă acest lucru, căci denunţarea unui duşman era o virtute de clasă. Toţi aceşti indivizi se află printre noi, cel mai adesea prosperă, iar noi îi mai şi admirăm ca pe nişte „simpli şi bravi cetăţeni sovietici".

Cancerul sufletului lucrează pe ascuns şi atacă de preferinţă zone unde te-ai aştepta să găseşti gratitudinea. Fiodor Peregud îl încălzise la sân pe Mişa Ivanov: omul n-avea unde lucra – îl plasase la atelierul de reparat vagoane din Tambov şi-l învăţase meserie; omul n-avea casă – îl găzduise ca pe o rudă. Şi Mihail Dmitrievici Ivanov informează NKVD-ul că, la o masă familială, Fiodor Peregud lăudase tehnica germană. (Ar trebui să-l cunoaşteţi pe acest Fiodor Peregud; era mecanic, electronist, electrician, ceasornicar, optician, metalurg, modelier, ebenist, având vreo douăzeci de specializări. În lagăr, a deschis un atelier de mecanică fină. Când şi-a pierdut un picior, şi-a meşterit el însuşi proteza.) Au venit să-l aresteze, ridicând-o cu această ocazie şi pe fiica lui de 14 ani – şi toate acestea din cauza lui Mişa Ivanov. Individul era negru la chip în timpul procesului: înseamnă că putreziciunea sufletului răzbate uneori în afară. Curând a şi părăsit atelierul, începând să lucreze făţiş pentru GB. Ulterior, ca o nulitate ce era, a fost azvârlit la un post de pază contra incendiilor.

Într-o societate descompusă, ingratitudinea e o atitudine cotidiană, curentă, care aproape că nu mai stârneşte mirare. După arestarea selecţionatorului V.S. Markin, agronomul A.A. Soloviov şi-a adjudecat fără să clipească sortul de grâu „Taiga-49" realizat de acesta. * Când a fost desfiinţat Institutul de civilizaţie budistă (toţi cercetătorii de valoare au fost arestaţi), iar conducătorul institutului, academicianul Şcerbatkoi, a

Iar când, după 20 de ani, Markin a fost reabilitat, Soloviov nu a vrut să-i cedeze nici măcar jumătate din onorariu. „Izvestia”, 15.11.63.

murit, Kalianov, discipolul acestuia, s-a înfiinţat la sărmana văduvă şi a convins-o să-i predea cărţile şi manuscrisele răposatului: „Altfel, o să fie de rău; Institutul de civilizaţie budistă s-a dovedit a fi un centru de spionaj”. Punând mâna pe manuscrise, a publicat o parte din ele sub semnătura lui (ca, de altfel, şi o lucrare a lui Vostrikov), ceea ce i-a adus celebritatea.

Numeroase reputaţii ştiinţifice din Moscova şi Leningrad sunt clădite în acest fel, pe sângele şi osemintele altora. Ingratitudinea discipolilor, care a lăsat o dâră neagră în ştiinţa şi tehnica din ţara noastră în anii ’30 şi ’40, are o explicaţie simplă: ştiinţa a trecut de sub egida savanţilor şi inginerilor autentici în mâinile unor parveniţi ignoranţi şi cupizi.

Astăzi sunt greu de identificat şi de enumerat toate aceste lucrări şi invenţii furate. Dar apartamentele celor arestaţi? Dar bunurile jefuite? Dar faptul că, în timpul războiului, această sălbăticie a devenit un soi de caracteristică naţională? Când un om era lovit de năpastă, când casa îi era distrusă de bombe ori de incendiu, când era silit să se evacueze, vecinii mai fericiţi, simpli şi bravi cetăţeni sovietici, se repezeau numaidecât să se chivernisească pe seama lui.

Tipurile de descompunere morală sunt foarte variate şi n-avem nicio şansă de a le epuiza în acest capitol. Viaţa colectivă a societăţii în general se caracteriza prin promovarea trădătorilor şi triumful nulităţilor, în vreme ce tot ce avea ea mai bun şi mai pur era făcut fărâme. Cine îmi va arăta, în perioada anilor ’30—50, fie şi un singur caz din întreaga ţară, când un om integru a pus cu botul pe labe, a anihilat, a concediat un intrigant mizerabil? Eu afirm că o asemenea eventualitate e imposibilă, cum

imposibil este ca o cascadă să-şi repeadă apele, cu titlu de excepţie, în sus. Un om integru nu se adresa nicicând GB-ului, în vreme ce mişelul avea într-acolo cale bătută. ŞI GB-ul nu dădea îndărăt din faţa nimănui, dacă nu l-a oprit nici măcar reputaţia unui Nikolai Vavilov. Atunci de ce ar cădea cataracta în sus?

Acest triumf facil al lichelelor asupra oamenilor integri clipocea ca o cloacă neagră şi urât mirositoare în Capitala ticsită, dar împuţea aerul şi sub cinstitele viscole arctice, în staţiile polare (febleţea anilor ’30), unde te-ai fi aşteptat mai degrabă să vezi giganţi din Jack London fumând pipa păcii – duhoarea lui ajungea şi acolo. La staţia polară de pe insula Domaşni (Severnaia Zemlea) erau trei oameni cu totul: şeful staţiei, Alexandr Pavlovici Bahici, reputat veteran al expediţiilor polare, ne-membru de partid; muncitorul necalificat Eriomin, singurul comunist – secretar de partid (!) al staţiei – şi meteorologul Goreacenko, comsomo-list şi secretar de comsomol, a cărui ambiţie era să-şi răstoarne şeful pentru a-i lua locul. El cotrobăie printre lucrurile lui Bahici, îi fură nişte documente şi începe să-l ameninţe. În Jack London, ceilalţi doi bărbaţi l-ar fi îngropat pur şi simplu pe netrebnic sub gheţuri. Dar nu, se telegrafiază directorului Căii Maritime de Nord, Papanin, cerându-se înlocuirea lui Goreacenko. Secretarul de partid, Eriomin, semnează telegrama, dar numaidecât face act de căinţă în faţa comsomolistului şi, împreună, expediază aceluiaşi Papanin o altă telegramă – partinică şi comsomolistă – cu conţinut diametral opus. Decizia lui Papanin: colectivul s-a destrămat, să fie aduşi toţi pe continent. Spărgătorul de gheaţă „Sadko” vine să-i ia. La bordul lui „Sadko”, comsomolistul nu pierde vremea: îi strecoară materialele pentru un dosar comisarului politic al navei şi Bahici e arestat pe loc (principala acuzaţie: a încercat să deturneze nava, pentru a o preda nemţilor – da, chiar nava care îi transporta în acel moment…). Pe ţărm,

Bahici e încarcerat într-un KPZ. (Să ne imaginăm pentru o clipă că acel comisar politic ar fi fost un om cinstit şi cu scaun la cap, că l-ar fi convocat pe Bahici, ascultând şi partea adversă. Dar acest lucru ar fi însemnat să dezvăluie secretul denunţului în faţa unui potenţial duşman! şi, prin intermediul lui Papanin, Go-reacenko l-ar fi băgat la închisoare pe comisarul însuşi. Sistemul lucrează fără rateuri.)

Desigur, unii oameni, care n-au fost crescuţi din fragedă pruncie în gru-pele de pionieri şi celulele de comsomol, şi-au păstrat sufletul curat. Într-o zi, într-o gară siberiana, un brav şi zdravăn soldat vede sosind un eşalon cu zeki. Se repede să cumpere câteva pachete de ţigări şi înduplecă escorta să le dea deţinuţilor (în alte pagini ale acestei cărţi vom mai descrie asemenea cazuri). Dar, cu siguranţă, acest ostaş nu se afla în serviciu comandat, ci în permisie, şi secretarul de comsomol nu era prin preajmă. În unitatea lui, nu s-ar fi încumetat la aşa ceva, căci ar fi păţit-o. Cine ştie, de altfel, dacă n-a avut nenorocul să fie înhăţat de comandantul vreunei patrule locale.

Minciuna ca formă de existenţă.

Cedând fricii ori lăsându-se acaparaţi de cupiditate şi invidie, oamenii nu se pot prosti cu aceeaşi rapiditate. Dacă sufletele le sunt poluate, mintea le rămâne destul de limpede. Ei nu pot crede că toată genialitatea din univers s-a condensat subit sub o singură scăfârlie cu frunte îngustă şi teşită. Ei nu pot crede că au devenit fiinţele neghioabe pe care le aud autoambrobodindu-se la radio, pe care le văd în filme ori despre care citesc în ziare. Nimic nu-i obligă să spună adevărul pe faţă, dar nimeni nu le îngăduie să tacă. Ei trebuie, deci, să vorbească, şi ce să spună, dacă nu minciuni? Trebuie să aplaude cu frenezie; cât despre sinceritate, nimeni nu le pretinde aşa ceva.

Şi când citim acest mesaj, adresat de personalul didactic al unui institut de învăţământ superior tovarăşului

Stalin: „

„Întărindu-ne vigilenţa revoluţionară, vom acorda tot sprijinul nostru gloriosului serviciu de informaţii condus de fidelul discipol al lui Lenin, co

*” Pravda”, 20 mai 1938.

misarul stalinist al poporului Nikolai Ejov în acţiunea de purificare a învăţământului superior, ca şi a întregii noastre ţări, de rămăşiţele troţ-kisto-buhariniste şi de toate celelalte canalii contrarevoluţionare”.

Nu vom lua întreagă această adunare de o mie de oameni drept o tur-mă de idioţi, ci vom şti că avem de a face cu tot atâţia mincinoşi abjecţi, resemnaţi cu gândul că ei înşişi vor fi, mâine, arestaţi.

Minciuna permanentă devine, întocmai ca şi trădarea, unica formă ne-primejdioasă de existenţă. Fiecare mişcare a limbii, fiecare expresie a feţei poate fi pândită de cineva. De aceea fiecare cuvânt, dacă nu este în mod necesar o minciună patentă, trebuie, în orice caz, să nu contrazică minciuna generală. Există un set de fraze, un set de etichetări, un set de formule mincinoase gata pregătite şi nu se poate concepe un discurs sau un articol, nu se poate imagina o carte ştiinţifică, un volum de publicistică, de critică sau o operă aşa-zis „beletristică” în care să nu se re-curgă la această recuzită de fond. În cel mai ştiinţific dintre texte, va trebui să existe un loc unde să fie susţinută o falsă autoritate ori prioritate, unde cutare sau cutare autor să fie ponegrit pentru că a spus adevărul: fără aceste minciuni nu poate vedea lumina tiparului nicio lucrare, fie ea şi academică. Ce să mai vorbim de zbierătele de la mitinguri, de ief-tinele şedinţe din pauze, unde trebuie să votezi împotriva propriei tale opinii, să ai aerul că te bucuri de ceea ce, în realitate, te supără (un nou împrumut de stat, o scădere a retribuţiei, o contribuţie pentru cine ştie ce coloană de tancuri, o duminică de muncă patriotică ori angajamentul de a-ţi trimite copiii în

ajutorul colhoznicilor), şi să-ţi exprimi vehement mânia în legătură cu lucruri care nu te afectează defel (cum ar fi nişte represiuni invizibile şi impalpabile undeva în Indiile de Vest ori în Paraguay).

Termo era cuprins de ruşine când, în închisoare, povestea cum, cu două săptămâni înainte de a fi arestat, le ţinuse marinarilor o conferinţă intitulată „Constituţia stalinistă – cea mai democratică constituţie din lume" (conferinţă care nu conţinea niciun cuvânt sincer).

Nu există om care să fi publicat o singură pagină şi să nu fi minţit. Nu există om care să fi urcat la o tribună şi să nu fi minţit. Nu există om care să se fi apropiat de un microfon şi să nu fi minţit.

Şi dacă te-ai putea mărgini la atât! Dar dansul continuă: fiecare discuţie cu şefii, fiecare convorbire la secţia de cadre, orice dialog cu un alt om sovietic implică minciuna: uneori sfruntată, alteori circumspectă, alteori condescendent-aprobatoare. Şi dacă, între patru ochi, un imbecil îţi spune că ne-am retras până la Volga pentru a-l ademeni pe Hitler cât mai adânc în teritoriile noastre şi că gândacul de Colorado a fost aruncat asupra câmpiilor ţării de către americani, trebuie să-l aprobi, să-l aprobi neapărat! Căci dacă ai clătinat din cap a îndoială, te poate paşte Arhipelagul (să ne amintim de arestarea lui Ciulpeniov, Partea întâi, capitolul 7).

Dar nici asta nu e totul: copiii tăi cresc! Dacă sunt deja mărişori, tu şi soţia ta nu trebuie să spuneţi deschis în faţa lor ceea ce gândiţi: căci fiecare dintre ei este dresat să devină un Pavlik Morozov şi nu va ezita să repete fapta lui eroică. Iar dacă sunt încă mici, trebuie să vă decideţi cum e mai bine să-i educaţi: să le prezentaţi din capul locului minciuna drept adevăr (ca să le faceţi viaţa mai uşoară), ceea ce înseamnă să nu încetaţi a minţi nici în prezenţa lor, ori să le spuneţi adevărul, riscând ca într-o bună zi să o sfeclească, să-i ia gura pe dinainte, caz în care vă veţi simţi

datori să le explicaţi de la început că adevărul ucide şi că, de îndată ce au păşit dincolo de pragul casei, trebuie să mintă, să mintă cât e ziulica de lungă, aşa cum fac tăticul şi mămica.

O dilemă care te poate face să priveşti cu dezgust ideea de a avea copii.

Minciuna ca fundaţie durabilă a vieţii.

La un institut din provincie vine să predea literatura tânăra profesoară A.K, o femeie inteligentă, care ştie perfect cum stau lucrurile, cu dosarul la fel de nepătat ca şi diploma ei nou-nouţă de candidat în ştiinţe. Încă de la primul curs o reperează pe singura studentă membră de partid şi decide că ea trebuie să fie ciripitoarea. (Căci nu există an de studii fără ciripitori, de asta A.K. e absolut convinsă.) Şi se hotărăşte să simuleze faţă de ea simpatia şi amiciţia, (în treacăt fie spus, o mare greşeală tactică din perspectiva Arhipelagului: ar fi trebuit, dimpotrivă, să-i trântească nişte note proaste: atunci orice denunţ din partea ei ar fi trecut drept o răfuială personală.) Se întâlnesc şi în afara Institutului, fac schimb de poze (studenta poartă fotografia profesoarei sub învelitoarea carnetului de partid). În vacanţe, schimbă scrisori afectuoase. Şi A.K. îşi prepară fiecare curs având drept criteriu judecăţile eventuale ale acestei studente cu patalama de partid. Trec 4 ani de umilitoare prefăcătorie, studenta termină institutul, A.K. nu mai are a se teme de reacţiile ei şi, cu prima ocazie, îi face o primire ostentativ rece. Supărată, fosta studentă îşi cere înapoi fotografiile şi scrisorile şi îi strigă în faţă (Lucrul cel mai amuzant, şi trist totodată, în această istorie este că, probabil, ea n-a fost niciodată ciripitoare): „Când îmi voi termina aspirantura, n-am să mă agăţ niciodată cu dinţii de un amărât de Institut, cum ai făcut dumneata! Ce erau cursurile dumitale? Nişte hârâituri de flaşnetă!”

Da! Sărăcindu-şi, decolorându-şi, coafându-şi

gândurile după gustul unei potenţiale ciripitoare, A.K. a masacrat nişte cursuri cărora, altminteri, le-ar fi putut da strălucire.

Cum foarte inteligent spunea un poet, ceea ce am trăit noi nu a fost cultul personalităţii, ci cultul dedublării personalităţii.

Desigur, şi aici trebuie distinse nişte gradaţii: minciuna impusă de necesitate. Minciuna defensivă nu e totuna cu minciuna delirantă, neînfrânată, în care au excelat mai cu seamă scriitorii: acea minciună care, în 1937 (!) o făcea pe Şaghinian să scrie înduioşată că, vedeţi dumneavoastră, epoca socialismului a produs transformări până şi în anchetele judiciare: potrivit anchetatorilor, acum cei arestaţi preventiv colaborează fără rezerve, povestind despre sine şi despre alţii tot ce trebuie.

Minciuna ne-a împins atât de departe de o societate normală, încât ne-am pierdut orice posibilitate de orientare: ceaţa ei sură şi de nepă-truns nu lasă să se distingă niciun reper. Afli deodată, examinând nişte note, că volumul lui P. Iakubovici „În lumea proscrişilor” a fost tipărit chiar în perioada când autorul îşi trăia ultimele zile de ocnă, înainte de a pleca în deportare. * Ei bine, comparaţi! Comparaţi cu ceea ce se întâmplă în vremurile noastre. Printr-un miracol, povestirea mea tardivă şi ţi-midă despre Ivan Denisovici a putut vedea lumina zilei, dar curând după aceea toate barierele au fost coborâte, toate jaluzelele trase, toate şuru-burile strânse: e interzis să scrii nu numai despre contemporaneitate, ci chiar despre lucruri întâmplate cu treizeci şi cincizeci de ani în urmă. Vom mai apuca oare să citim asemenea scrieri? Ai zice că ne e dat să murim minţiţi şi cufundaţi până la gât în minciună.

Şi, de altfel, chiar dacă ni s-ar propune dezvăluirea adevărului, e sigur oare că acei ce încă se mai bucură de libertate ar vrea să-l audă? I.G. Oksmann (5) s-a întors din

lagăr curând după război, n-a mai fost arestat şi a trăit la Moscova. Prietenii şi cunoscuţii nu i-au întors spatele, l-au ajutat. Numai că nu voiau să asculte povestirile lui despre viaţa din la-găr. Căci, ştiind aceste lucruri, cum ar mai fi putut trăi?...

După război, era foarte popular cântecul „Nu se mai aude zgomot de oraş". Soliştii cei mai mediocri culegeau, interpretându-l, aplauze freneti-ce. Direcţia Gândurilor şi Sentimentelor nu i-a găsit la început niciun cusur, şi dă-i cu transmisiile la radio, cu autorizaţiile de a fi cântat de pe scenă: doar era un cântec rusesc, popular! Abia într-un târziu le-a căzut fisa şi, încetul cu încetul, cântecul a dispărut din eter. Cuvintele lui vorbeau despre un captiv fără speranţă, despre spulberarea unirii dintre două inimi. Nevoia de căinţă mai exista, totuşi, cuibărită în conştiinţe, ieşea din muţenie şi oamenii otrăviţi cu minciună puteau, măcar la auzul acestui cântec vechi, aplauda din tot sufletul.

Cruzimea.

Unde aţi fi vrut ca, în prezenţa susziselor trăsături comportamentale, să se menţină bunătatea sufletească? Respingând braţele întinse ale nau-fragiaţilor, cum să rămâi om bun? Odată mânjit cu sângele altora, nu poţi decât să devii din ce în ce mai feroce. De altfel, cruzimea („cruzimea de clasă") era exaltată, sădită în suflete. Şi omul sfârşea prin a nu mai şti pe unde trece linia de demarcaţie dintre bine şi rău. Când bunătatea e luată în râs, după cum luate în râs sunt mila şi caritatea, cine îi mai poate

Şi într-o perioadă când această ocnă exista! Tocmai de ocna de atunci e vorba în carte şi nu despre una care „nu se va mai repeta niciodată".

opri pe cei setoşi de sânge?

O corespondentă anonimă (de pe strada Arbat 15) îşi pune întrebări despre „resorturile cruzimii" ce-i

caracterizează pe unii „oameni sovi-etici”. De ce cu cât victima e mai lipsită de apărare, cu atât mai mare e cruzimea manifestată faţă de ea? Şi dă un exemplu pe care, deşi la prima vedere nu e dintre cele mai semnificative, îl vom reproduce:

Iarna 43 – 44, gara din Celeabinsk, o copertină deasupra magaziei pentru bagaje de mână. Sub copertină – ciment acoperit cu zăpadă adusă de vânt şi bătucită apoi de tălpile cizmelor. La ghişeul magaziei – o femeie încotoşmănită într-o pufoaică, de ceastălaltă parte – un miliţian bine hrănit şi purtând o scurtă îmblănită. Nu observă nimic, ocupaţi cum sunt să flirteze şi să glumească între ei. Or, alături zac întinşi doi oameni, în nişte hăinuţe de bumbac şi zdrenţe pământii, pe care dacă le-ai numi ponosite ar însemna să le înfrumuseţezi peste măsură. Sunt nişte băieţi tineri dar extenuaţi, cu chipurile umflate şi cruste pe buze. Unul din ei, având pesemne febră, s-a lipit cu pieptul gol de zăpadă şi geme. Povestitoarea intră în vorbă cu ei şi află că unul tocmai îşi terminase condamnarea într-un lagăr, celălalt fusese eliberat pe motiv de boală, dar la eliberare primiseră nişte documente care nu erau în regulă şi acum nu li se dădeau bilete de tren ca să se poată duce acasă. Iar să se întoarcă în lagăr nu mai au putere, epuizaţi cum sunt de diaree. Povestitoarea se apleacă, întinzându-le câte o bucată de pâine. Deodată miliţianul îşi curmă vesela flecăreală şi o apostrofează pe un ton ameninţător: „Ce-i, mătuşica, îţi găsişi neamuri pe-aici? Mai bine vezi-ţi de treabă, că de murit, mor ei şi fără dumneata!” Femeia s-a gândit: „Dar dacă, niciuna, nici două, mă arestează şi pe mine?” (Într-adevăr, de ce nu?) Şi a plecat în drumul ei.

Cât de tipic e aici totul pentru societatea noastră: şi ce a gândit femeia, şi faptul că a plecat. Şi câinosul miliţian, şi câinoasa magazioneră în pufoaică, şi câinoasa casieră care a refuzat să le dea bilete de tren, şi sora

medicală care nu i-ar fi primit la spitalul orăşenesc, şi idiotul de civil care le-a întocmit documentele la eliberare.

O viaţă plină de sălbăticie s-a înstăpânit peste ţară, şi nimeni nu-i va mai spune unui deţinut, ca în Dostoievski, „sărmane", ci mai degrabă „târîtură". În 1938, şcolarii din Magadan aruncau cu pietre în coloanele de deţinute ce treceau prin oraş (din amintirile Surovţevei).

A mai cunoscut ţara noastră vreodată, cunoaşte oare astăzi vreo altă ţară atâtea istorii oribile şi sfâşietoare despre atâtea familii ori despre lo-catari ai aceluiaşi apartament comunal? Fiecare cititor ar putea povesti destule; vom menţiona aici doar una, două.

Într-un apartament comunal din Rostov, pe strada Dolomanovo, locuia Vera Krasutkaia, al cărei soţ fusese arestat în 1938 şi pierise în lagăr. Colocatara ei, Anna Stolberg, ştia acest lucru şi, vreme de optsprezece ani – din 1938 până în 1956 – s-a delectat cu puterea pe care o avea asupra vecinei, terorizând-o cu ameninţările ei: la bucătăria comună sau pe coridor, îi şuiera printre dinţi: „Cât vreau eu, poţi rămâne aici; dar dacă-mi tună altceva, odată vine careta şi te ia!" Abia în 1956 Krasutkaia s-a hotărât să înainteze o plângere procurorului. Stolberg şi-a mai pus lacăt gurii. Dar au continuat să trăiască în acelaşi apartament.

Nikolai Iakovlevici Semionov a fost arestat în 1950 în oraşul Liubim. În iarna aceluiaşi an, soţia lui a dat-o afară din casă pe soacră-sa, mama lui Semionov: „Valea, vrăjitoare bătrână! Fiul tău e un duşman al poporului!" (Peste şase ani, când se va întoarce din lagăr, femeia, ajutată de fiica lor mai mare, Nadia, acum adolescentă, îl va azvârli în stradă şi pe el, în plină noapte, numai în izmene. Nadia va arăta multă osârdie, căci trebuia să facă loc în casă pentru soţul ei. Şi, aruncându-i tatălui ei nădragii în faţă, avea să-i strige:

„Afară, reptilă bătrână!" * Mama lui Semionov a

plecat la fiica ei Anna, măritată dar fără copii. Curând fetei şi ginerelui li s-a acrit de ea. În zilele când nu era de serviciu, ginerele, Vasili Fiodorovici Metiolkin, pompier de meserie, îi prindea soacrei obrajii între palme, strângându-i ca într-un cleşte, în aşa fel încât ea să nu se poată întoarce, şi o scuipa cu voluptate în faţă, până i se termina saliva, străduindu-se să nimerească în ochi sau în gură. Când era mai întărâtat, îşi scotea ştremeleagul, i-l vâra sub nas şi hârâia: „Na, suge şi mori!” Sora îi explică fratelui reîntors: „Ştii, când Vasea se mai aghesmuieşte… Ce poţi pretinde de la un om beat?” Într-o vreme, ca să obţină o locuinţă nouă, au început să se poarte mai cu mănuşi („Ne trebuie baie, n-avem unde o spăla pe mama, care e bătrână: doar n-o s-o punem să alerge până la baia publică!”). După ce „pe mâna ei” au primit un nou apartament, l-au burduşit cu servante şi cu şifoniere, iar bătrânei i-au lăsat o fâşie de 35 de centimetri lăţime, între dulap şi perete, ca să stea culcată acolo şi să nu se arate la vedere. Nikolai Iakovlevici, care locuia la fiul său, a riscat, fără să întrebe, să-şi aducă acolo şi mama. Intră nepotul. Bătrâna se aruncă în genunchi dinaintea lui: „Vovocika, tu n-ai să mă alungi, nu-i aşa?” Nepotul, cu un rictus”: „În regulă, până mă însor, poţi sta aici!” Nu strică să spunem o vorbă şi despre nepoata ei, Nadia (Nadejda Nikolaevna Topnikova). Între timp, ea terminase Facultatea de istorie şi filologie a Institutului Pedagogic din Iaroslavl, intrase în partid şi obţinuse postul de redactor-şef la ziarul raional din oraşul Neia, regiunea Kostroma. Cu veleităţi poetice, în 1961, pe când se mai afla la Liubim, îşi expunea crezul vital în următoarele versuri:

Ei bine, dacă-i caft – caft să fie!

O istorie asemănătoare din toate punctele de vedere povesteşte VI. Jukov din Kovrov: a fost alungat de soţie („Roiu’, că altfel iar te bag la bulău!” şi de fiica vitregă „laţi tălpăşiţa, puşcăriaşule!”).

Babacu'? O scatoalcă şi lui!
Morala? Târa cu baliverne
Scornite de nişte tehui!
Eu una prin viaţă voi trece
Cu paşi ghidaţi de calcul rece!

Dar organizaţia de partid i-a cerut să-şi „normalizeze" relaţiile cu taică-său şi, subit, ea a început să-i scrie. Bucuros, tatăl i-a răspuns printr-o scrisoare în care spunea că îi iartă totul şi pe care ea a s-a grăbit să o prezinte la biroul de partid. Cei de acolo au bifat într-o rubrică. De atunci fata se mărgineşte să-i trimită câte o felicitare de marile sărbători din mai şi noiembrie.

Această tragedie are şapte personaje: o picătură în care se reflectă tot ceea ce a însemnat libertatea noastră.

Familiile mai subţiri nu-şi aruncă rudele întoarse din lagăr în stradă numai în izmene, dar le e ruşine că au în sânul lor o asemenea oaie neagră, suportă cu greu concepţiile lor veninoase şi „deformate".

Şi enumerarea ar putea fi continuată. Se mai poate menţiona:

Psihologia de sclav.

Acelaşi nefericit Bahici, într-o declaraţie adresată procurorului: „Îmi dau seama că războiul a pus pe umerii organelor puterii obligaţii mai serioase decât examinarea dosarelor judiciare ale unor persoane izolate".

Şi se mai pot discerne alte şi alte asemenea trăsături.

Dar să recunoaştem încă de pe acum: dacă lui Stalin toate astea nu i-au reuşit de la sine, dacă el însuşi le-a elaborat pentru noi, punct cu punct, ei bine – a fost un geniu!

* * *

Prin această lume fetidă şi cenuşie, în care prosperau doar călăii şi cei mai inveteraţi dintre trădători, în care puţinii oameni rămaşi oneşti o dădeau pe pahar, neavând destulă voinţă pentru nimic altceva, în care corpurile

tinerilor se bronzau în vreme ce sufletele lor intrau în putrefacţie, în care noapte de noapte o mână verde-gri scotocea ţara, înşfăcând câte o victimă şi târând-o de guler în dubă – în această lume rătăceau, orbite şi buimace, milioane de femei ai căror soţi, fii sau părinţi fuseseră smulşi din rădăcini şi trimişi pe Arhipelag. Dintre toţi, ele erau cele mai strivite sub călcâiul terorii: le era frică de tăbliţele sclipitoare de pe uşile cabinetelor, de ţârâitul telefonului, de o bătaie în uşă, de factorul poştal, de lăptăreasă şi de instalator. Oricine se simţea cât de cât deranjat de prezenţa lor le putea da afară din apartament, din serviciu, din oraş.

Uneori sperau cu naivitate că sintagma „fără drept de corespondenţă" trebuie înţeleasă literal şi că, după zece ani, el le va scrie. * Făceau cea

Lagăre fără drept de corespondenţă au existat uneori: nu numai uzinele atomice din anii

1945 – 49, ci şi, de exemplu, Novaia Zemlea; sau, la fel, lagpunktul 29 al Karlag-ului a fost privat de acest drept, în 1938, pentru şase luni.

dă la porţile închisorilor. Făceau sute de kilometri pentru a ajunge într-un loc unde se spunea că erau primite colete alimentare pentru deţi-nuţi. Uneori mureau ele însele înainte de întoarcerea captivului. Uneori, primind un colet returnat cu menţiunea „Destinatarul decedat la infirmerie", aflau măcar când a murit. Uneori, ca Olga Ceavceavadze, băteau drumurile până în Siberia, ca să presare pe mormântul soţului un pumn de pământ natal. Numai că nimeni nu le putea spune sub ce moviliţă, împreună cu alţi trei, e îngropat cel cu care-şi împărţiseră viaţa. Uneori, ca Zelma Jugur, îi trimiteau scrisori injurioase unui oarecare Voroşilov, uitând că, dacă a existat vreodată, conştiinţa lui Voroşilov s-a stins cu mult înainte de propria lui extincţie.*

Acestor femei le creşteau copiii şi pentru fiecare

dintre ei venea timpul-limită când tatăl trebuia neapărat să se întoarcă, până nu era prea târziu, dar el nu se întorcea.

Un petic triunghiular de hârtie, ruptă dintr-un caiet de aritmetică. Textul e scris, succesiv, cu albastru şi roşu, pesemne copilul a pus la un moment dat creionul deoparte, ca să-şi odihnească mâna, apucându-l apoi de celălalt capăt. Un scris stângaci, cu pauze uneori chiar înăuntrul aceluiaşi cuvânt

Să trăieştiticule, am uitat cum se începe o scrisoare la şcoală merg numai când trece iarna vino acasă că e rău de noi fără tată mama zice că eşti în misiune sau bolnav ce mai stai fugi din spital Oleşka a fugit din spital. numai în cămaşă mama o să-ţi coasă pantaloni noi iar eu am să-ţi dau centura mia oricum copiii se tem de mine numai pe Oleşka nu-l bat niciodată că vorbeşte adevărat şi el e necăjit am fost şi bolnav am derilat (delirat) am vrut să mor cu mama cu tot dar ea n-a vrut şi atunci nici eu n-am vrut uite că mă doare mâna te sărut de o mie de ori băieţelul tău de 6 ani jumate

Am învăţat să scriu şi pe plic când vine mama de la serviciu scrisoarea o să fie în cutie.

„Într-un discurs pe cât de pasionat, pe atât de sclipitor, Manolis Glezos (6) le-a vorbit scriitorilor moscoviţi despre suferinţele tovarăşilor lui întemniţaţi în Grecia.

— Ştiu că inimile vi s-au strâns ascultându-mă. E ceea ce am vrut. Am vrut ca inimile dumneavoastră să sufere pentru cei ce suferă în închisori. Ridicaţi-vă glasul pentru eliberarea patrioţilor greci! „**

Şi aceşti vulpoi hârşiţi şi-au ridicat, fireşte, glasul Căci în Grecia zăceau în puşcării vreo douăzeci de deţinuţi! Poate că Manolis însuşi nu şi-a dat seama cât de neruşinat era acest apel, ori poate că în Grecia nu

El n-a avut curajul să-l apere nici pe adjutantul lui cel mai apropiat, care a fost arestat şi torturat.

**” Literaturnaia gazeta”, 27.08.63.

există proverbul:

Nu vorbi de funie în casa spânzuratului.

În diferite locuri din ţara noastră se pot vedea monumente reprezentând un grănicer cu un câine. Grănicerul e în plin avânt, gata să intercepteze un fugar. La Taşkent, un asemenea monument există cel puţin în faţa şcolii NKVD, iar la Reazan e un fel de simbol al oraşului: singurul monument pe care-l întâlneşti în cale venind dinspre Mihailov.

Şi noi nu tresărim de oroare, ne-am obişnuit, găsim naturale aceste siluete ce asmut câini asupra oamenilor.

Asupra noastră.

Capitolul 4

Secţiune 1.14 CÂTEVA DESTINE

DESTINELE deţinuţilor menţionaţi în această carte au fost pulverizate de mine, cu bună ştiinţă, în crâmpeie susceptibile să se supună planului lucrării-contururilor Arhipelagului. Am lăsat deoparte biografiile: înşira-rea lor ar fi păcătuit prin monotonie, şi apoi lucruri din acestea se scriu şi se tot scriu, trecându-se povara muncii de cercetare pe umerii cititorului.

Dar tocmai de aceea mă socot acum îndrituit să prezint destinele câtorva prizonieri ai GULAG-ului de la un cap la altul.

Anna Petrovna Skripnikova

Fiică unică a unui simplu muncitor din Maikop, s-a născut în 1896. Aşa cum ştim deja din istoria partidului, odiosul regim ţarist zăvora dinaintea ei toate porţile spre învăţătură, condamnând-o la o viaţă famelică, de sclav. Ceea ce i s-a întâmplat într-adevăr, însă după revoluţie. Până una-alta, a fost primită la gimnaziul din Maikop.

Ania era o fată destul de trupeşă, cu un cap mare şi rotund. O colegă de gimnaziu a desenat-o numai din cercuri: capul – un glob (rotund din toate părţile), fruntea –

rotundă, ochi rotunzi şi parcă mereu nedumeriţi. Lobii urechilor întâlneau linia obrajilor, formând împreună cu ei o singură rotunjime. Umerii – rotunzi. Silueta – sferică.

A început să gândească prea devreme. Încă în clasa a treia de gimna-ziu, i-a cerut profesoarei permisiunea de a obţine de la biblioteca şcolii scrierile lui Dobroliubov (1) şi Dostoievski. Profesoara a fost indignată: „Nu e cam devreme pentru tine?" – „Bine, dacă nu vreţi, o să le iau de la biblioteca orăşenească". La treisprezece ani „s-a emancipat de Dumnezeu" – a încetat să mai creadă. La cincisprezece, îi citea asiduu pe Părinţii Bisericii, numai pentru a-l contrazice cu vehemenţă pe preot la orele de religie, spre satisfacţia generală a colegelor. * Dar fermitatea schismaticilor de rit vechi a devenit pentru ea modelul suprem. De la ei a învăţat ceea ce avea să constituie principiul ei de viaţă: mai bine să mori decât să îngădui să ţi se frângă statura spirituală.

Nimeni n-a împiedicat-o să primească medalia de aur binemeritată. În 1917 (iată un moment ideal pentru a-ţi începe studiile) a plecat la Moscova şi s-a înscris la cursurile superioare pentru tinerele fete ale lui Ceaplîghin, secţia filosofie şi psihologie. Ca medaliată cu aur, până la lovitura de stat din Octombrie a beneficiat de o bursă acordată de Du-mă. Secţia ale cărei cursuri le frecventa pregătea profesori de logică şi

Dar dacă, în vremea noastră, o şcolăriţă ar contesta cu aceeaşi vehemenţă bazele marxismului?

psihologie pentru gimnazii. De-a lungul întregului an 1918, dând meditaţii ca să câştige un ban în plus, s-a cufundat în studiul psihanalizei. Rămânând atee, simţea, totuşi, în adâncul sufletului, cum

…neclintit, între roze de foc.

Altarul viu al Creaţiei fumegă.

În treacăt, s-a lăsat atrasă de filosofia poetică a lui Giordano Bruno şi Tiuteev (2). Într-o vreme chiar se

considera o catolică de rit oriental. Îşi schimba credinţele cu un fel de frenezie, poate chiar mai des decât toaletele (nu prea avea haine şi, de altfel, moda n-o interesa). Se socotea, deopotrivă, o socialistă şi era convinsă că sângele vărsat în răscoale şi în războiul civil reprezenta un tribut inevitabil. Dar nu se putea împăca în ruptul capului cu teroarea. Democraţie – da, atrocităţi – nu! „Poţi să ai mâinile mânjite de sânge, dar nu de noroi!”

La sfârşitul anului 1918, a fost nevoită să abandoneze şcoala (înseşi cursurile vor mai fi dăinuit ele, oare?) şi să se reîntoarcă, după o călătorie presărată cu dificultăţi de tot felul, lângă părinţi, unde foametea nu era chiar atât de cumplită. A ajuns, în sfârşit, la Maikop. Aici se înfiinţase un „Institut de învăţământ popular”, destinat atât tinerilor, cât şi adulţilor. Anna a fost numită nici mai mult, nici mai puţin decât suplinitoare la ca-tedra de logică, filosofie şi psihologie. Era foarte apreciată de studenţi.

Dar albii îşi trăiau, la Maikop, ultimele zile. Un general de 45 de ani se străduia să o convingă să fugă cu el. „Generale, i-a spus ea, sună sfârşitul paradei. ia-o la sănătoasa, până nu vin să te aresteze”. În zilele acelea, la o serată a corpului didactic, un profesor de istorie de la gimnaziu a propus un toast în cinstea „glorioasei Armate Roşii”. Anna a protestat: „Pentru nimic în lume!” Cunoscându-i vederile de stânga, prietenii ei au rămas interzişi: „Asta pentru că… în pofida eternelor stele… execuţiile se vor înmulţi pe zi ce trece”, le-a răspuns ea profetic.

Avea sentimentul că acest război îi secera pe cei mai buni, că numai oportuniştii rămâneau în viaţă. Presimţea că ceasul eroismului va suna curând pentru ea, fără a şti încă ce forme avea el să îmbrace.

Câteva zile mai târziu, roşiii şi-au făcut intrarea în Maikop. La scurt timp după aceea, într-o seară, intelectualii urbei au fost convocaţi la o adunare. Pe scenă

şi-a făcut apariţia şeful Secţiei speciale a Armatei a 5-a, un anume Losev, care, într-un discurs plin de grosolănii, frizând obscenitatea, s-a apucat să blameze „putreda inteligheţie”: „Aşa, vasăzică! Staţi cu fundul în două luntre? Aţi aşteptat să vă chem eu? De ce n-aţi venit singuri?” Înfierbântându-se tot mai mult, la un moment dat şi-a smuls revolverul din toc şi, agitându-l în aer, le-a strigat: „Toată cultura voastră e putredă. O vom face praf şi pulbere şi vom construi alta, no-uă. Iar pe aceia dintre voi, care vor încerca să ne împiedice, îi vom lichi-da fără cruţare!” După care a întrebat: „Cine doreşte să se înscrie la cuvânt?”

În sală se aşternuse o tăcere mormântală. Nimeni n-a aplaudat, nimeni n-a ridicat mâna. (Sala tăcea înspăimântată, dar exerciţiul fricii nu exista încă: oamenii nu ştiau că aplauzele sunt obligatorii.)

Cu siguranţă, Losev nici nu sconta pe vreo luare de cuvânt, dar Anna s-a ridicat în picioare: „Eu!” – „Tu? Bine, poftim pe scenă!” Şi, traversând întreaga sală, ea a urcat pe scenă. O femeie corpolentă, de 25 de ani, cu chipul rotund şi chiar îmbujorat, lăsând să transpară generoasa natură rusă (pâine nu primea decât 50 de grame pe zi, dar tatăl ei avea o excelentă grădină de legume). Coade lungi până la genunchi, blonde, dar, ca o profesoară ce se respectă, nu putea umbla cu ele aşa: etajându-le în rotocoale, îşi construise un fel de al doilea cap. Şi, cu glas sonor, a spus:

— Am ascultat discursul dumitale de ignorant. Ne-aţi convocat aici fără să ne preveniţi că suntem chemaţi la înmormântarea marii culturi ruse. Aşteptam un mesager al culturii, şi am dat peste un gropar. Mai bine ne-ai fi înecat într-un potop de înjurături spurcate decât să spui ceea ce ai spus! Trebuie să înţelegem că vorbeşti în numele puterii sovietice?

— Da, a răspuns Losev, încă fudul, deşi vizibil

descumpănit.

— Ei bine, dacă puterea sovietică va avea drept exponenţi nişte bandiţi ca dumneata, n-o să facă prea mulţi purici!

Sala a izbucnit în aplauze (împreună, încă nu erau minaţi de frică). Şi cu asta adunarea a luat sfârşit, Losev a rămas fără replică. Anna a fost înconjurată de lume, în înghesuială i se strângea mâna şi i se şoptea: „Sunteţi pierdută, au să vă aresteze. Dar vă mulţumim. Vă mulţumim. Ne mândrim cu dumneavoastră, dar sunteţi pierdută! Cum de v-aţi încumetat la aşa ceva?”

Acasă o aşteptau deja cekiştii: „Tovarăşa profesoară! În ce sărăcie trăieşti: o masă, două scaune, un pat, nici n-am prea avut ce percheziţiona. N-am mai arestat asemenea oameni. Fată de muncitor! Fată săracă şi să te dai cu burjuii!” CEKA încă nu se instalase de-a binelea, aşa că Anna a fost dusă într-o cameră de lângă Secţia specială, unde era deţinut deja un colonel alb, baronul Biderling. (Anna a fost martoră la interogarea şi la sfârşitul acestui ofiţer, iar mai târziu i-a spus soţiei lui: „A murit ca un om de onoare, puteţi fi mândră!”)

A fost dusă la interogatoriu într-o încăpere care era şi locuinţa lui Losev, şi biroul lui oficial. Când a intrat, el era aşezat pe pat, în pantaloni de cavalerist, cu cămaşa descheiată, şi tocmai se scărpina pe piept. Anna i-a cerut imediat escortei: „Du-mă îndărăt!” Losev i-a spus rânjind: „Bine, mă spăl imediat, ba o să-mi pun şi mănuşile de gală în care se face revoluţia!”

Vreme de o săptămână, şi-a aşteptat, în extaz, condamnarea la moarte. Până astăzi, Skripnikova susţine că a fost cea mai luminoasă săptămână din viaţa ei. O afirmaţie căreia, dacă e înţeleasă cum se cuvine, i se poate da crezare. Este extazul ce coboară, compensatoriu, în suflet, când ai renunţat la orice speranţă într-o salvare imposibilă şi te-ai abandonat integral eroismului.

(Dragostea de viaţă spulberă acest extaz.)

Încă nu ştia că inteligheţia oraşului depusese o petiţie prin care se cerea graţierea ei. (La sfârşitul anilor ’20, un asemenea demers ar fi fost zadarnic, la începutul anilor ’30 nimeni nu s-ar fi încumetat să-l întreprindă.) La interogatorii, Losev a început să se arate conciliant:

— Multe oraşe am cucerit, dar n-am mai întâlnit o smintită ca tine. Oraşul e în stare de asediu, toată puterea e în mâinile mele şi tu mă faci gropar al culturii ruse. În regulă, amândoi ne-am înfierbântat prea tare… Retrage-ţi cuvintele „bandit” şi „huligan”.

— Nu. E ceea ce gândesc şi acum despre dumneata.

— De dimineaţa până seara o mulţime de oameni mă asaltează, intervenind în favoarea ta. Ca să nu stric luna de miere a puterii sovietice, mă văd silit să-ţi dau drumul…

A fost eliberată. Nu pentru că discursul ei ar fi fost considerat inofensiv, ci pentru că era fiică de muncitor. Unei fiice de medic nu i s-ar fi iertat aşa ceva.*

Astfel şi-a început Skripnikova cariera penitenciară.

În 1922, a fost întemniţată la CEKA din Krasnodar, unde a petrecut opt luni „pentru relaţii cu o persoană suspectă”. În închisoare era epidemie de tifos şi o promiscuitate de nedescris. Deţinuţii primeau o optime de funt (cincizeci de grame!) de pâine pe zi, făcută dintr-un aluat amestecat cu tărâţe. A văzut un copil murind de foame în braţele mamei lui, o vecină de celulă. Şi-a jurat atunci ca, sub un asemenea socialism, să nu aibă niciodată copii, să respingă cu înverşunare tentaţia maternităţii.

Şi-a ţinut legământul: a rămas celibatară o viaţă întreagă, iar intransigenţa ei, devenită destin, a avut ocazia să o reîntoarcă nu o dată în închisoare.

Începuse, chipurile, viaţa paşnică. În 1923, Anna a plecat la Moscova, să se înscrie la Institutul de psihologie al MGU. Completând un chestionar, a scris într-o rubrică: „Nu sunt marxistă”. Cei de la secretariatul facultăţii au

sfătuit-o, binevoitori: „Dumneata ţi-ai pierdut minţile? Cine scrie aşa ceva? Declară că eşti marxistă şi gândeşte cum te taie capul”. „Dar eu nu vreau să înşel puterea sovietică: nici măcar nu l-am citit pe Marx…” „Cu atât mai mult!” „Nu. Când am să studiez marxismul şi dacă o să mă convingă, am să ader la el…” Până una-alta, s-a angajat profe-soară la o şcoală pentru copii handicapaţi.

În 1925, soţul uneia dintre prietenele ei apropiate, un socialist-revoluţi-onar, presimţind că va fi arestat, a fugit din oraş. Pentru a-l forţa să se întoarcă, GPU le-a luat ostatece (în plin NEP – ostateci!) pe soţia lui şi pe prietena ei, adică pe Anna. La fel de trupeşă, cu chipul la fel de ro-tund, cu coadele până la genunchi, a trecut pragul unei celule de la Lu

— În ce-l priveşte pe Losev, acesta a fost împuşcat în 1920, în Crimeea, pentru banditism şi viol.

bianka. Aici a încercat anchetatorul acela să-i bage minţile în cap:

„Mai lasă naibii chichiţele astea de doi bani ale inteligheţiei ruse! Sunt de mult desuete. Ocupă-te numai de dumneata!” De această dată, nu a stat în închisoare decât o lună.

În 1927, participarea la o societate muzicală a cadrelor didactice şi muncitorilor, pe care autorităţile intenţionau să o disperseze, considerând-o un virtual cuib de gândire emancipată, i-a adus o nouă arestare, a patra deja! A încasat 5 ani, pe care i-a făcut pe Solovki şi la Belomor.

După 1932, multă vreme a fost lăsată în pace. De fapt şi ea începuse să dea dovadă de mai multă prudenţă. Din 1948, însă, a fost dată de câteva ori afară din serviciu. În 1950, Institutul de psihologie i-a returnat teza, deja acceptată („Concepţia psihologică a lui Dobroliubov”), pe motiv că, în 1927, fusese condamnată pe baza articolului 58. În această perioadă, foarte dificilă pentru ea (era deja

în al patrulea an de şomaj), cel ce i-a întins o mână de ajutor a fost... GB-ul! Sosit la Vladikavkaz ca împuternicit al centralei MGB, un anume Lisov (Dar ăsta e Losev! Aşadar, mai trăieşte? O măruntă schimbare, acolo, o biată literă! Atât că nu-şi mai poartă capul pe sus, ca un elan, ci umblă cu paşi repezi şi fu-rişaţi, ca o vulpe. (3)) I-a propus să colaboreze, urmând ca, drept răsplată, să capete un loc de muncă şi posibilitatea de a-şi susţine dizertaţia. Ea a refuzat cu mândrie. Drept care i s-a fabricat în viteză un act de acuzare, potrivit căruia, cu 11 ani în urmă, susţinuse că:

— Suntem slab pregătiţi pentru război (şi nu avea dreptate?);

— Trupele germane staţionează la graniţa noastră, iar noi le furnizăm cu ghiotura grâu (şi nu chiar aşa stăteau lucrurile?).

De data asta a încasat 10 ani (a cincea condamnare) şi a nimerit în La-gărele Speciale, la început la Dubrovlag, în Mordovia, apoi la Kamâşlag, gara Suslovo, regiunea Kemerovo.

Simţind că are în faţă un zid impenetrabil, i-a dat prin cap să trimită plângeri nici mai mult, nici mai puţin decât... la ONU. În timpul vieţii lui Stalin, a expediat trei asemenea petiţii. Nu era o simplă formalitate, nu. Aceste discuţii imaginare cu ONU aduceau într-adevăr o uşurare sufletului ei veşnic în clocot. În aceste decenii de canibalism, ONU rămăsese pentru ea singura luminiţă în beznă. În plângerile ei, stigmatiza monstruosul arbitrar ce domnea în URSS şi cerea organizaţiei mondiale să intervină pe lângă guvernul sovietic pentru ca ori să i se reexamineze dosarul, ori să fie împuşcată, căci ea nu mai poate trăi sub o asemenea teroare. Plicurile le adresa „personal” diferiţilor membri ai guvernului, rugându-i să transmită petiţia la ONU.

La Dubrovlag, a fost convocată în faţa unui conclav

de şefi furibunzi:

— Cum îndrăzneşti să scrii la ONU?

Skripnikova se ţinea ca întotdeauna dreaptă, mare, impozantă:

— Nici Codul Penal, nici Regulamentul Lagărelor, nici Constituţia nu-mi interzic acest lucru, în schimb, dumneavoastră n-ar fi trebuit să deschideţi nişte plicuri adresate, personal, unor membri ai guvernului!

În 1956, în lagăr a început să lucreze o comisie „de descongestionare" a Sovietului Suprem. Singura ei sarcină era să elibereze cât mai mulţi zeki în cel mai scurt timp posibil. O procedură expeditivă, care nu cerea decât ca zekul să murmure, cu capul plecat, câteva cuvinte de scuză. Nu şi Skripnikova! Eliberarea ei personală nu însemna nimic faţă de cauza justiţiei generale. Cum putea să prezinte scuze, când era nevinovată?

— Nu vă bucuraţi prea tare, le-a spus. Mai devreme sau mai târziu, toţi agenţii terorii staliniste vor trebui, obligatoriu, să răspundă în faţa poporului. Nu ştiu ce aţi fost sub Stalin dumneavoastră personal, cetăţene colonel, dar dacă aţi fost un agent al terorii, veţi ajunge şi dumneavoastră pe banca acuzaţilor.

Membrii comisiei simţeau că se înecă de furie, au început să ţipe că, în persoana lor, ea ultragiază Sovietul Suprem, că asta avea s-o coste, că o să-şi ispăşească pedeapsa până la ultima zi…

Şi într-adevăr, pentru credinţa ei puerilă în justiţie, avea să facă încă trei ani de lagăr.

Din Kamâşlag a continuat să scrie, sporadic, la ONU (în total, în 7 ani, până în 1959, a trimis 80 de plângeri la diferite instanţe). În 1958, datorită acestor petiţii, a fost expediată pentru un an la închisoarea politică de la Vladimir. Regulamentul închisorii permitea expedierea, din zece în zece zile, de petiţii indiferent la ce foruri. În jumătate de an, Skripnikova a trimis de aici 18 petiţii la

diferite organe, inclusiv 12 la ONU.

Şi a obţinut – nu împuşcarea, ci revizuirea condamnărilor din 1927 şi 1952. Anchetatorului i-a declarat: „Ce vreţi? Plângerile la ONU reprezintă singurul mijloc de a produce o breşă în zidul de beton al birocraţiei sovietice, de a te face auzit de o Femidă lovită de surditate”.

Anchetatorul a ţâşnit în picioare şi a început să strige, bătându-se cu pumnii în piept:

— Toţi agenţii „terorii staliniste” – cum numeşti dumneata, nu se ştie de ce (!) perioada cultului personalităţii – vor da socoteală în faţa poporului? Dar eu, de exemplu, pentru ce să dau socoteală? Ce altă politică aş fi putut face pe vremea aceea? Aveam o încredere absolută în Stalin. Cât despre celelalte lucruri, eu unul nu ştiam nimic.

Dar Skripnikova a continuat să-l încolţească:

— Nu, nu, cu asemenea subterfugii n-o să ieşiţi basma curată! Pentru fiecare crimă, cineva trebuie să răspundă! Cine va da socoteală pentru milioanele de victime nevinovate? Pentru floarea naţiunii şi a partidului? Stalin, care e mort? Beria, care a fost împuşcat? În vreme ce dumneata ai să faci carieră politică?

(Cât despre ea însăşi, tensiunea arterială îi urcase aproape de cota fatală: închidea ochii şi totul începea să se rotească în juru-i în cercuri de foc.)

Autorităţile ar mai fi ţinut-o în închisoare, dar în 1959 asta ar fi putut părea deja bizar.

În următorii ani (Skripnikova trăieşte şi astăzi) şi-a consacrat timpul şi eforturile intervenţiilor în favoarea prietenilor ei rămaşi în detenţie, în deportare sau împovăraţi de condamnări nesuspendate. Datorită ei, unii au fost eliberaţi, alţii reabilitaţi. Intervine, de asemeni, în apărarea conci-tadinilor ei. Temându-se de peniţa ei şi de petiţiile pe care le trimite La Moscova, autorităţile oraşului

mai cedează în unele privinţe.

Dacă toţi ar fi manifestat măcar pe sfert intransigenţa Skripnikovei, alta ar fi fost soarta Rusiei.

Stepan Vasilievici Loşcinin

S-a născut în 1908 în Povoljie. Tatăl lui era muncitor la o fabrică de hârtie. Foametea din 1921 l-a lăsat orfan. Copil, nu era prea dezgheţat, dar pe la şaisprezece ani intrase deja în Comsomol, iar la optsprezece a fost admis la o şcoală pentru tineretul sătesc, pe care a terminat-o la 21 de ani. Pe vremea aceea, comsomoliştii erau trimişi să strângă cotele de grâu. În 1930 a participat, în satul lui natal, la campania de deschiaburire. N-a mai rămas, însă, şi la întemeierea colhozului: înarmat cu o adeverinţă de la sovietul sătesc, s-a dus la Moscova. Cu greu a reuşit să se angajeze ca muncitor necalificat pe un şantier (era şomaj, iar Moscova fusese invadată de oameni veniţi din toate colţurile ţării). După un an a fost luat în armată, unde a devenit candidat şi apoi membru de partid. Demobilizat la sfârşitul lui 1932, s-a întors la Moscova. Cum nu mai voia să lucreze ca muncitor necalificat, a cerut comitetului raional de partid o recomandare ca să fie angajat ucenic într-o uzină. Era, pesemne, un comunist cam stângaci, căci a fost refuzat. În schimb i s-a propus să intre în miliţie.

Asta, însă, a refuzat el. Dacă ar fi procedat altfel, nu am fi avut prilejul să scriem această biografie. Dar el a refuzat net.

Băiat tânăr, îi era ruşine de fete că rămăsese muncitor necalificat, că nu apucase să înveţe nicio meserie. Dar unde s-o fi învăţat? Şi la uzina „Kalilor” a fost primit tot ca muncitor necalificat. Aici, la o adunare de partid, a intervenit cu candoare în apărarea unui muncitor pe care, pe-semne, biroul hotărâse dinainte să-l excludă. Muncitorul în cauză a fost exclus, aşa cum se stabilise. Cât despre Loşcinin, băiatul a început deodată să aibă necazuri. La cămin, i s-au furat cotizaţiile de partid, pe

care el le colecta. Din leafă, n-a putut acoperi suma. A fost exclus din partid şi ameninţat cu tribunalul (să fie pierderea cotizaţiilor de partid un caz penal?). Zdruncinat sufleteşte, Loşcinin a lipsit într-o zi de la slujbă. A fost concediat pentru absenţe nemotivate. Cu asemenea patalama, nu se mai putea angaja nicăieri. A fost anchetat la miliţie, apoi lăsat în pace. Aştepta să fie judecat – nimic. Brusc, a primit o decizie dată în urma unei judecăţi în contumacie: şase luni de muncă obligatorie cu reţinerea a 25% din leafă, de ispăşit prin intermediul Biroului orăşenesc pentru munca forţată de reeducare (BITR).

În septembrie 1937, într-o după-amiază, Loşcinin a intrat în bufetul din gara Kiev. (Ce ştim despre viaţa noastră? Dacă ar mai fi răbdat cincisprezece minute ori s-ar fi dus la alt bufet… Poate că avea un aer de om rătăcit ori lăsa impresia că ar căuta pe cineva? Nu ştie. A fost interceptat de o tânără femeie în uniformă NKVD. (E asta o ocupaţie pentru o femeie?): „Cauţi pe cineva? l-a întrebat ea. Unde mergi?” – „La bufet”. Femeia i-a arătat o uşă:

„Intră aici!” Loşcinin s-a conformat, fireşte. (Ia să i se fi spus aşa ceva unui englez!) Era biroul Secţiei speciale. La masă stătea un miliţian. „Reţinut la ultimul rond”, i-a spus femeia, şi dusă a fost. Loşcinin n-avea s-o mai revadă niciodată. (După cum nici noi nu vom mai afla nicicând nimic despre ea…). Fără măcar să-l invite pe Loşcinin să se aşeze, miliţianul l-a luat la întrebări. I-a confiscat toate actele pe care le avea asupră-i şi l-a expediat în camera rezervată celor reţinuţi. Acolo se aflau deja alţi doi bărbaţi şi, după cum precizează Loşcinin, „de data asta fără a mai cere permisiunea, m-am instalat lângă ei pe un scaun liber”. N-au schimbat niciun cuvânt între ei, deşi au rămas acolo destul de multă vreme. Apoi au venit nişte miliţieni şi i-au dus pe tustrei la KPZ. Unul dintre ei i-a cerut să-i predea toţi banii pe care-i avea, pentru că, spunea el, în celulă oricum îi vor fi luaţi (ce convergenţă de atitudine

între miliţie şi borfaşi!). Loşcinin a minţit că nu are bani. Au început să-l percheziţioneze şi banii i-au fost confiscaţi pentru totdeauna. În schimb, mahorca i-au dat-o îndărăt. Cu acele două pacheţele de mahorcă a şi intrat Loşcinin în prima lui celulă. Le-a pus pe masă. Bineînţeles, nimeni altcineva nu mai avea tutun.

O singură dată a fost scos din celulă şi dus la interogatoriu. Anchetatorul l-a întrebat dacă nu se ocupă cu furatul. (Ce colac de salvare! Ar fi trebuit să răspundă: „Da, însă până acum n-am mai fost prins", în cel mai rău caz, ar fi fost expulzat din Moscova.) Dar Loşcinin a răspuns cu mândrie: „Nu, trăiesc din munca mea". Nu i s-a mai prezentat niciun cap de acuzare, cu asta ancheta s-a terminat. Şi n-a avut loc nicio judecată!

Zece zile a rămas la KPZ, apoi, într-o noapte, toţi au fost duşi la MUR pe strada Petrovka. Aici era deja înghesuială, te sufocai, n-aveai unde pune un ac. Stăpânii locului erau borfaşii, care luau cu japca lucrurile ce-lorlalţi deţinuţi, pierzându-le apoi la cărţi. Aici, pentru prima oară, pe Loş-cinin l-au frapat „straniul lor tupeu, maniera lor de a afişa o superioritate de neînţeles pentru ceilalţi". Într-o noapte, au fost duşi la închisoarea de tranzit de pe Stretenka (acolo se afla, înainte de a fi mutată la Krasnaia Presnea). Aici înghesuiala era şi mai mare – oamenii şedeau cu rândul, când pe podea, când pe priciuri. Miliţienii le dădeau un fel de opinci şi haine miliţieneşti ponosite celor pe jumătate dezbrăcaţi (de către bor-faşi).

Printre colegii de detenţie ai lui Loşcinin erau mulţi cărora, întocmai ca şi lui, nu li se prezentase niciun act de acuzare şi nici nu compăruseră în vreun proces, dar erau ţinuţi împreună cu cei judecaţi. Într-un târziu, au ajuns la Pereborî, unde au fost luaţi în evidenţă cu acte şi unde Loş-cinin a aflat pentru prima oară pe baza cărui articol era închis: SVE – Element Socialmente Periculos, patru ani. (Şi astăzi se mai întreabă: tatăl meu era muncitor, eu muncitor

– atunci de ce SVE? Măcar niscaiva comerţ dacă aş fi făcut…)

Volgolag… Tăieri de pădure, program de muncă de zece ore, niciun fel de zile libere în afară de 7 noiembrie şi 1 mai (asta cu trei ani înainte de război). La un moment dat, şi-a rupt un picior; intervenţie chirurgicală, 4 luni de spital, 3 – în cârje. Apoi din nou la tăieri de pădure. Şi aşa – patru ani la rând. A început războiul şi, cum îşi ispăşise condamnarea şi nu era considerat Cincizeci şi Opt, în toamna lui 1941 a fost eliberat. Chiar înainte de eliberare i s-a furat pufoaica de lucru, care era trecută în inventarul lui de efecte. Oricât s-a rugat de oploşiţi să-i caseze cumva blestemata aia de pufoaică – degeaba, nimănui nu i-a fost milă de el. Din „indemnizaţia de eliberare” i s-a reţinut preţul pufoaicei, şi încă dublu – or, la preţul oficial, comoara aceea de vată zdrenţuită costa mult!

— Şi, în toamna rece, a ieşit pe poarta lagărului numai într-o cămaşă de bumbac şi aproape fără bani, fără o bucată de pâine ori un hering ca merinde. Santinelele l-au percheziţionat la ieşire şi i-au urat drum bun.

Furat în ziua eliberării, cum furat fusese în ziua arestării.

În momentul când şeful URC îi întocmea actele de eliberare, Loşcinin a izbutit să citească, pe dos, menţiunea trecută în dosarul lui: „Reţinut în gară, la un rond”.

S-a dus la Sursk, un oraş de pe meleagurile lui. Bolnav, a fost scutit de serviciul militar. Spre nenorocul lui! În toamna lui 1942, în baza decretului nr. 336 al ministrului apărării, comisariatul militar i-a mobilizat pe toţi bărbaţii care atinseseră vârsta încorporării şi erau apţi de muncă fizică. Loşcinin a nimerit într-un detaşament de muncă al KEC de pe lângă garnizoana Ulianovsk. Ce fel de detaşament era acela şi cum erau tra-taţi oamenii acolo ne putem lesne imagina aflând că în efectivele lui erau vărsaţi numeroşi tineri din Ucraina de Vest, pe care autorităţile

apucaseră să-i mobilizeze cu puţin înainte de începutul războiului, dar pe front nu-i trimiteau, pentru că nu erau siguri. Loşcinin s-a regăsit, aşadar, într-un lagăr militarizat, fără escortă, care nu era decât o variantă a Arhipelagului, fiind şi el destinat exterminării, prin stoarcerea din oameni a ultimei picături de vlagă.

Zi de muncă de zece ore. În cazarmă, priciuri cu două etaje, niciun fel de lenjerie de pat (când plecau la lucru, cazarma părea nelocuită). Purtau, la muncă şi în cazarmă, numai hainele personale, cu care veniseră de acasă când fuseseră mobilizaţi. Lenjeria – la fel; nu tu baie, nu tu schimburi. Li se plătea o retribuţie redusă, din care li se făceau reţineri pentru pâine (600 de grame), pentru mese (două feluri mizere, de două ori pe zi), ba chiar, când li se dădeau, pentru opincile ciuvaşe.

Dintre băieţii din brigadă, fuseseră numiţi un comandant şi un şef de lucrări, dar aceştia n-aveau niciun drept. Toată puterea era în mâinile unui anume M. Jeltov, şeful biroului de reparaţii şi construcţii. Un soi de cneaz, care făcea totul după bunul lui plac. Din dispoziţia lui, unii erau privaţi de pâine şi de mese câte douăzeci şi patru de ore la rând. („Există o lege care să permită aşa ceva?” se mira Loşcinin. Nici măcar în lagăr n-am văzut una ca asta!”) Şi totuşi, în acest detaşament erau vărsaţi şi soldaţi aflaţi în convalescenţă după rănile căpătate pe front. Doctoriţa detaşamentului avea dreptul să prescrie spitalizarea, dar Jeltov îi interzicea să o facă. Şi femeii îi era frică de el, plângea, fără să-şi ascundă lacrimile de băieţii din detaşament (Iată libertatea! Asta a însemnat libertatea noastră!) Oamenii se umpleau de păduchi, paturile – de ploşniţe.

Bine, dar ăsta nu era un lagăr! Oamenii aveau dreptul să se plângă! Şi se plângeau. Trimiteau sesizări la ziarul regional şi la comitetul regional de partid. Niciun răspuns, de nicăieri. Numai serviciul sanitar al oraşului a

reacţionat: a tras o dezinfecţie sănătoasă, i-au dus pe toţi la baie şi, în contul retribuţiei (!) li s-a dat câte un schimb de lenjerie de corp şi de pat.

În iarna 1944 – 45, la începutul celui de al treilea an de muncă în detaşament, Loşcinin s-a trezit într-o bună zi că încălţările cu care venise de acasă nu mai erau bune de nimic şi a refuzat să iasă la lucru. A fost imediat condamnat pentru absenţe nemotivate: trei luni de muncă obligatorie în acelaşi detaşament, cu 25 la sută reţinere din leafă.

Prin mocirlele primăverii, Loşcinin n-a mai putut umbla nici în opinci, şi din nou a refuzat să iasă la lucru. A fost din nou judecat (pentru a patra oară, dacă socotim şi condamnarea în contumacie) la colţul roşu al cazărmii şi sentinţa a fost: trei luni privare de libertate.

Dar… n-a fost arestat. Căci guvernul n-avea niciun interes să-l ia pe cheltuiala lui şi, de altfel, nicio închisoare nu putea fi mai rea decât detaşamentul acela de muncă!

Era în martie 1945. Şi totul s-ar fi oprit aici, dacă, anterior, Loşcinin nu s-ar fi plâns în scris la KEC de faptul că Jeltov nu-şi ţinuse promisiunea de a da fiecărui membru al detaşamentului câte o pereche de cizme din efectele deja folosite. (Făcuse această plângere în nume personal, pentru că petiţiile colective erau strict interzise. Considerate acte ce contraveneau spiritului socialismului, ele puteau atrage o condamnare pe baza lui 58.)

Şi a fost convocat la serviciul de cadre: „Predă echipamentul!” Loşcinin a scos singurul lucru pe care îl primise în aceşti trei ani – un tialat din pânză de salopetă – şi, fără o vorbă, l-a pus pe podea. În încăpere se afla şi un miliţian de la postul din cartier, chemat de KEC. Acesta l-a condus pe Loşcinin la post, iar seara – la închisoare, dar gradatul de serviciu de aici a găsit că hârtiile însoţitoare nu erau în regulă şi a refuzat să-l primească. Miliţianul a trebuit să-l conducă din nou pe Loşcinin spre post. În

drum, au trecut pe lângă cazarma detaşamentului. Şi miliţianul i-a spus: „Du-te să te odihneşti puţin, oricum de noi n-ai cum să scapi. Aşteaptă-mă, că vin să te iau în zilele următoare”.

Luna aprilie se apropia de sfârşit. Legendarele divizii roşii ajunseseră la Elba şi începuseră să asedieze Berlinul. În fiecare zi, ţara trăgea salve de salut, inundând cerul cu rachete roşii, verzi şi aurii. La 24 aprilie, Loş-cinin a fost dus la închisoarea regională din Ulianovsk. Celulele erau la fel de ticsite, ca în 1937. Cinci sute de grame de pâine, o zeamă din gulii furajere, iar când se făcea din cartofi, aceştia erau pricăjiţi, necurăţaţi şi prost spălaţi. Ziua de 9 mai a petrecut-o în celulă (vreme de câteva zile n-au ştiut că războiul se terminase). Începutul războiului l-a prins pe Loşcinin după gratii, sfârşitul războiului – la fel.

După sărbătorirea Victoriei, ukazniki, adică cei condamnaţi pentru delic-te minore (absenţe nemotivate de la serviciu, întârzieri, mici furtişaguri din producţie) au fost expediaţi într-o colonie. Lucrări de terasament, construcţii, descărcări de barje. Hrană proastă, era un lagpunkt nou, fără doctor, nu exista nici măcar o infirmieră. Loşcinin a răcit, a făcut sciatică, dar a fost scos în continuare la lucru. Ajunsese la capătul puterilor, picioarele i se umflaseră, avea friguri, dar era trimis zilnic la muncă.

La 7 iulie 1945, a explodat vestea despre faimoasa amnistie stalinistă. Dar Loşcinin a aşteptat în van să fie eliberat pe baza ei. I s-a dat drumul abia la 24 iulie, când i-a expirat pedeapsa de trei luni închisoare.

„Şi totuşi, spune Loşcinin, în sufletul meu am rămas bolşevic. Când am să mor, consideraţi-mă un comunist”.

O fi glumind, n-o fi glumind?

* * *

Nu am, acum, la dispoziţie suficient material pentru a încheia acest capitol aşa cum aş fi vrut, relevând

interferenţele frapante dintre destinele ruseşti şi legile Arhipelagului. Nu am nici speranţa că voi putea să fac, fără grabă şi în condiţiile de securitate necesare, o nouă revizie a acestei cărţi, adăugând biografiile care lipsesc.

Cred că aici şi-ar avea locul, între altele, o prezentare a vieţii şi a morţii, după lungi persecuţii, închisori şi lagăre, a părintelui Pavel Floreuski, poate unul dintre oamenii cei mai remarcabili pe care Arhipelagul i-a înghiţit pentru totdeauna. După spusele unor specialişti competenţi, a fost un savant excepţional pentru secolul XX, stăpânind, de o manieră profesionistă, numeroase domenii ale ştiinţei. De formaţie matema-tician, a cunoscut în tinereţe o profundă zguduire sufletească de ordin religios, devenind preot. Cartea lui din tinereţe, Fundamentul şi Coloana de susţinere ale adevărului, primeşte abia în zilele noastre aprecierea pe care o merită. A lăsat numeroase lucrări de matematică (teoreme topologice, demonstrate cu mult mai târziu în Occident), de estetică (iconografia rusă, acţiunea liturgică), filosofico-religioase. (Arhivele lui s-au păstrat, dar n-au fost publicate şi n-am avut acces la ele.) După revoluţie, a fost profesor la Institutul de energetică. În 1927 a lansat unele idei care le anticipau pe cele ale lui Winner. În 1932, în revista „Reconstrucţia socialistă şi ştiinţa”, a publicat un articol despre maşinile de calcul, foarte apropiat de spiritul ciberneticii. Curând după aceea a fost arestat. Nu cunosc, din periplul lui penitenciar, decât câteva puncte, pe care le menţionez fără prea multă siguranţă: exilul în Siberia (aici a elaborat o serie de lucrări pe care le-a publicat sub pseudonim în ana-lele Expediţiei siberiene a Academiei de Ştiinţe), lagărul de pe Solovki (unde a înfiinţat, se pare, o brigadă care se ocupa cu extragerea iodului din alge), iar după lichidarea acelui lagăr – Extremul Nord şi Kolîma. Şi acolo s-a ocupat cu studiul florei şi al mineralelor (după ce îşi petrecea ziua dând cu târnăcopul). Nu se ştie nici când, nici unde a murit

(Potrivit unui zvon, ar fi pierit în 1938 pe Kolîma, la mina „Piatiletka”. Alţii spun că nici nu ar mai fi ajuns pe Kolîma, ci s-ar fi înecat la naufragiul navei care-l ducea într-acolo.)

Eram ferm hotărât să prezint aici şi viaţa lui Valentin I. Komov, din judeţul Efremov, împreună cu care am petrecut anii 1950 – 52 la Ekibastuz, dar amintirile mele sunt nesigure. Ar trebui mai multe amănunte. În 1929, la 17 ani, îl ucisese pe preşedintele sovietului sătesc local, după care fugise. Pentru a subzista în clandestinitate, a fost nevoit să fure. De mai multe ori, a fost închis pentru furt. În 1941, a fost eliberat. Nemţii l-au dus cu ei în Germania – credeţi că a colaborat cu ei? Nu, a evadat de două ori, drept care a ajuns la Buchenwald, de unde a fost eliberat de aliaţi. Credeţi că a rămas în Occident? Nu, sub numele lui adevărat („Patria te-a iertat, patria te cheamă!”), s-a întors în satul lui, s-a căsătorit, a început să lucreze în colhoz. În 1946 a fost întemniţat pe baza lui 58, pentru un delict comis în 1929. A fost eliberat în 1955. Desfăşurată în detaliu, biografia lui ne-ar putea spune multe despre destinele ruseşti din acele decenii. În plus, Komov a fost un tipic brigadier de lagăr, un „fiu al GULAG-ului”. (Chiar şi la ocnă, nu i-a fost frică să-l întrebe pe comandant la o percheziţie generală: „De ce în lagărul nostru sunt rânduieli fasciste?”)

În sfârşit, ar fi fost foarte potrivită pentru acest capitol prezentarea unui socialist exemplar (prin calităţile lui personale şi fermitatea convingerilor) – evocarea încercărilor prin care un asemenea om a trecut vreme de mulţi ani, aflat la voia capriciilor Marii Pasienţe.

S-ar fi putut, de asemenea, adăuga biografia unui emvedist inveterat – a unui Garanin, Zaveneaghin ori a altuia, mai puţin cunoscut.

Dar după cât se vede, nu-mi va fi dat să împlinesc tot ce mi-am pus în gând. Întrerupând această carte la începutul anului 1968, nu cred că voi mai avea ocazia să

revin asupra temei Arhipelagului.

De fapt, ajunge: am fost împreună douăzeci de ani.

Sfârşitul Părţii a Patra

(a) CONŢINUTUL CAPITOLELOR

Secţiune 1.15 Partea a TREIA – EXTERMINAREA PRIN MUNCĂ

Capitolul 1 – DEGETELE AUROREI

Când au apărut lagărele de concentrare sovietice?

— Exigenţele leniniste privind sistemul represiv – Cât ne-au costat represiunile interne de după Octombrie – Câteva cifre referitoare la vechea Rusie – Nemulţumirea lui Lenin faţă de amploarea iniţială a represiunilor – Carenţele primelor închisori sovietice – Reciclarea personalului penitenciar anterevoluţionar – Lovitura de stat de la 6 iulie 1918 – Munca forţată de la Marx la Vîşiński – Instrucţiunile de la 23 iulie 1918, apariţia Arhipelagului-primăvara anului 1919: VŢIK înfiinţează reţeaua lagărelor de muncă forţată – Decretul privind Teroarea Roşie de la 5 septembrie 1918 şi instituirea lagărelor de concentrare – Întemniţarea pe baza dreptului capturării – Ce fel de oameni erau închişi în lagărele de concentrare-unde erau amenajate acestea – Regimul de detenţie în lagărul de concentrare de la Reazan, în 1921 – Statistici de lagăr din 1920 – Precedenţa lagărelor de muncă forţată – Statistici din 1922 – Sistemul GUMZak – Paragină, foamete, moarte – Paza lagărelor – Preponderenţa spaţiilor de detenţie închise şi a izolatoarelor – Exigenţe privind expansiunea lagărelor – Modificări administrative în organismele centrale

Capitolul 2 – ARHIPELAGUL SE NAŞTE DIN MARE

Insulele Solovki. – întemeierea şi prosperitatea Mănăstirii Solovki.

— Folosirea ei în chip de cetate.

— Temniţa mănăstirii.

— Legende sovietice despre practicarea torturii în

această temniţă.

— Exploatarea mănăstirii în primii ani ai puterii sovietice.

— Incendierea şi jefuirea ei.

— Alungarea monahilor.

— Sosesc cekiştii.

— Primele Lagăre cu destinaţie specială.

Tranzitul din Kem şi moravurile lui.

— Legendarul rotmistru Kurilko.

— Spre Solovki, pe gheaţă şi cu vaporul.

— Spiritul solovcean – germenele Arhipelagului.

— Carcerele şi scara de pe Colina Sekirka.

— Alte atrocităţi solovcene.

— Fantasticul solovcean.

— Chitanţe cu valoare monetară. – „Cultura” pe Solovki: revista, teatrul, societatea de etnografie.

— Niciun glonte irosit.

— Execuţii în plină zi, sub clopotniţă.

— Aleea împuşcaţilor.

— Cum înfruntau moartea ofiţerii.

— Expansiunea lagărului Solovki.

— Stăpâniţi-i prin teroare!

— Deţinuţi din elită.

— Comportamentul de bonton.

— Ultimele zile ale lui Gheorghi Osorghin.

— Atmosfera confuză de pe Solovki: oamenii nu realizează că sunt, cu toţii, condamnaţi la pieire.

— Gardiştii albi în conducerea lagărului.

— Conflictul dintre Secţia Administrativă, fieful gardiştilor albi, şi Secţia de Anchetă şi Informaţii, dominată de cekişti.

— Demascarea ciripitorilor.

— Formula lui Naftali Frenkel.

— Decăderea economiei solovcene sub administraţia cekiştilor.

— Alimentaţie mizeră, scorbut, vicisitudini şi batjocuri îndurate de zeki în viaţa de zi cu zi.
— Asasinatele de pe colina Golgofskaia.
— Istoria schitului Golgofsko-Raspiatski.
— Epidemiile din 1928 şi 1929.
— Conturarea trăsăturilor viitoarei vieţi cotidiene de pe Arhipelag.
— Taberele de muncă îndepărtate.
— Trecerea lagărului Solovki pe baze economice.
— Traiectele continentale.
— Execuţii în grup pentru neîndeplinirea normelor.
— Condiţiile de muncă.
— Măsuri pentru instalarea înstrăinării între „civili” şi zeki.
— Evadări de pe Solovki.
— Cărţi despre Solovki în Europa.
— Gorki descinde pe Solovki.
— Episodul de la Kem.
— Vizitarea lagărului.
— Puştiul care iubea adevărul.
— Elogiile lui Gorki la adresa lagărului Solovki.
— O motivaţie a atitudinii lui?
— Execuţiile în masă de la 15 octombrie 1929.
— Fiul părintelui Uspenski.
— Groapa comună după 45 de ani.
— Epoca Zarin.
— Exterminarea pravoslavnicilor de rit vechi pe insula Malâi Zaiatki.
— Afluxul de borfaşi pe Solovki.
— Hoaţe şi prostituate.
— Minorii. – „Re-forjarea”. – „Întrecerile şi mişcarea fruntaşilor în producţie” pe Solovki. – „Comuna” şuţilor. – „De la noi – totul, nouă – nimic”.
— Cincizeci şi Obţii rămân în afara „colectivelor muncitoreşti”.

— Cincizeci şi Obţii sunt expediaţi în Siberia.
— Zekii de pe Novaia Zemlea.
Capitolul 3 – ARHIPELAGUL FACE METASTAZE
Arhipelagul dobândeşte valoare economică.
— Hotărârea SNK (1928) privind extinderea lagărelor şi neplata muncii forţate.
— Cancerul solov-cean năpădeşte Nordul.
— Înfiinţarea celor mai faimoase lagăre.
— Organizarea administrativă.
— Lagăre în toate regiunile URSS.
— Unii – în lagăre apropiate, alţii – în lagăre îndepărtate.
— Atenuarea şi dispariţia treptată a muncii ocnaşilor în ultimele decenii ale Rusiei ţariste.
— Raţionalitatea muncii deţinuţilor din acea vreme.
— Înăspririle din epoca sovietică.
— Naftali Frenkel.
— Biografia lui înainte şi după lagăr.
— Statuarea principiilor de căpătâi ale GULAG-ului.
— Personajul.
— O carte sovietică despre Belomorkanal.
— Istoria ei.
— Cum a decurs excursia celor 120 de scriitori.
— Câţiva autori.
— Explicaţiile de ordin estetic ale lui Gorki.
— Punctul de vedere al autorilor.
— Repetarea aiuristicelor legende oficiale.
— Glorificarea cekiştilor sus-puşi de pe Canal.
— Gorki şi cekiştii.
— Pe şan-tier nimeni nu moare.
— Materia primă umană.
— Ce l-a împins pe Stalin să decidă construirea canalului Marea Albă-Marea Baltică.
— Ritmuri.
— Volumul lucrărilor.

— Nicio copeică valută.
— Victime nepregătite pentru moarte.
— Condiţiile de muncă.
— Tehnică din era cavernelor.
— O deosebire faţă de construcţia piramidelor.
— Inventivitatea inginerilor.
— Presiunile lui lagoda.
— Propaganda şi întrecerile socialiste.
— Borfaşii ca punct de sprijin împotriva elementelor socialmente ostile.
— Triumful şuţilor.
— Viaţă cotidiană haotică, haotice puseuri productive.
— Tunta – o armă a contrarevoluţiei.
— Asalt după asalt – Inaugurarea Canalului. Vizita conducătorilor. Şi a scriitorilor.
— Belomorul văzut de veteranii de pe Solovki.
— Şi de refugiaţii din Ucraina – Viteza de exterminare.
— Efectivul de zeki pe Arhipelag la începutul anului 1933.
— Un tablou crepuscular în viziunea lui Vitkovski.
— Cum se făceau economii la Belomor.
— Eterni-zarea asasinilor.
— O călătorie în împrejurimile Proveneţului.
— Convorbire cu un paznic.
— Inutilitatea şi ineficienta Canalului.
— Lucrul cel mai dificil la canale: mimarea vieţii obşteşti.
— Declaraţii privind obiectivele educative.
— Canalul Moscova-Volga, întrecerile şi mişcarea fruntaşilor. – „Vol-ga nu are zile libere”. – Educaţia politică.
— Munca forţată ca… necesitate interioară.
— Tehnica pe Volgokanal.
— Consfătuirile fruntaşilor.

— Dar să nu supraevaluăm lagărul!
— Stimulentele materiale ale îndoctrinării.
— Dispense pe criterii de clasă.
— Autopermanentizarea în disperare de cauză.
— Costurile subterane ale tapajului făcut pe seama întrecerilor.
— Absurdul caz al fierarului Paramonov.
— Lucrătorii din justiţie condamnă dispensele.
— Represalii în loc de privilegii.
— Răspunderea colectivă.
— Ce reprezintă în realitate brigada.
— Colectivele muncitoreşti la Volgo-kanal.
— Epurări în colectivele muncitoreşti.
— Cântecele „ostaşilor canalului”.
— Ce înseamnă „a lătra”.

Capitolul 4 – ARHIPELAGUL ÎMPIETREŞTE

Stalin, 1933: să lichidăm rămăşiţele claselor agonizante.
— Intrarea în socialism prin maxima consolidare a închisorilor.
— Anul 1937 a fost prezis public.
— Explozie demografică pe Arhipelag.
— Înăsprirea definitivă a regimului de lagăr în 1937.
— Militarizarea pazei.
— Desfiinţarea comisiilor de supraveghere.
— Autorităţile lagărelor devin independente de planurile economice, – „În cutii de conserve am să te încalţ!” – Epidemiile.
— Deţinuţii de drept comun – batalioanele de asalt ale lagărelor.
— Să fie redus numărul de deţinuţi.
— Kolîma – polul ferocităţii pe Arhipelag.
— Ce e capabil să mănânce un zek.
— Pedepsele administrate celor ce nu-şi îndeplineau normele.

— Careta morţii.
— Un izolator din Kolîma.
— Pur şi simplu cu un glonte de revolver în ceafă.
— Numirea lui Garanin.
— Noi înăspriri de regim.
— Execuţiile Garanin.
— Execuţiile de pe Serpantinka.
— Noi termene de condamnare.
— Martorii Kolîmei.
— Cum s-a repercutat pe Arhipelag începutul războiului sovieto-german. – „Până la o nouă dispoziţie specială”.
— Şi după dispoziţia specială.
— Hrana în timpul războiului. – „Cine n-a făcut lagăr în timpul războiului nu ştie ce-i acela lagăr”. – False justificări ale privaţiunilor.
— Administrarea de noi condamnări.
— Trimiteţi-ne pe front!
— Inimi largi.
— Exploatarea patriotismului.
— Lagărul lui Mamulov de la Hovrino.
— Răfuiala cu inginerul-şef.
— Viaţa nesigură şi mizeră din lagărele situate în împrejurimile Moscovei.
— Metastazele proliferează vertiginos.
— Norillag-ul.
— Lagărele din Kazahstan.
— Lagărele siberiene.
— Lagărele Nordului.
— Pretutindeni – lagăre.
— Sate întregi în lagăr.
— Misiunea încredinţată de Stalin lui Frenkel.
— GULJDS.
— Restructurarea GULag-ului pe ramuri productive.
— Diseminarea centra-lei în timpul războiului.

— Frenkel. Trăsături comportamentale.
— Călăii mor înconjuraţi de onoruri.
Capitolul 5 – PE CE SE SPRIJINĂ ARHIPELAGUL
Ţesarevici – Svobodnîi.
— Necesitatea economică a lagărelor.
— Fundamentarea lor teoretică, începând de la Marx.
— Nu vină, ci cauzalitate de clasă. Nu pedeapsă, ci măsuri de apărare socială.
— Şi totuşi, cum se poate îmbina asta cu reeducarea.
— Reeducarea nu e pentru toţi.
— O legendă: Codul reeducării prin muncă.
— Articolele privind interzicerea persecuţiilor.
— Miopia observatorilor străini.
— O fetişcană pedepsită la postul de gardă.
— Focul.
— Iobagii şi zekii, o comparaţie a vieţii de zi cu zi.
— Ea nu e în favoarea zekilor.
— Semnificaţia siglei VKP (b).
— Căutarea unor stimulente pentru muncă în comunism.
— Cele trei balene pe care se sprijină Arhipelagul.
— Marmitele şi semnificaţia lor.
— Şi cei ce refuză orice stimulente?
— Brigăzi şi brigadieri.
— Întrajutorare reciprocă în unele brigăzi.
— Ce calităţi trebuie să întrunească brigadierul.
— Ce altceva s-ar putea face?
— Sistemul dublei conduceri.
— Particularităţile fiecăreia dintre ele.
— Când două planuri se bat cap în cap. – Coabitarea paşnică a celor două conduceri.
— Normele oficiale şi tunta.
— Zekii din aparatul tehnic şi producţia de tuntă.
— Cum s-a descurcat în lagăr V.G. Vlasov.
— Scamatoria lui cu arborii netăiaţi.

— Cum se produce tuntă în brigăzile integrate.
— Proliferarea tuntei.
— N-ar fi fost tunta şi-amonalul, nu s-ar fi făcut Canalul.
Capitolul 6 – AU ADUS FASCIŞTI!
Vara, străbătând în camion împrejurimile Moscovei.
— Lumea văzută de zeki.
— Cincizeci şi Obţii – „fascişti”.
— Zona micului lagăr din Novîi Ieru-salim.
— Prima întâlnire cu viaţa de lagăr. – „Cine nu munceşte nu mănâncă!” – Prima zi de lagăr.
— O numire după alura militară.
— Posturile de comandă în armată şi în lagăr.
— Răfuiala borfaşilor cu Akimov.
— Nu ştiu să „dirijez”.
— Visând la o viaţă bucolică.
— Ortodoxă Matronina.
— Sunt pus pe liber.
— Unde duce orgoliul uniformei militare.
— Ingal şi El Campesino. – „Eu milă de la voi...” – „Comunii” amnistiaţi îşi aşteaptă schimbul.
— Un sistem incompatibil cu mărinimia.
— Marea amnistie stalinistă de la 7 iulie 1945.
— Dezertorii şi combatanţii din perspectiva amnistiei.
— Cazul soţilor Zubov.
— Ca răspuns la amnistie – să dublăm productivitatea.
— Eliberarea „comunilor” din Novîi Ierusalim.
— Regina atelierului.
— Cu vagonetele la uscătorie. – „Pe şantier nu plouă niciodată”.
— Visul ba-ronului Tusenbach.
— Tineretul în Vest şi în Est.
— Argila de mare.
— Escortaţi în beznă.

Capitolul 7 – VIAŢA DE ZI CU ZI A DEŢINUŢILOR

Munci de lagăr.

— La tăiat de pădure. – „Execuţia uscată”.

— Cât de greu a fost în „Casa morţilor”?

— Normele la decembrişti şi la Şalamov.

— Tăieri de pădure la lumina proiectoarelor.

— Muncind la minus 50°.

— Subpro-dusele în alimentaţia de lagăr.

— Marmitele. – „Nu raţia mică te omoară, ci raţia mare”. – La apel, fuga-marş!

— Alimentaţia în ocnele anterevoluţionare.

— Dar colhoznicii îi invidiază pe deţinuţi…

— Autofinanţarea.

— Cum sunt îmbrăcaţi băştinaşii Arhipelagului.

— Încălţămintea.

— Figuri din lagăr în prim-plan.

— Barăci şi în loc de barăci.

— Încăperi în care nu se poate trăi.

— Insectele.

— Pâinea brigăzii – sub escortă.

— Instabilitatea vieţii de lagăr: etapări, permutări, percheziţii.

— Viaţa individului în briga-dă.

— Indistincţia.

— Înfiinţarea unui lagăr nou, în plină iarnă.

— Abrutizarea fiinţei umane.

— Ce înseamnă Foamea.

— Mierlitorii.

— Cum se moare.

— De ce să ne amintim?

— Un mierlitor teoretician.

— Moartea – soarta ţăranului.

— Scriind la această carte: trăiri şi ambianţă.

— La noi, cele mai importante cărţi nu sunt cunoscute la timp.

— Şalamov şi eu: două experienţe faţă-n faţă.
— Deosebiri de vederi privind secţia sanitară.
— Secţia sanitară din lagăr – o verigă în lanţul opresiunii.
— Medicul şi carcera.
— Medicul şi accidentele de muncă.
— Comisiile.
— Limitarea grupei „C” şi căi de eludare.
— Starea mizeră a spitalelor de lagăr.
— Cum stăteau lucrurile pe vremea lui Dostoievski.
— Secţia sanitară şi alimentaţia din lagăre.
— Secţia sanitară şi munca: nu există opoziţie, – Ivan Denisovici nu are altă soluţie decât să muncească.
— Punctele de odihnă şi nedreptăţile legate de ele.
— Modalităţi de „ajustare”.
— Instrumentarea invalizilor.
— Şuţii milionari se răscumpără.
— Cincizeci şi Obţii nu se instrumentează.
— Moartea ca formă de eliberare.
— Cât se murea.
— Cum sunt „prelucrate” cadavrele.
— Înmormântări fără sicriu şi fără lenjerie de corp.
— Cimitirul distrus de la Kenghir.
— Dosare arse.
— A face din păr de câine sită de mătase.
— Totul pentru sine.
— Prietenia în lagăr.
— Soţii de lagăr.
— Şi cea legiuită – În vizită.
— Femei ajunse în lagăr după Decret.
— Nastea Gurkina şi geamantanele străinilor.
— Contabilul Şitariov.
— Condamnări pentru cartele de pâine.
Capitolul 8 – FEMEIA ÎN LAGĂR
Glezne şi pantofi de femei pe un colţ de asfalt.

— Cum suportă femeile închisoarea.
— Şotii.
— Insanitatea lagărelor.
— Oploşiţii îşi dispută prospătura.
— Căi lesnicioase, căi dureroase. – „Aici toţi trăiesc aşa”.
— Cum a cedat M. – O tigaie cu cartofi prăjiţi. – „Colibara”.
— Cloaca din baraca femeilor de la Krivoşceokovo.
— Bolile venerice. – „Tramvaiul” din Kolîma.
— Munca femeilor în brigăzi mixte, în brigăzi şi lagpunkte feminine.
— Nudism sub escortă.
— Femeiedecari.
— Cum se desfigurează femeia în lagăr.
— Macaragiul Napolnaia.
— Când tinereţea se consumă în lagăr.
— Instrucţiuni pentru tribunale privind divorţul de soţul arestat.
— Persecutarea concubinilor.
— Subterfugii ale iubirii de lagăr.
— Risc şi recompensă.
— Nu pentru toţi.
— Când iubirea de lagăr răzbate prin sârma ghimpată.
— Despărţirea prin maternitate.
— Deformări depreciative în limba zekilor.
— Nou-născutul în primul an de viaţă.
— Casă de copii sau casă?
— Avorturile sunt profitabile pentru lagăr.
— Problema maternităţii pentru o zekă.
— Botezuri.
— Amnistii parţiale pentru mame. – „Mamka” din gara Taşkent.
— Separarea bărbaţilor de femei în anii de după

război.
— Munca femeilor devine şi mai grea.
— Numărul gravidelor creşte.
— Uniuni matrimoniale prin sârma ghimpată.
— Se construiesc ziduri despărţitoare.
— Corespondenţă între necunoscuţi.
— Căsătoria cu necunoscuţi.
— Lesbi-enele.
— Noi sentimente faţă de „oper”.
— Perimetre de muncă mixte ca stimulent de producţie.
Capitolul 9 – OPLOŞIŢII
Ce sunt oploşiţii.
— Cât de mulţi sunt ei.
— Tocmai oploşiţii sunt cei care supravieţuiesc.
— O clasificare nu tocmai tranşantă.
— Avantajele intendenţei.
— Scala de valori în lagăr.
— Oploşiţii din zonă şi privilegiile lor.
— Oploşiţii din producţie.
— De ce trebuie expediaţi Cincizeci şi Obţii la muncile comune.
— De ce trebuie reinstalaţi pe posturi de oploşiţi. – „Va fi utilizat numai la muncile comune”. – „Manifestul comunist” este exce-dat.
— Condiţia de oploşit din perspectivă morală.
— O discuţie despre oploşiţi şi pălmaşi.
— Pavel Ciulpeniov sau 7 ani la tăieri de pădure.
— Are un pălmaş dreptul să nu-şi iubească munca?
— Cine prezervă lanţul lui Kaşcei?
— O problemă a întregii societăţi.
— Oploşiţii din zonă selectaţi după principiul câinoşeniei.
— Tipuri.
— Dar şi oploşiţii sunt siliţi să fure de către

autorităţi.

— N-au luat pe faţă – au folosit pe din dos.

— Cum s-a ajuns? Cum s-a purtat cu ceilalţi? Dacă n-a făcut rău, a făcut vreun bine?

— Supravieţuirea pe seama altuia.

— Atestarea prin prisma propriului meu caz. Cum am devenit „şef de producţie” şi cum am fost scos din pâine.

— Camera monştrilor.

— Generalul Beleaev.

— Ţâfnele primei generaţii.

— Generalul MVD Zinoviev.

— Sub o aripă ocrotitoare.

— Doctorul Pravdin şi spaima endemică.

— Inteligheţia în accepţie sovietică.

— Cine este cu adevărat intelectual?

— Inginerul Oracevski.

— Un fluture supravieţuieşte gerului.

— Întemniţat pentru un zâmbet.

— Mujicul Prohorov, încarcerat pentru compasiune faţă de semeni.

— Şi eu eram un monstru.

— Cum a sfârşit generalul Beleaev.

— Moscova la picioarele noastre.

— Vizitând astăzi micul lagăr de la Bariera Kaluga.

— Kukos, un inginer din prima promoţie sovietică.

— Cum s-au prăsit şi ce e de capul lor.

— O es-capadă în vreme de război. „Un mic dejun uşor”.

Capitolul 10 – ÎN LOC DE POLITICI

Abolirea politicilor.

— Poporul ca duşman al poporului.

— Cazuri anec-dotice de arestări pe baza lui 58.

— Propagandişti analfabeţi şi surdo-muţi.

— Maximov din Vetluga.

— Copiii.

— O şedinţă de spiritism.
— Sensul terorii de masă.
— Acuzaţii fantasmagorice.
— Setul standard de acuza-ţii.
— Delaţiunea ca superarmă.
— Recuzita agitatorică.
— Alineatul 10, la îndemâna tuturor.
— Alineatul 12 – „ai ştiut şi n-ai spus”.
— Cazul profesorului Juravski.
— Cazuri, cazuri…
— Proletara Gruşa.
— Recitind din Ese-nin.
— Pilotul de pe „Douglas” şi Ehrenburg.
— Şi altele.
— Marx în apăra-rea cetăţeanului. Când va crede Europa.
— Drojdia politică.
— O lume pestriţă.
— Articolul 58 – cea mai simplă metodă de a scoate un om din circulaţie.
— CIS – familii întregi întemniţate.
— Articolul Cincizeci şi Opt devine tot mai cenuşiu şi mai anodin.
— O reeducare lipsită de obiect.
— Bazele teoretice ale tratamentului aplicat Cincizeci şi Opţilor în lagăre.
— Procedee practice.
— O turmă de inocenţi. Opresiune şi dezbinare.
— Pe-gra politică. – „Gândeşte-te numai la dumneata!” – Ofiţerii japonezi de la Revuci.
— N-am fost lăsaţi să realizăm cine suntem.
— Momentul dispariţi-ei politicilor coincide cu momentul reapariţiei lor.
— Creştinii din lagăre.
— Ei au murit neştiuţi de nimeni.

— Arhiereul Preobrajenski.
— Voinoiasenetki – Episcopul Luca.
— Inginerul Placiński.
— Academicianul Vavi-lov.
— Profesorul Rodionov.
— Enigma lui Iakov Pocitar.
— Tineretul politic după 1944.
— Astăzi, politicii au nevoie de mai mult curaj decât înainte de revoluţie.
— Grupul Bakst-Tarantin.
— Cei curajoşi trebuie căutaţi în închisori.
— Troţkiştii. Cum se fereau de socialişti.
— Patetismul sfâşietor al protestelor din lagăre.
— Greva şi greva foamei organizate de troţkişti pe Vorkuta, în 1936. Cum au fost înşelaţi.
— Greva foamei de la Mina 8 de pe Vorkuta.
— Duplicitatea borfaşilor.

Capitolul 11 – LOIALIŞTII

Sunt bungânditorii, comuniştii devotaţi, adevăraţi deţinuţi politici?

— Comunişti lipsiţi de orgolii răutăcioase şi fără pretenţia de a fi trataţi ca excepţii.
— Avenir Borisov.
— Boris Vinogradov.
— Nikolai Govorko.
— Cei căzuţi.
— Cei calpi.
— Ortodocşii nu sunt mai niciodată pălmaşi.
— Un fost procuror al republicii.
— Năpăstuiţi de ai lor!
— Procesele-verbale ale congresului stahanoviştilor.
— Fiica ei nu va putea trăi fără Komsomol.
— Fi-delitate ori capete pătrate?
— Contingentul ’37 şi legenda anului ’37. – P. Postâşev despre politica represivă. – „Cine e în spatele

loviturii de stat?” – Cum îşi explicau ei arestările.

— Stalin – un soare ce nu poate fi eclipsat. – „Să citezi cât mai multe nume”.

— Cum contribuiau ei înşişi la arestări.

— Justiţia tardivă a istoriei.

— Din lista principalilor protagonişti.

— Niciunul nu a luptat împotriva partidului.

— Comuniştii au distrus tradiţiile politicilor.

— Cu ce ochi au privit zekii proaspătul contingent ’37.

— Incapacitatea şi refuzul de a învăţa din experienţa vieţii.

— Cereri de graţiere.

— Nivelul lor de analiză.

— Impenetrabilitatea capetelor pătrate.

— Dialog cu un profesor de marxism.

— Jocul „de-a tovarăşii”.

— Atitudinea bungânditorilor faţă de regimul de lagăr.

— Nici nu voiau, nici nu puteau să lupte.

— Tifle din fundul buzunarului.

— Raporturile lor cu autorităţile lagărelor, întotdeauna aranjaţi ca oploşiţi.

— Ei înşişi recunosc deschis acest lucru.

— Ortodocşii aprobă munca de sclav din lagăre, dar nu şi când e vorba despre ei.

— Exemple de oploşiţi.

— Comunistul Diakov despre sine.

— Nicăieri, niciunul nu e arătat făcând o muncă utilă.

— Ortodocşii nu evadează şi condamnă evadările.

— Se distanţează de Cincizeci şi Opt şi chiar îi urăsc.

— Toate căile lor duc la ciripitorie.

— Kádár, Gomulka, Husák sunt din acelaşi aluat.

Capitolul 12 – CIRIP… CIRIP… CIRIP…

Seksotul.

— Ciripitorul.
— De ce trebuie cunoscuţi ciripitorii.
— Cât de simplu ar fi dacă ar avea clopoţei.
— Denunţul ca „ajutor” dat individului şi socialismului.
— Procedee tehnice de recrutare şi contactare.
— Setul de chei fixe al recrutării.
— Stepovoi, soldat MVD.
— Menţiunea „A nu se încerca recrutarea”. – Rarele răfuieli cu ciripitorii în lagăre.
— Cât de naiv eram la început.
— Cum am fost recrutat – Cât de greu e să devii om.
— Şi o reci-divă, când deja totul devenise comic.
— Cheia cea mai eficace: soarta familiei.
— Cerând sfaturi de la însuşi subiectul viitoarelor denunţuri.
— Eliberare prin repulsie.
— Eliberare prin invocarea lui Crist.
Capitolul 13 – ŞAPTE PIEI ŞI ÎNCĂ ŞAPTE
A doua condamnare.
— Loveşte în cel căzut!
— Regenerarea termenelor de condamnare – formă de viaţă specifică Arhipelagului.
— Administrarea mecanică, fără anchetă, a celei de a doua condamnări.
— În timpul războiului, anchetele de lagăr erau salvarea „cumetrilor”.
— Pretutindeni comploturi!
— Cum a fost anchetat Alexandr Babici.
— Sunt preferaţi zekii influenţi.
— Lotul de „agitatori” de la Burepolom.
— Condamnare pentru Gorki. Condamnare pentru Puşkin.
— Chiar şi arestarea din lagăr e o încercare dură.
— Închisori de lagăr. „Numărul 30” de ge Vorkuta. –

„Cortul de anchetă”. – Închisoarea de instrucţie de la Orotukan.

— Înghesuiala de la Serpantinka.

— Tribunalul de lagăr.

— Şi din nou la muncă.

— Execuţiile din lagăre în 1938: execuţiile Kaşketin, execuţiile Garanin. La Vechea Fabrică de cărămidă.

— Batjocurile la care se dedau borfaşii.

— O fantezie pentru execuţiile ce aveau să urmeze.

— Cei ce au fost cruţaţi.

— Execuţii în grupuri mici. – „Dacă scapi vreodată de aici, povesteşte!” – Execuţiile din râpa de lângă Uşa.

— Cum au sfârşit călăii şi Kaşketin însuşi.

— Adak: oameni îngropaţi de vii.

Capitolul 14 – SCHIMBĂ-ŢI SOARTA!

„Procurorul verde”.

— Evadările nu contenesc – energia zekilor nu a secat.

— Tentaţiile din primul an de lagăr.

— O cifră întâmplătoare.

— Odată cu proliferarea Arhipelagului şi a punctelor de lucru îndepărtate, paza slăbeşte.

— Ustvâmlag, 1939.

— Evadări chiar şi la Moscova.

— Lanţurile care-l reţin pe deţinut: resemnarea; foamea; ameninţarea unei noi condamnări.

— Face să evadezi, dacă eşti hoţ?

— Fantezii ale borfaşilor despre evadări care n-au avut loc niciodată.

— Dispensa de escortă – o piedică în calea evadărilor.

— Într-o vreme, iakuţii îi scoteau pe zeki din Kolîma.

— Ostilitatea populaţiei din împrejurimi faţă de evadaţi.

— Recompense pentru capturare.

— Geologii trădători.

— Batjocurile la care sunt supuşi cei capturaţi.
— Ciomăgiţi, schilodiţi, ucişi.
— Răfuiala cu Piotr Lo-maga.
— Şi cine te va ajuta la capătul drumului?
— Cu buşteanul pe Indighirka.
— Moartea în taiga.
— Provocarea evadărilor – în folosul operelor.
— Dar evadaţii pot fi şi periculoşi.
— Dezarmarea escortei.
— Evadarea în grup de lângă gara Reşoti.
— Despre evadări reuşite după capturări târzii.
— La braţ cu un pilot prin faţa pazei.
— Pe jos, din Perm până în Letonia.
— Evadarea bătrânelului închis pentru o anecdotă: prin duşumeaua vagonului, din mersul trenului.
— Evadarea lui Cebotariov de lângă Balhaş.
— Viaţa de om hăituit, strădania de a găsi ascunzişuri, căutarea celor apropiaţi.
— Condamnat la împuşcare din cauza a doua cuvinte chinezeşti.
— Pentru contribuţia la construcţia bombei atomice – pe Kolîma.
— O evadare reuşită încă nu înseamnă libertate.
— Evadări peste graniţă.
— Evadare pe ruta Taişet-Krasnovodsk-Viena.
— Şi cum s-a ales praful din atâtea eforturi.
— Meandrele vieţii inginerului Anikin.
— Evadări în grup.
— Un inventar al tuturor evadărilor e o întreprindere imposibilă.

Capitolul 15 – ŞIzo, BUR, ZUR

Renunţarea solemnă la carcere în primii ani ai puterii sovietice.
— Pentru ce eşti trimis la ŞIzo.
— Sancţiuni disciplinare cu termene de până la un

an.

— Ce înseamnă ŞIzo.

— Carceră într-o cocioabă de bârne şi carceră într-o groapă.

— Unde oamenii zac dezbrăcaţi.

— Privilegiile borfaşilor.

— BUR şi clientela ei.

— BUR – baracă şi BUR – închisoare de piatră.

— Un BUR la Ekibastuz.

— Să înghiţi o lingură, să încerci să te spânzuri, să-ţi provoci o cangrenă.

— Caracteristicile ZUR.

— Munci disciplinare.

— Pentru ce erau expediaţi zekii în zone disciplinare.

— Impresiile Irinei Nagel.

— Zone disciplinare şi zone sub supraveghere.

— Hoţul de mână de hoţ moare. Fabrica de var de pe Vorkuta. OLP-ul Revuci.

— Când Cincizeci şi Obţii îşi puteau permite să-i ucidă pe borfaşi.

— Atmosfera de la Re-vuci.

— Canibalism.

Capitolul 16 – SOCIALMENTE APROPIAŢII

Exaltarea borfaşilor în literatura mondială.

— Şi, firește, în cea sovietică.

— Cântăreţul borfaş de la Bariera Kaluga.

— Înainte de revoluţie: „Înco-voiaţi-i sub jugul de fier al legii!” – Eliberările masive din primul an al revoluţiei.

— Sosesc întăriri masive: copiii străzii şi orfanii războiului civil.

— Cekiştii şi delincvenţii de drept comun: cine pe cine a reeducat?

— Repere ale psihologiei borfaşilor.

— De ce nu fură şuţii de la stat. – Cum au fost instigaţi să fure de la particulari.

— Statul socialist împotriva calului şi a câinelui.

— Dar, în general, trebuie capturaţi hoţii? Trebuie trimişi în judecată?

— Amnistia din 1953 – libertate pentru şuţi. – „Limitele legitimei apărări”.

— Statul nu-şi asumă răspunderea de a-şi apăra cetăţenii.

— Cum îi ajută pe infractori teama de transparenţă a statului sovietic. – „Lipirea” de infracţiuni nesăvârşite.

— Cazul lui Piotr Kizilov.

— Cine intervine pentru dreptate se va căi o viaţă întreagă.

— Cum sunt deduşi „socialmente apropiaţii” din teoria de clasă.

— Cum sunt îndoctrinaţi. – „Să fie folosite cele mai importante potenţialităţi ale borfaşilor”.

— Borfaşii – stăpâni pe vieţile noastre.

— Borfaşi în administraţie, în locul cekiştilor.

— În producţie – trăind pe seama Cincizeci şi Opţilor.

— Beregovaia de la Volgokanal.

— Atrocităţile „hoţilor cinstiţi”.

— Trecând pragul scelerării.

— Un cuvânt în apărarea borfaşilor.

— De ce nu pot borfaşii profita de roadele nesupunerii lor.

— Născuţi pentru a trăi.

— Tatuaje.

— Stupefiante.

— Totul le aparţine.

— Cât de departe se merge la jocul de cărţi.

— De ce să le placă munca?

— Borfaşii în Războiul de apărare.

— Onoarea borfăşească: nu vor pune umărul la întărirea închisorilor.

— O relatare a lui Thomas Zgo-vio.

— O răfuială la postul de gardă.
— Ce fel de romane le plac borfaşilor.
— Fals şi delir în dramaturgia lui Pogodin.
— Ierarhia caizilor.
— Pricele – tribunalele şuţilor.
— Incompatibili cu „lumea fraierilor”. – „Fermoarele” frâng coloana vertebrală a lumii interlope.

Capitolul 17 – CHIŞTOCII

Anii ’20. Închisori pentru minori, comune de muncă, FZU speciale.
— Pedepse penale de la 12 ani.
— Jumătate din populaţia Arhipelagului e alcătuită din copiii lui Octombrie.
— Stalin introduce, pentru copiii de 12 ani, „tariful maxim” şi împuşcarea.
— Şir de decrete vizând înăsprirea pedepselor.
— Pentru o şotie copilărească – până la pedeapsa capitală.
— Unde erau ochii liderilor stângii engleze?
— Spice, cartofi. Boabe de grâu scurse din caroseriile camioanelor.
— Mere din grădină.
— Ce îndură un minor în primele şase luni.
— Originea cuvântului „chiştoc”.
— Integrarea în viaţa de lagăr.
— Devenind animal de pradă.
— Două modalităţi de încarcerare a chiştocilor.
— Povestea lui Iura Ermolov.
— Jefuirea şi oprimarea chiştocilor de către educatori.
— Chiştocii acţionează ca o trupă.
— propaganda le trece pe lângă ureche.
— Impunitatea protestelor.
— Tupeul.
— Erotism precoce.

— Condiţiile din coloniile mixte.
— Idealul: să devii hoţ.
— Băieţaşul din Kiev. De ce nu fura sub nemţi.
— Invincibilitatea haitei.
— Jefuirea bătrânilor.
— Comerţul cu civilii.
— Distracţii dinamice.
— Batjocorirea invalizilor.
— Modalitatea optimă de a abrutiza un copil.
— Primul pas e mai greu.
— Recidiviştii. – 20 de ani de legi staliniste.
— Chiştoci condamnaţi pe baza lui 58.
— Un băiat de şase ani.
— Fetiţele de la Eisk.
— Orfanii de la Hoştin.
— Galia Venediktova. – „Fiică de trădător de patri-e”.
— Copii rămaşi pe drumuri după arestarea părinţilor.
— Copii pe urme-le părinţilor.
— Pervertitorii de suflete.
— Dârzenia Zoiei Leşceva.
— Capul lui Stalin în ţărână.
— Arată-te, ţară…
Capitolul 18 – MUZELE în GULAG
Nimeni, niciodată n-a fost reeducat prin grija KVC.
— Misiunea KVC.
— Funcţiile educatorului.
— Deţinutul trebuie, chiar şi în lagăr, „să trăiască viaţa naţiunii”.
— Un optimism de bâlci.
— Muza lozincilor.
— Gazete vivante, scheciuri, brigăzi de agitaţie.
— Tribunalele tovărăşeşti.
— Deţinutul nu trebuie lăsat singur cu sine.
— Gazete de lagăr.
— Totul s-a sfârşit. Glaciaţiunea.

— Rondurile moarte de pe Vorkuta. – „Noi cui să scriem?” – Ce a mai rămas din KVC.
— Invenţiile ca formă de evadare.
— Truşleakov.
— Depoziţiile tehnice silite ale prizonierilor germani.
— Un politic inventând sisteme de pază a lagărelor.
— Proiectul RAIA.
— Alexandr Cijevski.
— Konstantin Strahovici şi soarta lui în lagăr.
— Pe ceilalţi – cum i-am putea cunoaşte?
— Luminiţa KVC.
— Liova G-man.
— Profesorul Dovatur.
— Ca-mille Gontoire.
— Pictorii în lagăr. – „Lanţ de ocnă – muzica dumitale!” – Poeţi scriind texte pentru caricaturi.
— Epitaful prozei ruse.
— Patru sfere virtuale ale literaturii mondiale.
— O osmoză fără precedent a experienţelor şi extincţia ei.
— Activitatea artistică de amatori.
— Corul.
— Artiştii io-bagi.
— Ce îi atrage. – „Numai în interiorul GULAG-ului”. – Un scandal patriotic la montarea unei piese patriotice.
— Destinul lui Nikolai Davidenkov.
— Niciun fel de „îndoieli”! – „Şi cine ne judecă?” – Trupe şi teatre iobăgeşti.
— Destinele unor cunoscuţi artişti sovietici.
— Dubla reîncarnare a actorului-zeke.
— Trupa Direcţiei Lagărelor din Moscova.
— Dansul Isol-dei Glaznek.
— Osvald Glaznek plângându-şi viaţa distrusă.
— Niciodată nu ştim unde ne aşteaptă şansa şi unde – pierzania.

— Artiştii amatori de la Bariera Kaluga.

Capitolul 19 – ZEKII CA NAŢIUNE

Clasa zekă.

— Un tip biologic zek – Definiţia naţiunii după Stalin.

— Zekii îi satisfac cu prisosinţă exigenţele.

— Sudalma ca matrice a limbii.

— Problema natalităţii.

— Originea cuvântului „zek”.

— Clima Arhipelagului.

— Înfăţişarea exterioară a băştinaşilor.

— Felul de a vorbi al zekilor.

— O limbă energică. Maniere care te amuţesc.

— Sonor, gracil şi transparent.

— Tipul naţional zek.

— Atitudinea faţă de munca oficială.

— Codul de conduită al zekilor şi vechile zicale iobăgeşti.

— Atitudinea faţă de autorităţi.

— Zekii nu aleargă după laude.

— O scară de valori răsturnată.

— Nu-şi iubesc insulele.

— Importanţa exagerată acordată raţiei de pâine, mahorcăi şi fierturii.

— Renunţarea la viaţa de familie.

— Virtuozi ai somnului.

— Presiunea vitală.

— Conştiinţa?

— Mi-a rămas la dosar.

— Îmbrobodirea.

— Conştiinciozitate în execuţia comenzilor particulare.

— Disimularea. – „Legea e taiga” – Fiii GULAG-ului.

— Preceptele zekilor.

— Nu-ţi vârî nasul în gamela altuia. Cum trebuie înţeles acest precept – Nu te încrede în nimeni, nu te teme

de nimeni, nu te ruga de nimeni.

— Echilibrul spiritual.

— Întotdeauna, zekul pune răul în faţă.

— Atrofierea simţurilor.

— Fatalismul.

— Dragostea de viaţă. – „Dea Domnul aşa viaţă tuturor şi fiecăruia!” – Credulitatea.

— Credinţa în Amnistie.

— Setea de dreptate.

— Mitul privind graţierea Fanyei Kaplan.

— Povestirile despre trecut: „Cum am fost arestat”.

— Imuabilitatea trecutului.

— Legende despre ingeniozitatea zekilor.

— Umorul.

— Urşii şi socialismul.

— Limbajul borfaşilor contaminează limba zekilor.

— Limba zekilor contaminează limba societăţii.

— Unele rădăcini ale argoului zek coboară în limba de dinainte de revoluţie.

— Din partea lui Fân Fanâci…

Capitolul 20 – DULĂII LA LUCRU

O slujbă legată de câini.

— Cum să-i numim?

— Generalii GULag-ului.

— Zaveneaghin Antonov.

— De ce nu merită atenţie temnicerii.

— Contrase-lecţia morală în MVD.

— Sfatul ipocrit al lui Dzerjinski. – „Un bătrân cekist”.

— Deosebirea dintre un cekist şi un lagherscik.

— Cum au fost instruiţi lagherşciki în anii ’20 şi ’30.

— Nici urmă de „dragoste de oameni”.

— Trăsături caracterologice generale.

— Puteri discreţionare.

— Ţâfna.

— Stupiditatea.
— Am moşia mea şi sunt proletar.
— Nulitatea.
— Despotismul.
— Lecţii de canto de la un iobag.
— Instinctul feudei.
— Cupiditatea.
— Privilegii în virtutea slujbei.
— Servitori din lagăr; servicii din lagăr.
— Furturi din raţia deţinuţilor.
— Furturi din gospodăria lagărului, folosirea în interes personal a serviciilor de intendenţă.
— Furturi din producţie.
— Lubricitatea şi posibilităţi de a o satisface.
— Răutatea şi cruzimea. – „Până aici firele de telegraf nu mai ajung”. – Sadismul.
— De ce au o expresie de oameni veşnic nemulţumiţi.
— Cu câtă artă sunt aleşi din grădina lui Dumnezeu.
— Răfuiala dulăilor cu infirmiera de la Ahtme.
— O listă de călăi.
— Trofeele de război şi orgiile lui Mamulov.
— Excepţii: exemple.
— Locotenent-colonelul Ţukanov.
— O mărturie despre colonelul inginer Malţev. – „Cumsecădenia” în accepţia bungânditorilor. – „Cumsecade” ar fi ca dulăii înşişi să înfunde lagărele.
— Gradaţii GULag-ului.
— Aceleaşi caracteristici la scară redusă. Gardieni capabili de compasiune.
— Gardieni veterani.
— Gardieni mobilizaţi în timpul războiului.
— Majurul Tkaci de la Ekibastuz.
— VOHRA şi serviciile ei.
— Oricine trage a fost în drept să o facă.
— Singurul drept al deţinuţilor: supunerea oarbă.

— Arbitrarul ofiţerilor din VOHRA. Cum au ars, cu zeki cu tot, lagpunktele de pe râul Vişera.

— Cum sunt selecţionate trupele VOHRA de către comisariatele militare.

— Slăbirea efectivelor VOHREI în anii războiului sovieto-german.

— Soldatul Samşel.

— Slujba în escortă văzută ca o „condamnare”.

— Escorta şi femeile din lagpunktele feminine.

— Autoescorta şi cruzimea ei.

— Kuzma.

— Lunin.

Capitolul 21 – LUMEA DIN JURUL LAGĂRELOR

Zona de transmisie din jurul lagărelor.

— Asimilarea elementelor nocive ale lagărelor de către stat în întregul său.

— Aşezările din jurul lagărelor şi destinul lor.

— Kizelul.

— Karaganda.

— Configuraţia socială a lumii din jurul lagărelor.

— Ce fel de „civili” sunt atraşi de această lume.

— Civilii-păl-maşi. Servicii şi contraservicii între zeki şi civili.

— Când reşedinţa lagărului e un oraş mare.

— Încă o dată despre „banii cu două etaje”.

— Şefii de echipă civili.

— Fiu de beţivan şi fiu de „chiabur”.

— Fiodor Muravliov, preşedintele comitetului sindical.

— Şeful de lucrări Buslov.

— Fiodor Gor-şkov, un bătrân şef de echipă.

— Amintiri despre rânduielile de dinainte de revoluţie.

— Demarcaţii produse de invidie în rândul protipendadei din aşezările limitrofe lagărelor.

— Pasiunile unei vieţi anoste.
— Aceeaşi supraveghere, acelaşi arbitrar.
— O capitală a Rusiei văzută de un iakut.
Capitolul 22 – CONSTRUIM
Este munca deţinuţilor profitabilă pentru stat?
— O declaraţie a lui Molotov.
— Descompunerea problemei în părţile componente.
— Raţiuni politice şi sociale.
— Economicul prevalează asupra politicului.
— Pentru munci înjositoare, deosebit de grele ori lipsite de orice suport tehnico-economic.
— Directivă: să se asigure autofinanţarea lagărelor.
— Cum a fost impusă autofinanţarea la începutul anilor ’30.
— Impedimente. Indolenţa zekilor.
— Furtişagurile civililor.
— Cheltuielile pentru aparatul lagărelor.
— Mofturile inginerilor.
— Inadvertenţele Direcţiilor.
— Capriciile planificării socialiste (Talaga, Ust-Vâm).
— Căi ferate abandonate.
— Când e mai avantajos pentru lagăr ca deţinuţii să fie declaraţi bolnavi.
— Stăpân în propria lui feudă.
— Cum se poate ocoli „greabănul” lui Frenkel.
— Du-minici de muncă în zonă.
— Braţe de muncă fictive în zona de producţie.
— Un serviciu de intendenţă clădit pe furtişaguri.
— Avantaje pentru pălmaşi.
— Miracolele serviciului de intendenţă de la Kenghir.
— Cum construiau strămunii şi cum construim noi.
— Şi totuşi, se-nvârte!
— Crochiul unei liste a obiectivelor economice construite de zeki.
— Ar trebui o hartă a Arhipelagului, dar poate fi ea

întocmită? Mii de lagpunkte necunoscute.

Partea a PATRA – SUFLETUL ŞI SÂRMA GHIMPATĂ

Capitolul l – ELEVAŢIE…

O durată perceptibilă numai pentru meditaţie.

— Mustrări de conştiinţă nu există pe Arhipelag.

— Conştiinţa cvasigenerală a inocenţei.

— Frecvenţa redusă a sinuciderilor în lagăre.

— Câteva cazuri.

— Voinţă puternică ori lipsă de voinţă?

— Sentimentul oamenilor că au dreptate, că se află în faţa unei calamităţi naţionale.

— Purificarea spirituală în anii de închisoare.

— Urcând spre dreapta, coborând spre stânga… Directiva „Rezistă!” – Cei ce refuză schimbarea.

— Regenerări benefice în închisoare.

— Dar în lagăr?

— Seminariile muribunzilor.

— Dacă iubeşti viaţa, iubeşte-o şi când se preface în urgie.

— Când gândul la libertate devine silnic.

— Libertatea de a nu mai cultiva ipocrizia oficială.

— Libertatea faţă de grijile existenţiale.

— Numai rezultatul contează?

— Nu, ceea ce contează e spiritul!

— Faţetele acestei probleme în lagăr.

— Mândria pentru lucrul făcut de mâinile tale şi pacea pe care ea ţi-o coboară în suflet.

— Simţămintele se dezvoltă într-o direcţie neaşteptată.

— Urcăm.

— Nu te bucura când găseşti, nu te întrista când pierzi.

— Reconsiderarea vieţii anterioare.

— Ultimele cuvinte şi moartea lui Boris Kornfeld.

— Se poate conferi cuvintelor lui valoarea unei legi

universale a vieţii?

— Sensul suprem se dezvăluie întotdeauna tardiv.

— Demarcaţia dintre Bine şi Rău.

— Religiile şi revoluţiile.

— Ideile trebuie judecate, nu oamenii.

— Reflecţii dureroase asupra propriului destin.

— Binecuvântată fii, puşcărie!

Capitolul 2… ORI DEPRAVARE?

Şalamov despre extincţia sentimentelor umane în lagăr.

— În închisoare: şansa travaliului spiritual, absenţa concurenţei pentru supravieţuire.

— În lagăr: cloacă, ură. Invidia.

— Spaima. – „Pecinginea sufletească”.

— Cât de numeroase sunt cazurile de contaminare.

— Chiar şi când asta nu aduce niciun folos (Ciulpeniov).

— Autoescorta.

— Autoreprimarea.

— Cu adevărat interesante sunt excepţiile de la regulă.

— Stoicismul credincioşilor.

— Tuşa Dusea Cimil.

— Grigori Ivanovici Grigoriev.

— Cei ce au un nucleu sufletesc puternic nu pot fi pervertiţi.

— Nu există depravare fără elevaţie. – „Corijare?” – Dar nu în lagărele sovietice.

— Dar dacă omul nu are de ce să se corijeze?

— Inegalitatea pedepselor „egale”.

Capitolul 3-O LIBERTATE CU BOTNIŢĂ

Ce înseamnă să porţi în corp o tumoare.

— Semnele distinctive ale „libertăţii” din acei ani.

— Teama permanentă de arestare. Epurări, persecuţii, chestionare.

— Sfat de cekist printr-un ghişeu.
— Priponirea.
— Disimularea – salvarea omului sovietic.
— În ascuns faţă de soţ, în ascuns faţă de propriul tată.
— Când gesturile oneste nu se bucură de crezare.
— Când sinceritatea e considerată provocare.
— Ignoranţă generală, intransparenţă absolută.
— Recrutarea ciripitorilor – Cu mult peste necesităţilein formative.
— Ce se urmăreşte prin asta.
— Trădarea ca formă de existenţă.
— Celor persecutaţi toţi le întorc spatele.
— Destinele unor cele-brităţi.
— Băieţaşul care a fugit din gară.
— Favorizând persecuţiile.
— Trădarea în familie.
— Nu orice pământean are parte de o asemenea dilemă. – 1937 – coroana corozivă a trădării.
— Rezistenţi neştiuţi din acele timpuri.
— Cazuri devenite cunoscute.
— Nu „loterie”, ci selecţie de suflete.
— Proporţiile delaţiunii.
— Trădare în loc de gratitudine.
— Plagiatele discipolilor.
— Vecini chivernisindu-se pe seama vecinilor.
— Onestitatea nu putea învinge: de ce?
— Arestarea lui Alexandr Babici.
— Gesturi nobile departe de slujbă.
— Minciuna – singura formă neprimejdioasă de existenţă.
— Pregătirea propriilor copii pentru minciună.
— Cursuri universitare deva-lorizate din teamă.
— Minciunile delirante ale scriitorilor sovietici.
— Vom muri minţiţi.

— Măcar să aplaudăm un cântec din bătrâni.

— Cruzimea la oamenii sovietici. – Lângă magazia de bagaje din gara Celeabinsk.

— Nu „sărmane”, ci „târâtură”.

— Apartamentele comunale.

— Descompunerea morală nimiceşte instituţia familiei.

— Psihologia de sclav.

— Toate acestea au venit de la sine, ori au fost „elaborate”? Milioane de femei debu-solate.

— Scrisoarea unui copil.

— Statuia Grănicerul şi câinele.

Capitolul 4 – CÂTEVA DESTINE

Anna Petrovna Skripnikova.

— Stepan Vasilievici Loşcinin.

— Părintele Pavel Florenski.

— Valentin Komov.

— Şi câţi alţii…

(I) ABREVIERI ŞI SIGLE

AC – Adniinistrativnaia ceast (Secţia administrativă).

BAM – Baikalo-Amurskaia (jeleznodorojnaia) maghistral (Magistrala feroviară Baikal-Amur).

BBK – Belomorsko-Baltiiskii Kanal (Canalul Marea Albă-Marea Baltică).

BITR – Biuro isprav-trudrabot (Biroul pentru muncile reeducative).

BUR – Barak usilennovo rejima (Baracă disciplinară cu regim înăsprit).

FZO – Fabricino-zavodskoe obucenie (învăţământ pentru fabrici şi uzine).

FZU – Fabricino-zavodskoe ucenicestvo (Ucenicie pentru fabrici şi uzi-ne).

Glavlit – Glavnoe upravlenie po delam literaturi i izdatelstr (Direcţia generală pentru problemele literaturii şi editurilor).

GOLP – Golovnie otdelnie laghernie punkti (Lagpunkte „avansate”, create pentru a deschide noi tronsoane de lucru).

Gosizdat – Gosudarstvennoe izdatelstro (Editura de stat).

GUITL – Glavnoe upravlenie isprăvitelno-trudovân lagherei (Administraţia generală a lagărelor de reeducare prin muncă).

GUITU – Glavnoe upravlenie isprăvitelno-trudovân ucirejdenii (Administraţia generală a instituţiilor de reeducare prin muncă).

GULGMP – Glavnoe upravlenie lagherei gorno-metallurghiceskoi promâşlennosti (Administraţia generală a lagărelor din industria extractivă metalurgică).

GULJDS – Glavnoe upravlenie lagherei jeleznodorojnogo stroitelstra (Administraţia generală a lagărelor de construcţii feroviare).

GUMZAK – Glavnoe upravlenie mest zakliuceniia (Administraţia centrală a locurilor de detenţie).

GUPR – Glavnoe upravlenie po prinuditelnomu trudu (Administraţia generală pentru munca forţată).

ISC – Informationno-sletistrennaia ceast (Secţia de anchetă şi informaţii).

ITK – a) Isprăvitelno-trudovoi kodeks (Codul reeducării prin muncă).

b) Isprăvitelno-trudovaia koloniia (Colonie de reeducare prin muncă).

ITL – Isprăvitelno-trudovoi lagher (Lagăr de reeducare prin muncă).

ITR – Injenerno-tehniceskie rabotniki (Personal tehnico-ingineresc).

KEC – Kvartirno-ekspluatationnaia ceast (Serviciul pentru cantonamente).

KOLP – Komendantskie otdelnie laghernie punkti (Lagpunkte speciale cu comandament propriu).

KRTD – Kontrrevoliutionnaia troţkistskaia deiatelnost (Activitate contrarevoluţionară troţkistă).

KVB – Kulturno-vospitatelrite boetociki (Posturi de luptă cultural-educative)

KVO – Kulturno-vospitatelnîi otdel (Sectorul cultural-educativ).

Lagpunkt – laghernîi punkt („Filială" a unui lagăr, organizată de obicei în apropierea unui loc de muncă îndepărtat şi dispunând de structuri specifice proprii).

MGU – Moskovskii gosudarstvenriâi universitet (Universitatea de stat din Moscova).

MIFL – Moskovskii institut istorii, filosofii i literaturi (Institutul de istorie, filosofie şi literatură din Moscova).

MUT – Moskovskii institut injenerov jeleznodorojnago transporta (Institutul de ingineri de căi ferate din Moscova).

MOPR – Mejdunarodnaia organizaţiia pomoşci borţam revoliuţii (Organizaţia internaţională pentru ajutorarea luptătorilor revoluţiei).

MTS – Masinno-traktornaia stanfiia (Staţiune de maşini şi tractoare). MUR – Moskovskii ugolovnîi rozâsk (Miliţia judiciară din Moscova).

NEP – Novaia ekonomiceskaia politica (Noua politică economică). Aplicată de Lenin începând din 1921, pentru a înlocui „comunismul de război".

NKIU – Narodnîi komissariat iustiţii (Comisariatul poporului pentru justiţie).

NKO – Narodnîi komissariat oboronî (Comisariatul poporului pentru apărare).

OP – Otdâhatelnîi punkt (Punct de odihnă).

Oper – operupolnomocennîi (ofiţer operativ al CEKA).

ORS – Otdel rabocego snabjeniia (Biroul de aprovizionare a oamenilor muncii).

PVC – Poutiko-vospitatelnaia ceast (Secţia politico-educativă).

Seksot – sekretnîi sotrudnik (colaborator secret, informator).

Speptereseleneţ – speţialriii pereseleneţ (deportat cu domiciliu forţat). ŞIzo, Şizo – Ştrafnoi izoleator (Izolator disciplinar).

TON – Tiurma osobogo naznaceniia (închisoare cu destinaţie specială). Torgsin – Torgovlea’s inostranţami (Centrala unională de comerţ exterior).

TGAOR – Ţentralnîi gosudarstvennîi arhiv Oktiabrskoi Revoliuţii (Arhiva Centrală de Stat a Revoluţiei din Octombrie).

TK – Ţentralnîi Komitet (Comitetul Central).

TKK – Ţentralnaia kontrolnaia komissiia (Comisia centrală de control).

UITLK – Upravlenie ITL i kolonii (Administraţia lagărelor şi coloniilor de reeducare prin muncă).

UNRRA – United Nations Relief and Rehabilitation Agreement (Acordul pentru ajutorarea naţiunilor care au avut de suferit ca victime ale războiului). Inclusiv organizaţia creată de Naţiunile Unite în virtutea acestui acord.

URC – Uceotno-raspredelitelnaia ceast (Sectorul de evidenţă şi repartizare).

USLON – Upravlenie severnân (solovetkih) lagherei osobogo nazna-ceniia (Administraţia lagărelor cu destinaţie specială (Solovki) din Nord).

VIR – Vsesoiuznîi năucino-issledovatelskii institut rastenievotistra (Institutul unional de cercetare ştiinţifică pentru cultura plantelor).

VKP (b) – Vserossiiskaia Kommunisticeskaia Parţiia (bolţevikov) (Parti-dul Comunist Panrus (bolşevic).

VNUS – Vnutrenniaia slujba (Serviciul interior).

VTUZ – Vâssee tehniceskoe ucebnoe zavedenie (Institut tehnic de învăţământ superior).

VÂSPS – Vsesoiuznîi ţentralnîi sovet professionalnân

soiuzov (Consiliul unional central al uniunilor profesionale).

NOTE

Partea a TREIA EXTERMINAREA PRIN MUNCA

Capitolul l – DEGETELE AUROREI

1. Faimoasă închisoare din Petrograd (Leningrad).

2. Termenul zek (z/k) – abreviere a cuvântului rusesc zakliucionnîi (deţi-nut) – care a făcut carieră internaţională, este amplu comentat de autor în cap. 18.

3. E vorba de numărul de ostateci împuşcaţi în urma unui atentat terorist.

4. Armatele din Ural şi Ucraina care, la propunerea lui Trofici, fuseseră menţinute sub drapel şi reorganizate în vederea îndeplinirii unor misiuni civile: munci agricole, forestiere, miniere etc.

Capitolul 2 – ARHIPELAGUL SE NAŞTE DIN MARE

1. Prişvin, Mihail Mihailovici (1873 – 1954), scriitor, autor, între altele, al unor cunoscute cărţi de călătorii.

2. Platină – una din cele cinci subdiviziuni administrative ale Novgorodului în secolul al XV-lea.

3. Kolâciov, Fiodor Stepanovici (mitropolitul Filip) (1507 – 1569), adversar al lui Ivan cel Groaznic, cleric la Solovki, apoi mitropolit al Moscovei; a-sasinat.

4. Paliţîn, Averki Ivanovici (numele religios Avraam, m. 1626), nobil căzut în dizgraţie, monah.

5. Hannibal, Pavel Isakovici, fratele mamei lui Puşkin, deportat la mănăstirea Solovki în anii 1827 – 1832.

6. Adică anterioare domniei Elisabetei I (1741 – 1761).

7. Ceaikovski, Nikolai Vasilievici (1850 – 1926), militant narodnic în Nor-dul Rusiei. În anii 1918 – 1919, şef al unui guvern antibolşevic.

8. Vridlo – abreviere a expresiei vremenno ispolniaiuşcii doljnost loşadi (locţiitor vremelnic de cal).

9. Rus. sekira = secure.

10. U-SLON – Aici siglă pentru Upravlenie solovetkih lagherei osobogo naznaceniia (Administraţia lagărelor cu destinaţie specială Solovki). Iniţialele ultimelor patru cuvinte alcătuiesc cuvântul slon (elefant).

11. Gardişti albi emigraţi în Turcia.

12. În limba rusă, nanadcik. Lucrător al Secţiei de evidenţă şi reparti-zare, numit, de regulă, dintre deţinuţii de drept comun şi însărcinat cu repartizarea muncilor de lagăr.

13. Diminutiv de la rus. zaiaţ = (iepure).

14. Florenski, Pavel Alexandrovici (1882 – 1943), ecleziast, filosof şi să vânt, profesor la Institutul de electrotehnică din Moscova, mort în lagăr.

15. Germ. Kunst = artă.

16. Rus. iagoda = „bacă”.

17. A lagher.com a lagher (À la guerre comme à la guerre) – „La război ca la război” – transcripţie rusă (contrasă) a expresiei franceze, şi joc de cuvinte: lagher = lagăr (rus.).

18. În limba rusă, voinţe. Textual, cuvântul înseamnă „oameni liberi”, în argoul de lagăr, sunt numiţi astfel angajaţii civili ai administraţiei şi ne-puşcăriaşii în general.

19. Întreprinzători particulari din perioada NEP.

20. V. Abrevieri şi sigle.

21. V. Abrevieri şi sigle.

22. Al căror şef era un anume Ciubarov.

23. Kontrik – diminutiv batjocoritor pentru „contrarevoluţionar”.

24. V. Partea întâi

25. În original: SLON; vezi mai sus nota 10.

26. Localitate situată în vestul peninsulei Kola.

27. Johnson, Hewlett (1874 – 1966), demnitar al Bisericii Anglicane, de-can de Canterbury în perioada 1931 – 1963, faimos pentru prosovietismul său.

28. „Drapelul roşu”, organ al partidului comunist

german în anii ’20.

29. Solz, Aaron Alexandrovici (1872 – 1945), bolşevic, jurist, arestat în 1938, apoi eliberat.

30. Aluzie la două poeme în proză ale lui Gorki: Şoimul şi Albatrosul, în care aceste păsări simbolizează Revoluţia şi Libertatea.

31. Stih celebru din romanul în versuri al lui Puşkin „Evgheni Oneghin” (cap. VIII). Autorul relatează cum, în vizită la liceul din Ţarskoe Selo, venerabilul poet Derjavin a salutat pe demnul său succesor.

32. Acuzaţie adusă frecvent studenţilor de către autorităţile ţariste.

33. Kojevnikov, Innokenti Serafimovici (1879 – 1931), şef militar în timpul războiului civil, în 1921 a fost ministru adjunct al Afacerilor Externe al Republicii Extrem-Orientale.

34. Republică provizorie (1920 – 1922), cu capitala la Verhne-Udinsk şi apoi la Cita

35. Bniaslavţi – cei ce slăvesc numele Domnului.

36. Femei condamnate „pentru motive religioase”.

37. În limba rusă, perekovka. Procesul de „reeducare” şi rezultatul lui.

38. Metrii cubi de săpături prescrişi de normele de muncă.

39. Tunta – termenul, care ar putea fi tradus prin „cacealma”, semnifică, în argoul lagărelor, o muncă raportată, dar neexecutată. Pentru detalii privind această „categorie” a GULAG-ului, v. cap. 5 al prezentului volum.

Capitolul 3 – ARHIPELAGUL FACE METASTAZE

1. Pluralul românizat al sintagmei laghernîi punkt. („filială” a unui lagăr, organizată de obicei în apropierea unui loc de muncă îndepărtat şi dispunând de structuri specifice proprii).

2. Atârnov, Serghei Iakovlevici (1892 – 1948), poet conformist

3. Spre deosebire de şeful de lagăr, ofiţer al CEKA, „comandantul” de lagpunkt era un deţinut, însărcinat de administraţia lagărului-părinte cu menţinerea ordinii şi disciplinei.

4. Create pentru a deschide noi tronsoane de lucru.

5. În noaptea de 6 noiembrie (24 octombrie pe stil vechi) 1917 a început Revoluţia din octombrie.

6. V. Partea întâi, cap. 2.

7. Stradă din Moscova, cândva celebră prin magazinele ei de modă.

8. Sistem de evidenţă în virtutea căruia depăşirile de normă se traduceau în reduceri ale termenului de condamnare.

9. Colecţie – una din multele de acest fel patronate de Gorki – menită să reconstituie, printr-o serie de opere, istoria principalelor întreprinderi industriale din URSS.

10. „La postul literar”.

11. Şklovski, Viktor Borisovici (1893 – 1984), scriitor, specialist în ştiinţa şi teoria literaturii, unul din fondatorii formalismului. Nuvele pe teme istorice. Scenarii. Lucrări de teorie a literaturii. Memorialistică.

12. Ivanov, Vsevolod Viaceslavovici (1895 – 1963), scriitor, autorul unor povestiri şi piese de răsunet pe tema războiului civil (Trenul blindat 14 – 69, 1922).

13. Imber, Vera Mihailovna (1890 – 1972), poetă.

14. Kataev, Valentin Petrovici (1897 – 1986), romancier, autor al mai multor opere reprezentative ale aşa-zisului realism socialist.

15. Zoşcenko, Mihail Mihailovici (1895 – 1958), celebru umorist şi satiric al anilor ’20. Frecvent criticat în anii ’30. Ostracizat în 1946 de Jdanov.

16. Lapin, Boris Matveevici (1905 – 1941), scriitor, autor de reportaje, corespondent de război, mort pe front.

17. Nikulin, Lev Veniaminovici (1891 – 1967), scriitor conformist, autor de romane de spionaj şi aventuri.

18. Zeliński, Kornei Liuţianovici (1896 – 1970), critic literar, memorialist, teoretician al constructivismului în anii ’20.

19. lasenski (Jasienski), Bruno (1901 – 1941), poet polonez şi rus, iniţiator al futurismului; în perioada 1926 – 1929 trăieşte la Paris, apoi emigrează în URSS, unde aderă la VKP (b); supranumit „bolşevicul poeziei polone”, arestat în 1936, este reprimat, apoi reabilitat post-mortem.

20. Gabrilovici, Evgheni Iosifovici (1899 – 1990), scriitor şi scenarist.

21. Tihonov, Alexandr Nikolaevici (1880 – 1956), publicist, editor, colabo-rator al lui Gorki.

22. Finn (SinHaflin), Konstantin Iakovlevici (1904 – 1975), scriitor şi scenarist.

23. CEKA fusese transformată în GPU încă în februarie 1922.

24. În primii ani ai secolului al XVIII-lea, navele flotei ruse din Baltica erau construite la Arhanghelsk, ceea ce presupunea transportul lor pe uscat la Sankt-Petersburg.

25. Barajul şi hidrocentrala de pe Nipru – primul mare şantier al primului cincinal sovietic.

26. Membri ai VOHRA, paza paramilitară a lagărelor.

27. Vagonka – sistem de paturi din scânduri, suprapuse pe două nivele, fiecare pentru câte doi deţinuţi.

28. Pogodin (Stukalov), Nikolai Fiodorovici (1900 – 1962), dramaturg conformist, autor de piese despre Lenin şi Belomorkanal (Omul cu arma, Aristocraţii).

29. Ţigările „Belomor” erau foarte populare în URSS.

30. Stalin lucra mai cu seamă noaptea.

31. Serviciul de cenzură pre şi posteditorială.

32. Înaintarea gărzilor albe ale lui Denikin a avut loc în septembrie-oc-tombrie 1919. Insurecţia antibolşevică a marinarilor din Kronstadt a izbucnit în prima jumătate a lui martie 1921, iar tulburările ţărăneşti din regiunea Tambov s-au produs în anii 1920 – 21.

33. Numele şi numele patronimic ale lui Vîşiński.

34. Vers dintr-o poezie de Boris Pasternak

35. În limba rusă, otkazcik – deţinut care, dintr-un motiv sau altul, refuză să iasă la lucru.

36. Aluzie la mult vehiculata teză materialist-dialectică privind „libertatea ca necesitate înţeleasă”.

37. Kabalevski, Dmitri Borisovici (1904 – 1991), compozitor mai mult sau mai puţin oficial.

38. Schechter, Boris Semionovici (1900 – 1961), compozitor.

Capitolul 4 – ARHIPELAGUL ÎMPIETREŞTE

1. În limba rusă există expresia „a ţine cu mănuşi din piele de arici”, cu semnificaţia „a ţine din scurt”. Pe de altă parte, numele de familie al lui Ejov vine de la cuvântul ioj – arici.

2. În limba rusă, dohodeaga. Textual: „om cu un picior în groapă”.

3. În virtutea apropierii de Alaska.

4. Aici, în sens de zvon alarmist.

5. Republica autonomă a germanilor de pe Volga (la sud de Saratov) a fost, în timpul războiului, lichidată, iar locuitorii ei au fost deportaţi în masă.

6. În 1937 au fost arestate şi numeroase vârfuri ale protipendadei bolşe-vice.

7. Denumirea oficială a oraşului Viatka, începând din 1936.

Capitolul 5 – PE CE SE SPRIJINĂ ARHIPELAGUL

1. Ţesarevici – denumirea oficială a moştenitorului tronului în Rusia imperială; Svobodnîi – Oraşul liber.

2. Stucika, Piotr Ivanovici (1865 – 1932), revoluţionar, jurist, comisar al poporului pentru Justiţie. În 1918, şeful efemerei republici sovietice din Letonia.

3. Bosch, Evghenia Bogdanovna (1879 – 1925), militantă bolşevică.

4. Aluzie la deportarea în masă a unor populaţii, cum

au fost germanii de pe Volga, calmucii, cecenii, tătarii din Crimeea.

5. Expresiile „a expedia pe lună” şi „a expedia la Schmidt” însemnau, ambele, „a trimite la moarte”. În lagărul Norilsk, execuţiile aveau loc la poalele colinei Schmidt.

6. Aluzie la un poem în proză al lui Turgheniev, intitulat Pragul. O tânără fată stă în faţa unei porţi simbolizând intrarea în viaţa de revoluţionară-teroristă. E prevenită asupra tuturor încercărilor ce o aşteaptă, inclusiv asupra obligaţiei de a ucide, dar ea persistă în hotărârea de a intra, în acest moment răsună două voci. Una spune „E o nebună!”, iar cealaltă – „E o sfântă! Să intre!”

7. Prima menţiune documentară despre Moscova datează din 1147.

8. În limba rusă, meseacina. Plată lunară în natură, constând în alimente şi îmbrăcăminte, acordată de moşieri ţăranilor iobagi

9. Krizanic, Iuri (1618 – 1683), ecleziast, savant şi scriitor croat, trimis în misiune de Vatican în Europa de Est, precursor al slavofilismului, arestat şi deportat în Siberia.

10. Fonvizin, Denis Ivanovici (1744 – 1792), clasic rus, autor de comedii de moravuri (Neisprăvitul, Brigadierul) şi însemnări de călătorie, etc.

11. Şaghinian, Marietta Sergheevna (1888 – 1982), prolifică romancieră, deţinătoare a celor mai înalte distincţii şi premii literare sovietice.

12. Tess (Sosiura), Tatiana Nikolaevna (1906 – 1996), scriitoare şi ziaristă.

13. Iobagii uzinali erau afectaţi – sate întregi – pentru munca în mine ori în fabrici (ale statului sau private). Neavând pământ, întreaga lor subzistenţă depindea de patron.

14. „Coloniile militare” create în 1810 de generalul Alexei Andreevici Arakceev (1769 – 1834), ministru de război sub Alexandru I, considerat un simbol al reacţiunii brutale, erau constituite din întregi regimente instalate pe domeniile statului care combinau munca agricolă cu serviciul militar.

15. În limba rusă, Vioroe Krepostnoe Pravo (bolşevikov).

16. Rabsila – abreviere pentru raboceala sila (forţă de muncă).

17. Amestec de nitrat de amoniu şi de aluminiu, folosit ca exploziv.

Capitolul 6 – AU ADUS FASCIŞTI!

1. Mănăstire situată la 60 de kilometri de Moscova, pe şoseaua Voloko-lamskului, în apropiere de localitatea Istra.

2. Vasiliev, Pavel Nikolaevici (1910 – 1937), poet, acuzat că i-ar fi idealizat pe chiaburi; lichidat.

3. În limba rusă, raboteaga. Cuvântul e folosit pentru a-i desemna pe lucrătorii de la muncile comune, în opoziţie cu oploşiţii.

4. Predecesorii lui Beria în fruntea GPU-NKVD, până în 1938.

5. Belinkov, Arkadi Viktorovici (1921 – 1970), scriitor şi istoric al literaturii ruse. După numeroşi ani de lagăr, a emigrat în Statele Unite, unde a şi murit.

6. Versuri de Boris Pasternak.

7. Una din intrările de sud ale oraşului Moscova.

8. Pavilionul canceroşilor.

9. Personaj din piesa Trei surori de Cehov.

Capitolul 7 – VIAŢA DE ZI cu ZI A BĂŞTINAŞILOR

1. OSO (osobîe sovesceania) – „conferinţele speciale” (de fapt comisii speciale deliberative pe lângă GPU-NKVD) erau alcătuite din trei membri.

2. Volkonskaia, Maria Nikolaevna (1805 – 1863),

prinţesă, soţia decembristului Serghei Volkoński; şi-a urmat soţul în Siberia, unde a trăit până în 1855. Autoarea unor memorii celebre.

3. Nuvela o zi din viaţa lui Ivan Denisovici.

4. Termenul e preluat de Soljeniţîn (cf. cap. 11) din romanul lui George Orwell 1984, apărut în româneşte în traducerea lui Mihnea Gafiţa (Editura Univers, 1991).

5. Biriukov, Pavel Ivanovici (1860 – 1931), prieten, discipol şi biograf al lui Lev Tolstoi.

6. E vorba de confiscarea romanului Primul cerc, în 1965.

7. Ajustor, ajustare – Termenii ruseşti sunt mostârşcik şi, respectiv, mos-târka. În argoul de lagăr, ajustor este numit un deţinut care-şi provoacă voluntar, dar ascunzându-şi cu abilitate intenţia, leziuni interne sau externe, pentru a nu fi scos la muncile comune. Ajustarea este operaţia în sine.

8. Cartea la care se referă autorul e Viţelul de aur, scrisă de celebrii co-autori de romane satirice Ilf şi Petrov şi publicată în 1931.

Capitolul 8 – FEMEIA ÎN LAGĂR

1. Adică un ofiţer superior. De la un anumit grad în sus, broderia aurită de pe epoleţii ofiţerilor era dispusă în trei benzi longitudinale. Cele două spaţii dintre aceste benzi sunt numite aici „ferestre”.

Capitolul 9 – OPLOŞIŢII

1. Şuhov, eroul nuvelei o zi din viaţa lui Ivan Denisovici.

2. Lakşin, Vladimir Iakovlevici (1933 – 1993), critic literar la revista „Novîi mir”, autor al mai multor studii despre opera lui Soljeniţîn

3. Adică pe mujicii iobagi.

4. Erou al basmelor populare ruse, care trece printr-un şir întreg de aventuri. Un „lanţ al lui Kaşcei” este o secvenţă de acţiuni care se succed logic.

5. Ghebist, emvedist – persoane din aparatul GB (Gosudarstvennaia bezopasnost – Securitatea de stat) şi MVD (Ministerstvo unutrennih del – Ministerul Afacerilor Interne).

6. Fadeev, Alexandr Alexandrovici (1901 – 1956), cunoscut scriitor, autorul faimosului roman Tânăra gardă, secretar general şi preşedinte al Uniunii Scriitorilor în anii 1946 – 1954, principalul executant al epurărilor literare de după război. Se sinucide după Congresul al XX-lea al PCUS.

7. Omul în carapace, celebră nuvelă de Cehov, în care eroul, institutorul Belikov, se face odios celor din jur prin felul lui închis şi tiranic de a fi.

8. Personaj din Suflete moarte de Gogol

9. Aluzie la relaţia dintre numele Pravdin şi substantivul rusesc pravda (adevăr).

10. Termen specific societăţii ruse, desemnând stratul cultivat – şi conştient – al populaţiei, în opoziţie cu vulgul.

11. Cu englezii. Aluzie la cunoscutul om politic englez J.R. MacDonald (1866 – 1937), lider al Partidului laburist şi al Internaţionalei a II-a, fost prim-ministru în guvernele laburiste din anii 1924 şi 1929 – 1931.

12. Devenite, ulterior, „Colinele Lenin”. Aici se înalţă, între altele, marele edificiu al Universităţii de stat din Moscova.

13. Sediul unui azil de alienaţi mintali.

14. Renumită mănăstire de călugăriţe din Moscova (fondată în 1524).

15. Academia Militară, care purta numele lui Frunze, Mihail Vasilievici (1885 – 1925), bolşevic, militar şi om politic, succesorul lui Troţki la Comi-sariatul poporului pentru apărare, mort în cursul unei operaţii chirur-gicale, impusă de Stalin.

16. Abreviere de la speţialişti – specialişti de origine

burgheză, folosiţi de puterea sovietică în anii ’20, în lipsa unui aparat tehnic „cu origine sănătoasă”.

17. În realitate, o biografie romanţată a scriitorului francez, scrisă de A.K. Vinogradov (Cunoscută în versiune românească sub titlul Viaţa romanţată a lui Stendhal, Editura pentru literatură Universală, Bucureşti, 1962).

18. Mari hoteluri şi restaurante din Moscova.

19. Veche stradă comercială din Moscova

Capitolul 10 – ÎN LOC DE POLITICI

1. V. Partea întâi, cap. 2.

2. Se are în vedere consonanţa existentă în limba rusă între sintagma konnâis miliţioner (miliţian călare) şi cuvântul kontrrevoliuţioner (contrare-voluţionar).

3. Celebră formulă a lui Stalin, extrasă din raportul acestuia la primul congres al stahanoviştilor din Uniunea Sovietică (noiembrie 1935).

4. Subscripţiile la împrumuturile de stat erau obligatorii, reprezentând minimum 10% din salariu.

5. Aici cu sensul „privare de drepturile civile”.

6. Cernov, Viktor Mihailovici (1876 – 1952), lider şi teoretician al socialiştilor-revoluţionari. Emigrat în 1920.

7. Congresul al XVII-lea al PCUS a avut loc în 1939, iar al XVIII-lea abia peste 13 ani, în 1952, or, statutul prevedea ţinerea congreselor din patru în patru ani.

8. Documentul cunoscut sub această denumire şi conţinând judecăţi severe la adresa lui Stalin, a fost publicat abia în 1956.

9. Kropotkin, Piotr Alexeevici (1842 – 1921), prinţ, remarcabil geograf, sociolog şi publicist. Discipol al lui Bakunin şi teoretician al anarhismului.

10. Krjijanovski, Gleb Maximilianovici (1872 – 1959), preşedintele Gosplanului în anii 1921 – 1930.

11. Gherşuni, Vladimir Lvovici (n. 1930), nepotul lui Grigori Andreevici Gherşuni (1870 – 1908), unul din fondatorii Partidului Socialist-Revoluţionar. Membru al

mişcării democratice din URSS, a fost arestat în 1949 şi condamnat la 10 ani de lagăr.

12. Numele trimite la cuvântul truten (trântor).

13. Denumirea poliţiei secrete ţariste începând din ultimul sfert al secolului al XIX-lea.

Capitolul 11-LOIALIŞTII

1. V. vol. I, Partea întâi, cap. 4, nota 4.

2. Cf. Matei, 18.6.

3. Organism colegial care a funcţionat pe lângă Comisariatul poporului pentru armată şi marină în anii 1918 – 1934.

4. lakir, lonas Emmanuilovici (1896 – 1937), general-colonel, membru al Consiliului Militar Revoluţionar; împuşcat

5. Aşadar, nişte mareşali fuseseră condamnaţi de alţi mareşali.

6. Spiridonova, Maria Alexandrovna (n. 1884), revoluţionară. A tras, în 1906 asupra unui poliţist dintre cei veniţi să reprime tulburările ţărăneşti. Condamnată la ocnă. Lider al socialiştilor-revoluţionari de stânga, moartă în lagărele sovietice.

7. Referire la Stalin, fost seminarist la Tifiis.

8. Idem.

9. Idem.

10. Krupskaia, Nadejda Konstantinovna (1869 – 1939), soţia şi colaboratoarea lui Lenin.

11. Acest Soviet, de fapt un comitet de grevă al muncitorilor din oraş şi din împrejurimi, a fost primul Soviet din istoria Rusiei.

12. Poezie de Lebedev-Kumaci, devenită cântec şi popularizată cu insistenţă pe vremea lui Stalin.

13. Gorbatov, Alexandr Vasilievici, general, arestat în 1939, deportat pe Kolîma şi eliberat în 1941. Autorul unor memorii de lagăr scrise în linia oficială.

14. Personaje din o zi din viaţa lui Ivan Denisovici.

15. Instituţie de învăţământ superior (1921 – 1931) pentru formarea profe-sorilor de ştiinţe sociale, a cercetătorilor şi cadrelor administrative din aparatul partidului comunist şi al statului.

16. Malenkov, Gheorghi Maximilianovici (1902 – 1988), secretar al lui Stalin şi succesorul lui, în 1953, în fruntea guvernului. Marginalizat în 1957.

17. Panin, Dmitri (n. 1911), inginer, camarad de „şaraşka" cu Soljeniţîn autor al unor memorii despre anii săi de detenţie.

18. Instituţie de învăţământ pentru formarea de teoreticieni marxişti, lichidată în 1936.

19.1 pud = 16, 38 kg.

20. Todorski, Alexandr Ivanovici (1894 – 1965), şef militar (roşu) în vremea războiului civil. A petrecut în lagăre anii 1938 – 1953; reputat „erou al lagărelor" în perioada hruşciovianã.

21. Istoria Partidului Comunist (bolşevic) din Uniunea Sovietică. Curs scurt (1938). Elaborat sub îndrumarea lui Stalin – iar, după unii, chiar de către Stalin în persoană – acest manual constituia materie obligatorie de studiu în multe instituţii de învăţământ.

22. Combatant din armata generalului Vlasov, alcătuită din prizonieri sovietici căzuţi în mâna germanilor, care, în al doilea război mondial, a luptat împotriva Armatei Roşii, alături de Wehrmacht.

Capitolul 12 – CIRIP-CIRIP-CIRIP…

1. Colaboratori secreţi, informatori, turnători.

2. Morozov, Pavel Trofimovici, zis Pavlik Morozov (1918 – 1932); pionier, şi-a denunţat tatăl ca fiind chiabur. A fost ucis de un grup de ţărani. Erou al colectivizării, multă vreme propus ca model tineretului sovietic.

3. Luptători din detaşamentele naţionalistului ucrainean Bandera.

4. Impozit pe producţia obţinută pe loturile

individuale ale colhoznicilor, introdus în 1939, an în care ministru de finanţe era Zverev.

5. Oper – abreviere pentru operupolnomocennîi (ofiţer operativ al CEKA).

6. Laţis, Vilis, scriitor şi om politic leton, primul şef de guvern al Letoniei sovietice. Romanul său Spre ţărmuri noi Premiul Stalin pe anul 1952) ilustrează „drumul parcurs de poporul leton spre comunism".

Capitolul 13 – ŞAPTE PIEI ŞI ÎNCĂ ŞAPTE

1. Formaţiuni militare a căror misiune era capturarea dezertorilor.

2. Mannerheim, Carl Gustav (1867 – 1951), comandant suprem al armatei finlandeze în anii 1939 – 1940 şi 1941 – 1944; şef de stat în perioada 1944 – 1946.

3. Evocare uşor distorsionată şi ironică a ultimelor cuvinte rostite de celebrul rezistent comunist ceh Julius Fucik, executat de germani în 1943: „Oameni, fraţii mei, eu v-am iubit… Fiţi vigilenţi!"

4. Fracţiune a partidului bolşevic care se situase pe poziţii liberale în cursul marilor dezbateri din noiembrie 1920 privind sindicatele.

Capitolul 14 – SCHIMBĂ-ŢI SOARTA!

1. Marcenko, Anatoli Tihonovici (n. 1938), muncitor, autor de memorii despre lagăre.

2. Râu din Nord-Estul Mongoliei, în perioada mai-septembrie 1939, aici au avut loc lupte înverşunate între sovietici, secondaţi de aliaţii lor mon-goli, şi armata japoneză.

3. KVJD (Calea ferată a Estului chinez) a constituit, în 1929, obiectul unui conflict armat între chinezi şi sovietici.

Capitolul 16 – SOCIALMENTE APROPIAŢII

1. Erou al faimoasei nuvele omonime publicată de Maxim Gorki în 1895.

2. Erou ale cărui isprăvi sunt descrise în Povestiri din Odessa de Isaak Babel.

3. Vişnevski, Vsevolod Vitalievici (1900 – 1951), dramaturg, autorul unor cunoscute piese despre flota revoluţionară (Tragedia optimistă).

4. Leonov, Leonid Maximovici (1899 – 1994), remarcabil romancier, eşuat cu timpul în conformism.

5. Selviński, Ilya Lvovici (1899 – 1968), poet, reprezentant al constructivismului, autor de drame în versuri despre istoria revoluţiei.

6. Nekrasov, Viktor Platonovici (n. 1911), nuvelist şi romancier, autor, printre altele, al celebrului roman de război în tranşeele Stalingradului (1946). Emigrat.

7. Tendriakov, Vladimir Fiodorovici (1923 – 1984), prolific nuvelist, dramaturg şi scenarist.

8. Urusov, Alexandr Ivanovici (1843 – 1900), jurist şi avocat.

9. Peliculă de Nikolai Ekk (1931), unul din primele filme sovietice vorbite.

10. Expresia rusească este vorî v zakone, însemnând, textual, „hoţi în lege”, adică tâlhari „consacraţi”, supuşi legilor lumii interlope.

11. Un fel de miliţii civile recrutate din rândul membrilor organizaţiilor de tineret şi având sarcina de a preveni şi de a ajuta la reprimarea atentatelor la ordinea publică.

12. Refren dintr-o celebră poezie scrisă de cunoscutul poet simbolist rus Valeri Briusov (1873 – 1924), în care se invocă vechi inscripţii ale regilor asirieni.

13. Personaje din cântecele borfaşilor.

14. Aristocraţii, 1934.

Capitolul 17 – CHIŞTOCII

1. Vers din poemul Horoşo de Maiakovski

2. Kosmodemianskaia, Zoia Anatolievna (1923 – 1941), eroină a rezistenţei în Războiul de Apărare. arestată, torturată şi executată de germani.

Capitolul 18 – MUZELE ÎN GULAG

1. Calendarul aniversărilor revoluţionare.

2. Preziua atentatului contra lui Kirov.

3. Din Moscova.

4. Ţiolkovski, Konstantin Eduardovici (1857 – 1935), inventator, pionier al astronauticii.

5. În patria lor. (în limba germană în text.)

6. Interzis, (în limba germană în text.)

7. În limba rusă, Raspad Atomnogo ladra.

8. Koroliov, Serghei Pavlovici (1906 – 1966), specialist în rachete, constructorul primului satelit. A petrecut mulţi ani în lagăr.

9. Landau, Lev Davidovici (1908 – 1968), fizician celebru. A petrecut un an în închisoare.

10. Kapiţa, Piotr Leonidovici (1894 – 1987), fizician atomist. În perioada 1921 – 1934 este profesor la Universitatea din Cambrige, Marea Britanie. Revenind în URSS în 1935, cu ocazia unei vizite, este reţinut, bucurându-se ulterior de toate onorurile şi titlurile ştiinţifice (Erou al muncii socialiste, academician etc.).

11. Proclamaţii, redactate într-un stil colorat şi dramatic, afişate la Moscova înainte de sosirea francezilor, în 1812, de către contele Rostopcin, guvernatorul oraşului.

12. În limba rusă, ejovşcina. Denumire dată anilor de teroare 1937 – 1938, când la conducerea NKVD se afla Ejov.

13. Răspântie din Leningrad, unde converg cinci străzi; aici locuiau scriitorul Kornei Ciukovski şi fiica sa, Lidia Ciukovskaia.

14. Lidia Korneevna Ciukovskaia.

15. Monolog din piesa lui Griboedov Prea multă minte strică.

16. Leskov, Nikolai Semionovici (1831 – 1895), romancier, adeseori contestat de inteligheţia progresistă a timpului său…

Capitolul 19 – ZEKII CA NAŢIUNE

1. Nume derivat din Ivan Ivanîci şi evocând, în limba rusă, un soi de provincial naiv, rătăcit într-o lume străină şi maliţioasă.

2. Vorbire presărată cu înjurături obscene, printre care predomină cele de mamă.

3. Textul rusesc în transcripţie şi sensul argotic aproximativ:

— Zblocivai lepen (descarcă-ţi sufletul!);

— Ia eşcio klâkaiu (încă o mai duc);

— Dat naboi (o dom) (a vinde un pont);

— Lepit ot fonaria (a turna braşoave);

— Petuşok k petuşku, rakovie seiki v storonu \ (Petuşok este un soi de suzetă în formă de cocoş, iar „gâturile de raci" sunt bomboane glasate. Expresia înseamnă ceva în genul „Aşezaţi-vă pe căprarii!")

4. Formula rusească este lişonnie svobodi.

5. În limba rusă, zakliucionrile.

6. În limba rusă – zapolearnie komsomolţi.

7. În limba rusă, „e" dur e scris ca un epsilon invers, spre deosebire de „e" moale, scris ca atare şi care provoacă înmuierea consoanei precedente.

8. Lupta pentru existenţă, (în limba engleză în original.)

9. Muzeu de artă ţărănească din epoca iobăgiei, situat în partea de nord a Moscovei.

10. Casa mea e castelul meu. (în limba engleză în text.)

11. Şevcenko, Taras Grigorievici (1814 – 1861), poet naţional al Ucrainei, deportat ca simplu soldat pe ţărmul Mării Caspice în anii 1847 – 1857.

12. Matei, 7, 1.

13. O eventuală amnistie era aşteptată cu ocazia sărbătorilor de 7 Noiembrie şi 1 Mai.

14. Termenii din proximul paragraf sunt prezentaţi după următoarea schemă: termenul rusesc în transcripţie,

sensul literal (dacă este con-semnat în dicţionarele clasice) – sensul argotic aproximativ.

15. Puşkin a fost rănit mortal în duelul cu ofiţerul Dantes, la 27 ianuarie (8 februarie) 1837. Punctul de plecare al acestui duel l-a constituit o anonimă prin care poetul era înştiinţat că devenise membru al „Ordinului încornoraţilor”.

16. „Mărar Tomatâci”.

Capitolul 20 – DULĂII LA LUCRU

1. Metter, Israel Moiseevici (n. 1909), scriitor şi scenarist, autorul unor cărţi despre miliţie.

2. „Băgători de seamă” ai lagărelor.

3. Deţinut în lagăr.

4. Temnicer.

5. Întemniţat.

6. Aksakov, celebră familie de intelectuali slavofili din Moscova secolului al XIX-lea, reprezentată mai cu seamă de Serghei Timofeevici (1791 – 1859), scriitor şi memorialist, şi de cei doi fii ai săi: Konstantin Sergheevici (1817 – 1860), poet, lingvist şi prozator, şi Ivan Sergheevici (1823 – 1886), publicist şi remarcabil militant pe tărâm obştesc.

7. Beria.

Capitolul 21 – LUMEA DIN JURUL LAGĂRELOR

1. Apare sub numele de Vasili Onufrievici Brâlov, maistru turnător, în piesa Oleni Şalaşovka (Renul şi colibara).

2. Cele două nume evocă, în limba rusă, primul – noţiunea de animal de pradă, iar al doilea pe aceea de ştiucă.

Capitolul 22 – CONSTRUIM

1. Jukov, Iuri Alexandrovici (n. 1908), ziarist, multă vreme corespondent al „Pravdei” la Paris, comentator de politică externă.

2. Formulă lansată sub Hruşciov şi ulterior

abandonată.

Partea a PATRA

SUFLETUL ŞI SÂRMA GHIMPATĂ

Capitolul l-ELEVAŢIE…

1. În virtutea acestui articol, după încheierea cercetărilor, deţinutul avea dreptul să ia cunoştinţă de conţinutul dosarului său.

2. Pisarev, Dmitri Ivanovici (1840 – 1868), critic literar radical, încarcerat vreme de patru ani la fortăreaţa Petropavlovskaia.

3. „Mesagerul temniţelor”.

4. Faimoase tipuri de proprietari. Cel dintâi, deţinător al unor mine de fier în Ural, în secolul al XVIII-lea, a existat în realitate. Ceilalţi sunt personaje literare, create, de către A.N. Ostrovski (Furtuna) şi, respectiv A.P. Cehov (În râpă).

5. Serafimovici (Popov), Alexandr Serafimovici (1863 – 1949), scriitor şi dramaturg realist. Şi-a dobândit faima de clasic al literaturii proletare mai ales cu romanul Torentul de fier (1924), capodopera vieţii sale.

6. Personaj din romanul lui Lev Tolstoi Război şi pace, simbol al înţelepciunii şi abnegaţiei poporului.

Capitolul 2 – … ORI DEPRAVARE?

1. E vorba de reformele introduse de ţarul Alexandru al II-lea, între care reforma sistemului juridic e considerată drept una dintre cele mai eficace.

2. Revoluţionar rus, narodnic. A ispăşit o pedeapsă de paisprezece ani de închisoare în fortăreaţa Petropavlovskaia.

Capitolul 3 – O LIBERTATE CU BOTNIŢĂ

1. În limba rusă, termenul este gutalinşcik şi reprezintă porecla dată în lagăre lui Stalin, care, prin înfăţişarea lui, amintea de asirienii stabiliţi în Caucaz, dintre care mulţi exercitau îndeletnicirea de lustragiu.

2. Vavilov, Serghei Ivanovici (1891 – 1951), fizician,

director al Institutului de fizică, apoi preşedinte al Academiei de Ştiinţe.

3. Vinogradov, Vladimir Nikitâci (1882 – 1964), profesor de medicină; martor al acuzării într-unul din celebrele procese din 1938. Implicat, la rândul său, în 1952, în „complotul medicilor”. Salvat de moartea lui Stalin.

4. Fiodorov, Nikolai Fiodorovici (1828 – 1903), filosof şi gânditor religios.

5. Oksmann, Iulian Grigorievici (1894 – 1970), istoric al literaturii ruse, de-ţinut vreme de mulţi ani în lagăre.

6. Glezos, Manolis (n. 1921), comunist grec, erou al rezistenţei.

Capitolul 4 – CÂTEVA DESTINE

1. Dobroliubov, Nikolai Alexandrovici (1836 – 1861), critic literar radical, socotit, alături de Cernîşevski, unul din părinţii spirituali ai mişcării revoluţionare ruse.

2. Tiuteev, Fiodor Ivanovici (1803 – 1873), poet, clasic al literaturii ruse.

3. Trimitere la cuvintele ruseşti los (elan) şi lisa (vulpe).

(b) SUMAR

Partea a TREIA – EXTERMINAREA PRIN MUNCĂ
Capitolul 1 – Degetele Aurorei… 7
Capitolul 2 – Arhipelagul se naşte din mare… 18
Capitolul 3 – Arhipelagul face metastaze… 52
Capitolul 4 – Arhipelagul împietreşte… 84
Capitolul 5 – Pe ce se sprijină Arhipelagul… 102
Capitolul 6 – Au adus fascişti!… 121
Capitolul 7 – Viaţa de zi cu zi a băştinaşilor… 144
Capitolul 8 – Femeia în lagăr… 166
Capitolul 9 – Oploşiţii… 184
Capitolul 10 – În loc de politici… 216
Capitolul 11 – Loialiştii… 239
Capitolul 12 – Cirip-cirip-cirip… 263

Capitolul 13 – Şapte piei şi încă şapte... 280
Capitolul 14 – Schimbă-ţi soarta!... 294
Capitolul 15 – ŞIzo, BUR, ZUR... 311
Capitolul 16 – Socialmente apropiaţii... 319
Capitolul 17 – Chiştocii... 336
Capitolul 18 – Muzele în GULAG... 352
Capitolul 19 – Zekii ca naţiune... 377
Capitolul 20 – Dulăii la lucru... 403
Capitolul 21 – Lumea din jurul lagărelor... 426
Capitolul 22 – Construim... 437
Partea a PATRA – SUFLETUL ŞI SÂRMA GHIMPATĂ
Capitolul 1 – Elevaţie... 453
Capitolul 2 – ... Ori depravare... 468
Capitolul 3 – O libertate cu botniţă... 479
Capitolul 4 – Câteva destine... 498
Conţinutul capitolelor... 511
Abrevieri şi sigle... 526
Note... 529